

ПЕТЪР ДЪНОВ

КНИГА НА ЗАКОНИТЕ

 АСТРАЛА

ПЕТЪР ДЪНОВ

**КНИГА
НА
ЗАКОНИТЕ**

ПЕТЪР ДЪНОВ

КНИГА НА ЗАКОНИТЕ

Първо издание

© Издателство „Астрала“, 2004

ISBN 954-562-112-5

© Съставители *Иван Михайлов, Свилен Чорбаджиев*

Редактор *Свилен Чорбаджиев*

Компютърно оформление на корицата *Биляна Хинова*

Предпечатна подготовка *Мария Найденова*

Издателство „Астрала“

София 1784, п.к. 157

Печат и подвързия „АБАГАР“ АД – В. Търново

СЪДЪРЖАНИЕ

ЗАКОНЪТ

Принципи, закони и факти / 7

Вътрешен и външен закон. Изпълнение на закона / 9

ЗАКОНИ ЗА ТРАНСФОРМАЦИИТЕ И ВЗАИМОДЕЙСТВИЕТО НА ЕНЕРГИИТЕ

Енергии и форми / 25

прана / 25

светлина и топлина / 38

линии / 44

пространство / 54

време / 61

Слънце, Луна, Земя / 64

мъж и жена / 72

Двата принципа / 78

Противоположности и подобие / 87

контрасти (поляритет) / 87

прилив и отлив / 106

привличане и отблъскване / 114

съответствия / 121

Завършени (крайни) и незавършени процеси / 134

Икономия / 150

Компенсация / 159

Реалност / 163

Задържане и предаване на енергии / 173

Еднократни и многократни процеси / 182

Навреме / 192

Съединения, присадки, основа / 198

Условия, среда, възможности / 205

Непроявени енергии и сили / 224

ЗАКОНИ ЗА ДУХА И ДУШАТА

Дух и душа / 233

Съзнание, самосъзнание и подсъзнание, свръхсъзнание / 237

Мисли и чувства / 245

Идеи / 257
Знание / 260
Сила на мисълта / 266
Чистене на съзнанието / 281
Посаждане, растене и размножаване / 295
Добро и зло / 301
Радост и страдания / 324
Първи и последен. Силно и слабо. Господар и слуга / 345
Близо и далеч / 362
Малко и голямо / 372
Добродетели, погрешки, грях / 386
 вяра, безверие, надежда / 402
 безпокойство, търпение, смирение, милостърдие
 самообладание, гняв, гордост / 410
 истина, лъжа, страх, справедливост, честност / 423
 омраза / 431
 критика и прощаване / 436
 доволство и благодарност / 444
 свобода / 449
Здраве и болести / 454
Постъпки / 467
Хранене / 481
Даване и вземане / 490
Пари / 503
Бедност и богатство / 510
Говорене / 516
Работа / 522
Постижения / 525
Младост и старост / 538
Раждање и умирање / 548
Прераждање / 554
Причини и следствия / 561
 равновесие / 561
 наследственост / 569
 карма / 574
 съдба / 586

ЗАКОНИ ЗА ЦЯЛОТО

Частите и цялото / 598

Единство и множество / 619

Божествено и човешко / 628

Колективитет / 640

Влияния / 651

Духове / 659

Възвишени същества / 663

Триединство / 668

трите свята / 668

мисли, чувства и постъпки / 684

истина, мъдрост и любов / 692

вяра, надежда и любов / 699

любов към Бога, към ближния и към своята душа / 702

Любов към Бога – Божията Любов / 713

Проявления на любовта / 728

Постижение / 746

Хармония / 756

Молитва / 764

Волята Божия / 772

Служене / 775

Жертва / 780

Възкресение / 790

Безсмъртие / 793

ЗАКОНЪТ

ПРИНЦИПИ, ЗАКОНИ И ФАКТИ

Смисълът на живота седи във вътрешното разбиране и прилагане на закона на любовта. Три велики закона управляват битието: законът на абсолютната реалност, законът на абсолютната разумност и законът на абсолютната материя.

Физическият свят е свят на фактите – материалният свят. Духовният свят е на законите, а Божественият – на принципите. Казваш: „Мъчен е животът“ – живееш на физическото поле. „Труден е животът“ – живееш в духовния свят. „Приятен е животът“ – живееш в Божествения свят. Казваш: „Мъча се“. Не е лошо. Не си запознат, сега за пръв път си влязъл във физическия свят, за пръв път си дошъл. Всяко нещо, което за пръв път употребяваш, то е мъчение. Всяко нещо, което два пъти употребяваш, то е труд. Три пъти, което употребяваш, то е работа. Прогресът на числата – числата оживяват. Най-първо имате едно статично положение – едно семе седи в хамбара. То е първото положение. Ти го вземаш, дребно е, малко е, посаждаш го. Това семе се развива, става дърво. Третото положение – вече имате плода на дървото, вкусвате го. Кое положение е най-хубаво? В първото положение семето в хамбара е малко. Във второто положение израства, дърво става. В третото положение е най-интересното. То е принцип. С принципите хората се хранят, със законите се учат, а пък с фактите събират знанието.

Всички явления в света са свързани с известен род разумни същества. Всеки закон, всеки принцип, всяко явление и всеки факт имат отношение не само до вас, но и до всички напреднали същества. И ангелите имат закони, на които се подчиняват. И Бог даже има Свой закон, по който Той действа. Обаче Той не е подчинен на закона.

Всеки принцип си има свои закони, свой начин на приложение. И всеки закон има свои начини и методи как да се приложи. Ти не можеш да познаеш един принцип, ако не разбираш законите, които влизат в него. И ако не можеш да приложиш закона, ти не можеш да имаш никакво последствие.

Физическият свят е един резултат. Мисловният свят е причината, мисловният свят е подбудителната причина. Духовният свят, това са материалите, от които тази причина иска да създаде нещо.

Законите се намират в духовния свят, във физическия свят имаме резултатите. Побудителна причина, закони и резултат – последствия.

Казвате: „Имаме едно явление“. Туй явление колко причини има? Участие взема конят, участие взема човекът, участие взема и каруцата, и тя върви. Каруцата, ако откаже да се върти, конят не може да тегли. Ако конят се откаже да тегли, каруцата няма да може да се върти. Конят не е заинтересуван в каруцата и каруцата не е заинтересувана в коня. Тя 5 пари не дава за коня, и конят 5 пари не дава за каруцата. Но човекът е заинтересуван и от коня, и от каруцата. Казваме, че той е причината – впрегне каруцата и коня наедно и като се качи отгоре на каруцата, конят тегли каруцата, а каруцата носи човека.

Къде ще поставите факта, къде ще поставите закона и къде ще поставите причината? Причината е горе в главата, законът е в дробовете, фактът е в стомаха вътре. Защото при сегашните условия най-първо фактът трябва да дойде. Под думата „факт“ всякога трябва да разбирате, че фактът е истина, законът това е мъдростта, побудителната причина е любовта. Всякога фактът предизвиква истината, истината – мъдростта, мъдростта – любовта. Ако посеете едно семе, ще дойдат любовта и мъдростта да го възрастят.

Има един закон: всяко нещо, което е вярно на физическото поле, всяко нещо, което е вярно в духовния свят и всяко нещо, което е вярно в Божествения свят, всякога придават сила на човека. Придобивка има. Всяко нещо, което не е вярно на физическото поле, всяко нещо, което не е вярно в духовния свят и всяко нещо, което не е вярно в Божествения свят, носи загуба. Щом губиш, нещата са неверни. Щом има печалба, едно нещо е вярно на физическото поле, вярно е и в духовния свят, вярно е и в Божествения свят.

Казвам: туй, което е вярно, винаги придава една микроскопическа придобивка. Туй, което придобиваш, то е мярката. Щом имаш придобивка с каквато и да е мисъл, щом имаш придобивка с каквото и да е чувство, щом имаш придобивка с каквато и да е постъпка, туй чувство, тази мисъл, тази постъпка са прави.

Правото във физическия свят е право в духовния свят. Правото в духовния свят е право в Божествения свят. Правото в Божествения свят е право във физическия свят. Правото е едно във всички светове. Господства един закон.

В законите на ангелите има ограничения, в законите на хората има ограничения, но в Божествените закони има свобода, понеже Неговите закони започват добре и свършват добре. Ангелските за-

кони започват зле и свършват добре. Човешките закони започват добре и свършват зле. Ние сме обратно на ангелите. Ангелите, понеже започват винаги зле и свършват добре, вземат хората за образец, понеже хората започват добре и свършват зле. Те започват оттам, дето хората свършват, за да свършат добре. Имат известни съображения, интереси имат. Ако един ученик влезе в едно училище, дето учителят започва зле, ученикът трябва да започне добре. Учителят ще го приеме оттам, отдето той е свършил. Ако ученикът започва добре, той ще бъде в хармония с учителя си, понеже ако учителят и ученикът са лоши, и двамата започват зле. Не може да мелят брашно. Казват: „Ученикът трябва да бъде мек“. Мекота, значи добре да започнеш. Лош, значи зле да свършиш.

Погрешките на миналото се ликвидират с война. Когато погрешките на хората не се ликвидират разумно, винаги се ликвидират чрез война. Някое голямо нещастие дойде, то е ликвидиране.

Помнете, че болезненото състояние е ликвидиране на негодите на живота. Неправилните мисли, неправилните чувства се ликвидират чрез болестите. Аз ви навеждам на тази мисъл: щастieto на човека зависи от онова съчетание на фактите, законите и принципите в природата. Страданията произтичат от фактите, негодите произтичат от законите, а пък добрият живот, благо то на човека зависи от принципите. Принципът е, който показва новия път. Няма принцип на злото в света.

Всичко онова, което носим, е от този Божествен свят на причините. Ние сме минали през света на законите – там чувствата са се развили и сме дошли във физическия свят, дето тия неща трябва да ги превърнем и отново да се върнем в Божествения свят.

ВЪТРЕШЕН И ВЪНШЕН ЗАКОН. ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА

Когато се правят общи твърдения, ние се натъкваме на големи мъчнотии. Съществуват големи различия, неразбирания, философски системи, религиозни, известен обществен строй, който хората са създали, известен ред, порядък. В обществото закони не съществуват. От мое гледище не съществуват – правила съществуват. Съществуват закони в природата. В един разумен свят, между разумните същества съществуват закони, защото законът, това е един метод, един път, по който нещата могат да се извършат правилно. Тъй, както един закон в обществото свързва хората, то е за да се оправдават – това е в един свят на безпорядък.

Вие сте в един свят, който не е свободен. Законите, които съществуват, са привидни закони. Това не са закони, на които можеш да разчиташ. Това е един временен порядък. Това са временни закони. Вземете това за разсъждение, това не е за обезсърчение, но обстановката, в която живеем, мястото, в което живеем, не е още организирано.

В законите има общи правила. Докато нещата са при тях, те ги пазят. Но някой път нещата излизат извън закона. Те действат без закон. Една бомба е в своята черупка, седи мирна, но при най-малкото сътресение, щом излезе от закона на равновесието, какво става? Значи докато законът на равновесието е в бомбата, тя е безопасна. Но при най-малкото нарушение на отношението между частиците, става избухване.

Често съвременните хора търсят за всичко някой виновник и се гневят, ако някой им направи някоя пакост. Запример, ако някой дойде при вас и бутне шапката ви, веднага ще стане цял въпрос: как смее този човек да бутне шапката ви? По силата на какво право, кой закон му разрешава да направи това? Ами когато вятърът ви задигне шапката и я хвърли някъде, кого ще съдите? Вие тичате да си вземете шапката и като я уловите, турите я на главата си. После вятърът пак я вземе от главата ви и вие пак тичате да я уловите. В този случай вие не се обиждате. Защо в първия случай се обиждате, а когато вятърът ви отнеме шапката, не се обиждате? Във втория случай вие няма на кого да се сърдите. Когато много хора са виновни за нещо, пак няма кого да хванете за отговорен. Обаче, когато един е виновен, можеш да го хванеш и да го осъдиш. Когато хиляди хора са виновни, трябва да им се прощава. Когато направите една погрешка, мъчите се, но когато направите много погрешки, обръгвате вече. Запример човек се пази да го не капне една капка вода, че цяло да му бъде студено. А когато се накваси много, когато цял се намокри, казва: „Окъпах се, вече не се боя“.

Определете ми сега вие: какво разбирате под „лош човек“? Конкретно да се каже, за да няма нужда от второ определение. Всеки човек, който не постъпва така, както ние мислим, той е лош човек. Вървя си аз по пътя. Един човек ме блъска и аз казвам, че той е лош. Ако той се отбие наляво или надясно, аз го мисля за добър. И вие може да бъдете лоши за него, и той може да бъде лош за вас. Кой човек е добър? Всеки човек, който мисли като нас и върши това, което ние искаме, той е добър човек. Това е поне практическата мъдрост в света. Това е моралът сега. Хората говорят за един морал, а пък постъпват по друг.

В съвременното законодателство казват: „Защо не си изгълнил закона?“ Ти можеш да вярваш в Бога, можеш да Го обичаш, но съдията казва: „Твоята любов към Бога не е важна. Тук по закона не си постъпил.“ Осъжда те съдията. Въпреки че имаш любов към Бога, съдията те осъжда на една седмица затвор. Понеже не си постъпил така, както съдията иска, те осъждат. Стражарят ще те изругае, ако не постъпваш така, както той иска. Ако синът не постъпва както бащата мисли и иска, баща му веднага ще го смърти.

Казват, че каквото човек мисли, това и става. Става, но при известни условия. Ти трябва да знаеш как. Допуснете, че вие седите под една круша. Закон има, писано е: тази круша да не я буташ. Само ако някой плод се откачи и падне долу, имаш право да го вземеш. А сам нямаш право да буташ дървото. Тогава ти ще концентрираш ума си, ще предизвикаш едно сътресение във въздуха. Можеш да направиш това. И въздухът ще произведе сътресение в крушата и крушите ще паднат. Ти ще ги вземеш и ще ги туриш в джоба си. Значи, ако сам бутнеш крушата, има престъпление, но ако бутнеш въздуха и въздухът бутне крушата, няма престъпление. Как ще го обясниш? Кое е станало по закон и кое е станало без закон – какво значи това? Под думата „закон“ разбираме, че вече имаме един порядък в света. Хиляди поколения са живели и са образували един начин, един метод за човешките постъпки. Ако кажеш на хората на френски, на някой чужд език една обидна дума, няма нищо. Но ако му кажеш на собствен език, веднага има закон.

Сега закон съществува след като се направи престъплението. Нямаме закон, който да предотврати престъплението. Като направи някой престъпление, разтичат се стражари, търсят го детективи. Някой път го търсят с години. Онези крадци са много учени хора, то е доста сложен занаят. Когато един иска да освободи една каса, тя е натоварена, оплаква се касата и той мисли по кой начин да ѝ помогне. Тя е като красива мома, която не я дават, той ще ходи, разсъждава как да влезе. След като освободи касата, него го посрещат.

Ти не си турен за съдия, пък съдиш някого. Авторитет нямаш. Докарват едно дете, защото е крало ябълки отнякъде. Как бихте го осъдили? Едно дете на 7 години откъснало ябълки. Ако го доведат при вас, какво наказание ще му наложите? Ако то вземе вашата ябълка, какво наказание ще му присъдите? Ти, или то – все едно, ябълката трябва да изяде някой. Сега считате, че ако то изяде ябълката, то е престъпление по закона. Добре, аз считам, че тази ябълка трябва да се изяде. Ако вие имате един декар място, което

трябва да прекопаате и ако дойде някой и го прекопае заради вас, ще го осъдите ли? Ще го похвалите. Свършил работата. Онзи, който е изял ябълката, ни е направил една услуга. Вие именно в това не можете да повярвате, че някой може да изяде ябълката заради вас.

Един човек, за да го съдиш, трябва да му създадеш условия да оправи живота си – такъв е Божественият закон. То е съдба – ще му дадеш условия да се изправи. По закона на любовта може да се изправят най-евтино всички погрешки.

Закон е: когато съдят някого, ти не го защищавай. Само един начин има, по който можем да му помогнем: да изпратим мисълта си към него с пожелание да изправи погрешката си. Щом изправи погрешката си, работата се нарежда добре. Не съжалявай, че законът те съди; радвай се, че имаш условия да изправиш живота си. Сега законът съди министрите, за да изправят погрешките си. Ние ще изпратим своята добра мисъл към тях да изправят погрешките си. Ако хората не изправят погрешките си, не може да се говори за добър живот. Ако и ние не изправяме погрешките си, не можем да говорим за добър живот. Ако един от музикантите на оркестъра наруши нещо в свиренето – не спази такта, темпото, или вземе една нота вместо друга, цялата хармония се изменя. Опитни трябва да бъдат всички музиканти. Опитни трябва да бъдат всички хора в своите работи. Поучавайте се от това, което става днес в България.

Искате ли да разглеждате едно дело, непременно трябва да имате налице четири фактора: прокурор, който произнася обвинителната реч, той е дяволът. Христос, който се явява като адвокат да защищава обвиняемия. Третият фактор е човекът, когото съдят, т.е. обвиняемият. Четвъртият фактор е Бог, Който се произнася за края на делото. Той дава окончателната резолюция. Без тези четири фактора всякаква присъда е невалидна. И когато одумват някого, пак трябва да се спазва същото нещо: от едната страна на обвиняемия ще бъде Христос, от другата – дяволът, а обвиняемият ще бъде зрител и слушател. Един ден, когато човечеството прогресира, ще има такова съдилище. Този съд ще разреши всички трудни въпроси в живота.

Казвате, че има установени закони в света. Но нека се разберем: ако поставите закон за вълците, вълците ще станат ли по-благородни? Законът ни най-малко няма за цел да облагороди едно същество. Законът има за цел да ограничи неправилната дейност на каквото и да е същество. Следователно, ако има закон във вълка, вълкът ще се ограничи, но той ще си остане вълк. Той ще стане по-умен,

по-хитър, по-лукав, ще гледа да заобиколи закона, но по-добър и по-благороден няма да стане. Та, когато казвате, че някой човек е законник, това ни най-малко не показва, че той познава законите и правилно ги прилага. За да познава законите, човек трябва да познава истината. За да познава законите, човек трябва да познава любовта. Ти никога не можеш да постъпваш правилно, ако в сърцето ти няма любов; ти никога не можеш да мислиш правилно, ако в ума ти няма истина; ти никога не можеш да постъпваш справедливо, ако правдата не е в твоята воля.

Индивидуалният живот, животът на обществото и на народите не могат да се уредят извън любовта, извън правдата, извън доброто. Всички закони, които съществуват, трябва да почиват на любовта. Всички закони, които съществуват, трябва да почиват на правдата. Всички закони, които съществуват, трябва да почиват на доброто. За всеки един човек, за всеки един народ, който престъпи Божественния закон, идат последствията, които в бъдеще много зле се отразяват. „Ако праведният се отдели от своята правда и съгреша, правдата му няма да се вмени. Ако грешникът се отдели от греха и направи правда, грехът му няма да се вмени.“

Законът е: „Не пожелавай!“ Нещата са престъпни, но кога? Всички неща, които се извършват без любов, са престъпни, всички неща, които се извършват с любов, са добри. Това е закон. Когато един човек не го обичаш, то каквото вземе от дома ти, ти го считааш за престъпление. А пък щом го обичаш, няма никакво престъпление. И когато обичаш някого, ти не можеш да направиш престъпление. И затова именно е казано: любовта е изпълнение на закона. Без любов външният закон носи на човека от единия край до другия нещастие и ограничение. Така трябва да разбирате.

Ако ти не изпълниш един закон с любов, ти си в човешкия порядък. То е ад. Адът е място на безлюбието.

Любов ви трябва на вас, свободни да бъдете! „Ама как, закон има!“ Законът е за грешните. За праведните в любовта има само един закон. Който служи на любовта, има само един закон, а който не служи на любовта, хиляди закони има. Ако служиш на хиляди закони, ти си извън любовта; ако служиш на един закон, ти си в любовта. И само в любовта могат да се разрешат тия противоречия.

Любовта, това е най-великият закон в света, от който произтичат всички закони.

Аз поставям нов закон: обичай всяко дърво, всяко цвете, всяко животно като себе си. Ще кажете: „Кой си ти, с какво право поста-

вял нов закон?“ Аз превеждам старите закони на нов език, за да бъдат разбрани и изпълнени от всички.

Казвам: никога не се стремете към унищожение. Нищо в природата не може да се унищожи. И в живота нищо не трябва да се унищожава, но само да се трансформира.

Никому не е позволено да убива! Такъв е законът в света. В кодекса, който ние четем, не се позволява убийство. В живота се позволява убийство, но в Божествената книга не се позволява! На никой цар не се позволява убийство. Който убие, ще го убият. Кой каквото е вършил, непременно ще му се върне.

Един закон гласи: всяко държавничество трябва да има Божествена санкция – т.е. трябва да зачита Божественото право в света. Всеки народ, всеки човек трябва да зачита Божествената справедливост в света. А Божествената справедливост изисква да зачитаме всяко същество, да пазим правата, които то има и да му дадем всички условия за развитие.

Вие по 10 пъти на ден се дразните, тревожите се вестниците какво са писали, защо са писали, ами защо е допуснато, няма ли някой закон! Има закон. Човек не изпълнява законите. Мислите ли, че като има закон, човек няма да съгрееши? Бог тури закон в рая и каза: „Да не ядете от това дърво“. Тури закон – какво стана? Въпреки закона хората пак направиха погрешка. Някой път вие казвате: „Няма ли закон?“ Законът е, че ти ще станеш виновен. Законът никога не може да спаси. Туй, което спасява, е да се избавим от закона.

Има ред, има закони. Законът прави ли хората щастливи? Закон. Ами който няма кон? „Закон“ значи да се качиш на коня, конят да те носи. Ами без закон пеш ли трябва да вървиш? Аз разсъждавам другояче. Кое е по-хубаво в света: със закон или без закон? С кон или без кон? Ако имаш кон, ще ти го откраднат и като го откраднат, ще скърбиш. Ако си без кон, ти ще уповаваш на своите крака. Тогава по-добре е без кон. Всичкото нещастие на хората е в това, че те са се научили да ходят с кон. Сега това не е нова идея, то е стара идея, без кон да ходиш. Вие казвате: „Как?“ „Беззаконник“ е казано. Разбира се – без кон. Вие този, който ходи без кон, наричате „беззаконник“, а с кон – наричате „благородник“. Откъде придобихте тия работи? Конят е благороден, но не и ездачът му.

Казвате: „Светът се управлява от закони“. От какви закони? Писани ли са тия закони? Едно трябва да знаете: писани закони в природата не съществуват! Истинските Божии закони са написани само в сърцата и душите на разумните същества. Следователно

колкото по-велик е законът, толкова по-велико е съществото, което го прилага. Най-великият закон в света е любовта. Тя е само в ръцете на Бога. Любовта е единственият закон, който само Бог може да прилага. Любовта изключва всякакви закони, всякакви правила. Оттук изваждаме следното заключение: ако глупецът живее без закон, той е нещастен. Следователно глупецът трябва да живее със закон, а мъдрецът – без закон.

Мнозина казват: „Законите на хората са закони на Бога“. Това е абсолютно криво заключение. Божиите закони във всички свои форми и проявления са закони за целия свят, за всички държави, общества и семейства, както и за всички разумни същества. Тъй седи великата истина, към която всички трябва да се стремят. Който разбира така нещата и ги прилага, той е в правия път на живота.

Съществуват два закона в света: човешки и Божествен. Законът на плътта е човешки, законът на Духа и на любовта е Божествен. Човешкото причинява страдание на хората, а Божественото – радост. Защо страданията преодоляват в живота? Защото човешкото взема надмощие над Божественото. Човешкият порядък никога не може да донесе радост на хората.

Всеки закон, който не нарушава непрерывността на живота, има смисъл да се прилага. Обаче щом нарушава тази непрерывност, той не е истински. Всеки закон, който създава условия за вечния живот, е Божествен. И обратно – закон, който руши основите на живота, е човешки. Човешките закони ограничават хората и водят към смъртта. Хората се страхуват от последствията от неспазване на човешките закони, а не се страхуват като не спазват Божиите закони.

Божественият закон е заложен отвътре, а човешкият закон е наложен отвън.

Всички Божествени работи вървят по закона на свободата, а всички човешки работи вървят по закона на насилието.

Някой път човек пропуска ръководните правила в живота. Защото има един закон отвън, който ограничава човека и един закон отвътре, който служи за неговото развитие и неговото посвещение. На времето евреите разбраха външно Мойсеевия закон, приложиха външната страна на закона и оставиха вътрешната. И сега колкото и да са културни хората, пак се спират върху външната страна на закона, а пък вътрешната са изоставили. Външната страна ограничава човека и го спъва. По външната страна на закона никой не може да се добере до една истина. Ти храниш една кокошка, една патица и можеш да минаваш за благодетел. Продаваш я, вземаш

пари и се поминуваш. После кокошката снася яйца. Ти изяждаш яйцата ѝ и минаваш за благодетел. В света отвън каквото и да прави човек, все е свързано с едно користолюбиво чувство. Няма нито една външна страна на закона, която да не е свързана с някакво користолюбиво чувство. Ти отвън погладиш един човек, а пък имаш една задна цел. Майката милва детето си, но и тя може да има отвътре нещо користолюбиво. Например гледаш младата мома, защото има нещо приятно, но не гледаш стария. Обичаш новата, хубавата дреха, никак не обичаш старата. Много естествено. Това си има своя философия.

Вие вземате външната страна на закона, външния закон и по външен начин искате да се повдигнете и да разберете Божествените работи. То е невъзможно. По закон никой не може да се оправдае. Всички се спирате върху външната страна на нещата: кой как е погледнал, кой какво е казал. По този начин хората още хиляди години няма да знаят как да говорят, как да гледат. Всеки един от вас има едно правило как трябва да погледне човека, какво трябва да му каже. И за всеки един човек има един специфичен закон, специфично правило. Трябва да обърнете погледа си върху вътрешната страна на живота. Има едно вътрешно разбиране. Свободата, силата и знанието идат при човека при едно вътрешно разбиране.

Днес геометрията е механическа наука и там добре се справят. Едва сега започват да изучават органическата геометрия, а после ще дойдат до психическата геометрия. Механическата, органическата и психическата се различават по своите закони. Ако вие си зададете един такъв въпрос: „Каква е разликата между механическата и органическата геометрия?“, може да си послужим с един пример. Каква е разликата между едно дърво и една бъчва? Една бъчва има обръчи. Тия обръчи са механическите закони, които държат частите, от които бъчвата е направена. В органическия свят няма такива обръчи, обръчите са вътре. Едно вътрешно съединение на частите има. Има такива съединителни нишки.

Та казвам: когато законите действат отвън върху нас, това е механически свят; когато започнат отвътре да действат, това е органически свят.

Сам човек представя едно предметно учение. Човек в самия себе си трябва да извади законите как трябва да живее, как трябва да върва и как трябва да постъпва. Правилата са в него написани.

Христос казва: „Вземете Моето иго и Моето бремe!“ Как да се вземат игото и бремето на Христа? Доброволно трябва да се понесат.

Те не могат да се налагат. И действително е така: ако човек иска да бъде свободен, ако иска да се подигне, ако иска да бъде щастлив, той непременно трябва да приеме това иго върху себе си. Ако пък търси живот без иго и без ограничения, той ще намери своето нещастие. Ограниченията не се налагат отвън. Това е аксиома. Преди всичко ние сами налагаме ограниченията върху себе си. Бог не налага ограниченията. В невидимия свят ние сме били свободни, но желанието ни да дойдем на Земята, да се учим, ни налага вече известни ограничения. И след това да мислим, че Бог ни ограничава, измъчва, или че Той е определил нещата така или иначе, това говори за кривите схващания на хората за живота. Бог е определил едно нещо, а ние сме определили друго. И сега ние опитваме това, което някога сами сме си определили. Това, което Бог е определил, ние още не сме го опитали. Има едно управление, което Бог е определил, но до него още не се е дошло. Когато хората приложат това управление, те трябва да имат възвишено съзнание, да управляват без писани закони. Всички закони трябва да бъдат написани в човешкото сърце.

В света съществува велик закон, който определя отношенията между всички същества от най-малките до най-големите. Отношенията, които съществуват между всички същества, не са създадени сега. Те съществуват във всички същества, откак те са излезли от Бога. Тия отношения, тия връзки се намират в зачатъчно състояние във всяка душа и когато тя дойде на Земята, те се проявяват. Тия отношения съществуват в душите на всички същества още от първия ден на създанието на Мира. У някои същества те са по-силни, а у някои – по-слаби.

Има една нова светлина, която иде. Тази светлина ще открие ония причини, които сега са скрити. Ние правим добро, но не знаем защо правим добро. Ние правим зло, и не знаем защо го правим. Ние туряме известни закони, и не знаем защо ги правим. Никакви нови закони не трябва да се пишат в света според мене. То е моето мнение. Всички закони са написани вътре в човешкия ум, написани са вътре в човешкото сърце – тия закони са написани в човешкото тяло. Ако аз изпълнявам ония закони, по които съм построен, животът ми ще тече като по мед и масло.

Ние, съвремените хора, искаме да бъдем свободни, да правим каквото си искаме, без да бъдем отговорни. Държавата държи индивида отговорен за едно престъпление. Много хубаво. Ако направи най-малкото престъпление, в затвора ще иде. Ако извърши убийство – 15–20 години затвор. Никой не наказва народите за престъпления

във време на война. Освен че не наказват тези, които вършат престъпления във време на война, но ги награждават. Откъде е този морал? Личният морал е един, общественят е друг. Туй значи, че личността е напреднала, личността е отишла по-напред от народа. Аз считам една личност в един народ като човешката глава. Тялото е по-голямо от главата, но главата е много по-умна, по-развита. Всички мисли се раждат в главата, не в тялото. Тялото е останало много назад. Изискват се хиляди години докато тялото дойде до положението на човек, да се диференцира, да може тия идеи, които са вложени вътре, да ги развие.

Човек, като влезе в една държава, трябва да се подчини на законите, които съществуват в нея. Този порядък трябва да го спазвате навсякъде. Трябва да се съобразявате и с характера на всеки един човек – и човек е една доста голяма държава. Една държава, която има 300 милиарда жители, малка държава ли е? България е държава от 6 милиона, Русия има 180 милиона, а човек има 300 милиарда жители вътре в себе си. Русия е нищо пред един човек. На Земята няма такава голяма държава като човека.

Всеки един човек е една малка вселена и трябва да поддържа в себе си ония закони, които съществуват в голямата вселена, в макрокосмоса. Всеки един човек, който не се съобрази с тия закони, той се намира в противоречие.

Нас не ни трябва само едно голо верую за Бога, нас не ни трябва само едно формално спазване на Божия закон от страх, но всеки човек трябва да бъде закон за себе си. Този закон в него трябва да бъде свещен както когато е сам, така и когато е вън. Не трябва човек в дома си да има един закон, а вън в света – друг. Един закон трябва да има навсякъде! Този закон трябва да бъде свещен, той трябва да бъде закон на любовта.

Трябва да се обърнем към ония методи, които са съобразни със законите, вложени в разумната природа. Не прилага ли тия методи, човек всякога ще се съмнява в близките си, в себе си, даже и в Бога. В този случай съмнението е неизбежно. Докато се натъква на факти, между които никаква връзка не съществува, човек всякога ще се съмнява. (...) В несъзнателните и механическите процеси няма връзка между отделните факти, но в съзнателните тази връзка съществува. Като съзнателно същество, човек намира връзката между фактите в своя живот и се учи от тях.

Хората имат много смътни понятия за ония дълбоки закони, върху които почива животът. Светът, в който живеем, се управлява от закони, от правила, които Бог е положил отдавна, когато е

устройвал вселената. И когато е въвел в нея първия човек – Писанието тук мълчи – Господ дълго време го е учил и му е преподавал небесните знания. Запознал го е с всички основни закони на това голямо здание, в което го е поставил да живее, показал му е свойствата на билките, запознал го е с качествата и действията на елементите и като го е поставил господар над всичко, казал му: „Ако спазваш законите, които съм положил, ще бъдеш всякога щастлив, радостен, блажен и във всичко, което захванеш, ще сполучиш, но в деня, в който престъпиш Моята заповед, всичко ще се опълчи против тебе“.

При сегашните условия виждаме, че хората си препятстват едни на други. Ако някой иска да приложи Божественото учение, веднага ще излязат срещу него и ще му кажат, че не е време за това. Веднага църквите, обществото, философските системи ще се противопоставят на това учение под предлог, че щяло да развали нравите, щяло да разруши обществения строй и т.н. Кое трябва да съществува преди всичко: черковните или Божиите закони? Тялото ли трябва да съществува на първо място, или душата? Божиите закони са съществували преди всички черковни. Душата е съществувала преди тялото. Душите създават телата, но телата не могат да създават души. Божият закон трябва да се приложи на първо място и според него да се преобразят всички научни и философски системи, според него да се преустроят всички държави. Ако държави се преустройват, колко повече трябва да преустроим нашия живот, да имаме реална опитност, да познаем Първата Причина, която урежда всички неща! Съвременният свят се нуждае от работници, на които може да разчита. Разумните, добрите хора ще оправят света, а не парите. Хората на Божественото учение ще оправят света. За тази цел трябва да се приложи това учение. За да приложите това учение, преди всичко вие трябва да вярвате на Божественото начало в себе си. Без тази вяра, никакъв успех не можете да имате.

Кой от всички съвременни автори е разрешил социалния въпрос? Никой не го е разрешил. Но той има свое разрешение. И това разрешение се намира в човешкия организъм. Намерете тялото на един светия и от клетките, от които е построено тялото му, вие ще извадите целия социален строй, такъв, какъвто трябва да бъде. Ще преведете езика на тези клетки. Ще наредите хората по същия закон. Може да мислим, да спорим, но ще имаме все същите сегашни резултати и ще имаме същия порядък като сегашния. Няма да се мине дълго време и всички вие ще отидете в един социален строй,

ще влезете в един свят, дето ще се научите как да прилагате. Смъртта не е нищо друго освен талисман, да отидете да разрешите социалния въпрос. Ще дойде един войник и всички ще вземе и после ще се възплътят отново на Земята, но ще запазят това, което ще научат там. Сега го забравят и затова не могат да приложат.

Всякога едно същество от по-нисша култура е отговорно пред едно същество от по-висша култура. Невежият е отговорен пред учения, слабият е отговорен пред силния. Ако рече слабият да търси своето право пред силния, никога няма да го намери. Кой ще му даде правото? За да бъде правото на твоя страна, трябва да бъдеш силен. Казвате: „Право трябва“. Правото е закон на силния. Има закон. Този закон се поддържа със сила. Дето има право, има сила. Ако няма сила, тогава правото не може да се приложи. Една правова сила може да бъде разумно приложена, и неправилно приложена. Но за да се приложи правото, пак трябва да дойде умът да работи. Ако умът не вземе участие, никакво право в света не може да има.

Казват: „Да се създаде един закон!“ Да, но не е само това. За да се създаде един закон, трябва да се съберат най-умните, най-учените, най-силните хора в света. А в съвременния свят, в съвременна Европа кои правят законите? Тия техни закони аз наричам „закончета“. Обаче в света има един велик вътрешен закон, който едновременно наказва и законодателя. Всеки един закон, който не е съгласен с живата природа, всеки един закон, който не е съгласен с Бога, той не е истински закон. Аз не говоря за този Господ, за който говорят хората. Не, има един Господ в света, който въздава на всички народи едновременно.

Едно общество, един народ или човечеството не можем да съдим за престъпления. Един народ може да създаде закон да съди човека за някое малко престъпление, но един народ не можем да го съдим. Но в природата има закон: и народите съдят. Много народи са изчезнали от лицето на Земята. Много допотопни животни са изчезнали като ненужни, безполезни. Казаха им: „Няма за какво да живеете“. Има мамонти, които са изчезнали, но желанията ни като мамонта да бъдем големи, да бъдем богати, живеят в нас, в ума ни, в сърцето ни.

Когато един народ спазва Божия закон, Бог му благоприятства. В еврейския народ имаме потвърждение на този закон. Докато евреите изпълняваха Божия закон, Бог им благоприятстваше. Щом се отдалечаваха от този закон, всичките нещастия идваха. То е не

само за евреите, но и за всички народи е така. Съгласен съм да се изгони от света, но кое? Да се изгони неправдата. Аз съм съгласен да се изгони безлюбието, аз съм съгласен да се изгони глупостта, съгласен съм да се изгони насилието, всички ония отрицателни черти, които спъват цялото човечество. Всеки от нас да приеме любовта, тъй както той я разбира. Ще кажете, че не знаете как. Както искате да ви обичат, така ще обичате.

Реално мога да ви покажа държави, които са съществували и изчезнали за своите престъпления. Една държава може да съществува само тогава, когато има един Божествен ред на нещата. Аз вземам това като един основен закон, който съществува в природата. В природата съществува една държава и природата е справедлива. Другите държави са създадени по образа на природата. Добре е една държава да съществува, но нейното съществуване се обуславя от законите, които в природата функционират. Всяка една държава сама се разрушава. Всеки един човек сам се разрушава и сам се въздига. Всяка държава сама се разрушава или въздига. Това е велик закон в природата, който регулира нещата.

Зад всеки закон седи едно разумно същество. Законът е признак на висша разумност. Привидно е само, че в света съществува безправие. Абсолютна правда съществува в света, която въздава всекиму заслуженото.

Бог има един стремеж, ние имаме друг стремеж и Той коригира нашите стремежи, нашето поведение, понеже ние, като ставаме големи, не разбираме онзи велик закон, с който управлява света. Когато придобиваме сила, изопачаваме своя характер. Дайте на човека малко пари, малко власт, ще видите какво може да направи. Какво ще направи? Ще си направи една голяма къща, ще си купи автомобил, ще си вземе слуги, ще им плаща, ще им заповядва. „Защо е светът такъв?“ Този свят ние сме го създали такъв. Защото когато турите глупавите на мястото на умните, не сте разбрали великите закони, по които битието се нарежда.

Не се противопоставяйте срещу проявленията на природата! Няма по-интелигентно, по-умно същество от природата! При това тя ограничава съществата. Вие не можете да я подчините, но тя ще ви се наложи, тя ще ви ограничи. Същият закон се отнася и до човека: при всичката негова интелигентност, и той трябва да си наложи известни ограничения и то по съвсем други закони. Никой не може да седи над природата. Тя налага ограничения на всички същества не от зла воля, но по необходимост. Те са в реда на нещата.

От тия ограничения зависи и вашето правилно развитие. Защо става това, има ред причини. Вие трябва да вложите всичкото си доверие в разумната природа, в нейния ум, в нейния промисъл. Мислите ли, че в природата няма разум? Всички разумни същества, които влизат в нея, колективно ще се опълчат срещу вас и ще ви въздействат докато се поправите. Това не върши самата природа, но законите и силите в нея, срещу които вие реагирате. Вие искате да ги подчините в себе си, но тя ви казва, че слабият трябва да се смирява.

От 9 март се забелязва един растеж, който започва да намалява към 20 юни или към началото на юли и в природата започва едно състояние на почивка. Каквито смени стават вътре в природата, такива смени се извършват и в нашия живот. Ако ние не разбираме това, което става в нас като индивиди, т.е. ако не разбираме своя ум и воля, то в живота често влизаме в противоречия, които наричаме „съдба“ и според нея едни биха били щастливи, а други – нещастни. Някои мислят, че на едни помагат някакви сили, а други мислят, че същите сили им противодействат. Разбира се, като вървите по посока на течението, то ще ви способства, но ако вървите против течението, то ще ви противодейства, защото сте в разрез с него. Това течение няма нищо против вас, но то иска да ви каже, че щом вървите в разрез с него, ще страдате, защото силите, които направляват вашия живот, са в разрез със самите вас. Когато някому не върви в живота, това показва, че мисълта му е в разрез с неговата воля. Това е и за индивидуалния, и за обществения живот на човека. Аз говоря за събития, които стават сега в Европа и които са определени от преди хиляди години.

Съвременното човечество е дошло в разрез с движението още преди милиони години. Следователно съвременната европейска култура е попаднала в разрез с това течение и тя се мъчи да си пробие път. Вследствие на това се води една упорита борба, в която ще паднат много жертви. Колко жертви ще паднат – дали един, два или повече милиони, това е безразлично за природата. Казвам, че това е безразлично за природата, защото за нея са безразлични нашите играчки. Когато ние създаваме градове, правим къщи и храмове, мислим, че това е култура, но природата не иска да знае за тази наша култура – в един момент тя може да я разруши. За всички наши най-фини дори материи природата е създала молците, праха, които ги разрушават. Вън от това тя е създала много вредни елементи, които постоянно рушат нашия организъм. В миналото, преди отклонението на човечеството от правата посока на своята

култура, хората са имали много правилни понятия за законите, които направляват растежа на нашия живот.

Закон е: това, което става в природата, то отговаря или съответства, или е аналогично на някои процеси в човешкия живот.

Мисълта се отразява върху движенията, а движенията – върху съзнанието. Възвишените, разумните същества са установили един ред в човешките мисли, чувства и постъпки, които работят в съзнанието. Установеният ред на нещата наричаме „закон на разумната природа“. Който си позволи да пристъпи този закон съзнателно, той носи отговорност за постъпката си. Човек носи двойка отговорност: по дух и по мисъл.

В природата има един общ закон: ти можеш да изкривяваш линията на поведението, можеш да отклоняваш известна сила, но тя пак ще се върне в същия път, тя е като пружина. И тогава ти ще пострадаш. В света Божествените закони търпят едно малко отклонение. Но ако мислим, че ние ще заставим Бога да отстъпи, много се лъжем. В края на краищата ние ще отстъпим. Или другояче казано: само чрез доброто всичко е възможно. Под „добро“ разбираме силата на ума, сърцето и волята, съединени в едно. Тогава всичко е възможно.

Понякога ние искаме да въздействаме на Бога, да направи неща, които не са в съгласие с Неговите закони, т.е. със законите на живата природата. Мислите ли, че може да се въздейства на Бога? В света съществува закон, който регулира отношенията. Според този закон Бог е готов да направи всичко, което е разумно. Щом е въпрос за нещо разумно, Бог ни отговаря още при първия зов, отправен към Него. Речем ли да искаме невъзможни неща от Бога, тогава иде и Божествената пръчица. Тази пръчица не е нищо друго освен показалеца на Неговата ръка, с която Той иска да ни покаже, че това, което в дадения момент желаем, не носи благо за нашата душа.

Помнете едно нещо – ние не можем да извратим законите на природата и не можем да ги суспендираме. Каквото и да правим, ние не можем да изменим своето естество и в края на краищата ще дойдем до положение да се съгласим с онези директиви, които природата налага и изисква от нас. Защо? Понеже всеки закон, всяко правило в природата е изпитано и проверено. През дългите векове и години на своя живот природата е правила ред опити и най-после, като се е убедила в най-добрите закони и правила, тя ги е поставила като основа на целия живот. Всичко, което е поставено днес в нея, е било подложено на ред опити и сега, без никакви изключения, тя

предлага най-доброто. Ако речете да измените един от нейните закони, какво ще поставите вместо него?

Научете се едно нещо: всички процеси в природата са разумни – и добри, и лоши. Лоши са, когато ние не разбираме нещата. Няма нещо, което в природата да е излишно. Няма зло в природата в този смисъл. Зло има за онези, които не разбират закона. За онези, които разбират закона, няма зло. За тях злото се превръща в добро.

Законите не са нищо друго, освен форми, по които може да се изпълнява Божията Воля.

ЗАКОНИ ЗА ТРАНСФОРМАЦИИТЕ И ВЗАИМОДЕЙСТВИЕТО НА ЕНЕРГИИТЕ

ЕНЕРГИИ И ФОРМИ

ПРАНА

Праната е силата в света, която изгълва пространството. И в потенциално отношение съществува, и в кинетично отношение съществува. Когато тя се преплита с материята, се образуват формите.

Вашите настоящи форми, това е прана в движение, вие сте всички прана в движение.

Съществуват две философски твърдения: едното поддържа мисълта, че трябва да се създаде нещо ново в света, а другото твърди, че не може да се създаде нищо ново. Който се е опитал да създаде нещо ново, сам се е убедил в противното. Човек може да преобразява нещата, но не и да ги създава. Като говоря за творчество, за създаване, разбирам разработване на създаденото. Когато посаждаш круша, създаваш ли я? Когато детето се ражда, създаваш ли го? Детето само се развива в утробата на майката, но не се създава. Следователно ние можем само да развиваме формите, които Бог е създал. Тази е истината. Затова е казано, че няма нищо ново под небето.

Съществува следният закон: всеки човек трябва да се прояви. Без прояви животът няма смисъл. Животът е реален само тогава, когато се проявява в каква и да е форма. Тия форми, в които съвременните хора се проявяват, са преходни.

Всяка форма, колкото и да е малка, трябва да се усъвършенства, за да мине в по-висока форма. Това е неизбежен закон.

Любовта има еднакви отношения и към праведните, и към грешните, и към животните. Любовта иска да поддържа живота на всички същества, но трябва да се изменят формите им. Човек трябва да измени формата си. Най-първо той е започнал в утробата на майка си от една микроскопическа клетка и в продължение на 9 месеца минава през ред фази на млекопитаещите, докато най-после идва до положението на дете, което расте, развива се и най-после умира. Това нищо не значи – ние говорим за съзнанието на човека. То е като положението на богатия, който постоянно преустройва своята къща. Ние разбираме, че умните хора преустройват своите

къщи. Навсякъде нещата се преустройват: къщите се преустройват, градовете се преустройват, обществата се преустройват. Там, където се разбират законите, всякога съществува едно разумно преустройство; където не съществува това разбиране, настава едно заглъхване.

Животните са деградирали хора. Ще кажете, че това е еретическо учение. И така може да е, но важно е, че аз поддържам мисълта, че животните са деградирали хора. В моя ум думата „деградиран“ има съвсем друго значение. Има случаи в живота, когато простият войник може да се издигне до генерал, а генералът да слезе до положението на прост войник. Има ли нещо лошо в това? Разликата между генерала и простия войник се заключава в познаването и разбирането на службата. И човек в своето развитие минава от нисше във висше положение: от простата клетка той постепенно се развива и минава във все по-високи форми, докато дойде до човека. Един ден волът, птичката и всички други животни ще се явят пред Христа и ще се представят във форма на човек. Това може да смути ума ви, но формата е ограничение, което заставя съществото да мисли. И формата се изменя, и духът се изменя, като дават възможност на човека да се развива. По промените, които стават с главата, определяме дейността на духа.

Ако поставите медузата в условията на човека, тя ще се повдигне и човек ще стане. Ако поставите човека в условията на вълка, колкото и да се е повдигнал, след време ще стане вълк. През всяка форма на живота минават специфични течения, които се проявяват навън по начин, който съответства на дадената форма. Следователно в каквото течение попадне, човек неизбежно се намира под неговото влияние.

В природата съществува закон на отношения между формите и силите или енергиите. Когато се говори за правилно отношение, в съзнанието на човека изпъква идеята за вътрешна връзка между тях. Отношенията могат да бъдат разумни и неразумни, хармонични и дисхармонични. Когато отношенията са неразумни и дисхармонични, в живота се явява разрушаване. Когато отношенията са разумни и хармонични, навсякъде в живота виждаме растеж. Хармоничните отношения произвеждат живот, а дисхармоничните – смърт. Колкото и да философства човек, животът и отношенията му към Бога могат да бъдат хармонични, или дисхармонични. Ако отношенията му са хармонични, той ще се радва на живота, т.е. Бог ще живее в него и той в Бога. Не са ли хармонични отношенията му, смърт го очаква.

Всички растителни форми, които съществуват на Земята, са дело на Слънцето. Аз говоря за онова Слънце, което строи нещата. И каквото ние направим, то се дължи на оная разумност, която работи в нас. Вие не сте изучавали законите, по които се строи човешкото ухо, човешкото око, човешкият нос, човешките уста. Едва сега започват учените хора да изучават как са строени човешките ръце, крака и прочие. Ако ти знаеш как са строени краката ти, ще знаеш какво нещо е добро; ако знаеш как са построени ръцете ти, ще знаеш какво нещо е правдата; ако знаеш как са построени устата ти, ще знаеш какво нещо е любовта; ако знаеш как са построени ушите ти, ще знаеш какво нещо е мъдростта; ако знаеш как са построени очите ти, ще знаеш какво нещо е истината, ще можеш да оцениш начините, по които нещата са създадени.

Вие имате за предметно учение очите, ушите, носът. Вашият нос ще покаже пътя, по който човешката душа е минала, за да достигне до днешното положение. И на носа ви е отбелязано много нещо. На горния ръб на носа е отбелязана цялата еволюция – какви са били разумните сили, които са действали върху съграждането на тялото, на човешкото сърце и на човешкия ум така, както сега се проявяват.

Духовните хора, учените хора изучават човека, но още не са дошли до ония естествени закони, които регулират човешкия организъм. Нямаме една норма. Казваме: „Ако човек е нормален...“ Но трябва да имаме една норма. Ако, да кажем, твоите очи не са нормални, ако и слухът не е нормален, ако и обонянieto не е нормално, ако и вкусът не е нормален, ако и осезанието не е нормално, ако твоята любов към Бога не е нормална, ако и твоето милосърдие не е развито, каква норма можеш да имаш? От това гледище може страхът в човека да е повече развит, отколкото трябва, всякога такъв човек има един неестествен страх. Ние разбираме норма, когато всички способности, които човек има, нормално действат, когато всички чувства, които човек има, нормално действат. Той е нормален човек.

Казват: „Ти си много красив“. Колко съм красив? Още не съм толкова красив, че като минат ангелите, да се спрат да ме гледат. Ангелите минават, поглеждат, виждат дефекти, не съм както трябва още. Някой казва: „Колко е хубава косата на този човек!“ Гледам, свинска четина. Мен не ме радва такава коса. После гледам правия път. Жените имат прав път на средата. Когато видя една жена с път, прави ми впечатление. Гледам друга – няма никакъв път, разбъркани коси, напъркнали. Ако ние не можем да турим един

закон на нашите коси, ако ние не можем да турим закон на нашите вежди, ако ние не можем да турим закон на нашите уста, навсякъде в тялото ако не можем да турим този закон, не знаей какви реформи можем да произведем в света.

Ти искаш да бъдеш красив, но и там има закон. Не можеш да бъдеш красив, ако не знаеш как да съчетаеш мислите си, ако не знаеш кои мисли, кои чувства да съчетаеш. Ако нямаш една правилна мисъл, как ще създадеш носа? Мисли има, които поддържат дължината на носа. Мисли има, които поддържат широчината на носа. Мисли има, които поддържат дължината на ухото. Мисли има, които поддържат широчината на ухото. Мисли има, които поддържат кривините на ухото. От кривините на ухото зависи музикалността. Като видя ухото, знаей какъв музикант е, гениален ли е. Гениалните музиканти имат съвсем други вдлъбнатини. Талантливите имат други, и ухото на обикновените хора има други извивки. Светът е направен разумно. На всеки човек, какъвто е, такъв и организъм му дават.

Някой и да учи 30 години, не може да вземе вярно тоновете, а онзи, който е роден цигулар, неговият музикален двойник излиза и влиза в ръката на цигулката. Още като тури пръстите, те се привличат на цигулката точно на мястото, както на желязото залепват стърготините. Така залепват пръстите. И за добрия живот е същият закон. Някой казва: „Това е дарба“. Какво нещо е дарбата? Мислиш, че нещо отвън се налива? Най-първо от невидимия свят събуждат центровете на мозъка, после става едно съчетание. Искаш да се проявиш, да бъдеш благодорен, мек. Как ще го проявиш, кажете ми! Трябва да се събуди тази част на челото, горната и средната част на мозъка. Искаш да дадеш силен израз на мозъка отзад – други центрове трябва да се развият. Някой казва: „Волята“. Къде е волята? Волята е зад ушите на човека.

Та казвам: когато духът дойде, той ще ви даде знанието. Трябва да започнеш да изучаваш себе си, вътрешно да се изучаваш.

Колкото по-дебели и по-груби са космите на човека, толкова по-слаба е интелигентността му. Колкото по-дебели и по-груби са космите на човека, толкова по-грубо, по-необработено е сърцето му и толкова по-груба е волята му. И обратно: колкото по-тънки и меки са космите му, толкова по-голяма е интелигентността му. Значи между космите на човека и неговия характер има известно съотношение. Който разбира този закон, достатъчно е да пипне косата на човека, за да се произнесе за характера му. Когато косата на човека не се подава на волята му и постоянно стърчи нагоре

или се разпилява настрана, това показва, че той е силно електрична натура. Колкото по-мека и по-податлива е косата му, толкова той е по-магнетичен. Такъв човек се примирява лесно с хората. Който не се примирява лесно с хората, той има повече електричество в себе си, отколкото магнетизъм. Магнетичният човек обича да дава. Щом има, той доброволно дава.

Като наблюдавам хората, виждам, че те са изгубили женския елемент в себе си, много са огрубели. Горната част на ръцете е деликатна, а долната е огрубяла. Това е лош признак. Долната част на ръката трябва да бъде мека. Това зависи от човешкото сърце. Щом огрубява ръката, сърцето е огрубяло. В някои хора горната част на ръката е по-мека – показва, че умът е по-благороден, отколкото сърцето. Имате равновесие, когато ръката отгоре е мека както и отдолу. Туй са факти, които можете да наблюдавате. Погледнеш крака – огрубял, пак същият закон. В тебе доброто е огрубяло.

Линиите, които образуват човешкия нос, представят известно течение на мозъчни енергии, които излизат от мозъка и обикалят цялото тяло на човека. В мозъчните течения има известна гъстота, известна интензивност на движение. Колкото по-интензивни са мозъчните енергии, толкова по-красиви линии придават на носа. Колкото по-дълъг е носът, толкова по-интензивни са мозъчните енергии. Колкото по-дълга е една ръка, толкова по-голяма сила се крие зад нея. Колкото по-широка е ръката, толкова по-издържлива е тя. Същото може да се каже и за човешкия нос. Широкият нос показва голяма издържливост. Дължината на носа определя човешката мисъл, а широчината на носа определя чувствата на човека. Следователно, когато човек мисли, носът му се удължава. Когато чувства, носът му се разширява. Същият закон се отнася и до лицето на човека. Удължаването на лицето зависи от мисълта, а разширяването му – от чувствата. Широчината и височината на челото зависят пак от мисълта и чувствата на човека. Мисълта прави челото високо. Широкото и ниско чело говори за известна практичност. Практичният човек е пригоден за физически живот. Човек с високо чело минава за философ. Той не се интересува от обикновения живот.

Когато се продължава надолу ухото, и животът се продължава. Когато ухото се продължава нагоре, чистотата се увеличава. Когато ухото се разширява, и активността в човека се разширява. Когато ухото се скъсява, и животът става хилав. Ето затова вие трябва да си теглите ушите. Забележете, на онези хора, които умират рано,

ушите се скъсяват. Някой пита колко години ще живее. Като измеря ухото му, тогава ще му каже колко години ще живее. Понякога е страшно да се каже на някой човек колко години ще живее. Забелязано е, че хора, у които ушите са дълги, живеят дълги години, а хора, у които ушите са къси, живеят малко време. Това е така, природата никога не лъже.

По същия закон интелигентността на хората се извява в лицето им. Природата е поставила на лицето на интелигентните хора повече бръчки. Техните очи също изразяват интелигентността им. Ще бъде смешно, силната свещ да не изразява силна светлина. Ученият човек се познава по своята светлина. Добродетелният човек се познава по своето сърце.

Ако в едно отношение човек се стеснява, в друго се разширява. И обратно: ако в едно отношение се разширява, в друго се стеснява. Този закон действа върху човешкото лице. Запример, когато чувствата имат влияние върху човека, лицето е валчесто; колкото повече се усилва умът, лицето става продълговато: надолу се стеснява, а горе е по-широко.

Колкото по-остра е брадата на човека, толкова по-близо се намира до центъра на умствения свят. Случва се някога, че горната част се стеснява, а долната се разширява. Това е неправилен процес.

Онзи физиогномист или хиромантист вижда в линиите известно съотношение. Той практически е запознат с геометрията. Не само с физическата геометрия на мъртвите линии, но с геометрията на живите линии. Всеки един от вас може да забележи тази разлика. Вземете онези хора, които са с валчести лица и другите, които са с продълговати лица – каква разлика намирате? Тези с продълговатите лица са активни, схващат някои работи лесно, а онези с валчестите лица обичат по-леката работа. Това не е един неизменяем закон, относителен закон е. Хората с валчести лица и те са активни, но мязат на пеперуди, които хвъркат от цвят на цвят, днес може да кацне на хиляди цветове. А хората с продълговатите лица, аз ги уподобявам на един червей, който като влезе в едно дърво, прави дупка, работи. Една пеперуда никога няма да влезе в едно дърво да си прави дупка. Това не е нейна работа. Онези хора, които правят тунели, с валчести лица ли са или с продълговати? С продълговати са.

Ако на младия черепът е тънък, това показва в органическия живот, че ред поколения са мислили, дейността на мозъка е била развита от 10-20 поколения и главата е изтъняла. Ако 10-20 поколения не са работили, главата остава дебела. Когато кажем,

че черепът е дебел, разбираме, че ред поколения не са мислили, живели са обикновен живот. Когато намерим, че костта на черепа е тънка, разбираме, че ред поколения – 5, 10, 20 – са живели интензивен живот. Този закон е верен. Ако един човек е живял интензивен умствен живот, не само той, но и ред поколения са живели така, тогава костите на ръцете, на краката, кожата, всичко е добре моделирано – кожата е много гладка, мека, костите са много добре оформени, гладки са, полирани, имат много хубав, приятен цвят. Главата е добре оформена, тънка. Животът е, който оформя външните форми.

Съвременните хора минават през живота, без да го ценят. Те поглеждат към тялото си и казват: „Еди-кой си има по-хубаво тяло от моето“. Да имате по-хубаво тяло, това значи да ви впрегнат на голяма работа. Христос, Който имаше най-хубавото, най-здравото и красиво тяло, Го впрегнаха на такава работа, дадоха Му такъв товар, какъвто никои човек на Земята досега не е носил. Всички хора след Христа, които станаха светии, апостоли, мъченици, имаха хубави тела. Вие искате без да работите да имате хубави тела. Това е невъзможно. Ако искаш от Бога хубаво тяло, ти трябва да бъдеш готов да работиш с това тяло. Ако искаш да имаш отличен ум, ще го впрегнеш на най-хубава работа. Ако искаш да имаш отлично сърце, пак по същия закон ще го впрегнеш на най-благородната работа. Искате ли отлично тяло, отличен ум и отлично сърце, вие трябва да бъдете готови за най-красивата и голяма работа.

Младата мома, младият момък обича лицето си. Целия ден си мие врата със сапун, глади веждите си, устата си. Пехливанинът, който ще се бори, си маже мускулите. Онзи, който ще ходи някъде, ще гледа внимателно краката си, ще им обърне внимание. Онези, които работят с перото, ще гледат пръстите си. Онзи пък, който ще мирише някое цвете, пипа си нос.

Какво представляват в дадения случай устата, езикът, ръцете? Те са свързани с известни области на живата природа, с един свят, който в своето естество е неизменяем. Чрез своите ръце, ако ти разбираш закона, ще бъдеш свързан със споменатия свят, където всичко можеш да направиш. Твоите уста са свързани с един свят, който е неизменяем. Ако ги пазиш добре, ти ще имаш връзка. Твоите очи са свързани с един специален свят, ушите – също. И ако ти пазиш тези органи, зад всеки седи едно чувство или една способност. Външните форми са свързани с вътрешните форми, а пък вътрешните форми са свързани с известни сили в природата.

Вие, така както дишате, пълните само горната част на дробовете, долната част остава празна. Според закона, като поемате въздуха, долната част трябва да се напълни, дъното да се напълни, после да се напълни горната част. Вие пълните горната част на дробовете, долната остава празна. Вследствие на това в бронхите, в тия тръбици, когато не дишате пълно, остават малки нечистотии. След време тия погрешки мъчно се поправят. След като поемете въздуха, имайте желание всичкото онова благо, което е скрито във въздуха, да приемете, защото една вътрешна интелигентност има въздухът. Вие мислите, че въздухът е много прост. Много прост е в едно отношение, в друго отношение е много учен. Има едно съзнание във въздуха, човек ако влезе във връзка с него, дишането става правилно.

Какви са влиянията на Марс, когато той действа в човека? („Човек става мускулист, енергичен, много активен във всяко едно отношение.“) Как ще познаете дали един принцип действа нормално или аномално върху човека? Да допуснем, че трябва да се направи един яз. Един човек – учен, инженер – е гениален, направил е своите изчисления много хубаво, но понеже той самият не гради яза, а други, като градят са пропуснали нещо от неговите изчисления, направили са стената по-тънка, отколкото трябва. Дохожда водата и събаря яза, завлича и хората, и всичко. Къде е погрешката? Неговата разумност може ли да помогне в дадения случай? Колкото и да е умен човек, той не може да помогне. Ето къде е погрешката: в работата всички негови работници трябваше да бъдат скачени съдове с него. Там е всичката погрешка. Той не е бил скачен съд. В него Марс е действал повече, отколкото трябва.

Един инженер в дадения случай трябва да познава напрежението на този принцип. Да кажем, че той подпушва известна река. Самият стремеж, слизането на водата, теченията, това е Марс. Той трябва да постави едно съпротивление, което да неутрализира до известна степен напрежението на Марс. Или трябва да намери една плоскост, която да уравнисява тези буйни течения, така че като слизат буйните течения по тази плоскост, да се уравнисяват, да се впрегне по един нов начин енергията на природата. Та казвам: енергията, която съществува в природата, иде при нас по един много голям наклон. Изкуството е там – всяка енергия, която влиза в мозъка на човека, той трябва да я постави тъй, че да може да я използва.

Всяка една енергия, която може да се появи във вашето тяло, има разумен произход. Но ако на тази енергия вие не можете да дадете съответстващо разумно направление, тя ще ви причини

вреда. Следователно всяка енергия, на която не е дадено разумно проявление, предизвиква страдание или мъчение, предизвиква въобще вреда. А всяка енергия, на която може да се даде правилно направление, това наричат хората добро в живота, растене, развиване, култура и т.н.

Това обяснение е необходимо за вас, за вашето саморазвитие. Старите философи и Толстой са казвали: „Познай себе си!“ Докато човек не познава силите, които са скрити вътре в неговия организъм, докато той не познава тия закони и не ги изпълнява, той няма да може да се справи с окръжаващата среда.

Давам ви един пръст за изучаване. И този пръст е остър на върха си, а дебел в основата. (Показалецът.) Щом пръстът е остър на върха, а дебел в основата, от къде иде дейтелността? Отдолу нагоре расте. Изтичането става навън. По закона на сравненията, ако една река има притоци, то реката се увеличава. Значи теченията, които идат отвън, уголемяват реката. Ако този пръст се уподоби на една река, какво показва тази дебелина? И после, ако изтънява, какво показва това? В основата има един извор и той отива нанякъде. Но накрая този извор се намалява. Следователно, ако изучавате човека от основата, ще знаете, че на края имате мисълта му, която се проектира отвътре навън, тя се разпръсва в разни направления. Този човек, на когото пръстите горе са по-остри, той харчи повече енергия. Колкото по-остър е върхът на пръста, толкова повече енергия се харчи, по-силни изтичания на енергията стават. И колкото пръстите са по-тъпи, толкова и наклонът е по-малък, и изтичането на енергията е по-малко. Хора с много остри пръсти всякога могат да бъдат нервни.

Когато някой се оплаква, че работите му не вървят добре, казвам: причината за неуспеха ти се дължи на скъсяването на раменете на твоя лост. „Какво да правя?“ Продължи раменете на лоста си. Същият закон действа и в човешкото тяло. Забелязано е, че хора, които имат дълги ръце, са сръчни. Хора с къси ръце не са сръчни. Хора с дълги пръсти на ръцете са сръчни, добри математици и икономисти. Раменете, ръцете, пръстите на човека са лостове, по които познавате неговата сила, неговите възможности и условия. Има хора, на които пръстите са тънки и дълги, на други – при основата дебели, а на върха заострени. И растенията имат различни форми, по които познавате техните стремежи. Запример борът расте нагоре и всякога запазва конусовидна форма. Дали расте сам, нашироко, или между много борове, той всякога запазва формата си, което го определя като идеалист, със стремеж към светлината.

Същевременно той е икономичен, не заема големи пространства. Ако между борове попаднат други дървата, и те растат нагоре, не се разширяват. Обаче, щом се издигнат над борове, веднага проявяват естеството си – почват да се разширяват. Щом се разширят, те не могат да постигнат желанията си. Когато реката се разшири много, тя губи своя стремеж, т.е. силата си. Искате ли да я направите буйна, стиснете я и дайте ѝ наклон.

Същият закон се отнася и към човешките желания. Колкото по-голям обем заемат желанията на човека, колкото са по-широки, толкова по-бавно се реализират; колкото по-стегнати са желанията, толкова по-бързо се реализират.

Сега аз ще направя друга аналогия: едно разумно същество не може да се роди от глупаво същество. Например една овца не може да роди едно разумно дете. Законът е такъв. Детето ще мяза на майка си и на баща си. Неговата интелигентност и неговите знания представляват сбор от тия на бащата и майката. Детето е резултат. Синът и дъщерята не могат да стоят по-горе от майката и бащата. Понякога по издържливост, по вътрешни разбирания, по проява, те могат да стоят по-високо от родителите си, но това е едно външно заблуждение.

Ако една река се разлее и обхване 10 километра пространство, а друга, при същото количество вода, се стесни и обхване само 1 километър, питам: първата река повече вода ли ще има от втората? И двете реки имат едно и също количество вода, но резултатите от тях ще бъдат различни. В какво отношение? Тази река, която е обхванала 10 километра пространство, след като се стесни, ще остави повече утайки на тия места, отдето се е прибрала, и те ще бъдат по-плодородни. Втората река, при която водата се е стеснила, ще се отличава с голямо движение. Следователно там, дето широчината се намалява, движението се увеличава; там, дето широчината се увеличава, движението се намалява. Дето движението е по-силно, там животът е по-голям, по-интензивен.

Хората описват планината, но това още не е планина. Ако нарисуваш един висок планински връх, това още не е планина, тази рисунка само дава идея за планината. Характерното за планината не е само височината. Освен височината планината има и други качества. Тя дава, значи има положителни енергии. Долината обаче взема, възприема – тя има отрицателни енергии. Планината е благо за хората. Има ли около планината равнини, по-идеално нещо от това не може да се иска. Египтяните, които имаха добри условия, страдаха от липса на планини. За да ги заместят по някакъв начин,

те създадоха пирамидите. В тях те погребваха своите умрели, но истинската причина за създаването им беше нуждата от планини. Стремешът на хората към високи къщи се дължи също така на нуждата им от планини. Фактът, че едни хора са високи, а други – ниски, се обяснява със същия закон – стремешът им към планини. С този закон се обяснява защо едни хора са широки, а други – тесни, едни са нервни, а други – разположени, магнетични.

Някои от вас си представят, че с целия си мозък мислят. Не. Задната част на мозъка се занимава с хиляди работи. С човешката мисъл се занимава само предната част на мозъка.

Ако вие не спазвате закона на любовта в себе си, веднага двете полушария на мозъка ще се поляризират по два противоположни начина: в едното полушарие ще се събере повече енергия, а в другото – по-малко. Ако в дясното полушарие се събере повече енергия, вие ще почнете да се сърдите, даже вашите близки, приятелите си може да нагрубите. Ако се набере повече енергия в лявото полушарие, може да станете учтив, любезен, но туй е едно неустановено положение. Тогава мускулите от дясната страна на лицето, ако в лявото полушарие има повече енергия, ще почнат по-силно да се съкращават и виждаме, че у някои хора стават неволни движения от едната страна на лицето. Движения, които са дисхармонични, показват проявата на някаква мисъл нехармонична, чувство нехармонично, действие нехармонично. И ако туй действие продължава дълго време, често устата на хората се изкривяват от едната страна, едни мускули се разширяват, а други се свиват.

Сега лявото полушарие на мозъка работи повече, но след време дясното ще работи повече, пък лявото ще иде на почивка. Тогава еволюцията ни ще бъде в друго отношение. Засега всички хора тръгват с десния крак, но ще дойде време, когато ще тръгват с левия. Наблюдавайте как действа законът, не суеверието. За една седмица тръгвайте в съзнанието с десния крак и после една седмица тръгвайте с левия си крак и забележете какви съотношения ще имате и какво може да ви се случи, каква реакция може да се произведе. Някои тръгват с десния, спират с левия. Ти, като тръгнеш с десния, ще спреш с десния.

Човек трябва да изучава закона за пренасяне на енергиите от задната част на мозъка в предната част. Остане ли тази енергия в задната част на мозъка дълго време, тя ще заличи всичкото знание, което човек е придобил и постоянно придобива. За да не изпаднете в това положение, работете върху себе си сами, да си помогнете. Иначе ще дойде ден, когато всичко ще отречете и ще се спънете.

Главата на човека отзад трябва да бъде правилно развита. Това значи нормално развит човек. Ако главата му отзад е плоска, този човек е скитник в живота. За такъв човек турците употребяват поговорката: „Камък, който се търкаля, темел не хваща“.

Веднъж ходих на екскурзия на Витоша и там наблюдавах един баща, който водеше своето малко момиченце. Умори се момиченцето, той го тури на раменете, носи го. Веднага туй дете стана весело, разположено, говори. След като вървяха половин километър, на бащата дотегна. Снеха го. На бащата стана добре, на детето – не. Детето пак не е разположено, бащата пак го тури на раменете си, стане весело. И така ту го слага, ту го сменя, докато се качиха на мястото. Казвате: „Този баща обича детето“. Че го обича, така е, но прегрешение ли е, че го носи на раменете си? Да ви кажа законът какъв е. Туй дете, като седне с краката си на раменете на бащата, нисшите енергии на детето и висшите енергии на бащата влизат в сътълкновение. Ти като носиш един човек на гърба си, може да ти дотегне. Ако искаш да се скараш с някой човек, качи се на гърба му. Той ще те намрази. Тази омраза ще дойде от самия тебе. Ти със своята задница, със своите бутове, като ги туриш на неговите рамене, ще се образува омразата в него. Ако искаш едно дете да те обикне, тури го на раменете. Ако можеш да му предадеш повече от своята енергия в раменете, туй дете ще те обикне. Туй са мои твърдения, вие не сте проверили дали това е вярно. Сега на вяра трябва да го приемете.

Мнозина говорят за смяна на енергиите, но малцина разбират какво всъщност представят тези смени. Обаче, говори ли се нещо за смяна на тежестта или товара, всички разбират тази мисъл. Когато носите голям товар в едната си ръка, чувствате нужда да го преместите в другата. Защо? Ръката отмалява от тежестта. Като се умори и другата, премествате товара пак в първата. Така местите тежестта от едната в другата ръка, докато я занесете на определеното място. Това става благодарение на взаимната помощ, която съществува между крайниците на човешкия организъм. Този закон действа в цялата природа. Това показва, че между частите съществува известно съотношение.

Както между двете ръце, двата крака, двете очи, двете уши има съотношение и взаимна помощ, така и между предната и задната част на мозъка има известно съотношение, известна взаимопомощ. Този закон действа дотогава, докато частите са в нормално състояние. Щом една от тях не е в нормално състояние, тя не се поддава на волята, тогава смяната на енергиите не става правилно. Например, ако дясната ръка е парализирана, тежестта пада само

върху лявата. Когато и двете ръце са свободни, тежестта на стомната, например, минава от едната ръка в другата. Ние казваме, че става правилна смяна на тежестта. Предаването на енергията от един орган на друг става по същия начин както се предава електричеството по жици или водата – по тръбите. Ако жиците са здрави, енергията тече правилно; ако тръбите са здрави, водата също тече непрекъснато. На същото основание казваме, че ако нервите на човека са здрави, енергията се предава правилно. Значи предаването на енергията от един орган на друг става с помощта на нервите.

Вие още не сте видели какво нещо е нервен човек. Вие не знаете какво нещо е нервният човек. Нервният човек е енергичен като светлината. Той е като пламъка, има грамадна енергия, но това не е болезнено състояние. Това е напрежение на енергията, която иска да се прояви. Сега казват: „Той е нервен човек“, и разбират едно болезнено състояние. В това няма никаква философия. Нервният човек е човек на дейността. Той е крайно енергичен. Има една усилена дейност във всяко едно направление. Неговият ум е подвижен и бързо схваща каквато и да е идея. В чувствата си е бърз, в мислите си е бърз и в действията си е бърз, всичко бързо разрешава. Не тъй както вие разбирате, но в него всичко е добре обмислено. И ако вие бихте намерили един такъв нервен човек, както аз го разбирам, като му дадете една задача, веднага я разрешава; никой път няма да каже: „Ще отложим работите“. Другите хора могат да отлагат разрешението на известна задача, понеже те не могат да я разберат.

Нервната система е най-хубавото, което човек има. Единственото нещо, което отличава човека сега, това е неговата нервна система. И когато говорите за нервната система, говорете с всичката си сила и уважение за нея. Можете да кажете: „Аз съм човек с нервна система“. И вие трябва да се отпуснете, и да бъдете много по-енергични, отколкото сте сега. Аз често виждам вашата нервност, но това не е нервност. Аз наричам тази нервност „хубавост“. Той не е нервен, а е глупав. Той има едно вътрешно безпокойство, иска да се прояви, но не може. Казва: „Нервен съм“. А той трябва да каже: „Искам да бъда нервен, но не мога да бъда нервен, затова се смущавам и се тревожа“. Така седи истината.

Развитието на човека е уравновесяване на енергията. Най-първо човек трябва да уравни енергиите в себе си, да няма излишна енергия в мозъка и да няма излишна енергия в симпатичната нервна система. Защото често се образуват по цялото тяло известни пълнежи. Някой път, когато не разбирате закона, явяват се из-

вестни бодежи и вие се изплашите. Това е електричеството, което се съединява с външното електричество и образува тия бодежи.

За в бъдеще трябва да се разбира законът. Учителят, който влиза в едно училище, по този закон трябва да бъде в хармония с всички ученици, да може да урегулира техните енергии. Трябва да разбира в какво положение се намират децата. Момата, която се жени, трябва да разбира този закон.

Ако искаш да целунеш някого, трябва да знаеш какво ще изразиш с целувката. Или пък, например, сегашното ръкуване какво изразява? Не мислете, че целувката е изобретение на човека. Тя е една икономия на природата, това са два тока. Горната устна е положителният полюс, а долната – отрицателният полюс. Когато човек доближи двете си устни, токът от едната устна минава в другата. Когато майката често целува дъщеря си, и двете се обновяват. Забелязали ли сте, че тя не целува детето си на едно и също място? Колко пъти обаче този закон се извършва добре, правилно?

Ръкуването е същият закон. И чрез него става обмяна отвътре на енергиите. Ръкуването означава опознаване, поздравяване.

Щом някой яко те държи за ръката, на този човек можеш да разчиташ. Това знайте, като общ закон е: който здраво пипа, на него можеш да разчиташ; който хлабаво пипа, на него не можеш да разчиташ. Ако ти е приятел, можеш да разчиташ на него, пък ако ти е неприятел, законът пак остава същият – много мъчно можеш да се освободиш от него. Какво означава здравето държане? Има повече енергия, която изтича от неговото съзнание. Това е просто известно течение у човека.

СВЕТЛИНА И ТОПЛИНА

Съществува един закон, който определя действието на живите сили в природата. Въз основа на този закон всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие се определят от степента на живата светлина в човека. Под думите „жива светлина“ разбирам светлина без прекъсване.

Под думата „светлина“ разбирам светлина, която мисли за тебе. Според мене светлината мисли за мене, и аз мисля за нея. Тя е жива, тя не е трептения, както казват, че била толкоз билиона трептения. Трептенията са превозните средства на светлината, тя се превозва с много бързи превозни средства. Светлината не е трептение, светлината е нещо живо. Като дойде до тебе, внася нещо

хубаво, което някога си очаквал. Тя носи всички блага в себе си. Тя, с превозните средства като дойде, ще ти даде и пак после ще си замине. Казва: „Пак ще те посети“. Тя постоянно те посещава.

Всяка една мисъл е лъч от мисловния свят. Мислите са лъчи. Ако тия мисли не вървят така хармонично (защото мислите могат да вървят по закона на хармонията и мислите могат да вървят по закона на дисхармонията), тогава вътрешната светлина на ума не е еднаква. Ако човек няма достатъчно светлина в мозъка си, той не може да мисли правилно. Ако няма достатъчно светлина в сърцето си, той не може да чувства правилно. Ако няма достатъчно светлина в постъпките си, той не може да постъпва правилно. По нямане на думи се изразяваме така. Светлината само ни показва света. Но съвременната светлина не показва отношенията на нещата, които съществуват.

В природата има една вътрешна нишка, която прекарва добрите и лошите черти на цялото битие. Този закон съществува и във всеки човек. Ако погледнете човека, ще видите, че той е оплетен от нишки на тъмнината и виделината. Когато покрай вас минава една от тъмните нишки, вие ще бъдете неразположени. Ако минава някоя от светлите нишки, вие ще бъдете разположени. Преплитането на тъмните нишки със светлите постоянно създава вашите добри и лоши състояния, вашите вътрешни състояния. Какъв е тогава изходният път? Изходният път седи в това всеки ден да умножавате нишките на виделината. Нишките на виделината трябва да надминават тия на тъмнината, да дойдат по възможност до максимално число. Вие трябва да дойдете до положение да имате $3/4$ от нишките на виделината и $1/4$ от нишките на тъмнината. Това е естественото положение. По-малко от четвърт от нишките на тъмнината не можете да достигнете. Каквото и да правите, в края на краищата всеки от вас ще си замине с $1/4$ от нишките на тъмнината, но трябва да се стараете да придобиете $3/4$ от нишките на виделината.

Според този закон вие не трябва да се обезсърчавате. И в единия, и в другия случай невидимият свят е поставил живота върху една оптимистична база. Когато имате $3/4$ от нишките на тъмнината и $1/4$ от нишките на виделината, вие не трябва да се обезсърчавате, защото нишките на тъмнината могат да се намаляват, а нишките на виделината – да се увеличават. Нишките на виделината във вашия мозък са много по-силни, отколкото нишките на тъмнината. Най-хубавите чувства у човека се произвеждат от нишките на виделината. Хубавите, светлите мисли са плод на нишките на виделината. Благородните, моралните чувства са също така плод на нишките на виделината. Достойнството на човека, музиката, из-

куството, поезията, изобщо всички хубави и красиви неща в света са все плод на нишките на виделината. Човек не може да бъде красив, ако няма поне 3/4 от нишките на виделината в себе си. По количеството на нишките на виделината се съди за красотата на човека.

Каква е разликата между топлината и светлината? Светлината действа в човешкия ум. Топлината разширява телата, а светлината разпространява. Туй, което разширява, е топлината. Туй, което разпространява, е светлината. Светлината отива по-далеч, отколкото топлината.

Та казвам: ние не разбираме този вътрешен закон – някой път в нас се образува по-голяма топлина, някой път не ни е необходима толкова светлина. Тогава се зараждат болезнените състояния. Щом се подигне температурата на 41 градуса, бързае да отнемем. Ако светлината не се разпространява, тя става много малка и ослепителна, и тогава ярката светлина ослепява. Очите на човека още не са приспособени към тази светлина.

Етерът означава това, от което нещата се раждат и отглеждат. Частицата ЕТ е първичното начало, от което нещата се раждат, ТЕР е това, което отглежда нещата на Земята. Етерът не е гъста материя. Топлинният етер, т.е. първичната енергия, има връзка с обичта, с любовта. Следователно в първото изявление на живота се проявява любовта, тогава топлинният етер започва да действа в материята. И така животът се проявява в топлина. С появяването на топлината течението на живота е почнало да слиза към Земята, да я организира. Това течение е Божественият Дух, който слиза отгоре да организира нещата. Топлинният етер е едно движение отвън навътре. Когато казваме, че трябва да обичаме другите хора, ние подразбираме този топлинен етер, който идва отвън. Хората изискват нашата любов. Някой иска да те обича и да го обичаш. Защо? Това е енергия в природата, която иска да се прояви.

Обмяната винаги става между хора, между които има връзка. Ако са в умствения свят, учителят, който преподава, ще предаде светлина на учениците, и учениците, които възприемат, ще предадат топлина на учителя. Една обмяна става между светлината и топлината. Тогава аз наричам топлината „обратен процес“. Според мене топлината е обратен процес на светлината. Светлината изхожда от Бога, топлината се връща към Бога. Онези, които не разбират, мислят, че двата процеса – топлина и светлина – едновременно излизат от Бога. Щом кажете „от Бога“, вие разбирате по човешки. Аз разбирам така: топлината от периферията на живота

се връща към Божествения център, за да покаже, че светлината е добре използвана. Узрелите плодове са в топлината. Светлината носи възможностите на живота. Онези, които не разбират закона, мислят другояче. Щом имаш светлина, имаш възможности. Щом имаш топлина, ти вече си свършил някаква работа. Туй е вярно. Ако тялото има изобилно топлина, ти си здрав човек; ако тялото има малко топлина, ти не си здрав човек. Значи не си работил много, не можеш да очакваш. Ако умът ти има изобилно светлина, ти си здрав; ако светлината е малка, има някаква външна причина, която е отнела тази светлина. Ти трябва да я наваксам.

Щом човек е безверник, той е студен. Щом е песимист, той е студен. Щом е в закона на безлюбие, той е студен. На степени е студът. А пък щом се подобрява животът, и това е на степени. Когато имаш вяра, имаш топлина. Светлината и топлината вървят заедно. С топлината върви животът. При топлината усещаш една вътрешна радост. В този извор, който тече, има топлина. Ако нямаше топлина, той не можеше да тече, но понеже има топлина, той тече. В светлината има топлина. Понеже, ако нямаше, тя не щеше да дойде при вас. Ако нямаше в живота топлина, той не би дошъл при вас. В една мисъл има топлина, понеже ако нямаше топлина, тая мисъл не би дошла при вас.

Три правила има: челото е студено, носът е светъл, устата е топла. Ти искаш да бъдеш силен човек. Ти не можеш да бъдеш силен човек, ако не разбираш енергиите на силата. Силата произтича от челото, светлината произтича от носа на човека, топлината произтича от устата. Ти, за да бъдеш топъл, за да имаш туй кръвообращение правилно, устата ти трябва да бъде топла. Ако твоята уста е студена, кръвообращението ти няма да бъде правилно. Ако ръцете ти са студени, законът е същият. Ако ръцете постоянно са студени, ако краката са студени, кръвообращението няма да бъде правилно. Ръцете трябва да имат една нормална, естествена топлина. Има една школа, в която най-първо се възстановява органическата топлина на тялото. Всяко неразположение се дължи на липса на топлина.

Някой път ръцете ви са студени, нали? Сложи си ръката на сърцето или на китката на ръката, дето бие пулсът и виж колко е пулсът на минута. Прочети. Сърцето ти трябва да има 75 удара на минута. 7 плюс 5 колко прави? 12. 75 е естественият пулс. Някой път може да има по-бързо биене. Има един космичен закон, ритмичен закон, който кара сърцата на всички хора да бият еднакво. Но някой път има търкане, намалява се пулсът.

Ако ние сме в хармония с този космичен закон, всички сърца ще бият еднакво. И ако в любовта вървим добре, тогава сърцето ще тупа като песен. Няма по-хубава песен от песента на сърцето. Щом сърцето хубаво бие, ти не го чувстваш. Щом го чувстваш, търкане има, то не е хубаво биене.

Хората се повреждат от сгъстените мисли, от сгъстените чувства, от сгъстените постъпки. Щом на човека се сгъстват мислите, той свършва, замръзва. Щом замръзне човек, трябва наново да го размразяват. Значи в замръзналия човек няма достатъчно топлина. А топлината, това е онзи закон за разреждаването. От него зависи здравословното състояние на човека. Щом започнат да изстиват ръцете, щом започнат да изстиват краката, това е едно нездравословно състояние. Щом започне да се стопля главата, а да изстиват ръцете, топлината е отишла там, дето не трябва. Умът не се нуждае от топлина, нуждае се от светлина. Сърцето не се нуждае от светлина, нуждае се от топлина. А пък тялото се нуждае и от светлина, и от топлина, за да може да става правилен растеж.

За да живее човек дълго време, той трябва да разбира законите на сгъстването, разреждаването и разширяването. Да знае кое кога ще му трябва. Представете си, че в част от човека има сгъстени неща, твърди – костите запример. Един човек, ако целият стане само кости, какъв ще бъде? Казвате: „Човек трябва да бъде твърд във всичко“. Твърд трябва да бъде, но някъде трябва да бъде мек. Казват: „Той трябва да има широка душа“. Широката душа към кое спада? Към разширението. Човек не може да има широка душа, ако в него умът не взема участие. Как ще познаете това състояние, когато имате широчина? В широчината има разположение, има и мир.

В турско време българите са правили големи снопове, понеже са плащали данък на снопове. Но като дигнат снопа, толкоз тежък, мнозина от тях са се изсипвали. Човек и в умствено отношение, и в духовно отношение, и във физическо отношение може да се изсипе. Законът е все същ: не трябва да пресилваш нервната система. Неврастенията зависи от пресилването на ума. Разстройството на сърцето зависи от симпатичната нервна система – внесъл си повече топлина, отколкото трябва.

Заболяването на тялото иде от голямото сгъстване. Сгъстването е хубаво нещо, но нещата са станали по-твърди. Мъчи те нещо; ако ти не можеш да се освободиш от него, образува се сгъстване. Ако този закон не се спазва, образува се наслявяване. Всички болести сега се образуват от наслявяване. Ревматичните болки в ставите, то е наслявяване на полуорганични вещества. Като

минава кръвта през тъканите, през капилярните съдове, които са твърди от натрупаните вещества, образува се известно търкане, става възпаление, става подуване. Сгъстяването е необходимо на физическото поле. В клетките трябва да става туй сгъстяване, там, дето има една нормална връзка. Щом дойдете в чувствата, започва вече разреждаването. Най-после в човешката мисъл иде разширяването.

Разреждаването с какво ще заместите? В разреждаването ще внесете милосърдие, кротост, въздържание. Изобщо, когато говоря за любовта, разбирам закона за разреждаването. Този закон трябва да действа в човешкото сърце. А пък в разширяването иде вече знанието. Ти като се учиш, става разширяване в твоята мисъл.

Ако искате всякога да ви бъде топло, трябва да слезете в центъра на Земята. Никога няма да изстинете там. Но питам: каква култура може да имате в центъра на Земята? Никаква култура не може да имате. Културата е на повърхността на Земята, дето правилно стават смените между топлината и студа. Топлината работи отвтъре, студът – отвън. После топлината работи отвън, студът – отвтъре. Нали Земята отвън е студена, а отвтъре е топла? Слънцето отвън е топло, отвтъре е студено. Под „студ“ какво разбирам? Студът е мощна сила, при която всичката енергия се изразходва. Няма условие да се развие топлина. Но и при студа вие може да произведете топлина, ако знаете закона. Нека да си послужим с едно обяснение. Вземате една граната, която е студена. След като се изхвърли от дулото на едно оръдие, ако турите съпротивление пред тази граната, като се удари, веднага се образува топлина. Енергията, с която се движи студът, е грамадна. Ако се качите в пространството, няма да намерите топлина. Ще намерите такава ниска температура, при която никакъв живот не може да съществува. Но в туй пространство, дето този, големият студ съществува, там се разнасят енергиите на природата. И крайната топлина, и тя е противоречива.

В Евангелието се казва, че е създаден вечният огън. За кого? За лошите духове. Но лошите духове са лоши по единствената причина, че са станали много студени. Та казвам: за да ги поправи, провидението, Бог е създал вечния огън, да се стоплят. Целта е вечният огън да ги поправи. Всеки човек, който е егоист, той е студен, всеки човек, който е алтруист, той е топъл. Тогава, ако искаме по закона на еволюцията да се поправи светът, една студена жена трябва да я жените за един топъл мъж, да стане преобразование в поколението, да се подобри. По същия начин се примиряват студът и топлината. Човекът живее между две крайности: крайна горещина и крайна студенина, които като се съединяват, образуват

живота. Следователно, ако вие живота го лишите от тия две противоречиви сили, той престава да се проявява. Тогава имаме само страдания, туй, което вие не обичате. Страданията, това са студът, радостите са топлината. Но благодарете, че след радостите, след крайната радост пак идат страданията, и след страданията идат радостите, смяна става. Всички противоречия си имат добрата страна.

ЛИНИИ

Тежестта не е нищо друго освен налягане на етера. Теглим един килограм, това е налягането на етера, който се стреми към някакъв силов център. Следователно тежестта се определя в силовото налягане на материята в безкрайното пространство. Етерът е, който наляга отгоре и ние мерим една тежест. Какво налягане има въздухът върху човешкото тяло? Проверете какво е налягането. Те са данни. Това не е абсолютно точно, то е приблизително. Нас ни интересуват законите, по които става това налягане. В природата има налягане отвън и едно напрежение отвътре. Следователно човешката глава е подложена на същото въздействие. Когато религиозното напрежение в главата е слабо, тогава главата отгоре е спитена, полюсите са спитени. Тези хора, на които главите отгоре са спитени, не са религиозни, не са духовни хора. Те имат живот на екватора. В религиозните хора, на които полюсите са развити, екваторът е сплеснат, полюсите са издадени. На светските хора главите са сплеснати като Земята, екваторът е издаден. Например у вълка екваторът е доста издаден, в лъва, в тигъра, в котката – също. Като дойдете до тревопасните животни, в тях екваторът е сплеснат. Това са общи заключения.

Някои от вас мислят, че е лесна работа да се движииш в света. Голяма мъчнотия е това. Ние при движението сме изложени на хиляди мъчнотии. Ако не знаеш да се движииш, може да ти се случат такива неприятности, каквито не си сънувал. Трябва ти много голямо знание при движението, за да се освободиш от големите препятствия, които ще срещнеш в природата. Никъде няма да намериш по-големи препятствия от тия при движението си в природата. Имаш налягане и напрежение. Две налягания имаш: отвън и отвътре. Обща стрелба. И ти трябва да минеш тази зона. Как ще я минеш? Ти ще кажеш: „Господ ще оправи тази работа“.

Под думата „Бог“ в дадения случай се разбира разумното, което направлява налягането и напрежението, което обуславя физиче-

ските закони. Всички физически закони се дължат на онзи приток на налягането. А всички духовни закони се дължат на напрежението, което съществува. Ти казваш: „Много съм напрегнат“. Хубаво е, че си напрегнат. Ако ти нямаше напрежение отвътре, щеше да се сплеснеш, като пита ще станеш, няма да имаш никаква дебелина. Ако нямаше налягане отвън, а имаше само напрежение отвътре, ти така ще се разшириш, така ще се разпръснеш, че ще станеш на малки частици. Бомбата по кой закон е направена? По закона на напрежението. При нея напрежението е по-силно от налягането.

Според закона на аналогията казваме: всички енергии, които се разпръсват, се движат по изгъннала повърхност, а всички енергии, които се събират, се движат по вдлъбната повърхност.

Да допуснем, че вие се занимавате с геология, изучавате земните пластове. Вие може да изучавате техния състав само, а можете да изучавате и формата им – дали тия пластове са нагънати, пречупени или хоризонтални. (...) У много хора има такива начупени и огънати пластове. Казвате: „Това не е хубаво“. Не, вие не разбирате законите. Често в тия начупени и огънати пластове се крие най-хубавата вода. Питам ви: кое е по-хубаво, вашите пластове да бъдат начупени и огънати и да има в тях вода, или да бъдат хоризонтални и да няма в тях вода? Или кое е по-хубаво, да имате един прав характер, като хоризонталните пластове и да няма в него вода, или да имате един огънат характер, но да има в него вода? По пречупването, по огъването на земните пластове може да се изчисли до каква дълбочина е проникнала водата в земята.

По същия закон, като изучавате човешкия мозък, ще видите, че той е също така набразден, образуван от ред начупени, огънати пластове, които са претърпели ред метаморфози, докато дойдат до това състояние. По гънките на мозъка тече космическата енергия на разумния живот, който душата използва. Учените хора казват, че от гънките на човешкия мозък зависи неговата мисъл. Това значи, че енергията на мисълта тече именно по тия гънки и по тях пак излиза навън. Те са проводници на енергиите от цялото пространство.

Защо се огъва кръгът? Вътрешните сили са по-мощни от силите на съпротивлението отвън. Затова се огъва. Кога се огъва човек? Когато отвън има съпротивление и вътрешното налягане образува тази крива линия. Коя е тази вътрешна сила? Това е желанието на човека, неговата воля. По този закон ще изучавате най-първо лицето на човека – ако искате да изучавате живота. Ще изучавате кои линии са изгъннали и кои са вдлъбнати, и ще видите тогава

дали външните сили на природата са по-мощни, или субективните сили на човека, на индивида са по-мощни. Ако вътрешните сили са по-мощни, вие ще имате една изпъкнала линия. Ще имате чувства развити. Такъв човек е еластичен, той е господар на положението; ако линията е вдлъбната, това показва, че стомахът се влияе отвън, той не е господар на храната. Тази храна не е здравословна. Тя е развалила стомаха. Това се отразява върху човека и хлътват някои места, а някои изпъкват. Това хлътване показва, че трябва да се поправи стомахът. И ако господарят е разумен човек и не вземе мерки, ще има едно хилаво тяло.

Когато стомахът е развален, то и мозъкът не може да функционира правилно. Стомахът представлява симпатичната нервна система, то е стомашният мозък. После имаме главния мозък. Между тия два мозъка трябва да има пълна хармония. Едната система е на кривите линии, на чувствителността – симпатичната нервна система. Другата система е на правите линии. Тогава, ако известна линия е права в човека, това показва, че човек се движи в един разумен път, имате прави линии на челото. Тогава имате разумност. Ако линиите са начупени, това показва, че мислите му не текат правилно. Всяко едно движение трябва да се преведе в геометрична форма. Това е закон. И в науката, ако вие не можете да превеждате отношението на числата в геометрична форма, вие не можете да изтълкувате външния свят. Запример една долина е огъната, а планините са издигнати. Един геолог на това основание ще изясни кои планини са издигнати и кои вдлъбнати. И те си имат разумни центрове. За да се издигнат Хималайските планини толкова високо, има ред разумни причини.

Дългият нос, например, има отношение към интелигентността. За създаването на носа са работили разумни същества с векове. Докато расте на широчина и дължина, носът е жив. Ето защо всяка година, макар и микроскопически, носът трябва да се разширява и удължава. Като престане да расте, той остарява. Същото се отнася и до устата, до ушите, до пръстите. Докато човек е жив, органите му трябва да растат и да се развиват. Иначе той се излага на преждевременно остаряване и смърт. Когато човек расте и се развива, този процес трябва да става едновременно с всички органи. Ако един орган се развива за сметка на друг, ако едни клетки се подмладяват за сметка на други, явяват се различни болести като рак, тумори и други. Когато едни способности и чувства се развиват за сметка на други, организмът пак заболява. Радиусите на кръга трябва да бъдат еднакви и да се намират в еднакво отношение към центъра. Ако се наруши това отношение, окръжността се превръща

в елипса. За да се справиш с елипсата, изисква се голяма разумност; за да се справиш с хиперболите, които се движат в две противоположни посоки, трябва да бъдеш гениален. Чувствата се движат по едната хипербола, а мислите – по другата. Двете течения на мислите и чувствата, макар и в противоположна посока, трябва да бъдат хармонични. Като се съединят двете хиперболи, образува се окръжност, а затвореното пространство – кръг.

За да разберете законите, по които природата действа, вие трябва специално да ги изучавате. Същевременно изучавайте линиите на нейните действия. Като знаете правилните линии, по които природата постъпва, вие ще ги познавате и в хората. Защо? Защото всяка проява има своя специфична линия. Запример доброто, милосърдието, справедливостта, както и другите прояви, имат свои линии. Когато видите една неправилна линия на човешкото лице, вие трябва да знаете, че тя се дължи на изопачените прояви на човека. Като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни към себе си, да се изправяте. Справедливостта, запример, изисква еднакви отношения към младата мома и към старата баба, към младия момък и към стария дядо. Справедливото отнасяне на човека към всички души чертае на лицето му правилни и красиви линии.

Аз ви говоря за един закон за изучаване на човека. Защото това има приложение. Като се приложи в човешката физиономия, това е най-новото изучаване на тия огънати линии. Най-първо ти в едно лице ще видиш къде са силните точки. На някои хора силните точки са при скулите. Но центърът на волята е слаб. На някои хора волята е силна. Тогава по тези линии можеш да изчисляваш, при дадени условия какъв ще бъде неговият характер. Защото трябва да има известно напрежение у човека, за да устои.

Например някой път вие силно се вълнувате, нали така? Когато двете страни на устата на някой човек се мърдат, какво заключение ще извадите? Всякога крайниците се мърдат, а горната част седи устойчива, средната част. Какво означава това? („Волята е силна, а умът и сърцето са слаби.“) Добре. Тук е центърът на тежестта. Това е една кобилица. Нали момата като носи кобилицата, става едно малко налягане напред и назад на тялото? Ако се изгуби равновесието, какво ще стане с кърчазите, които са на кобилицата? Ще паднат на земята. Клатушкане ще има, но при това клатушкане никога няма да се изгуби центърът. Не е въпрос всякога центърът да бъде хоризонтален, но в дадения случай колкото и да се навеждате, вие трябва да разбирате навеждането на кои линии става, дали има отношение към някоя плоскост.

Когато изучавате човешкия характер, не мислете, че човек е всемоушен по отношение на своя морал. Той е морален дотолкова, доколкото неговият организъм е устойчив. Колкото организмът е по-разумно устроен, толкова той е по-морален. Колкото по-слабо е организиран неговият мозък, толкова по-слаби са и органите, неговият стомах. Моралът съответства на строежа на организма. Тъй че под думата „морал“ разбираме онова разумното, което си придобил, което си съградил.

Когато се говори за самовъзпитанието, първата работа в тази посока се отнася до тялото, което трябва да се държи в изправност. Естественото положение на гръбначния стълб е със слаба извивка, във форма на буквата S. С тази форма природата е имала предвид изразходване на най-малко енергия. Като знае този закон, при мъчнотии човек инстинктивно изкривява гръбначния стълб, навежда главата си, иска да си помогне по някакъв начин. Оттук излиза поговорката: „Преклонена главица сабя не я сече“. Кога човек навежда главата си? Когато центърът на тежестта е минал отзад. Кога изправя главата си? Когато центърът на тежестта е минал повече напред. Който се навежда много, постепенно се връща към животинското си състояние. За да не изпада в това състояние, човек трябва да се изправя, гръбначният стълб да дойде в естественото си положение.

Правете упражнения да изправят гръбнака си, като се облягат на някоя стена или врата, за да могат теченията на организма да вървят в съгласие с природните енергии. В човека има едно течение от север – горе, към юг – долу. Север и юг са полюси, между които се движат енергиите на природата. Това течение трябва да се регулира, за да текат енергиите правилно. Дръжте главата си винаги права. Изкривите ли я наляво или надясно, това показва, че е станало някакво отклонение на естествените течения в природата – енергиите са взели друга посока на движение. Човек криви главата си, когато се учудва на нещо. Който изкривява главата си наляво, уповава на сърцето си; който изкривява главата си надясно, уповава на своя ум. Единият очаква да дойде спасението му от сърцето, а другият – от ума. Разумният човек трябва да държи главата си права, да бъде изправен като свещ, с едва забележимо колебание наляво или надясно. Неразумният, обаче, може да изкривява главата си наляво или надясно както иска, т.е. според силите, които действат в него. Едно се иска от всички: да се самонаблюдават, да наблюдават и другите, да знаят причините на нещата.

Перпендикулярът – това е положението, дето всички сили са уравновесени. И следователно, щом този перпендикуляр е уравни-

весен, вие можете да мислите. Тази линия на перпендикуляра всякога трябва да бъде успоредна с гръбнака. Правата линия, която не е успоредна с гръбначния стълб, не е перпендикулярна. Перпендикулярът не може да бъде мярка по отношение на плоскостта. Защото твоето схващане за тази плоскост ще зависи от твоето будно съзнание. Следователно този перпендикуляр напълно зависи от твоето съзнание. Тогава, щом има известно нарушение, щом в духовния свят, в умствения свят си неспокоен, нямаш перпендикуляр, ти си в бурно море. Перпендикулярът е точката, която не се мени. Казвам: всеки един перпендикуляр трябва да бъде успореден с човешкия гръбначен стълб, тогава е перпендикуляр.

Този физически закон ще пренесете към отношенията си с хората. Вие не можете да бъдете в хармония с когото и да е, ако неговият перпендикуляр и вашият перпендикуляр не са успоредни. На двама души физическите перпендикуляри трябва да са успоредни. Ако единият е гърбав, а другият – прав, никога не могат да дойдат в съгласие.

Двама души могат да се сприятелят само по права линия. Отношение може да има по права линия. Законът на кривата линия е закон за множеството. Само по една крива линия всичко може да се примири. Кривата линия е закон за всички – кривата линия всички примирява. Кривата линия е от безброй прави линии. Кривата линия показва пътя на най-малкото съпротивление, понеже между две точки само една права може да се прокара. Съпротивлението там е най-голямо. Правата линия е при най-голямото съпротивление – тя е качество само на Бога. В природата само Бог се движи по права линия. Всички други същества се движат по крива линия. Ако мислите, че се движите по права линия, вие се лъжете. По права линия само Божественият Дух може да се движи. Вие трябва да минете по крива линия, човешкото е там. По крива линия и Земята се върти, по крива линия и Слънцето се върти, Месечината, и тя върви по крива линия. Когато човек се изгуби, върви по крива линия. Щом се изгубите в гората, вие ще се върнете на същото място, отдето сте излезли. Радвайте се, че ще дойдете до същата точка. Не може да се изгубите.

Всякога един човек започва от Божествената Любов и се отклонява, после пак ще се върне там. Където и да ходите, каквото и да правите, вие пак ще се върнете в точката, отдето сте излезли. Само че ако пазим законите на любовта, ще имаме правилно отношение, ще имаме вътрешно ръководство. Човек, който се губи в света, няма вътрешно ръководство.

Упадъкът на цялото човечество се дължи на това, че хората са

изгубили посоката на правата линия. И от 8 000 години се лутат да постигнат своите желания извън правата линия. Но каквото и да правят, каквото са съградили, всичко се разрушава. Вън от правата линия нещата се разрушават. Това е един закон, аз го наричам „закон за душата“. Не можеш да разбереш друг закон, ако не разбереш този, основния закон. Правата линия представлява единствената тайна. И в този смисъл всякога правата линия произвежда радост и светлина. Щом я намериш, в нея всякога има светлина. Щом намериш правата линия, ти гладен няма да ходиш, бос няма да ходиш, бездомник няма да бъдеш. А ще имаш знания, ще имаш музика, всичко каквото пожелаеш все ще го имаш, но при условие, че намериш правата линия. Защото Бог винаги работи само в правите линии. Вие питате: „Защо?“ Понеже онази разумна сила, която твори и създава хармония в света, действа винаги по права линия. И Бог работи само по пътищата на правата линия. В тези закони се движи Той. Следователно, ако ти си там, дето Бог работи, ти ще бъдеш щастлив. Пък ако не бъдеш там, дето Бог работи, ти ще бъдеш нещастен. Едно практическо приложение е това. Когато някои хора говорят за мястото на Бога, аз го наричам „свят на правите линии“. При Бога е тъй. Аз казвам научно: щом живееш в света на правите линии, всичко е възможно и всичко е нормално.

Що е права линия? Единствената възможност, когато една точка може да се прояви. А що е плоскост от това гледище? Когато много точки искат да се проявят едновременно, само плоскостта е една възможност. Ти не можеш да се проявиш по никой друг начин, освен по правата линия. Ако не разбираш закона на правата линия и се проявиш колективно, ти се движиш по една плоскост.

Правата линия е възможност вътре. И има си своето практическо приложение. Ако в даден случай ти не можеш да намериш един път за проявата на своята мисъл в нейния най-елементарен подтик, ако не можеш да намериш път за проява на едно твое чувство в неговия най-елементарен път, ти не разбираш закона на правата линия. Правата линия можем да разглеждаме като зачеването на известна мисъл или на известно чувство. Ти трябва да намериш възможността да се прояви естествено известно чувство, или естественият път за проява на чувствата и естественият път за проява на мислите. Това е права линия. И човешкият характер не може да се изгради без правата линия. Онзи, който казва, че трябва да се възпита човек, подразбира същото. Възпитанието на човека вън от правата линия е немислимо. И немислимо е да възпитаеш когото и да е вън от правата линия. Когато се говори за моралния

упадък на народите, на индивидите и на дома, това всякога се дължи на изгубване посоката на правата линия. Ти си загубил вече тази възможност. Ти не искаш по пътя на правата линия да реализираш реалността. И казват, че в този, правия път, малцина ходят.

Щом кажем, че между две точки е прокарана права линия, значи възможността съществува вече, тя е проявена. Правата линия е един признак, че нещо в света е реализирано. Значи точката е постигнала своята възможност. Щом има права линия, има постижение; щом няма права линия, няма постижение. Следователно правата линия има приложение. Правата линия се проявява и на лицето. Когато разглеждам физиогномически или астрономически човека, гледам има ли някоя права линия. Някои лица имат криви линии, тези хора нямат никакви постижения. Физиогномически за лицето е така – правата линия показва известни постижения. Защото само едно разумно същество може да реализира възможността на правата линия. Всяка права линия, това е постигната възможност. Това е индивидуално само, за душата е така.

Когато човек иска да бъде само щастлив, той трябва да разбира закона на правата линия. В разбирането закона на правите линии ти не можеш да бъдеш нещастен. И нещастieto на хората произтича от неразбирането на правите линии. Когато някой път скърбиш, ти не разбираш правите линии. Когато ти си тъжен, не разбираш правите линии. В правите отношения какъвто и смут да има в твой индивидуален живот, той ще се стопи, ще изчезне. Причините за смута е неразбирането на правата линия. Изправи линиите си!

Следователно под „права линия“ ние разбираме един вече разумен свят, дето отношенията между съществата са точно, математически определени. Щом влезете в света на правите линии, вие вече имате един красив, определен свят.

Кога се образува известен ъгъл? Или при какви условия може да се образува ъгъл? Най-първо тези двете линии А. и В. ще ги поставя успоредно. Докато тези двете линии вървят успоредно, никакъв ъгъл не може да се образува. Но при най-малкото отклонение на двете линии в известна посока, ще се образува пресичане, ще се образува ъгъл. Когато правата линия достигне крайния предел на своето продължение, когато силите вървят в едно направление и достигнат своя краен предел, те ще вземат друга посока, ще се пресекат, ще образуват един ъгъл.

Следователно от геометрическо гледище, плоскостта е крайният предел на всички прави линии. И тогава тези прави линии вземат направление перпендикулярно. Когато правата линия достигне крайния предел, за да се образува нова насока на нейната дея-

телност, тя трябва да направи едно пречупване. В това пречупване ще се образува плоскост. Следователно линиите на плоскостта са перпендикулярни към първото положение, от което те са излезли. Сега от този закон аз искам да изведа онзи психологически момент: ти вървиш в известна посока, но дойдеш до един краен предел и казваш: „Не искам да пречупвам характера си“. Ти си достигнал до крайния предел на своята деятелност. Какво трябва да правите? Какво си постигнал?

Да допуснем имате известен предмет – това е в разсъждението – ръката ви е една права линия, вие продължавате ръката си до предмета и като хванете предмета, какво ще стане? Ръката ви ще се пречупи. (Учителя сгъва ръката си до лакътя.) Следователно всички движения в природата по права линия, това са все разумни линии, разумни движения. Тя не е една вечна линия, тя е определена само по себе си. Но във всички свои ограничения все се образуват тия пречупвания на ъглите. Същото нещо е и с окото ви. Да кажем вие проектирате известен лъч в известна посока, но щом вашият лъч достигне предмета, който вие обичате, веднага става едно пречупване в окото, пречупване на този лъч. Всеки един ъгъл показва, че у човека има вече едно желание да вземе един предмет.

Сега искам да ви оставя това понятие: правата линия е единственият път, по който могат да се реализират в сегашния живот вашите мисли и вашите чувства. Това е закон. Ако вие не разбирате този висш закон, тогава всякога ще бъдете слаби. Един човек, който разбира правата линия, в него има мощ, има сила, има знание. Запример вие отивате при някой banker. Вие се стеснявате – ще ви даде ли пари, или няма да ви даде пари. Ако вие вървите по правата линия, той не може да не ви даде, защото вие сте едната точка, а той е другата точка. И ако този banker не ви даде пари, той ще свърши. Пък ако ви даде, неговият живот ще започне. Не моят, неговият, понеже аз мога да ида и при друг banker. За да постигнеш една своя мисъл, ти трябва да бъдеш свършен, идеален човек. Този закон съществува само за човека. За да реализираш едно свое желание, има хиляди възможности и ти трябва да ги опиташ всичките. Правата линия разполага с безброй много банкери. Ако отидеш при един и не ти даде, ще идеш при друг, при трети, четвърти и най-после ти ще намериш един banker, който ще извърши точно това, което ти искаш.

И затова, когато някой човек дойде при вас по пътя на правата линия, у вас има едно разположение. Вие обичате този човек и сте готови да направите за него каквото той иска. Пък когато върви по крива линия, вие казвате: „Не мога да обичам този човек“. Защото

любовта съществува само по правите линии. И тогава правата линия образува онези истинските връзки, образува единствения път на правите възможности, образува пътя на знанието. Това е вече законът, който определя пътя на твоята мисъл, пътя на твоето чувство и пътя на твоите действия и го определя за хиляди и хиляди години в бъдеще. Вие казвате: „Защо трябва да изучавам правите линии?“ Трябва да ги изучаваши, защото без правата линия ти ще вървиш по безпътица.

Има един закон, според който всички хора, които вършат престъпление, избират кривата линия. Всички ония хора и животни, които извършват благородни дела, избират правата, късата линия за път в своите действия.

Ако човек не може да намери път за проява на една своя мисъл, на едно свое чувство или на една своя постъпка в най-елементарния им вид, той не разбира закона на правата линия. Съграждането на човешкия характер почива върху закона на правата линия. Възпитанието и самовъзпитанието на човека почиват върху същия закон. Когато се говори за моралния упадък на личността, на семействата, на народите, разбираме отклоняването им от посоката на правата линия. Хората се отклоняват от посоката на правата линия съзнателно или несъзнателно, понеже считат, че този път е мъчен. Всъщност най-лесен е пътът на правата линия, понеже тя е мярка за нещата. Има един свят вън от правата линия, но той е духовен, вън от времето и пространството, в което се движат хората.

Движението по права линия е законът на истината. Ти търсиш своята свобода, то е праволинейно движение, метод, начин за придобиване на свобода. С ума и със сърцето си ще работиш ту вдясно, ту вляво. Казват: „Вляво отишъл“. Има сърце. „Вдясно отишъл“. Има ум. Умът и сърцето трябва да се упражняват, а при това тази права линия, перпендикулярът, той трябва постоянно да се увеличава, да се регулира.

Правата линия е идея за безконечността на нещата. Правата линия винаги се движи в една безгранична посока, кривата линия – в гранична. Кривата линия винаги показва ограничение. Правата линия, ако се движи, означава безграничност. Човек, който иска по права линия да постигне своите идеали, няма да ги постигне. Защо? Такъв е законът. Щом постигнеш нещо, то не е идеал. Някои искат да живеят идеален живот. Идеалният живот е непостижим живот. Следователно постижението е изкривяване на правата линия. Щом се движиш по права линия, ти се радваш на нещата. Щом се изкриви линията, ти имаш скръб, нещо е нарушено.

Правите линии са вложеният капитал, а кривите линии са развитият капитал. Кривите линии са резултатът. Защото правата линия вечно не може да се продължава и крайния резултат е кривата линия. Във всяка една права линия, като се обърнат енергиите, тя става крива. И в природата виждаме един плод – образуват се кривите линии – процесът е завършен.

И тъй, може да турите една максима, един закон: началото на всяка работа са правите линии, а краят на всяка работа са кривите линии. И щом една работа завършва с крива линия, тя е добре свършена. Работа, която не започва с прави линии, тя не е добра работа. Правите линии трябва да бъдат вложени в работата.

Запример, ако вашият нос е разширен от долната страна, това показва правилността на вашите дробове. Това физиогномист или хиромантик добре знае. Широчината на носа винаги показва, че вашата дихателна система е добре развита. Широчината на носа има отношение към вашата дихателна система. А щом погледне дължината на вашия нос, той съди за вашата интелигентност и каква е вашата прозорливост в живота. Това се отнася до правите линии на носа. А в материалистическата геометрия всеки един архитект трябва много добре да разбира тези отношения на правите и кривите линии, другояче той не може да построи никаква постройка. Така и природата, когато е строила разумните същества, тя е имала предвид онези разумни изчисления. Човекът, както е построен, главата му и тялото са израз на тези тънки изчисления. Тъй е построен светът. И в света, в който се движите, ще правите изчисления с правите и кривите линии, да посрещате нещата по възможност с най-малките съпротивления. И природата работи с най-малките съпротивления.

За да обичаш един човек, ти трябва да държиш една от най-хубавите черти, които Бог му е дал. Разбирайте закона. Ти не може да обичаш един човек, докато не намериш онази Божествената черта, която Бог е турил в него. Аз няма да ви кажа коя е. Тя никога не се мени. Всеки човек има по една черта, която никога не се мени. От двете страни на главата се намира. Върху тази Божествена черта е построено човешкото тяло. Тя е Божествен стълб. Това външно е вярно и вътрешно е вярно. В мислите има една опорна мисъл и в чувствата има едно такова опорно чувство.

ПРОСТРАНСТВО

Съвременните хора виждат какво става пред тях, но какво става

зад гърба им не виждат. Като седя пред вас, аз виждам какво прави всеки, който е зад вас. Защо? Понеже всеки от вас е огледало, в което се оглеждат предметите, които в този случай аз виждам. Същият закон е и в природата. Ние знаем тия неща, които минават пред нас, но онези, които не са се проявили, те са зад нас и ние не ги знаем. Нещата идат отзад чрез отражение в огледала, а не отпред. Обаче нам се вижда, че те идат отпред. Запример ние не виждаме светлината направо, но чрез отражение. Съвременната физика доказва, че светлината на Слънцето идва на Земята за 8 минути. Мястото, на което виждаме Слънцето, не е същинското негово място. В действителност Слънцето седи малко по-високо от мястото, на което днес го виждаме. Значи ние не виждаме нещата на техните истински места. В такъв случай трябва да им се направи корекция, да се знае точно къде се намират те.

За да се образува движение, трябва да имате две точки: една, от която тръгвате, друга, към която отивате. Туй движение се нарича права линия. А какво разбирате под думата „плоскост“? Под думата „плоскост“ разбираме, че правата линия се е разширила. Двете точки, които са образували правата линия, започват да се движат в друга посока, която дава разширение. Вие казвате: „Трябва да се разшири човек“. Но вие трябва да разбирате закона на плоскостта. Вие не можете да се разширите, ако не разбирате закона на плоскостта. Т.е. трябва да разбирате какво е свойството на точката, какво е свойството на правата линия, за да влезете в плоскостта, в разширението. Плоскостта, това е външната страна, едно отражение, трябва да го преведете. Може да се измери тя. Плоскостта сама по себе си какво представлява? Тя е място на действие на сили. В една плоскост силите на един център винаги вървят по права линия.

Правата линия е проявление на точката, на онази акумулирана енергия, която се проявява в движение. Казваме: „Точка, права, плоскост“. Ако се превърнат в психологически понятия, плоскостта, това е разширение, иска да се разшири. Но под думата „разширение“, вие искате да сте свободни, да не сте ограничени. Вие не разбирате. Вие искате да се разширите, без да се ограничите. Вие не можете да се разширите, докато не се ограничите. Като се ограничите, вие ще се разширите. Ако разбирате закона на ограничението, то е разширение. Ще излезете из ограничението на правата линия и ще влезете в ограничението на плоскостта. Вие казвате: „Аз искам да бъда свободен“. Но свободата е ограничение, разумно ограничение.

Животът е насъбрана енергия във вашите тела. И тази енергия трябва да се прояви. Насъбраната енергия, това е точката. Първото

проявление от съществуването, то е правата линия. Плоскостта е вече възможност. Туй дете започва да пъпли. След туй има друга възможност.

Три положения аз вземам: точката, правата линия и плоскостта. Самата плоскост образува едно тяло. Тогава влизаме в разбирането – изучаваме законите на светлината и топлината. Сега чрез плоскостта изучаваме отраженията на нещата. В живота изучаваме отраженията, затова казваме: „Всичко е илюзия“. Илюзия е, понеже е плоскост. Щом говорим за духовния живот, разбираме тела, които дават светлина и топлина. Ние вече имаме вътрешна опитност и вътрешен опит. Какъв опит може да направите с плодовете на една картина? Имате ясна представа, може да се събудят желания, но никакъв опит не можете да направите в плоскостта. Трябва да минем от плоскостта в телата. В телата имаме първия опит за реалното. Туй, което можем да опитаме, то е тялото. То е възможност. Излезли сме от областта на илюзиите, влезли сме в живота на реалното. Нещо, което можем да опитаме, то е реално. Всяко нещо, което не можем да опитаме, то е в плоскостта, то е илюзия. Илюзорните неща не се опитват. Това, което можем да опитваме, то е реалното. Тогава какво определение даваме на реалното? В какво седи реалността? Щом ти опиташ една реалност, в тебе ще настане една малка промяна. Ако ти тежиш 10 грама, щом опиташ реалността, ще тежиш с една хилядна от грама повече. В реалността човек винаги придобива, в илюзиите нищо не придобива, олеква.

Учете се да събирате енергиите на живота. Всякога трябва да намерите един изходен пункт на точката. След туй да влезете в закона на плоскостта. Туй е законът, при който може да се освободите от закона на илюзиите, на сенките. Сенките трябва винаги да ни покажат пътя към реалността. Защото тази илюзия е един образ на реалността, която седи извън илюзията. Когато се обезсърчавате в живота, то е илюзия. Самото обезсърчение е илюзия.

Аз изнасям нещата, както са в реалния свят, точно, математически, без никакво преувеличаване. Аз изнасям нещата в живота в естествения им вид. Питаш някого: „Как да те целуна?“ „По права линия.“ „После?“ „Ще се движиш по перпендикуляра.“ Така ще научиш първото и второто измерение. Закон е: който живее само в първото измерение, ще се движи по права линия, ще прегръща и целува. Щом дойде гладът, и двамата престават да се прегръщат и целуват, ръцете им не държат вече, устата им не се отварят от глад. Виновни ли са, че не могат да се движат и не могат да си отварят устата? Не са виновни. Те се намират в обратната посока на истината – без целувки и прегръдки. Като погладуват

малко, те започват да правят усилия да се подвизжат към перпендикуляра, дето има сложена трапеца – свещената маса, квадратът на живота. На тази маса ще видите много хора, които са минали през същата опитност. Те казват: „Тази трапеца ни застави да се откажем от целувките и прегръдките“. Тук човек намира друга възлюбена, по-силна от първата – тя го заставя да седне на трапезата. Чрез глада природата казва: има любов по-силна от вашата, т.е. от любовта на прегръдките и целувките.

Казваш: „Аз да отида да му се поклоня? Никога!“ Тази непримиримост показва, че си във второто измерение. И мъжът, като се разсърди на жена си, казва: „Аз да ѝ се подчиня! Никога няма да направя това, да унижа своето достойнство.“ Ще се примириш. Щеп не щеп, ще се огънеш, т. е. плоскостта се огъва, а не ти. Единият е богат, другият – беден, ще се примирят. Бедният, като погладува няколко дни, започва да се огъва: тук поиска нещо, там поиска нещо, като дойде до богатия, казва: „Лош човек е този, враг ми е, но ще отида при него“. Като си подадат ръка, работата се нарежда. Примиряването е закон на второто измерение.

Мнозина питат: „Какъв е смисълът на примиряването?“ Враговете да станат приятели. Условието, нуждите, в които хората изпадат, имат сила да примиряват и най-големите врагове. Казвам на двама души, които враждуват: „Вие трябва да се примирите!“ „Как?“ Две семейства са непримирими. Те носят враждата от две поколения. В третото поколение ще се примирят. В едното семейство се ражда момиче, а в другото – момче. Като пораснат, те се влюбват. Майката на момата казва: „Ако се ожениш за този момък, ще те изгъдя във от нашия дом“. И на момъка казват същото. Но младите не мислят така. Те казват: „Ние ще напуснем домовете си, но пак ще се съберем. Научихме вече второто измерение.“ След 2 години родителите ги прощават. Докато бяха в първото и второто измерение, не се примиряваха. Щом напуснаха второто измерение и влязоха в третото, в куба, те казват: „Елате сега, деца, да ви благословим“. Младите дойдат, коленичат пред родителите си и получават тяхното благословение. С примиряването изчезват всички илюзии, всички заблуждения в човека. Някой бил честолюбив, не могъл да се примири. И той ще се примири. Това е само въпрос на време. Ако не се примириш, ще стане това, за което Христос казва: „По-леко ще бъде наказанието на Содом и Гомор, нежели на онзи град“.

Някой път искат да намерят квадратурата на кръга. Защо именно, какво е притупало на тези математици да търсят квадратурата на кръга! Те като имат квадратурата на квадрата, защо им трябва и на кръга? Значи заинтересовани са, има нещо.

Ако един квадрат се вписва в един кръг, квадратът ли е по-голям или кръгът? („Кръгът е по-голям.“) Ако кръгът е вписан в квадрата? („Квадратът тогава е по-голям.“) По какво се отличава квадратът от кръга, когато и квадратът може да бъде по-голям от кръга, и кръгът може да бъде по-голям от квадрата? („Квадратът можем да знаем колко е голям, а кръгът не можем да знаем колко е голям.“) Защо не може да се знае? Коя е причината, защо кръгът не се отдава да го познаем? („Нямаме единица мярка, с която можем да измерим дължината на окръжността.“) Тогава извеждаме един закон: щом не можем да го измерим, ние подразбираме, че кръгът е една незавършена величина. Кръгът не си е казал думата и математиките може би след хиляда години няма да могат да го намерят. („Доказано е математически, че на физическия свят не може да се намери квадратурата на кръга.“) Доказано е, че при сегашните условия не може да се изчисли, в бъдеще ще може. Но аз считам кръга за една незавършена фигура и вследствие на това, той е несъизмерим още. Кръгът е част от друга една фигура, от един повисп живот е той, понеже кръгът расте. Квадратът сам по себе си може ли да расте? Ако кръгът расте, силите действат от центъра и затова налягането е отвсякъде. И за това той е кръгообразен; а квадратът показва, че има противодействие отвън. Противодействие има, но тези противодействия са тъй хармонични, че се образува един квадрат.

Един квадрат е заобиколен с разумни сили, не още добри. Квадратът е място на противоречие на физическото поле. Затова, когато хората правят къщи, те турят квадрата. Тя е най-практичната фигура за строеж, но същевременно турят и втора фигура – един триъгълник отгоре. Да може да противодейства на всички лоши влияния, които идат от квадрата. Англичаните имат един израз, който подразбира: „На квадрат е дошъл той“, българите казват: „На кръстопът е той“. Защото кръстопътят, това е квадрат. Щом се намериш в центъра на квадрата, ти си в кръстопът, диагоналите, които можете да прекарате, образуват този център. Значи в квадрата можеш да се намериш натясно.

Щом се намериш в квадрата, ти си осъден. Кръгът може да дойде, но ти трябва да разбираш законите на кръга, за да те извади към периферията, да може да се избавиш. Затова математически ние привеждаме формулата – да намериш квадратурата на кръга, значи един кръг, който може да те избави от квадрата, защото квадратът е обсадно положение, стеснен си отвсякъде от твоя противник. Казва ти: „Ще се предадеш!“ Ако можеш да намериш квадратурата на този квадрат, ти ще намериш разрешението.

Много учители казват на своите ученици: „Ти нищо не разбираш!“ Но учителят, и той нищо не разбира. 2×2 е 4, но при какви условия? Две камъчета на две места правят 4. На две места по два вола правят четири вола. На две места по две къщи правят четири къщи. На две места по две жени правят четири. Четирите какво е? То е мярка, с която можеш да разрешиш една задача. С четири разрешаваш въпроса. А и В, това са две личности. Двама съдружници искат да работят. Най-първо те имат една идея да вложат капитала – С. В туй положение (триъгълника) капитал имат, но за да се образува 4, законът на 4 е квадратът. Туй показва, че има къде да се употреби. Обърнете триъгълника в квадрат, туй показва областта, дето може да се обработи капиталът. Капиталът ABC са обработва в ABCD. Квадратът показва, че може да се разреши една задача. Вие всички носите по един триъгълник. Триъгълникът показва основната идея, квадратът – условията, при които тази идея може да се разреши. Ако вашата идея не може да се разреши, вие нямате квадрат. Две по две не е четири.

Всички неща в куба стават по законите на куба. Но извън куба нещата стават по други закони. Не че по други закони, но законите се разширяват. Няма никакво оспорване на закона – законът е закон. Ако подвижим този куб перпендикулярно на себе си, от всяка страна ще се образува един куб, ще има шест куба. Те са видими. Шестте куба са страни на тесеракта. Имаме нова фигура. Имаме друг един куб, който съставлява основата на куба. Извън пространството е този куб. Какво ще стане? Този куб ще стане по-голям. Пак ще се получи триизмерна фигура. Когато проектирате едно триизмерно тяло върху плоскост, какво му липсва? Дебелина. Дебелината е сянката на четириизмерното. Основното качество на четвъртото измерение нямаме.

В четвъртото измерение ти трябва да добиеш един голям обем. Ако добиеш един голям обем, ти можеш да се движииш във въздуха, да намалиш своята тежест. Ако имате един тежък предмет, турите го във водата, той потъва. Но ако увеличите неговия обем, какво ще стане? Той ще плава отгоре, на самата повърхност. Ако човек в това състояние увеличи своя обем, той ще се повдигне във въздуха. Това е законът на четвъртото измерение. Туй, което не е възможно за плоскостта, е възможно за куба. Туй, което е невъзможно за куба, е възможно за тесеракта. Ние говорим за съзнателния живот. Едно същество от четвъртото измерение, ако го запалим и го турим на нашия огън, то няма да гори. Тогава ще извадя едно правило: всички тела, които не горят, са от четвъртото измерение. Не можеш да го запалиш, не гори. Може ли да изгори златото? Не може. Же-

лязото може ли да изгори? Може. Желязото гори, то не е от четириизмерното пространство.

Ако ти не можеш да осиромашееш, ти си човек от четириизмерното пространство, щом осиромашаваш, ти си от триизмерното пространство. Щом грешиш, от триизмерното си, щом не грешиш, от четириизмерното си. Щом мислиш, от четириизмерното си, щом не мислиш, от триизмерното пространство си. Казваш: „Това нещо не е възможно!“ То е триизмерно. „Не виждам изходен път.“ Триизмерен си. За едно същество от едноизмерното пространство спасителното положение е плоскостта. От туй положение има една точка, от която като се подвижи, има изходен път, то е спасителното положение. Едно същество от двуизмерния свят казва: „Невъзможно е това нещо“. Щом му покажеш третата посока, то е спасително положение. То е третото измерение. Спасението на сегашните хора в триизмерното пространство е да им покажеш онова положение, от което могат да излязат.

Подобриенето на условията зависи от пространството, което придобиваш. Трябва да разбираш законите на едноизмерното пространство, да знаеш силата на една точка. Силата на една точка е да образува една права линия от безброй точки. Тия безброй точки може да те упътят да образуваш една плоскост, а пък самата плоскост ще ти даде посока или възможност да влезеш в триизмерното пространство. Значи от центъра вие ще влезете в закона, защото правата линия е закон на правдата. Плоскостта показва правото да се добие правата линия. Плоскостта може да се завладее чрез закон. Щом завладеете плоскостта, тогава може да влезете в третото измерение. Имате перпендикуляр. Един перпендикуляр в една плоскост показва друга посока в пространството. Перпендикулярът е друг един свят, по-обширен, отколкото плоскостта. Следователно това са законите на съзнанието. От чисто психологическо гледище казваме: „Повдигна се съзнанието“. Ти можеш от съзнанието на една точка да влезеш в съзнанието на правата линия, или в съзнанието на плоскостта. Или искаш да влезеш в двуизмерното пространство, перпендикулярът ще ти покаже посоката. Ако искаш да намериш плоскостта, от правата линия трябва да тръгнеш перпендикулярно. В правата линия, щом дигате перпендикуляр, имате плоскост. В плоскостта, щом дигате перпендикуляр, имате куб. В съзнанието същият закон е. Така ще знаете как да се избавите от известна мъчнотия. Известни мъчнотии се разрешават в точката, в известен център, известни мъчнотии се разрешават в правата линия, известни мъчнотии се разрешават в областта на плоскостта, а други мъчнотии се разрешават в триизмерното про-

странство. Казвам: в съзнанието си трябва да разбирате законите на едноизмерното, двуизмерното, триизмерното и четириизмерното пространство.

Образът е една пространствена форма, проектирана в една плоскост. Човек е проектиран отнякъде. Вие запример тъй седите, но едновременно живеете в три свята, имате три тела, в които живеете. Вашето съзнание е будно само за физическото поле. Вие имате едно духовно тяло, което живее в другия свят, с малко порядъка материя. Има и друг, Божествен свят. Сега, каквото да и ви говоря, то е фиктивно. Едновременно във всеки един от вас има трима души. Един живее в Небето – туй дето казват, че всеки има по един ангел, един живее в духовния свят, един живее на Земята. Този, който живее в Божествения свят, е бащата. Този, който живее в духовния свят, е майката. Този, който живее във физическия свят, е синът. Вие тук сте синове на вашите бащи и майки горе, изпратени сте, те се интересуват от вас. Вие съставяте едно цяло, без тях не можете да се проявите. Понякога искате да се освободите от тях, да станете самостоятелни. Вие искате да станете баща, да станете майка. Не знаете какви са законите на бащата и майката. Те са съвсем отвлечени работи.

Човек не е само в туй тяло, дето живее. Човек е онзи, който е облечен в тялото на духа си, в тялото на душата си и в тялото на човешкия ум. Три тела има, в които човек живее. Те съставят ценното в живота. Тялото, с което живеем на Земята, то е като водолаз, който влиза в морето. Водолазът, след като намери изгубените вещи, освобождава се от туй тяло, то не е вече необходимо. Щом влезете в същинското тяло на човека, ако вие разбирате неговите закони, преспокойно може да се движите, да идете до Месечината, до Слънцето, до коя да е далечна планета. Може да се разхождате свободно, няма да имате никаква мъчнотия. Може да минавате през пространството.

ВРЕМЕ

Главата на човека може да се обърне най-много под ъгъл 45 градуса надясно или наляво, но по никой начин не може да се обърне назад, да образува ъгъл от 180 градуса. Рече ли да обърне главата си назад, той коренно изменя своето положение. Ето защо човек вижда нещата пред себе си по-добре от тях, които са зад него. Това, което е пред нас, ние наричаме „бъдеще“, а което е зад нас, наричаме „минало“. Казвате: „Реално ли е миналото?“ Реално е,

разбира се. Ако миналото изглежда нереално, това се дължи на гърба ви. Миналото остава зад гърба ви и като не го виждате, мислите, че не е реално. Обаче обърнете ли се с лице към тази посока, тогава миналото става бъдеще, а бъдещето – минало. Значи според съвременните философи има минало, настояще и бъдеще.

Нека разберем що е бъдеще и що е минало. Миналото съдържа законите на страданието според моето схващане, или според новите разбирания. А пък бъдещето съдържа законите на радостта и щастиято. Това трябва да знаем, понеже излизаме от страданието. Нашата цел е радостта и щастиято. Следователно ние се стремим към бъдещето. Някой казва: „Ами настоящето?“ Има един народ, който няма настояще време. Това са евреите. Те имат две времена – минало и бъдеще. Те казват, че всяко бъдещо проявление, щом е станало, то е минало вече. Значи има само една преходна линия на бъдещето към миналото. Тази преходна линия наричат „настояще“. Следователно, ако ние живеем в бъдещето, ние казваме, че можем да бъдем щастливи, можем да бъдем радостни. А вие казвате, че бъдещето е една илюзия.

Миналото само по себе си не може да се изправи. Как ще се използва бъдещето? Онзи, който разсъждава статически, той не знае. Има едно движение от бъдещето към миналото. Бъдещето е реално, и миналото е реално. Има едно движение на добродетелта, което слиза в миналото. Ако знаеш как да се справиш със закона, ти ще минеш в настоящия живот. В туй Божествено движение ти можеш да използваш и миналото, и бъдещето. Бъдещето слиза, минава през миналото, иде в тебе. Тогава от миналото има друго едно движение, което минава през бъдещето и слиза при тебе. И тия две течения се прекръстосват. Едното носи противоречията на миналото, другото носи добродетелите на бъдещето. Всичко туй се прекръстосва. В момента, в който ти можеш да изправиш погрешката си, твоето съзнание е будно. В момента, в който ти можеш да използваш своите добродетели, твоето съзнание е будно.

Сега много хора живеят безразборно. В миналото хиляди пъти по-безразборно са живели. В миналото безразборността е била непонятна, сега става понятна.

При сегашните ваши разбирания, вие не живеете с идеите, които сега имате. Тъй, както аз следя хората, гледам, живеят с един морал от преди хиляди години. Не съм виждал хора да живеят с един морал като сегашния. Другояче не може да бъде. Понеже сега нямаме изработени възгледи, ние живеем с възгледите на нашето минало.

От хиляди години каквото са мислили хората в миналото, сега се проявява. Сегашните явления, сегашните прояви се дължат не на сегашния, но на миналия живот. Пък сега проявените резултати на миналото заедно с резултатите на сегашния живот за бъдеще ще се проявят. Някои от вас се спъват. Толкоз години живеете и чакате да се оправи животът ви! Не може да се оправи животът ви, докато не ликвидирате с миналото.

Не се връщайте назад в пътя, по който сте минали. Защото това, към което отивате, е по-добро от миналото. И ако ти се връщаш от настоящето в миналото, ти тогаз слизаш. Щом казваш, че твоето минало е по-добро, по-светло от настоящето, ти си в слизането. Щом твоето минало е по-светло, а твоето бъдеще е по-тъмно, ти вече не вървиш по един възходящ път, ти слизаш. Това слизание е закон на инволюция. Всички стари хора казват: „Остарях!“ – те слизат надолу. Казват, че старият отива при Бога. Старият човек е безверник. Той не се и моли. Не го интересуват тия работи, става индиферентен. Вижда му се, че всичко, каквото правят хората, е глупаво, безсмислено. А пък то не е право. Че животът на всички хора е твоят живот. Това е бъдещият ти живот. Ти не обвинявай хората, като видиш някои лоши хора, не ги обвинявай. То е твоят живот. Всяко нещо, което ние не разбираме, то е лошо за нас, а пък всяко нещо, което разбираме, то е добро за нас.

Сега законът е такъв. Този брат, който ме критикува, той не знае законът какъв е. Той е в мене, той се проявява. Казвам: някой път хората ще се проявят във вас.

Тук с години обществото в цяла България, каквото престъпление стане, все нас обвиняват: „Те голи се събличат, безпорядъчен живот, безразборна любов в тях“. Всичко това трябваше да го търпим. Някой се съблякъл гол – ние сме виновни, някой се напил – ние сме виновни. Какво ще им кажете? Ако ние не знаехме как да се свържем с невидимия свят, досега нищо не би останало – колкото ни бомбардираха със своите гранати, нищо не би останало от нас.

Казвам: когато хората говорят лошо за нас, то сме ние в тях. То е от миналото. Когато ние имаме доброто разположение, то е настоящето добро, което Бог изпраща. Туй добро ние искаме да го изпратим на тях. В хората действа миналото на нашия живот. В настоящето то е доброто, което иде от Бога, което Той е изпратил в света.

Трябва да бъдем всякога отворени, да изпратим туй добро. Туй добро, като дойде, то ще поправи света. Само Божественото добро поправя света. Изведнъж няма да го поправи, но онези души, които

са готови, онези духове, умове и сърца, които са готови, те ще приемат Божественото благо.

Миналото е законът на необходимостта, настоящето е Божественият промисъл, а бъдещето – законът на Божията Любов. Значи миналото, настоящето и бъдещето са трите посоки на любовта.

СЛЪНЦЕ, ЛУНА, ЗЕМЯ

Космическата сила на любовта, т.е. Божествената сила движи всичко живо във вселената. Всички живи същества – от най-нисшите до най-висшите, се движат от Божията Любов. Така се движи целият космос. Учените разглеждат въпроса за движението на Слънцето и планетите, създават различни теории, но този въпрос за мене е ясен. Аз знам кой движи космоса. Отивате в една фабрика и гледате как се движат машините. Несъзнателно ли е тяхното движение? Кой ги е поставил в движение? Инженерът. Той регулира движението им. Той има предвид порядъка в цялата фабрика. Машините се движат по негова заповед. По същия закон и Слънцето си има един техник, който го е пуснал в движение и определя неговия път. И Земята, и Луната като планети имат свой определен път на движение. Учените търсят причината на това движение във физическите сили, правят изследвания, създават различни теории. Прави са тия учени, но те не подозират, че зад всяка физическа сила се крие една духовна, разумна сила, която направлява всички неща.

Близостта или далечината на Земята от Слънцето определя качествата на хората. Ако турите един човек на Юпитер или на Меркурий, той ще измени качествата си. Затова именно някои хора се отдалечават от известен човек, а други се приближават. При близост на човека до Слънцето, в него се развиват едни качества и разположения, а при отдалеченост – други. В това отношение природата поставя всеки човек на такова разстояние от Слънцето и от другите планети, каквото е нужно, за да се развият известни качества и способности. Този закон е верен не само за хората на Земята, но за всички същества, за жителите на Юпитер, на Венера и т.н. По качествата, които имат различните същества, познавате от коя планета идват те – от Юпитер, Венера, Сатурн или от Меркурий. В бъдеще всички същества ще се съберат на Слънцето да образуват нов тип. Слънцето е център, в който се събират всички същества, носители на доброто и на светлината. Това е обикновено твърдение, което за да стане научно, трябва добре да се обоснове и докаже.

Някои учени казват, че на Луната има живот, а други отричат това. И едните, и другите не могат с положителност да докажат своето твърдение. И Фламарион, който беше напреднал дух, казваше, че на Луната има живот, но и той се страхуваше да твърди с положителност това, което знаеше.

Животът на Луната е съществувал преди този на Земята. Съществата там са по-учени, по-културни от хората на Земята. Хората на Земята са деца по отношение на съществата, които живеят на Луната. Някои ще кажат, че или има живот на Луната, или няма. Обаче има един закон, който гласи: природата не търпи празни пространства. Оттук вадим заключение, че всички места в природата са населени. Значи навсякъде, на всички планети живеят същества, които се различават едни от други по устройството на организма си. Това е много естествено: различните климатични условия създават различни форми, различни организми. Понеже Слънчевата система се намира още при неблагоприятни условия, затова и съществата, които живеят на Луната, се намират под кората ѝ, а не на нейната повърхност. Когато Слънчевата система влезе в благоприятни условия, жителите на Луната ще излязат на повърхостта ѝ и там ще продължат своя живот. Те ще започнат да дават сили на хората от Земята и ще влязат по някакъв начин в общение.

В създаването на човешкия организъм се крие голяма мистерия. Когато се казва, че планетите имат влияние върху човешкия организъм, това показва, че те са му дали нещо. Това е закон в природата. Влияние има само там, дето съществуват отношения на вземане и даване.

Най-първо трябва разберем принципите и после да образуваме един процес на скачените съдове. Понеже тези скачени съдове съществуват в природата. Трябва да разбираме закона на скачването. С кои хора трябва да се скачват? Искаш да станеш гениален, мислено ще си направиш една форма гениална и постепенно тези сили ще дойдат, ще се скачиш с гениалните хора и полека – лека ще станеш гениален. Тези сили, които действат в тях, ще действат и в тебе. Ако можеш да скачиш своята форма с гениалните хора, ще станеш гениален, ако не можеш да я скачиш, обикновен ще си останеш.

Сега да изведем онзи велик закон: под „влияние на планетите“ се разбират известни принципи, които действат.

Здравословното състояние на човека зависи от Луната. Той трябва да бъде здрав. Ако е болен, той е нарушил някой закон на

Месечината. За да бъде здрав, трябва да бъде свързан с Луната. Ако не е пъргав, остарява, става хилав, не може да се движи – нарушил е законите на Слънцето, не е в пряко отношение със Слънцето. Изгубил е своето достойнство – не е свързан с Юпитер. Не е енергичен, не може да се защитава – изгубил е своето отношение с Марс. Не обича хората – изгубил е своето отношение с Венера. Не му стига умът да си урежда практическите работи – изгубил е отношението си с Меркурий. Няма философски ум, не гледа критически – изгубил е отношението си със Сатурн.

Дадат ви една тема да развиете: „Кои са причините, които създават водните течения, които заставят водата да се движи?“ Туй, което става в океана, което става на сушата, става и в човека. Има общност в законите. Ние считаме, че законите, които управляват нашия организъм, не са общи със Земята. Пък ония закони, които движат Земята, движат същевременно и човека, и Слънцето. Да кажем нашата Земя има две движения: едното около себе си, около своята ос и друго едно движение около Слънцето. Питам: ако Земята не се движеше около себе си, ако не се движеше около Слънцето, какво щеше да бъде?

Движението на Земята около Слънцето, това е идеята за Бога. Разумният живот на човека се движи около един голям център. При движението на Земята около себе си разбираме личния живот на човека. В туй обръщане има практическо приложение. Понеже Земята, ако не се движеше, едната част щеше да бъде осветена, щеше да има благоприятни условия, другата не щеше да има. При туй равномерно движение на Земята всички части имат еднаква привилегия.

Понякоя път вие задавате въпроса, защо Земята трябва да се движи около Слънцето. Кое е по-хубаво – движението или застоят? Движението. Посока на движение в природата трябва да има. Новите идеи в света идат, за да се даде една правилна насока на ония energii, които са вложени, да дойдем в съгласие с великите закони на природата. Само така може да се повдигне и обществото, и народът, и човечеството. Ако човек се движи в пространството като комета без никаква идея, нищо не може да се очаква от него, всякога ще дойде един катаклизъм. Там, дето светът няма общ център, катаклизми се случват често; където има общ център, катаклизмите са изключение. Всички неприятности в живота произтичат от известни колебания. Понеже сме свободни същества, ние искаме някой път да изменим живота си. При туй движение, ако измениш своя център, по който трябва да се движиш, ще се случи някаква промяна нежелателна.

Вие трябва да бъдете в едно нормално отношение със Земята. Ако силите, които са във вашия организъм, не са в общение със Земята и със Слънцето, вие не може да бъдете здрави. Краката са проводници, очите са проводници, ушите са проводници, устата е проводник, сърцето е проводник, умът е проводник. Всички проводници трябва да ги познавате.

Като изучава законите на природата, човек дохожда до положение да различава разумните закони от неразумните. Значи има разумни и неразумни закони, на които се дължат различните явления в природата. Запример съвременните учени са забелязали, че и Земята, както всички живи същества, диша. Земната кора се повдига и спада на височина 25 сантиметра, т.е. става дълбоко дишане. Значи един велик, разумен закон регулира дишането на Земята и на всички живи същества, които живеят на нея. При това, ако ритъмът в дишането на хората съвпада с ритъма при дишането на Земята, в техния живот настанва пълна хармония. Ако ритъмът при дишането на хората не съвпада с ритъма на Земята, явява се дисхармония в целия живот.

И Слънцето диша. Това, което учените наричат „бури на Слънцето“, не са никакви бури, но дишане. Повърхността на Слънцето се вдига и спада както кората на Земята. Дишането на Земята и на Слънцето е свързано с разумни закони, вследствие на което не може да се обясни по механически начин. Съществуват и органически процеси, които също са разумни, но те се различават от дишането на Земята и на Слънцето, което се управлява от друг род разумни закони.

Преди години, когато ние говорехме за слънчевите лъчи, се смееха, казваха: „Заблуждение!“ Сега учените хора във Франция, Германия, Англия говорят за силата, която излиза от Слънцето, една специфична сила, с която може да се лекуват болните. Не само това, от Слънцето излиза една енергия, която създава човешките мозъци, човешките дробове, човешките тела. Ако хората знаеха тези закони, ако знаеха кога иде приливът на тази енергия и се церяха, тогава всички деца щяха да бъдат здрави. Всеки дар отгоре иде, то не е произвол. Земята е създала само нашия стомах. Благодарим за това.

Има един важен закон: колкото Земята е по-отрицателна, толкова възприемателната ѝ способност на положителната слънчева енергия е по-голяма; и обратно, колкото Земята е по-положителна, толкова е по-малка възприемателната ѝ способност.

Всяко небесно тяло приема енергии с отрицателния си полюс, а

ги изпраща чрез положителния. Когато един център е положителен, той дава, а когато е отрицателен, взема. Положителната енергия твори, а отрицателната гради.

Трябва да имаме предвид следния закон: ние сме част от земния организъм и затова, когато земният организъм приема, и човешкият организъм приема и обратно: когато Земята дава, и човек дава. Затова именно най-силно действащи са първите слънчеви лъчи. Тогава и човешкият организъм е най-възприемчив към слънчевите енергии. Сутринта има всякога повече прана или жизнена енергия, отколкото на обяд. Тогава живият организъм поглъща най-много и най-мощни положителни енергии. Първите слънчеви лъчи са най-активни, тогава Слънцето е в апогея на своята дейност.

Слънчевата енергия минава всеки ден през четири периода: от 12 часа среднощ до 12 часа на пладне има прилив на слънчевата енергия, а от 12 часа на пладне до 12 часа среднощ – отлив. Приливът, който започва от 12 часа полунощ, дохожда до най-високата си точка при изгрева на Слънцето. Този прилив е най-силен и животворен. Той постепенно намалява до пладне, след това започва отливът, и най-силният отлив е при залез. При това, според закона на движението, онази част на Земята, която се приближава към Слънцето, намира се в най-благоприятни условия за своето развитие. А частта ѝ, която се отдалечава, губи повечето от тези условия. Един час преди изгрева на Слънцето неговата енергия има психическо влияние върху клетките на тялото – обновява тяхната енергия и създава нов импулс за работа у тях.

Преди изгрев лъчите, които се пречупват през атмосферата, имат влияние повече върху мозъка. Във време на изгрева лъчите на Слънцето, които идват по права линия, имат влияние върху дихателната система и върху нашата чувствителност. А колкото наближава към пладне, същите лъчи имат влияние върху стомашната ни система. Затова лечебността на слънчевата енергия е различна: преди изгрев Слънце – за подобрение на мозъчната нервна система, при изгрев Слънце – за укрепване на дихателната система, а от 9 до 12 часа – за укрепване на стомаха, т.е. през това време от деня слънчевите лъчи произвеждат целебно действие на болния стомах. А след обяд изобщо слънчевата енергия има малко целебни резултати.

Повърхностно погледнато би трябвало слънчевите лъчи да са най-лечебни към 1–2 часа след обяд, когато топлината им е най-голяма. Но ако слънчевите лъчи действаха лечебно чрез топлината си, тогава защо топлината от печката не може да замени лечебното им действие? Не е слънчевата топлина главният лечебен фактор,

а други, по-високи енергии, които можем да наречем „прана“, а към тях Земята е по-възприемчива сутринта.

Направете следния опит: за една седмица занимавайте се по един час дневно с алгебра, именно първия час след изгряването на Слънцето. Не мислете, че ще придобиете големи знания, но ще събудите в себе си особени енергии, чрез които ще свършите друга някаква работа. След това определете втория час след изгряване на Слънцето за изучаване на някаква философска система. Като работите една седмица в това направление, ще събудите в себе си друг род енергия. През времето, когато се занимавате с математика и философия, измервайте врата си и широчината на ръката при китката, да видите разликата между енергиите в единия, и в другия случай и действието им върху кръвообращението. Като разбирал този закон, псалмопевецът казва: „Господи, на ранина ще Те призова“. Това значи: на ранина, преди изгряването на Слънцето, ще се занимавам с най-великата работа – общение с Бога, да придобия енергия, с която да свърша работата си през деня. Дето и да отиде човек, каквато работа и да започне, той се нуждае от енергия. Вие трябва да бъдете външно и вътрешно богати, с мощен дух, широка душа, светъл ум и с благородно сърце.

Пролетно и лятно време, от 22 март всяка година, препоръчително е да се ляга и да се става рано, за да се посреща Слънцето и да приеме човек своя дял от него тъй, както пчелите събират нектар от цветята. Всеки трябва да прави опити ред години, за да се убеди в тази истина. Не е необходимо сляпо вярване. Всеки сам ще си изработи свои собствени схващания и понятия за благотворното действие на Слънцето. Това не е никакво заблуждение, а дълбоко разбиране основния закон на великата природа. Винаги трябва да бъдем в съгласие с нейните постановления и да разбираме, че в тях се съдържат истинските методи за нашия живот. И ако ние вървим в съгласие с тях, всякога можем да бъдем умни, здрави, силни и щастливи. Следователно ние трябва да посрещаме служителите на природата добре. Един от тези служители е Слънцето. Затова псалмопевецът казва: „И обръщаха се, и търсеха Бога на ранина“ (псалом 78), и: „Добре е да славословим Господа и да песнопеем на името Ти, Всевишни: да възвещаваме на ранина милостта Ти“ (псалом 92), а не казва: „Вечер ще Те славя, Господи!“ Когато природата започва работата си, тогава и ние трябва да започваме нашата. Това е то Божественото, великото в живота, т.е. да мислим и чувстваме тъй, както великата, разумна, жива природа се проявява, а не тъй, както хората са измъдрили всевъзможни системи и верую. Защото „верую“ в света – това е истината,

същината на живота – това е любовта, а смисълът на този живот – това е мъдростта.

Човек трябва да разбира законите на Земята и на Слънцето. Човек е посят на Земята. Вие ходите по Земята, имате допирни точки със Земята. Вземате нещо, но се взема нещо и от вас. Да допуснем, че сте неразположен, имате някакво неразположение на духа. Туй неразположение на духа не е нищо друго, освен земните енергии, които са насъбрани вътре във вас. С тях трябва да се справите. Тогава има едно течение от центъра на Слънцето към Земята и друго – от центъра на Земята към Слънцето. Ти, за да се освободиш от това тежко състояние, ще намериш ония течения, които идат от Слънцето, ще се поставиш на тях и веднага слънчевата енергия, като мине през тебе, тия насъбрани гъсти земни вещества ще ги препрати към центъра на Земята и ти ще се освободиш от тежестта. Значи трябва да се свържеш със слънчевата енергия, за да се освободиш от тежестта на Земята.

В живота си имате един кредитор, вие му дължите 10 000 лева. Този, на когото вие дължите, това е Земята. Казва: „Плати ми!“ Тебе ти е тежко на сърцето, нямаш и 5 пари. Самата идея на онзи кредитор те гнети, измъчва те. Какво трябва да направиш? Имаш един приятел. Този приятел е Слънцето. Отиваш при него и казваш: „Имам да давам 10 000 лева. Измъчва ме този човек.“ Този твой приятел изважда 10 000 лева, дава ги. Отиваш и плащаш на своя кредитор и се освобождаваш. И туй всеки ден става. Земята е кредитор, но тя е и банкер. Тя с лихви взема. Ако мислиш, че тя даром дава, ти се лъжеш. Няма какво да възхваляваме Земята, голям банкер е тя – ще ти направи някоя милост, но след 80 години ще си вземе всичко, каквото ти е дала. Казва: „Да си вървиш, тук всичко ще оставиш. На добър път!“ Като си тук такъв мъничък, говори ти, храни те. Но щом речеш да тръгнеш на екскурзия някъде, казва: „Всичко тук ще го оставиш, нищо не давам“. За път и хляб не дава. Докато живееш на Земята, всичко дава, ако речеш да напуснеш Земята, да тръгнеш за странство, никакъв кредит не отпуска за разходки. Сега ние изучаваме онзи, който ни кредитира. Щом се зароди желание да напуснем Земята, да излезем на разходка другаде – все на Земята не можем да живеем, ще идем на гости и на други места – тя намира, че имате крива идея. Ако вие речете да тръгнете на екскурзия за Америка, ще вземете ли говедата, овцете, къщата си, други неща? Не е умно това. Ще оставите всичко, ще вземете средства, само колкото ви трябва за път.

Казвам: идеята за Бога не е нищо друго, освен идеята да напуснем Земята. Идеята за Бога не е идея да живеем за Земята.

Някой иска да живее на Земята. Да живееш за Господа, значи да не живееш на Земята. Когато решим да се разхождаме, тогава ще мислим за Господа. Или някой път искаш да постигнеш хубавото, красивото, искаш да станеш силен. Ти, докато седиш на Земята, силен не можеш да станеш. Или докато Земята седи в тебе, ти имаш само разни понятия. Ако ти се движиш само с понятията на Земята, ти ще бъдеш само една точка в себе си съсредоточен, но енергията не може да се прояви. Ако мислиш на Земята да се уредиш, да си поживееш, ти ще изгубиш живота си. Има хора, които 20 години прибират, за да имат за стари години. Насъберат пари, развали се стомахът, не могат да ядат. Какво ще яде на стари години? Някои събират пари за черни дни. Пари за черни дни на нас не ни трябват. Черни дни, това е смъртта. Тя не се нуждае от пари. Смъртта е един обирник, като дойде, ще ти вземе всичко.

Съвременните хора вярват в късмет, в лотария, в щастие, дошло неочаквано, отвън някъде. И затова много казват: „Времето ще оправи работите“. Не, времето не може да оправи работите, то само ги хроникара. Когато някой човек отиде при времето, той ще получи следния отговор от него: „Ти трябва да отидеш при живата природа, да те научи на своите закони, да ти покаже как трябва да се живее. След това трябва да отидеш при Бога да ти покаже, че в цялата вселена съществува само един велик закон, който включва в себе си любовта, мъдростта и истината, а те от своя страна свързват всички същества по цялата вселена.“ Казват: „Щом съществува само един закон в цялата вселена, значи навред в света има еднообразие“. Не, във великия Божи закон се крие разнообразието на цялата вселена. Има вече системи, които са извън лошите условия на живота и съществата там водят ангелски живот. Нашата система, обаче, още не е минала изкуплението си. Скоро и тя ще мине през границите на 13-та сфера и ще придобие своето изкупление. Когато тя придобие това изкупление, за Земята ще настане такова посрепване, каквото светът никога не е виждал: ангелите ще развяват своите знамена, ще слизат и ще възлизат нагоре, песни ще пеят, музика ще свири – навред радост ще цари.

Един ден, когато стане това, всички ще повярват и ще кажат: „Казано е било някога“. Велико ще бъде посрепването на Земята! Тя е красива мома, която носи в обятията си милиарди деца. Когато се яви при Господа, тя ще каже: „Господи, Ти ми даде тия деца да ги отгледам. Ето, аз Ти ги връщам вече отрасли и разумни.“ Земята е велика кърмилница, все на красиви моми и момци. Съвременните хора са сирачета, които Земята се е наела да отглежда. Като ги отгледа, тя ще ги занесе при Господа. Мнозина казват: „Голям

философ е съвременният човек!“ Какъв философ е той? Сираче е съвременният човек, изпратен на Земята да се отгледа и възпита.

МЪЖ И ЖЕНА

Най-велик закон в природата е за рода. Съзнателното – това е мъжката страна, подсъзнателното – женската страна. Никакъв процес, никакво развитие, никакво облагородяване не би имало, ако не съществува този закон. Единственото нещо, което познавате в природата, е само женския пол. Мъжкият пол е невидим.

Слънцето, което виждате, е женско слънце, мъжкото слънце не се вижда; това слънце черпи енергии от мъжкото слънце. И съвременната наука потвърждава това, като казва, че всяка енергия се проявява на отрицателния полюс на електрическите токове.

Плюсът е киселина, а минусът – основа. Киселина и основа се съединяват и образуват сол. Минусът е физическият свят, а плюсът – небитието, реалното, непроявеното. Проявеното е органичено, а непроявеното – неограничено.

Думите „мъж“, „мъжки принцип“ подразбират свят, в който се събира потенциалната енергия. Оттук тя се изпраща в женския или негативния принцип да се обработва и пресъздава. Затова се казва, че идеите трябва да влизат в сърцето, като благоприятна почва за тяхното обработване. Умът трябва да бъде богат с мисли и идеи, които да слизат в сърцето.

В природата съществува закон на пълна хармония. Каквото е отношението между светлината и топлината в природата, такова трябва да бъде отношението между мъжа и жената. Светлината и топлината са диаметрално противоположни една на друга, но въпреки това те са в пълно съгласие, те вървят заедно. Светлината изпълнява една функция, а топлината – друга. Топлината подобрява кръвообращението на човека, а светлината внася в него мисъл и свобода. Топлината върши това, което светлината не може. И светлината върши това, което топлината не може.

Като изучават устройството на своето тяло, някои се запитват: защо човек има две очи, две уши, две ноздри, две устни, две половини на мозъка? Защо главата отзад и горе е покрита с косми, а лицето е гладко? Всяко нещо си има значение. Покритата част на главата с косми означава мъжкият принцип, а голата, гладката част – женският принцип. Долната част на крака е противоположна на горната част на главата, затова тя представлява лицето на тази

част. Между тези части има известно съотношение. Ето защо, ако някой страда от подагра в краката, това показва, че в горната част на главата има нещо дисхармонично. И обратно: ако има болка в горната част на главата, това показва, че в долната част на крака съществува някаква аномалия. Като разглеждате ръката на човека, виждате, че горната част е космата – мъжки принцип, а долната гладка – женски принцип. Характерът на човека се познава по долната част на ръката, т.е. по жената, как се проявява вкъщи.

Но да дойдем до основния закон: външните форми са резултат на вътрешните различия, които съществуват между мъжа и жената. Всеки оттенък, всяка черта на човешкото лице се дължи на една вътрешна дълбока причина в душата на човека.

Щом има в тебе жена, тогава живот има. Щом има мъж, мисъл има. Щом в тебе умре жената, умира животът. Като умре в тебе мъжът, умира мисълта. Ако мъжът в тебе умре, преставащ да мислиш – най-голямото нещастие. Щом умре животът, пак най-голямо нещастие ще дойде. Ти не трябва да губиш женския елемент. Жената, това е живот вечен. Освен обикновената жена, ти трябва да намериш това същество, което носи вечния живот, което е тъй осведомено със законите, по които животът върви. Следователно под думата „жена“ трябва да разбираме законите, по които животът се вселява в нас. Това е „жена“. Под думата „мъж“ трябва да разбираме онзи живот, по който мисълта иде. Мисълта и животът са тясно свързани. Живот без мисъл не може да има. И мисъл без живот – и той не може да се прояви. Тогава идваме на физическия свят – реализирането.

Физическият живот означава една хармония между мисълта и чувствата на човека, между мисловния свят на разумното начало и живота. В проявлението на тази мисъл се явява физическият живот. Следователно здравето физическо тяло не е нищо друго, освен един израз на човешката мисъл. Аз вземам човека в онази първична форма, за която се казва: „Бог създаде човека по образ и подобие Свое“. Аз считам, че по мисъл и по живот, Бог създаде човека подобен на Себе си. Човек притежава Божествения живот в себе си и Божествената мисъл. Стремете се да поддържате Божественото начало във вашия ум. Стремете се да поддържате Божественото начало във вашите чувства. Под думата „душа“ аз разбирам жената. Той е вечният елемент. Под думата „дух“ аз разбирам мъжа, мисловния свят. Това са две начала. Като дойдем до ума и до сърцето, то е пак същият закон.

Какво ще отговорите на въпроса: „Що е мъжът?“ Ще кажете, че

мъжът е същество, което мисли. Обаче в ума има толкова мисли, колкото в сърцето чувства и желания. На всяка мисъл отговаря едно чувство или едно желание и на всяко желание и чувство отговаря по една мисъл. Всяко желание се реализира в своята мисъл и всяка мисъл се реализира в своето желание. Това е закон, който съществува и в отношенията между хората. Например в живота срещате мъже и жени, братя и сестри, приятели и приятелки. Това са полюси, които се привличат. Следователно само между мъже или само между жени приятелство не съществува. Може да се говори за приятелство, но само между мъж и жена. Между двама мъже или две жени никакво приятелство не съществува. Дето има приятелство, там има и вражда. Може ли човек сам със себе си да враждува? Да враждуваш със себе си, това значи при най-малката грешка сам да се унищожиш.

Много жени има в света, които вървят по мъжка линия, и ако мъжът върви по мъжка линия, непременно ще има спор. Ако вървят и двамата по женска линия, пак ще има спор. Жената, ако върви по женска линия, мъжът трябва да върви по мъжка. Ако жената върви по мъжка, мъжът трябва да върви по женска линия. Има съответствие в закона. Казват: „Да се оженят двамата“. Да се оженят, но трябва да си съответстват.

Аз искам да имате положителни схващания за някои основни идеи. Всяка основна идея трябва да е добре разграничена, за да можете правилно да я прилагате. Щом кажеш, че си пасивен, то значи, че си активен отвътре, а пасивен отвън; щом кажеш, че си активен, то значи, че си активен отвън, а пасивен отвътре. Вследствие на това се явяват и противоречията. За онзи, който е активен отвън, смущенията и противодействията идват отвън. Той отвътре е пасивен, незасегнат. За пасивния принцип гък смущенията идват отвътре. Следователно умът има повече препятствия отвън, а сърцето има повече препятствия отвътре. Сърцето е пасивно отвън, а умът – отвътре. Сърцето е активно отвътре, а умът – отвън. Тия два принципа, умът и сърцето, могат взаимно да си помагат. Когато умът се намери в противоречие в своята активност, тогава сърцето, което е активно отвътре, ще му дойде на помощ. Умът е опора на сърцето отвън, а сърцето е опора на ума отвътре. Този закон трябва да разберете добре.

Когато се намерите в смущение с вашия ум, трябва да търсите вашето спокойствие отвътре. А когато сте неспокойни сърдечно, трябва да търсите спокойствието си в Божествения принцип на ума. Сърцето винаги изисква принцип, на който може да разчита. Щом сърцето веднъж се излъже, в него се заражда чрезмерна активност

и подозрителност. Безверието в човека не започва от ума, а от сърцето. Безверието не е родено у мъжа, а у жената. Като казвам „жената“, подразбирам сърцето. Разбира се, вие няма да схващате, че тия термини „мъж“ и „жена“ се отнасят до вас, но ще боравите с тях само като с принципи. „Дева“ или „девица“ изразява принципа в своята чистота. Когато говорим за жената в нейния първоначален принцип, ние употребяваме думата „дева“, което значи Божествена чистота или символ на любовта. „Мъж“ или „човек“, или „манас“ значи син на мъдростта. Той е израз на Божествената светлина или на Божествената Мъдрост. Следователно тия два принципа у човека се допълват едновременно: единият принцип е активен отвътре, а другият е активен отвън. Единият принцип е пасивен отвътре, а другият е пасивен отвън.

Казвате: „Как са наредени нещата?“ Настоящите неща за нас са бъдеще за по-нисшите същества. Туй, което е настояще за напредналите същества, за нас е бъдеще. Следователно те са напреднали, те знаят, имат една програма. Ние по никой начин не можем да я изменим. Когато тези същества те пращат на Земята да се родиш жена, ти може 99 чифта цървули да скъсаш, пак жена ще се родиш. Ако те те пращат на Земята да се родиш мъж, мъж ще се родиш. Това е Волята Божия. Закон има. Каквото те решат, туй трябва да стане. Запример те казват: „Ти трябва да станеш мъж, понеже на тебе ти липсва ум, умът ти не е достатъчно развит“. А за онзи, който става жена, казват: „Тебе ти липсва мекота. Ти тази мекота я нямаш.“ Защо трябва да станеш жена? За да добиеш нещо. А жената ще дойде да се кокорчи със своята красота. Тя не е жена още. Тя е дошла да се научи на мекия елемент, да стане жена. Тя има само формата на жена, но не е жена. Тя не мяза още на жена.

Ако би дошла, такава дама не сте виждали. Ако дойде, ето по какво се отличава: тя ще вземе най-скромната човешка форма. Ще бъде облечена много скромно, но прилично. Няма да бъде чрезмерно красива, но ще забележиш във всичките ѝ черти изтънченост. Тя се отличава по това, че нейната коса никога не пада, устата ѝ никога не побелява, очите ѝ никога не потъмняват, сърцето ѝ никога не трепти, страх не знае какво е. Нея огън не я гори, може да влезе в огъня, да се нажежи, 10 кола дърва да турите, като излезе от огъня, дрехите ѝ ще светят още повече. В която къща влезе, дето има раздор, всичко ще се просвети, ще има ред и порядък. Тя няма да ви се препоръча, че иде от някой си външен свят. Тя ще ви покаже как човек трябва да живее на Земята.

Жената съдържа в себе си примирителен елемент, с който въздейства върху мъжа. Жената разбира условията, при които мъжът

се укротява. С една дума само жената може да укроти мъжа. И обратно: с една дума само мъжът може да укроти жената. Законът е такъв.

Ние трябва да живеем, да разбираме законите на живота. Живот без любов най-първо към себе си, а после към другите, не е живот. Ти трябва да разбираш закона на любовта. Като вземеш цигулката, трябва да знаеш местата на всеки тон в първата позиция, във втората и т.н. Преди това ти трябва да знаеш как се настройва цигулката, къде е „до“, „ре“, мястото на всяка нота. И ако стъпиш на съответното място, тогава ще произведеш тия звукове. Ако не стъпиш на съответното място, никакви звукове не можеш да произведеш.

За да се произведе любовта на човека, пак същият закон е важен. Знаете ли, че за да се произведе любов към даден човек, се изискват специални условия? Запример за някоя любов причината е светлината, за друга любов причината е топлината, а за друга любов причината е силата. Светлината, топлината и силата, това са три условия, които могат да създадат у човека подтик, да произведат любов. Коя любов носят мъжете? Любовта на светлината. Коя любов носят жените? Любовта на топлината. А коя любов носят децата? Любовта на силата. Тогава можем да направим един психологически, биологически опит: ако един момък обикне една мома, умът ѝ непременно ще започне да работи, умът ще има светлина; ако момата обикне момъка, той ще придобие повече топлина и мекота и ще каже: „Стана ми по-меко, по-топло, по-рано бях малко по-строг. Щом дойде топлината на любовта, станах мек.“ И най-после, когато дойдат децата, те създават вече силата на човека.

Ако се направи една песен, в която „до“-то се повтаря три пъти, какво означава? Едното „до“ е за бащата, другото „до“ – за майката и третото „до“ – за сина. Значи знаете, че трима члена има семейството. Понеже според закона на битието най-първо се ражда мъжко. Щом са три, то са баща, майка и син, две мъжки има и едно женско. Щом имате кварта, „до“ се повтаря четири пъти, семейството има четири члена, от които двама са мъже и две – жени. Защото в природата първо се ражда момче, после – момиче, пак момче. Така върви естественият ред. Щом някой път вървят 4-5 момчета, едно момиче, то е изключение, едно израждане на закона. Щом преодолява мъжкият принцип, раждат се момчета, щом преодолява женският принцип, раждат се момичета. Тогава значи има нарушение, няма съгласие.

Едно време, когато Бог създал света, Той поставил Адам в рая – в Божественото училище да се учи. Бог изкарал пред Адам всички

животни, сам той да им даде имена. След като дал имена на всички животни, Бог извикал Адама да повтори пред Него имената на животните, както той ги нарекъл. Като започнали животните да се изреждат две по две пред него, Адам си казал: „Всички животни са по две, имат си другар, аз съм самичък“. Адам не разбирал нищо от имената, които дал на животните, но знаел имената им; своето име обаче той не знаел, понеже нямал другар, който да го извика по име. В този мит се разправя, че Адам научил името си, след като Бог му дал другарка, която го назовала с името Адам. И той я нарекъл Ева, което значи красива жена. Питам: как постъпи Адам със своята другарка? Той направи една грешка, като я остави да скита сама из рая. Адам не трябваше да оставя Ева сама да се разхожда из рая и да се върти около дървото за познаване доброто и злото, а винаги трябваше да бъде с нея. Този закон действа и в човека по следния начин: когато сърцето е само, непременно ще станат някакви погрешки. Следователно при всяка работа, при всяко изпитание, умът и сърцето на човека трябва да бъдат заедно на едно място. Този е един от великите закони в света.

Никакви убеждения не могат да съществуват без присъствието на ума, на сърцето, на душата и на духа. Както мъжът не трябва да оставя жената сама, така и жената не трябва да оставя мъжа сам да се разхожда из рая. Дето е той, там трябва да бъде и тя; дете е тя, там трябва да бъде и той. Ходят ли всеки поотделно, работата се разваля. Заедно трябва да ходят! При първия изпит в рая Ева направи погрешката. Сега иде втори изпит за Адам. Той ще се постави днес пред дървото на живота, но Ева трябва да бъде при него. Ева трябва да бъде при Адам, да му даде един добър съвет. Иначе и Адам ще направи погрешка както Ева и тогава ще отидат още 8 000 години на изпитания и страдания. При първия изпит змията дойде при Ева и много лесно я изкуси. Сега към същото дърво се приближава Адам и неговата възлюбена трябва да бъде при него, двамата заедно да разрешат въпроса.

Дотогава, докато човек е мъж или жена, не е разбрал живота. Жената разбира живота по един начин, мъжът разбира живота по друг начин; и двата възгледа са прави, но това не е Божественото начало. Жената сама по себе си не носи щастието в света, и мъжът сам по себе си не носи щастието в света. Аз ще ви кажа къде е погрешката. Мъжът и жената трябва да се съединят в едно и да привлекат със своята любов Бога. Бог като дойде в света, то е смисълът на живота. Мъжът и жената, които не могат да привлекат Бога с ума си, техният живот носи нещастие. Децата, които ще се народят, ще измрат. Каквото и да направят, всичко ще изчезне.

Ако привлечат Бога с любовта си, те ще родят туй, което никога не умира.

Казвам сега: новият Адам, който иде, няма да бъде в живота по законите на стария Адам. Новият Адам, който иде в света, и новата Ева, която иде в света, ще се съединят в едно, да привлечат Бога. Тогава се изпълнява онзи стих, който казва: „Дето са двама събрани в Мое име, и Аз ще бъда там“. Хората сега го разбират по човешки. Щом дойде Бог да живее между нас, ние няма да умираме. Тогава всичките страдания ще изчезнат, сълзи няма да има, беднотия няма да има, смърт няма да има, всичко ще бъде тъй, както вие го чувствате в себе си.

ДВАТА ПРИНЦИПА

Сега заражда се мисълта, вие ще кажете: „Ама това не отговаря на съвременния наш социален строй!“ Така казва и яйцето, като почне да го мъти кокошката: „Това не отговаря на социалните условия, при които аз съм поставено“. Но кокошката казва: „Пък аз ще ти докажа, че след 21 дена ти ще излезеш навън като кираджията, тази черупка ще се счупи и ти без нея ще живееш.“ „Невъзможно е – казва яйцето. – Ти ще измениш Божиите закони.“ „Аз ще ти докажа, че Божиите закони могат да се менят“, казва кокошката. Сега това е едно противоречие. За глупавите е противоречие, за умните не е противоречие. За глупците Божият закон не се мени, за мъдреца само един закон не се изменя, а всички други се менят. Така е и със закона за изменението на дадена форма. Ти, след като построиш формата, имаш ли нужда от закон? Нямаш. Допуснете, че има закон за притеглянето на телата, по който Земята се върти около Слънцето. Но допуснете, че един ден няма да има нужда телата да се въртят. Вие казвате: „Възможно ли е това?“ Възможно е, разбира се. Един ден Земята няма да се върти около себе си, ще дойде един ден, когато Земята няма да се върти и около Слънцето. Е, какво ще бъде тогава? Ще има нещо по-хубаво. Ще дойде едно движение много по-хубаво. Какво ще бъде, ние го не знаем. Но това е сега предположение.

Какви са първичните, вторичните и третичните смени в природата, какво става с тях? Първите смени всякога носят в себе си една крайна дисхармония. Всички първични потоци в природата носят една крайна дисхармония. Един принцип съществува в битието, който никой не е обяснил. След тази крайна дисхармония съществува един друг принцип на крайната хармония. Всичката

дисхармония превръща на хармония. И това никой не знае, но така е.

В окултизма тези принципи се наричат първи и втори, а в науката – положителен и отрицателен. Положителният принцип е всякога по-силен, отрицателният – по-слаб. Творческата сила всякога се проявява предимно в слабия принцип. Това, което гради света, не е силното, а слабото. Затова онези хора, които разрушават, всякога са по-силни, отколкото добрите, меките хора. Вие може да усетите тези два принципа у вас едновременно. Когато станете активни, когато се разгневите и извикате: „Скоро ред и порядък!“ – тогава всички слуги, жени, деца се изплашват и се подчиняват. Но този принцип не е творчески, той нищо не създава. Само когато се оттеглите вътре в себе си, като се успокоите, тогава всичко взема своя нормален ред.

Първоначалният принцип, от който произлизат злото, омразата и лъжата, сам по себе си не е лош. Вие имате особени понятия за омразата и лъжата. За да може човек да лъже, трябва да е умен, глупав човек не може да лъже. Това е най-голямата философия, а в съвременното общество наричат го „висша дипломация“. Тази дипломация и жените я имат. Когато мъжът е по-силен в първия принцип, жената ще го гледа, ще го нарича „миличък“ и най-после с мекота ще го укроти, за да асимилира този висш принцип. След като се уравниш тези два принципа, почват да работят заедно: първият принцип от излишъка си дава на втория.

Под думата „Господ“ се разбира най-възвишеното, най-благо-родното начало, което твори. Този принцип е мек и пластичен, но с това той не е ограничен и е безсмъртен – в този принцип, втория, не съществува смърт. В първия принцип съществува смърт и то само затова, защото силният със силата, която има в себе си, сам се разрушава. Само силните хора могат да се самоубиват. Вземете запример скорпиона – ако бъде заобиколен с огън и не може да излезе оттам, той извива опашката си и се самоубива. Той предпочита да се самоубие, отколкото да изгори жив. Първият принцип е създал космоса, материалния свят, всички видими светове с вашите тела и техните енергии и сили, които са необходими за съграждането им. Когато искате да се откажете от първия принцип, вие трябва да върнете всичко, което той ви е дал. А като му върнете всичко, какво ще остане във вас? Вие ще се върнете във втория принцип, ще станете едно с Бога. Няма да има тогава ни Иван, ни Драган, няма да има ни ангели, ни дяволи и в света ще настане едно общо състояние на тишина и спокойствие. Няма да става

въпрос коя от двете воюващи страни ще победи, какво ще стане след войната. Всички тези въпроси ще се разрешат, всичко това ще се слее в първия принцип и той ще се оттегли в себе си.

Когато човек иска да стане енергичен, трябва да се подсоли: злото в света е подсоляване и човек трябва да стане лош, за да се осоли. Когато човек се обезсоли, Бог изпраща първия принцип, за да образува солта. Но човек не трябва да слугува на този принцип. Христос го приема, когато се проявява на Земята, а не когато се проявява горе, между ангелите. Човек не може да бъде едновременно богат и благочестив. Аз не вярвам на такова благочестие. Когато кесията на един човек е пълна със злато, със сребро и той претендира да е светия, съмнявам се в неговата святост. Всички богатства на света принадлежат на Господа и в момента, когато помислиш, че силата, влиянието, което имаш, е твое, ти слугуваш на първия принцип. Този принцип е индивидуален, той разединява всички същества, той не обединява, а разединява. Той може да създаде хиляди хора, но не може да създаде условия, при които те да живеят и най-после се разгневява, започва да бие и ги умъртвява.

Когато дойде в света вторият принцип, който хората наричат „любов“, майката, силата на нещата, той веднага смекчава първия принцип и съединени така, двата раждат най-великото, най-възвишеното в света. Като служите на Господа, само чрез Него може да влияете на първия принцип, само Господ е в сила да ви избави от смъртта. Не служите ли на Господа, ще бъдете погълнати от първия принцип, защото законът е такъв. Откъдето изтича водата, пак там се връща; откъдето излизат парите, пак там се връщат; откъдето излиза силата, пак там се връща – всичко се връща назад.

Първият принцип е създал много илюзии в човешкия ум. Понеже той носи всички сенки, той е силен, създал е комбинации, с които може да даде възможност да се изрази Божествената Любов – любовта намира в него израз, той ѝ става като почва. Неговото желание е да подчини втория принцип – любовта, но тя не се подчинява. Тя е закон, който регулира нещата в света. Първият принцип се бои от втория, проявява се светлина и като види своя образ, почва да се плаши. Когато отидете при някого, който ви обича, сърцето ви почва да тупа. Той казва: „Идвате при майстора си – така мнозина съм поглъщал“. Мъже, жени, деца – на всички треперят сърцата. Мъж или жена, и двамата имат скрита мисъл – първият принцип, искат да владеят, но като усетят, че този принцип не се поддава, казват: „А, тук е моят майстор, тук е вторият принцип, Божественият, който носи израз на живот и безсмъртие“. Писанието казва: „Любовта изпъжда във всеки страх“, и за да бъдем щастливи,

непременно трябва да се съединим с Христос, иначе пътят ни е изгубен.

В любовта имате проявления на абсолютния Бог в света, Когото никой не знае какъв е, незнаен Бог, за Когото хората нямат никакво понятие. „Този Бог, Когото вие не знаете и Му се покланяте, Него аз ви проповядвам“, казва Павел. Само Той държи в себе си тези два велики принципа, чрез които се проявява. И така, понеже единият принцип разрушава, а другият гради, вие не може едновременно да разрушавате и да градите. Като мразите – разрушавате, а като любите – градите, създавате. Някои подразбират, че първият принцип има у хората желание да съгражда, но той пак поглъща. „Обичам те, обичам те, но ще те изям“ – така котката си играе с мишката, най-после я стисне и погълне. Това наричат хората любов.

Някои, като говорят за индуската философия, под „нирвана“ разбират сливане с Бога, а не съграждане. Това е отчасти вярно, ще има и сливане, и съграждане. Трябва да се влезе в съгласие с втория принцип и да се живее с него. Във втория принцип има вечен стремеж да докара всички същества в едно, да ги обедини; то е стремежът на Христос – да се прояви Бог индивидуално във всяка душа. Бог иска да създаде в света малки къщички, в които да живее. Велико е онова същество, което може да разбере този дълбок принцип. Мнозина съвременни философи са оплетени от тези два принципа. У всички песимисти, анархисти и тем подобни, като ги вземете в религиозно и обществено отношение, първият принцип е взел надмощие. Аз следя тези неща и имам за това цяла статистика. Мъж и жена се оженят, но след 2-3 години жената го изтощи, разсишва, уморява го и втори път се оженва. Уморява и втория мъж. Оженва се трети път, но и с него става същото. Най-после казват: „Тази жена е кутсуз“. Случва се и обратното: мъж не може да живее с жена, в него първият принцип е надделял и като вземе жена, ще я умори. За такъв мъж и за такава жена вторият принцип трябва да е толкова силен, че да се уравни с първия.

Апостол Павел се оплаква, че като искал да направи добро, лошо излизало. Когато се е създавала Земята от тази материя, у нас има нещо останало от първичния подтик на съзнанието. Та сега всички наши несрети в живота се дължат на този, първия подтик на неорганизираната материя. Ние сме създадени от Бога, но има закон и този закон постоянно ни моделира.

Следователно безпорядъкът на Земята се дължи на този, първичния подтик. Кармата, това е неустроеният живот, който сега се устройва. Небето, това е дихармата, това е благодатта.

Тази борба е естествена, тя е един велик Божествен процес, през който са минали всички ангели. Много от тях са минали изпита, минали са през първия принцип и са влезли във втория и сега служат на Бога, а други не са минали, паднали са и са останали да служат на първия принцип, на мамона, затуй ги наричат демони. И между хората има служители и на първия, и на втория принцип.

Христос казва: „Не може да служите едновременно на Бога и на мамона, не може да служите едновременно на първия и на втория принцип, не можете да служите едновременно на омразата и на любовта“. Това са две неща, които се изключват, понеже са диаметрално противоположни: не се движат в една посока.

Едновременно на Бога и на мамона не можете да служите – по никой начин! Често някои казват: „Аз да го набия, та да ми има страх“. Ти можеш да го набиеш, можеш да го наплашиш, но той няма да те обича. Аз бих желал да видя някого от вас, който чрез бой е обикнат от друг. Такъв човек не съм срещнал. Това го говоря не само аз, говорили са го всички велики хора, всички светии.

Затова Христос казва: „Без Мене – подразбира втория принцип – нищо няма да направите“. Тук е дълбокият смисъл: останете ли сами да се борите в света, ще станете слуги на първия принцип и тогава ще се появят във вас всички отрицателни качества – умора, завист, отвращение, недоволство, които постоянно разрушават. В този принцип не можете да намерите благо в света, не можете да видите никакъв смисъл в живота. Затова казва Христос: „На Бога и на мамона едновременно не може да служите“. Ако служите на мамона, ще бъдете в дъното на ада, ще бъдете във вечно недоволство и никога няма да разберете дори защо сте мъж или жена. Може да минете през всички форми на създанието, но всякога ще бъдете недоволни, понеже човек сам по себе си никога не е доволен. А под думата „недоволство“ се разбира, че не можеш да бъдеш доволен от своя външен изглед.

Защо човек е недоволен? Неговият дух е много по-велик, изисква по-широка дейност от онази, която проявява. Имаш малко тяло, а духът иска по-голямо. Започва една вечна борба. И в тази борба казвате: „Правото е на силния“, то е първият принцип, а когато кажете: „Правото е на слабия“, то е вторият принцип.

Щом сте разделени в себе си, трябва да се дигнете над това разединение и да работите вътре в Бога. Само тогава ще разберете вътрешния смисъл на тия сили, които действат във вселената. Онези, които са тръгнали в пътя, посветените, имат по-голяма опитност. Защо? Те страдат повече, отколкото светските хора, защото

в християнството едновременно с първия принцип се усилва и вторият. Където се проявява любовта, ще се прояви и първият принцип, който остава само една сянка – сянка на битието. Под „сянка“ разбирам принцип, който умъртвява. Първият принцип сам по себе си е тъмен и носи тъмнина, а вторият принцип всякога носи светлина на ума. Щом дойде първият принцип, усещате голяма скръб, безсмисленост в живота. Дойде ли вторият принцип, веднага се чувствате разположен, подигате се. В първия принцип търсите изход и ако не го намерите, идва ви мисълта на скорпиона – да се самоубиете, за да се освободите от неблагоприятните условия на живота, които сами сте си създали.

Когато първият принцип вземе надмощие в човешкото сърце, човек става сух, корав, започва да затвърдява. У него всичко закоравява – сърцето, мускулите, ръцете, краката, артериите и т.н. Тогава лекарите казват, че у такъв човек се е явила болестта артериосклероза. Аз казвам, че това се дължи на първия принцип, който е втвърдил сърцето и обсебил човека. Като забележи, че първият принцип е завладял човека, Бог започва да разединява, т.е. започва да действа вторият принцип. Като влезе в първия принцип любовта, почва да го организира в себе си. Това е борба, която действа механически в света. Тя се явява във всички слоеве на обществото, в умовете на философите, в религиозните общества – навсякъде. Тя ще се явява, докато вторият принцип вземе надмощие и организира нашите сърца, нашите тела и ние станем безсмъртни. Желанието на Христос, желанието на втория принцип е да вземе надмощие над клетките, монадите и да ги направи неразрушими, безсмъртни. Само тогава ще минем от преходното към неизменното, ще влезем в областта на вечното съединение – вечната Божествена хармония. Затова е създаден светът, за да минат сърцата и умовете на хората от първия принцип във втория. Процесът е от ляво на дясно.

Как работите вие, например? Отивате наляво, за да действа дясната ръка по-силно. Има и изключения, някои са левичари, но изобщо, когато се работи, отива се от дясно на ляво. Този принцип е станал причина да се измести сърцето малко на лявата страна. Съвременните анатоми обясняват изместването на сърцето с това, как е лежало детето в утробата на майка си. Но причината не е тази. След време сърцето трябва да се премести в средата между двата дроба и само тогава ще има хармония между мъдростта и любовта. Като говоря за вашето сърце, подразбирам такава хармония и между вашите мисли и желания. Всякога вашите желания имат надмощие над вашия ум. Вие мислите много добре, казвате: „Аз ще направя това, ще направя онова“, но като се разсърдите, разру-

шавате всичко. Мъж и жена се обичат, но един ден жената среща друг мъж, по-красив от нейния, с хубави мустачки, черноок и казва: „Намерих го най-сетне!“ И този дом, който се гради 20 години, се разрушава. Тази жена е нещастна – намерила е тя първия принцип.

Ако електричеството преобладава във вас, вие ще бъдете твърд, груб, сприхав, а пък ако преобладава магнетизмът, ще бъдете нежен, мек. Има хора, до които като се допреш, казват: „Не ме бутай!“ Той е цяла батерия. Да не стане контакт с него, стой 25 сантиметра настрана. Ако го бутнеш, ще стане преливане на тези енергии. Когато хората се събират на едно място, безверници и верующи, онези хора на безверието са положителни хора. Те са хора на мъжкия принцип. Всички безверници са на мъжкия принцип, а пък верующите – на женския принцип. Всички, които вярват, са все жени. Така седи въпросът. Вярата е женски принцип, а безверието е мъжки принцип. Любовта е женски принцип, а пък безлюбието е мъжки принцип. Мъдростта е женски принцип, а пък глупостта е мъжки принцип. Истината е женски принцип, а пък лъжата е мъжки принцип. Къде ще му иде тогава краят? Трябва да разгледаме този въпрос по-дълбоко. Има два вида мъже. Има едни мъже положителни, има и мъже отрицателни. Има и жени положителни, и жени отрицателни. Вас да не ви смущава думата „отрицателен“, или мекият принцип в света.

Съберете двама нервни хора. Те са и двамата положителни. Та законът е: вие трябва да правите смяна. Щом се търкаля някоя голяма канара отгоре по пътя, отстъпете. Не си представяйте, че може да кажете: „Ти знаеш ли кой съм?“ Ти не искай да се покажеш на канарата кой си. Бъди благоразумен, кажи: „Моите почитания!“ Отстрани се да мине. Или иде някой трен. Ти не казвай: „Знаеш ли кой съм аз!“ Отстрани се, сними си шапката, поздрави онези в трена и не казвай: „Да спре тренът!“ Ние не можем да се спрем на Божествения път. Не! Благоразумието всякога трябва да ни накара да отстъпим пред Божествения порядък на нещата. Всякога трябва да отстъпваме другите хора да се проявяват. И ако ние отстъпим, и те ще отстъпят. И ако не отстъпим, и те няма да отстъпят. Защото Бог така е направил – да се пресичат пътищата.

Голямата брада е признак за присъствието на първия принцип. От това не искам да отидете в друга крайност и да ме разберете криво. Голямата брада дава повече сокове на човека, обаче в престъпника тя ще бъде остра, груба. Когато вашите косми станат остри, първият принцип е взел у вас надмощие. За да познаете колко сте добри, опитвайте всяка сутрин вашите коси, вашата кожа. Когато

кожата ви стане суха и почне да надебелява, у вас е първият принцип. Този принцип ще ви погълне тъй, както змията поглъща жабата. Той ви улавя за крака и ако не се обърнете към Господа, ще слезете в дъното на ада, ще познаете другата философия на живота, ще познаете какво е да служиш на мамона. Никой не може да избяга от тази вечна съдба на нещата. Затова Христос казва: „Обърнете се към Мене“.

В света съществуват два велики закона за развитието на всички живи същества: единият закон разрушава и разхвърля, а другият – съгражда и нарежда. Между тези два закона съществува известно отношение, което само разумният, ученият и мъдрият избират. Обаче за непросветения тези два закона остават чужди, неразбрани. Във втория закон, който съгражда и нарежда, той вижда Божието благо, а в първия – своето нещастие.

Когато разумният човек постави безпорядъка в себе си в пълен порядък, казваме, че той се намира под влиянието на закона на съграждането. Когато неразумният човек вижда около себе си пълен безпорядък – колата счупена, конете слаби, пътищата развалени, мостовете задигнати от водите, той се намира под закона на разрушението и казва: „Тежък е моят живот!“ Когато мъдрецът се намери под влиянието на този закон, той не се обезсърчава, той вижда настъпващия ред и порядък и започва усилено да работи, да постави всяко нещо на своето място и в скоро време попада под влиянието на закона на съграждането. Това значи мъдрец – от безпорядъка създава ред и порядък. Следователно порядъкът за мъдреца е безпорядък за глупеца, и безпорядъкът за глупеца е порядък за мъдреца. Глупецът представя законът, който разхвърля нещата, а мъдрецът – законът, който нарежда нещата.

Ако имам много богатство и не умея да го използвам, каква е облагата от това богатство? Ако имаш жена, която те обича, а твоето сърце е закоравяло, а децата ти, когато те целуват, не чувстваш нищо, каква облага от това, че имаш жена и деца? Философията на любовта е да дадеш и да вземеш едновременно, та обмяната да бъде правилна. Казвате: „Той не ме обича“ – това е първият принцип. „Той е недоволен“ – това е пак първият принцип; съмняваш се – това е първият принцип; „Няма Господ!“ – това е пак първият принцип. Когато казват философите, че всичко в света се движи, това е вярно, защото първият принцип е във вечно движение. Животът се проявява във втория принцип, в правилното съграждане на нещата. Вторият принцип действа във вас. Всеки трябва да съедини тези два принципа с Христос. Така само ще бъдете навсякъде полезни:

на обществото, на народа, на жените, на децата си и т.н. Това е казал Христос на евреите преди 2 000 години, но те приеха първия и отхвърлиха втория принцип и затова ги сполетя голямо нещастие.

Не можеш едновременно да любиш и да мразиш. Не се лъжете, това е лъжлива философия, лъжливо учение. Когато дойде Божественият принцип в нас, само тогава можем да любим и да кажем: „Бог е Любов“. Само тогава ще разберем истинския смисъл на материалния свят, понеже любовта е необходима за развитието на нашия живот.

Ако влезете в този първи принцип и той ви клатушка, вие ще питате: „Защо, Господи, ни мъчиш?“ Като се пръсне шишето, вие се разсипвате, Господ ви освобождава. Така Господ се е заел сега да чука. Той чука със средния пръст. Средният пръст е законът на Сатурн, на съдбата. В закона на Божествената правда, всеки ще пожъне каквото сее. Искам да бъдете свободни от вашите стари навици и очите на вашия ум трябва да са отворени, когато Господ почва да чука. Щом си извадил жилото, Господ ще те чукне. Ако те чукне вечер, няма да осъмнеш. А като те поглади, помилва, ти ще възкръснеш. Бих желал Господ да поглади всички хора, т.е. вторият принцип да ги поглади. Това е християнската философия и с нея може да се обяснят всички противоречия, които съществуват между хората.

Злото в човека съществува. Вие от него не може да се избавите. И доброто седи във вас. Доброто ще възприемете от любов и ще имате вътрешно отношение към него. А пък злото ще го възприемете с ума си, със закона на ума си. Там ще разсъждавате. И ще видите, че злото е предназначено за нещо.

Човек, още от рая като е излязъл, така се е проявил: Каин убива Авела, оттам започва. Те са двата принципа. Едни ще бъдат убивани, а пък други ще убиват, докато дойде да се смени този ред на нещата. Но сега сме към края на смяната. И тая смяна няма да стане бързо. Злото в нас постепенно ще се ограничи. И вие трябва да изучавате закона на ограничението.

Студът и топлината, светлината и тъмнината – аз усещам – тези неща произлизат във от нас. Това не сме ние, това са неща отделни от нас. Светлината и тъмнината не представляват нашия живот, но когато те се съединят в един принцип, проявява се животът, т.е. третият принцип.

Сега вярвам, че като се върнете у дома си, ще започнете да търсите в себе си третия принцип. Онези, които малко се занимават

с математика, да започнат да изучават уравненията и тогава, в резултат на едно уравнение, ще намерят третия принцип. В първата част на уравнението ще сложите вашия ум, във втората част – вашето сърце, а в третата част ще влезе вашето тяло и в тези отношения ще намерите какъв ще бъде вашият живот. Сложете в умовите си мисълта да се съедините с Христос. Животът е в съединението и в хармонията. Всяка горчива дума, всяко недоволство да изчезне. Това значи да служим на Бога. Какво служене ще бъде, ако искам в дадена беседа да ви изоблича, като имам предвид вашите грехове и ви кълва? Това е лъжливо учение. Кълването е много лесно нещо, то значи да взема един чук и да ви удрям, а един ден вие ще издигнете същия този чук върху моята глава. „С каквато мярка мерип, с такава ще ти отмерят.“ Тъй че от това, което слушате, не мислете, че аз ви кълва, защото аз мога и да мълча, но аз ви говоря една велика истина, която след много години вие сами ще я научите. Това съм научил аз след дългите години, които съм прекарал в материята тук, на Земята.

Оплаквате се: „Лош е моят мъж“, ще кажа: първият принцип е у него. Мъжът казва на жената, че е зла, казвам: първият принцип е у нея. Дъщерята е недоволна – първият принцип е у нея. „Българският народ се бие“ – първият принцип е у него. Ще разсъждават защо се бият хората и защо светът е лош. Ще разсъждават върху всичко това и кога да е, ще го разберете. „Да бъдем добри“ – това е вече вторият принцип. Когато ще се укроти всичко, когато настане мир, ще дойде третият принцип.

ПРОТИВОПОЛОЖНОСТИ И ПОДОБИЕ

КОНТРАСТИ (ПОЛЯРИТЕТ)

Ние искаме да устроим един свят без противоречия. То е невъзможно да се създаде един свят без противоречия на Земята. Плюс и минус съществуват. Ние искаме в умствено, в духовно, във физическо отношение да бъдем щастливи. То е невъзможно при сегашните условия, като резултат е невъзможно. Ти трябва да знаеш, че ако имаш едно приятно чувство за 1-2 минути, ще дойде една смяна, едно голямо разочарование. В природата имаме същия закон. Лятно време имаме 40-50 градуса топлина и през зимата ще имаме толкова студ. Ще дойде смяна, ще се смени хубавото време. Казвате: „Защо е така?“ Така стават смени и на екватора, където е много топло, но вечерно време става така студено, че дори лед се

образува. Винаги в природата съществуват резки промени, противоречия, за да се внесе една хармония. То е потребно, както някой път тренът не може да тръгне – въртят се колелата на едно място. Не може да подемe, понеже е гладко. И затова турят пясък на релсите.

Всички противоречия са израз на една велика истина, която има две страни, две лица: страдания и радости. Страданията, това са тъмната страна на този живот, радостите са най-възвишените неща, светлата страна на живота. Всичко туй е съобразено със законите на природата. В продължение на 24 часа Земята мени лицето си: едната страна е светла, а другата – тъмна. Следователно в продължение на 24 часа на вашия живот и вие ще бъдете тъмни и светли, ще страдате и ще бъдете радостни. Това е неизменен закон, който няма нищо общо с греха. Някой път грехът се преплита със страданието, но тези две неща не трябва да се свързват.

И в най-красивите работи се крие нещо грозно. И най-светлите неща произвеждат тъмнина. Слънцето, източник на най-голямата светлина, произвежда чернота. Ако 2-3 месеца наред се излагате на слънчевите лъчи, кожата ви ще почернее. Това не трябва да ви обезсърчава – радвайте се, че сте почернели. Почерняването показва, че Слънцето може да ви лекува. Хора, които не почерняват от Слънцето, не могат да се лекуват от него.

Аз ви говоря за един основен закон: „Никой не може да измени това основание, което Христос е турил“. Това основание е, че ние се намираме под властта на един закон, върху една основа на добро и зло; ние стоим върху една основа, която същевременно произвежда и радост, и страдание, и въздигане, и падане, и забогатяване, и осиромашаване, и здраве, и болест.

Ако един предмет е в движение, след време ще влезе в покой. Ония тела, които са в покой, някога са били в движение и понеже са изгубили своята енергия, са останали в покой, за да наваксат изгубеното. Когато човек си почива вечерно време, той е изгубил своята енергия и за да навакса изгубеното или за да придобие изгубеното, сега е в покой. Следователно една отрицателна величина показва закона на придобивка. Плюсът показва изразходване, минусът винаги увеличава нещо. Минусът увеличава. Дънерът отбелязахме с минус, клонищата – с плюс. Плюсът след време ще се превърне на минус и минусът, като се увеличи, ще се превърне на плюс. Що е плюсът? То е вече закон на движението – имате хоризонтално движение. Плюсът показва движение. Може да е право-

линейно или кръгообразно движение. Минусът показва едно движение в покой. Това са психически понятия.

Човек трябва да изучава закона за смяна на енергиите и да бъде готов да минава от едно състояние в друго. Който не разбира закона за смяна на енергиите, казва, че умствената му дейност се е намалила. Енергията не се е намалила, но се е сменила. Знаете, че в природата нищо не се губи, нито създава, но само се видоизменя. Тъй щото не казвайте, че интелектуалната дейност на човека се е намалила, но кажете, че е станала смяна на умствената енергия от положителна в отрицателна. Понякога пък енергията е била отрицателна и се превръща в положителна. Тази е причината, поради която понякога човек изпада в състояние на глупост, неспособен е и се чуди какво е станало с него. Смяна на енергиите е станало – нищо повече. „Едно време бях по-добър, по-благороден.“ Ако не разбира този закон, човек вади криви заключения за нещата. Някой се оплаква, че изгубил вярата си, по-рано бил вярващ. Станало е смяна на енергията от положителна в отрицателна. Вярващият е положителен, а безверникът – отрицателен.

В природата, когато две същества вървят заедно, едното е положително, другото е отрицателно. Вие считате, че и двете вървят в една и съща посока. Не, същества, които се допълват, винаги вървят успоредно, съставят една система, но вървят в две противоположни посоки. Действията им съвпадат: едното се движи напред, другото се движи назад и после обратно.

Вие мислите, че двама, за да се обичат, трябва да вървят в една и съща посока. В една и съща посока ще вървите, но не можете да вървите едновременно. Единият ще се движи точно в противоположна посока, но пак ще бъдете успоредни. Най-първо дясната ръка напред, лявата назад, после имате лявата напред, дясната назад. Двама души, които си хармонират, когато единият отива напред, другият отива назад и когато вторият отива напред, първият върви назад. При това разнообразие – единият напред, другият назад – колата върви. Ако двамата вървят назад, колата се връща. Казват: „Да впрегнем двата вола, да вървят напред“. Двата вола вървят напред, но в краката не вървят заедно. В краката има разнообразие. Можеш да се заблудиш от външната форма. Вие виждате, че и двата вървят, но краката вървят по този закон: единият крак е напред, другият – назад. Често вие се спъвате в туъ движение. Вие искате всички хора в даден случай да вървят както вие вървите. Какво разбирате под думите: човек да мисли като вас? Какво подразбирате? Никой не може да мисли като вас. И вие никога не можете да мислите като другите.

Всяко страдание е един признак, че нещо ново започва в света, което трябва да научиш. Всяко едно страдание показва, че ти си излязъл от едно потенциално състояние и влизаш в едно динамично състояние или в едно критическо състояние, за да научиш нещо ново. Тъй като се схванат нещата, имат смисъл. Не да кажеш: „Мене ми дотегнаха страданията!“ Страданието е само един момент. Продължителността, то е отзвук. Да кажем вие вземате един тон на цигулката. Като е опъната струната и я дръпнете, тя дълго звучи. Ти един момент дръпнеш, тя звучи дълго. Та и страданието е само един момент, ти страдаш повече, но то е отзвук на страданието. Може би 10, 15, 20, 30 минути, един час чуваш отзвука. Тебе ти се струва, че много страдаш. И при радостта е същият закон. Радостта, то е само един момент, вие имате вече отзвук на радостта. Този отзвук на радостта, това е растенето. Радост, която не расте, не е радост. И скръб, която не се намалява, не е скръб. Разбирайте определено. Защото скръбта, като се увеличава, става на радост и радостта, която се намалява, става на скръб. И затова, когато се смалява, човек трябва да разбира страданието, и когато се увеличава, трябва да разбира радостта.

Процесът на радостта е разширение, процесът на скръбта е процес на смаляване. И оттам, дето скръбта се смали, няма какво вече да прави, иде радостта и подема нейната работа. Скръбта слиза, радостта възлиза. Щом скърбиш, трябва да мислиш. Скръбта е господар, радостта е слуга, който възлиза. Злото е господар, доброто е слуга. Тогава религиозните хора, които не разбират, разглеждат злото статически. Казва Бог: „Да не ядете от плодовете на дървото за познание на доброто и злото“. Не разглеждайте нещата отделно, защото ще създадете злото. Не разглеждайте слугата и господаря отделно, ще създадете злото. Казваш: „Ти си слуга, ти си оправдан“. Ти на слугата говориш едно, на господаря говориш друго. Ти създаваш злото. Говори за двамата, защото те съставят едно цяло. И слугата е необходим, и господарят е необходим. Нито без господар може, нито без слуга може. Колкото е важен господарят, толкова е важен слугата. И двамата са еднакво важни.

Именно сега искам да ви кажа: любовта, която се явява и не ражда страдание, тя не е любов. Знание, което иде от ума и не ражда противоречие на ума, то не е знание. Тия контрасти трябва да ги имате. Щом имаш противоречие, ти си в правия път, не си далеч от пътя. То е законът на битието. При всички мъчнотии, които се раждат, при всички противоречия, които имате в живота, трябва да знаете, че вие сте в пътя. Трябва да мислите, да разсъждавате. Защото вън от туй, което учите в училището, имате една

вътрешна наука, с която вие сами трябва да се справите. Онова, което вие сами разрешите в себе си, онова, което вие сами схванете, то ще ви ползва. Но без външна помощ нищо не можете да направите. И с външна помощ, ако вие не работите, пак нищо не можете да направите. Две неща са потребни: една възможност и една невъзможност, то е реалността. Щом се яви една възможност, трябва да се яви и една невъзможност, то е реалността. Щом се яви една възможност, трябва да се яви и една невъзможност. Без туй противоречие не можем да мислим. Ако се явят две възможности, вие нищо не можете да направите.

В природата съществува един закон, според който благата се разпределят периодически ту повече, ту по-малко. Този закон има отношение и към органичния живот.

Ако на известни хора външните условия на живота се влошават, вътрешните се подобряват; ако вътрешните условия се влошават, външните се подобряват. Туй съществува като един закон. Ти искаш да бъдеш щастлив. Но за да бъдеш щастлив, нещо трябва да се влоши. Влошаването трябва да се измени. Ако вашите дърва вие не ги превърнете на огън, яденето няма да стане, хлябът няма да се пече. Следователно вие трябва да разбирате закона на превръщането. Ако водата не може да се превърне от твърдо състояние в течна, от течна във въздухообразно, ние няма да имаме дъжд. Дъждът се дължи на превръщането на водата от едно състояние в друго.

Ти не можеш да бъдеш умен, докато не си бил глупав. Всички глупави хора имат стремеж. То е закон в природата: от неразумното към разумното – възходящо движение. Аз ви казвам това, за да се насърчите. Насърчението да работи. Ти можеш да кажеш: „Аз съм много глупав човек“. Радвай се, че си глупав, защото в тебе има съзнание, че си глупав. Има един подтик да вървиш, понеже в света съществува един Божествен подтик към слабите. Глупавият човек е слаб човек. Бог е винаги на страната на слабите. Този, глупавия, Бог ще го подтикне, ще каже: „Не се спирай на това“. Защото глупостта винаги ще произведе един страх, едно недоволство. В глупостта, при страха, винаги ще усетиш едно недоволство, някакво страдание, някакво лишение от нещо. Ще дойде друго чувство на увереност: „Не бой се, всичко това ще се превърне на добро“.

Сиромас е само онзи, който мисли, че е сиромас. И глупав е само онзи, който мисли, че е глупав. И грешен е само онзи, който мисли, че е грешен. Нека мисли така, но ако твърди, че по същес-

тво е такъв, той не разбира закона. Една положителна сила не може да стои вечно положителна. Тя може да се измени в своето проявление. И отрицателната сила може да стане положителна в своето проявление – става смяна. Това е един красив закон.

Закон е: щом се проектира у вас една добра мисъл, непременно ще се проектира и едно обратно движение. Това ви се вижда като едно противоречие в живота, но то съществува в природата. Посейте едно житно зърно или една ябълчна семка и ще видите, че едновременно в половината от семката се заражда едно желание, един стремеж нагоре към Слънцето, а в другата половина – друго желание, друг стремеж – надолу. Това става едновременно. Това са две противоположни движения – нагоре и надолу. И соковете текат в разни посоки. Течението от корените отива към клонищата, а течението от клонищата отива към корените. Така става едно прекръстосване на тия енергии. Същото става и у вас: щом се зароди една добра мисъл, тази мисъл иска да се сгъсти, да си създаде почва, следователно заражда се едно обратно движение. И онзи, който не разбира закона за възможността да се реализира една мисъл, ако не внимава, може да си създаде известни неприятности.

Когато хората се молят, те си турят ръцете на едно място. И ако ти останеш само в това положение, то ще премине. Отвори си ръцете! В туй отваряне и затваряне на ръцете седи цяла една философия. Когато хората си затварят ръцете, значи затворени са вратите. Като отворят вратите, какво означава? Трябва да приемеш нещо. Че най-първо и устата ти искат да бъдат светийски – права линия, да бъдат затворени. Един ден, 2, 3, дойде гладът, по задницата като ти удари една тояга, отвориш устата. Сега вие търсите друга философия в света, която не съществува. Казва: „Защо трябва да работя?“ Ако престанеш да работиш, трябва да си починеш. Но ако много си почивал, трябва да работиш. Който много е работил, трябва да си почива, то е закон. Който много е почивал, трябва много да работи. Не е лошо, че ти си добър човек, но всякога да си добър не става, трябва да станеш лош. Ако много си бил лош, не си струва да бъдеш всякога лош, трябва да станеш добър. Тази смяна от добър да станеш лош и обратно, то е движение вътре. Ще превърнеш туй състояние, лошите и добрите състояния ще ги превърнеш в движение.

В който момент се откаже от лъжата, от гнева, от злото, човек става добър. Значи човек не се ражда нито ангел, нито дявол, но в даден момент, според силите, с които е свързан, може да се прояви като ангел или като дявол. Човек се движи между проявите на

ангела и на дявола. Докато е в равновесие, той е ангел; щом изгуби равновесието си, става дявол. Докато се стреми нагоре, човек е ангел; щом почне да слиза надолу, става дявол. Същият закон е изразен и в човешкото око: горният клепач е живот на ангела, долният – живот на дявола. Окоето пък е самият човек, който се движи между двата клепача.

Минус, умножен с минус, дава плюс. Значи двата минуса се балансират и дават плюс. Това е закон в природата.

Има друг закон в света, според който две злини раждат едно добро. Този закон се проверява навсякъде в живота. Вземете следния пример: на едного казали една обидна дума. Тази дума го засегнала толкова много, че той се върнал у дома, взел револвера си и тръгнал да отмъщава. Като вървял из пътя, сигнал се, паднал на земята и счупил крака си. Занесли го в дома му, извикали лекар да му превърже крака. Дълго време лежал на легло и прекарал големи мъчности. За да прекара по-леко мъките и болките на счупения крак, близките му донасяли да чете Евангелието и различни философски книги. По този начин той се обърнал към Бога. Като оздравял, той си казал: „Благодаря на Бога, че счупих крака си. Ако не бяха ме обидили, аз нямаше да счупя крака си и нямаше да се обърна към Бога. А сега, макар че счупих крака си, обърнах се към Бога.“ Тук имаме пример, в който две злини раждат едно добро.

Това не е абсолютно правило, нито абсолютен закон. Че злото в света работи за доброто, това е изключителен закон. Значи от всички страдания, от всички препятствия, които се случват в живота ви, крайната цел на битието е да произведе добро. Така е за умния, за добрия човек, но за глупавия, за лошия не е така. Оттук можем да извадим следното заключение: всеки човек, който е склонен към доброто, той непременно е заболял. Този човек е паднал на пътя, счупил е крака си и лежи на легло. Страданията, които прекарва в леглото, са причина да се обърне към Бога.

За да дойде до положителното в живота, човек неизбежно ще мине през отрицателното. Колкото и да се пази, човек все ще мине през закона на контрастите; ако един момент е щастлив, в другия ще бъде нещастен. Този закон има отношение не само към отделния човек, но и към всички хора на Земята. Той е закон на единство и закон на общност. Запример, ако тук някъде някой човек е болен, на противоположния полюс на Земята някой се радва на голямо здраве; ако тук някой е богат, другаде някъде някой е сиромаш; ако тук някой е учен, другаде някой живее в пълно невеже-

ство. Следователно колкото и тежко да е положението, в което се намира, човек все има възможност да излезе от това положение, но трябва да знае как да мине от единия полюс на живота в другия. Като минава през мъчнотии и трудности, човек влиза в ретортата на живота, дето се подлага на действието на киселини, на основи, на огъвания, на масажи. Като мине през тия изпитания, като мине през огъня на живота, човек излиза чист, обновен и отива на другата страна на живота, дето цари радост и светлина, простор и свобода.

Като люби, човек непременно трябва да се качва и слиза. При качването си той изразява своя стремеж, а при слизането си той реализира нещата. Когато работи, за да реализира своите желания, човек непременно ще изпита мъчнотии и страдания. Следователно който е на върховете, той всякога е щастлив, който е слязъл долу, той е нещастен. Когато двама души се обичат, всякога ще има някой нещастен. Този закон се потвърждава навсякъде в живота. Запример, когато мъжът и жената в семейството се обичат, слугата им непременно ще страда. Те стоят на върховете, а слугата е долу и работи. Следователно, ако казвате, че хората са нещастни, ще знаете, че причината за тяхното нещастие са боговете. Те се качиха по върховете, а хората останаха долу да им работят.

В пътя на развитието си, човек се натъква на закона за обмяната. Щом обмяната става правилно, човек правилно се развива. Ние виждаме този закон в живота: един човек се качва, друг слиза; един печели, друг губи; един дава, друг взема; един учи, друг преподава. Този закон подразбира вечно движение и смяна на явленията: който се е качил, той започва да слиза, който е слязъл, той започва да се качва. Този закон уравновесява силите в природата.

Вие трябва да постъпвате така, както постъпват кокичето и дъба. Трябва ли кокичето да желае да стане дъб? Кокичето никога не може да бъде дъб, то всякога кокиче ще си остане. На кокичето е определено да живее 1-2 месеца. През това време то ще израсте, ще цъфне и след това ще замине. Кокичето има право да остане на земята най-много 2 месеца. Толкова е отпускът му. На дъба, обаче, е определено да живее 100-200-300 и повече години.

Като давам този пример, искам да обърна внимание на спора, който съществува между хората, защо едни от тях трябва да заемат положението на кокичето, а други – положението на дъба. Според мене, разрешаването на този въпрос седи в следното: кокичето мо-

же да стане дъб само при условие, че дъбът пожелае да стане кокиче. Същият закон съществува и в Божествения свят. Ако някой човек пожелае да стане ангел, той не трябва само да подражава на ангела, но трябва да отиде на неговото място; същевременно ангелът трябва да слезе в положението на човека. Добре е това, но какво ще правите утре, когато друг някой пожелае да заеме вашето положение, а вие трябва да заемете неговото? Не мислете, че като станете ангели, никой няма да ви спъва. Много хора ще пожелаят вашето положение, а това ще стане причина вие постоянно да слизате и да се качвате. И при това постоянно слизание и качване, вие трябва да изучавате живота. Казвате: „Де ще му излезе краят?“ Няма защо да мислите за края. Като заемете положението на ангела, ще се радвате, като заемете положението на човека, пак ще се радвате. И като се качвате, и като слизате, трябва да ви е приятно.

Ако човек мисли, че радостите и скърбите са само за него, той е на крив път. Докато не схванете отношението между вашите радости и скърби и тия на вашите ближни, вие нямате дял в общите блага на човечеството. Това е закон за физическия свят. Влезе ли човек в Божествения свят, там законът е обратен. В Божествения свят радостта на едного е радост на всички, скръбта на едного е скръб на всички. Законите на физическия свят са точно обратни на законите в Божествения свят. Защо е така, днес не може да се обясни. Има неща, които колкото и да се обясняват, все необяснени ще останат. Има неща, за които човек не трябва да пита. Ако пита, няма да получи никакъв отговор.

Мнозина се интересуват от живота на Небето. Те мислят, че той коренно се различава от живота на Земята. Като отидете на Небето, ще видите, че животът там е като физическия. Едно ще ви учуди: как сте закъснели толкова много за този живот и как малки причини са ви спъвали. Правете малки наблюдения, да видите как се явява съмнението. Вижте как мъжът се съмнява в жена си. Първоначално се съмнява без причини. И като се убеди, че няма защо да се съмнява, вярата му в нея се увеличава. Значи от съмнението той отива към вярата – към другия полюс. Така той се поляризира. Такъв е законът. Когато един човек се качва нагоре, по същата верига друг слиза надолу, за да нагрее вода от кладенеца. Ако мъжът се качва, жената слиза, и обратно, когато жената се качва, мъжът слиза. Това са преживявания както на светските, така и на религиозните хора. Вие трябва да знаете този закон, понеже по него ту се привличате, ту се отблъсквате. Който се качва нагоре, да

каже на онези, които слизат: „Дръжте се, не се страхувайте!“ Като се поддържате взаимно, вие няма да се натъквате на противоречия. Трябва ли, който се качва нагоре, да задържи благословението само за себе си? Не, той трябва да сподели радостите си с другите. Който слиза, трябва да каже: „Имам малки мъчности, но ще минат“.

На всеки щастлив ангел в Небето отговаря по един нещастен ангел в ада. Ако по някакъв начин изчезне ангелът от ада, моментално ще изчезне и този в Небето. И обратно: ако изчезне ангелът от Небето, ще изчезне и този в ада. Те са свързани един с друг. Въз основа на този закон на всеки добър човек отговаря един лош и на всеки лош човек отговаря един добър.

Когато страдате за изгубеното си богатство, други някои се радват. На вашето страдание се дължи радостта на други същества. После те ще страдат, а вие ще се радвате. Тази смяна в състоянията наричаме „закон за редуване“. Той обяснява промените, които стават в човешкото съзнание или в движението на колелото на съзнанието.

Вие искате да бъдете щастливи, всичко да ви бъде добре, обаче не сте изучили какви са условията на щастieto. При какви условия човек може да бъде щастлив? За да бъдете щастливи, хиляди други същества трябва да бъдат нещастни заради вас. Ако те не са щастливи, вие можете да бъдете щастливи. Така е в реалния живот. За вас може да е много добре, че една кокошка е заклана, за вас може да е много добре, че едно агне е заклано, за вас може да е много добре, че майка ви се е мъчила, че баща ви се е мъчил. Вие като останете сам, казвате: „Как да не бъда щастлив?“ Някой път не трябва да бъдеш щастлив, трябва да бъдеш нещастен, за да станат другите щастливи. Закон е, една обмяна на енергиите има в света.

Казано е, че Бог се гневи. Мнозина се спъват в тази мисъл. Те казват: „Как е възможно Бог, Който е толкова велик, да се гневи?“ За да разберете тази мисъл, ще ви поставя пред следния контраст: понякога Бог се гневи на грешния, че не е стрешил както трябва. Понякога Той се гневи и на праведния, че не е направил доброто както трябва. Тази мисъл, обаче, е толкова твърда, че тя ще послужи за съблазън на слабите. Това положение съществува в света по силата на неизбежния закон на контрастите, на противоположностите. Според този закон, когато някой върши най-голямото добро в света, същевременно друг някой върши най-голямото зло. Ако първият не върши добро, и вторият няма да върши зло. Значи всеки

момент в живота се извършват две противоположни едно на друго действия с еднаква сила и мощ. И апостол Павел е казал: „Ако грехът не се увеличи, и доброто няма да се увеличи“. Оттук можем да извадим заключението: дето има ядене, там има и вземания – давания. Дето има вземания – давания, там има и дългове. Хората искат всичко да става според техните разбирания и интереси. Не, във всичко, което днес се върши, ние трябва да виждаме Божиата Мъдрост. Щом гледаме на нещата така, светът за нас ще бъде Божи свят. И тогава хората ще разберат стиха, в който е казано, че сегашните страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава.

Там, дето доброто се увеличава, и злото се увеличава, дето доброто се намалява, и злото се намалява; дето богатството се увеличава, и сиромашията се увеличава, дето богатството се намалява, и сиромашията се намалява; дето здравето се увеличава, и болестите се увеличават, дето здравето се намалява, и болестите се намаляват.

Способностите и качествата в човека, били те положителни или отрицателни, трябва да се балансират. В природата съществува следният закон: колкото голям грешник си, толкова голям праведник ще бъдеш. Твоята правда и твоята святост ще се обуславят от твоите големи грехове. Ако си голям грешник, ти можеш да станеш и голям светия. Аз мога да докажа това нещо. Ако ти си най-слабият човек, можеш да станеш и най-силният. Обаче онзи, който не е бил най-слаб, той никога не може да стане най-силен. Ти можеш да вярваш или да не вярваш, но от опитите, които съм правил, аз съм дошъл до заключението, че само слабите неща могат да станат силни и само силните неща могат да станат слаби. Следователно човек става слаб по единствената причина, че е пропуснал закона.

Онези натури, които ние наричаме грешници, могат да станат големи праведници, но трябва да знаете и обратния закон, че праведникът може да стане грешник.

Който не може да мрази, той не може и да обича, но който мрази, може и да обича. Законът е същият.

Аз имам една максима, тя е следната: миналите добродетели са настоящи престъпления, и настоящите престъпления са бъдещи добродетели. Това е един закон.

Любовта е магнетизъм, а омразата – електричество. Сегашната омраза е бъдеща любов, а сегашната любов е бъдеща омраза. Това е закон на поляризиране.

В света съществува велик закон на компенсация. Един ден ва-

шите неприятели ще ви станат добри приятели. Това значи: правете си приятели от богатството на неправдата. И обратното е вярно: един ден вашите добри приятели могат да ви станат неприятели.

Често хората казват: „Човек все трябва да има някой господ в света“. Да, вярно е, всеки човек си има по един господ: за някого господ е даден министър, за друг – някой депутат, за трети – някой banker и т.н. Да, но това са обикновени разбирания, а не идейни, при които човек може да гледа на всички неща в живота стоически като Сократа, геройски да издържа на всички изпитания.

Веднъж Сократ минава покрай един голям богаташ и му поисква пари назаем. Богаташът му казал: „Ако бепе просяк, дал ти бих пари на заем, но като на философ не ти давам никакви пари“. Един минувач чува този разговор между богаташа и Сократ и после запитва Сократа: „Защо този богаташ не ти даде пари назаем?“ Сократ му отговорил: „Причината за това се обуславя от следния закон: каквото човек обича, такъв става. Богаташът не дава пари назаем, защото той никога философ не може да стане. Ако днес е богат, утре може да стане беден човек, последен просяк; затова, като дава пари на просяците, един ден и те ще му дават пари.“

Нещата и явленията в живота имат един или друг изглед според това, как гледа човек на тях. Запример благообразието за едно, е безобразие за друго. Това, което съблазнява едно, окуражава друго. Този закон съществува навсякъде в природата.

Съединявайте една мисъл на доволство с едно чувство на недоволство, една просветена мисъл с едно невежо чувство. Изобщо съединявай недоволството с доволството, отдето и да иде то. Съединявай буйното с миролюбивото в себе си. Не търсете начин за примиряване отвън. Изучавайте естеството си и се примирявайте вътре в себе си. Това е правият път към самовъзпитание. „Това е непостижимо!“ За онзи, който не знае, непостижимо е. Обаче за онзи, който знае законите, лесно се намира изходния път. Като развиете гласа си до три и половина октави, ще видите, че всичко в живота е постижимо.

Щом имаш една положителна мисъл и една отрицателна, веднага събери ги, тогава се уравняват, защото другояче ще се мъчиш. Тогава законът е верен. Ако си счупил чаша в някой хотел, в дадения случай какво трябва да правиш? Най-първо има спор между вас, човекът казва: „Моята чаша струва 5 лева“; ти казваш: „2 лева, тя е една проста чаша“. Тогава $5 + 2 = 7$, делено на $2 - 3$ и половина. Да кажем, той е несъгласен, ще идеш на пазара и там ще купиш една чаша за 3 лева и половина. Психически вие търси-

те цели резултати в света. Но животът се намира в едно прогресивно състояние.

Щом има спор между професора и студента, какво трябва да се направи, за да бъде справедливо? Защото има две мнения, едното да означим с минус, а другото – с плюс. Студентът казва: „6 заслужавам, толкова време уча, а професорът ми е написал 3“. Какво трябва да направим? Да ги съберем. 3 и 6 равно на 9, делено на 2, дава 4 и половина. Това е справедливото! Нищо повече! Турил ти той 2, ти казваш: „6 заслужавам, той е несправедлив, иска да ме съсипе“. Тогава 6 и 2 прави 8, делено на 2, равно на 4. Значи въпросът се уравнява. Щом има спор, нещата трябва да се съберат. Ще кажете: „Какво приложение има законът?“ Ами че вие едновременно имате две противоположни мисли в себе си – вие сте и студент, и професор. Имате два резултата, ще ги съберете; ще събереш положително и отрицателно и това, което получиш, ще се раздели на две. И няма да бъдеш далеч от истината. Един вътрешен закон е това.

В любовта съществува следният закон: ако сте един обикновен човек, ще ви пратят при един гениален човек. Пък ако сте гениален, ще ви пратят при един обикновен. Ако сте обикновен, ще ви пратят при един гениален човек, за да има какво да учите. Пък ако сте гениален, ще ви пратят при един обикновен, за да бъдете полезни. Вие искате, ако сте гениален, да отидете при друг гениален човек. Този гениалният човек няма нужда от вас. Обикновеният човек има нужда от гениалния, гениалният има нужда от обикновения, грешникът има нужда от светията, светията има нужда от грешника. Защото грешникът носи суров материал за светията. Светията носи обработен материал за грешника. И двамата като дойдат, търговска работа вършат: единият купува суров материал, другият купува обработен материал.

Щом имаш мъчнотии, продай ги, те са стока за продаване. Имаш страдание, продай го, имаш несгоди, продай ги. Имаш недоволство, продай го. „Кой ще купи недоволството ми?“ Там е работата, че не знаеш на кого да го продадеш. Ще намериш най-доволния и щастлив човек и на него ще продадеш недоволството си. Той търси с четири очи недоволен човек. През девет баира той ще намери недоволния и ще купи недоволството му.

Закон е: умният гълта глупавия, любовта гълта безлюбието, радостта гълта страданието. Ако нямаме страдание, радостта щеше да умре гладна. Трябва да има страдание, за да го гълта радостта.

За да живее радостта ви, непременно трябва да има страдание, от което тя да се храни.

Според закона на контрастите, всяка мъчнотия, всяка болка се лекува с нещо противоположно на нея.

Как бихте лекували обезсърчението с музика? Каква песен бихте му пели? На ленивия каква песен ще му пеете? Ще му пееш песента за прилежанието. На сиромаша каква песен ще му пееш? За богатството. На лошия каква песен ще му пееш? За добротата. На невежия ще му пееш за учения. Контрасти в света има. Всякога, щом имате едно състояние, изкажете противоположното състояние. Всякога всички неща имат два образа. Щом дойде един образ, вие трябва да имате друг образ. Трябва знание, че има друг образ. Щом нещата имат само един образ, остават неразрешени. Щом вие не използвате закона на противоположностите, вие нямате разрешение.

Казвате: „Да бях силен!“ Че кое е по-хубаво: да бъдеш умен и слаб, или да бъдеш силен и глупав? Да бъдеш човек със слабо тяло, или да бъдеш един слон с глупав ум? Слабото с ума е за предпочитане от силното с този ум. При най-големите изпитания в света, любовта е винаги на страната на слабите, тя търси слабите. Силните тя ги мачка. Мачка ги на общо основание. Царе, владци, попове, всички мачка. Сега може да ви смутят думите: „Правдата Божия“. Кой може да бъде като Бога? Кой може да създаде такава вселена, или кой може да създаде такъв човек? Един човек, който е свят и силен, може ли да създаде една земя? Не може. Като Земята не може да създаде. Къде му е силата, с какво ще се препоръча? Животът на силния се осмисля само при живота на слабия. Животът на слабия се осмисля само при живота на силния. Животът на невежия се осмисля само при живота на учения, на гениалния, на светията. И животът на гения, на светията се осмисля при невежия. Такъв е законът. Като дойдеш, спри там. Това е философията на живота, с която можеш да работиш.

Ако разбираш този закон, ти си щастлив, ако не го разбираш, ти си нещастен.

Добрите и лошите хора трябва да живеят заедно понякога път, за да се обменят. Лошият човек, понеже светлината му е малка, ще иде при добрия човек, който има малко топлина и ще каже: „Ти ще ми дадеш от твоята светлина, аз ще ти дам от моята топлина“. Една обмяна да стане между хората. Този закон приложете вътре в себе си. Когато сърцето ти има по-голяма топлина, тогава ще об-

мениш топлината със светлината. Пък когато твоята мисъл има малко топлина, тогава ще направиш обмяна със своите чувства. Постоянно трябва да правим една обмяна. Сърцето трябва да прави обмяна с ума, с мислите, мислите в дадения случай трябва да правят обмяна с топлината на сърцето. Умът и сърцето трябва да правят обмяна с постъпките или с човешката воля. Значи най-първо трябва да правите обмяна между ума и сърцето, тогава умът и сърцето трябва да правят обмяна с волята. То е проявлението на човека. Имаме един човек, който е възпитан, имаме хубави мисли, хубави желания и хубави постъпки. Всяка една постъпка е хубава, когато има достатъчно сила, с която да се прояви.

Грешните хора в света трябва да направят връзка с праведните, да им предадат половината от своите грехове. Така ще се уравни силите в живота. Същият закон наблюдаваме и в природата: върху нечистия тор растат чисти, красиви цветя. Те смучат сокове от тора, обработват ги и в края на краищата от тях излизат красиви цветя и доброкачествени плодове. Ето, и Христос, най-големият праведник, дойде в света да подигне грешните. Той направи връзка с грешните, а не с праведните.

Един от законите на физическия свят гласи: всичко живо подлежи на промяна.

Вземете процеса на растенето и процеса на гниенето, той е един и същ процес. Туй, което не гние, не може да расте, и туй, което не расте, не може да гние. Но туй, което гние, може да расте. Де е противоречието сега? Растене без гниене не може. Най-първо иде процесът на гниенето и после иде процесът на растенето. Едно семе, след като го посееш в земята, какво става? Започва да гние. Но гниенето вече се разширява, дават се условия и след туй започва растенето. Туй гниене, тези гниещи елементи се турят в една нова форма. Най-първо вие вземате нахвърления материал отвън за строеж на едно здание. То е гниене. След това иде процесът на растенето, на творчеството, да се съгради къщата. Взема се този материал, нарежда се по известни закони и се прави зданието. Противоречията във вашия живот или противоречията във всички хора, това са разхвърленият материал, от който трябва да се съгради нещо.

Човек носи свидетелството си на своето лице. Това свидетелство всеки ден се мени. Ти можеш да бъдеш днес в добро разположение на духа, но утре можеш да изгубиш това разположение. Тези постоянни смени не са нищо друго, освен обновяване на духа. На физическия свят разположението и неразположението представят закон на обнова. За да стане вътрешна обнова в човека, той трябва

да бъде поставен на две противоположни състояния. Който изучава окултната наука, той трябва да знае този закон. Всеки ден човек трябва да се опреснява, да се обновява. Ако не се обновява, той преждевременно ще остарее.

Закон е: когато дойде новото в света, то отстранява всички елементи, които не вземат никакво участие в работата, т.е. които нищо не допринасят.

Новото е всякога за предпочитане пред старото. Новото е закон в природата.

Тъй както окапват листата около дървото, така и ние събираме онези скъсани парцали, някое елече или друго нещо и казваме: „Ще ни потрябват“. Ама кога? Не знаем. Видим някоя стара рокля, казваме: „Ще ни потрябва“. Ама кога? Не знаем. Някоя майка казва: „Дъщеря ми ще се ожени, за децата ѝ ще трябват тия неща“. Ами че дъщеря ти я се ожени, я не. Нима ти ще покриеш туй дете с тези окъсани парцали? Чудни са тези жени! Мислят, че ще направят една услуга на детето. Не, като се роди твоето внуче, не трябва да го завиваш с тази окъсана рокля, но ще купиш нещо ново. А тя го увие в старата си рокля и казва: „Бабината рокля!“ Това са сума факти, които аз съм наблюдавал. При една такава философия какво очаквате? Но това не е само в обикновения живот, това е и в науката, и в религията. Извадят някоя изтъркана теория, турят я като един действителен факт. Не, не ти трябват всички тези глупости, хвърли ги навън! После има някои поети, писали нещо в детския си живот, държат си го, казват: „Е, да се видим какви сме били на младини“. Хвърлете тези глупости, защото няма да направите нищо с тях! Забелязал съм, друг някой държи писмата си. Хвърли тези писма! Държи ги, но един ден се ядосва, хвърля ги в печката. Като ги хвърли, написва едно хубаво писмо.

Ти не разбираш Божествения закон: тези стари форми не трябва да се държат. В природата има един закон: всичко старо трябва да се преработи. Хвърлете всички парцали, които имате! Този съгрешил, онзи съгрешил – Петко, Стоян, Драган съгрешили – всичко туй в пещта! После ще седнеш със свободна душа и ще кажеш: „Аз съм свободен. Всички тези дрипели на баба ми, на майка ми аз турям в пещта и поставям следното правило: в моята стая се окачват само нови дрехи, старите дрехи – навън!“

Всяка мърша трябва да се зарови в земята. Всяка умряла мисъл, всяко умряло желание трябва да се заровят в земята. Земята ще използва соковете и газовете, които се отделят от мършата. В

природата съществува следният закон: това, което е вредно за едного, е полезно за другото. Въз основа на този закон природата видоизменя материята, като я превръща от едно състояние в друго, от едно вещество в друго. Тази е причината, поради която една мисъл в един случай става вредна, в друг – безвредна. Като знаете това, не пипайте ония вещества, които всеки момент могат да избухнат. Ако някое взривно вещество избухне в ръцете ви, ще причини голяма пакост и нещастие. Ако избухне под някоя канара, ще бъде намясто. Тази канара трябва да се разруши, да отвори път на минувачите. Под нея ще се прокопае тунел.

Та казвам: съвременните хора искат един свят без превръщане, един свят без страдания. Свят без страдание е свят без радости, свят без живот е свят без умиране. Ти искаш никой да не умира. Трябва и никой да се не ражда. Природата може да направи никой да не умира, но каква е придобивката? Тогава и никой няма да се ражда. Казвате: „Не може ли без умиране?“ Веднъж попитали Паганини не може ли да свири без струни. Казал, че може, но не се явил на концерта. Всичката публика дошла да види туй чудо, но сцената била празна.

Север означава истината, а още и смъртта; юг означава добротелта и животът. Докато не умре, човек не може да живее. Това е закон. Животът започва първо със смъртта. Това е противоречие, но е факт, който се проверява в самата природа.

Има ли някой, който да не е осъден? То е един факт. Има ли някой, който не е осъден на 100 години? Осъдят те, заровят те, понеже твоята жена дошла да царува. Мъжът умира, защо? Защото жената царува. Жената умира, защото мъжът царува. Всякога, когато дойде един да царува, непременно единият ще умре. Вие можете да проверите това. Туй е вярно. На един стар дядо на 80 години синът се жени. Зачева му се дете. Аз да ви кажа, че със зачеването на туй дете, когато детето се ражда, старият ще умре. Старата баба или старият дядо ще умре. Като умре единият, туй показва, че един друг е дошъл на власт. Някой път има изключения, когато дядото не умира и бабата не умира. То е правилното разрешение на въпроса. Някой път някой трябва да умре. А пък някой път и старият трябва да живее, и младите трябва да живеят. Сега ние сме под първия закон: едни умират, други се раждат. Това е законът на греха. Ще дойде ден, когато смърт няма да има.

За човека има запас от енергия да живее хиляда години. Хората умират преждевременно от неправилно живеене. Понякога има

икономически причини в природата: ще умре дядото, за да живее детето, или обратно – детето умира, за да живее дядото; има замяна, това е икономически закон в природата.

Защо един човек трябва да живее, а друг да умре? Такъв е законът на Земята. За да живее един човек, друг трябва непременно да умре. Ако този закон не се спазва, физическият живот не би се проявил. Много кокошки, прасета, агнета умират, за да живеят хората. Много мушици умират, за да живеят птиците. Много скали се разрушават, за да поддържат живота на растенията. Значи, за да се поддържа живота на едни същества, други трябва да умрат. Тези същества, които умират на физическия свят, създават условия за живот в духовния свят. И обратно: тези, които умират в духовния свят, създават условия за живот на физическия свят. Отгук виждаме, че има два вида смърт: духовна и физическа. Който иска да живее в духовния свят, той трябва да умре за физическия; който иска да живее на физическия свят, той трябва да умре за духовния. Смъртта на физическия свят ражда живот в духовния свят. Смъртта в духовния свят ражда живот на физическия свят.

Всяка болест се дължи на специфичния живот, който съществува в природата. Следователно, когато един специфичен живот в природата иска своето благо, непременно друг живот трябва да пострада за благо на този живот. Как мислите, ако майката е слаба, а детето е здраво и се събужда по 10 пъти на вечер и суче от нея, какво ще бъде положението на майката? Майката ще почне да линее, а детето оживява. Някой път детето се поправя, детето остава живо, после го отхранват с биберон. Казват, че животът на майката бил къс. Не че животът е бил къс, но тук са се изменили условията.

Всеки съвременен човек трябва да се запознае с физиологическите закони на своя организъм, да знае от какво зависи здравето му, както и доброто чувство и правилно мислене. Всичко това се определя от един велик закон. В съвременната наука за всичко се държи статистика: раждат ли се деца или умират, колко от тях са момчета и колко момичета, всичко това не е безразборно, този брой е строго определен. Също тъй строго математически е определено колко къщи трябва да изгорят и колко да се направят, колко параходи трябва да потънат и колко да се построят, колко дървета да се изсекат и колко да се посадят, колко хора трябва да умрат и колко да се родят и т.н. Във всичко има съответствие. Следователно, когато вие страдате, това е отсичане, а когато се радвате, това е посаждане. След всяка скръб иде радост. Скръбта е излишното, старото, което трябва да се отсеке и на негово място да се посади новото,

да дойде радостта. Когато влизате в новото, докато заживеете с него, вие изпитвате скръб.

Религиозните хора често живеят по американски – топло и след това – студено. Никога в себе си не позволявай да стават резки промени, рязко да преминаваш от едно състояние в друго. Защото, ако туриш разгорещеното желязо във вода, то става по-твърдо. Гледам, някой се възхитил и след половин час чувствата му съвсем изстинали. Тази промяна не е хубава. Всичко да става така, както става в природата, например както Слънцето изгрява. Някой път има изключение. Аз говоря за общия закон, а не за изключението.

Някои от вас се скарат, не могат да се примирят. Много мъчно е да знаеш как да се примириш. Как ще се примириш, когато душата на онзи е пълна с омраза към тебе? На онзи, който те мрази, най-първо ще му пробиеш дупка. Знаете ли каква е тази дупка? Ти ще насъскаш друго в света да го мрази повече, отколкото той тебе. И тогава той ще се примири. Той ще те потърси и ще каже: „С тебе може да се живее, но с онзи изедник...“ И светските хора в политиката си все туй търсят и прилагат. Такъв е законът. Ние някой път искаме да се молим за светските хора да се примирят. Не, не се старайте да примирявате сегашния свят. Всички тези вълци, ако ги примирите и се нахвърлят върху вас, от кожата, от вълната ви здраво място няма да остане. Тъй, както Господ е създал света, много добре го е направил. Ние се радваме, че доброто живее братски със злото, другояче ни една овца не би останала в света.

Бог посещава човека и чрез страданията, и чрез радостите. (...) За да се справи с мъчнотии и страданията в живота си, човек трябва да ги понася както понася радостите. Понеже се движи между два полюса, между контрасти, човек трябва да заеме средното положение и оттам да регулира нещата. Това значи да си изработи такава философия, с която да разрешава противоречията и мъчнотиите си.

В познаването на човешката душа се крие смисълът на живота. Докато дойде до това познание, човек минава през големи мъчнотии, препятствия и противоречия, но всичко това не трябва да го обезсърчава. Той трябва да знае, че това, което днес му противодейства, един ден ще му съдейства за добро. И обратно: това, което днес му съдейства за добро, един ден ще му противодейства. Това е закон. Кой не е опитал този закон? Днес имате един добър приятел, който ви съдейства за постигане на вашите добри желания. Той ви съдейства в доброто, защото върви във възходящ път, към Бога. Един ден, когато линиите на неговото движение вземат об-

ратна посока, в низходящо направление, без да иска той започва да ви противодейства. Ако не разбирате този закон, вие се учудвате какво е станало, защо приятелят ви се опълчва против вас, защо идат мъчнотии в живота ви. Колкото и да размишлявате, вие сами не можете да си отговорите.

Противоречията и мъчнотиите, на които се натъквате, не пролизат от вас. Те се крият в самия космос, в условията на битието. Заради вас нито космосът, нито природата ще изменят своите сили. От вас се изисква разумност, да се справяте лесно с мъчнотиите и със злото в света. Христос не казва да се борите със злото, да го победите, но препоръчва да не се противите на злото. Не мислете, че вие сте най-умните, най-силните и най-добрите хора в света, които могат да се справят с мъчнотиите си изведнъж. Най-мощният, най-разумният и най-добрият в света е Бог. Искате ли да бъдете подобни на Бога, свържете се с Него. Докато стоите далеч от Него и не Го признавате, вие никога няма да решите задачите на своя живот. Вие ще се блъскате от една мъчнотия в друга, докато съвършено капитулирате.

Казано е в Писанието: „Всичко, което се случва в живота на онзи, който люби Бога, ще се превърне на добро“. Това е закон за смяна на състоянията.

ПРИЛИВ И ОТЛИВ

Имайте предвид следния закон: трансформирането на енергиите подразбира разумност. Смяна на енергиите, трансформиране на енергиите, сгъстяване и разширяване на енергиите, това са форми на един разумен живот извън човешкия. Дръжте тази мисъл в ума си като абсолютен закон.

Тук, на Рила, ще изучавате закона за смяна на енергиите. Той гласи: след всяка любов иде омраза. След студеното време иде топло, а след топлото – студено. Този закон е главно за физическия свят. Но същият закон се отнася и към духовния свят. Той има отношение не само към хората, но и към всички живи същества – растения и животни. Достатъчно е да се смени настроението на човека, за да се смени и състоянието и на клетките. Този закон е общ както за частите, така и за цялото. Когато става известна промяна в природата, едновременно става промяна и във всички живи същества.

В света действа законът на поляризирането – Божественият за-

кон. Той гласи: две нещастия едно след друго не идат и две добрини една след друга не идат. След нещастиято иде радост, а след радостта – скръб. Това е резултат на двата свята в живота: ниспият и виспият.

Хората се страхуват да не попаднат под влиянието на отрицателните сили. Няма защо да се страхуват. Положителните и отрицателните сили се редуват. Няма случай в живота човек да бъде само под влиянието на едните сили. Невъзможно е едновременно да те сполетят две злини или две добрини. Ако злото те сполети, след него ще дойде доброто, ако доброто те сполети, след него ще дойде злото. Злото и доброто се сменят като денят и нощта. Казваш, че злото е продължило много. Колкото е продължило злото, толкова ще продължи и доброто. Колкото по-голямо е страданието, толкова по-голяма е и радостта. Колкото по-малко е страданието, толкова по-малка е и радостта. Това е закон, от който никой не може да се освободи. Не мислете, че страданията и радостите са произволни. Който страда, ще се радва, който се радва, ще страда. Който се е родил, ще умре, който умира, ще се роди.

Не се позволява в едно и също време да направиш две злини. Като направиш едно зло, втори път ще направиш едно добро. Не може да имате две нощи една след друга – една нощ и един ден, един ден и една нощ. Земята се върти – това е закон. „Той само зло прави“, казвате. Един лош човек не може в едно и също време да направи две злини. Убие те веднъж, два пъти не може да те убие. Може ли да те убие два пъти? Може да те мушне два пъти, но веднъж може да те убие. Зло е като те лиши от живота, то е едно престъпление.

Казвате: „Защо двама души не могат едновременно да управляват?“ Това е закон, който съществува в природата: две същества едновременно нито си почиват, нито работят – ако едното си почива, другото работи. Този закон се отнася и до частите на човешкото тяло. Запример, ако дясната ръка работи, лявата почива; ако десният крак ходи, левият почива; когато дясното око гледа, лявото почива. След това става смяна. Който не разбира законите на гледането, казва, че човек трябва да гледа едновременно през двете очи. Не, някога човек трябва да гледа през дясното, някога – през лявото, а при известни случаи – и през двете очи. Човек гледа и с едното, и с другото око. Важно е, обаче, като гледа ту с едното око, ту с другото, обмяната да става правилно.

Тази сутрин моята беседа ще бъде върху двата велики закона, които формулирам така: закон на противоположностите и закон на

подобие. Това са закони, които можем да проверяваме всеки ден. Те не са отвличена философия, не са като прераждането или трансигрирането на душите, това са неща, които можем ежедневно да проверяваме в себе си. От това гледище на законите и тъмните страни ще ви станат до известна степен ясни.

Запример вие се намирате при морския бряг. Виждате морето тихо и спокойно, но изведнъж забелязвате, че то почва постепенно да се вълнува и повдига към брега, образува течение – туй, което учените наричат „прилив“. Има места, дето морето се повдига до 60 крачки височина, тогава трябва да избягате колкото може по-скоро, само така можете да се избавите, иначе ще бъдете застигнати и погълнати от вълните. И този прилив, туй повдигане на вълните, продължава 12 часа; след 12 часа ще забележите, че вълните почват да се отдръпват пак назад – към морето. Туй може да наблюдавате често, някога всеки ден: в 24 часа веднъж напред, веднъж назад от брега. Такъв прилив и отлив става и във вас. Къде? Разбира се, не в планинските високи места, не във високите върхове на живота, а в ниските места.

Слизате в тихо време на брега на морето и запявате някоя хубава песен и току погледнете – дошла вълна и задигнала и вас с хубавата ви песен, или най-малко съвършено ви измокрила. Или пък качили сте се на лодка в тихо море, дойде буря, обърне лодката и вие се намерите в развълнуваното море. Може някой да помисли, че това е преувеличаване на фактите, но това е вярно в живота. Колко пъти хората изчезват безследно в това житейско море със своите песни, мечти и идеали! Вие казвате: „Нещастие!“ – и търсите причината, без да знаете законите на природата.

Когато старите философи са казвали: „Познай себе си!“, те са подразбирали да познае човек тия два закона на отмерените движения, на „прилив и отлив“. Във вашия ум тия две думи са смътни, но ще се постарая да ги обясня. Туй проявяване в съвременната наука наричат закон на „ритмичното движение“. Във всички неща има течение от центъра към периферията и от периферията към центъра; във всички неща има приливане и отливане, повдигане и спадане, зараждане и израждане. В химията има „акция“ и „реакция“. Акцията е прилив; след туй се образува реакция, която пък е отлив. Ако наблюдавате някой път своя часовник, ще забележите, че гласът му, веднъж засилен, почва постепенно да отслабва, да замира и като че по едно време спира, после пак се усилва и пак отслабва; същото става и с вашето сърце. Ако турите ръка на сърцето си, ще забележите, че някой път то почва да бие по-бързо и вие се уплашвате. Докторът казва: „Тоя човек има сърцебиене“.

То е прилив във вашия организъм, който се отразява върху сърцето. Този закон действа навсякъде. И когато лекарите казват за някого, че има порок на сърцето, аз казвам, че този човек има известен прилив на своя ум, на своето сърце, на своята душа и след 12 часа този прилив ще спадне и сърцебиенето ще мине. Тия 12 часа може да са 12 секунди, 12 минути, 12 часа, 12 дена, 12 седмици, 12 месеца, 12 години, 12 века, 12 хиляди години, 12 милиона години и т.н. – все едно, отношението на нещата си остава все същото. Така действа този закон.

Апостол Павел в прочетената от мене глава говори за закона на плътта – то е законът на отлива; законът на Духа, то е законът на прилива. (...) Този закон действа в нашия мозък, в нашето сърце и в нашата душа. В организма остават често утайки, от които се образуват болестите, които ние наричаме ревматизъм – в ставите, в краката и в главата; тогава ние усещаме болки и почваме да се оплакваме. Ако сме умни и разбираме закона, там, дето има прилив, можем да турим силна преграда, голяма стена. Ако сме глупави, зяпаме по брега на бурното море. Хората постоянно казват: „Светът е лош“. Но в какво е лош? „Ами тази обща война!“ Тя е прилив на силите и в този прилив има сблъскване, всички бягат и казват, че морето иде. И това бягане наричат „война“. Питат: „Какво ще стане със света?“ Казвам: след 12 часа или след 12 седмици, или след 12 години всичко ще утихне, напоените с кръв местности ще пресъхнат и хората ще се попитат: „Каква беше тази работа, коя беше причината, защо туй море се разяри срещу нас?“ Морето не се е разярило, то диша и неговата коруба, неговите гърди се повдигат на 60 крачки, само че когато морето диша и поема своя дъх, ти трябва да бъдеш 60 километра далеч от брега – на някой висок връх. Когато издиша, можеш да отидеш на брега и да се полюбуваш, но щом видиш, че почва да поема въздух, пак бягай там – на високото място.

Тия два закона, на противоположностите и подобие, ако можем да ги разберем, са две велики неща в света. Единият закон – на подобие – е закон на Небето, другият закон – на противоположностите – е закон на Земята, на органическия свят, на плътта.

Ставате сутрин неразположен духом, целият свят ви е крив, не ви се работи, умът ви е смутен. Казвате: „Господ не е направил света както трябва“. Всички дяволи са във вашия ум, вие сте готови да се карате с всекиго; пуснали сте пояса си и чакате някой да го настъпи, готови сте да избухнете – това е законът на противоположностите. Него ден жената, като види, че мъжът си е пуснал пояса, ако разбира закона, трябва да бяга 2 километра далеч и да

си каже: „Мъжът ми днес има отлив на духа и прилив на плътта“. Не трябва да се смеете, защото утре пък жената ще си пусне пояса. Това е закон. Всички едновременно не си пушат пояса. Преди 10 години живях в едно семейство. То се състоеше от седем души: баща, майка, един син и четири дъщери. Правех малки наблюдения и проверявах този закон – вървеше като часовник. Всички от тази фамилия всеки ден от седмицата се редуваха. В понеделник бащата неразположен, поясът му пуснат. Всички казват: „Татко е неразположен, навъсен, вика, креска“. Всички се спотайват и търсят само причината. Във вторник бащата е весел, но гледат – майката пуснала пояса си. Бащата се подсмива и казва: „Днес майка ви е дежурна“. Интересно е, че в сряда големият син пуснал пояса си. Всички се смеят и по тоя начин се изреждат един след друг. Аз знаех кой кога е дежурен и програмата вървеше ненарушимо. Туй донякъде е приятно. Ако един пусне пояса си, лесно е, но когато двама са дежурни и са пуснали пояса си, казано на научен език – когато и двамата имат отлив, тогава е лошо.

Когато хората се оплакват, че нямат достатъчно светлина, това показва, че са се отдалечили от Бога. Ще дойде ден, когато отново ще се приближат към Бога и ще придобият нужната светлина.

Ние говорим за закона на периодичността, в който човек неизбежно ще попадне. Както планетите се отдалечават и приближават към Слънцето, така и човек се отдалечава и приближава към Бога. Този закон е неизбежен, но човек трябва да се отнася съзнателно към него, да го използва. Отдалечаването от Бога подразбира обличане на човешката душа в плът; приближаването пък подразбира събличане на душата от плътта. Като се облича и съблича от плътта, човек придобива ценни опитности в живота.

Законът на противоположностите включва в себе си закона на отлива, а законът на подобие – закона на прилива.

Ние казваме, че всичко в света е за добро. Има два начина в разбирането на доброто. Казват, че природата е създала всичко. Не, природата всичко не е създала. Ако разбираме под думата „природа“ – Бог, тогава е вярно, ако разбираме природата като резултат на друга някаква сила – Бога, тогава тя съдържа създадените неща от Бога. Ние трябва да се съобразяваме с реда на природата, със законите ѝ. Ако нарушаваме законите ѝ, не трябва да очакваме, че тя ще направи нещо за нас. Например Слънцето отива към южното полушарие. Колкото и да се молим – Слънцето си отива. Нали сега ще имаме 3 месеца есен и 3 месеца зима? Но 3-те месеца зима, вие не можете да ги съкратите. Трите месеца ще бъдат зима. Този

въпрос Земята ще го разреши. След тия 3 месеца ще дойде пролетта и тогава всичко ще се измени.

Вие имате някои неприятности. Това е зимата във вашия живот. Но казвам: след 3 месеца зимата ще си отиде. Вие можете да направите една погрешка: като дойде зимата, легнете като млекопитаещите и заспите зимен сън. Като се събудите, дошла е другата зима. Събудите се, виждате, че е зима и казвате: „Не върви тая работа!“ И пак легнете да спите. Събудите се, пак зима. И казвате пак: „Не върви тая работа!“ Ще спите само 3 месеца!

Хората не могат да разберат, че има закон, който периодично и систематично действа в света. Не е дошъл никакъв дявол с капан да ги хване, това е Божествен закон. Господ казва: „Аз ти дадох ум да разсъждаваш за наредбата на света. Аз ти разправях едно време за този закон, но ти го забрави и сега самият закон ще те научи.“ Когато съвременните общества разберат дълбокия смисъл на тия два закона, тогава светът коренно ще се оправи. Някои питат: „Как може да се оправи светът?“ Когато почнем да постъпваме съобразно този закон, светът ще се уреди тъй, както Бог го е наредил първоначално. Еднакви причини произвеждат еднакви следствия, противоположни причини произвеждат противоположни действия.

Немислимо е да примирим тия два закона, защото те имат диаметрално противоположно движение: единият се движи напред, а другият – назад. Законът на противоположностите разрушава, той руши хармонията, щастието. Щом дойде във вас, той задига всичката ви покъщнина. Когато попаднете за дълго време в закона на противоположностите, той може да има влияние върху вашия ум 12 минути, 12 часа, 12 години. Има известни периоди в живота, които влияят върху характера на човека още от самото начало. Ако някое дете се зачене и роди в периода на противоположностите, то ще стане непременно престъпник и не ще може да избегне последствията, защото те са му дали ония елементи, които подтикват живота в друга посока. Ако бащата и майката са под влиянието на закона на подобие, у тях ще се роди благороден син или дъщеря с добър и развит ум. Така действат тези велики закони. Първите хора, преди да съгрешат, са ги разбирали, но след съгрешаването са ги забравили.

Има периодичност в живота на човечеството: това, което става, после се повтаря в по-горна октава.

Като изучавате явленията в живота и природата, забелязвате едно повторение. Ако едно явление е станало преди 22 години, след

22 години ще се повтори – това е закон за периодичност на явленията. Ако преди 22 години някой човек е свързал приятелство с един добър човек, след 22 години ще се запознае и ще стане приятел с друг добър човек. Ако преди 22 години е преживял някаква голяма неприятност, след 22 години ще преживее друга подобна на първата. Това преповтаряне на явленията учените наричат „приливи и отливи“ в природата.

За да се постигнат добрите желания, има един закон, който върви периодически. Според този закон нещата се повтарят на всеки 22 години. Ако преди 22 години е станало нещо, след 22 години пак ще се повтори, но в друга форма. (...) Ако родителите дават на своето 5-годишно дете да пие малко вино, след 22 години, като стане 27-годишен момък, в него ще се яви желание пак да пие вино, но повече, отколкото е пил като дете. Той може да се опие и да разстрои организма си. След други 22 години желанието му да пие вино е още по-силно. Той пие и се разболява от пиене. Така след всеки 22 години, той пие все повече и повече, докато организмът му свършено се разстрои, отслабне и не може вече да издържа. Той престава да пие, но заминава за другия свят. Законът за периодичността се проявява във възходяща и низходяща степен, в зависимост от разположението на човека към добри или лоши навици.

Понякоя път вие се обезсърчавате, защото мислите, че реализирането на вашата мисъл може да стане за един ден. Не. Има едно правило: в 22 години ще ви се дадат 3 положения за постижения: едното положително постижение, едното отрицателно постижение и едното средно. Най-силното положение е, дето можете да спечелите. Другото положение е, дето наполовина печелите и най-после има едно, дето едва печелите нещо. Щастливият случай е, че след 22 години, след като си вземал лотарийни билети, имаш шанс да спечелиш 50 хиляди лева. Друг шанс имаш да спечелиш 100 хиляди лева. А третият шанс е едва да вземеш парите, които си дал през тези 22 години. След като си взел парите, които си дал, какво си спечелил? Ти си спечелил поне една опитност.

Богатството, което ние търсим, се придобива отвътре. Богатството на човека е неговото сърце, неговата душа, неговият дух. Богатството на човека стои в знанието, което той може да придобие и с което може да си служи. Всичко, което искате на Земята, принадлежи на Бога. Щом ние обичаме Бога, можем да разполагаме с всичко Негово. Ако ние имаме Божиата Любов в себе си, оскъдност в този свят нямаше да има. Съвременните хора могат да проверят този закон. Ако те биха живели по Бога, любовно, гладни

години за тях нямаше да има, болести нямаше да има, земетресения, катаклизми нямаше да има. Забележете, гладните години, морът, всичко това са резултати от нарушението на онзи велик Божествен закон на любовта, която ражда хармонията. Някои от вас могат да кажат, че ние не сме умни хора. Погрешката е ваша. Умен може да бъде всеки, който живее по Бога. И всеки, който наруши Божия закон, може да оглупее.

Първото нещо, което трябва да направи всеки от вас, е като си ляга вечер, да бъде в съгласие с общия пулс на живата природа. Има едно ритмическо движение на живота – вдигане и слагане, прилив и отлив, с което движение човек трябва да бъде в съгласие. Сутрин като станеш, туй движение ще те подеме нагоре-надолу така, както майката люлее детето си. Ето защо всяка вечер всеки от вас трябва да знае в съгласие ли е неговият живот с това общо разумно движение, което Бог е вложил в него. И сутрин като стане, трябва да почне пак същия живот. Направете опит и ще видите каква голяма разлика ще има тогава в живота ви в сравнение с днешния. Мъчнотиите няма да изчезнат, но тогава лесно ще разрешавате въпросите. Всичките ви спънки ще бъдат благословение. Те ще ви донесат радост и веселие. Тия неща са се проповядвали от хиляди години и днес пак се проповядват.

Милиардите клетки, от които са съставени нашите кости, нашата нервна система, стомахът, белите дробове, сърцето и мозъкът, в известен период от време се намират под влиянието на двата закона, на противоположностите и подобие, вследствие на което и в тях става прилив и отлив. Човек се гневи, неразположен е – значи има отлив. След това в него непременно трябва да настане прилив. Как? Ще се съсредоточи, ще отправи ума си към Бога, ще се качи на високата планина, на която е Господ, ще се поразговори с Него и когато мине отливът, ще се върне на Земята.

„Милосърдие“ – ангел, светия. Милосърден ли си, ти си ангел, ти имаш между между ангелите баща – дълготърпение и майка – благодетел. Този е законът, който регулира човешкия живот. Той е основа на една философия, която се проверява всеки ден. Не се лъжете, нито другите лъжете. Който живее в закона на контрастите, само той може да се лъже. Аз изключвам от себе си закона на контрастите. Ако съм в отлив, отивам при Бога; ако съм в прилив, дохождам на Земята на работа. Ако съм при Бога, кой ще ме излъже? Затуй казах в една минала беседа: там, дето е Господ, дяволът не може да влезе. (...) По закона на подобие злото не може да се превърне в добро, нито доброто в зло.

Земята се върти и теченията на живота се движат от една посока в друга. Ще дойде ден, когато благоприятните условия ще потекат в посока, противоположна на първата. Тогава богатият ще осиромашее, а сиромашът ще забогатее. Има един велик закон в природата, който регулира нещата. Благата на живота не текат само в една посока. Те менят посоката на своето движение. В природата постоянно има приливи и отливи, а не само приливи или само отливи. Въз основа на този закон, ние приемаме, че и реките се движат в две противоположни посоки, а не само в една посока, както мнозина твърдят. Ако приемат последното твърдение за вярно, тогава законът за приливите и отливите в природата се отнася само за известни случаи. Всъщност не е така. Този закон е общ и се отнася не само до физическия, но и до психическия живот.

Кои са причините за приливите и отливите, това е друг въпрос. Теченията в природата се регулират от една вътрешна причина. От това гледище именно казваме, че теченията в живота също се сменят. Който разбира този закон, той никога не би се осмелил да постави преграда между себе си и своя ближен, с цел да задържи благата само за себе си. Той знае, че всяка преграда, която е поставил, един ден ще се обърне против самия него. Като не разбира този закон и не го спазва, човек сам си създава нещастия. Преди всичко човек трябва да знае, че не е той, който създава благата. Друг създава благата. Щом знаем това, от нас се изисква само едно: да не поставяме преграда на Божествените блага, които текат към нас. Що се отнася до човешките блага, който иска, той може да поставя прегради. За Божествените блага, обаче, никакви прегради не се позволяват.

ПРИВЛИЧАНЕ И ОТБЛЪСКВАНЕ

В природата съществуват два главни закона: на привличане и отблъскване. Ако две същества с еднакви стремежи и идеали се докоснат, веднага ще се отблъснат. Те нямат допирна точка помежду си. Благодарение на еднородността на силите на тия тела, те се отблъскват и стоят на известно разстояние едно от друго. Иначе всички тела в природата щяха да бъдат на близки разстояния и щяха да образуват еднородна хомогенна маса. За да се привлекат две тела, те трябва да имат противоположни сили или стремежи помежду си.

Когато по деца хвърлят камъни, те се огъват на една, на друга страна, за да може ударът да бъде по-слаб. Тия деца, преди да са

учили геометрия, знаят, като се хвърли камък, да се огъват навътре. Когато искаш да удариш някого, той се огъва, за да може да се намали ударът. Откъде е дошло това знание? То е учило закона на тази геометрия, с нея се ражда то. Но когато едната част на тялото се огъва, какво прави другата? Когато едната част е отрицателна, другата става положителна. Правите едно упражнение или вървите напред, или свивате крака си, положителното се съпоставя с отрицателното. В дадения случай вие с единия крак сте положителни, с другия – отрицателни, после отрицателният крак става положителен, положителният – отрицателен. Движението върви плюс-минус, плюс-минус и най-после имате плюс. Плюс и плюс дават плюс. Минус и минус, какво дават? Плюс. Минус и минус, и плюс и плюс се отблъскват, еднакви са резултатите, но постиженията са различни.

Защо двама бедни хора се отблъскват и двама богати се отблъскват, а един богат и един сиромаш се привличат? Ами че винаги богатият се привлича от сиромаша и сиромашът се привлича от богатия. По какво се отличават? Те се отличават външно. Богатите мислят, че те имат богатство. Не че в дадения случай имат повече, но известна материя имат и мислят, че имат нещо повече. Единият има повече сила, другият няма. Слабият се привлича от силния, понеже има нужда от неговата сила. Силният се привлича от слабия, понеже може да прояви своята сила. Двама силни хора, като се видят, ще се бият. Единият от тях, като стане слаб, ще се счита за победен.

Вие не знаете законите. Вие живеете в едно статично положение и казвате: „Да поживеем!“ Ти може да си малко дете на 5 години, може да си по-голям – 15-годишен, а може да си възрастен на 21 години. Сам си още. Като минеш 21 години, то вече господарите на този свят ще те впрегнат. Някой път господарят впряга един кон в каруцата. И той сам ще я кара: това са единичните хора. А някой път ще намерят още един другар и двама ще теглят хоризонтално каруцата. Това го наричат „женитба“. Два коня са на каруцата. В живота никога не впрягат един кон и една кобила, а пък в човешкия живот впрягат един мъжки кон и един женски кон. Защо?

Когато впрегнете един богат човек и един сиромаш, то е същият закон. Впрегнете богатия и сиромаша, за да се свърши една работа. Ако впрегнат в една работа двама сиромаси, тя не върви.

В присъствието на онзи, който ще ви бъде приятел, вие чувствате една приятност, свободни сте. Вие изпитвате свобода на сърце-

то, на ума и на волята. Ако и той се усеща също тъй свободен при вас, колкото минава времето, вие ставате все по-добри приятели и нищо не може да ви раздели. Каквито препятствия и да се явят между вас, вие ще издържите. Това е правило. Но щом има едно малко търкане помежду ви, може да има приятелство, но само за година – две и след това ще изчезне. По този закон, за да бъдат двама души приятели, ако са мъже, единият трябва да върви по мъжка линия, а другият – по женска. Ако са сестри – пак същият закон. Едната сестра трябва да върви по бащина линия, а другата – по майчина линия. Ако и двете вървят по бащина линия, запознанство може да има, но и спор ще има. Дълго приятелство обаче не може да има. Такъв е законът.

Хората не трябва да бъдат еднакви. Законът е такъв, че хората по същество са еднакви, но различни по степен; всякога трябва да съществува разлика между хората. Това е Божествен закон.

Благодарете, че хората не са еднакви, че нямат еднакви разбирания. Могат ли всички хора да приличат на тебе? Ти възпитаваш един човек, искаш да стане като тебе. Каквото му заповядаш – да го изпълнява както искаш. И това е възможно, но какъв ще бъде резултатът от това възпитание? Този човек ще стане като тебе, но в края на краищата между вас ще се зароди известно отблъскване. Обичаш някого до известно време. След това казваш: „Не мога да търпя този човек, истинах към него, не ми е приятен“. Коя е причината за това? По силата на кой психологически закон става това? Как си обяснявате изстиването или охлаждането на телата от физическо гледище? Причината за това е външна, станало е понижаване на външната температура. Ако дадено тяло се сгорещява, казваме, че външната температура се е повишила. Следователно, ако едно същество прилича на тебе, това показва, че външните условия са еднакви и за двамата. Това същество ще пожелае да заеме твоето място.

Питам: какво печелиш, ако ученикът ти стане като тебе? Все ще придобиеш нещо, но загубата ще бъде по-голяма. Това е закон. Какво печели учителят, ако преди неговото идване учениците му са се разбирали помежду си, а след това започват да спорят? Порано са имали братски отношения, а след това започват да се обиждат взаимно. Учителят ще каже, че ги е направил каквито иска. Може да е постигнал това, но и друго е постигнал: те започват да се отблъскват.

Често хората казват: този човек не вярва като нас, той има съвсем друго верую. Но съществува закон, според който най-мъчното

нещо в света е да обичаш човека, който вярва напълно като тебе или който мяза във всяко отношение на тебе.

Привличането подразбира закон на свобода. Само ония същества се привличат, между които съществува стремеж, обич. В закона на привличането слабият и силният привличат еднакво.

Имате А. привлича В. Но представете си, че В. е една форма на круша. Тя седи на едно място. А. е едно малко дете и се привлича от В. Нали онзи, който привлича, седи на едно място, а който се привлича, се движи? Ако едно разумно същество привлича някого, то му налага своята воля; но когато една круша привлича едно дете, кой е по-силен – детето или крушата? Тогава как ще обясните процеса? Крушата привлича, тя има силата да привлича. Но привлича при какви условия? Може ли крушата да привлича едно дете, което няма желание да яде круша? Не може. Вие казвате: „Законът за привличането е закон на свобода“. Но ти не можеш да се привличаш към някого, към когото нямаш желание. Ти можеш да се привличаш от някого, да си под неговото влияние, само когато то съответства на известно желание, което ти можеш да използваш. В дадения случай, когато ние говорим за привличане, ние разбираме обмяна в природата на известни състояния или сили.

Тогава на какво ще уподобите вие привличането? Аз ще обърна сега този човек, който привлича: той мяза на една фуния, един конус, обърнат с острието си надолу. И тази повърхност е толкова гладка, че кой как дойде, все ще иде долу на дъното; откъдето и да дойде, той се привлича вътре. А., който няма да привлича, той какво е? Той е един конус, обърнат нагоре. Следователно той не се привлича, защото всичко от него се изпразва. Онзи, който привлича, е долина, всичко се стича при него накуп, а онези, които се стичат, са планински върхове, отдето всичко слиза долу. Тогава привличането и непривличането си мязат по едно. Как ще им турите знаци в математиката? Всякога в един магнетичен кръг има едно спиралообразно движение. В магнетизма винаги има едно течение, едно слизание надолу.

Привличане може да има в прав смисъл само между две разумни същества. Тогава в привличането няма такъв закон – силният да привлича слабия. Обратен е законът: слабият може да привлича толкова, колкото и силният. Нима мислите, че детето не привлича своята майка? Когато плаче в люлката, то привлича своята майка; после когато пъпли, а майката седи, тя го привлича. В привличането има едно разумно отношение. Защото, ако силата на привличане не е разумна, тя може да се превърне в насилие. И всички сили в света, които минават в род на насилие, те са загубили своя-

та разумност. Кое е силното в света? Що са физическите сили? Всички ония сили, които са загубили своята разумна сила, са станали физически сили. И ако всичко в човек стане физическо, то е мъртво. Ще има един процес на съгъстяване, но ще има и един процес на втвърдяване. Процесът на втвърдяване е неразумен процес, но в съгъстяването има разумност.

Човек никога не може да постъпи другояче, ако мисли, че е прав. Казвате: „Той е лош човек“. Да допуснем, че той е лош човек. Че лошите хора са на своето място. „Ама той е добър човек.“ И добрият човек е на мястото си. Тогава никога не може да се съпостави един лош човек спрямо друг лош човек. Ти ще поставиш един добър човек с един лош човек. Те се уравновесяват, енергията остава в едно и също положение. Обаче щом поставите един лош човек с друг лош, вие имате известен резултат. И този резултат ще бъде или изваждане, или събиране. Ако тези двама лоши хора се съберат на едно място, те ще се сговорят да оберат някого. Ако се зароди в тях един вътрешен спор, те ще се увредят един другия. Хората във фактическия живот разбират този закон.

Хора с еднакви енергии се отблъскват и се проявяват грубо едни към други. Това се забелязва особено между господари и слуги. Слугата може да смени състоянието на господаря си, да му повлияе по някакъв начин. Как? Чрез храната. Ако господарят му употребява една храна, той трябва да употреби друга, противоположна на първата. Чрез храната в господаря и в слугата се развиват два вида магнетизъм, които взаимно допълват нуждите и на двамата. При това положение господарят не се гневи на слугата си, но е доволен от него. Като го види, той му се усмихва, разговаря се приятелски с него. Значи, ако господарят яде кисели храни, слугата трябва да яде сладки храни, за да уравни енергиите на господаря си. Този закон работи в цялата природа, затова едни хора се хранят с кисели храни, а други – със сладки. Този закон наричаме „закон за уравнисяване на силите в природата“.

Когато нещо става точно тъй, както искаш, то не е реално. Когато нещата стават по опакото, тогава ти си по-близо до реалността. Някой път искате другите хора да постъпят като вас, но то не е реалност. Ако искате един ваш приятел да постъпи точно като вас, тогава защо ви е такъв приятел? Ако искате един приятел, той трябва да бъде точно противоположен на вас. Ако вие сте гладен, той трябва да бъде сит, ако вие ходите, той трябва да седне. Ако вие сте седнали, той трябва да ходи. Ако вие сте скръбен, той трябва да бъде радостен. Ако вие сте радостен, той трябва да бъде скръбен.

Ако няма тази противоположност, вие не сте в реалността. Съберат се двама приятели, може ли и двамата да бъдат еднакво тъжни? Ако единият е весел и бодър, казва на другия, който е тъжен: „Не бой се, тази работа ще се уреди“. Ако и двамата са тъжни, приятелството изчезва.

Закон е: недоволните взаимно се отблъскват, доволните също се отблъскват. Обаче, недоволен и доволен взаимно се привличат и образуват устойчиво съединение.

Когато се срещнат две положителни мисли, те всякога се отблъскват и образуват гнева.

Казвам: понякога път – за онези, които не разбират психическите закони – може някой човек да се отблъсне. Казва: „Този човек ме отблъсна“. Нищо не ви е направил, не ви е обидил, отнесъл се с вас добре. Любезно ви говори, любезно се отнася, а ти си крайно неразположен, не можеш да го търпиш. Този, когото не можеш да търпиш, той ти дава това, което ти имаш.

Някой певец излезе на сцената да пее, но се е простудил, вследствие на което гласът му е гъгнив, не може да пее. Или като българите се е наял с люти чушки, или със студено зеле, което се е отразило зле на гласа му. Може да е имал неприятности с жена си, и това се отразява на гласа му. Много са причините, които пречат на пеенето. Някой седне да пише, не може. Защо? Дошло му на ума, че жена му е казала една обидна дума и той си мисли: „Не трябваше да ми казва така“. Какво му е казала тя? Че бил коравосърдечен. Какво трябва да направи той? Едно от двете: или да приеме, че това, което е казала жена му, не е вярно, или това, което той мисли, не е вярно. Пък и жена му може да е казала нещо вярно.

В един и същ момент две неща не могат да бъдат отрицателни. Никога не можеш да събереш на едно място двама лоши хора – те непременно ще се отблъснат, не могат да се обичат. Също така и двама добри хора не могат да се съберат на едно място. Такъв е законът на Земята. Това се отнася, обаче, за хора от еднаква категория – до двама мъже или две жени. Никога не могат да се съберат на едно място две добри жени или двама добри мъже. Но един добър мъж и една добра жена могат да бъдат на едно място, понеже са от различен пол.

Дойде някой и ти не можеш да го търпиш. Защо не можеш да го търпиш? По простата причина, че и единият е натоварен, и другият е натоварен. Всеки иска да тури товара си на другия. Не! Не

може така! Ще намериш някой човек, който няма никакъв товар на гърба си и ще му кажеш: „Можеш ли да ми помогнеш? Половината от това, което нося на гърба си, ще ти го дам.“ Това е Божественото. Половината дай от товара. Хора, които не се обичат, много имат. А пък хора, които се обичат, единият има много, а пък другият няма нищо. Такъв е законът: само двама души, които не са еднакво богати, могат да се обичат. Само двама, които не са еднакво добри, могат да се обичат. Вие ще ме разберете криво. Има една доброта, която няма никакви материални блага. Да ви изясня сега как разбирам нещата. Имате една почва богата, в нея има големи богатства скрити, но тя сама по себе си нищо не дава. И ако тая почва я посееш с жито, ще даде изобилно. Но ако я сееш много, почвата се изтощава и нищо няма да дава. По малко ще изваждаш! Когато имаш един богат приятел, по малко вземай, защото ако вземаш много, той ще изгуби доверие в тебе.

Невъзможно е двама души да се обичат едновременно. Любовта е положителна сила. Ако двамата едновременно се обичат, те ще се отблъснат. Този закон съществува навсякъде в природата: когато две положителни сили се срещнат, те веднага ще се отблъснат. Ако такива двама души се срещнат, между тях веднага ще се явят противоречия, недоразумения, които ще ги разделят. Детето отговаря ли на любовта на майка си? Ни най-малко. Майката го милва, гали, облива го с любов, а то по цели дни плаче, не подозира даже с каква любов, с какви грижи е обкръжено. И тъй, когато един люби, другият трябва да бъде благ. Такъв е законът в природата.

Срещнете някой човек, който ви е неприятен, но защо – не можете да си отговорите. Причината на това чувство се дължи на един закон, наречен „закон на разногласие“. Съберете двама души, които се обичат, да живеят заедно и вижте какви ще бъдат техните отношения след десетина години. Вместо приятелски, нежни чувства, между тях ще настане известно охлаждане. И те сами няма да знаят коя е причината за това охлаждане. Те не искат вече да се виждат и са готови да се разделят. От тях изтичат дисхармонични сили, излишъкът на които не може да влезе в работа. От единия изтича положителна енергия, но и от другия изтича същата енергия, поради което те се отблъскват. На физическото поле аз наричам това отблъскване „закон за освобождение“. Когато момъкът се влюби в момата, той се заробва и нищо не вижда около себе си и казва: „Като тази мома друга не съм срещал“. Това е заробване. За да ги освободи, природата създава условия за развиване на поло-

жителни енергии между двамата и в края на краищата те се отблъскват по естествен път. Само така влюбеният ще види, че се е заблудил. На физическия свят отблъскването е неизбежно.

Забелязано е, че когато любовта между двама души е активна, и двамата стават положителни и се отблъскват. Ако са мъж и жена, те остават бездетни. Това е закон на физическия свят. Когато мъжът и жената станат отрицателни, раждат им се деца, но не могат дълго време да живеят.

Син, който обича баща си, може да обича и майка си. Такъв е законът. Има синове, които са много привързани към бащите си, само за тях говорят. От гледището на педагогиката, ако майката иска да привлече сина си на своя страна, трябва да разбира законите на природата за превръщането на силите. Как действа законът за превръщането на силите? Ако синът обича баща си идейно, майката, за да привлече сина си и към своя страна, и тя трябва да обича мъжа си. Не го ли обича, всичките ѝ усилия са напразни. Тогава, освен че няма да го привлече, но в сина ще се зароди отвращение към майката. Значи начинът за превръщане на силите е следният: ако синът почувства, че майката обича бащата, както той го обича, ще обича и майка си. И обратното е вярно: ако дъщерята обича майка си, а бащата ревнува, каквито и усилия да прави той, както и да ѝ угажда, каквото и да ѝ купува, освен че няма да я привлече, но ще я отчужди от себе си. Какво се изисква от него, щом иска да привлече дъщеря си? Той трябва да обича жена си, както дъщерята я обича. Обича ли я така, дъщерята може да даде от своите чувства и на бащата.

Когато мъжът види, че жена му обича повече сина, в подсъзнанието му се заражда огорчение, вследствие на което синът не може да живее дълго време и умира. Значи той няма условия да остане в този дом. След смъртта на сина любовта на майката се прехвърля върху мъжа. Ако пък мъжът обича дъщерята повече от жена си, в последната може да се породи тъга, огорчение, вследствие на което дъщерята умира. Колко майки и бащи са уморили синовете и дъщерите си по силата на този закон!

СЪОТВЕТСТВИЯ

Днес всички хора се делят на бедни и богати, учени и прости. Бедните се чудят на богатите, защо са толкова жестоки, че не мислят за тях. Обаче те не подозират, че богатите някога са били бед-

ни. Интересно е тогава, защо като са минали през сиромашията, не са запазили чувството на състрадание към бедни и страдащи? Има богати хора, които съчувстват на бедните и им помагат. Всички богати хора не са лоши, и всички бедни хора не са добри. В природата съществува закон на съответствие, според който, колкото добри хора има в света, толкова и лоши хора има. Защо има лоши хора в света? Защо съществува злото в света? Това са въпроси, на които вие сами трябва да си отговорите.

В Битието е казано, че Бог създаде света в 6 дена и за всеки ден Бог се е произнесъл, че това, което е създал, е добро. За втория ден само не се е произнесъл нито добре, нито зле. Щом е така, защо хората виждат зло в света? Кое от двете мнения е по-право: това на Бога, или човешкото? Кое мнение е за предпочитане: мнението на болния, или мнението на здравия? Ако оставите болния да се произнася за живота, той ще даде отрицателни мнения. Оставите ли здравия да се произнася за живота, той ще даде положителни заключения. Всъщност нито заключенията на болния, нито заключенията на здравия са абсолютно верни. Те са частични схващания, резултат на частично разбиране на живота. Дойдем ли до абсолютното разбиране на живота, ще видим, че там съществува и добро, и зло, които взаимно се координират.

Съществува едно отношение в света, а то е следното: на 25 лоши хора отговарят 25 добри. В природата съществува този закон – добрите и лошите са като двойки. Значи съществуват две по 25, които могат да отидат на едната – 25, и на другата страна – 25. Някога могат да се прехвърлят едните към другите. Тези числа, които могат да се прехвърлят от едната на другата страна, вие не разчитайте на тях! Ако искате да угодите на всички хора, вие заставате на фалшива почва. Ако имате 100 познати в едно общество, може да разчитате на 25 от тях. Най-много можете да разчитате на 50 от тях, а на останалите 50, освен че не можете да разчитате, но те ще завлекат нещо от вас.

През годината вие не можете да разчитате на всички дни да бъдат щастливи за вас. Най-много 75-80 дни има, на които може да разчитате и да ги използвате. Това е то числото щастливи дни през годината. Всичкото време през годината не е създадено само за вас. Някои хора се блъскат по цяла година и то 10-15 часа през деня, за да спечелят нещо. На 10 часа работа, колко от тях са щастливи? Ако на 100-те са щастливи 25, значи на 10-те часа щастливи са 2 часа и половина. Вие трябва да разсъждавате и да намерите през годината онзи щастлив ден за вас, когато вашето съзнание е в унисон със съзнанието на всички разумни хора, които ви обичат и

ви мислят доброто. Този ден е най-щастливият ден във вашия живот. Аз не разбирам под „щастие“ една сляпа случайност. Щастие-то на човека се дължи на разумни закони. Ако между 100 души има 20, които ви желаят доброто, те са капиталисти хора и вие сте осигурен. Значи на 10 души двама трябва да ви желаят доброто. Вие казвате: „Кои са тези двама?“ Единият от тях е природата. Другите, това са разумните същества, които творят, а на трето място е сам Бог, Който е създал всичко. Щом и Той е не ваша страна, вие сте напълно осигурен. Той е всякога на ваша страна, ако вие изпълнявате законите Му.

Всички сте виждали как изгрява и залязва Слънцето, виждали сте как изгрява и залязва Луната, но не сте виждали въртенето на Земята. Защо? Защото и вие се въртите заедно със Земята, вследствие на което ви се вижда, че Земята стои на едно място. Отгук ние извеждаме следния закон: ако се движите с един човек в една и съща посока, вие ще мислите като него. Когато обикне света, човек започва да се върти заедно с него. Този човек казва: „Каквото светът върши, това е идеал за мене“. (...) Каквото и когото обикне човек, в него се явява желание да му подражава.

Кой може да те спаси? Силният, той има сила. Ти си болен, който може да те спаси? Здравият, той може да ти даде здраве. Болен на болен не може да помогне. Искаш някой умствено да ти помогне. Онзи човек, който е умен, той може да ти помогне. Следователно по законите, по които живеем, искаш да бъдеш умен – дружи с умни хора. Искаш да бъдеш добър – дружи с добри хора. Но не привидно, органически да бъдат добри. Главата му да е умна. Защото кои обуца са направени много добре? Да не образуват мазоли. Обуца, които образуват мазоли на краката, са глупави обуца. Обуца, които не образуват мазоли, са умни обуца. Дреха, която прави човека свободен, е умна дреха. Онази дреха, която се къса оттук-оттам, не може с нея свободно да ходиш, тя не е умна дреха. Казвам: онзи, който я е направил, не е умен човек. Не че не е умен, но понякога път дрехите не се подчиняват.

В реалността има един закон, той е следният. Всеки един от вас може да направи опит. Вие казвате, че вярвате в Бога, но това нищо не значи, това са празни думи според мене. В даден момент ти си извън времето. Щом насочиш мисълта си към Бога, в дадения случай извън времето си, ще настане една промяна в тебе. Имаш най-лошото разположение, имаш най-лошата болест, показва можеш да имаш, ако с вяра насочиш ума си към Бога, веднага тази проказа ще изчезне. Има една проказа, която ще изчезне и

ще се появи светлина. Усъмниш се – веднага проказата се връща отново. Повярваш – пак проказата изчезне. Усъмниш се – пак дойде. Усъмниш се в богатството – то изчезне. Повярваш в сиромашията – богатството иде. Повярваш в богатството – сиромашията иде. Такъв е законът. Като повярваш в богатството, трябва да знаеш, че сиромашията ще дойде. Като повярваш в сиромашията, богатството ще дойде. Те си помагат. Сиромашията помага на богатството и богатството помага на сиромашията. Болестта помага на здравето и здравето помага на болестта.

Да кажем, някой път болен си, страдаш от ревматизъм или от треска. Казват: „Ти си болен, хилав си, слаб си роден“. Дръж в ума си някой здрав човек. Гледай здравите, хубавите лица. Ти ходиш и едва се тътриш по земята. Гледай някой човек, който ходи спретнато, гледай неговите движения, в ума си дръж здравите хора. Дръж в ума си здравите хора, за да оздравееш. Не дръж в ума си хилавите хора. Искаш да бъдеш добър, дръж в ума си добрите хора. Искаш да бъдеш поет, дръж в ума си поетите. Искаш да бъдеш музикант, дръж в ума си музикантите. Не който не е проявен, дръж в ума си тези, които са проявени. Трябва да бъдеш като тях. Дръж идеята за Бога в ума си. Постепенно в тебе ще възникнат сили, понеже те съществуват, но няма нещо, което да ги подхранва. Имате един идеал, дръжте го в ума си. Не само един идеал, много идеали дръжте в ума си. Живи трябва да бъдат вашите идеали.

Болните хора изобщо имат голяма обич към здравите. Един здрав човек, пълен с магнетизъм, като го хване болният човек, държи го, гледа го в очите, да му даде нещо, да мине нещо в него. В здравия се явява благородство, казва: „Ще оздравееш! И ти ще бъдеш един ден като мене.“ Затова към добрите хора, към здравите, всякога трябва да имаме разположение. Естествено разположение има човек към здравите хора. Ти не можеш да имаш отвращение към един здрав човек, той всякога те привлича. Ако е пълен с животворен магнетизъм, не може да не те привлича и ти не можеш да не го обичаш. То е закон.

Има неща в живота, които са постижими. И всички трябва да работим върху тях. Някой път забелязвам, една линия има на устата ви, която означава, че външните условия са станали вече тежки. Тази линия може да се образува от външните условия. Тя може да се образува и от хората. Ти си недоволен и почне тази мисъл да те занимава. Станеш песимист и тогаз тъгълът на устата отива надолу. И който види, му е неприятно. Сложи една приятна мисъл! Не мисли, че си голям грешник, а мисли, че си светия, макар и да не си светия. Не си музикант, но мисли, че си един велик

музикант. Че не си, няма нищо. Мисли, че си музикант. Че ако аз видя една красива мома и да кажем, че не съм красив, ще имам подтик и аз да стана красив. Виждаш един богат човек. Всяко нещо, което виждаш, то е един подтик. Законът е: имаш право да внесеш в себе си всичко, което е хубаво. А пък хубавото носи богатства, сила, мощ в човека! Внасяйте хубавото, без да се смуцавате. Ти мисли, че имаш вяра, макар че я нямаш. Намери някой човек, който има силна вяра и мисли, че и ти имаш такава вяра. За постижение направи това.

Ако човек обича знанието, учен ще стане; ако обича музиката, музикант ще стане; ако обича изкуството, артист ще стане; ако обича художеството, художник ще стане; ако обича живота, безсмъртието ще получи; ако обича Бога, любовта ще придобие и ще познае към какво се стремят умът и сърцето на човека. Такъв е законът в света. Това са велики, основни принципи, с които трябва да се занимаваме.

В света има един закон: ако ти се присмееш на някой човек за някой негов недъг, този недъг ще те постигне. Същият закон важи и за добродетелта. Ако ти срещнеш някоя добродетел, някое изкуство и му се зарадваш, това ще те постигне. Трябва да се зарадваш за хубавите работи, за да ти дойдат. Това го наричаме любов. Ако се зарадваш за доброто, което има някой човек, това благо ще дойде в тебе.

Да се радваш на доброто, което хората имат, това значи да се радваш на Бога, Който се проявява в тоя човек. Ако този човек е умен, той е проява на Бога. Ако този човек е добър, той е проявление на Бога. Ако този човек е силен, този човек е проявление на Бога. И ако ние можем да се радваме на проявлението на Бога, Който се проявява навсякъде, ние можем да постигнем всичко онова, което Бог е определил за нас.

Мнозина казват: „Искаме да видим нещата“. Но не е външното виждане на нещата. Ти виждаш един човек, но то е сянката отвън, която съществува в самата реалност. Когато дойдеш в съприкосновение с реалността, с душата на един човек, вътре едно състояние има, там ти ще усетиш едно топло чувство, което с години не се изменя. Една такава мекота, в която няма никаква грапавина. Дотогава, докато ти се безпокоиш в живота си, тревожиш се за това-онова, ти не си в реалността. Тебе те обгръща сянката на живота. Няма го онова сочното, което да ти даде спокойствие. Или дотогава, докато ти се съмняваш в баща си, в майка си, в брата, сестра си – в когото и да е щом се съмняваш, ти не си в реалността на живо-

та. Защото закон е, че каквото е твоето отношение към другите, такова ще бъде и тяхното отношение към тебе.

Ако аз мисля добро за вас, и за мене е добре; ако пък мисля зле за вас, и за мене е зле. Такъв е законът. Никой никого не може да увреди. Всеки човек сам себе си уврежда.

Срещна някой човек, веднага му намеря някой кусур. Аз търся кусурите. Като срещна някой човек, кусурът, който съм намерил, той е у мене. Никой човек не може да види себе си – той ще види себе си в другите хора. И тогава аз определям закона така: когато аз слушам Божия глас, срещам хора, които са красиви. Грозни хора не срещам. Щом направя една погрешка, грозните веднага се явяват. Аз сам затварям вратата на рая и тогава дяволът влиза.

Човек трябва да знае, че се намира под влиянието на закона за общността, който има отношение и към доброто, и към злото. Следователно по силата на този закон лопите или добрите мисли на един човек се отразяват върху всички хора. Всички хора в света, които се съмняват, образуват едно общество. Всички хора, които имат любов в себе си, които любят, съставят друго общество. Човек трябва да знае, че като се усъмни, той вече не е сам. Около него дохождат по-големи майстори на съмнението, които започват да го учат. Допусне ли човек някаква отрицателна мисъл в ума си, чрез нея той се свързва с всички хора, които живеят със същата мисъл – около него се групира цяло общество. В това общество той среща учители, майстори, които започват да го учат на законите на черната ложа, които до това време той не е знаел. Същият закон се отнася и до доброто. Допусне ли човек една добра мисъл в ума си, той се свързва с общество на добри хора, които живеят със същата мисъл.

Да допуснем, че сте поканени да слушате в църква или в салон някой знаменит оратор, проповедник или учен. Той е сготвил банята и ви я предлага, а вие си отваряте очите и ушите, възприемате, слушате, но като се върнете у дома си, умът и сърцето ви са смутени. Този човек със своята беседа преобърна целия ви живот и казва, че това, в което вярвате, е празна работа. После си казвате: „Защо отидох да го слушам?“ Не е там въпросът, че си отишъл да го слушаш. Христос казва: „Извади окото си“. Как? Като върнете възприетата мисъл, която ви безпокои. Законът, който действа в този случай е следният: човек, който произвежда смущение в ума на хората, смущава и своя ум. Лошият човек не може да произведе мир и радост в умовете и сърцата на хората. Законът е същият и за

добрия човек. Добрият, благородният човек, който е пълен с любов, не може да произведе в душите на хората скръб и страдания. Следователно доброто произвежда у човека добро, злото – зло, истината – истина, т.е. всяка реалност си има отражение. Тогава как ще превърнете една мисъл, която ви е смутила? Веднага ще си кажете: „Истината живее в мене, аз съм опитвал нейното влияние“. Всяко нещо, което не дава никакъв подем на вашите чувства, мисли и действия, което не дава подтик на вашия живот, оставете го настрана. Всяко нещо, което не ви дава никакъв растеж, което не произвежда Божествено действие у вас, оставете го.

Ако вие не свържете вашата воля с Волята Божия, кой ще ви бъде крив? На какво ще разчитате вие? Аз ви обичам. Аз разсъждавам: тия хора Бог ги е привлякъл към мене. Какво иска Бог от мене? Аз трябва да им покажа пътя, да намерят Него там, отдето аз съм излязъл. Казвам: този е пътят, хванете този път, от който аз съм излязъл. И вие, като идете, ще се върнете да ми кажете какво сте видели. Вие трябва да дойдете при мене, да идете при Бога и да се върнете. Тогава, като се върнете, ще има един оборот на нещата и нещата ще станат ясни.

Същият закон е и за вас. Дойде някой човек, Бог го е пратил при вас. Щом той е дошъл при вас, Бог го е привлякъл. Тогава вие трябва да му посочите пътя, да намери Бога. Когато се върне, тогава ще се образуват ония правилни положения. Той е привлечен от Бога, вие казвате: „Аз го привлякох“. Вие се лъжете. Никой никого не може да привлече.

Ти търсиш Христа, обичаш Христа. Но трябва да обичаш всички ония, които Христос обича. Ако ти не правиш това, нямаш разбиране. И в света законът е същият: ако обичаш своя приятел, ще обичаш жена му, децата му, приятелите му и пр. Ако не ги обичаш, това не е приятелство. Ония хора, които приятелят ти обича, и ти ще ги обичаш. Хората са по-склонни да мразят всички ония, които приятелят им мрази. Това е противоположният закон. А пък истинският закон е: ако имаш един приятел, ти ще обичаш ония, които той обича. Ония хора, които Господ обича, и ти ще ги обичаш. И ония хора, у които Господ не вижда никаква погрешка, и ти няма да виждаш погрешка в тях. Има хора, на които Господ не им вменява греховете. И ти ще държиш същото поведение спрямо тях. Ще кажеш: „За този човек Господ мисли добре. И аз не мога да мисля другояче. Аз ще мисля както Господ мисли.“

Всеки познава подобния си. Това е закон в света. Чистият ще познае чистия, любящият ще познае любещия, мъдрият ще поз-

нае мъдрия, силният ще познае силния, праведният ще познае праведния и т.н. Това са закони, в които няма изключение за никого.

Чувството на приятелство у всички хора не е еднакво развито. То не е способност. Ти искаш да имаш един добър приятел, но законът е такъв, че подобното подобно привлича. Ако в тебе това чувство не е силно развито, ти не можеш да намериш приятел, какъвто искаш. У някои хора това чувство е по-силно развито. И когато е по-силно развито, има един признак на долната устна.

Ние извеждаме следния закон: общите нужди, които се появяват в живота, сближават хората. Тия нужди могат да бъдат от физически, умствен или духовен характер, но те всякога сближават хората. И тъй, щом се появи някоя нужда във вашия живот, трябва да знаете, че тя е на мястото си, тя ще ви сближи с някой човек. Тогава не изпускайте случая. Всяко сближение, станало по един естествен път, е Божествено и то ще принесе своята полза. Двама души, които нямат нужда един от друг, не могат да се сближат.

Законът е: праведният на праведния може да прави добро. Навсякъде законът е един и същ – един учител е добър главно за онези, способните и силните ученици, които мислят добре и се учат. На тия ученици той е готов да помага. А на онези, на които съзнанието не е пробудено, той няма разположение към тях. Той не обича ленивите.

Способният ученик се нуждае от добър учител, както и добрият учител се нуждае от способен ученик. Този закон трябва да се прилага навсякъде в живота.

Представете си, че вие се намирате в едно училище, дето всички ваши учители са учени и благородни в постъпките си. Вие искате да угодите на тия учители. По кой начин може да им угодите? Трябва да носите техния характер. Всеки учител обича онези ученици, които мязат на него. Ти не можеш да обичаш един човек, който не мяза на тебе. В природата законът е същият: природата обича всички ония хора, които зачитат законите.

Човек възприема само това, което има вибрации, подобни на неговите. Това е законът на резонанса.

Забележете, когато някой велик музикант дойде между хората, веднага около него се групират още много даровити музиканти. Около учения се групират пак учени. Около добрия се групират добри хора. Закон е това.

В природата съществува ехо, отзвук или повторение на нещата.

(...) Ако бащата е музикален, и синът ще бъде музикален, ако майката е художничка, и дъщерята ще бъде художничка. Това наричаме закон за предаване на дарбите и способностите. Понякога има изключения от закона. Следователно, ако бащата не може да свърши започнатата си работа, синът ще я свърши. Не е лошо повтарянето. Българската пословица казва: „Повторението е майка на знанието“.

Преди всичко, да се роди човек, това не зависи от него. Майка му и баща му са главните фактори за неговото раждане. Родителите му са стрелочниците, които са дали направление, път за идването на човека на Земята. Човек сам не може да избере родителите си, но веднъж дошъл на Земята, той има свобода да избере приятелите си. Щом излезе от утробата на майка си, човек е вече свободен. Някой казва: „Защо трябва да имам баща и майка?“ За да се освободиш от робството. Докато човек не стане баща или майка, той не може да отиде на фронта, да воюва за освобождаването на своите деца от робство. Какво повече може да иска човек, след като баща му и майка му са воювали за него и са го освободили? След всичко това трябва ли да пита защо се е родил? Родил се е, за да бъде свободен. Раждане значи освобождаване. Раждане значи още разбиране на Словото. Почне ли човек да разбира Словото, мъглите около него се разпръскват, както стана сега около нас. Закон е: каквото става вън от нас, става и вътре в нас. И обратното е вярно: каквото става вътре в нас, става и вън от нас. Няма по-голяма красота от зависимостта между явленията на външната природа и тези, които стават в самия човек.

Някой ми казва: „Обичам те, защото мязаш на баща ми“. Затова ме обича, не заради мене, но защото мязам на баща му. Ако не мязам на баща му, дали ще ме обича е въпрос. Даже младият момък, който обича младата мома, обича момата, защото мяза на майка му. Затова той я обича. Ако тя не мяза на майка му, той не може да я обича. В света законът е верен. Всичко онова, което донякъде мяза на Бога и донася Божествена сила, ние го обичаме. Понеже човек е направен по образ и подобие на Бога, ние обичаме Божественото дете и да го видим. Тогава един човек те обича, понеже имаш образа на Божественото, защото носиш любовта. Любовта е любов, защото носи живота. Любов, която не носи живот, не е любов.

Какво означава сестра? В природата съществува един закон: сестрата определя възлюбената на брат си. Един брат определя възлюбения на сестра си. Ако сестрата не обича своя брат, никога не

може да намери своя възлюбен, понеже нейният възлюбен върви по линията на нейния брат. Ако братът не обича сестра си, не може да намери своята възлюбена, понеже възлюбената върви по линията на сестра му. Никога не може да я намери.

Някой казва, че Слънцето е 1 500 000 пъти по-голямо от Земята. Какъв интерес имате от големината на Слънцето? Важно е, че ако Слънцето се увеличи, и ние ще се увеличим, ако Слънцето се намали, и ние ще се намалим. Закон е: ако майката и бащата се повдигнат, с тях заедно се повдигат синът и дъщерята. Ако родителите се понижават, и децата се понижават. Който не разбира закона казва: „Майка ми и баща ми са остарели, изветрели са вече“. Не е така. Ако те са остарели, и ти ще остарееш, ако те са изветрели, и ти ще изветрееш. Каквото мислиш за другите, ще дойде до главата ти. Ако мислиш, че някой е глупав, и ти ще оглупееш.

Колкото по-малко семки има една диня, толкова е по-сладка, защото сладостта остава в тъканта ѝ. Този закон действа и в човешкия живот. Семейства, в които има много деца, са победни от тези, които имат малко деца. При това родители, които имат повече деца, са по-слаби от тези, които имат 1-2 деца. Друг е въпросът, ако децата, които се раждат в едно семейство, са от висока култура. При това положение, макар че са повече деца в семейството, те предават голяма енергия на родителите си. Когато децата са от ниска култура, майките осиромашават и отслабват; когато децата са от висока култура, майките забогатяват и се засилват. Същият закон има отношение и към човешките мисли и чувства: когато мислите и чувствата на човека са от нисък характер, той губи силата си; когато са от висок характер, той придобива енергия и става способен за работа.

Има един закон за самовъзпитанието: често естествениците, които изучават животните, заприличват на тях. Има хора, които като изучават мравките, заприличват на мравки. Цял един живот посвещава за изучаването на мравките. Какво ще придобиеш, какво ще изучиш в живота на мравката? Доста съчинения има за мравките.

Вложете любовта в живота си като жив принцип. Вие, жените, станете извор на любовта. Вие, мъжете, станете извор на светлината и мъдростта. И ако като мъже и жени изпълните своите задължения, вашите синове и дъщери ще ви докажат, че сборът от възможностите на сина и на дъщерята е равен на сбора от възможностите на родителите. Това е Питагоровата теорема в живота. Следователно каквито възможности са вложени в бащата, такива са и в

дъщерята, и каквито възможности има в майката, такива има и в сина. Това е закон. Не можеш да предадеш нещо вън от себе си, докато не е вложено в самия теб.

Един от законите на Божествения свят гласи: болният болен не може да лекува, глупавият умен не може да учи, слабият на силен не може да помага.

Не можеш да убедиш хората в нещо, ако ти сам не вярваш в него. Не можеш да събудиш доброто в хората, ако ти сам нямаш доброто в себе си. Същото се отнася до знанието и до любовта. Такъв е законът.

Вие искате хората да бъдат добри с вас. Помнете един закон: човек, който не знае как да се отнася добре със своето тяло, със своите ръце, със своите крака, със своите очи, със своя нос, със своята уста, със своите гърди, със своя стомах, хората не могат да имат уважение към него.

Днес всички хора говорят за възпитание на младото поколение, но как ще се възпита това поколение? Законът на възпитанието е следният: ако сам не разбираш и не оценяваш своя ум, никой друг не може да го оцени; ако ти сам не оценяваш своето сърце, никой друг не може да го оцени; и ако ти сам не оценяваш своето тяло, никой друг не може да го оцени.

Може да ви разбере само този човек, който разбира себе си. Това е закон. Някой говори високо. Защо? Иска да накара еднo-кого си да го разбере. Празна работа! Тъй не се приказва. Най-първо ще видиш, ако този човек разбира себе си, ако може да говори на себе си, той и теб ще разбере. Тогава ще кажеш: ето един човек, с когото можем да се разберем. Двама души, които могат да говорят на себе си, могат да се разберат помежду си.

Законът е: за да възпитате друго, първо трябва да възпитате себе си. Лош ли си, всички наоколо ти са лоши.

Деца вoбще най-много лъжат майка си и баща си. Защо? Ето къде се крие причината, когато един учител има погрешен метод на преподаване. Нали той го предава и на учениците си? Предава го. По същия закон, по един лъжлив начин майката предава известно свое състояние на детето си и това учение, като се приложи в живота, ще засегне най-първо нея, за да види тя лошите последствия на своя метод.

Вие искате да превърнете лошите течения, които идват сега в България, в добри, сиреч да измените направлението на енергия-

та, да ѝ дадете нова насока, да я отклоните от ляво към дясно; никога не можете да измените тази енергия от ляво към дясно, ако сами не вървите от ляво към дясно. Това е един алхимически закон, който трябва да проучите.

Аз ще ви дам едно правило, то е следното: поет си, напишеш едно стихотворение. Ти не ходи да четеш своите стихотворения, да разбереш какво ще кажат другите. Аз да ви дам един пробен камък: запази си това стихотворение и един ден, когато си неразположен, вземи и го прочети. Ако това стихотворение измени твоето неразположение, то е хубаво. Но ако не го измени, хвърли го и напиши друго стихотворение. Тогава ще знаеш силата на стихотворението. Това стихотворение е за тебе. Ако то има върху тебе хубаво влияние, то ще упражни такова влияние и върху другите хора. Защото то е направено, за да даде гласък някому. Ако си музикант, когато си неразположен, посвири си някоя серенада или някое класическо парче. Ако от това свирене може да се измени настроението ти, то ти си добър музикант. Ако другите хора те хвалят, пък ти не се хвалиш, то не струва музиката ти. Такъв е законът в битието. Ако ти дадено нещо не чувстваш сам в твоето съзнание, ти никога не можеш да го отразиш в другите.

Когато пееш, трябва да предадеш своето пеене на другите, че и те да почнат с тебе да пеят. А щом пееш, и другите, които те слушат, не пеят с тебе заедно, пеенето не е правилно. А пък и ти щом пееш и щом не се вслушваш, пеенето не е правилно. Най-първо трябва да се слуша човек. Законът е верен и в друго отношение. Щом живееш добре, тогаз и хората ще искат да живеят добре.

Човек, който рисува в ума си, той и отвън ще рисува. Човек, който пее в душата си, той и отвън ще пее. Човек, който служи на Бога в душата си, той и отвън ще служи. Такива са великите закони.

Разумният свят определя отношенията си към човека според неговия вътрешен живот. Щом човек измени, в смисъл – подобри своя вътрешен живот, и разумният свят подобрява отношенията си към него. Това е закон на съответствие, който съществува навсякъде в природата.

Някой път вие искате да работите за човечеството. Казвате: „Да отидем да работим за Господа“. За Господа не може да се работи по старите начини, със старите разбирания. Законът е: никога не можеш да предадеш на хората една мисъл, едно чувство, ако ти сам не го чувстваш. То и за тебе, и за другите ще бъде неразбрано. Как

ще разбереш например любовта? Говори се толкова години за любовта. Думата „любов“ е съвсем обезсмислена, няма никакъв смисъл. Идете в един театър и кажете „любов“, тогава всички ще се погледнат и ще кажат: „Този не е на себе си“. Кажете там думата „братство“ – същото нещо. Думата е обезсилена. Но кажете думата „пожар“ и всички ще станат веднага и ще кажат: „Къде е пожарът?“ Мощна дума е думата „пожар“! Думите на Христа са ги обезсмислили.

Всеки човек, който не желае другите хора да станат силни, става слаб. Всеки човек, който не иска другите хора да станат добри, става лош. Всеки човек, който не иска другите да станат умни, става глупав. Законът е неизбежен, защото просветата ще дойде, защото разумността, и тя ще дойде, и силата ще дойде при теб. Защото Господ проявява Своята Мъдрост, Своята Доброта, Своята Сила безгранично. Тази сила ще дойде при тебе. Аз ви говоря за закона. Казваш: „Защо той да бъде пръв?“ Нека бъде пръв. И ти ще бъдеш пръв. Христос казва: „Първите ще станат последни и последните – първи“. Как ще разберете? Онези, които вървят по този път, ще станат първи. Онези, които вървят по сегашния път, ще станат последни.

Тогава дойде някой, казва: „Какво да правя, болен съм“. Желай здравето на другите хора – здравето ще дойде до тебе. Искаш да учиш. Желай учението на другите хора – учението ще дойде до тебе. Искаш богат да станеш. Желай богатството на другите хора – и до тебе ще дойде.

Казвам: всички трябва да си помагаме. Не трябва да си противодействаме, но да се насърчаваме един друг. Като седнеш на масата и видиш 250 грама хляб, пожелай на всички хора в света да имат по едно кило – увеличи го. Ще видиш, че след 3-4 дена ти ще имаш едно кило хляб. Други имат 500 грама. Да пожелаят едно кило и половина, 2 кило да пожелаят. Увеличавайте малките работи. Ти имаш 5 лева в джоба си – пожелай на някого да спечели 100 лева. Ти помагаш на себе си. Пожелай на този човек да спечели.

Туй, което пожелаеш, става в света. Ти желаеш да си съградиш къща. В същия момент, в който желаеш, някой вече гради. Желаш да свършиш училище – но някой вече го свършва! Ти си оstarял и искаш да се подмладиш – някой се е подмладил вече! Всичко онова, което искаме в света, става и с нас, и с другите. Следователно поддържай тази сила, която гради. Поддържай Божественото, то ще дойде до тебе. Един ден хората ще пожелаят и за тебе. Пожелай за другите, и твоят ред ще дойде.

Давам едно педагогическо правило: желай доброто, желай разумното. Говорим за разумното в света: желай доброто на едно куче, желай доброто на едно дърво, желай доброто на едно цвете, желай доброто на извора, който тече. На всичко онова, което е живо в света, желай му доброто, понеже Бог се проявява. Като не желаеш доброто, ти спъваш Божия процес, спъваш и себе си, понеже всичко, което става в света, е свързано с нас. Ти не желаеш доброто на растенията отвън – ти спъваш растенията, които са в тебе. В човека има цели гори, които съответстват на външните, в човека има извори, които съответстват на външните, има и морета, и езера.

Казвате: „Възможно ли е това?“ Аз ви говоря за неща, които са опитани, опитани са 9 999 пъти, само едно изключение има.

ЗАВЪРШЕНИ (КРАЙНИ) И НЕЗАВЪРШЕНИ ПРОЦЕСИ

Тъй, както виждаме днес света, той не е абсолютен, не е неизменен. Божественият Дух постоянно работи и пресъздава нещата. Това е неизбежен закон.

Механически се разрешават само завършените процеси. Но има процеси в света, които не са завършени, има процеси, които едва сега започват. Със завършените процеси лесно можеш да се справиш, но когато един процес е незавършен, когато един процес е в проекция? Вие можете да построите един дом върху завършените процеси – аз ви казвам тогава, с изключение 1 на 100, че този дом ще успее. Ако го построите върху процесите в проекция, от този дом нищо няма да стане. Не че съдбата мисли нещо лошо, но основа няма. Ако вие градите една къща с устойчив материал, тя ще устои; но ако материалът не е здрав – тухлите печени-недопечени, гредите слаби, от слаби дърва направени, какво здание може да стане? (...) Може да направите една къща от паяжина, каквато паяците правят, но най-малката буря или някакво стълкновение, и вашата къща ще се събори. Туй е вярно и по отношение на вашия живот. Туй е вярно и по отношение на вашите идеи, които създавате. Някой път седим и мислим, правим красиви планове, въодушевяваме се. Дойде буря, задигне всичките идеи, остане празно място.

Ако младият е роден глупав, глупав си остава. И като стар, пак глупав си остава. Младият, роден мъдър, мъдър остава. Така е законът.

Грешният губи и това, което има, а праведният постоянно придобива. Това е неумолим закон.

Ти казваш: „Аз искам да бъда добър“ – то е по закон. Не, ще кажеш: „Понеже Бог е благ и добър, и аз ще бъда добър“. „Аз искам да бъда добър.“ Значи отсега нататък ще бъдеш добър. Ако отсега нататък ще бъдеш добър, то е загубена работа. Ако отсега нататък искаш да бъдеш умен, то е загубена работа. Че животът е умен, всичко е създадено преди милиони и милиарди години. А ти отсега нататък ще ставаш умен. Понеже вселената е разумна и аз като част от нея искам да се проявявам умно. Умна е тя и умно ще я разбирам. Така трябва да залегне мисълта в душата ви.

Човек след като вкуси горчивото, той втори път не трябва да го опитва. Къде е погрешката? Едно дете откъсне една слива, тя е зелена и я хвърли. Иде от другата страна на дървото, откъсне, мисли, че е узряла, но и тя зелена, и нея хвърли. Туй дете не трябва да къса втора, но да знае, че не са узрели плодовете. Вие някой път очаквате нещо от някой човек. Той ви казва: „Не съм разположен“. Какво трябва да разбирате? Не са узрели неговите плодове. Ти казваш: „Кажи нещо“. „Не съм разположен, идете при друго дърво.“ Щом каже, че не е разположен, иди при второ, трето, четвърто дърво, което ще каже: „Разположен съм“. Вие нарушавате най-елементарните правила. Казваш: „Защо си неразположен?“ „Туй, което искам, в дадения случай аз не мога да ти го дам“. Вие искате зрял плод, всички плодове в градината да са зрели. Аз съм бостанджия, вие искате дини. Казвам: „Зелени са“. „Намери някоя.“ „Как ще намеря, не са узрели. Аз не мога да ги накарам да узреят. Не е време за дини сега.“ „Но аз искам да видя, макар да са зелени.“ Неразбиране това е на закона. Иди навреме, когато дините зреят. Бостанджията ще ти откъсне. Не искайте нещата преждевременно в живота си. Има известни мисли преждевременни, има известни чувства преждевременни, те са в процес на оформяване, на зреене. Човек трябва да се съобразява със законите, които регулират човешката мисъл. Хубавите чувства регулират човешката мисъл.

Една човешка мисъл може да се роди, както се ражда една диня, една тиква, една краставица. Следователно мислите си имат своите свойства за растене. Имаш една мисъл, която е във форма на краставица, понеже краставицата минава за символ. Отива един българин при един градинар, иска да го угости. Дава му зелена краставица. Но той казва: „Не съм толкоз глупав да ям зелена краставица. Дай ми зряла.“ Питам тогава: защо зелените краставици са по-вкусни от зрелите? Но узрялото грозде е за предпочитане пред

зеленото. Какви са съображенията, закон на природата ли е това, или наше частично разбиране? Този закон природата ли го е създала, или градинарят го е създал – да продава зелени краставици? Узрялото жито смиламе, за да го направим на хляб. Направим една нова форма и продаваме хубав хляб. Туй закон на природата ли е, или наш закон? Питам сега: ако вие се храните само с жито, или само с печен хляб, какъв ще бъде резултатът? Резултатът няма да бъде един и същ. Ако ядете житото, то е по-хранително. Печеният хляб вече е изгубил част от своята хранителност, следователно всяка една човешка мисъл, която минава във втора фаза, тя изгубва своята първична ценност. Мисълта може да изгуби своята ценност.

Един американец, богат човек, отишъл със сина си, 10-годишно момче, на едно от съживителните религиозни събрания. Детето наблюдавало как всички присъстващи се молили и пели, а баща му стоял настрана и не вземал участие в песните. Като се върнали вкъщи, то запитало баща си: „Татко, ти защо не взе участие в песните?“ „Синко, ония, които пеят, са нови, те сега се учат, аз вече съм установен.“ Един ден детето отишло с баща си на разходка с техния кабриолет. По едно време конят спрял, не искал да върви. Бащата го удрял, но той не мръдвал. Детето казало: „Татко, конят е установен, затова не иска да върви“.

Когато страданието е малко, то е младо. Като надебелее, то остарява. С радостите е същият закон. Когато една радост едва започва, тя е млада. Когато радостта дойде до крайния развой, надебелява. Трябва да знаеш, че тази радост скоро ще престане, ако разбираш закона. Всички неща, които надебеляват, всички неща, които не растат равномерно, наричаме ги с разни имена. Тези процеси са преходни процеси. Вземете един млад човек, започне да расте. Най-първо неговите постъпки са неустановени, той е млад. Когато стане много установен, установените постъпки показват, че той е дошъл към края на живота.

Някой казва: „Много установен човек“ – с него е свършено. Вие искате някой път да сте много установени. Трябва да разбирате закона. „Установен“ и „неустановен“ са две противоположности. Неустановеният започва, установеният свършва.

Задачите не трябва да се разрешават в техните крайни резултати. Някой иска да знае какъв ще бъде краят на неговия живот. Не търси края на своя живот! Никой не знае какъв ще бъде краят. Какво разбираме ние под думите – „край на живота“? Закон е: онзи, който е страдал, в бъдеще ще бъде щастлив. Щастливият, който

мисли, че ще бъде още по-щастлив, ще влезе в положението на нещастния. Защо? Защото е седял там, дето има голямо течение. Ти не трябва да заставаш на едно място, понеже ти си в движение в света.

Не се спирай върху някои установени идеи. Казвате: „Той трябва да бъде установен човек!“ Знаете ли какво нещо са установените идеи? Хубаво е човек да бъде установен, но той трябва да бъде установен винаги, при каквото и положение да се намира – при студено и топло време, при богатство и при сиромашия, при здраве и при болест. В човека трябва да има едно състояние, което никога да се не мени. Туй значи да има постоянен характер. А другояче установен характер няма смисъл. Такъв установен характер е една лоша черта.

Противоречието седи в това, че ние искаме да направим света установен. Ние искаме да хванем любовта и да я турим в известни закони, искаме живота да го хванем и да го турим в известни закони. Законите не са валидни нито за живота, нито за любовта, нито за разумността. Животът е сам закон за себе си, разумността е сама закон за себе си и любовта е сама закон за себе си. Сега вие може да мислите, че тия работи са разбрани, но в разбирането има нещо по-друго. Да разбираш, че си черен и да си останеш черен, това не е разбиране, това е страдание. Да разбираш, че си добър и да не можеш да приложиш своята доброта, това е страдание.

Казвам: всеки установен живот не може да прогресира. Живот, който върви от слава в слава и от сила в сила, е Божествен, прогресивен живот. Радвайте се на всичко, което прогресира в какъвто мащаб и да е.

Желанието на бащата е по-скоро да свършат синовете и дъщерите му училище и учени да станат. Такъв закон в природата няма: да свършат учението. Учението никога няма да се свърши. Вие искате всичко да се свърши. В туй, което се свършва, там е нещастieto: щом се свърши хлябът, нещастие иде; щом се свърши водата, нещастие иде; щом се свърши животът, щом се свърши учението, всичките нещастия идват. Казвате: „Кога ще се свърши тази работа?“

Коя е мярката да работим колкото трябва? Във всяка една работа, когато усещаш приятност, тази работа е нормална, тя е в съгласие със законите на природата. В момента, в който почувстваш най-малкото неразположение, ти си в дисхармония, спри там. Седнеш на една богата трапеза, вземеш една хапчица, тебе ти е приятно, дойдеш до едно място, усещаш тежко. Това какво показва?

Преработил си се. Спри. Не довършай работата докрай, ако искаш да бъдеш здрав. Вие казвате: „Да се свърши работата докрай!“ Никога не довършвай работата! Във физическите работи всякога да има нещо недовършено. Понеже туй, недовършеното, то е в природата. Ти, ако довършиш своята работа, има общ план, ще влезеш в дисхармония. Природата трябва да довърши своята работа и тогава и ти завърши. Ако ти завършиш своята работа преди нея, ти си в дисхармония, ти не вървиш по правия път.

За да не се обезсърчавате, когато пеете, пазете следното правило: никога не се стремете да предадете съвършено чист тон. На физическия свят това е невъзможно. Същият закон се отнася и до мисълта. Ако пеенето и мисълта ви бъдат съвършени, вие ще се обезсърчите, ще мислите, че никой не може да ви разбере. Добрият певец се обезсърчава, ако няма хора, които да го разбират. Великият певец, великият поет трябва да бъдат заобиколени от хора, които да ги разбират.

Никога не се лакоми да ядеш повече, отколкото трябва. Всякога оставайте малко гладни. Аз мога да ви кажа защо трябва да оставате гладни. В законите на Мойсея е казано: „Когато отиваш да жънеш нивата си, не я доожънвай, остави на нея няколко класа тук-там, да има за бедни хора“. Като ядеш, не изяждай всичко в чинията си, остави нещо в нея. Аз познавам един българин, той като яде, всякога измива с хляб чинията си, но въпреки това работите му не вървяха добре. Аз го гледам, нищо не му казвам, а той казва, че така трябвало да се яде. Същият закон се отнася и до мислите: не желай да разбереш една мисъл до край – това е лакомия. Не желай да бъдеш такъв поет, музикант или учен, че да няма втори като тебе. Това е непостижимо. Така ти ще намериш своето нещастие.

Набраното е важно. Няма какво да гледаш паницата, ти гледай хапката. Ти, като ядеш, радвай се на тази хапка. Една хапка, на която се радваш, ще принесе хиляди пъти по-голямо благо от хиляди паници – те нищо не допринасят. Този закон може да го приложите по-широко. Онова, което виждате отвън, то са паниците; онова, което вие чувствате вътре в себе си, то са хапките. Философия трябва да имате за живота. Вие искате да бъдете здрави – от туй зависи здравето на човека, от туй зависи неговата права мисъл, от туй зависи неговото бъдеще отсега до вечността, от този момент зависи. Ти казваш: „Ние за бъдеще ще станем нещо“. Оставете тия глупави работи. Ти, ако в даден момент човек не можеш да станеш, ако хапката сега не я сдъвчеш както трябва, всичките ти работи през

цялата вечност такива ще бъдат.

Страшно е, когато човек дойде до закона на пресищането. Колкото малко и да е пресищането, човек все ще се натъкне на някакъв конфликт в себе си. Пресищането внася осакатяване в известни области на човешкия организъм. За да не попадне в закона на пресищането, човек не трябва да желае повече неща от тези, които има. Той трябва да бъде благодарен на това, което има поне за даден момент. Ако го сполети някакво зло, той трябва да благодари, че не е по-голямо. Бъди еднакво благодарен и на доброто, и на злото, които в даден момент са те посетили. Радвай се, че не са по-големи, отколкото трябва. Човек еднакво може да носи и голямата скръб, и голямата радост.

Как може да се отучи един вълк да яде овце? Измислил съм нещо: ще направя една изкуствена овца от кълцани вегетариански кюфтета, хубава овца. И тя да се движи механически. Ще ѝ туря и козина отгоре. Той ще я яде по стар начин, но след като я изяде, след половин час ще я повърне. И всичко ще повърне. Три пъти като му дам да яде от тези овце, аз ще му кажа: „Яж!“ Но той ще каже: „Не искам вече“.

Този е законът, който идва сега. Трябва да дойдат хората до отвращение. Трябва да се отворим от старите погрешки, понеже те ни причиняват хиляди страдания.

Според закона на втръсването, човек престава да мисли за неща, за които някога е мечтал. Така обаче се възпитава неразумния човек. Правилно е да се откажеш от преходните неща в живота преди да си дошъл до втръсване от тях.

Често се говори за някого, че е вълк в овча кожа. Щом има вълци в овча кожа, има и овце във вълча кожа. Какво разбирате под думите „вълк в овча кожа“, или „овца във вълча кожа“? Това се отнася до ония характерни черти на човека, които са залегнали дълбоко в неговата природа, вследствие на което никакво външно възпитание, никакви условия не могат да ги изменят. Вълкът всякога си остава вълк, а овцата – овца. Ако поставите вълка при благоприятни условия, може да го облечете в овча кожа и да мине за овца. Обаче една малка промяна на условията го заставя да прояви своето вълче естество. И овцата можете да облечете във вълча кожа, но при най-малката промяна на условията тя проявява овчето си естество. Значи, щом се пробуди съзнанието на човека и започне разумно да работи, той може да се освободи от вълчия си характер. Това наричаме ние закон за смяна, за превръщане на енергиите, на състоянията на човека. Ако не познава този закон и

не може да го прилага, човек никога не би се освободил от ония стари и лоши навици на миналото, които стават причина да го наричат вълк, облечен в овча кожа.

Какво разбирате под думата „смяна“ или „превръщане“? Да смениш едно състояние с друго, това значи, ако имаш отрицателно желание, отрицателна мисъл или отрицателно чувство, да ги смениш с положителни. Ако веднъж сте опитали отрицателните мисли, чувства и желания, не ги повтаряйте. Природата не търпи еднообразие. Даже и положителните мисли и желания не трябва да се повтарят. Всяко повтаряне ги отслабва и разреждава. Обичаш една дреха или едно ядене – не ги повтаряй често. За да не се втръсват нещата, човек трябва да прилага закона за превръщането. Само глупавият човек опитва едно и също желание по няколко пъти. В известно отношение хората спазват закона за превръщането, но вместо полза, те си причиняват вреда. Защо? Защото този закон е свързан със закона за съпоставяне. Човек трябва да съпоставя нещата и да знае при какви случаи може да ги сменя. Запример някоя жена, за да не изпадне в еднообразие, се облича по няколко пъти на ден – сутрин, на обяд и вечер. Тя иска да има поне три костюма. Ако тази жена е разумна и знае да съпоставя нещата, тя ще се съобрази с материалното положение на мъжа си и със свободното си време. Не съпоставя ли нещата, тя ще разруши дома си. Ще кажете, че това се прави за чистота. Чистотата се поддържа и по друг начин.

В живота има един закон, според който, когато се говори на хората много, те изгубват способността да разбират нещата. Така е и в яденето, така е и в пиенето на вода, така е и в четенето книги. Този закон всякога може да го проверите. Във всяко нещо началото ни се вижда много хубаво, а краят – почти безсмислен. Всички вие сте били млади и познавате отношенията към нещата в ранната си детска възраст и отношенията ви към същите неща в по-напреднала възраст. Вземете малкото дете и вижте с какво въодушевление посреща празничните дни, с какво въодушевление посреща Слънцето! Вземете 100–120-годишния старец и вижте с каква индиферентност, с какво безразличие се отнася към всички тия неща. Така става и с някои хора, които тръгват в духовния път. Най-първо те са жежки, въодушевени като децата, но след години стават като онзи 100–120-годишен старец, всичко им е безразлично. Започват да си клатят главата и казват: „Ние го знаем това, то беше едно време, но се свърши вече“.

Силните сътресения в живота са в състояние да изменят спо-

собностите ви, чувствата и силите ви или във възходяща степен – да ги подобрят, или в низходяща степен – да изменят целия ви живот.

Тук имаше един книжар, който замина за другия свят. Той ми разправяше една приказка. Той бил родом от едно село в Македония. Баща му имал воденица. Един ден го нападнали разбойници и го убили. Той видял всичко това и толкова силно го преживял, че цели 3 години го тресло. Цели 3 години го лекували и не могли да го излекуват. Един ден майка му решила да го даде в църква, да служи там, за да може по някакъв начин да се излекува. Един ден клисарят в църквата, заедно с един свой другар, и двамата млади, намислили да се пошегуват с детето. Те вързали с връв една от иконите и от време на време дърпали връвта. Като дърпали връвта, иконата започвала да се движи. Те направили тази шега, когато детето било в църквата. То видяло, че една от иконите се движи и се уплашило толкова много, че припаднало от страх. Като го свесили, всички останали зачудени, понеже от този момент треската му вече не се повторила. Значи в него станали две движения: едното движение му докарало треската, а другото движение я излекувало.

Понякога едно нещастие освобождава, избавя човека от друго нещастие. Значи едно нещастие може да избави от друго нещастие. Една радост може да ти даде условия за друга радост. Това е закон. Така се проявява Божественото.

Падането е закон за събуждане. Човек трябва да падне, за да се събуди. Сега вие ще кажете: „Защо трябва да падне човек?“ Падането има своите добри страни.

Думите „падане“, „падение“ в езика на съвременните хора са изопачени. Обаче, ако житното зърно не падне на земята и не изгние, то няма да израсте, няма да даде плод; ако старата къща не се събори, нова няма да се съгради; ако старият дъб не падне, младо дъбче няма да изникне. Значи падането на едно е въздигане, изникване на друго. Който падне, да стане и да благодари на Бога. Падането и качването са закони на физиката. И Земята пада към Слънцето. Падането е необходимо за движението, а движението – за живота. Не казвайте, че като е сгрешил Адам, и вие трябва да сгрешите. Аз разглеждам падането като метод за въздигане. С този метод си служи природата, когато иска да повдигне някоя форма или някое живо същество.

Известно е, че когато процесите в органическия свят спират, в

резултат на това става вкисване. Същият закон се отнася и до психическия живот на човека: когато противодействате на желанията на човека, той непременно ще се вкисне.

Никога не се стремете да спрете човек, у когото се е зародило силно желание да направи нещо. Например някоя мома иска да се жени, запалила се е от всички страни, а майката и бащата не са доволни, не обичат момъка. „Не – казва тя – ще се самоубия, ако не се омъжа за него“ – готова е да прибегне до крайни средства. Не я спирайте по никой начин! Ако желаете нейното добро, оставете я да се ожени. След време, като разбере своята грешка, тогава ѝ помогнете да се избави. Ако я спрете в пътя ѝ, когато има силно желание, тя ще изпадне в по-голямо зло.

Когато и ние имаме едно желание, Господ не ни спира, а казва на служителите Си: „Дайте им всички условия да постигнат желанието си“. Като започнем да гъшкаме и охкаме, Господ казва: „Радвам се, че постигна желанието си; твоето охкане е един плод, който и Аз опитам“. Мъченията и страданията, които човек изпитва, създават известни настроения у Бога. Когато видим, че Бог е намръщен, то е, защото нашите мисли са такива и те се връщат към нас.

Същият закон действа между мъже и жени. Например мъжът е недоволен от жена си, „хвърли око“ на друга, неговата страда, защото е свързана с него и ходи да го следи като някой детектив. Не свързвайте мъжа си, не ограничавайте свободата му. Ако го обичате, въздействайте морално на неговия ум и на неговото сърце; не настоява ли той да изпълни желанието си, не се противопоставяйте. Нека опита своите желания. Ама ще кажете: „Аз искам да го спася“. Колко момци са се оженили за моми с цел да ги спасят, но не са успели. Оставете всяка душа сама да опита това, което силно желае и като извлече урок от него, тогава се опитайте да ѝ въздействате. Има закони, чрез които можете да въздействате на хората. Най-лесният начин е Божественият – да въздействате морално, т.е. да се превърне енергията на едно същество от едно състояние в друго.

Болезта започва да идва малко по малко, като едно неестествено състояние и накрая се появява болката. Ти мислиш, че като дойде лекар и като даде лекарство, болестта ще си отиде. Най-новите изследвания показват, че болестта ще се върне по същия начин назад. Има лекари – магнетизатори, които лекуват с ръцете си. Той ще направи известни магнетически паси и ако ти си страдал от хроническа болест от 10-15 години, болестта ще се влоши. Ти имаш силна криза. Като минеш нея, после ще дойде втора криза, тя ще

бъде малко по-слаба. После могат да минат 1 000 кризи. После ще дойде най-малката криза и болестта ще си излезе. Този закон навсякъде съществува. Вие не можете да поправите живота си изведнъж. И не можете да го развалите изведнъж.

Туберкулозата е един краен процес, който много мъчно се лекува, понеже има чувствен характер. Аз съм дошъл до убеждението, че по естествен път малко хора могат да оздравеят. Тези хора, които страдат от туберкулоза, са загубили вярата си, те са рационалисти. Болният от туберкулоза казва обаче: „Аз съм здрав, аз нямам никаква болест“. Отвън той мисли, че е здрав, отвътре обаче мисли и чувства, че е болен.

Колкото болни са идвали при мене, всички са ми казвали, че не са болни. Казвам: „Ти външно говориш едно, а вътрешно чувстваш друго. Ти мислиш много добре, рационалист си, но вътрешно не си съгласен със своята мисъл. И ако ти ме лъжеш, ти себе си лъжеш, в края на краищата ще умреш. Аз мога да ти покажа един път, по който можеш да оздравееш, да се избавиш. Ти трябва да повярваш, че си болен. Ти трябва да изхвърлиш рационализма от себе си и тогава ще дойде вторият процес. След като повярваш, че си болен, след това ще дойдеш до единство в твоите чувствания и мисли и тогава ще се натъкнеш на разумното в природата. В природата има разумни сили, от които ти ще възприемеш толкова прана, че веднага ще възстановиш имунитета на своя организъм.“

Въз основа на този закон ти не можеш да спасиш един човек, докато той не слезе до дъното. По-долу от дъното никой не може да слезе. Хиляди цървули да съдере, по-долу от дъното той не може да слезе. Като слезе до дъното, ти вече можеш го убеждаваш да се качва нагоре. Аз ви навеждам на този закон, който не се отнася само до туберкулозата. В живота има ред противоречия, които създават туберкулоза и в тялото, и в чувствата, и в мислите, и в постъпките на хората. Всяко съмнение не е нищо друго освен туберкулоза.

Като изучавате свещените книги, като изучавате книгите на вашия живот, ще видите, че ви очаква нещо велико. Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъдете и вие с Мене заедно“. Това значи да приемете Неговото свидетелство. И тогава ще настане една епоха, че като изучавате Слънцето, звездите, растенията, животните, навсякъде ще намирате смисъл. Като изучавате живота и на младите моми и момци, на старите баби и дядовци – във всичко ще намирате дълбок вътрешен смисъл. Понеже вие сега се намирате в предверието на Царството Божие, отсега трябва да започнете да

работите и да прилагате любовта. Работете с любов. Този вятър лъха вече. Той е лъхнал някои от вас. Онези, които този вятър лъхне, стават тъжни и мислят, че Бог ги е забравил.

Щом ви лъхне този вятър, вие веднага чувствате една болка. Този закон е верен навсякъде в живота. Същото можем да кажем и за болестите. Болестите не са дошли изведнъж и не се лекуват изведнъж. Хиляди години, през хиляди форми е минал един човек, докато развие в себе си една болест в най-висшата ѝ форма. За да се излекува една болест, тези форми трябва да започнат да се преповтарят, да мине болестта по обратен път през всички състояния, през които се е развивала. Тя постепенно ще отслабва, ще отслабва, докато дойде най-после до онова първоначално проявление. И по този начин ще изчезне. Така лекува невидимият свят. Той връща човека към онзи път, отдето е дошла болестта. Като не знаете това, вие казвате: „Дотегна ни вече това положение“. Не трябва да ви дотяга. Същото се отнася и до противоречията в човека. В първо време положението като че се усилва, но постепенно се намалява, докато всичко изчезне. Щом всички противоречия, всички болести между хората изчезнат, те стават братя помежду си и започват да живеят в любов. Аз се радвам на всички учени хора, каквито убеждения и да имат те.

Всички трябва да служим на Бога. Той е съвършен и ние трябва да бъдем съвършени. Да се откажем от себе си и да служим на Бога. Какъв ще бъде светът тогава? Светът ще бъде много добър. Караници няма да има, убийства няма да има. Тогава ще има висока култура, музика ще има, хубави къщи ще има, театри ще има, всичко ще има. Тогава няма да има никакъв недоимък.

Някои мислят, че и този живот щял да стане скучен на хората. Те питат какъв ще бъде крайният предел. Предел има само в злото. В доброто предел няма. Недоволство има само там, дето злото присъства. Това е закон и така трябва да бъде. Ако няма предел, злото не би могло да се поправи. Всеки предел показва, че злото у нас трябва да се поправи.

Такива случаи е имало във времето на Христа. Когато изгъждал духовете от някои болни, духът първо тръпнал болния на земята, разтърсвал го добре и след това излизал навън. Съвременната наука нарича това влошаване на положението „криза“. Според този закон всяко страдание, всяка мъчнотия трябва да дойде до своя край, до най-високата си точка и след това ще ви напусне. По-горе от това те не могат да отидат. Само така болестите, мъчнотиите и страданията ще се подчинят на разумността, на закона на любовта.

Природата дава възможност на злото да се прояви до своя краен предел, за да се излекува. Злото не може да се лекува в началото си. Докато е в началото си, то може само да се използва като работна сила. Следователно злото може да се използва в началото, а доброто – в своя край. Значи на края на злото седи началото на доброто, а на края на доброто седи началото на злото. Такива са отношенията между доброто и злото на физическия свят.

В природата съществува следният закон: налее ли се веднъж вода в Божествената чаша, тя трябва или да се изпари, или да се изпие. Преди да се налее втори път вода, чашата трябва да бъде съвършено празна и суха. Има ли и най-малкото количество вода в чашата, по никой начин не може да се налее нова. Никой няма право да обръща чашата си надолу, за да излее малкото вода, останала в нея и да чака да му се сипе чиста, нова вода. Оттук можем да изведем следния закон: докато човек не преживее най-голямото нещастие, новото няма да го посети. По какво се познава, че е дошло най-голямото нещастие? По изпразване на чашата до дъно. Когато чашата на човека се изпразни до дъно, тогава само Божественото ще дойде в него, ще напълни чашата му с прясна, с чиста вода и ще го зарадва отново. Такъв е Божественият закон. Той не може по никой начин да се измени. Една капка вода само да е останала в чашата ти, пак не може да се сипе нова. Ще чакаш, докато и тази капка се изпари и тогава ще се надяваш за нова, чиста вода. Запомнете този закон и го приложете навсякъде в живота си, даже по отношение на вашите мисли и чувства.

Христос е казал: „Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плод принася“. Човек значи е като житното зърно. Ако не падне и не умре, няма да има плод. Някой казва: „Ще се мре, но здраве да е“. От коя смърт трябва да умрем, то е въпрос. Думата „умиране“ значи ограничаване. Смъртта, това е най-голямото ограничение, което може да се наложи на човешката душа. Ако можеш да умреш за греха, значи за греха се налага най-голямото ограничение. Ако умреш за правдата, за правдата се налага най-голямото ограничение. Ще различавате резултатите и в единия, и в другия случай. Ще се мре не само по един път на ден, а по много пъти на ден ще умираш, ще ставаш и ще възкръсваш. Да кажем някой ден имаш такова велико въздушевание, готов си да започнеш онази велика идея, но дойде една малка причина, изкара те от релсите, изгубиш вярата си, любовта си към Бога и си готов да направиш най-голямото престъпление. Не се мине и половин час, пак измениш на-

строението си. Всеки ден кръстосваме правия път, по крива линия вървим. Именно сега, вие като ученици, трябва да разберете как стават тия неща. Не мислете, че като влезете в окултната школа, ще се подобри положението ви. Не, в първо време ще се влоши, а после ще се подобри. И ако вашето положение в първо време не се влоши, вие не сте на правия път, няма да бъдете ученици. Ако ви върви по мед и масло, няма да ви е добре, но ако стане някакво влошаване, на правия път сте. Такъв е законът.

Някои постоянно се оплакват, казват: „Откак влязох в тази школа, станах по-лош“. Не, лекуваш се, сега познаваш лекуването. По-рано беше по-лош, сега положението ти се подобрява. Туй ще се намали. Не че си станал сега по-лош, но кризи има, подобрения и влошавания има, следователно трябва да мине известно време, за да познаеш, че има подобрение. И ако някой път вие не виждате туй подобрение на живота, не го съзнавате, туй се дължи на голямото заблуждение, което имате в ума си и така малките погрешки стават по-големи.

В природата съществува следният закон: когато човек прекара няколко големи кризи в живота си, най-после придобива голяма светлина, чрез която издържа на големи изпитания и мъчности.

Има закон, според който едно страдание може да продължи 7 години, а според българите – 9 години. Те имат една народна песен, в която се казва: „Девет години болен лежах“. Минат ли 9 години, каквото страдание и да имате, от каквато и болест да лежите, всичко ще се прекрати. Какво ще кажете тогава за болния, който лежал 38 години? Той е боледувал от разстройство на нервната система, а не от някоя органическа болест. Ако е въпрос за органическо заболяване, то не може да продължава 38 години. Нервното разстройство продължава много години и през това време болезненото състояние ту се усилява, ту отслабва. Обаче невъзможно е човек да боледува 38 години при едно и също положение на болестта.

Има един закон, който определя ражданията на децата и той върви така: някъде първото от тях е мъжко, после второто, третото, четвъртото, петото, шестото са все мъжки, чак седмото се ражда женско. Законът е такъв: 6 братя трябва да се родят, за да дойде една сестра. Някой път законът е обратен: 6 сестри трябва да се родят, за да дойде един брат. Някой път става една промяна, първо се ражда един брат, после една сестра, пак брат, пак сестра. Някога пък се раждат двама братя и една сестра, или две сестри и един брат. Всички тези положения ги има.

Сега на вас, младите, ще кажа да спазвате следния закон: на всеки 7 минути шестте са ваши, а едната, седмата, е Божествена. На всеки 7 часа шестте са ваши, а седмият е на Бога. На всеки 7 дни шестте са за вас, а седмият е на Бога. На всеки 7 седмици шестте са ваши, а седмата е за Бога. На всеки 7 години шестте са за вас, седмата е на Бога. Така е при сегашните условия на живота. Всички нещастия, които сега ни сполетяват, седят в това, че като дойде седмата минута, ние не я даваме на Бога, употребяваме и нея за себе си. Постоянно мислите за своите нещастия, за своите несполуки, без да се спирате да видите коя е причината за всичко това. Потърсите ли причината, ще видите тогава отде започват вашите нещастия: от минутите, от часовете, от дните, от седмиците, от месеците или от годините. За вековете няма да говорим, тях ще оставим настрана, защото малцина живеят повече от 120 години. Първо ще търсите причината на своето нещастие от годините.

Къде отива богатството, придобито с неправда? Най-много след 4 поколения това богатство ще се върне там, отдето е дошло. Това е закон.

Всяка погрешка трябва да се изправи в 4 поколения най-много. Затова, щом начертаете един квадрат, ще знаете, че той означава закон, според който погрешките ви трябва да се изправят най-много до 4 поколения. Това е вътрешното значение на квадрата. Четирите проекции на квадрата пък показват начините, смекчаващите условия, при които можете да изправите погрешките си.

Моисей, мисля, казва във Второзаконието, че Бог въздава за престъпленията до четвърти род. В 100 години едно престъпление трябва да се ликвидира. Тези, които са изучавали закона, са забелязали следното нещо: ако някоя черна жена има сношение с бял мъж, в първото поколение може да се роди бяло дете, и ако не във второто или третото, в четвъртото непременно ще се роди черно дете. Ако се роди в началото, добре – ще свърши кармичността. Законът действа и обратно: ако бяла жена има сношение с черен мъж, черното дете може да се роди в началото и ако не се роди тогава, то след 100 години непременно ще се роди. И чудят се хората: „Откъде Господ ни е дал това черно дете?“ Някоя ваша прабаба преди 100 години е имала сношение с черен мъж. Този закон работи и в нашите мисли и чувства. Седите денем и ви се явява лоша мисъл. Защо? Преди 100 години вашата душа е имала сношение с черен мъж. Този черен мъж ние наричаме дявол. Едно лошо ваше желание, то е също ваше дете. Този закон на кармичността е строг; ние трябва да се пазим добре, защото не можем

да избегнем последствията. Никога не трябва да даваме място в ума си на лоша мисъл, защото тя ще изработи своя форма и в бъдеще, когато и да е, ще ни сгъне.

Да вземем евангелското правило: дървото на живота раждало 12 плода. Не е в множеството.

Всеки човек, който много желае в света, то е закон на безлюбието. Любовта се ограничава в 12. Като ти дадат 12 лева, ти си доволен, не ти трябват повече, не искате 12 хиляди. 12 лева като ти дадат, да си доволен; 12 дрехи – да си доволен; 12 самуна. Седнеш да ядеш – 12 хапки. Ние влизаме в закона. Не онзи механически закон, ние влизаме в закона на любовта, в увеличението. В любовта най-малката трошица се увеличава. Тя става сладка хапка. Достатъчно е 1 лев в любовта да имаш. Този лев през целия ти живот злато ще стане.

Понякоя път казвате: „Кога нещата ще се подобрят?“ Нещата може да се подобрят в един ден – или сутрин, или вечер може да се подобрят. Нещата може да се подобрят в една седмица – или в началото на седмицата, или в края на седмицата. Може да се подобрят в един месец – или в началото, или в края на месеца, не както е турен в календара, но според движението на Месечината – в началото, когато Месечината става видима, или в края, когато Месечината става невидима, или когато Земята завърши един кръг. Те са три мерки, с които се мери. Ако разбираш закона, всякога можеш да подобриш своето положение. Всеки ден носи в себе си известни възможности.

При всяка една работа, която не ти дава един правилен завършек, за да започнеш ново нещо, ти никакво постижение не можеш да имаш. Защото той е същият закон, който съществува в природата: едно дърво като роди плод, плодът е завършек. Този завършек може да повтори себе си в друга форма. Следователно при всяка твоя мисъл, при всяко твое желание, при всяка твоя постъпка, която не може да даде един правилен завършек, за да започнеш наново, ти вървиш в установения ред на нещата. Или всяка мисъл трябва да роди нова мисъл, или всяко желание трябва да роди ново желание, или всяка постъпка трябва да роди нова постъпка.

Кога започва правата линия да се разширява? Когато достигне крайния предел на своето удължаване. Докато не достигне до този предел, тя не може да се разшири. Това виждаме навсякъде в органическия живот. Запример растението не може да се разшири, докато не достигне крайния предел на своето растене нагоре, по права линия. Щом дървото стигне крайния предел на растенето си

нагоре, то постепенно започва да се разширява, да расте на дебелина. Същият закон действа и при развитието на човека. Детето първо расте на височина. Достигне ли крайния предел на растенето, човек започва да се разширява, да надобелява. Когато дойде до крайния предел на живота, човек прави един тъгъл, едно пречупване. Този тъгъл показва, че човек трябва да измени метода на работата си или посоката на своя живот. Не направи ли едното или другото, животът му се прекратява.

Съществува един закон, според който никоя човешка мисъл, каквато и да е тя – положителна или отрицателна, не може да се спре. Тя трябва да се опита непременно. Сегашният строй трябва да се изживее докрай, да се опита. Всички човешки желания трябва да се изпълнят, защото има смяна на енергиите. Запример, ако човек спре известно движение, то може да се превърне в топлина, топлината може да се превърне в светлина, светлината може да се превърне в чувство, чувстването може да се превърне в мисъл, но и обратното може да стане. Ако спрете в мозъка на човека една негова мисъл, тя ще се превърне в чувство, чувстването ще се превърне в постъпка, постъпката ще се превърне в светлина, светлината ще се превърне в топлина. И най-после тя ще слезе съвсем долу.

Та казвам: ако човек не даде ход на своите възвишени, благородни мисли, тази мисъл непременно ще се изроди, ще дойде в своя противоположен полюс. Сегашният свят страда единствено от това, че всички проповедници казват, че идеите на Христа са неприложими. Всички проповедници казват, че това, което Христос е учил, е неприложимо за нашия век. То се отнасяло за бъдещето, за нещо високо, възвишено. Донякъде те са прави. Но Христос не е проповядвал едно учение, което не е приложимо. Приложимо е Христовото учение. Казвам: учението на Христа всеки индивидуално може да го приложи. Всеки може да го опита, но трябва да изучава законите на това учение. Всеки може да опита механиката, но трябва да изучава нейните закони и правила. Всеки трябва да разбира законите на математиката. Всеки може да изучава някой език, но трябва да изучава законите на този език.

Това е Божествен закон, който гласи: всякога действай с най-малките сили. Последните сили са най-малките, с които се действа. Казваш: „Дошъл съм до края на своята беднотия, повече няма накъде“. Щом си дошъл до края, ти си на спасителното място. Действай вече с най-малките сили в себе си – те изправят всички неща. Ако не дойдеш до крайната сиромашия, да бръкнеш в джоба

си и да извадиш последните тропици, ти не можеш да оцениш какво нещо е хлябът. Това е философията на живота. Ако не можеш да оцениш малката тропица, ти не разбираш живота. Малката тропица е като житното зърно: расте, увеличава се и дава плод.

Мислите ли, че като излезе вашата душа от тялото, вие ще идете в онзи свят? Така мислеше и богатият, но като излезе от тялото си, къде отиде? Отиде в Сахара на горение. Умря и Лазар. Той къде отиде? Отиде в лоното на Авраама. Те са двата пътя. (...) И ако попитате богатия – къде отиде, той ще каже: „Изгълних си дължността на Земята“. Не може да се каже, че богатият не е направил добрини. Той е направил доста добрини. Има един закон в религиозния живот: този, богатият човек, в началото беше много добър и после стана лош. И затова доброто не му се вмени. И там се казва в Писанието, че ако праведният напусне правдата си и направи в края едно престъпление, доброто няма да му се вмени; и ако грешникът, който през целия си живот е живял лош живот, накрая направи добро, греховете няма да му се вменят. Сега аз го вземам това положение не статически, но динамически. Важен е последният момент. Вечерно време, преди да си заспал, е важно в какво състояние си бил – последният момент ще определи целия идущ ден. Целия ден си живял добре, но вечерта по най-малката причина изгубиш настроението си и ти дойде една лоша мисъл. Аз съм слушал много религиозни хора, които казват: „Едно време бяхме непредвидливи“. След като живял 20 години духовен живот, казва: „Едно време имахме условия да станем богати и мъчно ни е, че не станаме богати“. С тази мисъл той ще иде в Сахара.

ИКОНОМИЯ

В природата съществува закон, който регулира количеството на силите и енергиите, с които тя борави.

В природата съществува един велик закон, според който тя извършва всички свои работи при най-малко изразходване на енергия. Тя обича икономията.

Допуснете, че един орел се вдига нависоко. След като се вдигне изгладнял, хвърка, хвърка – види от високото някой заек по полето. Като се спусне, върти се, върти се и хване заека. Задигне го на някоя канара, изяде го. Питам тогава: защо се е дигнал орелът горе?

Природата винаги обича закона на най-малкото съпротивление, кривата линия.

Има нещо, което се движи в кръг. Водата не върви по права линия – тя ще избере най-лесния път. Представете си, че е жива. Много разноси се изискват да копае тунели. Тя заобикаля оттук-оттам – много дълга е станала правата. Дълга е, но е износна, с много малко разноси е станала.

В природата съществува един важен закон – закон за разумната икономия. Съвременните хора нямат този закон предвид. Те са крайно разточителни. Когато им се говори за икономия на природата, те казват, че са свободни да правят каквото искат. Дето е разумността, там е свободата. За каква свобода може да се говори там, дето няма разумност?

В онзи свят като отидете, ще ви изпитват как се усмихвате, как говорите. В онзи свят има крайна икономия. В природата съществува един закон: Бог не обича да изразходваме излишна енергия. Там се цени и най-малката енергия. Тя има цена. Ако ти си вдигнал много нагоре ъглите на устата си, харчиш много енергия. И като спуснеш много надолу ъглите, пак харчиш много енергия. Ще се усмихнеш по възможност така, че да си направил най-малките разноси. Тази усмивка да е толкова деликатна, че едва да се забелязва. Не всички да я видят. Само зоркото око трябва да види, че си се усмихнал. Това е усмивката, която Бог оценява. Едва да се забележи. И Христос само веднъж се усмихнал и не Го видели. Веднъж видял едно умряло куче. Петър казал: „Господи, защо умря това куче?“ Христос се усмихнал малко. Искал да му каже: „Това куче умря, понеже не обичаше“. Христос не му отговори на въпроса, а само малко се усмихна. Но аз ви казвам, че това е искал да каже.

Спазвайте закона на равномерното движение, без никакво бързане и пресилване. Ако бърза, човек изразходва енергията си, която мъчно може да набави. Човек е пътник в живота. Като пътник, даден му е известен план, който трябва да реализира в определено време. Той трябва да бъде буден и да не разпилява времето си, но и да не бърза повече, отколкото трябва. Природата не позволява безразборно изразходване на енергиите.

Закон е: когато една работа се свършва за по-малко време, изразходва се повече енергия. Значи, когато енергията се увеличава, времето се съкращава, когато енергията се намалява, времето се удължава.

Нямаме право да злоупотребяваме с Божествения живот! Това е единственият закон засега.

Каква нужда има един богат да краде? Да краде сиромашът, който не е ял 3 дена, разбирам, но да краде богатият? Богатият краде повече от сиромаша. Казвате: „Защо?“

Да допуснем, че трудът струва хиляда лева, но ти получаваш за работата си 10 хиляди лева. Тази енергия, която си изразходвал, струва хиляда лева. Но колко си платил на съдружието, което ти е дало енергията в природата? Турил си го в джоба за себе си. Ти не зачиташ никакъв закон! Не признаваш, че тази изразходвана енергия е Божествена, че не е твоя. Ти мислиш. Мисленето е Божествен процес. Ти чувстваш. Чувстването е Божествен процес. Ти казваш: „Воля“. Но волята на тялото е Божествен процес. Изразходвал си известна енергия, за какво си я употребил? За нищо и никакво. Питам: ти защо изразходва тази енергия?

Тия неща са атавистични. Кражбата не е изобретение на хората. Кражбата съществуваше преди хората да са крали. Животните отдавна крадат. То е едно животинско състояние. Преди хората да крадат, вълците са крадели овци и са ги изяждали. Отдавна паяците са крали мухи и са ги изяждали. В кражбата имаш един атавистичен труд на животинското царство.

Много от съвременните хора имат повърхностно разбиране за живота. Ако разбиранията им не се разширят, тези хора са осъдени на изчезване. Те ще се намерят в положението на предпотопните животни, от които днес имаме само останки. Някои от тях са живели преди човека, били са дълги 30–40 метра, но главата им е била малка. Затова те само яли и пили, за нищо друго не мислили. Тези животни се отличавали със слаба, почти никаква интелигентност, поради което не могли да се справят с условията на живота и изчезнали. От тях са останали на Земята само големите им желания. Те са влезли в чувствения живот на човека. Природата спазва закона за икономията: като видяла, че поддържането на такива големи тела е свързано с чрезмерно изразходване на енергия, тя ги унищожила. Не може малка глава да управлява голямо тяло.

Днес повечето хора имат грандиозни желания: да бъдат богати, да разполагат с имоти, с фабрики, с големи къщи, да бъдат учени, да имат много знания. Слушате някой да казва: „Да стана цар!“ Какво ще придобиеш с това? „Ще заповядвам, ще управлявам цял народ.“ Какво ще постигнеш като станеш цар? Ще се товариш, ще се товариш, докато претовариш парахода си и като пътуваш по морето, ще се яви буря и ти ще се намериш на дъното на морето. Какво ще остане от твоя параход?

Всякога, когато се изразходва разумно повече енергия, това е добро, а всякога, когато се изразходва по-малко енергия, това е зло. Сега да го обусловя, да го докажа. Крадец в една къща отваря касата и задига 100 хиляди лева; но това е труд, който е турен в касата, а крадецът за една нощ го взема. Ако един честен човек иска да спечели 100 хиляди лева, може ли да ги спечели в една нощ? Колко години му трябва, докато спечели тази сума? Следователно той ще изхарчи сили, енергия, мисъл и може би 10 години ще му трябва, докато спечели тази сума. А виждате в колко кратко време ги спечелва един от тези професори. В една нощ той със своята наука, със своето знание, с ония тайни на магията, с махането на тази пръчица, със своите ключове, той влиза вътре и спечелва 100 хиляди лева и се осигурява изведнъж. Слага си едно бомбе, хубави ръкавици и се разхожда човекът. Казвам: ето един умен човек! В борсите става същото. И там се харчи много малко енергия. И там законът е същият. Ти, след като повикаш няколко часа, можеш да имаш няколко милиона. Само ако знаеш как да викаш.

Ако носите една тежест от 25 килограма с ръката си, мислите ли, че сте справедливи към ръката си? Ти нямаш право да изразходваш повече енергия, отколкото трябва, никакво разточителство на енергия не се позволява. Или пък някой човек никак не движи ръката си. И то е друга крайност. Две крайности има: един може да движи ръката си повече, отколкото трябва и тогава мускулите се втвърдяват, или пък може да не работи с ръката си и тогава мускулите се атрофират. Ако не работи човек, неговите мускули се атрофират. Ще изразходваш толкова енергия, колкото трябва, колкото е позволено. Мярката е такава: ако изразходваш с ръката си толкова енергия, колкото трябва, ти ще усетиш в себе си едно удоволствие от работата. Работата, която вършиш, да ти е приятна. Ти щом усещаш недоволство в работата, ти си изхарчил повече енергия.

И в яденето същият закон е. Като ядеш, дойдеш до едно място, приятно ти е. Спири там. Прейдеш, веднага ти стане тежко, ти си изразходвал повече енергия, отколкото трябва. За всяко изразходване, което е излишно, човек се наказва. Всичките страдания не са нищо друго, освен наказание за безразборно изхарчване на Божествената енергия, която е дадена за нашия живот.

Човешкият живот се осакатява от калта на пороя, от топенето на снеговете, от голямото наводнение. Затова се казва: не стой на брега на река, която приижда. Качи се на върха, на високо място, да не те засегне. Като забогатее, човек се отпуска, повече пари пилее, яде повече. Да се пази, че пороят иде. Има един природен закон,

според който никой няма право да изразходва повече енергия, повече пари, отколкото е нужно. Друг закон: никой няма право да икономисва от това, което му е нужно. Ако яде повече, отколкото трябва, ще затлъстее; ако яде по-малко, ще изсъхне. Хигиената на живота изисква от човека да бъде умерен и в яденето, и в чувстването, и в мисленето.

Не е достатъчно човек да се стреми да яде, но той трябва да знае как да яде. Ако яде много и неправилно, той върши престъпление; ако остава гладен и не си дояжда, той пак върши престъпление. На човека се препоръчва нито да преяжда, нито да си недояжда. Същият закон има отношение и към любовта: ако изискваш от някой човек повече, отколкото той може да ти даде, ти вършиш престъпление; ако си индиферентен и изискваш по-малко, отколкото той може да ти даде, пак вършиш престъпление. Всеки човек е длъжен да има отношение към своите близни, но тези отношения да произтичат доброволно, от любов. Всяка свещ може да даде определено количество светлина. Не изисквайте от свещта повече светлина, отколкото тя може да ви даде.

Един музикант може да стане добър само тогава, когато от всеки един тон може да изважда уханье. Един музикант от всеки един тон трябва да изважда сок, както пчелите изваждат от цветовете. Една пчела е умна, когато от всеки цвят изважда сок. И ако музикантът от всеки тон изважда сок, той е добър музикант. А пък онзи, който от 10 тона изважда оттук-оттам по малко, той не е музикант. И за певица е същото. Законът е все същият и за онзи, който мисли. Ако от всяка мисъл, която минава през тебе, можеш да изваждаш сок, ти си умен. Ако от всяко чувство, което минава през твоето сърце, можеш да изваждаш сок, ти си добър човек, ти си любящ човек. Някой ще каже: „Как можеш да изваждаш сок от мисълта?“ Там е изкуството!

Закон е: ако в едно отношение вие искате да спестите енергията на вашия ум, ще изразходвате енергията на вашето сърце, и обратно – ако искате да спестите енергията на вашето сърце, ще изразходвате енергията на вашия ум.

За всяка една мисъл, която минава, трябва да промислиш. Тя или ще донесе нещо, или ще отнеме нещо от тебе. От туй никой не може да се избави. Част от твоята енергия ще ти вземе, ще вземе нещо от тебе и ще си замине. Същият закон е и с чувствата. Някои чувства има, някои усети има, ще ти донесат нещо, или ще вземат нещо от тебе. Същият закон е и с постъпките на човека – неговите волеви действия.

Щом си създадете един навик, вие трябва да му служувате. Да допуснем, че обичате много да ядете. Защо? Каква е мярката за яденето? Същият закон имате и с огнището: когато горенето не е пълно, може да изгорите и 100 килограма въглища, и топлината да е малка; може да имате друго огнище, в което ще изгорите 10 килограма въглища и даже 5 килограма, и за целия ден да имате толкоз топлина, колкото другите огнища дават за 100 килограма. Значи горенето не е пълно. Следователно всички ония наши мисли и постъпки, които не са обмислени, поглъщат много енергия. Защото думата „обмислени“, „да мислиш“, значи да гориш добре, да има пълно горене. „Да гориш добре“ и „пълно горене“, те са синоними. Ние се стремим към пълното горене. Там, дето има много кадеж, показва, че мисълта е слаба. Хората имат желание да се отоплят. Умните хора, за да си отоплят стаята, икономисват въглищата. Защото природата е много икономична. В природата няма никакъв излишък, няма никакъв недоимък.

Първото нещо за вас: абсолютна справедливост! Не говорете излишни работи, не мислете излишни работи, не чувствайте излишни работи, не действайте излишно! То е красивото в живота.

Това е закон, според който ако се водите, ще дадете на света една нова насока, т.е. Небето чрез нас ще даде нова насока в живота.

Според законите на икономията, не трябва да се харчи излишно. Човек не трябва да изразходва чувствата си напразно. Има хора, които много се радват. Аз знам, че няма да се мине седмица – две и тези хора, които много са се радвали, ще преживеят обратни реакции. Колкото силна е била радостта им, толкова силна ще бъде и скръбта им. При това, като учи, човек не трябва да пресилва ума си. И умът се уморява. Като работи умствено, от време на време човек трябва да си почива. Колко време трябва да си почива? Научно не е точно определено колко време човек трябва да си почива. Важно е, че той трябва да избягва еднообразието.

Икономисвайте енергиите във вашето тяло. Икономисвайте енергиите, които имате във вашето сърце, понеже ако не се икономисват, няма от къде да се вземат. Икономия трябва за всяко нещо, което правим. Не да станем буквоедци, но във всяко нещо, което вършим, да икономисваме енергията. Да ти подпушне твоята интуиция какво трябва да правиш. Интуицията, това са вътрешните очи, които ти показват пътя, по който трябва да вървиш. Има един закон, който казва, че ако оставим надеждата и вярата постоянно да действат в нас, работите ни ще се уредят много по-лесно. Ако болният остави на вярата, тя ще го излекува по-лесно, отколкото

ако се тревожи. Онзи, който боледува, ако остави на своята надежда, по-скоро ще оздравее. Надявай се и вярвай, няма да изгубиш нищо. Може да не спечелиш, но няма да изгубиш. Но ако не се надяваш и ако не вярваш, нищо няма да спечелиш.

Ако ти не разбираш законите на Слънцето, ако ти не разбираш законите на Месечината, ако ти не разбираш законите на звездите, ти не можеш да спестиш енергията си тъй, както трябва. Следователно не можеш да имаш успех. Ако ти, когато Слънцето изгрява, спиш, ако отиваш да работиш, когато Месечината и звездите изгряват, ако правиш randevu, ти съвсем ще загазиш. Когато изгряват звездите – никакво randevu, ще спиш, никакви срещи! Нищо повече. Сегашните хора, когато звездите изгряват, търсят своето щастие, щастливия живот го търсят вечерно време. Щастieto се търси денем, а не вечер. Който търси щастieto вечер, той търси беля на главата си. Кога ще нападне един вълк? Вечерно време ще те изненада по Месечина.

Аз говоря за съзнанието. Когато съзнанието е будно, работи тогава. Когато помрачнее съзнанието, легни да спиш. Щом си неразположен духом или потъмнее светът, спи, нищо повече. Почини си. Щом си починеш, то е естественият закон. Няма да се минат 4-5 часа, 8 часа, на другия ден като станеш, като изгрее твоето слънце, ще имаш разположение на духа. Това са закони. Ако ги спазва човек, всякога може да се тонира. Ако не ги спазва, има хиляди причини, които могат да ви детонират. Малките работи, които се случват, потъмняват съзнанието на човека. След туй той ще търси причините – ще обвини едного, ще обвини втори, баща си, майка си, сестра си, брат си, обществото, възпитанието, което е получил.

Най-хубавото е работата, яденето и почивката. Това е за човек, който иска да бъде гениален, който иска да бъде талантлив. Ако тия три състояния не ги спазваш, ти си отговорен. Другата категория, там съвременните противоречия ще дойдат. Казва: „Не ми се живее, животът няма смисъл“. Щом не разсъждаваш, животът няма смисъл. Щом разсъждаваш, по този път животът има смисъл. Защото в живота има едно коопериране на всички разумни същества. Щом вървиш по законите на този свят, всички разумни същества ще ти помагат навсякъде.

Болестите, тревогите са човешки изобретения. Те не съществуват в Царството Божие. Там и помен няма от тях. Реши ли да изпълнява Божията Воля, човек се освобождава от всички болести, от лошите условия на живота. Ние сме дошли на Земята да решаваме тия

задачи. Който има знание, лесно се справя с тях, който няма знание, ще страда. Според знанието на човека иде и страданието. Щом разбере причината на страданието, той ще намери начин да се справи с него. „Беден съм.“ На какво се дължи беднотията? На неспазване закона на икономията. В природата съществува закон за икономия. Ако не икономисваш, природата ще ти даде добър урок, да се научиш какво значи закон. Ти трябва да икономисваш богатата, които тя ти е дала, трябва да икономисваш любовта, знанието, с които разполагаш. Право ли е като държиш сказка да изкажеш всичко, което знаеш? Това е разточителност. Какво ще придобиете, ако ви разказвам с часове как живеят ангелите, как се хранят и обличат? Какво ще придобиете, ако ви говоря за живота на един цар?

Вие се ползвате само от онова, което ви интересува. За вас е важно само онова, с което всеки момент можете да бъдете в съприкосновение. В Слънчевата система най-важно за нас е Слънцето, понеже от него възприемаме всички блага. Що се отнася до другите звезди в далечното пространство и те са важни за нас, но не толкова, колкото слънчевата светлина и топлина. Те са повече украшения за нас. Като изучаваме Слънцето, ще изучаваме и звездите, както и пътя, по който те се движат. В бъдеще, когато стигнем до висшето знание на душите, които са във вечния живот, тогава ще разберем онова, което днес не разбираме. Тогава ще дойдем до абсолютната свобода. Над тоя свят има още по-висок. Съществата на оня свят искат да ни покажат пътя, по който трябва да вървим. Великият и вечният живот съществува за душите, а временният е за всички хора, които още не разбират Божиите закони. Те боравят с обикновеното знание, което няма приложение в истинския живот.

Всяка изразходвана енергия трябва да принесе някаква полза. Всяко предприятие, което свършва със загуба, отдалечава човека от реалността; всяко предприятие, което свършва с печалба, води към реалността. Закон е: от всичко, което предприемаш, трябва да получиш поне микроскопична придобивка.

Всякога и във всичко човек трябва да има една придобивка. По същия закон е придобито и нашето тяло, което сега имаме.

Не е безразлично как стъпваш и как се движиш. Разумният свят държи сметка за всяка неправилно изразходвана енергия. На всяка изразходвана енергия отговаря известна придобивка. Следователно човек има право да изразходва известно количество енергия, но срещу нея трябва да е спечелил или придобил нещо. Можеш да ходиш по театри, по концерти, но непременно трябва да придобиеш

нещо. Така се оправдава употребената енергия. Ако нищо не придобиваш, ще те държат отговорен за енергията, която си изразходвал. За всичко в живота се плаща. Който не разбира този закон, сам се пита защо работите му не вървят добре.

Кой разбира човека най-добре? Разумната природа. Следователно искате ли нещо, влезте във връзка с разумната природа, да вземете от нея това, от което се нуждаете, но и да ѝ дадете нещо от себе си. Природата дава, но иска да получи нещо от вас. Един от важните закони на природата е законът на обмяната. Не можеш да обичаш, ако не те обичат. И обратно: не могат да те обичат, ако не обичаш. Природата се радва, когато ние оценяваме благата, които ни дава и благодарим за тях.

В природата съществува един велик закон на равновесие. Човек не може да придобие и най-малкото благо, ако не даде нещо, съответно на неговата стойност. Ако не пожертвате, ако не дадете от себе си нещо, еквивалентно на търпението, на знанието, природата никога няма да ви накичи с тия венци.

Невежият ученик нищо не донася на учителя. Онзи, на когото туриш 6, той носи учение. Значи работа е. Под думата „шест“ разбирам, че този ученик работи, следователно плаща му повече. Комуто е писал единица – този ученик работи по-малко, следователно по-малко му дава. Разсъждавам според законите на природата. В природата има една обмяна. Никога не можеш да вземеш повече, отколкото заслужаваш: не можеш да вземеш една хилядна, една милионна част повече. Природата е толкоз скръжава! Някои мислят, че е щедра. Не е много щедра. Тя, когато работиш, е много щедра, но когато не работиш, по-скръжава от нея няма. Косъма го дели на милионни части.

Природата има своя икономия. Човек слиза на Земята и живее на нея според закона на икономията. Според този закон всеки се ползва от благата на природата дотолкова, доколкото тя го кредитира. Някой се оплаква, че отива на онзи свят с отворени очи, че не е реализирал желанията си. Много естествено, природата не го е кредитирала. Тя му казва: „Това, което желаеш, не е за тебе“. Когато някой казва, че отива на онзи свят с отворени очи, това подразбира, че не е умрял, но се преструва на умрял. Кога човек оставя касата си отворена? Когато не е приключил сметките си. За да не отивате на онзи свят с отворени очи, ликвидирайте дълговете си. Щом изплатите дълговете си, очите ви се затварят за този свят и вие спокойно го напущате. Кога още човек не затваря касата си? Когато има някое непостижимо желание. Например иска

да има един голям скъпоценен камък. Защо му е този камък? Ако го придобие, с него ще си навлече големи нещастия и мъчнотии. Всеки ще прояви любопитство, да види кой е този човек, който притежава такава скъпоценност. От друга страна, някои ще пожелаят да откраднат камъка; други пък ще задигнат и камъка, и човека. Като знае това, природата постъпва разумно. Тя никога няма да даде един скъпоценен камък на човек, който не може да го запази.

КОМПЕНСАЦИЯ

Господ е направил света толкова хубав, той е толкова справедлив, че всякога слабото е компенсирано с по-големи блага. Законът е такъв, за да няма разногласие: мъжът е компенсиран на Земята с мъдрост, а жената – с любов, мъжът – с мисъл, а жената – с чувство.

Де ще намерите любовта? Откъде започва тя? Любовта, ако започва от бащата, ще има един резултат, ако започва от майката, ще има друг резултат, ако започва от сина, ще има друг резултат, ако започва от дъщерята, ще има друг резултат. Ако започва от бащата, любовта ще донесе нещо. Ако започва от майката, любовта ще завлече нещо. Ако започва от сина, синът ще донесе нещо. Ако започва от дъщерята, и тя ще изнесе нещо. Ти трябва да знаеш този закон. Вие сега разсъждавате и казвате: „Сестрите винаги изнасят навън“. Сестрата е един отдушник. Ако бащата донесе дърва и ако майката донесе огън, да запалят една камина, и ако синът направи камината, този комин нагоре е сестрата, тя е един отдушник. Тя ще изкарва дима навън. Вие трябва да знаете на всеки службата каква е: бащата дървата носи, майката огъня носи, синът – камината, а сестрата – комина. Ако сестрата я няма, ще ви кажа, че във вашата къща дим ще има, следователно очите ще бъдат зачервени винаги. Ако братът го няма, камина няма да имате. Ако бащата го няма, дърва няма да имате. Ако майката я няма, и огън няма. Тогава какво ще има във вашата къща?

Има в света един живот без дим. Но той е идеалният свят. „Идеален свят“ разбирам, дето не се образува никакъв дим, няма никакво противоречие. Щом се явява противоречие в живота, все ще има малко дим.

Когато обичаш някоя душа, трябва да се молиш за нея, да я пази Господ от всяко зло. Писанието казва: „Молете се един за друг, за да изцелеете“. И вие трябва да се молите един за друг. Знаете ли колко блага изпраща Господ за вас? Всеки от вас е един

велик фактор в икономията на живата природа. Това е един велик закон. Вие казвате: „Да си върви този брат и без него можем“. Знаете ли, колко добрини приемате всички чрез тази душа? Не само вие приемате тези добрини, но и цял свят ги приема. Казвате: „И без тази смахната сестра може“. Не, колкото и да е смахната тази сестра, колкото и да е смахнат този брат, заслужават да живеят между нас. Защо? Защото света няма да оправят умните хора, но смахнатите хора ще го оправят. Ами че и в Писанието се казва: „Избрал си, Господи, само безумните хора“. Щом в тези хора има доброто желание да бъдат носители на Божията Любов, да отворят душите си за Бога, добре дошли! Казвам: ето къде е хубавото в живота. Всички трябва от сърце и душа да се молим усърдно на Бога да даде светлина на еди-кой си брат, та работите му да се оправят, но не тъй, както той иска, а както Бог иска. Запример някой брат няма пари да се върне в София. Другите казват: „Господ да промисли за това!“ Хубаво, Господ е промислил. Как? В моя джоб Той е турил няколко лева и за този брат. Трябва да ги извадя и да му ги дам.

Казано е в Писанието: „Начало на Мъдростта е страхът“. Онзи страх, който те кара да трепериш, той е намясто. Дето няма трепване, там страхът не е намясто. Защото, ако един човек трепери, колкото и да е студено, той няма да умре. Но ако престане да трепери, опасно е. Някой казва: „Аз съм престанал да се страхувам“. Това е опасна работа. Трепването при страха показва, че се образува известно триене. Законът е верен и в психическия живот: докато страхът носи един свещен трепет, страхът е намясто. Но ако в тебе няма този свещен трепет, тогава е опасно. Там, дето има страх, има по-малко страдание. Там, дето няма страх, има повече страдание. Природата винаги компенсира едно качество на човека с друго.

Ако искате да бъдете богат, трябва да бъдете страхлив. Ако искате да бъдете сиромаш, смел трябва да бъдете. Аз мога да ви похваля, че всинца сте смели хора. Това са моите логически изводи. При един естествен път смелите хора са бедни, а страхливите са богати. Тогава учените хора са страхливи, а невежите хора са безстрашни. Ние вземаме страха като вътрешен повод. Вие ще кажете: „Той е учен човек“. Той може да има страх от общественото мнение. Той знае, че ако не е учен, не може да стане началник, директор, министър, а като учен – ще стане. Благодарение на този страх той се учи, в основата има един малък страх. Това не е лош страх. Другият, невежият, е без страх. Прилежният ученик и той е страхлив. Благодареният и той е страхлив, него го е страх от ада. Грешните хора са безстрашни.

Заболи те главата – причината за главоболието е в стомаха. Заболи те коремът – причината за коремоболието е горе в главата. Поляризиране става. Има отражение. Болестите идат по закона на отражението. Забележете, някой път те заболи някъде. Ако дойде друга, по-голяма болест на друго място, тази малка болест изчезва. Ако дойде от нея друга, по-голяма, и втората изчезва.

Какво се постига с координиране на силите в човешкия организъм? Там, дето силите са координирани, има взаимно подпомагане. Въз основа на този закон органите могат правилно да се развиват. Следователно искате ли да усилите един орган, вие трябва съзнателно да намалите или поне временно да спрете дейността на друг някой. Това може да стане само там, дето силите са координирани. Запример, ако искате да усилите зрението си, вие трябва временно да намалите дейността на ухото. Работите ли едновременно с окото и с ухото, вие не можете да ги развиете добре. Без да съзнава този закон, човек го прилага. Запример, когато иска да види нещо, да го разгледа от всички страни, човек напъня главно очите си и през това време той почти не чува какво става около него. Когато пък иска да чуе нещо, да го обхване изцяло, той напъня слуха си, а очите си затваря. Когато иска да се концентрира вътрешно, да се вгълби в себе си, човек затваря очите и ушите си за външния свят. По този начин той дава ход на вътрешните сили в себе си, те да се проявят. Щом свърши работата си, човек изпраща енергиите си отвътре навън и тогава зрението и слухът започват отново да действат.

Природата иска да ви освободи от едно голямо нещастие. Вие плачете, че сте изгубили нещо. Нейните закони са такива, че всякога, когато тя отнеме нещо, дава друго. Човек, който изгуби във физическото поле, печели в умственото. Ако не загуби, не се компенсира в природата, няма равновесие. Ако ви се случи някаква загуба в умствения свят или във физическия свят, печелите в духовния, компенсира се. То е равновесие. Някой път изгубите в духовния свят, печелите в умствения и във физическия.

Единицата представлява пролетта. Енергията през пролетта е най-силна, понеже асимилирането в растенията е най-силно. Енергията през лятото отслабва, тя е два пъти по-слаба, през есента е три пъти по-слаба, а през зимата – четири пъти по-слаба. Това е закон. В единицата физическият свят е най-силен по качество. В единицата чувствата почват да се засилват, а физическият свят е по-слаб. Следователно, когато физическият свят отслабва, чувственият свят се усилюва. Законът действа и по-нататък: когато чувстве-

ният свят отслабва, умственият свят става по-силен. Когато пък чувствата са много силни, човек не може да прояви умствена дейтелност, там той е слаб. Ако на известно растение турите изобилно вода, то не може да расте, неговото развитие спира, но ако не го поливате, то пак не може да расте. Значи, когато условията за чувствата станат неблагоприятни, колкото по-големи мъчнотии среща човек в чувствата си, толкова по-големи условия има за ума. За да се развие човек умствено, той трябва да претърпи едно вътрешно подпушване на своите чувства. И често, когато човек не може да разреши физически най-дълбоките въпроси, той става мистик, религиозен. Някои причисляват това към причинния свят.

На теософите казвам: трябва да ослепеете, за да станете истински теософи. На християните казвам: трябва да изгубите каменното си сърце, за да станете истински християни. Ако не можеш да послужиш на своя ближен със сърцето си, за да почувства нещо, и с очите си, за да види нещо, никакъв християнин не си! Следователно искаш ли да си теософ, трябва да ослепееш; искаш ли да си християнин, трябва да дадеш сърцето си в жертва. Това изисква новото учение.

В природата съществува закон на компенсация, според който печалбите се уравновесяват със загубите: ако в едно отношение печелиш, в друго губиш. Запример, ако си светия, не можеш да бъдеш нито държавник, нито търговец.

То е закон, който съществува: ти в морално отношение не можеш да се подигнеш, ако на физическото поле не изгубиш. Ти на физическото поле не можеш да спечелиш, ако в морално отношение не изгубиш. За да се проявиш, някой път ще почувстваш, че има понижение. То е струната, която се съкращава и се удължава. Изменят се тоновете понякой път. Не може едновременно да имате печалба и на физическото поле, и в духовния свят.

Човек, като се радва, яде ли? Той не яде. Когато човек има някаква радост, той всякога мисли за радостта. Вярно ли е това? Вярно е. Той е толкова увлечен в радостта, че и 2, и 3 дена не му идва на ум да яде. И в моето математическо разрешение, от моето наблюдение намерих, че хора, които много скърбят, много ядат. На скърбящия дай му хляб, а радостния лиши го от храна, малко му дай, малко му трябва.

Сега да ви обясня защо грешните хора ядат повече, а светиите не ядат. Същият закон е. Казват: „Ще умре гладен“. Светията се е захласнал с любов.

РЕАЛНОСТ

Човешката красота, която хората сега имат, е назаем взета. Че е назаем взета, аз мога да ви докажа. Това, което е твое, никой не може да ти го вземе, то е реално само твое. Ти за него си работил. И това, което принадлежи към твоето собствено съзнание, никое същество не е в състояние да ти го вземе; а това, което не е твое, всеки може да ти го вземе. Има една власт над тебе, искаш – не искаш ще го дадеш. Следователно, щом красотата могат да я вземат, назаем си я взел. Щом твоята интелигентност може да ти се вземе, назаем си я взел; щом твоята сила може да ти се вземе, назаем си я взел. Нали някои казват: „Изгубих си силата“. Или: „Ама аз едно време бях по-умен“. Щом си изгубил тази интелигентност, тя не е твоя. Само това, на което всякога можеш да разчиташ, то е твое. Това е собственият ти капитал. Та казвам: преходните състояния, които вие претърпявате, разочарованията в живота показват истината, че капиталът, с който оперирате, не е ваш; какво има да се безпокоите, че са дошли да си вземат това, което не е ваше? Някой път вие се чувствате нещастни. Казвате: „Изгубих си мира“. Щом си го изгубил, значи този мир не е твой. Онзи, който ти го е дал, си го е взел. „Какво да правя?“ Ще идеш да помолиш да ти го върнат пак.

В природата има един закон, има една област, дето всичко е позволено – тя се нарича област на забавленията. Туй, което философите наричат илюзия. Туриш си една маска, станеш дядо. Или пък се подмладиш, макар че не си млад, ще се дегизираш, някаква роля играеш на сцената – някой цар или царица, някой виден професор или съдия, адвокат. Каквото искаш, можеш да играеш. Но то е само на сцената.

Този свят, който не е реален, в него хората са временно. Те се явяват на сцената и изчезват, умират. Това не е реален свят. Щом умират хората, ние живеем в една роля. Не е умрял човекът. Един актьор, който слиза от сцената, умрял ли е? Като съблича царската дреха, детронира ли се?

Умният човек някой път си туря маска и иска да направи нещо. Той съзнава, че това не е право. Да допуснем, че някой няма пари и тогаз си казва: „Ще си туря маска, ще открадна пари и после ще си сменя маската“. Хубаво, ще си снемеш тази маска, но закон има в света: това, за което не си работил, то ще те напусне.

Намирате се при една чешма, вие сте възпитан човек. Минава един човек с една чаша, вие казвате: „Моля господине, дайте ми

чашата“. Той казва: „Не давам чашата“. Минава втори, трети и никой не дава чаша. Аз идвам без чаша, навеждам се над чешмата, турям си ръката и пия. Вие казвате: „Дай ми чашата“. Аз казвам: „И ти имаш чаша като мене“. Ти чакаш изкуствена чаша, тури ръката на чешмата. Съзнай, че ти имаш възможност да разрешиш тази задача.

Туй, което искаш от хората, то не е реално, то е временно. Може да дойде, може и не. Законът така работи. Само любовта, която може да излезе от твоето сърце, тази любов е реална. Само онази мисъл е реална, която излиза от ума, отвътре навън. Всички други мисли, които идат отвън, тяхната реалност е относителна. Всяко добро, което не се проектира от твоето сърдце, а иде от друго, то е относително. Не че не е вярно, но има съвсем друго отношение.

Всичко в света е вярно, като вярваш. Всичко е невярно, като не вярваш. Всичко е любов, като любиш; всичко е безлюбие, като не любиш. Всичко е знание, като знаеш; всичко е глупост, като не знаеш. Всичко е истинно, като постъпваш по истината; ако не постъпваш по истината, всичко е лъжа.

За да извърша един акт, една постъпка, в мене трябва да стане трояк процес. Най-първо трябва в моя ум да няма противоречие. После ще попитам сърцето си дали то е съгласно, после ще попитам тялото си. Когато се съединят и трите, и аз ще се съединя с тях, и каквото направим, то е благо, приятно е на Бога. Един процес вътрешен, не да ме насилят. Може хората да ме заставят насила да направя нещо. Много добрини се правят чрез насилие. Доброволно да ги направим, от онова съзнание. Това се изисква от вярващите. И от свещеници, и от управници, и от учители, и от майки и бащи – навсякъде се изисква доброволно да постъпват, не по някакво задължение. Ако така не се преобразим, каквито и закони да турим, тия закони са механически приложени. Като се развали механиката, трябва да се прави нова каруца. Онова, което човек сам прави с любов, само то е Божествено. От всичко в света остава само това, което ти обичаш. Единственото нещо, което остава, е само това, което ти учиш. Единственото нещо, което остава, е това, което правиш. И тъй, остава това, което обичаш, което учиш, което правиш. Всички други неща не са реални, те са привидни, те са условия, те са удобства. Онова, което ти обичаш, което ти любиш – то е реалното. Онова, което ти учиш – то е реалното, онова, което ти правиш – то е реалното. Сега аз това го желая за мене. Понеже всяко нещо, което го казвам, го желая.

Преди всичко вие трябва да научите следния закон: всичко, което разбирате, е ваше; онова, което не разбирате, не е ваше.

Питам: кое наричаме права мисъл? Права, истинска мисъл е тази, която е свободна от тревоги, съмнения и т.н. Не може да се нарече права мисъл онази, която е пълна с тревоги, безпокойства и съмнения. Мисли само онзи, който може да даде ход на красивото, на възвишеното в себе си да изтече навън. То е Божественото в човека, то е животът, който непременно трябва да мине през него и да изтече навън. Животът трябва непрерывно да влиза вътре и да изтича навън, той не може да спре. Това е Божественото, което аз наричам „абсолютно множество“. То трябва да мине през всеки човек, за да го свърже с окръжаващите. Ако животът не изтича вън от човека, той не може да се свърже с окръжаващите. Същият закон е верен и по отношение на Бога. Ако от Бога не изтича нещо, което да се влее в нас, ние не бихме имали отношение към Него. Ако Бог се уедини и живее само за себе си, ние не бихме имали връзка с Него. Обаче свържем ли се с Бога, ние ще мислим, ще чувстваме и ще действаме като Него.

Ако животът, който изтича от Бога, не се влива в нас, ние ще живеем в относителната реалност, в която мнозина от съвременните хора живеят. Всеки човек има свои специфични мисли, чувства и желания, но понеже не излизат от Бога, понякога той се заблуждава и мисли, че е едно с Него.

Относителните неща изчезват, а положителните, абсолютните никога не изчезват. С други думи казано: относителните неща не са реални, а положителните, абсолютните са реални. Запример човек живее известно време на Земята, но един ден му казват, че трябва да напусне тялото си и да замине за другия свят. Той се намира в противоречие, чуди се къде ще отиде. Учените, философите наричат живота на Земята временен или живот на относителната реалност. Аз наричам този живот сянка на живота или най-малката проекция на целокупния живот; той е вода, която изтича от някоя чешма. Наистина този живот е временен, но той е свързан с непрерывното, което постоянно изтича. Следователно, ако мислим, че в изтеклата вода е всичко, ние не познаваме целокупния живот, който всеки момент носи нещо ново. Някой погледне към водата на някоя чешма, от която някога е пил, и казва: „Аз познавам тази вода“. Не, ти не познаваш водата, която в дадения момент изтича, защото всеки момент тя се различава по качество и по количество. Напрежението, налягането на тази вода днес не е такова, каквото е било някога. То всеки момент е различно.

Този закон е верен и по отношение на нашите мисли и чувства. Всеки момент те имат различно напрежение, различна сила. Понякога мислите и чувствата на човека едва текат, а понякога те пред-

ставят велика, мощна сила. Когато мислите и чувствата на човека са мощни, велики, той си представя, че е по-велик, отколкото в друго време, но това са външни положения. Когато човек има светлина, той добре разбира нещата; когато няма светлина, той слабо разбира нещата. Всичко зависи от светлината на съзнанието. Когато човек греши или върши някакво престъпление и му кажат, че не трябва много да мисли, с това искат да му обърнат внимание, че в случая трябва да мисли онзи, който го е накарал да направи престъплението. Кой е той? Лукавият. Следователно, лукавият мисли преди да е направил престъплението, а човек мисли, когато извърши престъплението.

Реалността може да се изучава по два начина, истината се изучава по два начина, знанието се изучава по два начина, светлината се изучава по два начина. Първият начин е чрез самата светлина – туй, което присъства и отваря света пред тебе, дава ти свобода. Вие считате светлина това, което ти дава свобода, дава ти ход да вървиш, да се не спъваш. Представете си, че един човек няма понятие какво нещо е светлината – не влиза в него, по никой начин не я познава. Чрез отсъствие той ще има понятие за светлината, чрез тъмнината. Вие ще изучавате какво нещо е светлината чрез закона на тъмнината. Запример как ще познаеш, че ти не си праведен човек? Не чрез правото, но чрез отсъствието на правото. Когато отсъства едно право, то ще ти причини страдание.

Бог обича Неговите деца да бъдат прилежни, да се учат. Бог се услажда от онези, които учат. Той не се услажда с учените хора, за Него учени хора няма. Той се услажда с онези, които учат. Получен от Него няма. Онзи, който се учи, е интересен за Бога. И на вас ви препоръчвам да се учите. Аз не искам да бъда учен човек, но да се уча. Учението е един непреривен процес. Не искам да бъда добър, но да правя добро. Непреривен процес е да правя добро, но не да съм добър. Защото човек на Земята не може да бъде добър. В този смисъл, както хората разбират, е невъзможно. Доброто, то е разбиране на човека. Злото, понякога път и вие, които сте добри, го правите. Даже най-добрите майки набиват децата си. Според закона на доброто майката никога, при никакви условия не трябва да бие децата си. А тя ги бие. Следователно има нещо. Погрешката е или в майката, или в детето. Умното дете никога не трябва да даде възможност да го бият. Щом го бият, туй дете не е умно. Щом майката бие, и тя не е добра.

Сега вие имате обикновени работи в живота. Вие живеете в еднообразието. От еднообразието произтичат страданията. Несносният

живот е еднообразен. Еднообразие е запример, когато човек иска да стане богат. Еднообразие е, когато искаш да станеш учен. Еднообразие е, когато искаш да станеш добър. Като станеш добър, ти си недоволен от своята добрина. Като станеш учен, ти си недоволен от своето учение. Учението не е нещо да го събереш в едно. То е непреривен процес. Казва: „Аз искам да бъда добър.“ Че как ще бъдеш добър? То е непреривно. Никога не можеш да бъдеш добър. Ти не можеш да имаш всички съчетания на едно място заедно. Затуй казват: „Никой не е благ, само един Бог“. Казва: „Аз искам да бъда учен човек“. Че ти нямаш понятие за наука. В обикновения смисъл разбираш. Да мислиш, че можеш да бъдеш учен човек, да бъдеш щастлив, ти се лъжеш. Това е философската страна.

Много пъти вие искате да бъдете щастливи. Щастието е непреривен процес. То не е нещо, което можеш да го влееш. Ти можеш да влезеш в щастието, но да имаш щастието – никога! Ти не можеш да носиш щастието. „Ама този е щастлив човек.“ Той може да влезе в царството на щастието, но той не може да носи щастието в себе си. Ти не можеш да бъдеш щастлив човек.

Казват: „Той е богат човек“ – те разбират ядене и пиене. Като кажат, че е сиромаш, разбират, че няма за ядене и пиене. Хубаво, всичко онова, което трябва да го ядеш, трябва ли да го носиш? Как е в природата? Ние носим ли въздуха? С каква торба носим въздуха? Дето ходиш, не носиш въздуха със себе си. После, светлината носим ли я? Казват: „Ние само я възприемаме“. Понякоя път вие само говорите за закона за щастието, искате туй щастие да го носите. Щастието в света съществува както въздухът, както светлината, както добрият живот. Всичко в света съществува, само да знаете как да го възприемете. Какво се изисква при възприемането на светлината? Просто ще отвориш очите си, светлината влиза; затваряш очите си, светлината не може да влезе.

Желая ви, щом станете от сън, да цъфнете. Ако не цъфтите, вие не живеете. Щом цъфнете, някое разумно същество ще дойде при вас, ще вземе нещо от това, което сте изработили и ще го занесе на Небето. За вас ще остане радостта от това велико посещение. Човек трябва да цъфти непрекъснато. Цъфтенето е процес, който има отношение към душата, затова е вечен и непреривен. Като не разбира този закон, човек казва: „Аз цъфнах вече, повече не мога да цъфтя“. Като държи тази мисъл в ума си, той съзнателно се поддава на остаряване. Не, дръжте в ума си мисълта за вечното цъфтене, за вечното подмладяване. Ако вчера сте сгрешили, турете погрешката настрана, т. е. изправете я и гледайте на настоящия момент. Настоящият момент е важен.

Щом човек се домогне до същинската реалност, тя ще произведе в него една малка радост. Това е един неизбежен закон. Но понеже ние сме в движение, не можем да бъдем в постоянно съприкосновение с реалността. Ето защо при това движение следната фаза ще бъде едно отдалечаване на реалността и човек ще се намери в една крива линия.

Пречупването някой път зависи от съзнанието. Казва някой, че слънчевите лъчи се пречупват. Като се прекара през известна среда, пречупвала се светлината. Слънчевите лъчи никога не се пречупват. Където има светлина, има и сянка. Сенките се пречупват. Защото, ако слънчевите лъчи могат да се пречупят, те ще се върнат към Слънцето и не могат да достигнат своята цел. Казват, че някои лъчи са излезли преди 90 милиона години от някое далечно слънце и пристигат на Земята. Тогава на колко места става пречупването? Не, светлината не се пречупва. Сенките се пречупват. Сенките имат отклонение. Светлината няма никакво отклонение. То са метафизически работи. Дали са верни, или не? Те са верни за онези, които разбират, не са верни за онези, които не разбират.

Щом светлината се пречупва в една призма, тя е много слаба. Светлината не може да се пречупи. Има нещо, което се чупи в светлината, но не е светлината. Кое е това, което се чупи? Казвате: „Огънала се е“. „Един човек се е огънал.“ Един човек може ли да се огъне? Човек никога не се огъва. Огънало се е неговото тяло. Или казват, че се отклонил един човек. Този човек, който не заема никакво пространство – същинският човек не заема никакво пространство – накъде ще се отклони той? Кажете ми, туй, което не заема никакво пространство, къде ще се отклони? Не може да се отклони. Той е безпространствен. Всички пространствени неща се отклоняват и се огъват, а пък човек, който не заема никакво пространство, той не може да се огъне. Огъва се неговото тяло, огъва се астралното тяло, огъва се менталното тяло. Съзнанието може да се разшири, то може да се огъне, но същинският човек, той е неизменяем. Той всичко изменя, но сам не се изменя. Не можеш да го измениш. Мисълта е малко неясна, нали?

Ще си послужим с един чертеж. Представете си, че една точка се движи в една посока. Точката може ли да се огъне? Пътят, по който върви, ще се огъне, но точката не се огъва. Линията се огъва. Значи в едно съзнание тя огъва работите, без тя да се огъва. Някъде се огъва пътят, изменя се, но тя не се изменя. Защото, ако човек може да се измени, неговата работа е изгубена. Той може да огъне пътя си, да измени своята мисъл, но той сам да се измени – не може. Тази точка като се движи, огъва пътя. Пътят е огънат. Но

точката – не. Разумното, след като се движи, то може да измени пътя. Нейните съображения са такива, че може да направи успоредни линии. Дето има успоредни линии, какво огъване има? Всяко огъване не е нищо друго, освен две успоредни линии, които се пресичат. Но то е само перспектива на вашето съзнание, изглежда, че в далечното пространство са се пресекли. Тия линии са успоредни. Затуй човек, който не се огъва, огънатите работи може да ги поправи.

Новата философия е този закон. Човек не се огъва, но силата му е там, че той може да поправи своите мисли, своите чувства, своите постъпки. Там е самовъзпитанието на човека. В това той вярва. Щом той вярва, че може да се огъне, неговата работа е изгубена, той няма основа, на която да тури самовъзпитанието. Казват: „Тази работа е невъзможна“. Невъзможна е, понеже не е турил чувствата в правата посока, не е възможна, понеже не е турил постъпките в правилна посока. Затуй казвате, че трябва да се научите да мислите. Когато те сполети най-голямото нещастие в света, кажи: „Това най-голямо нещастие е илюзия“.

Само онзи може да се нарече истински човек, който има в характера си поне една основна черта, която не се изменя при никакви условия нито в живота, нито след смъртта. Няма ли такава черта в характера си, той не е още истински човек. Защо? Понеже се намира още в процеса на постоянно проявяване.

Вечерно време сънувате, че носите една голяма торба със злато, мислите да уредите живота си, зарадвате се. Тъкмо се зарадваш, събудиш се, торбата я няма там. Питам тогава: къде отиде торбата? Как ще обясните сънния живот? Представете си – ти сънуваш, че убиваш някого. После съжaliaваш, че си го убил, питаш се: „Защо го убих?“ Събудиш се, видиш, че никого не си убил. Може ли да те дадат под съд, защото насън си убил? Ти насън сънуваш, че си убил Стояна, своя съсед – пукнал си главата му. Сутринта ставаш, Стоян жив, главата му цяла. Питам тогава: къде си го убил? Може ли да те хванат и да те съдят за убийство? На физическото поле няма какво да те съдят, Стоян е жив. Сега всички вие страдате от кошмари: от сънни кошмари, от сънни несрети, от сънни непостижения. Едното е илюзия, и другото е илюзия. Мислиш, че си вързан с 10 възела. Казваш: „Отиде вече“. Реалността не е сън. Там, дето има сън, резултатите не са реални. То е светът на сенките, то е сънен живот. В реалността е друго нещо.

Някой казва: „Учителя много добре говори“. От всичко, което съм говорил, аз съм се ползвал най-много. Дали вие сте разбрали,

или не – аз разбрах толкоз много! Аз съм доволен от това, което съм говорил. Аз разбрах един от великите Божии закони. Какво сте разбрали вие, то е ваша работа. Някои казват: „Като замине Учителя, кой ще остане вместо него?“ Никой няма да остане вместо него. Господ ни най-малко не е направил света, за да го заместят. Господ си гледа работата. И тази работа не е моя, а е Негова. Че Господ си гледа работата! И после, чудни са хората! Формата нищо не означава. Можеш един човек да го размножиш в 100 огледала. Но той не съществува на 100 места. Отражение може да има на 100 места, но реалността е една. Може да има много сенки.

Казвате: „Какво ни интересува това? Кажете ни нещо съществено.“ Ако ви попитам кое е същественото в живота, какво ще ми отговорите? Ще кажете, че същественото в живота е да ядем и да пием. Казвам: има едно положение в живота, при което не можем да ядем. Ти умираш без да ядеш. Баща ти и майка ти след като умряха, ядоха ли? При това ти мислиш за баща си и за майка си. Ти може да си безбожник, невярващ, но при това пак вярваш, че баща ти живее някъде и все мислиш за баща си. И който вярва, и който не вярва, все понякога си мисли за баща си. Има един закон, според който не можем да мислим за това, което не съществува, не можем да мислим за това, което няма никаква форма, не можем да мислим за това, което няма никакво съдържание, не можем да мислим за това, което няма никакъв смисъл. Така трябва да се разсъждава. А вие казвате: „Това е празна работа“. Вие трябва да знаете, че празните работи са без форма, без съдържание и без смисъл, за такива работи не може да се мисли, те не могат и да се доказват.

В природата има един закон, според който ти не можеш да допуснеш неразумни неща. Запример не може да се допуска, че човек с празна глава, без мозък, може да мисли. Един глупав човек може да допусне това нещо, но един разумен човек никога не може да допусне, че една празна глава, една чутура може да мисли. Разумният човек никога не може да помисли, че житото може да расте върху леда, или че може да се съгради една къща върху окото. Тия неща можеш да помислиш, но не и да допуснеш. Има неща, които законите на разума не допускат. По-висшите същества от тебе ще ти кажат, че не можеш да допуснеш това, което не си реализирал. Ето защо ние можем да оперираме в живота само с разумни сили.

Кое е реалното в света? Реалното е Земята, това, върху което ходим. Това, което в дадения случай чувстваш, е реалното, а пък това, което мислиш, то е идеалното. Идеалното е за бъдещето. А

пък реалното е за сега. Следователно, когато ние говорим за човешкото сърце, подразбираме нещо като Земята, върху която ходим. От сърцето ние черпим всички сокове. Както човек чувства, така и мисли. Идеалното е отражение. Идеалното дава възможност на реалното да има отражение. Ние изучаваме идеалното по закона на отражението.

Първият опит на сърцето е: ако аз опитвам една ябълка, непременно ще я изям, ще ѝ дам едно угощение. Ще ѝ кажа, че тя в мен не може да живее по същия начин, както е живяла отвън и съвсем трябва да си измени формата, за да ѝ бъде благоприятно вътре. И тя ще се съгласи. Това е реалното. И аз ще си съставя понятие за ябълката.

А ако искам да изуча идеалното, аз ще взема семката и ще я посадя. И в този случай ще имам съвсем друга опитност. Тогаз от идеалното как се ражда реалното? Това идеално ще расте, ще стане дърво, ще цъфне, ще завърже и ще даде плод, и от идеалното ще дойде реалното, което ние ще опитаем. Тъй че може да започнете с идеалното и после да се запознаете с реалното. Или можете да започнете с реалното и да дойдете до идеалното. Ако почнем от идеалното, ще имаме една реална опитност и след това семката, която остава, пак ще посеем.

Когато човек отправи съзнанието си към реалността, тя пребъдва в него.

Когато говорим за вътрешния живот, ние имаме предвид реалния живот, от който е произлязъл външният живот. Който не разбира закона на единството и не търси Бога отвътре, той ще Го търси в множеството и все ще Го намери някъде: в баща си, в майка си, в приятеля си, в някой велик човек, в някой музикант, поет, художник. Който намери Бога отвън, ще има един резултат, намери ли Го отвътре, ще има друг резултат. Който се влюби в смъртен човек, ще има един резултат, влюби ли се в безсмъртен човек, ще има друг резултат. Който вложи парите си в банка, която всеки момент е изложена на фалимент, ще има един резултат, вложи ли ги в банка, която и след хиляди години няма да се поклати, ще има друг резултат. Това са реални положения, които човек трябва да има предвид, за да стабилизира живота си. Рече ли човек да се занимава с въпроси за оправянето на света, за подобряването на политическото положение на народите, той напразно е изгубил времето си. Политическото положение на народите може да се подобри, без да се изменим ние, без да се подобрим. Законите могат да се изменят, без да се изменим ние. Нови училища, нови църкви

могат да се градят, но ако в частния, във вътрешния живот на човека не става никакво външно подобряване, никакво вътрешно преобразование, какво ще се ползва той от външната обстановка?

Следователно между човека и външната среда трябва да има такова отношение, каквото съществува между външната и вътрешната реалност на нещата. Ако изучавате човека от материалистична гледна точка, ще видите, че той е произлязъл от една същина по-мощна, по-чиста, по-устойчива от материята на окръжаващата среда. Човек е по-як от желязото, по-тежък от златото и платината, по-подвижен от въздухообразните тела, по-мощен от светлината и топлината. Ако поставите човека на топлина, на която физическите тела се разтопяват, той ще издържи. Защо? Защото силите, които действат в духовното естество на човека, са по-мощни от тия, които действат във физическата природа. Като говоря за човека, аз нямам предвид малкия човек с един килограм мозък в главата, с ръст, най-много до два метра, но имам предвид духовния човек, който е мощен и който е развил в себе си всички вложени сили и способности. Този човек крие в себе си възможностите на цялата вселена. За този човек се казва, че е малка вселена.

И до днес още хората разискват върху въпроса съществува ли Бог или не и мнозина Го отричат. Тая идея е крайно материалистична. Хората искат да видят Бога външно, в някаква форма. Те не подозират, че нещата, които имат форма, могат да бъдат видими и невидими, те могат да бъдат някъде, на определено място, а могат и да не бъдат там. Защо е така? Защото човек може да е дошъл до реалността, а може да е далеч от нея. Ако някой предмет е близо до тебе, ти признаваш, че той съществува, ако е далеч от тебе, отричаш съществуването му.

Искам да разберете реалността, да разберете онзи вътрешен закон, че човек трябва да дойде до положение, когато едновременно ще вижда и ще съзнава нещата. Това е привилегия, която мъчно се постига, но е възможна. Усилия, съзнателна работа се изискват от човек. Когато вибрациите на вашето зрение, външно и вътрешно, и вибрациите на вашето съзнание се срещнат в Божествения фокус, вие ще се доберете до реалността на нещата. Дойдете ли до реалността, вие ще забравите външния свят така, както някой човек, като прочете една книга и я запомни, втори път не я чете; той затваря книгата и се отдава на размишление върху прочетеното. Човек, който е видял нещата в тяхната реалност, затваря вече книгата на живота и започва да помага на страдащите, на бедните, които обича и разбира както разбира и себе си.

Следователно истинският човек се радва на постиженията на всички хора, те са негови постижения; той скърби за погрешките на хората като за негови погрешки, някой като изгуби, и той губи. Той счита постиженията на учените хора за свои постижения; ако не са постигнали, счита, че и той не е постигнал. Така мисли мъдрецът, така мисли онзи човек, който се е възпитал. Като види някой човек здрав, радва се и той; вие считате, че когато вие сте здрави, тогава светът се урежда. То е едно самозаблуждение.

Онези, които не разбират този закон, като наблюдават хората, които живеят в реалния свят, казват: „Тези хора се пренесоха вече“. Да се пренесеш от едно място на друго, това е ходене, движение, в което не седи реалността на живота. Ходенето, движението е половин реалност. Истинското пренасяне подразбира едновременно виждане на живота отвън и съзнаване на живота отвътре. Тези два процеса съставляват реалността.

ЗАДЪРЖАНЕ И ПРЕДАВАНЕ НА ЕНЕРГИИ

Природата не търпи капитала да го влагаш където и да е. Всичко, с каквото разполагаш, трябва да е в оборот. Такъв е законът на природата.

Който не изпълва правилно богатата на живота, разумният свят го лишава от тях. Щом вземаш пари на заем, трябва да купиш хляб за жената и децата, да не гладуват. Ако купуваш черен хайвер, ти не си нуждаещ. Същият закон се отнася и до духовния свят. Щом имаш пари, купи един хляб и го занеси у дома си, да зарадваш жена си и децата си, т. е. да зарадваш духа, душата, ума и сърцето си. Това изисква Бог от всички. Този е пътът за придобиване на вътрешен и външен мир.

Богат не значи да се разхождате с автомобил или да ходите по курорти, или по разни забавления, но ще вложите капитала си за облагородяване на хората. Благото, поверено във вашите ръце, трябва да се употреби за общото благо на обществото, в което живеете. Това е закон на природата. Хората, които така използват богатата, продължават живота си.

Има един вътрешен закон в живата природа, според който, щом човек научи нещо, той трябва да помага и на другите. В това седи служенето на Бога. От изобилието, което има човек, трябва да потече и към другите.

Истински положителна мисъл е само онази, която носи в себе

си известно благо както за самия човек, така и за окръжаващите. Ближните трябва да се ползват поне от излишъка на това благо. Този закон съществува и в природата: от изобилието, с което разполага, природата всеки момент отделя по нещо за всички живи същества.

Ако искате, мога да ви кажа път, за да се прославите в света: трябва да бъдете проводници. Ако си проводник на изкуството, на хубавото, на красивото, ти ще бъдеш велик художник в света. Ако си проводник на доброто, ти ще минаваш като един голям благодетел в света. Ако си проводник, ти ще бъдеш като спасител в света. Проводник трябва да бъде човек. И за здравето е същият закон. Желайте здравето на всички хора в света – здравето ще дойде във вас.

На всинца ви трябва едно вътрешно, не еднократно разрешение на въпроса, но един непреривен процес на онова правилно разбиране. А в туй, правото разбиране, седи силата на човека. Щом ти го разбираш, ти си във връзка с всички ония същества по Земята, които са свършени. Ако съвременните народи разбираха този закон, веднага на Земята, между хората може да настане братство. Ако всички хора се решат да мислят правилно, да влизат всеки един в положението на другото вътрешно, ако само така вътрешно се разбираха, то веднага щеше да се оправи светът. Защото иде при тебе един човек, ти си готов да му направиш една услуга. Дойде друг, ти не си готов.

Запишете в ума и в сърцето си следната мисъл: благата, които Бог дава, трябва да се оставят свободно да текат, да се ползват всички живи същества. Какви ще бъдат последствията, не мислете. Живейте без страх. Щом постъпвате по Божествен начин, не мислете за последствията. Когато дава, Бог предвижда всичко. В Божествения живот последствията са всякога добри. Като не разбира този закон, човек се страхува от изобилието и мисли, че ако му се даде нещо в изобилие, ще полудее, няма да знае как да се справи с него. Щом тури преграда на това благо, той наистина ще полудее. Ако тури преграда на любовта, на мъдростта и на истината в себе си, човек непременно ще полудее. Не туря ли никаква преграда, той се разширява, цъфти и забогатява. Някой се оплаква, че сърцето му е малко, не може да вмести благо, което му се дава. Щом сърцето на човека не може да събере благо, което Бог му дава, в него има преграда. Човек трябва да премахне тази преграда, да освободи сърцето си, за да могат енергиите да текат свободно в него, да се отправят към ума.

Всичкото наше нещастие е в това, че не знаем как да любим. Като ни обичат хората, казваме: „Аз не се интересувам от неговата любов“. Ти не разбираш – човек, като те обича, то е Бог, Който се проявява в него. Ти правиш престъпление.

Казвате: „Аз не мога да обичам всички хора“. Че какво подразбирате под „всички хора“? Не можеш ли да обичаш Бога, Който е във всички хора? Аз зная каква е вашата идея. Тя е една изопачена идея. Казва тя: „Аз не искам той да обича всички жени“. Защото разбираме: „Ако обича всички, любовта му към мен ще се намали“. Обратен е законът, който трябва да разбирате. Да ви дам едно обяснение – вие си създавате сами нещастие. Представете си, че имате един извор, който тече. Ти си А. Тук някъде отгоре над тебе имате един съсед В. Ти не го обичаш, защото водата минава през неговата градина. Отбиеш водата и няма вода в неговата градина. Тази вода като се отбие, пресъхва и твоята вода. Остави водата да минава през неговата градина! Тя е изобилна, ще мине и през твоята градина. Този човек, като се радва на тази вода, тази вода ще дойде до тебе. Законът е в нас. Когато един човек обича когото и да е, тази любов ще достигне и до нас. Ти, щом си недоволен, отбиваш любовта. Радвайте се на всяка любов, която е в света, не противодействайте! Ако вие обърнете туй течение в друга посока, ще пресъхне и вашата любов.

Има думи, които са били женски, сега са станали мъжки. Думи преди години са били мъже или жени, а сега са деца. Фигуративно говоря. Такава дума имаме в английския език, „привент“, която преди 200 години значела – „накарай ме, Господи, да направя тази работа“. Сега тази дума има точно обратното значение – „въздържай ме, Господи“. Питам: по какъв начин е станала тази еволюция в ума на англичанина, че тази дума за 200 години да добие точно противоположното значение? За вас това е философия.

По същия начин ти имаш един съпруг, който може да те обича 3-4 години и след 3-4-5-години измени се характерът му и не те обича. Не че се е изменил характерът му, но изменила се е неговата любов. По-напред неговата любов е била мъжка по форма, след 5 години е станала женска по форма. Ти чувстваш, че е станала една промяна. Казваш: „Той не ме обича“. Не. Неговата любов е станала малко по-широка. Вие сте чудни понякога хората! Той направи един хамбар, който побира 20 кила жито. Стане голям земеделец, направи друг хамбар, който събира 100 кила жито. Каква вина има този човек, че е направил по-голям хамбар и има 100 кила жито? Де е престъплението? Няма никакво престъпление. Престъплението седи в употреблението на житото.

В любовта ние не страдаме от изобилие, но от една въздържана любов. Всички болести произтичат от въздържане на любов. Всякога, когато ти трябва да любиш и не любиш, ще се роди едно болезнено състояние. Всякога, когато ти трябва да обичаш и не възприемаш любовта, ще дойде едно болезнено състояние. Неизбежно е. Не само за хората, но и за ангелите е било неизбежно, и за големи князе, и за напреднали същества, които от неразбирането на този закон са се отдалечили. Законът ще изправи работата. То са Божи закони. Хората не са виновни, но техните разбирания.

Любовта има възходяща и низходяща степен. Когато идем в съприкосновение с напредналите същества, любовта става по-ценна. Понякоя път се бъркате в Божиите работи. Един мъж в съприкосновение с една жена с по-висока култура се подига. Някой път жената в съприкосновение с мъж с по-висока култура се подига. Моралът не седи в тялото. Престъплението не става във физическия свят. Престъплението става в духовния свят, когато душите не се подигат. Душите трябва да растат! Те са като скъпоценните камъни, като плодовете, които трябва да се изявят. Всякога, когато помагаме на тяхното развитие, ние служим на Бога в тяхното велико дело. Когато спъваме този велик процес, ние вършим това, което не е в съгласие с този велик Божи закон и затова носим отговорност. Невидимият свят казва: да се не месим в Божиите работи!

Човек трябва да дава толкова, колкото взема. Ако малко взема, малко ще дава; ако много взема, много ще дава. Бог ни е дал изобилно живот, изобилно мисъл и чувства, Той ни е дал всичко в изобилие. Следователно давайте от изобилието, в което живеете. Не давате ли от изобилието на живота, от изобилието на своите мисли и чувства, вие вършите престъпление. Дайте път на Божия Дух във вас! Който не се подчинява на този закон, той ще се върне назад в развитието си.

Мисълта не става в нервната система, тя само се предава чрез нервната система. Мозъкът не е място, дето се предават или създават човешките мисли, той само възприема човешките мисли и ги обработва. Значи има един свят, дето мислите се създават и се изпращат към нашия свят. Запример влезе във вас мисълта за доброто. Вие не създавате тази мисъл, има други същества преди вас, много напреднали, които са мислили, а вие възприемате мислите от една по-висша йерархия и ги предавате. Но да се не отвлечаме в непонятни работи.

Какво е необходимо за храносмилането? Най-първо – тялото, стомахът, зъбите и подборът на храната. Същият закон е и до

мисълта. Значи онези процеси, които стават в ума, са процеси, за които вие не трябва да се безпокоите. Запример, ако се безпокоите дали ще разберете някой предмет или не, вие няма да го разберете. Да кажем изучавате математика, но се безпокоите – вие няма да можете да я разберете. Най-първо вие няма да я разберете, после ще почнете малко да надзъртате в нея, после ще ви се уясни и след години ще почнете да я разбирате малко. И още като минат известно число години, ще почнете да разрешавате някои задачи; някой път ще почнете от себе си да разрешавате нещо. Но с това в математиката няма да разберете всички сложни процеси, които съществуват. Отчасти ще разбирате. Или да кажем изучавате музиката. Същият закон е, отчасти ще разбирате.

Сега вие се безпокоите с вашия живот. Има нещо у човека, за което той може да се безпокои, но за живота си вие не трябва да се безпокоите. Какво ще стане с вашия живот? С вашия живот ще стане това, каквото става с едно семе. Животът ви във от вашите безпокойства ще се развива и ще си върви; и да мислите, и да не мислите, все ще се развиете. Някой път вие мислите, че ако правите усилие, като че ще подобрите нещо. Нищо няма да подобрите, само ще бъркате на процеса. Единственото усилие, което човек трябва да прави, е да не пречи на онзи Божествен процес, който става. Значи да не спъва процеса. Да кажем във вас става един правилен положителен процес на природата: вие искате да бъдете добри. После казвате: „Аз не трябва да бъда толкова добър, хората злоупотребиха с моята доброта“. Вие спъвате този процес на природата. Или искате да се занимавате, да учите, но нещо ви казва: „Аз не трябва да уча“. Не спъвай процеса в себе си! Онази мисъл е обратна. И самовъзпитанието на човека седи само в тази мисъл: не спъвай правилния процес на природата! Правилният, разумният процес, който става в своята душа, не го спъвай. Тази е най-новата философия.

Най-новата философия казва: след като се наядеш, не се безпокой дали тази храна ще иде на мястото си, или не. Бъди напълно уверен, че всичко ще иде на мястото. И после не се безпокой дали ще станеш учен човек, или не. Затова не се безпокой! Дали ще станеш светия? Не се безпокой за това. Дали ще станеш богат? Остава тези работи. Само работи! Ако е определено да станеш богат, то ще дойде само по себе си. Сега вие ще направите едно възражение: „Ами ако не работи човек?“ В природата няма отрицателни думи, в природата няма отрицателни процеси. Това, което хората наричат отрицателни процеси, то е само един малък момент, когато става смяна между един процес и друг, тогава те го наричат „от-

рицателен“. Но отрицателен процес – „ако аз не работя“ – такъв процес не съществува.

Някой път сънувате много хубав сън, събуждате се, искате да го запишете, но отлагате за другия ден. Отложите ли, всичко е забравено вече. Същото няма да се яви втори път. Ако трябва, ти веднага ще станеш и ще запишеш съня си. Този закон действа навсякъде в живота. Като ти дойде една добра мисъл, приеми я, не казвай: „Ще я изгълня, когато имам повече време“. Не, ако сега не я запишеш, ако сега не я изгълниш, ти няма да я изгълниш никога, ти няма да я запишеш никога. Напиши, не отлагай, защото нещата трябва да се заверяват едновременно и в трите света. Всяка свещена мисъл се проявява в света на мисълта, после в астралния свят и най-после на физическия свят. След като ѝ се даде форма, тя придобива съществуване. Тя дойде днес, ти казвай: „Днес не съм разположен, утре ела!“ Утре вече тя намира друго място. Втори път не се връща при тебе. Законът действа много рязко, затуй трябва да бъдете внимателни.

Всяка мисъл трябва да се тури в действие. На действието, обаче, отговаря противодействие. Това е неизбежен закон. Ако мисълта не срещне противодействие, не може да се изпита силата ѝ. Ако човек среща противодействие на своите мисли и желания и отлага реализирането им, тяхната сила е малка. Днес отлага, утре отлага, докато загуби добрите условия, които са му дадени. Ако противодействието е голямо, отлагането не се оправдава. Трябва да се търси друг път, с по-малко съпротивление, но в никакъв случай да не се отлага реализирането на добрите мисли и желания. Дръжте в ума си мисълта, че силата на противодействието е равна на силата на действието. Ако сте се натъкнали на голямо противодействие и не можете да се справите с него, ще обиколите, ще намерите благоприятни условия, но няма да отлагате.

Питате: „Защо някои хора, които се стремят към реалността, не се ползват от нея?“ Много естествено, те отиват при реалността със затворени умове и сърца. Според мене реалността представя изобилен извор, който дава щедро на всички хора. Отива някой при реалността със своето шише с тясно отвърстие. Спира се пред извора, но разполага само с една минута, няма много време. Туря шишето на извора и в него влизат само няколко капки вода. Кой е виновен за това? Шишето с тясното отвърстие. След него иде друг със стомна, която има широко гърло. Слага стомната на извора и тя веднага се напълва. Следователно който отива при реалността, трябва да отвори широко ума и сърцето си, да приеме всичко онова,

от което се нуждае. Ако умът и сърцето ти са тесни, нищо няма да получиш от реалността.

Един от важните закони на природата е, че тя не търпи никакъв излишък на материя или на енергия. Тя не търпи никакви натрупвания, никакви наслоявания. Енергията, както и материята, може да се складира, но не да се натрупва.

Природата е много взискателна, тя не обича да се задържат нейните енергии. Тя дава толкова, колкото е потребно, а излишъка ще го вземе и ще ти създаде неприятност. Този закон е верен. Богатите хора искат да се осигурят. Имат 1, 2, 3, 4 милиона лева, но освен че не могат да се осигурят, техният живот се влошава. Идеята да се осигурят е хубава, но това е качество на човешкия дух. Щом човек разбира законите на духа, той е осигурен.

Ако търговецът увеличава капитала си, а стоката му се намалява, той ще се превърне в банкер. Щом иска да върти търговия, от една страна, той ще получава пари, а от друга – ще дава за стока. В търговията има вземане и даване.

Същият закон се отнася и до човешкия живот. Колкото повече се увеличава златото в кръвта на човека, толкова повече се увеличава и животът. Този живот трябва да се вложи в работа, в движение. Не се ли тури в действие, той ще се увеличи толкова много, че ще превърне човека в банкер. При тези условия човек ще се натъква на ред противоречия. Ако изобилието на живот, на жизнена енергия в човека не се тури в действие, тя произвежда противоречия. Някои майки се оплакват от децата си, че били буйни, палави, не седали на едно място. Защо? Тия деца имат много злато в кръвта си. Това злато внася в децата излишък от живот, от жизнена енергия, която те не знаят как да използват. Майките трябва да бъдат просветени, да знаят с какво да занимават децата си и по този начин да впрягат на работа излишната енергия в тях.

Човек трябва да избягва повторението на нещата, което води към пресищане. На преситения трябва да се отнеме нещо, за да се обнови. Този процес се извършва непрекъснато в природата и в живота. Забележете какво става с хората: те очакват едно нещо, сполетява ги друго, вследствие на което постоянно се намират пред изненади. Няма човек в света, на когото да не е отнето нещо. Това е необходимо, за да дойде обновяването. Този закон се прилага както по отношение на отделния човек, така и по отношение на обществото и народите. Когато някое общество или някой народ събере много енергия в себе си и не знае как да я пласира, той започва да се стреми към нещо грандиозно, което в края на

краищата ще го разруши. За да не стане това, провидението му създава някаква изненада, от която той губи част от енергията си, но започва вътрешно да се обновява.

Всички обществени системи трябва да бъдат само помагала, упътвания на човечеството, а не ограничения, понеже с ограничения не се постига нищо положително. Затворите и всички съвременни институти, създадени да ограничават свободата на известни индивиди, които не следват установени обществени порядки, не само не намаляват злото, а напротив, увеличават го, защото при ограниченията се разрастват известни енергии, които не се оползотворяват, вследствие на което те рушат формите, които ги ограничават. С други думи казано: когато течението на една река се подпуши на едно място и не се даде друга насока на това течение с цел да се оползотвори, това подпушване ще ни причини големи пакости, защото бентът ще се разруши под напора на постоянно увеличаващата се сила от прииждането на водата. Хората остаряват и умират, защото подпушват в себе си известни сили, които остават неоползотворени. Тези сили разрушават формите, които са ги подпушили. Това разрушение на формите ние наричаме смърт. Това се отнася не само за човека, а за всички същества: те минават през същия процес и учат тоя велик закон, че трябва да се приспособяват към новите условия, които природата създава.

Казвам: не се подпушвай. Имаш едно желание, не го подпушвай. Не реагирай в себе си. Не мисли, че със сила можеш да измениш нещата. Бъди готов повече да отстъпваш, отколкото да воюваш със себе си. Не си противодействай. Това е закон, който Христос е изказал със стиха: „Не се противи на злото!“ Има някакво зло в тебе – дай му място да излезе навън. Не вземай участие с него, но дай му път да се изяви.

Съвременните химици са забелязали, че ако се направят взривни вещества, бомби, тези бомби след 15 години почват да експлодират. И погледнеш – тук един склад се запалил, там един се запалил. Сами по себе си тези вещества стават немирни и вследствие на това военните трябва да направят война. Да ги продадат, не могат, няма къде, милиони са похарчени, трябва да стане нещо. И хората се намират в противоречие, трябва да се отвори война. Защо? За да не експлодират. Ще експлодират, ще се изхаят и след това започва ново въоръжение. Не само това, но парите и те експлодират. Ако имаш една каса със 100 хиляди лева злато и ги държиш 15 години, и те ще експлодират. Ще експлодират, ще убият някого. Как ще експлодират парите? Парите ще привлекат някого. Ако ти имаш

пари и ги държиш 15 години, ти ще привлечеш някоя тъмна личност, която ще те претрепе за парите и ще ги вземе. Следователно тези пари не трябва да ги държиш дълго в себе си. И затова богатите трябва да ги харчат. Ако този капитал не влезе в оборот, опасно е. Същият закон е и за нас, и ние трябва да мислим. Ако ти имаш известни мисли и дълго време ги задържиш в себе си, и там ще стане експлозия. Ако имаш известни чувства и дълго време ги задържиш в себе си, и там е същият закон. Тези чувства, ако седят 15 години, и те ще експлодират.

Да допуснем, че вие имате известна форма, известна дебелина на пръста – нормално състояние, нямате никаква болка в пръстите. Ако обаче в пръстите по един механичен начин се роди желание да има повече кръв отколкото трябва, ще се създаде едно болезнено състояние. Всякога, ако ударите пръстите си, капилярните съдове се подпушват и започва да се се образува едно болезнено състояние. Навсякъде законът е един и същ: когато задържиш нещо в себе си, без да го туриш на работа, то ще причини болка. Природата не търпи покой. Трябва да го употребиш. Щом не го употребиш, след време ще се образува едно болезнено състояние.

Всеки недостатък говори за известно отклонение от великия закон на живота. Всяка болест се дължи на някакъв недоимък в човека. Болестите се дължат на натрупване на такава материя, която предизвиква неестествен живот в човека. Ако носиш едно кило злато на гърба си и му се радваш като на дете, то ще ти причини известна приятност. Но ако се полакомиш и пожелаеш да вземеш на гърба си 50-60 килограма злато, то ще ти причини голямо нещастие. Това богатство няма да ти донесе нищо. Не е изобилието, което прави човека щастлив, но онова количество, което той може да организира и да го използва разумно. Къде може човек да използва златото? В своята мисъл.

Кое е същественото при дишането? Според степента на желанието: да не приемеш ни повече, ни по-малко. Ако приемеш по-малко, на крив път си; ако приемеш повече, на крив път си. Да приемеш толкоз, колкото ти е необходимо. Да го задържиш толкоз, колкото е потребно. След туй ще приемеш благото, което въздухът съдържа. От туй постоянно приемане на въздуха – колкото трябва, задържане – колкото трябва и изваждане на онази Божествена енергия, която е необходима, зависи твоето здравословно състояние. Същият закон е с мислите: когато възприемем една мисъл тъй, както трябва и извадим онази енергия, която тя съдържа, то е правият процес. И за желанието е същото: възприемеш желанието както

трябва, задържиш го колкото трябва и извадиш онази енергия, която е потребна, то е правилният процес. Туй желание не е необходимо да седи с векове. Желанията в човека идат тъй, както светлината иде. Реалното в живота не седи дълго време. То е един малък момент, може би една хилядна, една десетохилядна, една стохилядна, една милионна част, каквото и да е, в какъвто и размер да е. Не искайте да задържите нещата повече, отколкото трябва.

Ако вие не се научите да дишате с цялото тяло и с дробовите, всякога ще боледувате. Значи в природата има един закон: тя обича туй, което ти е определено, дажбата, която имаш, да приемеш и да преработиш. Вие сте ученици на Земята, известно количество въздух е определено да го преработите. Ако вие не го преработите, в книгата на вашия живот ще пише, че вие не сте преработили вашата дажба. Тогава идат болестите, намалява се заплатата ви. Казва: „Защо съм болен?“ Не си обработил въздуха. После от въздуха ще извадиш тая енергия, която едновременно е потребна и за теб, потребна е и за природата. Всички съзнания са съединени като клетки в един организъм. Следователно вие сте полезни в общото, тази работа, която вършите, ще влезе в общо употребление на цялото.

Едни хора страдат от преяждане, а други – от недояждане. Бог, Който царува на Земята, не благоволява нито към едните, нито към другите. Приемай толкова храна, колкото можеш да асимилираш. Този начин на хранене се благославя. Като се храниш, ще се радваш и веселиш. Като ядеш ябълка, трябва да вложиш всичката си любов в нея, да влезеш в положението на дървото, което я родило. И душата ти да се свърже с всички същества, които са работили за нея. Ако така обикнеш ябълката и я приемеш в себе си, ти ще придобиеш повече енергия, отколкото си придобил за цяла година. Но за това се изисква знание, вяра. Този закон работи тогава, когато в човека няма съмнение. То прекъсва всички токове, всички връзки между съществата. Щом се усъмниш, страданията идат. „Защо страдаме?“ Защото се съмнявате. Години наред аз правя опити в разни направления с най-благородните и благочестиви хора и се чудя колко лесно се съблазняват!

ЕДНОКРАТНИ И МНОГОКРАТНИ ПРОЦЕСИ

Каквато и да е работа в света, тя е благородна. Няма работа, която да не допринесе нещо. Вие не мислите, че в една работа има разнообразие. Формите не работят в дадения случай. Известна

работа, която трябва да свършиш, ще ти допринесе нещо. Нея като свършиш, ще дойде втора, трета, четвърта. Ако една работа не си готов да свършиш, другите няма да дойдат. Работите вървят по един закон. Ако детето най-първо не е пъплило по земята, не може да ходи. Ходенето на два крака се дължи на онова пъплене. Туй животно, което ходи днес по земята, във водата се учеше да си мърда перките и опашката, тогава се учеше да ходи. Туй животно се учеше да хвърка във въздуха, защото млекопитаещите са били във водата като риби, били са във въздуха като птици и после слязоха на земята, дойдоха в нова форма. През ред форми са минали, докато се научат да ходят.

Като риби бяхте едно време и само си въртяхте опашката. Казва: „Той си върти опашката“. Ами риба е. „Той си маха крилата“. Птица е. „Той само се върти.“ Животно е. Най-послед човек е велосипед с две колелета. Като се качиш на велосипеда, трябва да си майстор. Като се качиш на велосипеда, равновесие се иска. За да стои човек на краката си, се изисква равновесие, за да не падне. Имайте предвид – и в умствения свят законът е същият. Човек трябва да мине през всички форми на мислите, за да дойде до онази форма, която може сега да използва.

Най-първо всяка мисъл ще я ограничите. Ограничете себе си. То е естествен закон. Най-голямото ограничение ще туриш в началото. Природата започва с туй ограничение на сиромашията, казва: „Ограничи себе си до минимум. След туй започни да даваш на себе си свобода, всеки ден по малко, по малко, докато станеш напълно свободен.“

В природата съществува един закон: ти ще започнеш с най-малките величини. Детето изведнъж не изниква като гъба, но постепенно расте, малко по малко. Този закон трябва да спазвате навсякъде. И в знанието – пак същият закон. Ти изведнъж не се стреми да придобиеш всички знания, защото твоят мозък не е в състояние да издържи. Знанието си има своя предел. Ти, като искаш да знаеш всичко, ще извлечеш от природата онези сили, които напрягат в мозъка и ще си създадеш ненужни страдания.

Както за създаването на живота са употребени усилия и опити на вековете, така и за изменението му са нужни векове и хилядолетия. Като не разбират този закон, религиозните хора искат изведнъж да станат светии. Това е невъзможно.

Един окултен ученик, който следвал окултните науки, си носил един пояс около кръста, не го снемал. Пък всичкото нещастие седяло в тоя пояс. Колкото пъти да му казвали: „Извади тоя пояс,

скъсай го“, той казвал, че не може да се скъса, дебел е. Учителят му дал една игла и казал: „Ще преброиш колко нишки има този пояс и всяка нишка ще скъсаш! Ще извадиш едната нишка, ще я скъсаш, после втората ще извадиш и ще скъсаш, и така ще преброиш всички нишки.“ Ученикът след като преброил колко нишки имал поясът, той се скъсал. Нишка по нишка трябва да броите.

Щом вече си започнал да се занимаваш със своите погрешки, ти си започнал с изправянето. Изправянето не може да стане изведнъж. Вие мислите, че известна ваша погрешка може да я поправите изведнъж. Или пък мислите, че известна дарба може да я изявите. Положителните и отрицателните черти не може изведнъж да се турят в действие. Навсякъде се изисква време и работа. Да се поправи една погрешка, изисква се едно усилие. В развиването на една дарба законът е все същият. Има една последователност, постепенност, която трябва да се прилага.

Човек, който иска бързо да преживее, който иска да израстне изведнъж, който иска много неща, той бързо остарява. Който бързо расте, бързо и остарява, който бързо остарява, бързо и осиромашава. Такъв е законът в природата.

Всичко, което човек мисли, чувства и желае, той може да постигне. Обаче не желайте да постигнете всичко изведнъж! Не желайте всичките ви цветя да цъфнат наведнъж! Защо? Ако всички цветя в градината ви цъфнат наведнъж, радостта ви ще бъде голяма наистина, но за кратко време. Щом цветята ви прецъфтят, останалото време от годината ще бъдете лишени от радост. Както природата е наредила, цветята да цъфтят през цялата година, тъй е най-хубаво. Не желайте всичката вода от извора да изтече наведнъж! Изтичането на водата е закон за постепенно реализиране на нещата. В това отношение и вашата мисъл трябва да бъде подобна на течащата вода, да няма прекъсване.

Законът е: знанието, което иде от Бога, Божествената светлина да стане достояние на нашите души. Колкото е по-голяма светлината, толкова е по-добре. Но ние се страхуваме, че ако влезе много светлина, ще изгубим сегашните условия. Толкова светлина трябва да имате, колкото е необходимо за дадения случай. И в любовта е същият закон. Някой път вие желаете повече любов, отколкото ви трябва. И любовта някой път може да бъде непоносима. Толкова любов да има, колкото може да ви причинява радост. А пък във всеки един момент любовта ще приижда и ще осветява пред вас все повече от видимия свят. Не е необходимо да видите всички цъфнали цветя. Ще видиш едно цвете и ще се зарадваш, ще ви-

диш друго цвете и т.н. Ще видиш една река, втора река, трета река и т.н. Последователно, като отивате от предмет на предмет, вие ще опитвате проявите на света.

Когато давам съвет на някой болен, той остава недоволен и казва: „Това са празни думи! Кажи ми нещо реално.“ Казвам му: „Ще мине“. „Как ще мине?“ Този човек е недоволен, защото иска още в дадения момент да мине болката му, но следният момент тя пак ще дойде, и то увеличена. Някой страда, но и страданието не може преждевременно да се махне. Ако се махне преждевременно, то ще се удвои. Този закон се отнася и до радостта на човека. Не можеш да увеличиш радостта на човека повече от тази, която в дадения момент има, защото нервната му система не е нагодена да възприеме мощната енергия на голямата радост.

Ако изядете една бучка захар, ще изпитате приятност, сладчина в устата си. Но ако изядете няколко бучки захар една след друга, сладчината ѝ ще се намали, вследствие на затъпяване чувствителността на нервната система. Следователно, щом изядете една бучка захар, почакайте известно време и след това вземете втора, трета и т. н. Според този закон много години трябва да минат, за да се реализират някои от вашите желания. Ако преждевременно ги реализирате, те ще цъфнат, но няма да завържат, ще завържат, но няма да узреят и вие ще бъдете нещастни.

Не събуждайте любовта на когото и да е преждевременно. Не внасяйте в човешкия ум светлина преждевременно. Не давайте на човека свобода преждевременно. На спящия човек каква свобода можеш да му дадеш? На спящия човек каква светлина можеш да му внесеш? При тъмнината може да спи по-добре. Щом вече се събуди, тогава ще внесеш любовта. То е ядене. Първото нещо – човек ще представи яденето, то е емблема на любовта. След туй ще дойде светлината, Слънцето ще изгрее. Божественият свят е създаден по същия закон. Слънцето се показва на ония, които са събудени. Днешният ден носи известни блага. Ако вие сте събудени, тези блага ще дойдат, ако не сте събудени, вие се смущавате, тогава ще се зародят ред нещастия. Тук една несгода, там друга несгода, ще прекарате целия ден в несгоди. Казвате: „Защо Господ създаде света така?“ Не го създаде така.

Помнете: който отваря сърцето си за някого и проявява всичката си любов към него, той прави престъпление. Искате ли да дадете на възлюбения си от своята любов, давайте му капка по капка. Същият закон се отнася и към идеите. Искате ли да проявите

идейния живот, изнасяйте навън една по една идеите си. Само по този начин те растат и се развиват правилно. Изнесете ли ги изведнъж навън, в скоро време ще почувствате известна празнота в себе си. При това, започвайте от най-малките си идеи и постепенно вървете към големите. Като работите по този начин, ще видите, че имате условия за проява на всяка ваша идея. Някой се страхува, че като изнесе идеите си навън, няма какво повече да работи. Не е така. Работа има за всички и за цялата вечност.

Разликата между разумния и неразумния живот се заключава в последователността на нещата. Разумност съществува там, дето има последователност; дето няма последователност, никаква разумност не съществува. Слушате ли някой човек днес да говори едно, а утре – друго, той не е разумен. В неговата мисъл няма последователност. От такъв човек нищо не може да се очаква. Разумен човек е онзи, в мислите, в чувствата и в действията на когото има пълна последователност. Това е закон, който има отношение към целокупния живот. Прочетете книгата на някой учен, поет, писател или философ и вижте има ли последователност в техните мисли. Ако има последователност, вие смело можете да кажете, че това са разумни хора.

Във всички светове – физически, духовен и умствен – разумността се отличава с последователност. Там, дето има последователност, има и музика, и изкуство, и култура, в широк смисъл на думата. Без последователност никакво възпитание не съществува. Как ще възпитате детето, ако не спазвате известна последователност в храната? Храната и начинът на хранене представят основа на човешкия живот. За да бъде къщата устойчива, преди всичко основата ѝ трябва да бъде здрава. Материалът на основата ѝ трябва да бъде здрав, но същевременно и сцеплението между съставните части на материала трябва да бъде силно. Значи и при градежа на къщите трябва да се спазва известна последователност.

Съществува един закон: всяко едно чувство подразбира друго. Като кажеш „сладко“, какво чувстваш? Какво си представяш? Сладкото вече подразбира мед, захар, сладко цвекло, сладка царевича, сладко винце. Думата „сладко“ ще предизвика ред други представи. Или пък кажете „горчиво“. Като кажеш една дума, ред други предмети ще се явят във вашия ум. Следователно всякога трябва да има думи, които подтикват към мисъл. Когато нещата се нареждат, предизвикват се тия предмети, които са ни потребни. Самовъзпитанието седи в това. Там, дето е наредено, като дойде една идея, тя предизвиква други идеи. Те се нижат като цяла една мрежа.

Мисълта на възпитаните хора е нанизана. Онези, които не са възпитани, тяхната мисъл не се ниже.

Основен закон в природата е, че тя най-първо събира, акумулира силите си и после ги развива.

Най-силната черта първа се проявява. Туй, което се проявява най-после, то е най-слабо. Най-хубавото грозде се появява първоначално на лозето, а пък ягоридата най-късно се явява и е недозряла. Когато говорите за добродетелта, същия закон ще спазвате. Туй, което най-първо се появява в душата, то е най-силно.

Всички благословения идат чрез първите деца. Ако първите деца се благословят, то ще се благословят и другите. Ако първото дете умре, то останалите оглупяват.

Ако във вас първата мисъл, Божествената, умира, то всички други мисли у вас оглупяват. Ако във вас първото чувство умира, то всички други чувства оглупяват. Ако във вас първата постъпка умира, то всички други постъпки оглупяват. Законът е този: първата любов, първата светла мисъл, която иде от Бога, пази я. Най-скъпоценната мисъл е тя. Тя е дар от Бога. Първото чувство, то е един голям дар от Бога. Пази го! Първата постъпка е голям дар от Бога. Пази я! Ако мислиш, че отпосле ще дойдат, лъжеш се. Сега аз като говоря, някои от вас може би се засягат. Много трудно е да се говори. Вие казвате: „Толкоз години се подвизавам и не съм намерил нищо още“. Че ако 20 години се подвизавам и съм изгубил първата любов, какво струва моят подвиг?

Закон е: ако първият мъж не може да ви даде любов, вторият никога няма да ви я даде. Ако първата мисъл не даде плод, втората никога няма да даде. От злото излиза зло, от доброто – добро.

Законът е: ако вие вземете вярно „до“, вземате вярно и последователно и всички други тонове. Ако вземете „до“ криво, и всички други тонове, които следват, няма да бъдат верни. Или казано другояче: ако имате един принцип, който прилагате зле, ако не разбирате този принцип, няма да разбирате и фактите, които произтичат от него. Ако не разбирате закона, и фактите, които произтичат от закона, няма да ги разбирате. Казвате: „Какво има, като не ги разбираме?“ Ще влезете в много противоречия в живота си, ще си създадете най-големите страдания.

И мислите си имат закони. Всяка една мисъл носи със себе си особен вид материя. Трябва да знаеш тази мисъл какво носи със себе си. Аз съм наблюдавал: отива някой някъде и още от първата дума може да се знае какъв е. Ако някой ученик отиде при един

професор музикант, още от първия тон, който вземе, професорът знае какъв е ученикът. Ако първия тон вземе невярно, казва: „Няма да го приема в училището“. Трябва да мислиш. Ако вземеш началото вярно, всички тонове ще вървят вярно. Ако вземеш първия тон криво, ти не можеш да пееш. Началото трябва да бъде вярно. В духовния свят е така. Началото трябва да бъде вярно, тогава всички погрешки ще се изправят.

Не искам ученици, които стават добри. Искам ученици, които са добри в началото. Като вземеш първия тон, верен трябва да бъде. Така трябва да мислите. Ако вземеш вярно първия тон, всичко друго ще върви. То са закони. Ако първата мисъл в твой ум е вярна, и всички мисли ще бъдат верни. Ако първата мисъл е крива, тази крива мисъл ще привлече всички криви мисли.

Аз съм за онази реална философия. Не да ви разправам какво ще бъде за бъдеще. Аз зная какво ще бъде за бъдеще. Зная и какво е било миналото. За мене миналото не е капитал и бъдещето не е капитал. Аз разчитам само на настоящето. Настоящото, това съм аз – туй, което е в мене, на него аз разчитам. Това, което в дадения момент имам, туй мое разположение, то е реалното. Не какво ще бъде след един час, но в дадения момент какво съм, то е реалното, то е, на което аз разчитам. Законът е верен. Ако аз съм добър сега, и следния момент ще бъда добър. Ако сега аз не съм добър, и следния момент няма да бъда добър. Ако сега съм беден, и следния момент ще бъда беден. Ако сега съм богат, и следния момент ще бъда богат.

Аз поддържам възгледа, че човек е добър само в момента, когато действа добре, прав е в момента, когато постъпва право, любещ – само в момента, когато проявява любовта и т.н. Престане ли да върши това, той не е нито добър, нито праведен, нито истинолюбив и т.н. Докато се съобразяваш с тези закони, мислите ти ще вървят гладко, пластично. В такъв случай, ако си художник, писател или домакиня, всичките ти работи ще вървят правилно, с широк замах. Но в момента, когато измениш на своите мисли, ще слезеш от по-високо в по-ниско поле. Аз си представям, че тези полета се намират в един безграничен кръг и колкото повече слизаме надолу, толкова повече този кръг се стеснява, като приема форма на конус. Някои казват, че тези полета са 7, а аз намирам, че те са на брой 7 милиона по 7 милиона. Вие слизате по-надолу и по-надолу в този конус и си казвате: „Да слезем по-долу, за да видим какво има там“. Щом дойдеш до най-долните полета на този конус, в центъра му, там ще спреш, ще се преобърнеш на едно микроскопическо същество и ще

кажеш: „Господи, защо станах толкова малък?“ Защото си един от великите философи и си дошъл тук да научиш изпълнението на малкия закон в живота.

Еднообразието в молитвата не е полезно. Да четеш постоянно едни и същи молитви, това е престъпление. Хубавите неща не се повтарят. В любовта нещата не се повтарят. Там всяко нещо става само по един път. И втори път може да стане нещо, но по друг начин. Ако веднъж любиш, втори път по същия начин не можеш да любиш. Същият закон се отнася и до мисълта. Това, което днес мислиш, не се повтаря. Като знаете това, прилагайте всичката си любов и мисъл в работата си.

Съвременните хора очакват в бъдеще да дойдат блажените времена. От физическо гледище така е, но блаженството е извън времето. Има хора, които и днес са блажени. Не е било време, когато разумният да не е бил блажен. Не е било време, когато глупавият да е бил блажен. Под „блаженство“ разбирам разумност. Блаженството се крие в разумното схващане.

Божествените, красивите неща стават само веднъж. Те не се повтарят. Ще кажете, че друг път ще постъпите по Божествено. Щом сте изгубили първия момент, ще чакате друг момент. Определено е времето за доброто. Като се направи веднъж, то носи своето отражение. Само веднъж можеш да направиш добро, но много години след това ще се радваш. Ехото или отражението на доброто трае дълго време.

Съществува следният закон: човек никога не може да повтори грешката, която веднъж е направил. По друг начин, при друга обстановка, при други условия тази погрешка може да се повтори, но при същите условия е невъзможно да се направи.

Вас ви е страх, че страданията може да се повторят. Нещата не се повтарят. Ценни са нещата, които веднъж в живота стават. Туй, което е станало веднъж в живота, е ценно. Това, което считате повторение, то е на другите хора. Някой човек има твоята опитност, то не е повторение на нещата. Някой път се заблуждавате. Страх ви е, че ще осиромашеете. Два пъти вие не може да осиромашеете, веднъж може да осиромашеете. Два пъти млади не може да бъдете и два пъти стари не може да бъдете. Само веднъж можете да бъдете млади и само веднъж можете да бъдете стари; само веднъж можете да бъдете учени; само веднъж можете да бъдете добри. Закон е. Вие сега се плашите, че сиромашията ще дойде. Веднъж ще бъдеш сиромаш. Втори път и да искаш, сиромашията не иде. Богатството

само веднъж може да дойде. Втори път и да искаш, не иде. Сега с тия неща не сте съгласни. Можете да ги опитате. Аз ви привеждам закона, дали сте съгласни е безразлично. За мене е важно туй, което е, съществува ли в природата, или не. Щом е в природата, спор не правя. Има неща, които не са в природата. Те не са реални. Аз говоря за реалните неща, които са в природата.

В света всичко е допустимо. Всичко човек може да мисли. И всичко е полезно само за един момент. Парите може да ти бъдат полезни само един момент, а не всякога в живота да ти бъдат полезни. Аз обяснявам един закон. Парите някой път може да ти избавят живота, но парите някой път може да ти изгубят живота. Храната може да ти бъде полезна само в един даден случай, когато си гладен, но ако ти не знаеш как да вземеш тази храна, тя може да стане отрова за тебе. Ако твоят стомах не започне да работи навреме и ако тази храна би седяла няколко часа, ще започне едно разлагане, веднага ще се роди един противоположен процес.

Сега аз ви насърчавам за новото, което иде. Старото е загубено вече, за него не ви насърчавам, то си отива. Закон е: веднъж печалба, веднъж загуба – периодически става това. В бъдеще пак ще се повторят нещата, но при други условия, в друга система. При даден случай, в дадена система нещата стават веднъж. Затова трябва да бъдете готови каквото ви се случи, да го приемете добре.

Някой път вие затваряте вашите идеи. Те са затворени, идеите ви скърбят. Някой път идеите ви излизат навън, те се радват, пък вие скърбите. Питам сега: кое по-хубаво – английската лира да бъде в джоба ви, или да излезе из джоба навън? Понеже вие не сте били способни да я накарате да ходи, тя е проходила сама. Защото тази английска лира, вие имате право да я държите в джоба един ден, втория ден ще излезе навън. В природата само един ден имате право да я държите. Такъв е законът. От изгрева на Слънцето до залеза имате право да я носите в джоба. През този ден трябва да влезеш в някоя бакалница, да й намериш работа. Тя иска да излезе, да види белия свят. Тя иска да излезе из джоба, да я покажете, да се засмеят хората, да я помилват, да я погалят.

Какво заключение ще направите? Ти имаш известна идея, ти имаш право само един ден да я държиш в сърцето си. Все таки тази идея може да излезе, най-малкото да я поразходиш. Идеята е жива, трябва да излезе, да й дадете право. Да не кажете: „Аз изгубих идеята си!“ Идеята не може да се изгуби. Идеята може да иде на гости някъде другаде, а щом една идея не може да намери симпатия, съчувствие в тебе, или ти не я оценяваш, тя ще офейка.

Бъдещето на всички зависи от днешния ден. Помнете правилото: който се осигурява за един ден, той се осигурява за всички останали дни на живота си, и обратно: който се осигурява за всички дни на живота си, той се осигурява само за един ден.

Ако дойде някой човек при вас, не бързайте изведнъж да задоволите неговите нужди. Една услуга можете да му направите, малка помощ можете да му дадете, но само за през деня. За другия ден не мислете. Вие не сте длъжни да го осигурите за цяла година или за цял живот. Божият закон позволява да осигуриш човека за един ден само. Осигуриш ли го за 2 дни, ще те държат отговорен. Осигуряването е човешки закон. Божественият закон не се занимава с никакви осигуровки.

Всички несгоди в нашия живот, ако ние се опрем в Божествените разпореждания, в час и половина ще се оправят. Има три момента: твоят глад ще се задоволи или сутринта, или на обяд, или вечерта. Ти целия ден не можеш да гладуваш. Вечерта, преди да е залязло Слънцето, твоят глад ще се задоволи. До вечерта не може да не се подобри твоето състояние. Тази е една опитност сега, тя не може да се докаже отвън. Ако вие спазвате всички правила, всички закони на Божествената Любов, вашите нужди ще се задоволят от изгрева до залеза на Слънцето. А пък има нещо, за което невидимият свят никога не отговаря. Ако сте гладни, ще се задоволи твоят глад. Но ако искаш да имаш от сутринта до вечерта лачени обувца, те няма да дойдат. Хляб ще дойде, но лачените обувца няма да дойдат. Те не са потребни. Да имаш лачени обувца, това значи да си създадеш нещастие. На камилата, или чия кожа трябва да се одере? Питам: ако щастieto ти ще причини нещастие на другите хора, това щастие ли е? Ако благо то на един човек произведе нещастieto на 10 души, това не е благо. Бог изисква от нас нашето благо да бъде благо и за другите хора.

Всички страдаме от грандиозни идеи, искаме да бъдем богати, да се осигурим за 120 години. Щом се осигуриш за 120 години, ще бъдеш нещастен човек. Ние имаме право за един ден да бъдем осигурени: от изгрева на Слънцето до залеза – за 12 часа сме осигурени, понеже Бог е промислил за нас. Мислите ли, че онзи баща, който има 2-3 деца, не е промислил за тях? Разумният баща, който се е оженил по всички правила, които Бог изисква, като се родят децата му, ги осигурява с прехрана. Като ги праща в училище, няма да мислят откъде да вземат пари, бащата е промислил. Ако сме от разумните деца, всичко е промислено. Ако искаме да се осигурим, въпросът е друг – ние ще се отделим.

Та закон има в природата: туй, от което имаш нужда, не излишните неща, но ония необходимите неща в живота, за днешния ден каквото трябва, всичко туй е промислено. Ако някои неща има, които не са промислени, те не са ни необходими. Ние искаме да се осигурим за далечното бъдеще, за 120 години. В природата за един ден те осигуряват. Гладен си, за този момент ти си осигурен, в следния в тебе пак трябва да се роди желание. Защото всеки момент трябва да бъде свързан с някоя идея.

От къде произтича недоволството на човека? Бог е толкова умен, че Той ти дава за дадения случай това, което ти трябва. За следващия момент Той ти оставя едно желание, пак да искаш да го удовлетвориш. В дадения момент ти си доволен, но околото ти е недоволно, защото искаш Бог да те осигури и за утрешния ден.

Природата ни осигурява само за един ден. Като ядеш, ти си осигурен. Закон е: щом имаш едно ядене, то всичките последващи яденета ще дойдат. Всяко ядене ще дойде на времето си. Та нашето недоволство произтича от факта, че ние искаме да се осигурим. Че щом те обича Бог, не си ли осигурен? Каква по-голяма сигурност искаш? Сигурността не е нещо външно, то е едно вътрешно отношение. Писанието казва: „Ние живеем и се движим в Бога“. А при това се безпокоим.

Небесният живот подражава бъдещето, което ти искаш да живееш – то е добрият живот. Приготовлението отсега трябва да почне. И ако отсега не приготвяваш условията за бъдеще, ти сам ще се спънеш и ще страдаш. Законът е такъв, че днешния ден трябва да го прекарате добре, понеже утрешният ден се определя от днешния. Всеки ден определя следващия. И всеки ден се определя от днешния ден. Днешните ви мисли определят посоката на вашите бъдещи мисли – както мислите днес, така ще бъде и утре. И най-малкото колебание в живота, може да докара едно голямо нещастие. И съвременните хора страдат при най-малкото колебание – дали да вършат Волята Божия; най-малкото колебание в бъдеще може да ви причини много големи страдания. Отклонението е много малко, незабелязано, но в своята периферия последствията са много големи.

НАВРЕМЕ

Съвременните хора искат да разберат нещата изведнъж. Всяко нещо очаква своето време за разбиране. За всеки ден е определено

какво може човек да разбере, да научи. Той не може да разбере нито йота повече от това, което е определено. Закон е: човек не може да види или да чуе повече от това, което му е определено за даден момент.

За да живее добре, човек трябва да изучава законите на времето, с които разумният свят си служи. За всяко благо, което се дава на човека, има точно определено време. Същият закон се отнася и до щастиято: щастиято иде точно в определено време. Следователно искаш ли да постигнеш известно благо, иди точно на определеното време и чакай. Благото ще дойде точно на определения ден, час, минута и секунда. Днес повечето хора закъсняват и затова изгубват благото, което е било определено за тях. Малко хора ще срещнете, които отиват по-рано от определеното време или точно на определеното време. Искате ли да получите пари от банката, ще отидете по това време, когато касата е отворена. Ако закъснеее само с една минута, ще намерите касата затворена. Когато чувате някой да се оплаква от живота, да казва, че е преживял големи разочарования, една от причините за тия разочарования се крие в неспазване закона на времето. Той всякога е закъснявал. Дето е отивал, навсякъде му отговаряли: „Късно е вече!“ Този човек не се е ръководил от разумното начало в живота.

Често обезверяването на хората се дължи на техните невежествени аргументи, че светът не е устроен както трябва. Аз посветих цели 12 години да изследвам нещата на тяхното място и намерих, че във всичко, което природата е създала, няма нито едно изключение. Хората сами създават изключенията си. Ако ти закъснееш само 2 минути на гарата, ще останеш да чакаш друг трен на станцията. По-добре е да отидеш една минута по-рано на станцията. По-добре е ти да чакаш трена, отколкото тренът да те чака. Хората не спазват този закон в своя живот. Например те се женят кога и да е. Но това не може да бъде така. Ако ти закъснееш само една минута, отиде щастиято ти. Ако искаш да се жениш, ти трябва да бъдеш поне една минута по-рано в църквата. Закъснееш ли, работата не върви вече. Всички нещастия в света се дължат на факта, че нещата не са станали на своето време.

Важно е някой път да разберем работите основно – не как е направен светът, но как го разбираме и как го прилагаме. Казвам: за щастливия живот има само едно правило, което можем да почерпим, то се крие в самите нас, в една написана книга и ние можем оттам да почерпим, да видим тези закони и да ги предадем. Всичкият кодекс, какви ли не закони има написани там.

Тук нашите земни закони се различават от законите, които са написани на Небето. Там има закони в колко часа да си легнеш, не само в колко часа, но и в колко минути и колко секунди. Ако точно навреме не си легнеш, цялата нощ не можеш да спиш. Определено е кога да ядеш. И ако не седнеш навреме да ядеш, яденето не става. После има закон кога да постиш, не става тъй, без закон. Нещата стават по един строго разумен начин. Всякога умните хора, гениалните хора се съобразяват с този ред и порядък. Които не разбират, те насилват тялото си и вследствие на това се явяват тези аномалности, които сега забелязваме: разни болести, отслабване и т.н. И се задава въпросът, какъв ще бъде краят на света. Казвам: началото на света е било много добро, Господ всичко намясто е турил. Защо светът е лош, то е наша работа. Светът е лош, понеже ние не разбираме този свят, не вървим според законите и се намираме в стълкновение.

Човешкият живот не се развива правилно поради неразбиране на законите. Да кажем, тук са турили закон: 12 часа е време за обяд. Обаче този час не е меродавен за всички хора. Всички трябва да ядат, гладни не гладни, трябва да ядат. И това 12 разваля хората. В природата 12 часа кога е? Когато си гладен. Но не да си прегладнял. Когато дойдеш до най-високата точка на глада, това е 12. И ще почнеш тогава да ядеш, защото, ако не ядеш, това е вече един наклон – престава гладът. Кога трябва да яде човек? Когато гладът дойде в него, този импулс да възприемаш храната, тогава е точно на зенита. И ако ти ядеш тогава, гладът се използва, това е най-добрият момент за ядене, защото храносмилането става по всички правила. Щом не си гладен, храносмилането не става правилно. Когато ти усещаш най-големия глад, стомахът мисли най-много и е на върха на своята мисъл. Той казва: „Хляб!“ Такова е и отношението на мислите. Всяка една мисъл трябва да я предизвикаме точно навреме. И всяка една мисъл трябва да остави онова, което има в себе си. Ако не го остави, тази мисъл не е права. И всяка мисъл трябва да приеме онова, което е в съзнанието ти. Ако не го възприеме, тази мисъл не е права.

Никога не бързайте. Щом дойдем до закона на любовта, всяка мисъл, всяко чувство имат точно определено хармонично време. Може една любовна мисъл да дойде преди време, може и подир да дойде. То са неестествени форми. Обаче, ако вие искате любовта да се прояви в тази форма, тя има точно определено време. Има един часовник, който е в човека. В някои хора този часовник е развит повече, в други – не. Тази идея ще дойде точно навреме.

В съзнателния живот има един важен закон, който гласи: за всяка енергия, затворена в каквато и да е форма, има определено време за развитие. На това основание всеки човек трябва да използва енергиите, които са вложени в неговия организъм в съответното за тях време. Не отлагайте! Всяко отлагане внася дисхармония в правилното развитие на човешкия ум и на човешкото сърце.

Ти всякога „до“ не можеш да вземеш вярно. Има музикално време, когато можеш да го вземеш вярно, но има време, когато не можеш да го вземеш вярно. Относително можеш да го вземеш, но не са верни тоновете. Има време, когато можеш да вземеш вярно тона. Щом ти вземеш вярно тона, ти имаш вдъхновение. Вдъхновението се дължи на правилното вземане на тона. Една мисъл, ако не можеш да вземеш правилно, не можеш да имаш вдъхновение. Един тон, ако не вземеш правилно, не можеш да имаш вдъхновение. Гениалните хора имат вдъхновение, талантиливите имат отражение, обикновените хора имат копието. Аз наричам гениални хора, които вземат правилно, вярно тона. Това са хора, които схващат правата посока, от извора вземат нещата. В този смисъл всеки народ е гениален.

Ти може да бъдеш гениален, но работата е да спазваш тази гениалност, да знаеш, че през целия ден не може да вземаш „до“-то така. Ето аз какво разбирам психологически: тонът „до“ е свързан с ограничително състояние, природата те е ограничила и ти е дала възможност точно навреме да се освободиш, ни по-рано, ни по-късно. Ако се освободиш точно навреме, ти си гениален. Яйцето, когато се излюпи точно навреме, то е гениално. Когато една идея дойде в тебе точно навреме, когато може да ти бъде полезна, ти разработваш тази идея.

Преди години дойде една българка и донесе близо 1 милион марки. Казва: „Един милион марки!“ Гледам, на тия марки падежът изминал, 5 пари не струват. (...) Един наш приятел намислил да направи едно добро. Турил приблизително 10 банкноти по 1 000 лева в Библията. Седели 10 години, минал срокът, оттеглила ги банката от употреба. Намира ги, ни 5 пари не струват. Сега се спирам на закона: има добрини – изтекъл срокът, 5 пари не струват, има знания, които 5 пари не струват, има вяра, която 5 пари не струва. Ще пиеш една студена вода и ще започнеш отново. Няма по-важен живот от сегашния, от сегашната наука.

Всичко трябва да става навреме. Майката трябва да роди навреме. Навреме трябва да лягате, навреме да ставате, навреме да ядете, всичко трябва да става точно по определени закони. Ще

кажете: „Утре мога да го направя“. Не, доброто трябва да се направи навреме, може да го направите само днес. Туй, което обещавете днес, днес трябва да го направите, а не утре. За утрешния ден има друга работа, друго нещо е приготвено.

Бог казва: „Търсете Ме докато Съм близо“. Или казано другояче: обичайте Бога, докато можете да Го обичате. Или да го преведа на вашия език, на човешкия език: яж храната докато е прясна, а не след като почне да ферментира, след 3-4 дена. Яж плода, още като го откъснеш от дървото, не го оставяй, свърши си работата с него. Не оставяй плода да изгние.

В Божествения свят нещата не се отлагат. Ти казваш: „Аз ще си помисля“. По човешки можеш да отлагаш колкото искаш, а пък по Божествено никакво отлагане да няма. И всички наши погрешки седят в това човешко отлагане. Ти казваш: „Чакай да си помисля“. И Господ казва: „И Аз ще си помисля“. И понеже Господ разполага с повече време, то кой ще победи?

Трябва да имаме отношение към Бога. Когато говори за любовта, човек трябва да бъде на чисто. Да имаме само едно понятие за любовта. Казвате: „Искам да ме обичат хората“. Какво подразбирате? Обичта седи в малките работи. Жаден съм, казвам: „Да има някой да ми донесе вода“. Няма вода. Минава един човек, носи една стомна с вода, налива ми една чаша – то е любов. Аз съм гладен, нямам нищо да ям. Минава един човек, носи пълна торба, изважда и ми дава хляб – то е любов. Който каже една дума, който ми направи най-малка услуга навреме и намясто, то е по закона на любовта.

Дойде ти някаква идея на ума и ти започваш една работа, без да знаеш ще успееш ли в тази работа, или няма да успееш. Ако разбираш законите, ще знаеш какви ще бъдат резултатите на започнатата от тебе работа. Който не разбира законите, той изпада в суеверие. Суеверието прилича от факта, че когато се натъкнете на някаква Божествена идея, вие не я прилагате навреме, вследствие на което вместо добро излиза зло. Следователно всякога, когато правим добро не навреме, ражда се зло; когато правим зло навреме, ражда се добро. Когато правим зло не навреме, винаги остава зло.

„Трябва да обичаме!“ Но след като излезете, пак ще запее старата песен. Имаш един самун хляб и казваш: „Този хляб ми е за 2 дена“. Срецаш един пътник и ти, който имаш хляб, казваш му: „Нямам!“ Този, когото срещаш, е от добрите. Но среща те един разбойник и не казва: „Имате ли хляб?“, но ти казва: „Стой, дай торбата!“ При първия случай вие сте господар, но при втория ви

среща разбойникът. Той ще провери, че лъжете. И понеже ви пади труда, ти ще носиш празна торба. Понеже си казал на първия това, което не е вярно, сега ще носиш торбата такава, каквато е според думите ти. Понеже си казал, че нямаш нищо, сега, като ти вземе разбойникът хляба, това ще стане вярно. Когато не можете да направите едно добро навреме, непременно трябва да знаете, че злото ще дойде. Ще дойде вторият и ще дадеш това, което имаш.

По този закон се сменя и вашето състояние. Вие искате да обичате, но търсите някого, който да съответства на вашата обич – да е красив, да е хубаво облечен и докато го намерите, вие изгубвате вашите чувства.

Казвам: съвършените хора правят всяко нещо навреме и намясто. Идеята на живота седи в съвършенството. Съвършенството не е едно положение статично, то не може да се определи. Съвършеният човек във всеки момент на времето и извън времето прави всяко нещо навреме. Несъвършените хора се отличават с две качества: някои много бързат, други закъсняват – много са лениви. Ленивият е несъвършен и който много бърза, и той е несъвършен. Той бърза, отива преждевременно – ще чака. Той отива половин час на гарата по-рано и там ще чака, да не би да пропусне влака. Така изгубва времето си. Той трябва да идва 2-3 минути по-рано, да може времето да го употреби разумно.

Пристигнеш на гарата с 1 минута закъснение – не е много закъснението, но тренът е заминал. Ако идеш 1 минута на гарата по-рано – ти трябва да се спреш отвън. Не на нашите гари, но в невидимия свят те глобяват. И рано като идеш, и късно като идеш, те глобяват. Точно на момента ще бъдеш там. Ако рано идеш, ще те глобят, и 1 минута като идеш по-късно, пак ще те глобят. Трябва да пристигнеш навреме.

Това е нещо непонятно сега. То е до един вътрешен морал. Този морал е валиден само за тебе, а не за другите. Туй, което е право, в даден случай то е право само за тебе. И законът подразбира, че това е едно място на кръстопът – друм, дето се прекръстосват пътищата: ако навреме минеш, с никого няма да си в стълкновение. Ако минеш или по-рано, или по-късно, тогава ще има стълкновение. Щом има стълкновение, или си допъл рано, или си късно допъл.

Когато научите великия закон, че всички неща в природата стават в точно определено за тях време, вие ще престанете да се безпокоите. Всичко в природата е отмерено и строго определено.

Съществува един закон в битието, според който не е позволено да се пилеят великите блага на живота. Всяко благо трябва да се

даде точно навреме и намясто. Когато дадена душа е готова да приеме известно благо, то ѝ се дава преизобилно. Това е истина, която всеки момент можете да проверите. Ако човек би имал възможностите на един ангел, да владее законите на материята, да владее своите мисли и чувства, да пътува от една система в друга, той би могъл да седи пред Божия престол, да се ползва направо от Неговата светлина и знание, от Неговата Любов и свобода.

СЪЕДИНЕНИЯ, ПРИСАДКИ, ОСНОВА

Старите алхимици са вземали земята, водата, въздуха и огъня като четири основни елемента, а съвременните химици имат за основни въглерода, водорода, азота и кислорода. Тия елементи са като основни, водородът – като един от най-леките. Тия четири елемента играят важна роля в човешкия живот. Кислородът и азотът са смесени и тъй образуват въздуха, не са съединени, а само смесени. Докато са смесени, нашето развитие върви правилно, но в деня, когато се съединят, образува се една отрова. „Ще образуваме братство чрез съединение!“ Казвам: вие не можете да се съедините, за да образувате братство, защото ако се съедините както кислородът и азотът, ще образувате една отрова и ще отровите цялото човечество, но можете да се сдружите.

И вие питате: „Защо са тези нещастия?“ Защото има не смешения, а съединения. Всички експлозии произтичат все от съединения.

При тия условия, при които живеем, съединение не се позволява. Има един закон, той е следният: ние имаме право да се съединяваме само с Бога и с никого друго в света. С Бога, понеже Той е едно същество неизменяемо в себе си. С Него може да се съединим и резултатите ще бъдат добри, а всяко друго съединение при каквито условия и да е, ще причини повече вреда, отколкото полза. Следователно трябва смешение, сдружаване, а не съединение. Нотите съединени ли са, или смесени? Музиката е съставена по закона на смешението. И ако хората съединят тези ноти, какво ще излезе? Най-голямата бомба, при която всички музиканти биха хвъркнали във въздуха. Ако един музикант би се осмелил да направи едно съединение, в музиката би произлязъл един от най-големите взривове, какъвто светът не е изпитвал.

Трябва да има смешение. Вие искате да се съедините. Не, никакво съединение не бива да има между вас. Ще се съедините

само с Бога, а между вас да няма никакво съединение! А който се съединява, ние ще го изпъдим навън, навън! Защо? Защото е вече опасен. „Изпъждане“ аз разбирам: ще го турим в някое шише, ще го запушим като киселина, тя е отрова, всяка една капка, дето падне, гори. Човешкият егоизъм е опасен затова, защото е образуван по този закон на съединението. Няма по-голяма отрова в света от човешкия егоизъм. Това е едно ужасно съединение! И когато някой каже, че трябва да напуснем човешкия егоизъм, разбирам, че трябва да го разложим: азота отделно и кислорода отделно, за да функционират като смесени елементи.

Съвременните хора се намират в мравична култура. Човечеството сега минава през културата на мравите. Тази култура е опасна и от културата на змиите. Че това е тъй, вие ще видите, че там, дето има мравки, змиите бягат, понеже мравките със своята киселина пропъждат змиите. Че туй е един факт, вижда се в живота: там, дето хората са станали егоисти, извънмерно алчни, интелигентността бяга. Защо? Тази алчност е в състояние да разсипе всички тия клетки на благородство.

Съвременните европейски народи се намират в тази фаза. И те не могат да видят по-далече, че иде нещо по-ужасно. За това те не мислят. Азотна киселина иде и тя ще разруши всичко. И след като дойде разрушението, тогава те ще кажат: „Кои са факторите? – Икономическите условия, търговският пазар.“ Не, не, приятели: факторът е вашият егоизъм, основата на културата на мравите – по закона на съединението азотът и кислородът във вас са образували една от най-силните отрови. Тогава ще се разедините и ще се съедините с Бога, ще се образува едно вечно благо, а помежду си ще живеете като братя.

Злото и всички зли и добри постъпки са съединения. Лошите постъпки трябва да ги разложиш. Ако можеш да ги разложиш, те се поправят. Ако вие разложите азотната киселина, от туй, което остава, един от тия елементи е опасен, а другите два са безопасни.

Българинът казва: „Златен език има“. Някой човек, като говори, златен език има. Значи говори хубаво. Има нещо по-хубаво от златния език – любещият език. Езикът трябва да бъде любещ – когато този език омекне по закона на любовта. Знаете ли, има такива думи отровни. Понякой път казва човек думи, които произвеждат отрова, като отрова са. И ние със своята мисъл, без да искаме, някой път образуваме тия отрови, защото в природата съществуват известни елементи, които са отровни. И със своето сърце образуваме известни отрови, и със своите постъпки образуваме отро-

ви. Та, най-първо, ще се научим да работим химически. Да осигурим нещата, да произвеждаме доброто в света. Злото нека седи отвън като една сила. Но нито един от вас да не го възприема в своята Светая Светих.

Та, казвам: ще дойдат отвън хора да ви изкушават, ще имат желание да ви станат учители. Те ще ви казват: „Знаете ли, че там, дето ходите да ви проповядват, се всява деление между народа?“ Не, деление не съществува в света. В света има развиване, има разклонение, но не и деление. В биологията се казва, че клетката се размножавала чрез деление. Не, в клетките не става никакво деление, а се извършва един вътрешен процес на разклоняване. Клетките растат и се размножават тъй, както корените, клонищата, цветовете и плодовете на едно дърво. И в живота няма деление, но има разклонение. Това са закони. Онези хора, които не разбират дълбокия смисъл на тия закони, говорят за деление, но ние вървим по закона на разклонението. Делението произвежда смърт, а разклонението е процес на великия живот, който работи в света. Следователно жена, която ражда, се намира в закона на разклонението. По този начин Божественото приижда в живота.

Ние искаме по закон да станем добри. Добротата е вложена в нас, трябва да бъдем добри. Трябва да повикаме доброто. Ние искаме да станем умни. Но разумността е вложена в нас, ние трябва да приемем разумността. Силата е вложена в нас, ние трябва да приемем силата. Всичко не се изисква от нас. Само едно проявление се иска. Всичкото изкуство е там. Тогава ние пренебрегваме ония малки подтици. Дойде един малък подтик, пренебрегнем го. Тия малките подтици образуват велики работи в света. Един поглед може да създаде едно щастие.

Някои хора са лоши, понеже лоша присадка им е поставена. Други са добри, понеже присадката им е добра. Лошите хора са присадени с дяволска присадка, а добрите – с Божествена присадка. Присадката на лошите хора е направена от кръвта на Каина, а присадката на добрите – от кръвта на втория син на Адам – Авел. Всички сегашни хора носят в себе си по малко от кръвта на Авел – от добрата присадка.

Никога не се борете със злото. Искате ли да се борите със злото, турете доброто в средата: вие застанете на дясната страна, доброто – в средата, а злото – на лявата страна. Така постъпват добрите хора. Лошите и неразумните хора постъпват точно обратно: те застават на лявата страна, злото турят в средата, а доброто – на

дясната страна. Не, доброто трябва да стои всякога в средата между човека и злото. И тогава всички енергии, които излизат от злото, преди да дойдат до човека, ще минат през доброто, а доброто знае как да се справя с тях.

Когато казваме, че доброто може да се справя с енергиите на злото, ние имаме пред вид закона на присаждането. Земеделците знаят този закон и го прилагат на практика. Когато искат да опитомят, т.е. да облагородят някое овоцно дръвче, запример ябълка, те го присаждат с доброкачествена ябълка. Какво става с недоброкачествената ябълка? Енергиите на тази ябълка минават през присадката и след 1-2 години тази ябълка започва да дава добри плодове. Значи, когато енергиите на злото минават през доброто, те се изменят коренно.

Има една друга опасност в живота. Върху едно питомно растение, върху една питомна слива може да присадите една дивачка, неопитомена. На дивото може да присадите питомното, пък на питомното да присадите дивото. Следователно ние не спазваме ония закони, които съществуват в природата. Много пъти сме присадили неестествени мисли върху естествени мисли. Върху добрите мисли сме присадили лоши мисли, не им знаеш естеството. Защото всяка една мисъл се познава дали е добра от плодовете, които дава. И желанието се познава от плодовете, и постъпките се познават от плодовете. Много мъчно е да знаеш след години какъв резултат ще има една мисъл. Не знаете и какви ще бъдат резултатите на една постъпка.

Когато човек проявява някаква аномалност в живота си, това показва, че има нещо чуждо в неговото първично естество, т.е. някаква присадка. Който иска да се освободи от тази аномалност, преди всичко трябва да се освободи от присадката, която някой е турил на неговото дърво на живота. Ако присадката е по-благородна от твоето естество, не я хвърляй. Запример, ако ти си трън, а върху тебе е присадена ябълка, остави ябълката свободно да се развива. Обаче, ако върху ябълката е присаден трън, последният трябва да се отчупи. „Имам ли право да хвърля тръна навън?“ Счупи тръна и го хвърли навън. Трънът се е ползвал много време от твоите сокове, затова ти имаш право вече да се освободиш от него.

Присадките са допуснати в природата, но те се подчиняват на един велик закон в Битието, според който всичко, което става в света, съдейства за общия ход на живота. Частично нещо може да не е добро за някое същество, обаче, що се отнася до общия ход на живота, всичко е за добро. Разумният човек всякога може да се

освободи от ония условия на живота, които не предвиждат неговото добро.

Важното е да разбирате какво нещо е силата на човешката мисъл. Ако ти знаеш как да мислиш, ти ще знаеш как да учиш, ще отстраниш от себе си отчаянието, обезсърчението, ще знаеш как да отмахнеш от себе си всички противоположни мисли, които могат да те нападнат. Мнозина от вас имате мисли от миналото, които сега пак се измътват във вас. Вие носите със себе си всички отрицателни мисли от минали животи. И мислите никнат във вас като семената. Някои казват: „Да се изкоренят!“ Не, една лоша мисъл може да стане като подложка. Трябва да разбирате тогаз закона на присаждането на мислите. Как се присаждат? Дърво със семка може да се присажда пак с дърво със семка. И дърво с костилка се присажда пак с дърво с костилка. Но не може едно семчесто дърво да присадим с костилково дърво. И обратното не може.

Преди да сте съградили новото в себе си, не разрушавайте старото. Не се стремете да победите плътта в себе си. Духовното в човека не може да се развива без плътта. Тя е подобна на подложка в растението, върху която става присаждането. Плътта е подложка, а духът – присадка върху тази подложка. Между плътта и духа има борба, която продължава дотогава, докато духът, т.е. присадката се прихване добре върху подложката и започне свободно да се развива. Когато соковете от подложката започнат правилно да се движат нагоре към присадката, а тия от присадката се движат правилно надолу, към подложката, животът се развива нормално. Тогава ние казваме, че борбата между плътта и духа е завършена. Това наричаме още трансформиране на енергиите. Всеки човек трябва да знае този закон и да го прилага в живота си. За да може правилно да прилага този закон, човек трябва да се моли. Без молитва нищо не се постига.

Като знаете закона за присаждането, не се лъжете в хората, нито в себе си. С каквата присадка сте присадени, такива сте. Ако си добър, внимавай да не счупиш добрата присадка отгоре, да не излезе лошата основа. Ако си лош, помъчи се да счупиш лошата присадка отгоре, да остане доброто, което е основа на твоя живот. Значи добрите хора са присадени с добра присадка, но под корените на това добро се крие злото. Лошите хора са присадени с лоша присадка, но под корените на това зло се крие доброто като основа на техния живот. Това са контрасти, които съществуват освен в живота, още и в природата. Дали вярват хората в това, или не вярват, то е друг въпрос. Важно е какво говорят фактите. Някои хора в

младини живеят добре, вярват в Бога, а в старини се разпусчат, водят лош живот. Други пък обратно: в младини живеят разпуснато, а на старини се стягат и започват да търсят Бога.

Когато хората се карат и морализират едни други, те мислят, че могат да си въздействат, да се възпитават. Не си правете илюзии – никой никого не може да възпита. Всеки човек си остава такъв, какъвто си е. Той проявява това, което е вложено в него. (...) Задачата на възпитанието е да се събуди доброто, което е вложено в човека и на него да се разчита, но не и да се внесе нещо отвън.

Ще приведа един пример. Във Варненско, на един Атанас чорбаджия синът му се оженил за една красавица, наречена Минепшка. Тя била толкова ленива, че постоянно седи, не се дига. Две слугини ѝ служат, децата, които родила, други ги гледат. Като искат да кажат за някой, че е ленив, казват: „Като Минепшка, снахата на Атанас чорбаджи“. След 12 години слушам, мъжът ѝ умрял и тази Минепшка станала работлива, търсят я жените да ги учи как да сноват, как да навиват. Променила се, като умрял мъжът ѝ.

Трябва някой добър човек да умре, да влезе в жената, или жената да влезе в мъжа, да стане нещо от него. Има закон: не да умре, но да се пожертва. Ако в нас няма добри мисли, за да може да се пожертва някой за нас, ние как ще се подобрим? Когато пожелаем доброто на един човек по закона на любовта, може да стане нещо от него, но когато искаш да го използваш, нищо не става. Бог е създал всички хора много разумно. Не трябва да си правим илюзии, не трябва да се опитваме да насаждаме нищо ново в човека. Невъзможно е по никой начин да се всади нещо ново в човека. Туй, което е дошло чрез майката, може да се развие. Каквато и присадка да се присади, тя като се счупи, пак израства онова, с което човек е роден.

Едно правило ще ви дам: ако искате да въздействате на един човек, най-първо намерете в него една добра черта, която той има, нещо, което остава винаги с него и дръжте я в ума си. С туй вие ще му помогнете повече, отколкото да го морализирате 10 години. Дръжте хубавото и имайте доверие в хубавото в него. Другите неща ги оставете, providението ще ги изправи. И за себе си приложете същия закон. Да вярваме в доброто в нас, в онова, което Бог е вложил. Въпреки всички наши погрешки, като мислим така, ние ще излезем много по-скоро от мъчнотиите, в които сега се намираме.

Човек не може да расте, без да дава. У Бога това е закон, който постоянно действа. Понеже ние трябва да мязаме на Бога, понеже Бог дава, аз трябва да вярвам по Неговия път и трябва само така да

давам. Това е закон! Ама защо, ама за какво трябва да давам, ама на място ли е, без място ли е – не разсъждавам. Давам и с време, и без време. Давай! Правете добро и навреме, и без време! Ако твоето сърце при един лош човек може да тупа по един начин, а при един добър човек трябва да тупа по друг начин, тогава какво ще стане с тебе? Сърцето трябва да тупа еднакво и при добрия, и при лошия човек. При единия и другия човек трябва да бие еднакво! То е едно твое външно схващане за добър и лош човек. Много добри хора, аз виждам, в бъдеще ще станат лоши хора. И много лоши хора, аз виждам, в бъдеще ще станат добри хора.

Сега няма да ви обяснявам това, аз го мисля тъй. И колкото пъти съм проверявал това, така е излизало. Тези, добрите хора, аз ги наричам на златарски език „позлатени хора“. За бъдеще ще се изтрие тяхното позлатяване и ще станат лоши. Аз виждам много лоши хора, които са ръждясали отгоре, само с тиня са покрити, но като се очистят, измият вътре, ще видите, че са златни. Един ден условията ще изгъркат тази кал.

Срещне те някой, иска ти помощ, бръкни в джоба и каквото намериш, дай му го. Нека туй, което дадеш, да остане в ума ти, да работиш върху него. Защото като дадеш половината, ти ще работиш върху тази половина. Туй, което ти си дал на другите, то у тебе ще принесе плод. Този човек, като благодари за това, което си му дал, ти дава условие да растеш. Ако ти не дадеш, нищо не посяваш. Като направим добро, правим услуга на себе си. Ако тия хора не благодарят, тогава Божествената енергия няма да дойде и хубавото в нас не може да израстне. Законът на самовъзпитанието е такъв.

Човек не умира, но дохожда в такива условия, дето съзнанието му се пробужда. Този закон е неумолим. Земята влиза в нови, Божествени условия. Целият свят се пробужда. Който иска да остане в старите условия, може да си остане. Казано е в Писанието: „Грешните ще изчезнат, а праведните ще се умножат и благословят“. Ще кажете, че този закон е жесток.

Ще изясня мисълта си. Представете си, че цялата Земя е покрита с лед. За да се махне ледът, трябва да се разбива с чукове, с търнокоп. Иначе не може да се живее. Ледът трябва да се махне, но с чукове нищо не се постига. Като изгрее Слънцето, ледът ще се стопи. Колкото повече се усилва Слънцето, толкова по-лесно се топи ледът. Ледовете, това са грешните хора. „Какво ще стане с тях?“ Ще изчезнат. Жестоко ли е това? „Какво ще стане после?“ Наводнение. То представя добрите хора. „А след наводнението?“ Ще излезе буйна растителност. Земята ще се покрие с дървета и

цветя. Не е ли по-добре да изчезнат грешните от лицето на Земята? Те ще изчезнат от повърхността на Земята и ще слязат във вътрешността ѝ – там да работят. Тяхната енергия ще влезе в Земята. Това значи: грешните ще носят праведните на гърба си. На всеки грешен по един праведен. Казвате: „Ужасно учение! Да носиш човек на гърба си!“ Дивачката не носи ли облагородената присадка на гърба си? Кой ви дава право да присаждате? Според мене, това е в реда на нещата. Щом искаш да опитомиш дивата череша, ще я опитомиш, нека дава хубави плодове. На същото основание питам: защо да не присадиш един грешен човек? Щял да плаче. Не е в това въпросът. Икономията на природата изисква да правим това, което е нужно за общото развитие на всички същества. Следователно страданията са допуснати, когато служат за общото добро.

УСЛОВИЯ, СРЕДА, ВЪЗМОЖНОСТИ

Разумните и напредналите същества ще ви запитат: „Отде идете?“ „От Земята.“ „Какво научихте на Земята?“ „Едно разбрахме на Земята: няма друга планета във вселената с по-тежки условия за живот, но няма и по-интересна планета от Земята. Големи противоречия, мъчнотии и нещастия има, но и много интересни неща стават на нея.“ Заслужава да живее човек на Земята! Кажете ли човек за себе си, че има големи противоречия и мъчнотии, същевременно трябва да знае, че е интересен човек. Лошият човек е интересен. И обратното е вярно: интересният човек е лош. Зад всяко противоречие се крие нещо интересно. Като знаете това, благодарете на Бога, че живеете на Земята, която, от една страна, е пълна с противоречия и мъчнотии, а от друга – интересна е. Това, което научите на Земята, никъде другаде не бихте могли да научите. На нашата Земя, именно, е верен законът: „За онези, които любят Бога, всичко се превръща на добро“.

Хората се оплакват от условията на Земята, въпреки това, когато я напускат, плачат. Защо? Защото подсъзнателно те разбират, че животът на Земята е интересен не само за хората, но и за ангелите, и за възвишените същества. Те отдалеч наблюдават и изучават живота на хората. Някои от тях слизат даже на Земята да им помагат.

Казвам: тъй, както светът върви, върви към по-добро. Жените сега са по-добри, по-свободни, отколкото едно време. Мъжете са по-свободни и за в бъдеще, след 50-100 години, ще бъдат най-малко

два пъти по-свободни, отколкото са сега. Някои се оплакват, че светът е лош. Светът сега е станал по-добър, отколкото в миналото. Светът е лош по единствената причина, че ние от този свят искаме повече, отколкото той може да ни даде засега. Ние зимно време не можем да изискваме от Слънцето това, което Слънцето не може да ни даде. Зимно време в умерените пояси няма условия да ореш, да сееш, да садиш. Значи ще чакаш 3-4 месеца, когато Слънцето дойде до известно положение и тогава се създадат благоприятни условия. Трябва да спазваме този закон. И любовта върви по този закон. Има една любов, която наричаме екваториална. Има една любов, която я наричам на умерените пояси. Има една любов на студените пояси. Има една любов на Северния полюс, на най-студеното място. Вие трябва да разбирате условията, при които любовта може да се прояви.

Понякоя път вие казвате: „Защо са тези лоши условия в света?“ Лопшите условия показват, че не си живял както трябва. Такъв е законът. Ти казваш някой път: „Защо дойдоха лопшите условия?“ Или ти си причината, или обществото е причината, или човечеството е причината. Има някаква причина, за да дойдат лопшите условия. И ако дойдат добрите условия при мене, или аз съм причината, или обществото, или цялото човечество. Та ние участваме във всички неща.

Един човек си служи с една пушка манлихер или с едно чифте. Когато се прицели право, целта е близка. Когато е далечна, дигне мерника нагоре. Куршумът лети нагоре, прави една траектория. Най-първо върви нагоре от вътрешното напрежение, но колкото по-далеч отива, става по-тежък, траекторията се изкривява, образува се една крива линия. Значи всички предмети не могат да се движат по една права линия, понеже има две сили, които въздействат – едната отвън, другата отвътре. Те трябва да се уравновесят. Ако външните условия и вътрешните възможности се уравновесят, ще има една права линия. Ако човек иска да бъде справедлив, в него условията и възможностите трябва да са в равновесие, тогава имаме права линия. Щом имаме условия по-слаби и възможности по-силни, образува се една изпъкнала линия. Щом имаме условия по-силни и възможности по-слаби, образува се една вдлъбната линия. Тогава по първия закон са се образували планетите. Когато възможностите са по-силни, образували са се високите планини. Когато условията са били по-силни, са се образуват вдлъбнатини, долини, езера, морета.

Та казвам: ако вие не може да се справите с външните условия,

ако те са по-силни, вие ще станете долини. Тогава във вас ще се събере вода, реки ще имате. Трябва да бъдете разумен човек, да знаете как да употребите реките и езерата.

Един професор ти е писал две и половина. Че как е премерил той знанието, че да си отговорил за две и половина? Защо не напише още една половинка? Онзи, който не разбира закона, ще каже: „Защо да не ми тури още половинка, какво му липсва?“ Това скъсване на студентите в университета си има други причини. Причините произтичат от един свят не на физическото поле. Някой път професорът е тъй неумолим, непременно той трябва да те скъса, като че му е заповядано да те скъса. И той ще те замотае така, че ще те скъса. Даже и студентите знаят това, те вече предчувстват. Казва: „Ще ме скъсат, аз го зная“. И отива той, не че не е учил, но съчетанието на времето и действащите сили е такова. Той е учил, учил, но професорът го къса. Всякога един професор може да скъса който и да е студент. Всякога силното може да спре един предмет, който се движи. Всякога се разбира, че професорът е по-силен. Пред по-силното ти трябва да отстъпиш – ще спреш! Това не е една слабост. Ако не може професорът да те скъса, ще съжалява.

Това са отвлечени въпроси, отвлечени – значи не са реални. Когато ти кажеш: „Аз това не мога да го постигна“, постижението обхваща един момент. И затова е необходимо, когато човек влезе в света, да намери една хармонична среда, да бъде в хармония с всички среди, които действат около него. Това е закон. Има една среда, която е в хармония с него, и той трябва да я намери. Всички тези среди, които ти противодействат, те спъват. Има един закон на хармонията. Ако ти не можеш да дойдеш във връзка с него, ти ще се спреш. Непременно ще те скъсат.

Разумният професор няма да направи това. Аз вземам професора, който ще те скъса, като условия в живота, които нямат никакво отношение към нас. Един камък, който пада от една височина, не може да се спре, той се търкаля. Ние изясняваме известни физически процеси. Ти на един професор не можеш да му четеш никакъв морал. Аз го вземам като един камък, който върви от върха на една планина, търкаля се и пада в известна посока. Питам: кой трябва да се отбие – камъкът, или аз? Аз трябва да се отбия. В дадения случай той е професорът, от високо слиза той.

Когато говорим за разумност в света, трябва да подразбираме известни действия, които наричаме механически, на които съзнанието е отвън. Не се бори с процеси, които са механически! Но ти трябва да намериш законите на тази механика. Не регулирай тези

процеси отвън, но ги регулирай отвътре. Например раздразниш се, това е един механически процес. Не търси причината на гнева вън от себе си, но и вътре в себе си не я търси. Колкото и да търсиш причината на гнева отвън или отвътре, де ще намериш гнева? Има ли някой, който да е хванал гнева? И има ли някой от вас, който да е намерил мястото на гнева у себе си? Предметът, който предизвиква гняв, всякога е външен, а знанието, което имаш за предмета, е вътрешно. Като добиеш вътрешното знание, ти преодоляваш гнева. Докато ти съзнаваш, че един предмет не може да предизвика гняв, ти не се гневещ, ти си спокоен. Но всякога, когато не съзнаваш какво става с тебе, ти можеш да се разгневещ.

В какво седи забавлението и в какво – работата? В забавлението вие нямате никакъв приход, а имате всякога разход. Забавление може да си позволи само един богат човек, крайно богат човек. И въобще забавление дават най-много на децата, понеже те са най-богатите. Най-богатите същества на Земята са децата. Те са като царе и като князе 1-2-3 години и след това изгубват тази магнетическа сила и стават като обикновените хора. И тогава им дават работа. В дадения случай вие трябва да се абстрахирате от сегашното ваше състояние, в което се намирате. Човек, за да разбере правилно живота, той трябва да проумее един основен закон: той трябва да се абстрахира от дадените условия, при които живее. Да кажем, че вие сте един пътник, някой княз, имате всичко на разположение, но тръгвате на разходка неприготвен и въпреки че сте княз, опитвате негодите на живота като един обикновен човек: каруца нямате, дреха и т.н. Какво трябва да правите в дадения случай? Да гледате колкото се може по-скоро да свършите с тези неблагоприятни условия. Това зависи напълно от вас.

Като ученици, вие трябва да разбирате законите за смяна и съпоставяне на нещата. Когато се яви някое животинско състояние във вас, вие трябва да знаете как да го смените. В естеството на човека е да се проявят и животински желания, но той трябва да бъде буден, да не им се поддава. Ако при дадени условия може да се справи с някое свое желание, колко по-лесно човек може да се справи със своите животински желания. Изобщо вълкът обича да яде овце, но ако срещне болна овца, той я бутне оттук-оттам и се отказва от желанието си. В този случай той предпочита да яде корени, отколкото болна овца. Човек трябва да разбира външните условия и вътрешните възможности в себе си, за да се справи с действащите сили в природата. Запример желанията на човека са резултат на известни природни сили. Същевременно те са желания

на много същества, а не на един човек. Някой човек иска да превъзмогне желанията си изведнъж. Докато е свързан с тия същества, той има същите желания, каквито и те имат. Един ден, когато разреши правилно връзките и отношенията си с тия същества, той ще бъде свободен от техните желания.

Съвременният човек още не е господар на желанията си. Запример някой иска да се откаже от месоядството, а не може. Защо? Защото е свързан още с теченията на месоядството. Когато излезе от тия течения, той може да стане вегетарианец. При това положение растителната храна се отразява благотворно върху организма.

Човек не може да се освободи от едно свое желание, докато мисли, че то му е необходимо. Ако не може да го реализира, той страда, мъчи се. Такова е положението на човека, който минава от физическия свят в духовния. Докато е на Земята, той яде всичко, каквото пожелае. Много естествено, той има уста, език, зъби, стомах, може да яде. Обаче, като замине за онзи свят, той оставя физическото си тяло на Земята, а занася със себе си желанията: иска да яде, не може. Като види, че не е подготвен за условията на духовния свят, той започва да се мъчи. Ще дойде ден, когато ще се нагоди на новите условия, но ще мине време. Значи за реализиране на едно желание се изискват съответни условия. Такъв е законът и на физическия, и на духовния, и на Божествения свят. Невъзможно е човек да реализира желанията си, ако няма съответни условия за това.

Какъв е законът на клепачите? В една минута колко пъти човек трябва да мига? Ако един човек бързо мига, разбираме, че условията, при които живее, са много лоши, има много прах, праши се окоето и затова мига бързо, за да се изчистят очите. Както става и с прозорците – мият ги, за да се очистят. Когато се подобряват условията на живота, и мигането става по-рядко. Този закон е верен: октичавите хора бързо дишат.

Има един вътрешен закон, който определя нещата. Той е следният: когато усещате в себе си голяма скръб или голяма тъга, или голяма тъмнина, това показва, че вие се движите в гъста материя или в един неразумен свят. Вие сте попаднали в една неблагоприятна среда.

За да се развива правилно, за да води нормален живот, човек трябва да се намира в хармонична среда. Всеки от вас може да създаде хармонична среда за своето развитие. Даже и при най-неблагоприятни условия да попадне, той може да си създаде от тях

една хармонична среда, но за това се изисква голяма устойчивост и постоянство.

Има закон, според който, ако дадеш на едно тяло по-голяма плоскост и го пуснеш във водата или във въздуха, то олеква и силите му действат по-енергично. Законът, който можем да изведем оттук, е следният: силата в живота ни ще бъде обратно пропорционална на съпротивленията, които срещаме, т.е. голяма сила – малки съпротивления, малка сила – големи съпротивления. И всичко това е в зависимост от гъстотата на средата. Ето защо ние трябва да минем в живота си по онзи път, който има най-малко съпротивления.

Вие казвате: „Слънцето изгря на хоризонта“. Вие нямате самата действителност. Вие казвате: „Сега изгря Слънцето“. Не, преди 8 минути е изгряло, но сега го виждате. Ако вие се движите с бързината на светлината, след 8 минути къде ще бъдете? 8 по 60 колко прави? 480, и имате по 300 хиляди километра в секунда. Значи разстоянието, което светлината може да измине за 8 минути, на мене ще ми трябват хиляди години, за да го извървя. Следователно законът е много верен. Туй, което може да направи един учен човек, невежият не може да го направи, понеже умът на учения човек се движи по-бързо. Онова, което извършвам, е в една среда, дето има съпротивление. Туй, което един добър човек може да направи, един грешник не може и да сънува. Той живее в една среда, дето нещата стават по съвсем друг закон. Праведният човек разполага със съвсем други средства.

Един праведен човек може цял един град да разруши, ако иска. Но този праведен човек никога няма да си позволи да направи такъв един опит, понеже ще се лиши от силата си. Той знае това. Казвате: „Да видим вашата сила!“ Нали от Христа искаха да си покаже силата? Известно знание Той никога не си позволи да прояви. Понеже ако Той си позволи, ще наруши друг закон.

Във всяко едно име първата буква е важна. И първата буква на името не се мени. По-добре е да продължаваш името, не съкращавай името си! Ако не ти върви, продължи името си. И ако пак не ти върви, още го продължи. Ще забележите – този закон съществува. Германците са един народ, който е много стеснителен. Крайно стеснителен. Имат енергия, искат да се проявят, затова у тях думите са дълги, те постоянно продължават думите си, правят ги дълги. У англичаните, в тяхната империя Слънцето никога не залязва. Те съкращават думите. Германецът съзнава, умът му работи, той усеща, казва: „Ще дойде един ден...“ За да се освободи от тези ограничения,

от лошото положение, той трябва да подобри външните условия и бори се по който и да е начин да намери един изходен път. И човек във всяко едно положение, в работата си, все ще се намери в положението на германците, може да се намери и в положението на англичаните. Тогава съкращаването на думите какво означава? Много е натоварена колата ти. Ще снемеш малко от товара си. Ако продължаваш думите, колата ти е празна, ще слагаш още, разширяват се думите. За човек в неблагоприятни условия казват: „Той много мисли“. Когато човек се намира в едно затруднено положение, той мисли.

Мнозина очакват благоприятни условия в живота си, тогава да работят. Те са на крив път. Всякога ще работите, за да не изпуснете благоприятните условия. Изпуснете ли ги, ще дойдат неблагоприятните условия. През месец май цъфтят всички цветя, всички плодни дървета. Ако едно от тях не цъфне, то е изгубило благоприятните условия, ще чака другия месец май на следната година. Другите дървета завързват плод и плодът узрява, а закъснялото дърво, макар и при външни благоприятни условия, не може да расте и да се развива. То минава през вътрешни неблагоприятни условия, затова страда. То е лишено от вътрешна енергия. Как може да се помогне на това дърво? Като се пренесе в друга област, при благоприятни за него условия. Там то ще цъфти и ще следва пътя на своето развитие. Това е законът, който има отношение и в психическия живот.

Няма по-добър живот за вас от сегашния. Отложите ли работите си за друг живот, вие ще се намерите при по-трудни условия. Пропуснете ли условията сега, те никога няма да се върнат. Не пропусчайте сегашния живот, ако искате да използвате разумно всички негови блага! Щом знаете този закон, от вас като ученици се изисква будно съзнание да не пропускате условията, които днес ви са дадени.

Има един стих: „Иде нощ, когато никой не може да работи“. Защото благоприятните условия са в деня. При всеки един импулс на човека, когато ти просветвелее в каквото и да е смисъл, ти си в деня. Щом имаш каквото и да е желание, каквато и да е мисъл, каквато и да е постъпка, когато има най-малкият импулс, ти си в условията на деня – има светлина. А когато се изгубят тези условия, ти си в нощта, в смъртта. Денем човек не може да умре, само нощем може да умре човек. Нали ви се вижда малко противоречиво, че денем не умират хората? Аз ще ви дам един контраст. Може ли водата да замръзне при 100 градуса топлина? Не може. Там, дето

има светлина, смърт няма. Щом човек изгубва живота си, това показва, че вътрешните условия са в тъмнина. Има известна тъмнина, която съкращава живота. Значи онова, което съкращава живота, не са условията. Отвън има светлина, но вътре някъде в човека има известна тъмнина, която го липава от живота.

Вие трябва да спазвате един психологически закон. Някой път сами можете да си създадете един обръч чрез постоянни внушения. Затова всякога, когато се намираш при каквито и да са мъчни условия, ти си кажи тъй: „Има условия, при които тази мъчнотия може да се премахне“. Кажи тъй в ума си и след това премахни мъчнотията. Ти казваш: „Това нещо е невъзможно“. Всички неща са възможни в света! Запример, казвате: „Злото съществува“. Но изведете един закон или едно правило: щом е възможно злото, възможно е доброто! Щом е възможна смъртта, по-възможен е животът! Щом е възможна глупостта, по-възможна е разумността! Щом е възможна омразата, по-възможна е любовта!

Представете си, че имате една хоризонтална плоскост А. и всички предмети на тази плоскост са в равновесие. Ти си в една плоскост и си в покой. Всичко е в равновесие. Но ти не можеш да се движииш в никоя посока. Силите са тъй уравновесени, че не можеш да се проявиш наникъде. Съпротивлението иде просто от площта, която е поставена в абсолютен покой, в абсолютно хоризонтално положение. И няма по-несносно положение от това, когато имаш абсолютно хоризонтално положение. Какво трябва да се прави тогава? („Трябва да се даде един наклон на плоскостта.“) Добре, как ще дадете този наклон? Трябва да измените площта, върху която сте поставени, под известен наклон. („Трябва да се измести опорната точка в центъра на самата плоскост.“) Много правилно. Да допуснем, че С. е опорна точка. В дадения случай ти трябва да предизвикаш някоя идея или някакво чувство отвън, то може да е по-дребно от просено зрънце, но ако това просено зрънце ти го даде някой, то може да измени цялата ти площ, понеже този център е толкова чувствителен, че и най-малката тежест може да измени това равновесие. А щом се измени равновесието, ти можеш да започнеш един нов живот.

Да преведем сега: всяко изменение, което вие психически претърпявате, са все условия, които невидимият свят ви дава. И ако вие не разбирате законите, вие изпускате благоприятните условия. Това просено зрънце е изменило това абсолютно равенство, тази равнина или това хоризонтално положение и ви дава вече условия за нов живот.

Не съсредоточвайте мисълта си на едно място, но гледайте на всички условия като на възможности за вашето развитие. Ако изгубите едно, ще спечелите 10, ако изгубите 10, ще спечелите 100, ако изгубите 100 ще спечелите 1 000 и т. н. Такъв е законът в разумния живот.

Има едно състояние, един стремеж у хората да се приравнят. Човек трябва да се приравнява, но има една опасност тогава: да не останеш в това приравняване. Трябва да мязаш на една пружина: както и да я огъваш, надолу или нагоре, като я пуснеш, тя пак да добие своето първоначално положение. А когато една пружина я огънат и тя остане в това положение, тя е загубила своето естество.

В природата съществува един закон: след всяко едно видоизменение, ти трябва да вземеш своята първа поза. Всеки един от вас трябва да знае, че има едно положение, по което природата го познава. У всеки един човек има едно качество, което той не трябва да изгубва при никакви условия! Пази ли това качество, той може да се изменя, може да се огъне някъде, но това нищо не значи, защото щом го пуснат, той намира пак своето първо положение. Та затова някой път всички трябва тъй да се отпуснете, за да добиете вашето естествено положение.

Когато имате добрите условия, вие сте добри. Но това не е вашето естествено положение. Защото добрината не е едно ваше качество. И когато сте лоши, и лошавината не е ваше качество. Е, кое е ваше качество? Да познаваш нещата. Да познаваш, че това е добро, а това е зло. И с тези сили да знаеш как да манипулираш. В това седи човекът. Доброто като принцип съществува във вселената. То е основата, същината на битието. Това е доброто. Всички същества имат стремеж към доброто. Доброто е, което радва хората, не само нас, но и животните, и растенията — там, дето има съзнание, само доброто е, което радва. Това е един извод, един резултат, нещо само по себе си. Условията дават място на доброто да се прояви. Доброто е, което ние очакваме в света. А когато се явява доброто, тогава се явяват и другите възможности.

Знанието е като възможност, вътре е ценно. Когато дойдете да съчетаете външните условия с вътрешните възможности, вие ще дойдете до вратата на училището, вие ще влезете да се учите. Ще влезете в новия живот. Така седи въпросът. Трябва да разработвате вътрешните възможности и външните условия, за да дойдете до онова знание, което ви е необходимо. То е магия. Ще се освободите от всички несгоди, които сега имате. Защото много от страданията произтичат от условията. Много от страданията произтичат от въз-

можностите. Но трябва едно естествено съчетание на възможности и условия. Не че е лошо, което желаете, но го желаете не навреме. Условията не подхождат някъде, пък някъде не подхождат възможностите.

Някой си мисли, че като вярва в Бога, всичко Господ трябва да му даде. Като иде при някой богат човек и вярва, че е богат, той да даде всичко. Някой дойде, вярва, че съм учен, да му дам всичкото знание. Такъв закон не съществува. За знанието човек трябва да работи съзнателно.

Христос казва: „Някой съградил къщата си на камък и нападнаха върху нея ред изпитания, но тя устоя. Друг пък съградил къщата си на пясък, но тя не устоя.“ Пясъкът представя външните условия на живота, към които всички се стремят. Всички хора се стремят към външен, охоложен живот, но не може да се разчита на този живот. Следователно онези хора, които градят живота си на външни условия, ще имат свършено различни резултати и последствия от тези, които градят живота си на вътрешни условия. Всеки, който гради живота си на вътрешни условия, той е в съгласие с цялото битие. Който разбира този закон, той е в съгласие и с Мойсея, и с Христа.

Старите братя, които бяха градинари, казват: „Донесете ни дървета“. И донесоха дървета. А като ги видях дърветата – всички окастрени, и знаете ли как! Някои ме питат: „Учителю, защо не взеха по-хубави фиданки, ами такива кълцани?“ Казах: „Посадете ги, че каквото стане“. „Ама ще ни се смеят хората!“ Казвам: „Посадете ги наоколо, че каквото стане от тях“. Интересно е, че тия кълцани дървета, като ги оставихме сами да растат, съживиха се. Станаха окултни дървета – обърнаха се всички към Господа и се съвзеха, пуснаха корени и клонища и започнаха да дават плод. Всеки пита: „Тия ли са окултните дървета?“ „Те са“, казвам. „Чудна работа!“

Оставете човека на неговото естество, в закона на неговата мисъл, в закона на неговото сърце и в закона на неговата воля и този човек ще се изправи, сам по себе си ще се изправи. Вярвайте в онова, което Бог ви е дал. Бог от самото начало ви е дал най-хубавите работи. Той е вложил във вас много благословения, които вие не подозирате, че ги имате. При сегашния живот Той ще ви даде само условия. С туй, което Той е турил във вашата душа, като ѝ е вложил диханието си – Духа, Той е дал всички скъпоценности, които са необходими за вашия живот. Сега се изискват само условия туй, скритото богатство във вас, да израстне. Някой проповядва: „Че какво има в човека, той е един грешник!“ А

Писанието казва: „Възлюбил е Бог истината в нас“. Възлюбил е онова, което е вложил.

Истинският човек трябва да се развива правилно, да бъде доволен от своето развитие. Той е намерил пътя на своето развитие и никога не влиза в стълкновение със своите чувства. Той никога не влиза в стълкновение със своя вътрешен свят. Докато влиза в стълкновение със своя вътрешен свят, човек не може да върви правилно в живота си. Той още не е намерил правия път на своето движение. Външните стълкновения не могат да се избегнат, но вътрешните могат. Който не може да се справи със своите вътрешни стълкновения и не може да ги избегне, той е осъден на разрушаване. Не само той, но и целият му дом ще изчезне. Според закона на наследствеността, всички народи, всички общества, всички семейства, всички индивиди, които не могат да се справят със своя вътрешен живот и влизат в постоянно стълкновение с него, са осъдени на постепенно израждане, на постепенно изчезване.

Като разглеждам целия живот, всичко онова, което съществува, от Божествено гледище е намясто. Където в света ние внасяме един наш порядък, той е в стълкновение с Божественото. Ти за-пример мислиш защо остаряваш, или мислиш защо не си богат, или мислиш защо не си учен. Ти не разглеждаш въпроса динамически, ти разглеждаш въпроса статически. Защо не си учен? Ти учен не можеш да се родиш, но можеш да се родиш с възможности да станеш учен. Добър човек ти не можеш да се родиш, но с възможности да станеш добър. Следователно този Божествен закон е прогресивен. Казва: „Защо не съм богат?“ Ти никога не можеш да се родиш богат човек. Ако се родиш с възможности за богат човек, тогава богат човек можеш да станеш.

Ако разгледате външно едно семе, вие имате известна представа за него, но това е механическо знание. Какво е всъщност семето, не знаете. За да разберете естеството на семето и силите, които крие в себе си, трябва да го посадите в земята. Според силите, които съдържа, семето ще използва благоприятните условия, които му се дават. Същият закон се отнася и до човека. Ако не е поставен при условия да прояви своите вътрешни възможности, човек не може да се познае. Някой минава за безстрашен, а всъщност носи голям страх в себе си. Като се натъкне на най-малкото външно изпитание, той проявява страх и тогава вижда, че е страхлив. Докато не се справи с вътрешния си страх, човек не може да бъде смел и безстрашен.

Вие търсите разрешението на живота вън. Вие сте прави напо-

ловина. Но всички разрешения не са отвън. Представете си, че А. представлява възможностите, а В. – условията. А. в дадения случай представлява вътрешната възможност. Вътрешната възможност е оная подбудителна причина, която те заставя да мислиш, да вършиш нещо. Външните условия дават възможност да реализираш желанията. Когато има съчетание между възможност и условия, имаме един външен резултат. Ако имате вътрешна възможност, а външни условия нямате, възможността ще седи непостигната във вас. Ако имате външни условия, а вътрешна възможност нямате, пак не може да се ползвате – нещата са непостижими. Възможностите са свързани с човешкия ум. Те идат спонтанно вътре, самозараждат се в себе си. Те се явяват, неизбежни са. Възможностите идат. Има един закон на възможностите. Има една опасност в живота – вие често искате да постигнете неща, които не са ваши.

Представи си, че ти си написана книга, съдържащ голямо богатство. Ти сам себе си не можеш да използваш, не можеш да използваш онова, написаното. Идва един мъдрец, който започва да чете на глас. Представете си, че книгата започва да слуша. Мъдрецът отваря първата страница, чете, книгата казва: „Не знаех тия неща“. После обърне втора, трета, четвърта – чете, книгата казва: „Чудно нещо!“ Мъдрецът чете.

Външните условия са от Бога, а вътрешните условия – от вас. Такъв е законът.

Често казваме, че „условията са такива“, „средата е такава“, „хората са такива“. Ако средата е такава, как е възможно орелът и гълъбът, които са живели при едни и същи условия – орелът да е станал месоядец, а гълъбът и до днес да се храни само със зърна, никакви мушици да не яде, да е останал вегетарианец? На какво основание, как е могъл да издържи? Убеждение има гълъбът. Ако един гълъб може да бъде вегетарианец при всички условия, защо един човек да не може да бъде? Аз говоря за хора, които имат убеждение, не само да се наложи със закон. Със закон може 4-5 дена, щом има закон, щом има затвор, щом има глад. Ако те глобяват по 1 000 лева на ден, как няма да станеш вегетарианец? Щом се премахне закона, пак си месоядец. Или ние сме добри, ако има закон. Дето има закон, всички хора са добри.

Вярата е закон за нас. Тя не е закон за другите. Вярата е за нас. Ти не можеш да извадиш вярата отвън да живее. Ти с вярата живееш в себе си. Дотогава, докато имаш вяра, ти живееш. Щом нямаш вяра, ти си нещастен. Щом изгубиш вярата, твоят ум се помрачава, хиляди нещастия идват. Дойде вярата, дойде светлината, ти вече

намериш пътя си. Някой казва: „Аз имам вяра“. Ти вярваш в болестта, затова имаш болест. Ти си сиромаш, защото вярваш в сиромашията. Богат си, вярваш в богатството. Имаш знание, вярваш в знанието. Щом изгубиш вярата, знанието си заминава, богатството си заминава, здравето, всичко си заминава. Казвам: вие не можете да имате вяра в мене. Вярване може да имате. В мене може да имате вяра, ако аз вляза да живея във вас, да бъдете едно с мене. Аз може да имам вяра във вас, ако вие влезете в мене да живеете и работите с мен. Щом сте във от мене, ще имате вярване. Когато казваме: „Вярваме в Бога“, разбираме: Бог живее вътре в нас и живее за нас. Каквото искаш, ще ти даде, ако вярваш, че Той живее в тебе. Ако вярваш, че Той е отвън, няма да ти се обади. Ако вярваш, че е вътре в тебе, ще направи много работи.

Казвам: не условия, а вътрешни възможности. Вярата е един закон за възможностите. Ти имаш ум, то е една възможност. Имаш едно сърце, имаш душа, то е възможност. Имаш дух в себе си, имаш воля, имаш сила, това са възможности. Като туриш всички тия сили в действие, ти ще развотиш нещата отвътре, ще знаеш как да се справиш с механическите процеси на условията.

Който иска да бъде щастлив, да не допуска абсолютно никаква лъжа в себе си. Няма да се опитваш да лъжеш Бога! Няма да се опитваш да лъжеш ближния! И трето, няма да се опитваш да лъжеш и себе си! Опита ли се да излъжеш, непременно ще опита смъртта. Законът е неизбежен. Никой не може да го измени. Влезнеш ли в живота, ще бъдеш доволен от онова, което Бог ти е дал. Не искам повече от онова, което Господ ти е дал. Искан Бог да благослови онова, което Ти е дал, да го развотиш. Не искам от ближния повече, отколкото може да ти даде. Не искам от себе си повече, отколкото можеш да направиш.

Съществува един закон в света, че за най-дребните същества, за най-малките същества, за микроскопическите същества и за човека всичко е предвидено, всички условия, при които техният живот може да се развива, са предвидени. Не само туй, но и всички изключения, които съществуват, и те са предвидени. Когато казваме, че всичко е предвидено, туй не подразбира, че когато другите работят, ние да не работим. Когато тези разумни същества работят, ще работим и ние. Когато професорите работят в университета, ще работят и студентите; когато професорите престанат да работят, ще престанат и студентите. Всеки професор, като държи своята лекция, той работи, ако не държи лекцията си, не работи. Та и ние казваме: „Нали Господ работи“. Тогава законът е такъв: когато Гос-

под работи, ще работиш и ти, когато Господ си почива, ще си почиваш и ти. Всички лоши условия в света не са нищо друго освен ден, в който трябва да си почиваш. Това е седмият ден. Боледуваш, това е седмият ден. Не ти вървят работите, това е седмият ден. Ако ти един ден в седмицата си почиваш, ти ще свършиш повече работа, отколкото ако не си почиваш.

Всички хора, млади и стари, се нуждаят от нови разбирания, от ново възпитание. Ако още се държат за старото, ще имат резултатите на обикновения живот. Старият живот започва с радост, свършва със страдания, болести и смърт. При сегашните условия на живота природата ще остане затворена. Защо? Защото хората не са готови още да разберат нейните тайни. Те са огън, който ще ги изгори. Можете ли да носите в ръцете си предмет, нагорещен до 2 000 градуса? Можете ли да носите в ума си мисли, които произвеждат ослепителна светлина? Можете ли да носите в сърцето си желания, които произвеждат голямо разширяване? От голямо разширяване сърцето може да се пръсне. При сегашните условия човек не може да даде широк замах и на способностите си. Те могат да го изкарат от релсите на неговия живот. Има закон, който определя възможностите на човека. Наруши ли се законът, нарушава се хармонията на силите в човешкия организъм. За всяка епоха са определени възможностите, до които тя може да достигне. Същото се отнася и до човека. За всеки човек е определено какви най-големи постижения може да има.

Всички – и стари, и млади – искат да живеят. И животът, който искаме да живеем, прилича на пътник, който пътува и избира път или пътека. Онзи, който има съзнателен живот, той всякога е весел, той всякога е радостен. Значи съзнателният живот е разумният живот. За всички други същества, които Бог е създал, Той е определил и среда, в която да живеят: на рибите – водата, на птиците – въздуха, а на човека – светлината. Всички нещастия произлизат от безпокойствата в живота. Ако детето е огрижено, мислите ли, че то може да порасне? И за вас е същият закон: вие трябва да се грижите само за вътрешния живот, а за външния свят каквото и да става, не трябва да се безпокоите. Когато някой не живее добре, Господ казва: „Вземете му от това, което има“.

Ако вие мислите да се унищожи злото в света, че тогава да работите, вие не разбирате онзи, великия закон. Вие казвате, че дяволът – сатана е отрицание. Като четете Йова, виждате, че този, падналият дух, се разговаря с Господа. Казва Господ: „Обърнал ли си внимание на моя раб Йов, че няма друг като него?“ Той казва:

„На мене остави твоя Йов. Ти си го заобиколил с богатства, с говеда, с овце, хубава жена, синове, дъщери, всичко има. И аз да съм на негово място, как няма да бъда добър? Я, вземи богатствата му, да го видиш, да го предизвикаш.“ Тогава Господ казва: „Аз ти казвам да го изпиташ. Аз го харесвам, както съм го изпитал. Намерил съм го праведен.“ „И аз искам да го опитам. Както ти си го опитал и както аз ще го опитам, ако излезе праведен, тогава и аз ще го хваля.“

Ти, когато си сиромаш, ще познаеш онзи, който те обича. Когато си богат, много те обикалят, ти си добър, гениален, като тебе друг няма, но не знаеш кой ти е приятел. Ако не вярвате, опитайте го!

Ученикът на Божествената школа трябва да знае, че на всички отрицателни сили в природата отговарят положителни сили, т.е. добродетели и дарби. Това е закон, който трябва да знаете. Човек се учи не само от положителното, но и от отрицателното. Важно е да използва човек разумно всички условия, при които живее. И непослушанието, което е спъвало първите човеци, дава добри уроци.

Закон е: когато човек мисли добре, той е по-културен. Той е кокиче до извора на някоя канара. Едно кокиче далеч ли е от извора, значи не мисли добре – обикновен живот. Мнозина се оплакват. Помнете: на даровития ученик ще му дадат една цигулка първокласна, и той ще я употреби. Но на един, който не е даровит, каква цигулка да му дадат? Ако му дадат хубава цигулка, само ще търка. Вие разсъждавате защо нещо не ви е дадено. Защото не сте даровити – и да ви се даде, няма да го оцените. Вие имате един ум, не го оценявате. Имате едно сърце, не го оценявате. Досега не сте мислили вашето сърце каква работа извършва. Казвате: „Защо ми е туй сърце да страдам? Аз само страдам от него.“ Страданията на сърцето са мед. Да страдаш без сърце е ад. Някои хора мислят само със сърцето си. Със сърцето е мед, без сърцето е ад. Съвременните хора нямат истинско понятие за онзи ред, който съществува в природата, който е неизменен. Всякога за даровитите хора всичко има. За ленивите души трици се дават. Щом ядеш трици, от обикновените души си; щом ядеш хубаво, не си от обикновените.

Представете си, че вас ви викат и искат да ви дадат 1 милион лева. Казват: „Дайте един проект, за какво ще го употребите?“ Какъв проект бихте дали за 1 милион? В природата ще си дадеш проекта, тогава тя дава. Като си дадеш проекта, като го одобри, тогава дава.

Понякоя път хората се раждат с предназначение, дарба имат. Понякоя път на Земята придобиват своите дарби и ги развиват. Основният закон е: използвайте условията, в които сте поставени.

В младини човек няма такава зряла мисъл, къде е неговото съз-

нание? Неговото съзнание е в баща му. Ти си дете, понеже баща ти е възрастен. Като започне да остарява баща ти, съзнанието на баща ти постепенно идва в тебе и ти се освобождаваш от влиянието му. Започваш да мислиш. Ако някой път не можеш да мислиш, причината е баща ти. Той трябва да те освободи. Бащата казва: „Ти ще мълчиш.“ Бащата е строг. Когато баща ти благоволи, той ще ти даде право да мислиш. Че така и Бог, Който ни е създал, от Него зависи. Не искам да мислиш преди Господ да ти е дал право да мислиш! Не искам да станеш богат, преди Господ да ти е позволил! За всичко онова, което желаеш, трябва да искаш позволение. Нямаш ли позволение, ти ще се натъкнеш на мъчнотии. Че то е закон в света. Ти искаш да станеш богат човек. На какво основание отгоре? Едно житено зърно, което не е сято, в хамбара стои, иска да стане нещо, седи там, няма условия. Онова, посятото на нивата, има мъчнотии и страда, но то расте.

Има ученици, на които като им дадат 10 задачи, разрешават 9, едната остава неразрешена. Някои разрешават 7 – 3 остават неразрешени. А някои 1 разрешават, 9 остават неразрешени. Онзи, който е разрешил 9 задачи, той е в областта на гениалността, гениален може да стане; онзи, който е разрешил 7 задачи и 3 не е могъл да разреши, той е в областта на талантливите; онзи, който е разрешил 1 задача и 9 са останали неразрешени, той е обикновен, дълго време има да работи. Тогава, ако вие държите статистика на мислите, ако да речем ви дойдат 10 хубави мисли и вие 9 турите в действие, тогава сте в областта на гениалността. Ако 7 мисли реализирате, а 3 останат нереализирани, вие сте в областта на талантливите. Ако само една хубава мисъл реализирате, а другите 9 ги изоставите, вие сте обикновен човек.

В желанието е същият закон. Колко от вашите желания изпълнявате? Някой път човек иска да учи и отлага. Някой път вие се готвите да идете на екскурзия и отложите. Втори път се готвите, пак отложите. Търсите най-хубавите условия за екскурзия – вие сте един обикновен човек, то е за обикновените хора. Човек, който търси най-големите удобства, той малко постижения има. Големи удобства, а малко постижения. Онзи, който среща големи мъчнотии, той прогресира повече, отколкото онзи, който има удобства.

Учителят е възможност за подигането на учениците; учениците са една възможност и условие за подигането на учителя. Учителят само при тези ученици може да внесе своето знание, да се подигне. Като съществуват тези отношения, ще се възстанови една вътрешна хармония.

Тогава ние прилагаме това учение така: богатите са условие, възможност за подигането на бедните; така и бедните са условие, възможност за подигането на богатите. Сега всички искате да бъдете богати. При туй знание всички хора богати не могат да бъдат тъй, както сега хората търсят богатството. Защото всякога, когато човек иска другите да станат условие и възможност за него да се подигне, той трябва да знае, че и той трябва да стане условие и възможност за другите да се подигнат. Туй е като един закон. Ако ти не обединиш тия двете идеи в ума си, ти нищо не можеш да постигнеш.

Има една щедрост, която хората проявяват към себе си: те имат средства и ядат, пият, автомобили имат, каквото поискат, дават си, няма нещо, което да не е задоволено. Тия желания не са в съгласие със законите на природата. Следователно за бъдеще Господ ще остави всички тия желания. Може да имаш слава, дрехи, шапки, обувца, видиш някой човек, не му влизащ в положението, казваш: „Нека носи своето бреме, мене сега Господ ми е дал. Той да си носи бремето, да се учи, аз няма какво да се уча.“ Всички тия желания за в бъдеще ще останат в друг един живот. Тогава ще се изменят условията: желанията Бог във вас ги оставя, пък ви взема условията. Ти искаш да бъдеш добре облечен, а скъсани дрехи имаш, недоволен си. По-напред в царска мантия си ходил, на всички хора си обръщал внимание, почитали са те, уважавали са те, сега ти се мъчиш. В миналото си пил винце, ракийца, сега пари нямаш, никой нищо не ти дава, оттук те изхукат, оттам те изхукат. Желания имаш, пък никой нищо не ти дава.

Някой беден човек седи и съжaliaва, че няма, понеже като види някой по-беден от него, казва: „Да ми даде Господ, къща ще му направя, дрехи ще му купя, ще пратя децата му в училище“. Казва: „Братко!“ Той на този дава, на онзи дава. Заради доброто му желание, Бог ще му даде най-хубавите условия. В този живот нищо няма, но мислено църкви прави, училища прави, на всички дрехи купува. В бъдеще Бог ще му даде условия за доброто му желание. Ето един човек, който върви напред.

Аз искам в бъдеще да ви върви напред. Ако държите първото, ще се ограничите, ще имате желания, пък условия няма да имате. Неумолим е този закон.

Докато са във връзка с природата, хората проявяват своите дарби, сили и способности. Скъсат ли връзката с нея, те изгубват своите дарби и способности. Този закон се спазва и в отношенията ни с Първичната Причина. Докато Божествената мисъл е насочена към нас, ние всичко можем да направим. Нарушим ли някакъв

Божествен закон, тази връзка се прекъсва и ние ставаме обикновени хора. В Бога са всички дарби, всички възможности, необходими за подигането на ангела, на светията, на човека или на всички помалки от него същества. У Бога има желание всички същества да се ползват от Неговите блага. Всичко, което съществува в Него, Той иска да се реализира и навън. От това гледище Бог иска от хората да развиват своите дарби и способности.

Този закон е верен навсякъде в природата: когато ние работим идейно, природата ще събуди у нас онези способности, чрез които ние ще можем да се подигнем.

Когато говорим за любовта, за светлината, за мира и за радостта, ние подразбираме ония Божествени условия, при които способностите на човека се развиват правилно. Без тия способности умът не може да се развива и мисълта не може да дойде. Само по този начин човек може да работи и да премахне всички мъчнотии от пътя си. На първо място вие трябва да развивате вашите способности, вашите таланти. Каквато и малка способност да имате, непременно гледайте да я развивате, защото до известна степен от нея зависи проявата на вашия живот. Живата природа ще работи върху вас именно чрез тази способност. Този закон работи еднакво за всички хора.

Природата чрез закона за обновата събужда човека чрез носа, произвежда обнова чрез ушите, очите, чрез устата, чрез цялата кожа се стреми да обнови човека. Човек е разположен към един природен мързел. Човека трябва да го стегнат, за да работи. Ако остане свободен, не иска да работи. Вземете даже видни музиканти: щом им се уреди материалното положение, те не искат да свирят. Щом е беден, свири човекът, вдъхновение има. Щом забогатее, вече чака вдъхновение. Докато е беден – религиозен е, моли се по 3-4 пъти на ден, и 10 пъти се моли. Щом забогатее, казва: “С молитва работа не става”, не се занимава с такива малки работи.

Трябва да се събудят разнообразни центрове, разнообразни мисли. Всичко това трябва постоянно да се събужда, всички центрове да се събуждат, всички мускули. Да не остане мускул, който да не се тури в движение. Някой казва: „Цял ден работя“. Статистиката показва, че коне, които се движат по равно, по-скоро умират от онези, които се движат по планински места. В равните места еднообразни мускули се развиват, в планинските места – разнообразни. Ония хора, които страдат, в тях се събуждат повече мускули от онези, които ходят по равното, те по-скоро умират. Вие искате да

не страдате, да не се мъчите. В мъчнотиите човек туря мозъка си на работа, започва да мисли. То е закон.

Аз говоря за законите на природата. Вие искате един живот уреден, да нямате никакви мъчнотии. Но знаете ли какви бихте станали тогава? Тогава щяхте да приличате на една медуза. Ако имате тези условия на медузата, вие не бихте станали хора. Но благодарете, че се измениха условията на медузата, та станяхте хора. Вечните промени в природата ви докараха до това положение, в което сте сега и вечните промени, които в бъдеще ще станат, ще ви докарат до положението на по-напредналите същества. Например съвременните хора не могат да разберат болестите. Толкоз болести има! Болестите придават импулс на хората.

Нови условия се искат за младото поколение! Това е един от великите закони на природата. Природата не търпи нищо старо. В нея е всичко младо, ново. Когато някои хора препоръчват стари методи и се държат за тях, са прави само в някои отношения, но те не разбират един от законите на природата, според който всичко е подложено на постоянно обновяване. Природата носи нов живот за хората. Всички болести, нещастия, страдания, смърт в света се дължат на стария живот. Всичко, каквото хората преживяват, не е нищо друго, освен последствие на стария живот. Ако се върнете в миналото, вие ще разберете защо животът днес носи страдания за хората. Мнозина казват, че условията са причина за лошите прояви на хората; те поддържат, че условията развалят хората, развалят и самия живот. Не, сегашният живот е отдавна развален, няма какво повече да се разваля, няма защо да се обвиняват условията за неговата развала.

Когато средата се измени в условие, тя е ценност за човека. Понеже водата е среда за рибата, тя не я цени, понеже водата е условие за нас, ние я ценим. Или на научен език казано: всяко нещо, което става среда, се изцапва.

Някои казват: „Блажени бедните!“ Но под „блажени бедните“ какво трябва да се разбира? Думата „беден“ в Стария завет трябва да се преведе. Под „блажени бедните“ се разбират хора, които не са алчни. Това, което съсипе богатите, не е желанието за богатство, но алчността. Мислят, че с богатството ще живеят по-добре. То е само условие. Имаме условия и среда. Каква е разликата между среда и условие? Под среда разбираме – ти си потопен в средата, в материята; при условията ти си извън тази материя, ти си извън средата. Водата за рибите е среда, а за нас водата е условие. Ние можем да употребим водата както искаме, ние сме свободни, не

сме така ограничени както рибите. Те, ако излязат извън своята среда, умират. При това за нас въздухът е среда. Ако излезем извън въздуха, ние умираме. Следователно и за нас има условие и среда.

Един ден ние ще излезем из въздуха, както рибите излязоха из водата – тогава какво ще бъде нашето положение? Трябва да се създадат съвсем други органи, с които ще влезем в онова етерно пространство. Наричам го Божествено дихание. Туй е диханието на любовта, дето е законът на безсмъртието. Щом човек влезе в тази област, той ще стане безсмъртен.

Един млад човек дойде при Христа и Го запита: „Учителю благи, какво трябва да направя, за да наследя живот вечен?“ Какво означава вечният живот? Живот на абсолютна свобода. Този човек иска да обикаля цялата вселена със свободен билет, да го посрещат навсякъде тържествено като господар, но Христос му каза: „Още едно ти не достига!“ Какво е то? „Иди, продай всичкото си имане, останало от деди и прадеди, то не трябва за новия живот. След това раздай всичко на сиромасите и ела, та ме последвай! Нека тия бедни хора те помнят за вечни времена!“ Този млад момък се поспря малко и се замисли върху Христовите думи. И запита Христа: „Ако раздам всичкото си имане на сиромасите, а сам тръгна със скъсани дрехи и не получа след това вечния живот, какво ще правя тогава?“ И този млад човек се отдалечи от Христа, наскърбен и със съмнение в себе си. Христос, като го видя, каза на учениците си: „Колко мъчно може да влезе богат в Царството Божие“.

По същия начин, колкото и да се говори на съвременните хора, все ще се наскърбят и усъмнят. Има един закон, според който, като наскърбиш или обидиш някого, тази скръб ще се върне към тебе. Гледам, някое малко дете си играе с едно пумпалче. Трябва ли да му развалям играта? Като учен човек, аз трябва само да го попитам: „Върти ли се добре твоето пумпалче?“ Докато това дете си играе, аз не трябва да го занимавам с нищо сериозно. Престане ли да си играе, насити ли се на детския живот, тогава аз имам право да му говоря и за по-сериозни неща, за които то вече е готово да работи съзнателно. Въртенето на пумпалчето показва как се върти светът.

НЕПРОЯВЕНИ ЕНЕРГИИ И СИЛИ

Знае се от музиката, че колкото по-високи са тоновете, толкова по-голям брой трептения имат. Същият закон се отнася и до доброто. И в доброто има степени: възходящи и низходящи. И в доброто

има различни интервали: секунда, терца, кварта, квинта и т.н. Трябва да разбирате терцата добре. В нея има един потенциал. Той е средната нота, която не звучи. Обаче той е най-важен и най-мощен. В терцата „до“ – „ми“ най-важна е нотата „ре“. Двама приятели образуват терца. Яви ли се между тях един, който мълчи, той е най-важен, като основа на терцата. Без него двамата нищо не могат да направят. Приятелството на двама души е силно, когато между тях има един потенциал. Той е връзка между двама души. Ако не оценявате оня, който отвътре ви подкрепя, нищо не можете да постигнете. Изобщо потенциалните, непроявените неща са мощното в живота. Мощен е непроявеният капитал, проявеният е изгубил вече своята сила.

Има един закон в света, който гласи: всичко не се изказва и не може да се изкаже; всичко не се определя и не може да се определи; всичко не се вижда и не може да се види.

Някои казват: „Всичко в света трябва да е открито, нищо да не е в тайна“. Чакайте де, всичко в света именно е в тайна. Че кое е наяве? Знаете ли утре, като умрете, къде ще отидете? Някои казват: „Всичко да бъде отворено“. Хубаво, нека отворим бъдещето! Онези велики процеси, които стават вътре в мозъка, наяве ли стават? В тайна. Кръвообращението наяве ли става или в тайна? В тайна. Процесите стават в тайна, а плодовете – наяве.

Следователно всички неща имат свои плодове. Нищо в света не остава скрито-покрито, тъй щото няма какво да се безпокоиш. Законите на великата природа, на живата природа, която е настоящица на Земята, са така строго определени, че никое действие, никое последствие не може да се избегне. Вие може да вярвате в каквото искате, може да живеете както искате, но резултатите ще бъдат такива, каквито законите ги изискват.

Представете си, че имате една ябълчна семка. Вие я посадите и първата година тя не принася нищо. На втората година пак не дава нищо. Работите, разкопавате, поливате и едва на 3-та година може да даде един плод. Хубавите работи в началото не всякога дават плод. В природата има един закон: всички ценности в началото видимо не допринасят никаква полза. Колкото времето минава, туй, което ни се е виждало неценно, става мощно и ценно. Тази ябълка след 20-30 години може да образува хиляди други ябълки, да образува ябълкови градини с хубави плодове.

Някои неща остават неизяснени, но то е закон. Онзи астроном, който насочва своята тръба, той не вижда цялото небе, но само

една звезда. Тебе не ти трябва всичко да видиш, едно нещо трябва да знаеш. Ти трябва да знаеш къде е звездата на твоето щастие. И като насочиш тръбата си натам, веднага ще осмислиш живота си, ще имаш сили, ще имаш мощ. Щастливия човек смърт не го закача. Той е господар на живота. Писанието казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единнаго истиннаго Бога“.

Всеки човек трябва да обича поне едно лице. Това е един велик Божествен закон. Ние понякога път считаме, че обичта, любовта не са важни неща. Не, с голямо почитание трябва да обичаме. В това седи животът. Когато обичаш, не трябва да съзнаваш това. Само тогава ще има връзка между Бога и тебе. Щом обичате, ще се образува връзка не между вас и този, когото обичате, но между Бога и вас. Така се проектира този закон. Любовта се проявява в съзнанието. Ти ще обичаш, без обаче да съзнаваш това. Щом обичаш Бога на Земята в когото и да е, в твоя ум ще изпъкне мисълта, че обичаш и непроявения Бог. Само така ти ще имаш един възвишен идеал. Този предмет, който обичаш, те довежда в съприкосновение с Бога. Ти ще благодариш и ще кажеш: „Господи, благодаря ти за тази точка, на която мога да се опра, за да Те позная“.

Ако хората бяха употребили Божествените закони, едно общество може да се поправи. При възпитанието на децата ти трябва да имаш вяра, трябва да вярваш в хората и да ги обичаш, и да им желаеш доброто. Но те да не знаят това. Тайно на един човек можеш да му помогнеш по-добре, отколкото явно. И като помагаш на онзи, когото обичаш, той да не знае това.

Любовта е толкова по-силна, колкото по-дълго време остане неизвестна. Щом се определи, тя губи силата си. При сегашното си развитие човек не вижда любовта, но само я чувства. Като сила, любовта действа само един момент, но влиянието ѝ е продължително. Допре ли се до някакъв предмет, тя изчезва. Моментът, в който любовта се проявява, е кратковремен, като този на светлината, вследствие на което един момент не прилича на друг. Моментът на светлината, при който започнах тази сутрин беседата, отдавна е отлетял. От този момент досега са минали множество моменти, всеки от които е на хиляди километри вече от нас. Светлината, която в този момент е при нас, е съвършено различна от нейните предишни и последващи моменти. Отдето и да иде, светлината взема част от своя живот и го отнася със себе си.

Има едно правило: само неразбраното в живота донася мир на човека, спокойствие. Ти мислиш за нещата, ти мислиш, че си ги разбрал, но те всякога остават неразбрани. Ще кажеш: „Как тъй да

не разбираш нещата и да имаш мир?“ Запример ти мислиш за Бога, мислиш, мислиш, изясняваш си Го по един начин, по друг начин и най-после казваш: „Тази работа е неразбрана!“ И имаш мир в душата си. Ти искаш да определиш със своя малък ум, с малкото си разбиране на едно дете какво нещо е Бог. То е невъзможно. То е най-невъзможното, както да повикаш Слънцето в къщата си на угощение. Колкото това е възможно, толкова и ти можеш да разбереш какво нещо е Бог.

Това е само едно сравнение, то не е да го изнасяте навън, да кажете: „Туй, неразбраното, дава мир на човека“. Неразбрани са великите работи и малките работи. Великото малко и великото голямо са две неразбрани неща в света. И добре, че са неразбрани, защото силата седи само в туй, което ти не разбираш. Не мислете, че към това, което не разбирате, нямате никакво отношение. Туй, което вие не разбирате, то ви разбира. И там е философията на живота.

Непостижимите неща са красиви. Всяко нещо, което може да се постигне, то се забравя. А всяко нещо, което не се постига, за него всякога ще мислиш. Може да мислиш за неща, които не можеш да постигнеш.

Аз казвам тъй: вярвайте в непостижимото! Ти го мислиш непостижимо. Защото щастieto е непостижимо. Защото непостижимите неща са постижими, а постижимите неща са непостижими. Туй, което в даден случай мислиш, че си постигнал, то е непостижимо. Тъй щото непостижимите неща са постижими, и постижимите неща са непостижими. Така мислят най-великите философи и мъдrecи.

Всяка една сила, която ви подтиква напред, към прогрес, към добро, това е сила незнайна. Това е една широка област и там са вашите възможности, там седи вашето щастие. Там, дето седят най-големите мъчнотии, там седят и най-големите печалби. Всякога природата туря най-големите препятствия там, дето има най-големите блага. Там, дето има най-големи спънки във вашия живот, трябва да знаете, че се крие нещо хубаво за вас. Нали същия закон виждаме на небето? Слънцето, звездите са незнайни, но там седи всичкото богатство на човешкия дух, на човешкия ум, но като погледнеш, казваш: „Не зная“. Но в това незнайното се въодушевяваш. Като погледнеш земята, знаеш я, обезсърчиш се. Като погледнеш това, което знаеш, се обезсърчиш. Ако погледнеш небето, възвишеното, се въодушевяваш. Но това, което не знаете, подразбира, че има някои, които го знаят. От знайното ще се стремите

към незнайното. Идеалът ще бъде незнайното в света. Благодарете, че законът е такъв. Знайното е това, което сега имате. Това, към което се стремите и което ще постигнете, това е вътре в битието. Сега се радвайте на невежеството, на това, което не знаете. Невежество е, когато сте опитали нещо и не сте го разбрали.

Реалността е непостижимото. Всички постижими неща не са реални. Не са реални в това отношение, защото, ако ги постигнете, вие трябва да бъдете доволни, а вие щом постигнете нещо, сте пак недоволни. А пък това, което е непостижимо, за което казвате, че няма никаква реалност, като мислите за него, то внася във вас радост и веселие. Ти като мислиш за непостижимото, ти се въодушевяваш. Запример ти казваш: „Да бъде един цар!“ Непостижимо е за тебе да бъдеш цар, но това непостижимото носи известна реалност. Да допуснем, че у тебе влезне идеята да бъдеш като Бога. В дадения случай това е невъзможно, но ти като мислиш за нея, става ти нещо приятно, а непостижимо е.

Казвам: вие по навик сте се научили да мислите за постижимите работи, че са реални. Хубаво, реално е, но постижимите неща са неща на миналото. Всяко нещо, което е постижимо, е предмет на миналото. А всяко нещо, което е непостижимо и невъзможно, е предмет на бъдещето. Това е идеалното! Трябва да дойдете до единство с онези явления, които засягат живота. От това гледище аз разглеждам природата така: страданията, според тази философия, и мъчнотите на живота, това са граници на невъзможното. Ти страдаш, понеже мислиш, че нещо е възможно; ти се мъчиш, понеже мислиш, че нещо е възможно. Ама казвате: „Как може да бъде това?“ Да ви докажа. Ти искаш да убиеш някого; понеже имаш възможност да го убиеш, затова страдаш. Ако в тебе има една невъзможност, ти не можеш да го убиеш, ти няма да страдаш. Но понеже можеш да го убиеш, у тебе започва едно вътрешно страдание. Обираш някой човек, казваш: „Аз му взех парите“. Ти страдаш и се мъчиш. Защо? Понеже живееш в света на възможностите, на твоите възможности. И затова страдаш.

Вие мислите, че всичко, което сегашната наука постига, е реално. Не, не е реално. Сегашните постижения са нереални, относителни. Непостижимите неща в науката, те са реалните. И непостижимите желания във вашия живот, във вашето съзнание и във вашия ум, това са реалните неща. Вие трябва да се радвате на онова, което не можете да постигнете и не можете да мислите. Следователно, щом страдате, щом се мъчите, вие сте на границата на невъзможното, а при това вие сте при реалността. Страдания и мъчнотия, това е един предвестник, че вие сте в границите на невъзможното. А в

какво се изразява невъзможното, непостижимото в света? Всички дарби и всички блага се дължат на невъзможното и на непостижимото. Нима Бог, Който е толкова непостижим за нас, е не-реален? От кого произтичат всички блага в света? От Този, Когото не можете да определите. Това, което не знаете. Все от Него излизат благата. А ние, съвременните хора, мислим, че всички блага идат от постижимите неща. От постижимото излизат мъчнотии и страдания, от непостижимото излизат най-хубавите неща. А вие казвате обратното. Във вашето съзнание седи тази мисъл, понеже някой предмет или някоя идея е била непостижима и вие сте страдали за това. Не е така, всички страдате от постижимите идеи.

Това, което говоря сега, този предмет е много важен. Никой не е разглеждал живота така. Може да ви се види, че това е един парадокс – щастието да седи в невъзможното и непостижимото. Това е цялата истина. Щастието и силата на човека седи в това, което е невъзможно и непостижимо. Казвате: „Тогава да гоним Михала ли?“ Та, Михала е нещо постижимо. Всички тези поговорки за Михала и др. са все за постижимото. Сега аз искам да внеса смут в умовете ви, да ви кажа истината; искам да ви смутя и тъй да ви смутя, че вие да кажете: „Защо сме се учили?“ Вие още не сте се научили. Вие сте още много невежи. И когато ви кажа, че сте невежи, тогава вие сте учени хора. Сега ние разделяме хората, казваме: „Този е невежа“. Не е така. Упадъкът на хората не седи в тяхното невежество, а седи в тяхното знание. Така седи въпросът математически и физически.

Това е веруто на цялата сегашна култура, на цялата тази наука, не че тя е лъжлива, но относителна е – това е утешителното. Но не е износно това, което вие мислите. Нито сегашната наука носи условията на един щастлив живот. Не само на нашата Земя, но и на другите планети, и там има същият процес. Целта на природата е не само съществуването на нашите организми. Каква е целта на еволюцията? Повярвай в невъзможното и непостижимото! А непостижимото и невъзможното, това е Бог. На един съвременен човек ще му кажеш: „Една нова форма имам: вярвам само в непостижимото и невъзможното!“ Имате вече една формула, едно верую, в което не може да се тури никакъв клин. И ако ти му кажеш така, той ще ти каже: „Остави се ти от тези неща“. Защото за него Бог е нещо постижимо. Ти казваш тъй: „Аз не вярвам в неща, които съществуват, аз вярвам в неща, които не съществуват“. Е, какво значи „съществуване“? Съществуване значи това, което се е проявило. Ами това, което сега се проявява и което не се е проявило? Мислите ли, че онова, което не е реално, не упражнява никакво

влияние? Това, което вие считате за нереално, то упражнява голямо влияние в света. От нереалните неща излязоха реалните, от реалните неща произлязоха временните неща, от временните – сенките, от сенките произлизат забавленията, а от забавленията – скърбите и страданията на живота.

Това учение не е за болни хора. Реалното в света аз го наричам реално на болните хора. Като седне някой, казва: „Знаеш ли, аз съм болен човек!“ И трябва да го дигат и слагат от един креват на друг. И трябва да гледат да не му нарушат вярата. Той все за кревата си мисли, казва: „Да не ме мъчите, че аз съм болен човек. Кракът ме боли.“ А на здравия човек креват не му трябва, на здравия човек и къща не му трябва, здравият човек има всичко. Христос казва, че е извор и хляб. И той сам ще бъде извор и хляб. Представете си сега едно същество, което не се нуждае от храна, живее по-добре от вас, а не възприема никаква храна и никаква вода отвън; всичко е вътре в него. Тогава представете си едно същество, което не черпи никакви пари от банката, но всичко има, за което можете да си представите. И сега представете си същества, които считат за привилегия да се освободят от всичко – има същества в света, които искат да станат сиромаси, и не могат да станат сиромаси. А има други същества, които искат да станат богати, и не могат да станат богати. Едните са богати и не могат да станат сиромаси, а другите са толкова сиромаси, че никога не могат да станат богати.

Нали казвате вие: „Невъзможно е това!“ Да, но то е реалното – невъзможното и непостижимото. Казвате, че има същества, които никога не могат да умрат, а има други същества, които всякога умират. Толкова елементарни работи са тези, а вие казвате: „Това е невъзможно“. Ще кажете: „Коя е причината, че едните постоянно умират, а другите никога не умират?“ Причината е там, че едните вярват във възможното и постижимото и затова умират, а другите вярват в непостижимото и невъзможното и затова не умират.

От съвременните научни доказателства за кои тела знаем, че се изтриват? Които са в постоянно търкане. Ако един предмет постоянно се търка тук и там, той ще се изтрие. Но представете си, че едно тяло се движи в една среда, дето няма никакво търкане, какво ще стане? Има ли изтриване там, дето няма търкане? Няма. Следователно в живота има само два момента. Там, дето започва страданието и мъчнотиите, дето постоянно сте в безпокойство, защото вие се намирате в една гъста материя и се триете. Там няма лекуване. И всеки, който страда и се мъчи, той се трие. Той не може да разбере на какво се дължат неговите страдания и неговите мъчения. Това са границите, до които той е дошъл. И той ще носи

страданията и мъчнотиите със себе си. Но ако той иска да се освободи от страданията, мъченията и негодите на живота, той трябва да ги отрече. Как ще се отречете вие? От какво трябва да се отречете? Този въпрос е турен и в Писанието. Христос казва: „Ако не се отречеш от баща си и майка си, от брат и сестра, от приятели, от всичките реални работи и най-после от себе си и от своя си живот, и след като се отречеш от всичко, тогава ще дойдеш до реалността“. От всичко това трябва да се отречеш, за да дойдеш до това, което търсиш, а това, което търсиш, то е непостижимото в живота.

Човек чрез гроба трябва да се освободи от всички възможни неща. И чрез смъртта да дойде до невъзможното. Ще кажете: „Възможно ли е човек, след като умре, да живее?“ Възможно е. Как? Като дойде пак, пак ще се превъплъти, ще стане човек. Сега това е един нов начин, за да се освободиш.

Ти ще кажеш: „Невъзможно е аз да не страдам“. Ама повярвай, че не можеш да страдаш! Много болести се лекуват като се отричат. Ти като отречеш възможността, че можеш да страдаш, и няма да страдаш. Отречи, че можеш да бъдеш беден. Отречи нещата, те не са реални. Кажи: „Невъзможно е аз да страдам“. Ти казваш: „Как е невъзможно, аз страдам!“ Това е илюзия на живота. Понеже ти вярваш във възможното, затова страдаш. Повярвай в невъзможното и ще оздравееш! Това не е една метафизическа идея. В живота някой път в отричането седи възможността. Да отречеш известно положение, там седи истината. Ти казваш: „Аз вярвам“. В какво вярваш? В постижимото? Казвам: ще страдаш. „Аз вярвам в непостижимото.“ Ще се радваш. Та именно това, което може да ви допринесе радост и щастие в живота, не седи в това, което е сега, а в онова, което иде. Това е един велик закон в света.

Сега във вашия ум какво седи под думата „непостижимо“? Кои неща са непостижими? Вечният живот при сегашните условия постижим ли е? Непостижим е. Но всякога можем да мислим за него. А постижимият живот е сегашният живот. Ние очакваме след 50-60 години да се опростим; тогава да ви представя идеята – да се опростим, значи ще дойде смъртта.

Та сега ще носите малките си страдания. Някой път ви скъсат, някой път паметта отслабва, някой път парици си нямате, къщица си нямате, това не разбирате, онова не разбирате, изменил се човек. Това са общи работи, които засягат не само вас, но в цялата природа има и подмладяване, и остаряване. Никой не може да избегне закона на промените. Но зад промените седи един по-хубав живот. Зад промяната на гъсеницата седи пеперудата, а пеперуда-

та носи нов живот. Зад старостта, зад младостта седи безсмъртието. Зад безсмъртието седи друг красив живот, който очакваме. Ние можем да имаме този живот още сега в себе си, да предчувстваме това благо в себе си, което иде. То е реалното.

Аз съм виждал някои хора – гледам и виждам нещо. Майката вижда в детето си нещо гениално. Аз гледам с моите очи и не виждам нищо гениално. Майката, като гледа, казва: „Гениално е“. Като се поставя от гледището на майката, и аз виждам същото. Та трябва да станеш една майка, за да видиш в твоето дете какво се крие. Трябва да станеш майка на себе си, за да видиш това, което се крие в тебе, или да вземеш майчиното чувство за всеки един твой брат или сестра. Само по този начин можеш да имаш правилно разбиране.

ЗАКОНИ ЗА ДУХА И ДУШАТА

ДУХ И ДУША

Любовта е закон на разнообразие. Любовта подразбира безграничното щастие, в което вселената е потопена. Вие живеете в света, затворили сте ума и сърцето си, а трябва да знаете, че Божиите блага се приемат именно чрез ума и сърцето. Как ще дойде щастие то за вас, ако вашият ум и вашето сърце са затворени? Всеки ден трябва да блесват в ума и в сърцето ви по една светла мисъл и по едно топло чувство. Безгранични мисли и чувства трябва да проникнат в душата ви! Умът и сърцето са спомагателни средства за душата. Душата е ваша майка. След това тази енергия ще мине към духа. По този начин ще стане едно вътрешно движение между вашия баща – духът ви, между вашата майка – душата ви, между вашата сестра и вашия брат – умът и сърцето и най-после и вие, човекът, ще се съедините в една фамилия, между която ще се прояви Господ. Когато във вас се събуди вашият дух, вашата душа, вашият ум и вашето сърце, вие образувате една фамилия. Тогава Христос казва: „Дето са събрани двама или трима в Мое име, там съм и Аз“. С други думи казано: Бог присъства в онзи човек само, в когото умът, сърцето, душата и духът са пробудени.

В света има един велик закон, който ръководи развитието на човешките души. Аз вземам думата „душа“ в най-чист смисъл. В човека има четири неща, които според мене са неизменни и които всъщност съставят човека. Те са: човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце. Те са постоянни величини, с които човек и на Земята, и на Небето – онзи свят, като съществува и като не съществува, все с него вървят заедно. Това е човекът. Това са Божествени качества, които отличават човека. Понякога сърцето на човека може да се окаля малко, то е друг въпрос, но сърцето представя цял свят. Без сърце човек не може да има чувствителност, не може да има радостни преживявания. Ако няма ум, той не може да възприема външната, физическата светлина. Без ум целият свят ще бъде в тъмнина. Без душа светът няма да има свобода и простор, а без дух никакво творчество няма да има в природата. Когато говоря за духа, аз разбирам творчеството; когато говоря за душата, разбирам простора; когато говоря за ума, разбирам светлината, която произтича; а когато говоря за сърцето, разбирам всички ония блага, които човек може да изпита.

Под „дух“ разбирам силното, Божественото начало в човека. Душата е хранилище на всички блага в света. Отличителното ѝ качество е мекотата. (...) Мнозина отричат съществуването на душата. Това е невежество. Това са хора, които не разбират живота. Закон е: не можеш да отричаш това, което не съществува; не можеш да поддържаш това, което не съществува. Отричането и твърдението показват, че говориш за реални неща. Това, което не съществува, нито се отрича, нито се поддържа. Следователно отричането на душата показва нейното съществуване. Вярвай в душата си, ако искаш да разрешиш всички въпроси, ако искаш да се справиш с всички болести. Душата е майка на човека. Като отричаш душата, ти отричаш майка си. Духът е баща на човека. Как ще отречеш баща си? Ако отричаш майка си и баща си, кой те е родил? Ще кажеш, че човек е произлязъл от клетка, която постепенно се е делила и пораствала. Значи и клетката има майка и баща. Казваме: майчина клетка и дъщерна клетка.

Дали душата е жива? Единственото нещо, което в света живее, то е душата. Единственото нещо което работи, което мисли, то е духът, човешкият дух. Служител на човешкия дух е човешкият ум. Сега във философията има доста ограничения. Духът в човека в този смисъл е, който мисли. Умът е произлязъл от духа. От душата е произлязло човешкото сърце. Целият духовен свят е основан по закона на човешката душа. Целият умствен и причинен свят е създаден по закона на духа. Целият физически свят е създаден, както човешкото тяло е създадено. Целият физически свят представя астрологически един човек, разложен на своите части.

Има четири неща, в съществуването на които човек никога не може да се усъмни: в съществуването на неговия дух, на неговата душа, на неговия ум и на неговото сърце. Убеден ли е в съществуването на тия четири неща, човек ще дойде до великото знание – до познаване на Бога. Познаването на Бога започва от познаване на душата. Докато не познаете душата си, за Бога може да имате само една абстрактна идея.

Казано е в Писанието: „Бог създаде Небето и Земята“. Под думата „Небе“ се разбира връзката, която съществува, от една страна, между Бога и нас, а от друга – между всички души. На тази вътрешна връзка именно се дължи законът на инволюцията и законът на еволюцията. Чрез тези два закона душите прогресират. Едно от качествата на Бога е, че Той никога не се изменя, а душите постоянно се изменят. Нищо лошо няма в това, че душите се променят. Красиво е, когато душата се мени. Когато се променя

една душа, само тогава тя придобива нови качества и се развива и Божественият живот непрекъснато се влива в душата. В това отношение еволюцията и инволюцията не са нищо друго, освен вливане и изливане на Божествения Дух в душата. Той трябва да се влива вътре и да се излива навън, за да може душата да придобие онова знание и онази любов, които са необходими за развитието ѝ.

За да се пробуди човешката душа, нужни ѝ са скърби, страдания. Дойде ли човек до тия скърби, той трябва да се радва, защото Бог ни посещава само вечер т.е. във време на скърби и страдания. Вечер, когато излезем под открито небе, наоколо ни е само мрак, тъмнина, но погледнем ли към небето, ние ще видим безброй звезди, безброй слънца, които изпращат към нас своята светлина. Чрез тях само ние можем да познаем и разберем истинската поезия, истинската музика и красота в живота. И колкото по-често човек повдига погледа си към небето, толкова по-лесно той ще се издигне над дребнавостите на живота. Астролозите казват, че звездите разрешават въпроса на живота. И действително така е: всяка звезда е разумен център, чрез който Господ говори на хората.

На кое място е душата? Всеки човек може да си отговори на този въпрос. Казва се, че душата може да се постави на всяко място: в сърцето на човека, в мозъка, в дробовете, в симпатичната нервна система. Дето и да се постави, тя е временно там, няма постоянно жилище. Душата е разумно начало. Тя не може да се утвърди във временното, преходното човешко тяло. Тя пребивава в тялото само около една стотна част от секундата и след това наново го напуска, после пак дохожда и пак го напуска. Ще кажете, че това са неразбрани неща. Много естествено – сама по себе си душата е неразбрано нещо. Какво ще разберете от едно число, съставено от единица и 15 нули?

Тялото съдържа сила за лекуване и когато изгуби тази сила, никакъв лекар не може да ви помогне. И за душата ни същият закон е: докато нашата душа е свързана с Бога, тя притежава природни сили и може да лекува раните си.

Това, от което човек се нуждае, трябва да му го даде някой: или хората, или Бог. Другояче казано: всяко желание на душата трябва да се задоволи. Това е закон, това е новото разбиране, това е истинско служене. Ако един човек сам не може да помогне, да извика втори, трети. Казват: „Ако имаш пари, ще помогнеш, но какво да правим като нямаме пари?“ Всички сте богати. Що се отнася до парите, това е последна работа. Като говоря така, и аз плащам данък на своето учение.

Бог, невидимият свят, работи за голямото постижение, което всеки един от вас иска. Със сърцето си вие сте свързани с хората, с ума си сте свързани с ангелите, а пък с вашата душа сте свързани с Бога. Душата е излязла от Бога. Бог е вдъхнал в човека и той станал жива душа. Направил го е по образ и подобие Свое. И това, което Бог е вложил в човека, Бог го обича. Той обича тази истина, която е вложил във вас. Тази истина седи във вас. Бог ви е дал един отличен ум, отлично сърце и отлична душа. Умът и сърцето са дрехи на душата – външното, а пък същественото е душата – диханието, което е излязло от Бога. Трябва да имате отличен ум и сърце, за да помагат те на душата ви. А пък онова, което умът и сърцето придобиват, това благо в бъдеще ще носи вашето благословение.

Постоянно дръжте връзка с невидимия свят. Не с тревога, но дръжте съзнанието си във връзка с тая закономерност, която урежда работите. Законът е: тези, които ти обичаш, се грижат за тебе. И ти като ги обичаш, и ти се грижиш за тях. Ако ти мислиш за някого, и той мисли за тебе. Този е основният закон. И ако ти чувстваш разположение към някого, и той ще почувства разположение. Това е в невидимия свят. В невидимия свят, за да срещнеш някого, трябва да го обичаш. Щом го обичаш, той ще се яви. И ако го обичаш, ще го видиш. И ако те обича, ще те види. И ако на Земята се виждаме, без да се обичаме, там е всичката мъчнотия.

Душата, действително, може да я ограничим понякога път, но тя е свободна. Тя не може да бъде робиня. Тя може да се зароби, но най-после тя е силна да се избави от това робство. Този закон ще го знаете: никой не може да зароби вашата душа.

Имайте предвид следното: никоя сила в света не е в състояние да превърне душата във въглен. Тя за вечни времена си остава един скъпоценен камък на Небесното Царство. Тя е излязла от Божественото дихание. Туй трябва да считате като закон. Чистата душа не може да се опорочи, тя всякога си е чиста. Помнете това, дръжте тази мисъл в себе си, за да не се обезсърчавате. Дойдете до някое противоречие, кажете: „Моята душа е чиста. Ако аз се опетних, то е външно, не се отнася до душата.“

Наместо да изучавате любовта, вие се изкушавате и се интересувате кой кого обича и защо го обича. В природата съществува един закон: никога не можеш да прегърнеш една душа, да я стиснеш. Даже не можеш с пръст да се приближиш до нея. Как ще съгрешим? Искаш една душа да я обичаш и тази душа да бъде твоя. Какво ще правиш, кажи ми? То е нещо непостижимо.

„Не може ли душата да се прояви без тяло?“ Не може. Както солта не може да се прояви без киселина и основа, така и човешката душа не се проявява без тяло. Такъв е законът на физическия свят.

Има закони на плътта и на духа. Законът на плътта е законът на ограниченията, законът на духа е законът на проявленията, разширението.

Законът на плътта е в тъмнота, той е безсмислен, без мисъл. Законът на духа е в светлина, там има смисъл. Докато човек не мине закона на плътта, не може да влезе в закона на духа. В окултната философия всичко е строго определено – изключение няма.

Плътта е месоядна, духът е плодоядец. Всички хора, у които плътта е силна, са месоядци. Всички, у които духът е взел надмощие, са плодоядци. Месоядството се дължи на силната човешка плът, затуй те вървят заедно. Онези, у които е силна плътта, имат благоутробие. (...) В закона на плътта е това.

Започнете с първата буква на вашето сърце. Бог е вложил във вашето сърце всички условия за по-добър живот и за чистота. Трябва да се прояви сърцето на човека. Доброто, което е в човека, трябва да се прояви, а това добро само чрез сърцето може да се прояви. И законът на любовта започва със сърцето. И ако ти със сърцето си не можеш да се родиш, и с ума си не можеш. Най-първо ще работи сърцето и после умът. И щом се изяви умът, ще дойде душата, ще разбираме душата. А щом разбираме душата, ще разберем и Духа. Той е цял един процес, по който трябва да върви сегашното възпитание.

СЪЗНАНИЕ, САМОСЪЗНАНИЕ, ПОДСЪЗНАНИЕ И СВРЪХСЪЗНАНИЕ

На старозаветните казвам да станат новозаветни; на новозаветните казвам да станат праведни; на праведните казвам да станат ученици. Аз съм последователен, не говоря това от себе си, но такъв е Божият закон. Аз някога ще ви разделя на старозаветни, на новозаветни, на праведни и на ученици и ще образувам отделни събрания от всички тия категории хора. Като ви говоря това, аз подразбирам степени на човешкото съзнание, а не говоря за съзнанието на вашата душа. Това са четирите живота, които текат у вас, без да се задържат завинаги.

Ще ви обясня този закон, за да не ви създам съблазън. Аз не

искам да унижа достойнството на вашата душа. Да кажем, че баща ви и майка ви са били болни хора и са вложили във вас слаба, нечиста кръв. Какво ще бъде вашето положение? Докато тази кръв не се пречисти, докато не се усили, вие не можете да бъдете здрав човек. Тази кръв е на един старозаветен човек и тя трябва да се преобрази. Вие трябва да създадете нова кръв във вашето тяло, да минете в живота на новозаветния човек. Докато си старозаветен човек, ти си един търговец, който взема пари на заем. Казвам му: ти ще се освободиш от дълговете си! Старозаветният живот е живот на човек, който прави заеми и оперира с чужд капитал. Кой е новозаветен човек? Новозаветен човек е този, който оперира със свой капитал. Кой е праведен човек? Праведен човек е този, който е пласирал своя капитал в чужди банки и дава пари на заем. Кой е ученик? Ученик е този, който не се занимава вече с нищо, т.е. нито дългове плаща, нито със свой капитал оперира, нито свой капитал дава някъде в обръщение. Аз не определям вие от кои сте, но поставям старозаветните на своето място, поставям новозаветните на своето място, поставям и праведните на своето място, а учениците не поставям никъде. Защо? Защото истинският живот започва от ученика.

Вие не си задавайте въпроса дали сте ученици или не. Не си задавайте и въпроса дали сте старозаветни, новозаветни, праведни или ученици. Това са течения в общия живот. Старозаветният живот тече в стомаха на човека, новозаветният живот – в дробовете, животът на праведния – в мозъка, а животът на ученика – в душата. Животът на ученика е почвата, върху която ще сеете и орете новото. От тази почва в бъдеще ще се създаде новата култура. Навсякъде по света има условия за раждане на новото, за създаване на новите хора. Те ще бъдат хората на шестата раса, които аз наричам „ученици на великата Божествена Школа“, които носят новата мисъл, които са служители на великия Господ, създателят на всичко в света. В религиозния живот тия хора наричат светии.

Тук, между вас има орачи. Ако ме слушате и ходите по новия начин, като сеете 10 декара земя, ще изкарате толкова плод, като че сте сели 100 декара. Значи трудът ви ще се намали и ще ви остане свободно време за четене. Орачът е най-високият израз на старозаветния живот. Когато се роди Христос, кои дойдоха първи да Му се поклонят? Старозаветни ли дойдоха? Не, овчарите дойдоха най-напред, а те са новозаветни. Новозаветните казват на своите овце: „Ние не искаме повече да ви мъчим, ще ви оставим да пасете свободно. Тъй ни учи Учителя. Ще ви пазим от вълци, но с условие

да снемате от време на време горната ви дреха и да издоявате млякото ви. Такъв е законът. Ние имаме деца, жени, трябва да ги храним. Ние сме реформирали вече живота си, няма да ви изтезваме, но вие ще ни услужвате с вашата вълна и с вашето мляко. "Христос е казал: „Ако имаш две дрехи, дай горната на брат си“. В този стих това се разбира – да дадеш горната си дреха на своя господар. И тогава овцете казват: „Понеже напият господар казва така, вземете вълната ни да се облечете и млякото ни да се нахраните“. Животът на овчаря представлява по-висок стадий от този на орача.

Най-първо мислете за растенията, после мислете за животинското царство във всички негови форми, след туй минете към хората, към човеците и тогава – към Божествения свят. То е един начин за тониране на ума. Защото, ако започнете движението обратно: за Божествения свят, човешкия, животинския и растителния, имате движение назад, по инволюция, слизате. Еволюционен път е: растителният свят, животинският, човешкият и Божественият свят. По този начин всички неприятности, които ви се случват, в каквато форма и да са, можете да преодолеете. Но постарайте се някои от тях да отделите от вашето съзнание, да отделите причините от последствията.

Ние трябва да слизае всеки ден към растенията. Всяка скръб и страдание показват, че слизае към растенията, те ни помагат и ние им помагаме. Всяко неразположение и гняв са свързани с животинското царство. И там, значи, можем да сме полезни. Разумният и приятният живот започва с човека. Минаваме към човеците, докато дойдем до приятното.

В чисто Божествения свят всяка дисхармония е изключена. Тези са четири велики състояния, с които трябва да си служите. Макар и да не разбирате законите, няма опасност. Запример някой път вие се чувствате тъй неразположен, нетърпелив, смуцава ви нещо. Представете си, че се намирате в някоя гора от борови и дъбови дървета, няма да се мине много време, ще почнете да добивате туй състояние и разположение на растенията. Някой път сте мързеливи, почнете да мислите за животните. Всички животни са подвижни. Нуждата за храна ги е заставила да мислят. Като мислите за тях, те ви стимулират с енергията си. Между тях ленивци няма. Даже най-мързеливите от тях са много енергични. Едно животно, след като се наяде, е мързеливо. Но после пак ще обикаля до 5-6 часа да търси храна. След като придобиете търпението на растенията и подвижността на животните, вие ще минете към човека. Да раз-

съждават последователно. След като разработите човешката мисъл, ще минете в Божествения свят.

Подсъзнанието и свръхсъзнанието означават два Божествени полюса: единият полюс означава човешката душа, а другият – човешкият дух. Съзнанието и самосъзнанието представляват други два полюса: единият означава човешкото сърце, а другият – човешкият ум. Съзнанието има отношение към животинското царство, а самосъзнанието – към човешкия живот. Не можете да живеете добре с хората, ако не познавате животните, ако нямате правилно отношение към тях. Много човешки чувства са взети от животните. Те не ги създадоха, но първи минават през тях. Ако познавате тези чувства в животните, ще знаете как да се справите с тях.

Истинското знание има отношение само към Божествения живот, към свръхсъзнателния и подсъзнателния живот. Този закон е само за Божествения свят. Да се отвори умът на един човек, това не е достояние на Земята. Щом живееш на Земята, ти ще бъдеш един обикновен човек, ще живееш тъй, както живеят всички животни.

Когато човек иска да се избави от влиянието на света, той се съсредоточва към центъра, към Бога, към себе си. Той съсредоточва своята умствена дейтелност към Бога. Това значи пробуждане на Божественото съзнание в човека.

Главата ви е едно радио, апарат. Хората още глави нямат. Едно радио, което се разваля, радио ли е то? Един ден човек трябва да има една глава, която да се не разваля. Сега погледнеш, след 40-50 години, 100 години, радиото се е развалило. Като се изпразни главата, черепът се изпразва, къде е отишъл мозъкът? А пък онези, които са добили съвършенство, всякога могат да изчезнат и да си направят глава, каквато искат. Те сами си създават тялото.

За да се измени вашата глава, трябва да измените вашето съзнание. Ако сте в подсъзнанието, ще имате дървени глави; ако сте в съзнанието, ще имате животински глави; ако сте в самосъзнанието, ще имате човешки глави; ако сте в свръхсъзнанието, ще имате светийски глави или глави, каквито ангелите имат. От степените на съзнанието ще се измени и цялата външна форма на тялото. Ако не разбирате този закон, във вас еволюция не може да има. Под думата „еволюция“ разбирам онези красиви форми, които трябва да се заменят една с друга.

През тия четири царства трябва да преминем. Те едновременно трябва да функционират във вашето съзнание и да знаете като мислите, какво може да произведете. Запример някой път вие искате

да станете умен човек. Че да станеш умен човек, трябва да дойдеш в самосъзнанието и да започнеш да виждаш не само своите погрешки, но да виждаш погрешките на 100, 200, на 1 000 поколения. Да съзнаваш техните погрешки и добродетели, за да можеш да използваш добродетелите, които са имали, да се ползваш от опитностите на техните погрешки. Умен човек е този, който може да поправи погрешките на своите прадеди и да използва техните добродетели. Само да се възмущаваш от миналото, от погрешките на своите прадеди и да съжаляваш, че не са оставили нещо добро, което можеш да използваш, то е неразбиране на този закон. Понеже дедите колкото престъпления са направили, толкова и добродетели са имали. Имате плюс и минус, какво дават? Плюс и минус дават нула. Две еднакви, противоположни величини дават нула, уравновесяват се.

Каква е разликата между съзнание и самосъзнание? Съзнанието схваща само вътрешните неприятности, които имаме. Ние страдаме, съзнаваш, че тия страдания идат отвън. Каквото и да е страданието, иде отвън. Горещината иде отвън, болестите, негодите идват отвън, всичко туй иде отвън. Според съзнанието всички причини идват отвън. Ако ние разсъждаваме според закона на съзнанието, всички отвън са криви, само ние сме прави. Никой не иска да страда.

Със съзнанието ти усещаш страданието си, в самосъзнанието ти ще изправиш погрешките си.

Казвам: когато някой човек иска да внесе една нова идея в света, непременно ще се яви някаква реакция против него. Защо? Това се дължи на самосъзнанието, което има амбиция да бъде на първо място във всички случаи. Човекът на самосъзнанието казва: „Защо да не съм аз, а да е този?“ Според закона на самосъзнанието всеки човек има мисия в света, малка или голяма, която ще извърши, но трябва да чака момента за своето проявление. Може този момент да не е скоро, но човек трябва с търпение да го дочака.

Съзнанието и самосъзнанието произвеждат противоположни фактори. Всякога, когато една мома почувства, че един момък я обича, тя го избягва. Всички сте опитали това, този закон го знаете. Всяка мома или момък, щом се появи любовта в съзнанието и самосъзнанието, избягва любовта вече, не иска да те срещне. Момата знае, че ти си един търговец, който ще я засегне много дълбоко; знае, че онзи момък, който ѝ казва – ти си божество, ти си това – онова, това са празни работи. Това божество един ден ще се превърне на готвач в кухнята. Той ѝ казва: „Ти си ангел“, но този ангел ще остане без крила. И какъв ангел е това – я, прочетете пис-

мата. Аз съм чел тези любовни писма. „О, възлюбена моя! Откак те видях, като трепна сърцето ми, животът потъмня. Ти си за мен едно божество, само ти можеш да ме спасиш. Без тебе аз вече не мога да живея.“ Туй е съзнанието, вапето самосъзнание. Вие не казвате една истина. Туй, което казвате, не можете да го издържите. Аз ни най-малко не се смея, много сериозно гледам на нещата. Ако този момък, туй както пише, както е казал тия думи, ако през целия си живот ги поддържа, раят е на Земята. Ако той поддържа тази идея туй чиста, както е казал, Господ е там. Но щом се прояви съзнанието, дойде на едно място, поклати си главата, не пише писма, но философски гледа, туй, под око я гледа. Като излезе тя вълн, пита я къде е ходила, с кого се е срещала, защо се е облякла. Рече да свири на пиано, той я пита: „За кого свириш?“ Пише писмо, пита: „На кого пишеш?“ Той вече ревизира. В съзнанието ни има един процес, който измъчва човека.

Аз говоря за онзи закон, който съществува в света и по който човек се развива. Едновременно в три посоки се развива: механически, без да съзнава; органически, като чувства; психически, има вече самосъзнание. Психически развитието седи в самосъзнанието. Ти, като съзнаваш, в туй самосъзнание имаш две чувства: едно, че се радваш на известни придобивки, а някой път съжаляваш, че не си придобил нещо. Съзнаваш някъде, че имаш известна сила, а другаде съзнаваш, че нямаш сила. Някъде съзнаваш, че си направил нещо добро, а някъде съзнаваш, че си направил нещо зло. Постоянно се менят тия състояния. Някой път си разположен, някой път не си разположен.

Адам беше първият човек, в когото се роди самосъзнанието. Адам аз го наричам Отец на самосъзнанието, което сега имаме. До момента, докато не беше се родило самосъзнанието в тях – в него и в неговата жена Ева, те бяха щастливи в рая. Но когато родиха първото дете – туй самосъзнание, излязоха из рая и станаха най-нещастните хора. Като излязоха от рая, като научиха туй, голямото изкуство, те създадоха Каина, техният първи син, който уби брат си. На неговото място се роди вторият син. Учените хора, богословите дават известни тълкувания и те имат право, но казвам: самосъзнанието се роди по причина на едно голямо отклонение от онзи велик Божествен закон в света. Следователно, за да го оправи, providението е вложило в него скръб и радост, мъчение и спасение, сиромашия и богатство, здраве и болест. Това е законът на самосъзнанието.

В закона на самосъзнанието ти не можеш да разчиташ на щаст-

лив живот на Земята. Ако си щастлив, трябва да очакваш след 1-2 часа, или след 2 дена, или повече дни – това периодически става – да те сполети някакво страдание. В този закон вървят нещата по този начин. Ако първият син, който се е родил, мяза на баща си, както е у Адама – Каин беше негов син – той непременно ще убие брат си. Ако първият син мяза на майката, той непременно ще спаси брат си. Следователно всеки убиец в света мяза на баща си и Христос казва кой е този първият баща, на който мязате - вие сте чада на дявола. Той отначало беше човекоубийца. Евреите бяха Божии народ, избран, но вие не сте чада на Аврама.

Ако си роден праведен, праведен ще си останеш; ако си роден грешен, грешен ще си останеш. Ако се родиш невежа, такъв ще си останеш. Ако се родиш учен, учен ще си останеш. Такъв е законът. Ще кажете: „Ако е така, няма защо човек да учи“. Обаче има неща, които трябва да си припомните. Следователно като учиш, ти събуждаш в себе си онова минало знание, складирано в твоето подсъзнание. Не че миналото е всичко, но в него е основата на твоето знание. Аз ви говоря за онзи свят, в който няма минало, няма и бъдеще. Там има само настояще. В обикновения свят, в който сега живеете, има и минало, и настояще, и бъдеще. Миналото и бъдещето ползват човека само като стимули. Мислиш, че си музикант или философ и можеш всичко да направиш. Но това не е реалност. Миналото носи известни опитности. Обаче важно е настоящето, т.е. това, което в даден случай носиш в себе си.

Човек е създаден за нещо. Каквито възгледи и да имате, каква е вашата вяра? Защото има два възгледа за битието. Едни вярват, че имат Господ. Тази вяра се дължи на тяхното съзнание и самосъзнание. Туй е наполовина вярно. Всеки, който няма тази вяра на съзнанието и на самосъзнанието, те го считат за безверник. Но има хора, които в подсъзнанието и в съзнанието си имат вяра, но не мислят за нея ни най-малко. Тогава разликата между тези две вярвания е тази: има хора, които всеки ден мислят за своята красота, по 20 пъти на ден се оглеждат и се радват, а има някои, които не се оглеждат и неглиже ходят, и им е чудно защо трябва да се оглеждат. А те даже не подозират, че са красиви. Другите пък само питат хората: „Мислите ли, че поне малко не съм красив?“ Тази красота изчезва. Аз наричам това „относителна красота“.

Има добродетели на съзнанието и самосъзнанието, но те са относителни; има относително безверие, относително добро, относителна народност, относително гражданство, относително учение и всички те са на съзнанието и самосъзнанието. Именно там – в съз-

нанието и самосъзнанието – седят всички погрешки на сегашния живот. Било е време, когато човек със своята Божествена интуиция е предвиждал нещата отдалеч, от хиляди години той е знаел какво ще се случи. Когато е потопил своя ум в съзнанието и самосъзнанието, той е напуснал този принцип. Мислел, че може и без него. Започнал да живее по неговия си ум, по неговото си разбиране. Тогава загази. И целият строй, всички наши сегашни вярвания, всички наши обичаи, всички наши спорове, всичко това се дължи на самосъзнанието и съзнанието, а онова Божественото, великото, което носи всичкото щастие, сме го изгубили.

Та кога ще се поправи светът? Когато отидем напред, защото подсъзнанието е минало, а свръхсъзнанието е бъдеще. Ние напред трябва да идем. Щом отидем напред, тия два процеса са в съприкосновение, ние ще намерим нашето настояще. Има едно настояще, дето се пресичат съзнанието и самосъзнанието – ние го наричаме настояще на човешкия живот. Но трябва да дойдем до настоящето на великия живот – туй великото, което сега хората отричат. Някои искат да възстановят авторитета на Бога, че има Господ. Как? Чрез закона на съзнанието и самосъзнанието нищо няма да постигнат.

Някои от вас ме питат: „Как ще влезе човек в Царството Божие?“ На мнозина съм привеждал този пример. Казвам: когато изгубиш всичките си пари, когато жена ти те напусне, когато всички приятели те напуснат, а ти извикаш свирци да ти свирят, тогава ще влезеш в Царството Божие. Смешна е моята идея. Туй е свръхсъзнанието. Защо да не мога аз при страданието да се веселя? Защо ще скърбя за моето богатство? В дадения случай богатството може да съблазни мнозина, може да съблазни и мене. Сиромашията няма да ме съблазни, тя може да внесе в душата ми страх. Но казвам: сиромашията е за предпочитане в едно отношение – тя поне подтиква хората да работят. Сиромашията в света иде, критическите въпроси в народите идат, за да се събуди свръхсъзнанието. Страданията, кризата, която светът изживява и раздрусва всички европейски народи, не е едно нещастие. Тя има за цел да събуди в тях свръхсъзнанието. Дотогава, докато всички народи работят в областта на своето съзнание и самосъзнание, те ще имат съвременните нещастия, противоречия, кризи, болести, войни и няма да се отдалечат от тях. Ако те очакват някакъв си бъдещ строй, той трябва да дойде от онова Божествено подсъзнание и свръхсъзнание, то трябва да бъде вече закон.

Нирвана е място на новото съзнание в човека. Ти всякога ще

чувстваш вечната радост, простор, сила, мощ, ще живееш един вечен живот. Ще бъдеш във връзка с всички закони, които съществуват в света, ще познаеш всички противоречия. Ще видиш добрата страна, която може да излезе. Няма да виждаш злото в неговия преходен етап, няма да гледаш доброто в неговия преходен етап, но ще гледаш доброто в неговото вечно проявление. Следователно ти можеш да минеш един процес на беднотия, това не е зло. Ти можеш да минеш един процес на богатство, това не е щастие. Защото в богатството можеш да си създадеш своето нещастие, в сиромашията можеш да си създадеш щастие.

МИСЛИ И ЧУВСТВА

Някой казва: „Аз измислих нещо!“ – нищо не си измислил. Ти само си схванал някоя мисъл в пространството и считаш, че е твоя. Който разбира този закон, той ще се радва, че е дошъл в такова състояние, да схване мислите на някои висши същества.

Сам човек никога не може да създаде мисъл. Само между две разумни същества може да се образува мисъл.. Това е закон.

Има хиляди същества, които се наместват в процеса на вашата мисъл. Има безброй същества, които идват и съдействат, за да се постигне вашата мисъл. Това е закон.

В природата съществува закон на взаимодействие, на взаимопомощ. Според този закон мисълта, която достига до човека, е толкова по-права и велика, през колкото повече умове е минала, без да се накърни нейния подтик, нейната сила и чистота.

Един от великите закони на развитието е следният: Божественият Дух слиза да работи в нас само тогава, когато сърцето и умът работят правилно.

Човек, докато е свързан с Божествения живот, той мисли. Този живот ражда мисълта. Божественият живот движи нашата мисъл, създава нашата мисъл.

Аз желая да бъдете щастливи. Щастието е закон на Божествената мисъл, която е вложена в нас. Ако тази мисъл не е ценна за вас, вие ще носите лошите последствия за нейното обезценяване. Истинската, правата мисъл подразбира такова съзнание, което приема съществуването на Първичната Причина, Която дълго време е мислила, докато най-после е създала един съвършен свят с

велики блага, които всеки очаква да получи. Как ще намерите тези блага? Като мислите и като учите.

В какво седи хубостта на едно стъкло? Стъклото е хубаво, ако могат да минат лъчите на светлината, ако е добър проводник на светлината. Колкото стъклото е по-чисто, по-прозрачно, толкоз е по-добро. Колкото по-мъчно минава светлината, толкоз е по-лошо. Същият закон е и за човешкия ум: колкото човешкият ум е по-светъл, по-прозрачен, толкова по-свободно минава знанието – той е отличен ум.

Всяка мисъл, която прониква в човешкия ум, трябва да бъде свободна. Остави мисълта си сама да се прояви, не я обръщай на една, на друга страна. Мисълта трябва да бъде свободна, сама да проговори. Докато не проговори, тя остава неразбрана. Някои разглеждат мисълта като нещо нереално. Те казват: „Фантазия е това!“ Не е така. Мисълта е мощна сила. Как ще си обясните факта, че грешникът може да стане светия? Много грешници станаха светии. По-рано бяха в греха, после се отвърнаха от него, съзнаха, че не е реален, и влязоха в реалния свят.

Първото нещо – поддържане на добрите мисли. Те са една творческа сила. На човека да му е приятно да мисли. Така той вече се приближава към онзи закон, който носи в себе си светлите мисли, светлите желания и светлите постъпки. Носи неговото бъдещо щастие. Бъдещото щастие зависи от човешката мисъл. Щом се научиш добре да мислиш и да оценяваш, Бог гледа благосклонно. Щом си немарлив, Той не може да ви повери сила. Вие искате да ви повери богатство, не може да ви повери. Ако вие не се научите, Бог ще ви даде богатство, не да се радвате, но за опит. Ако не се учите, Бог ще ви даде една жена, но и жената ще ви даде за опит. Но и жената, ако и тя не се е научила да пази своята мисъл, ще ѝ даде една мисъл, да я тормози. Всичко, каквото Бог даде, ще бъде страшно изпитание за вас.

Законът е следният: умът ни трябва да върви успоредно, паралелно с Божия ум. Нашето сърце трябва да върви успоредно, паралелно с Божието сърце. И волята ни трябва да върви успоредно с Божията Воля.

Има мисли в нас, които са с цената на златото. С една мисъл, която е чиста, много малко окисляване става. Чистите мисли се отличават с една устойчивост вътрешна. Здравето на човека се обуславя от неговите чисти мисли. Вие, ако искате да бъдете здрави, трябва да имате чисти мисли. Пропорция има: ако чистите мисли

преодоляват, вие ще бъдете здрави; ако нечистите мисли преодоляват, вие ще боледувате. Ако чистите чувства преодоляват, вие ще бъдете здрави, ако нечистите чувства преодоляват, болестта ще дойде. Ако чистите постъпки преодоляват, вие ще бъдете здрави. То е мярката. Този закон може да го приложите във всяко отношение в живота. Каквото ви се случва в живота, зависи от вашите чисти мисли. Не ви върви, това зависи от вашите нечисти мисли, те са, които ви спъват. Нечистите желания ви спъват. Може тези нечисти желания да сте ги наследили от дедите и от прадедите. Дали вие съзнавате това или не, те са една спънка в живота. Ще увеличите добрите си желания. Ще ги намерите някъде, ще ги изкопаете тъй, както хората изкопават златото и скъпоценните камъни и ги използват; така и вие ще намерите тия, ценните мисли, ценните желания и ценните постъпки. Щом ги намерите, ще ви тръгне в живота.

Чистите мисли откъде се добиват? От Божествения ум. Чистите желания откъде се добиват? От Божественото сърце. А чистите постъпки? От Божествената воля. Та ще знаете закона: от Божествения ум, от Божественото сърце и от Божествената воля ще добиете чистите мисли, желания и постъпки. Когато казваме, че добре трябва да мисли човек, ние трябва да имаме онзи Божествен ум, с който всички неща в света са се създали. Когато говорим за любовта, за чувствата, ние трябва да разбираме Божественото Слънце, от което всички желания, които излизат, са чисти. Когато говорим за чисти постъпки, разбираме Божествената Воля, дето всяка постъпка е намясто. Туй трябва да бъде едно възпитание за вас, ако искате да преодолеете, да се справите с мъчнотиите в живота си. Има места, дето никой не може да ви помогне. Като дойде да заминете за другия свят, никой не може да ви помогне. Помогни си сам, за да ти помогне и Господ.

Какво значи човек да мисли? Да мисли човек, това подразбира да има непрерывна връзка между неговото съзнание и съзнанията на всички мислещи същества, да разбира средата, в която живее и да бъде господар на своите състояния. Докато при всеки силен гръм или при всяка загуба на пари човек се стряска и прекъсва връзката на съзнанието си, той не е господар на себе си.

Можем да изведем следния закон: за да роди човек една здрава, светла и благородна мисъл или едно здраво и благородно желание, те непременно трябва да се родят без охкане и гъшкане. И мислите, и чувствата, и желанията се зачеват, раждат и живеят като човека. Следователно всяка мисъл, която човек е родил в някакво болез-

нено състояние, също като него ще стене, ще плаче. Затова е казано в Писанието: „Постоянно се молете, винаги се радвайте и непрестанно благодарете!“ Това е състоянието на детето.

Всякога дръжте вътрешна връзка със светлината и не позволявайте никаква тъмнина да се вмъква в ума ви. Едно от правилата: абсолютно никаква тъмнина не допускайте! Тъмнината ще бъде отвън. Какво другите хора мислят, това вас да ви не засяга, но онова, което вие мислите в даден случай, то е най-важното за вас. Мисълта е правилна само тогава, когато тази мисъл съдейства на процесите, които стават в мозъка – не спъва процесите на мозъка; мисълта е права, когато не спъва процесите на дишането, когато не спъва процесите на стомаха – на храносмилането, значи на физическото поле. Мисълта е права, когато не спъва човешката воля, човешките чувства; и мисълта е правилна, когато не спъва разумния живот. Това са дефиниции, които трябва да седят в ума ви.

Ти не можеш да бъдеш силен, ако не си умен. Силата на човека зависи от неговия ум. Силата е резултат на човешкия ум и на човешкото чувство. Ти не можеш да обичаш, ако не мислиш. Чувствата са израз, те са външната страна. Тъй, както чувстваме нещата, то е външната страна на Божествената мисъл. Бог мисли, а чувствата са израз на Божествената мисъл. Чувствата в нас са един резултат на Божествената мисъл. Ако чувствата са правилни и резултатът е правилен. Щом осакатяваме нашите чувства, осакатяваме Божествения резултат. Затова сме отговорни за постъпките, понеже осакатяваме Божествената мисъл, не ѝ даваме онази правилна форма, в която тя трябва да се реализира. Това е един вътрешен, психически закон.

Който е пропуснал нещо в работата си, колкото и да е напреднал в известно отношение, непременно ще го върнат назад да запълни празнината. Каквито са били отношенията му към хората, такива ще имат и те към него. Затова е казано, че каквото правиш, това ще ти се върне. Тази мисъл е изказана в Евангелието със стиха: „С каквато мярка мерещ, с такава ще ти се отмери“. Закон е: всяка отрицателна мисъл или всяко отрицателно чувство, които отправяте нагоре, винаги се връщат към вас. Защо? Понеже те са направени от гъста, тъмна материя, която не възлиза нагоре. Щом паднат върху вас, тежестта им се удвоява. Бъдете внимателни в проявите си, за да не ви пукнат главата и да ви осакатят. Пазете се от отрицателното в живота като от огън. Друг е въпросът с положителните мисли или чувства. Те са направени от лека, ефирна и светла материя, поради което възлизат нагоре и отиват към своята цел.

Няма мисъл, добра или лоша, която като свърши работата си да не се върне при източника си. Една българска поговорка казва: „Плодът не пада по-далеч от корена си“.

Закон е: положителните и отрицателните чувства трябва да присъстват едновременно в живота на човека. Животът на човека представлява кръг по окръжността, на който се преплитат положителни и отрицателни чувства и желания.

Едно лошо чувство има право да расте, да живее между 10 добри чувства. Един беден ученик има право да мине между 10 богати ученици. Законът е такъв. И обратното е вярно: едно добро чувство има право да расте между 10 лоши чувства.

Голямата горещина и големият студ еднакво действат. И при двата случая става изгаряне. Ако има студ от -40, -50, -60, -100 градуса, ако пипнеш, ще се изгориш, както когато е горещо. Това, което не гори, не изгаря при студа и горещината, то е нормално. Приятно е, че нещата не изгарят. Тогава ония състояния, в които вие не изгаряте, те са приятни. Всяко неразположение е изгаряне. Вие казвате: „Много ме накръни“. Това е изгаряне на чувствата. Същият закон: там дето чувствата не се накръняват, там дето мислите не се подпушват, там е естественото положение. Там, дето чувствата се накръняват, то е неестествено положение.

В музиката хората често стават нервни. Защо? Не разбират закона на музиката. Музиканти има, които много се тревожат. Имат право, понеже се увеличава тяхната чувствителност, увеличава се тяхното възприятие. Какво значи да се увеличи възприятието? Ти възприемаш повече, а ти трябва по-малко. Следователно излишното се разлива навън и се образува около тебе кал. Ако вие в едно шише, което съдържа само едно кило, налеете едно кило и после още едно кило, второто ще се излее навън. Представете си, че се излее на земята, ще образува кал. И в музиката излишните неща образуват кал. Образува се чувствителност, започваш да се дразниш.

Има един закон: щом помислиш и мисълта ти е права, всякога човек има едно радостно състояние. Щом мисълта става неестествена, щом и чувствата стават неестествени, винаги човек го напада една тъга. Тогава той не мисли правилно.

Цялата мисъл на човека е построена на един музикален ред. Човек, ако би знаел да мисли, да взема мислите правилно като тонове, не би бил нещастен. Човешките мисли не са наредени така, както трябва по закона. Вследствие на това имаме толкоз нещастия.

В природата съществува закон, който има предвид правата на всички живи същества. Според този закон ти нямаш право да задържаш в себе си повече енергия от тая, която можеш да асимилираш. Задържиш ли повече, отколкото трябва, излишната енергия произвежда известно напрежение върху твоя организъм. „Възможно ли е излишното количество енергия да се отрази вредно върху организма?“ Пуснете няколко капки вода да текат непрекъснато в продължение на 20 години върху един камък, да видите какво ще направи тя. Малко е количеството на водата, но тя ще пробие камъка на мястото, дето е капала. На същото основание казвам: нашите лоши мисли и желания, които са капали хиляди години наред върху нашия ум и нашето сърце, са направили много дупки в тях. Тия дупки са причина за нещастията на сегашните хора.

Ако мисълта ви е еднообразна, т.е., ако тя върви само в една определена посока, може да разбие черепа ви. По тази причина именно много хора заболяват умствено и нервната им система се разстройва. Следователно като разбирате този велик закон, ще трансформирате умствената си енергия, ще я отправяте към всички посоки на мозъка. Абсолютно ще избягвате еднообразие в мисълта! Човек, който мисли здраво, не полудява. Казват за някого, че полудял от много мислене. Не, човек не може да полудее от много мислене. Умът на човека не заболява, но заболяе ли сърцето, то оказва влияние върху човешката мисъл. В предната част на мозъка не става почти никакво заболяване. Обикновено заболяването става в задната част на мозъка. Има известен род мисли, които будят, повдигат човешкото съзнание. Те са правите мисли, които представляват здравословното състояние на човека. Искате ли да бъдете здрав, право ще мислите!

Красивата мисъл е хармонично съчетание на мислите. Кривата мисъл подразбира раздвояване в чувствата. Искате ли неща, които не са ти потребни, заинтересован ли си от нещо лично, ще се родят и кривите прояви в живота. Ето защо ти трябва да допускаш в мисълта си само такива неща, които са необходими за живота ти за даден момент.

Трябва да спазвате следния закон: внасяйте в ума си само положителни мисли, като същевременно избягвате многото желания.

Всички видове недоволства имат материален характер. Хората искат къщи, земя, пари. Ако нямат това, те са недоволни. „Как ще се оправи светът?“ Като дадеш работа на ума си. Това значи да удовлетвориш нуждите на всеки човек. Не спирай дейността на ума!

Искаш ли да удовлетвориш човека, дай му работа. Момък и мома са недоволни. Оженете ги! Ако са недоволни пак, дайте им къща, ниви, да има какво да работят. Ако са недоволни още, дайте им волове, коне, каруца. Най-после тия неща започват да им говорят и те се задоволяват. Докато умът и сърцето ви са празни, без мисли и желания, всякога ще бъдете недоволни. За да бъдете доволни, умът и сърцето всякога трябва да се занимават с нещо. Това е един от великите закони на битието.

И тъй, спазвайте тоя закон. Не спъвайте човека в развитието му. Не казвайте, че тоя или оня е недостоеен за това, което му се дава. Ако според твоя ум намиращ, че някой е недостоеен, ти спъваш себе си. Аз говоря за това като за математическа величина. В такъв случай всяка мисъл, която се явява в ума ти и всяко желание, което се явява в сърцето ти, са намясто. Престъпление е да спъваш развитието на човешкия ум и на човешкото сърце.

Главата във вас показва най-разумното. Главата е най-силното, което всичко може да върши. Но това силното в някой случай има нужда от една подкрепа. Вие имате две ръце. Какво означават тези ръце? В едно отношение лявата ръка е вашето сърце, дясната е вашият ум. Не можете да дигнете главата – вземате едно положение, облягате се на ръцете, подигате се. Значи имате едно положение, в което държите главата в равновесие. Вие можете да приложите същия закон при известни мъчнотии: на Земята вие се намирате в едно трудно положение – ще повикате на помощ двете си ръце, за да разрешите мъчната задача. Но мъчнотията седи в приложението на този закон.

Колко хиляди години му е взело, докато човек научи този закон на равновесие – да се държи на краката си. Той се намира на две кокили и няма никаква стабилност. Единственото нещо, което държи равновесието, то е неговата глава. Например всички коли вървят по релси, но има и от тези, еднорелсовите тренове. Най-отгоре има едно колело, докато то се върти, и тренът се движи. Тази кола върви по една релса, но щом се спре това въртене, спира се и колата. Та и човек сега върви по една релса. Докато ти мислиш, имаш равновесие; щом престанеш да мислиш, равновесието изчезва. И много пъти, когато вървите, падането се дължи на това прекъсване на мисълта.

Доброто си има свои качества. В доброто влиза законът на равновесие. Един човек, който няма равновесие, не може да бъде добър. Доброто е едно уравновесяване между ума и сърцето, между човешките мисли и човешките чувства. Следователно, за да придо-

биеш една права стойка в себе си, ти трябва да имаш доброто. Тогава ще бъдеш свързан с двата центъра: центърът на Слънцето и центърът на Земята. Тогава ти ще бъдеш трети център – човекът, който разсъждава. Ако ти нямаш туй равновесие, ти на всяка стъпка ще падаш, ще ставаш. Защото падане има не само физическо – или крака ще удариш, или ръката, или лакета – има и духовно падане. И чувствата, и те падат, и мислите падат. Една човешка мисъл и тя може да падне. Една хубава мисъл, която имаш, може да се изгуби. Едно хубаво чувство, което имаш, може да се изгуби.

Както човек носи отговорност за своето физическо падане, така също той носи отговорност за своите паднали мисли, чувства и желания. Според окултистите, този закон е един и същ и за физическия, и за духовния свят.

Казвате: „Това е права линия, това е крива, това е начупена“. Но в природата това са методи: кривата линия е един метод, правата линия е един метод и начупената линия е един метод. Това са методи, чрез които природата може да насочи енергиите, с които разполага. Ние можем да дадем на тази крива линия разни ценности. Зависи линията как е поставена. Тази линия може да е поставена на човешката глава правилно, но може кривата линия да не е поставена правилно. Има някой път отношение между кривите и правите линии. Казвате вие, че някой е крив човек. Какво разбирате под думата „крив човек“? Позволява си повече, отколкото трябва. Знаете ли как се е образувала кривата? Допуснете, че линията АВ е млад човек. Ако на този човек започнете да туряте тежест – поставяте една пирамида, какво ще стане с правата линия? Ще се огъне. Кои са причините за изменение формата на правата линия? Непоносимата тежест. С всяка човешка мисъл може да стане същото.

Следователно се изисква да знаете на всяка една права линия каква тежест може да турите, каква тежест тя може да издържи. Когато турите непоносима тежест на кривата линия, тя ще стане начупена. В живота вие трябва да се справяте с правите линии, с кривите линии и с начупените линии. Запример ти, за да се избавиш от едно зло, трябва да знаеш законите на начупените линии. Някой, като се хвърля, какви линии ще образува? Най-първо той е права линия. Като се хвърли, във въздуха се образува крива линия. И като падне долу, ще образува счупена линия – ще си счупи краката. Сега вие може да кажете: „Каква полза имаме от кривите, правите и начупените линии?“ Те имат практическо приложение в живота. Законите, по които се движим с нашето тяло и с нашите мисли, са почти същите.

Забележете: когато срещате човек, когото обичате, вие няма да отидете при него по права линия, а ще пообиколите и тогава ще го срещнете. Някой път обикаляте от едно място на друго. Защо става това? Не можете да си дадете отчет. Такъв е законът на вашите чувства. Ако действате съзнателно по вашата воля и ако сте високо повдигнат, ще вървите направо. Такива се проявяват на ума. Това е закон на миналото и закон на бъдещето, който действа сега.

Под права линия аз разбирам, когато умът функционира. Под крива линия разбирам: то е закон, по който сърцето действа, понеже в кривата линия се харчи най-малко енергия. От чисто икономическо гледище е така. В областта, в която умът действа, ако той действа по крива линия, ще изразходва повече енергия. Следователно в областта на ума правите линии са икономични, по-малко енергия се харчи. В областта на сърцето кривите линии изискват по-малко енергия.

Сега може да зададете въпроса: „Защо е така?“ Когато една светлина иде от по-рядка среда в една гъста среда, какво става? Правата линия може ли да продължи в същата посока? Не, тя ще се пречупи, ще мине по крива линия. Значи човек, щом мине от една по-рядка среда в една по-гъста, иде кривата линия, става пречупване на линията. Следователно срещате вече голямо препятствие, съпротивление. Сега законът какъв е в такъв случай? Ако да кажем тази линия излиза от една по-гъста среда и влиза в по-рядка, какво ще стане? Пак ще се пречупи. Та този закон работи и за вас. Когато вие се намирате в благоприятни условия и минете в по-неблагоприятни, по крива линия ще се движите. По-благоприятните условия са на ума, по-лошите условия са на сърцето. Следователно, щом слизате, непременно ще има по-голямо съпротивление. Щом умът влиза в една по-гъста среда, той взема методите на сърцето. Казва някой: „Аз не съм свикнал да отстъпвам. Никога не отстъпвам.“ Но ако се приближиш до една печка и си допреш до печката ръката, веднага ще я дръпнеш назад. Ти не мислиш, но щом допреш ръката, веднага изтегляш ръката назад. Ти казваш, че не отстъпваш, а ръката ти отстъпва, ръката отстъпва, преди ти да си заповядал да отстъпи.

Казват: „Не подтискай чувствата си!“ Как е станало подтискането? Сега искаш да възстановиш първия порядък на нещата. Можем да определим степента на подтискане на чувствата. Можете една пружина да я огънете, но след това какво става с пружината? Счупва се. Но тази пружина може да е толкова еластична, че може да се огъне, без да се счупи. Човек на Земята трябва да разбира закона,

доколко може да се огънат неговите чувства. При чувствата винаги имате положението на една пружина. Чувствата в човека се огъват. Не се огъва неговият ум, огъват се неговите чувства.

Какво можем да кажем за ума? Умът може ли да се огъне? Как мислите? Фигуративно говоря. Умът е своеобразен, чувствата са плоски. Чувствата са квадрат. Чувствата са винаги като водата – по плоскост се разстилат. Външните условия на чувствата са много неблагоприятни – те са направили чувствата плоски. Светът на чувствата има много неблагоприятни условия, то е причината. Външните условия са тъй нареченият „астрален свят“. Условието на астралния свят са много неблагоприятни. Вследствие на това всичкото противоречие произтича от света на чувствата. То е свят на голяма несъобразност. Който влезе в този свят, трябва да бъде много предпазлив. На всяка крачка може да се случи някой инцидент. Много неуреден е светът на чувствата.

След клетките на мозъка по интелигентност идат клетките на сърцето. Оттук се прави заключението: каквото е сърцето на човека, такъв е и самият човек. Затова именно идейно човек трябва да държи живите същества близо до сърцето си, а далеч от ума си. Защо? Причината за това е следната: когато някои същества са близо до неговото сърце, те идват на гости у него и по този начин му носят своето благословение. На онези пък, които са далеч от него, той ще отива на гости и ще им занася своето благословение. Правилото е: на едни същества вие да ходите на гости, а при вас други да дохождат. Следователно в умствено отношение вие ще отивате при Бога, а по отношение на сърцето Бог ще дохожда у вас чрез Духа си. И когато ние казваме, че Господ трябва да ни научи, ще знаем, че Той не може да дойде в ума ни. Дойдем ли до живота на ума, ние трябва да отидем при Бога – за тази цел трябва да водим чист и свят живот, за да олекнем. Същото нещо е и в училищата: ученикът отива при учителите си, а не учителите при ученика. Такъв е законът.

Когато ръцете правилно дават и правилно възприемат, тогава е хубавото свирене. Щом не предават правилно и не възприемат правилно, тонът не е правилен. Тогава казват за някой музикант, че „няма ръка“. Същият закон имате, ако вашият ум не предава добре движението. Ако сърцето не приема топлината, движението не може да се прояви. Същият закон е, ако сърцето неправилно предава своите чувства и умът не ги приема правилно. И обратното, ако умът предава правилно мислите и ако сърцето предава правилно чувствата, ние казваме: този човек е добър. Ако умът предава своите

мисли на сърцето и сърцето приема добре тия мисли, казваме: този човек е умен.

Тежестта на един предмет зависи от разстоянието на неговите частици от центъра. Колкото по-близо са частиците до центъра, толкова по-тежък става предметът. Ако два вола вървят успоредно и теглят една кола, и двата ще усещат еднаква тежест. Обаче, ако единият върви напред, а другият – назад, последният ще усеща по-голяма тежест, защото носи по-голям товар. Който върви напред, носи по-малък товар и живее по-дълго време; който остава назад, по-скоро умира – товарът му е по-голям. Двата вола трябва да вървят паралелно, в хармония, да пазят равновесие. Когато едното блюдо на везните се наклонява надолу, там тежестта е по-голяма. Когато блюдото се повдига, това показва, че теглото е по-леко. Щом двете блюда се урівновесят, тежестта в тях е еднаква. Това е закон, който има значение и във физическия, и в духовния живот. Докато сърцето и умът вървят успоредно, човек е в равновесие. Ако умът е напред, а сърцето назад, или сърцето напред, а умът назад, човек всякога страда. Ето защо, когато се самовъзпитавате, пазете равновесие между ума и сърцето си. Никога не измъчвайте ума и сърцето си. Ако умът върви напред, а сърцето остава назад, сърцето се мъчи; ако сърцето върви напред, а умът остава назад, умът се мъчи.

Когато светът на чувствата в човека се увеличава или усилва, едновременно с това в него отслабва умственият свят. И обратно, когато умственият свят в човека се увеличава, светът на чувствата в него намалява. С други думи казано: когато чувствата преодоляват, човек по-малко мисли, когато умът преодолява, човек по-малко чувства.

Не си правете илюзии, че ако влезете в ангелския свят, ще бъдете щастливи. При сегашното си развитие и в Божествения свят да влезете, пак няма да бъдете щастливи. Има риби, които живеят на дъното на морето при голямо налягане. Ако извадите една от тях и я оставите да живее на повърхността на водата, тя няма да издържи слабото налягане и ще се пръсне. Направихте ли я щастлива? Какво ще придобие тя от тоя красив свят? Много хора се готвят за духовния свят и мислят, че там ще бъдат щастливи. Те се заблуждават – ще бъдат толкова щастливи, колкото рибата, която изнесохте от дъното на океана. За да се ползваш от условията на духовния свят, трябва да се приготиш за него, да изучиш неговите закони. Ако влезеш там неподготвен, ще бъдеш нещастен. Който се готви за духовния свят, трябва да изучава неговите закони. Духовният свят има

отношение към чувствата. Ако една духовна мома обича светски момък, страданията ѝ ще бъдат големи. Щом страданията ѝ са големи, и радостите са големи; и обратно: когато радостите са големи, и страданията са големи. Този закон има отношение към чувствата на човека, а чувствата – към ума. Колкото по-благородни са чувствата ви, толкова повече се развива вашият ум; колкото повече се развива умът, толкова по-благородни са чувствата. И обратно: колкото повече се проявяват нисшите чувства, толкова повече умът отслабва. Докато сърцето не претърпи известна промяна, и умът не може да се промени. Някога сърцето изпада в миньорна гама, а умът – в мажорна; някога умът е в миньорна гама, а сърцето – в мажорна.

Когато сърцето е само, непременно ще станат някакви погрешки. Следователно при всяка работа, при всяко изпитание, умът и сърцето на човека трябва да бъдат заедно, на едно място. Този е един от великите закони в света.

Умът е опора на сърцето отвън, а сърцето е опора на ума отвътре. Този закон трябва да разберете добре. Когато се намерите в смущение с вашия ум, трябва да търсите вашето спокойствие отвътре. А когато сте неспокойни сърдечно, трябва да търсите спокойствието си в Божествения принцип на ума.

Енергията в злото и в доброто е еднородна. Злото е едно действие, турено не намясто. Запример доброто е да влезеш в един дом и да запалиш огъня на огнището. Не е намясто, ако запалиш огъня сред този салон, може да изгори и целият салон. В огнището този огън е намясто, но на дъските отгоре е не намясто. Следователно, когато в себе си турим една мисъл не намясто, тя е лоша. Всяка една мисъл, която не е намясто, е лоша. Ако ти туриш едно чувство в ума си и една мисъл в сърцето си, ти си направил една погрешка. Ако туриш една мисъл в ума си и едно чувство в сърцето си, то е намясто. Ако туриш едно чувство да ръководи работите и туриш една мисъл отподире като опашка да помага на това чувство, ти си направил една погрешка. Ако туриш една мисъл да ръководи и туриш едно чувство да помага, туй чувство е намясто. Чувствата трябва да подтикваат човека към работа. Когато туриш чувствата да вършат работа, а умът да помага, тогава ти не си от умните. Ти не разбираш Божия закон.

В един разумен живот, човек трябва да вземе много работи в съображение. Трябва да вземе предвид законите на човешката мисъл, законите на човешките чувства и законите на човешките

постъпки. Постъпките са свързани със силата, чувствата са свързани с неговата интензивност, мисълта е свързана с простора, широчината. Казвам: всякога, когато трябва да мислите, трябва да имате достатъчно количество светлина. Тази светлина да не е много, тогава пак не можете да мислите. Ако светлината е слаба, ще имате едни постижения, ако имате много силна светлина, ще имате други постижения, ако светлината е нормална, тогава ще имате истински постижения на нещата. Този закон важи и за чувствата: ако топлината е малка или голяма, постиженията на чувствата ви ще бъдат различни. Ако силата ви е голяма или малка, пак е същият закон.

Да се върнем към стиха: „Както Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи и да даде живота си откуп за мнозина“. Какво представя служенето? Това е закон за ума. Някои казват вместо служене „служуване“. Така смесват и думите „изкушение“ и „сблазън“. Каква е разликата между тези две думи? Мъжът се изкушава, а жената се сблазнява. От какво се изкушава мъжът? Например иска да стане пръв министър – изкушава се той. От какво се сблазнява жената? От хубаво облекло, от накити. Сблазънта живее в сърцето, а изкушението – в ума. Някои ги разместват: изкушението турят в сърцето, а сблазънта – в ума. Не е така. Понеже сърцето е слабо, затова лесно може да се сблазни. Ще видиш нещо и ще пожелаеш да го вкусиш. Когато умът е слаб, той лесно се изкушава. Гледаш нещо хубаво, красиво откън, искаш да го опиташ, но ще видиш лъжата в него – изкусен си вече.

ИДЕИ

Закон е: човешката мисъл е в състояние да помогне на цялото човечество. Според този закон, всички тела са в равновесие. Достатъчно е да се закачи някъде една малка тежест или да се бутне нещо, за да се докара едно тяло в движение.

Идеите на съвременните хора са посети и някои от тях ще изникнат, а други няма да изникнат. На всички семена, както и на всички хора трябва да се дадат условия за развитие, защото е дошъл краят на века. Под „край на века“ разбирам времето, когато всички идеи трябва да се опитат. Всички идеи – обществени, семейни, индивидуални – всички трябва да изникнат, да дойдат до един общ резултат. След това иде вече ликвидацията. Всичко ще се тури в хамбара и земята ще се покрие със сняг. Следната година земята отново ще се засее.

Искам да насоча мисълта ви към един велик закон, който организира идеите. В този смисъл казвам: няма сила в света, която може да противодейства на идеите. Идеята сама по себе си е мощна. Един от пророците казва за Бога: „Няма оръжие в света, което може да Ти противостои“. Който разбира този закон, той може да избегне много нещастия. Колкото и малка да е една Божествена мисъл, тя е мощна. Кога ще се реализира, не е важно, но тя непременно ще даде своите добри резултати.

Според законите на разумната природа една идея може да се развива само в определено за нея време и място. Две идеи не могат едновременно да се развиват. За даден момент вие трябва да държите в ума си само една основна идея. Щом реализирате тази идея, тогава само можете да се спрете върху друга, но винаги между реализирането на една и на друга идея се изисква известен интервал от време. Който наруши един от законите на разумната природа, той ще се намери пред големи мъчности.

При проучването на великите закони на света, трябва да имате една съществена идея, без която да не се изменят причините на вашето знание, макар и да се изменя формата. Ако у вас причините се изменят, както и формите, тогава вие седите на една лъжлива почва.

Вашите мисли, чувства и постъпки, колкото и време да мине, да не изгубват своята стойност, това е реалното. Защото има една част от живота, която може да се измени. Но когато говорим за същественото, за реалното, разбираме онези мисли, чувства и постъпки, които през всичките времена в нашето съзнание ще останат едни и същи. И ако се доберете до едно такова състояние, вие ще можете да се развивате правилно и да растете.

Всяка идея, която прониква в човешкия ум, трябва да е в съгласие с основните идеи на човека. Не е ли в съгласие с тях, тя произвежда обратен резултат. Същият закон се отнася и до чувствата. Ако едно чувство влезе в сърцето на човека и не се подчини на основния ред и порядък, който съществува между останалите чувства, сърцето непременно ще го изхвърли навън.

Да допуснем, че вие вземете две яки тела, които се сблъскват. Какво ще се образува? Ще се образува топлина, нали? Ако два предмета се движат в същата посока и с еднаква сила, ще се образува ли топлина? Нашата Земя се движи в етера. Колкото и да е тънко това пространство, тази материя, от това движение тя добива част от своята топлина. Земята добива топлина от етера. Понеже всяка една частица, всеки един атом, всяка молекула възприемат топлина

от етера при това движение вътре; тогава тази топлина се предава, събира се в едно и се образува топлината на цялата Земя. Земята постоянно черпи от пространството, не само от Слънцето, има известна топлина и отвън, но същевременно Земята си има и собствена топлина, която се образува от собствените частици, като се движат в етера.

Тогава онзи човек, който има идеал, по същия закон, има стремеж към някоя идея, за да придобие топлина – в него става сътълкновение. А в какво се образува тази топлина? В едно статично тяло. Тогава ние ще забележим, че има повишение на температурата. А в едно живо тяло или в едно същество ще забележим, че ще се увеличи не само неговата температура, но и неговите желания ще се увеличат. Щом съществуват желания в това същество, проекцията на неговото движение е по-силна. Щом изгубим своите идеали, какво става? Изстиваме и тогава казваме: „Всичко ми се отпця“. Тогава какво се изисква? („Изисква се един нов идеал, за да има движение.“) Колко идеала са потребни на човека, за да бъде нормален? Най-малко един, а най-много три. Един идеал на физическото поле – да бъдеш здрав, един идеал – да имаш добро сърце и трети идеал – да имаш отличен ум.

Да кажем: идеята за обичта към ближния. Най-първо като млади вие се въодушевявате, дойдете до известна точка и тази идея отслабне у вас. Казвате: „Трябва да гледам своя живот, с хората няма да се занимавам, няма да оправям света“. Тогава тази идея се отдалечава от вас. Според закона, като ви станат известни идеи неинтересни, вие се отдалечавате от тях. Тези идеи не са ваши вече. Вие сте се приближавали до тях, после по известен закон, като се движите по вашата орбита, започвате да се отдалечавате от тях и губите интерес. Така е и с физическия живот.

Допуснете, че влизате в една гъста гора, букаци – 200-300-годишни, дърво до дърво. Питам тогава: в тази гора живее ли се? Слънчеви лъчи не могат да проникнат. Задушно е там. Ще се яви желание да излезете от тази гора, вие вече не искате да живеете в тази букова гора. И почвате – изрязвате един бук, втори, трети, пети, шести, отрязвате 123 бука. Защо ги отрязвате? За да разтворите място, да дишате свободно и да дойде светлина отгоре. Тези букаци там не ви дават простор. Тогава се задава въпрос: от какво произтича страданието на тези 200-300 бука в тази гора? От вашето присъствие. Вие искате да живеете между тях. Същият закон се случва, когато една възвишена, благородна мисъл дойде у човека, всички тези букаци почват да се секат. Щом се яви във вашия ум

една възвишена, благородна идея, всички други дървета на общо основание се секат, всички други неща около тебе стават безсмислени. Казвам: „Едно време аз мислех така, но сега виждам как е“. Това е едно сравнение, философско сравнение. Извеждам неща, които всякога стават. Секат хората дърветата.

Както съвременните лекари искат да внесат в умиращия чиста кръв, така и новите идеи трябва да се внесат в човешкия ум, за да дойде това оживяване. Ако не дойде една нова идея в човека, то неговият живот не може да се продължи. Това е един закон. Всеки ден трябва да внасяте в ума си по една нова идея и тя ще донесе една много малка радост във вас. Колкото и да е малка, новата идея прилича на един скъпоценен камък.

Природата обича само ония, които имат висок идеал. Тя ги нарича свои възлюбени деца и по име ги зове. А ония, които нямат никакъв идеал, не са записани в нейната книга. Те са оставени в нейните изби за далечни дни, за далечни времена. Затова, когато някой се почувства изоставен от Бога, от природата и никой не му обръща внимание, ще знае, че причината е в самия него – няма висок идеал. Това е закон. Всеки сам може да изправи живота си, да се освободи от нещастията и страданията си, всеки може да излезе от забравената изба на природата. И най-последният човек, останал на дъното на тази изба, ако си създаде висок идеал, ще почне да пълзи като охлюв и няма да се мине много време той ще излезе на повърхността на Земята, огрян наново от слънчевите лъчи. Тогава природата ще каже: „Ето едно от моите възкръснали деца!“

Има идеи и чувства, които се проявяват на височина 3 000 метра, други се проявяват на височина 3 200-4 000 метра. Всеки от вас може да провери този закон.

Законът е: когато се продължава периодът на учението, продължава се и животът.

Имате един идеал, не поставяйте време за постигането му.

Постижение на идеала има, но да се реализира един идеал – то е невъзможно.

ЗНАНИЕ

Закон е: Бог изисква от всинца ни да се учим и то постоянно. Докато се учим, ние можем да живеем. Животът не е в нищо друго, освен във висшето Божествено съзнание, в онзи процес на знание.

Защото Божествената Мъдрост дава знание, истината дава свобода, любовта дава живот, животът дава радост, знанието дава сила, а свободата дава простор.

Тъй вървят тия неща. Тогава имате истина, свобода, имате простор широк, простор в цялата вселена! Имате мъдрост, имате знание; щом имате знание ще имате сила. Силата произлиза от знанието, само че знанието не може да произлезе от силата. Имате любов – имате живот; имате живот, значи имате радост.

Аз много пъти съм говорил, че в живота трябва да се научим да понасяме скърбите. Но едно от качествата на живота, това е радостта. Онзи, който живее, трябва да се радва, а може да се радва само онзи, който учи. Туй ви го казвам, понеже у вас има стари предубеждения, възпитание от миналото. У някои са се загнездили такива духове от астралния свят и почват да ви пушукат: „Вас знание не ви трябва“. Не, не! С тия астралци, невежи, профани духове, не искаме да се занимаваме. Ние знаем повече от тях. Нямаме нужда от техните съвети. Нека си държат знанието за себе си. Те казват: „Знание не ни трябва“. Е, какво ни трябва? Да ядем, да пием, да се обличаме, да се караме, да се женим, да се парясваме или развеждаме, да колим животните, статии да пишем във вестниците, да се осъждаме, религии да правим... Техните права и техните съвети не искаме. Това са все астрални влияния. Това не са проявления на Божията Мъдрост. В Божията Мъдрост се показва онзи истински път, в който хората разумно могат да живеят и да израстнат не една педя пигмеи, но като един Бог в своята мисъл и в своето величие. И ще има едно слънце, не дребнаво, което да не може да издигне едно житно зърно, а голямо, което да подобри житото на целия свят. Такова голямо слънце!

Ние не сме пратени на Земята да бъдем щастливи. То е второстепенен въпрос. И единственото нещо, за което човек е пратен на Земята, то е да учи. Ти трябва да учиш. Трябва да изследваш законите на всичко това, което става в тебе. Ще започнеш от себе си, отвътре. Като почнеш от вътрешния живот, тогава външните прояви на живота ще почнат да ти стават по-ясни. То е един сложен механизъм, той е един сложен свят. Не е така лесно.

Душата ви трябва да бъде отворена за Божественото. Имате дадено, но не сте работили над себе си. Работете над себе си. Мнозина от вас имате способности да намерите къде се крие злато – не сте го намерили. Мнозина от вас имате способности да намерите къде се крие нефт в земята. Мнозина от вас имате способност, знаете как да лекувате. Ботаника не сте изучавали. Мнозина от вас имате дар-

би за минералогия, но не сте изучавали. Ще изучавате законите в минералогията. Има известни закони, които трябва да се изучават и в растенията. Има известни закони, които трябва да се изучават в светлината, в топлината, в хората, навсякъде.

Учението е работа. То представлява един необходим закон за любовта. Само учението изяснява любовта. Обаче не се стремете да знаете всичко, то е невъзможно.

Като ви наблюдавам, виждам, че някои от вас са недоволни, защото не са учени. Те мислят, че за да бъдат учени, непременно трябва да са свършили гимназия и университет. Всеки може да бъде учен, ако се стреми към знанието с радост. Докато учението радва човека, то е постижимо за него. Престане ли да се радва, то се отдръпва от него. За този човек знанието е непостижимо. Този закон се отнася и до здравето на човека. Докато човек се радва на здравето и го цени, то е постижимо за него. Щом престане да се радва и започне да не го цени, здравето го напуска. Дето здравето отсъства, там болестта присъства. Следователно човек се движи между две състояния, които постоянно се сменят: радост и скръб. Докато се радваш и надяваш, че можеш да станеш учен човек, радостта ти е намясто. При това положение ти всеки ден ще придобиваш по нещо. Щом се усъмниш в придобиване на знанието, ти започваш да се обезсърчаваш. Щом дойде обезсърчението, с него заедно иде и скръбта. Тогава и знанието се отдръпва. При радостта и вярата в постижението на нещата човек печели, придобива нещо. При обезсърчението и скръбта той губи.

Задачата на човека е да учи и да работи. Като учи, той непременно ще се обезсърчава – такъв е законът. Защо се обезсърчава? Защото пламъкът на неговите мисли, чувства и постъпки се намалява – влязъл е някакъв страничен елемент.

Не се стремете най-първо към външни резултати и големи постижения, защото в природата има един закон, според който ще трябва да започнете с най-малките величини. И природата така действа: детето не израства като гъба, а расте малко по малко. Не се стремете из един път да добиете много знания. Като добиеш известни знания, ти влизаш във връзка с известни сили в природата, които налягат върху мозъка ти и могат да ти причинят страдания.

Законът е такъв, че ако ви се каже нещо, за което вие не сте готови, вие ще почнете да се гордеете, че много знаете.

Някой човек си мисли, че е музикален. Той трябва абсолютно да се убеди в това. Как ще се убеди? Като чуе някое музикално

произведение и може от първия път да го запомни, той е роден музикант. Някой пък мисли, че има силна памет. Кой човек е паметлив? Този, който като чуе нещо веднъж, веднага го запомня. Трябва ли 10 пъти да му се повтаря, за да го запомни, той не е паметлив човек. Същият закон е верен и по отношение на духовния свят: който е духовен, той веднага разбира духовните работи. Който не е духовен, с часове може да му се говори и пак ще остане нещо тъмно в съзнанието му.

По-учен и по-силен е онзи, който е по-близо до стъблото на дървото. Като знаете това, не се състезавайте с ония, които са дошли преди вас и са заели по-близките места до стъблото. Колкото и да се състезавате, няма да ги стигнете. Това е Божествен закон. Според този закон детето не може да бъде по-умно от родителите си, нито ученикът по-горен от учителя си. Щом е така, почитайте се едни други.

Има условия, при които учителят никога не може да скъса ученика. При какви условия именно? Когато ученикът знае толкоз, колкото учителят, той не може да го скъса по никой начин. Но когато ученикът знае по-малко от учителя, всякога има условия да го скъса. За да не те скъса учителят, трябва да знаеш толкоз, колкото той знае. Има учители, които пишат 6 на себе си, а на ученика пишат 5, за да покажат, че той знае по-малко. Кога може да пише учителят 6? Когато знаеш толкоз, колкото учителя. Може ли да знаеш повече от учителя? Никога. При туй вашето понятие вие мислите, че един ученик може да бъде по-горе от учителя си. Но при онова естественото положение, в което нещата са поставени първоначално, ти не можеш да бъдеш по-високо от учителя си. Туй е физически закон.

Да кажем имате един извор. Водата, която изтича, може ли да се издигне по-високо от извора? Не може. Същият закон е – и там равенство има. Казва някой: „Има налягане“. То вече друга сила влиза. Ако има налягане, да подигне тази вода нагоре, то е друго, но при едно естествено положение водата никога не може да се повдигне по-високо от главата, отдето изтича. Като казвам, че учителят е по-горе от ученика си, това разбирам. Ученикът не може да има повече знания, защото знанието иде от знание. Достатъчно е ученикът да бъде като учителя си. Достатъчно е водата да се повдигне на височината, отдето е дошла.

„Нужна ни е култура и наука.“ За коя наука говорите? Ако науката е изопачила умовете ви, истинска ли е тя? Друг е въпросът, ако науката облагородява ума на хората. Ако културата не може да

повдигне човешкото сърце, истинска ли е тя? Потърси друга наука, друга култура, които да задоволят нуждите на ума и сърцето. Това е закон в природата.

Всички ония, които започват с механическия начин на организиране, се увеличават отвън, а всички ония, които започват с органическия, се увеличават отвътре. Ако ние сега добиваме познания само отвън, от опитностите на другите хора, ние имаме механическо организиране. Добиваме знания, но нямаме онова вътрешно знание, което имат растенията да се организират, отвътре да растат. След нашата смърт всичкото това знание се разкапва. Това е причината, задето някой виден философ, писал много книги, след смъртта си се преражда като един прост човек. Знание, което ние добиваме отвън, чрез хората, лесно може да се заличи, но онова знание, добито чрез великия опит на любовта, никоя сила не може да го заличи. Следователно истинско знание може да се добие чрез правия път на любовта. Туй е един закон.

Закон е: човек може да има понятие от един плод, само след като го вкуси. Както и да разглежда плода отвън, той не може да има никакво понятие за неговия вкус, ако не го е опитал. Щом човек го опита, щом го вкуси, плодът ще внесе своята сила в организма му. Силата на плода отвън не може да се познае. В това отношение знанието не е нищо друго, освен плод, който непременно трябва да се опита, да се вкуси.

Като стремеж яденето е общо за всички. Като яде, всяко същество изпитва удоволствие, но това удоволствие е различно у различните същества. Като е изпитвал удоволствие при яденето, човек започнал да разсъждава по какъв начин да увеличи удоволствието. В пътя на тия разсъждения се е създало готварството. Готварството е специфично изкуство, присъщо само на човека, но не и на животните. С увеличаване на удоволствието при ядене, хората са започнали да се стремят към придобиване на все по-големи количества от благата, които природата дава. Желанието на човека да увеличава благата, с които си служи за ядене, се е пренесло и в психическия му живот. Затова често срещаме хора, които по естество са добри, но в тях се явява специфичното желание да бъдат още по-добри, да правят добрини на своите близки, всички да говорят за тях. Въз основа на същия закон много хора не се задоволяват с общите познания и се стремят към специфични. Те не подозират, че многото знания влекат след себе си повече задължения и отговорности. Който често променя дрехите си, има повече разходи; който яде повече, има повече разходи.

Този, който получава, след като взема, взема, трябва да даде. Не можеш все да вземаш, защото ще се натовариш. Допуснете, че имате един чувал. Най-първо обичаш да вземаш – товарите, товарите. Щом като си вземал, в тебе ще се породи желание да отвориш, да даваш. Всеки чувал има две усти. Ще отвориш, ще даваш. Ще се принудиш да даваш – природата ще те принуди да даваш, защото ще познаеш своето знание. Законът е верен: човек, който нищо няма, е невежа; който учи, се товари, товари, като стане учен – тежи му. Започне да дава и на другите, да му олекне малко.

Всички знаете за Господа много работи. Богословите знаят много работи за Небето, знаят за Адам, за Ева, знаят как ги е създал Господ, в колко дена е създал света, много работи знаят. Казвам: туй, което преди 8 000 години Господ е направил, знаят, а туй, което сега става, не знаят. Него след 8 000 години ще го знаят. Такъв е законът. Както в астрономията, за да знаят нещо за една звезда, трябва светлината да е дошла на Земята. За да можем да приемем известни знания, трябва светлина, която да проникне. В света няма светлина. Там, дето светлината идва, дошло е и знанието. Та и за човешкия мозък трябва светлина. Човек е толкова просветен, колкото светлина прониква във веществото на мозъка.

Във всички хора светлината еднакво не прониква – в това е различието. Знанието е степен на светлината, която прониква в човешкия мозък. Има една светлина, която е съществена, пък има една светлина, която е отражение. Имате отразена светлина на някое платно. Имате една призма, разлага светлината, появяват се цветовете, но те не могат да боядисат платното или стената. Вземете киото: там на платното виждате движение на тренове, на параходи, на вода, виждате морета, вятър. Махнат се тези картини, изгасне прожекторът, всичко това изчезне. Има неща в човека, които не са съществени. Те са проекция. Понякоя път вие казвате: „Празно ми е“. Спряло е вашето кино. Понякоя път вие мислите, че много знаете, защото на платното се движат картини, фигури. Спре онзи, който оперира с прожектора, казвате: „Няма нищо“, забравите картините.

Ти се молиш за нещо и си оставиш работата и не работиш. Законът е: като работиш, ти учи. Ти сега не учиш. Има ученици, които казват, че имат вяра. Казват: „Аз няма да се уча, но като дойде времето, ще дойде нещо отгоре в мен и ще ме вдъхнови, ще ми се вдъхне“. То е вярно, че ще ти се вдъхне. Но ако хубаво си научиш урока, ще ти се помогне, ще ти се вдъхне, ще се вдъхновиш; но ако не си научиш урока, вдъхновението няма да дойде.

Аз каквото и да ви кажа, аз го зная, вие пък ще си правите което знаете. Вие ще си кажете: „Кой знае дали е вярно, или не!“ Не, аз говоря това за себе си. Само аз ще се ползвам. Аз зная един закон – всичко това, което вие не възприемете, не го използвате, аз си го събирам назад. Пак го използвам. Аз ви го давам и което не може да използвате, аз пак седна да работя. Взема го и го обработвам. Божественото никога ние не оставяме да се изгуби.

СИЛА НА МИСЪЛТА

Сега аз ще ви дам едно практическо правило, което можете да вземете и като закон: първо човек трябва да започне да мисли. Никакво подобрение не може да стане в света, ако човек не започне да мисли. Така е навсякъде – било в растителното, било в животинското царство или в царството на човека – навсякъде трябва да има мисъл. Дето има мисъл, там има прогрес. Дето мисълта е престанала, там има израждане. Законът на израждането показва, че мисълта е престанала. А законът на еволюцията, на растенето, е закон на човешката мисъл. Когато мислиш, ти вече еволюираш. И хората остаряват по единствената причина, че престават да мислят. Хората осиромашават по единствената причина, че престават да мислят. Хората заболяват по единствената причина, че престават да мислят. Хората изгубват паметта си, защото престават да мислят. Човек изгубва силата си по единствената причина, че е престанал да мисли. Всичко, каквото човек губи, това се дължи на факта, че е престанал да мисли. Мисъл трябва да има у човека! Докато мислиш, ти не можеш да се обезсърчиш. Мисълта е Божествена сила. Всички дяволи могат да се съберат около тебе, но само като ги погледнеш и започнеш да мислиш, ти ще ги разгониш. Те ще се увият около тебе със своята мисъл, но твоята мисъл ще може да ги прогони.

Всички трудности изискват мисъл. Щом мислите, въпросът е разрешен. Всяка една мисъл повишава трептенията на тялото. Всяко едно лошо чувстване понижава трептенията на тялото. У всеки лош човек, безсърдечен, се понижават трептенията. Щом се понижат трептенията, потъваш, потъваш. Виждам, законът е същият. Щом се насърчаваш, като че ли се издигаш нагоре, повишават се трептенията, има движение нагоре. Щом се обезсърчиш, потъваш, има движение надолу.

Има хора, които не се бесят. Има хора, които не можеш да ги

обесиш. Мене ми разправиха един пример във Варненско: в турско време са бесили един българин 3 пъти и въжето се късало. Казват: „Оставете, този човек не можем да го обесим. Господ не позволява да го обесим.“ Турците 4 пъти не бесят. Турците 3 пъти като го турят на въжето и то се скъса, не го бесят вече. Сега и 4, и 5 пъти може да го обесят.

Но казвам: закон има в природата – ако човек мисли, няма въже, няма верига, с която да може да обесят човека. Той, като концентрира своята мисъл, веднага въжето се скъса. И верига ако турят, и веригата ще се скъса. Сега аз ви навеждам на тази мисъл, понеже във вас има един вечен страх. Вие всинца сте много страхливи хора: вас ви е страх да не ви обесят, вас ви е страх от условията на живота, вас ви е страх от сиромашията, страх ви е да не ви падне реномето, страх ви е да не паднете, да не пострадате, да не стане нещо. То не е лошо да има човек някакъв страх. Но човек трябва да си въздейства.

Всеки ден вие сте връзвани и развързвани. Но това връзване е един процес, дето човек трябва да добие онази вътрешна увереност, вътрешно съзнание. Знаеш колко струва една опитност. Да кажем, може да се направи един опит. Ти имаш ужасна болка в крака, в коляното. Ако можеш да концентрираш ума си, веднага тази болка ще изчезне. Може пак да дойде, пак се концентрирай, пак изчезне. Щом изгубиш равновесие, болката иде. Болката иде и изчезва, докато твоят ум вземе надмощие, мобилизираш се, разбираш законите. Ще кажеш на болката: „Ти трябва да ме слушаш сега!“ Щом станем по-силни от болката, болката престава да ни мъчи. Щом станем по-слаби от болката, болката ни мъчи. Щом една болест те мъчи, ти си слаб; щом болката те напуска, ти си силен. Щом си невежа, невежеството е по-силно от тебе; щом невежеството те напуска, ти си по-силен от невежеството. Това засяга нашите лични чувства. Невежите хора сега минават за учени.

Има закон за силата в света: за да бъдеш силен, ти непременно трябва да концентрираш мисълта си.

Да допуснем, че атмосферата ви влияе, усещате в краката си известно изстиване. В дадения случай концентрирайте ума си върху краката и вижте за колко минути след като сте се концентрирали, краката ще се стоплят. Това е закон за здравословното състояние. Там, дето участва умът, във всички ония процеси в съзнанието или в самосъзнанието, вече имаме добри резултати. Ако ти ядеш и умът ти присъства в яденето, намираш, че яденето е работа. Ако участваш с всичкия си ум, ще видиш, че тази работа ти е приятна и

ти от тази храна ще почерпиш голям запас енергия. Ако ти пиеш вода или дишаш и умът ти присъства, непременно ще имаш добри резултати.

Човек може да работи свободно със своя ум, със своето сърце и със своята воля само когато ги познава. Ако човек познава законите, които управляват ума, сърцето и волята, лесно би се справил с мъчнотията си. Ако пожелае, човек лесно може да се подмлади. Как? Чрез волята си. Достатъчно е да си внуши някаква положителна, права мисъл, за да разбие всички отрицателни мисли, които е придобил чрез самовнушение.

Законът в умствения свят е: ако един мошеник те обере, започни да мислиш. Ако бръкне в джоба ти, започни да мислиш. Той ще пусне това, което е взел. Можеш да направиш един опит с кучетата, да разбереш какво нещо е мисълта. Има много лоши кучета. Ако вървиш и не мислиш, може да те ухапе. Ако мислиш и с мисълта назад като че ли го гледаш, туй куче на 10-ина крачки чувства твоята мисъл. Ако концентрираш своята мисъл към него, то само ще ходи, не се приближава. Когато не мислиш, мошеникът ще си вземе. Щом започнеш да мислиш, той ще те остави. Ако ти имаш силна мисъл, той ще стои на един километър разстояние; като започнеш да мислиш, той ще се върне, ще ти донесе парите. Един ден няма да има нужда от стражари.

Всякога нещастията стават, когато мислиш неестествено. Щом е отклонен умът, щом изгубиш равновесие, ще дойдат нещастията. Да кажем, че излезеш на разходка. Можеш да забележиш закона: внеси разнообразни мисли от противоположен характер и ще паднеш веднага на земята, надясно или наляво, напред или назад. Щом се сменят разни енергии в ума, ще паднеш на земята. Важен е законът: като вървиш, умът ти да присъства винаги, пази равновесие. Никога умът ти да не се отклонява от пътя, по който вървиш. И тогаз никой няма да те удари. Даже кучета няма да те нападнат. Ако умът ти е концентриран и мислиш върху Този, Който е създал света, никой няма да те удари. Ако те удари някой, значи ти не вървиш в пътя, който Бог е определил. Щом не вървиш по този път, ще дойдат най-големите противоречия.

Колко хиляди години е взело на човека, докато той се научи да ходи на двата си крака! Когато двама души се съберат на едно място, те трябва да пазят закона на равновесието. Значи равновесието има един перпендикуляр, от който не можеш да вървиш нито назад, нито напред, нито наляво, нито надясно. Изгуби ли се отношението на този перпендикуляр, веднага се нарушава равновесието и ти не

можеш да ходиш. Често, като ходим на екскурзии, някои се препъват и падат. Вие не сте обръщали внимание защо падате. Мнозина често се спъват. Спъването става, когато се явят две противоположни мисли, на които амплитудите не са много големи.

Законът седи в това: там, дето участва умът, може да се извърши известна работа. Във всички движения, в които участва умът, резултатите всякога ще бъдат разумни и човек всякога ще има една придобивка. Там, дето умът не участва в движенията или в мислите, или в чувствата, всички те остават безрезултатни.

Мнозина от вас тепърва ще изучавате отделенията на буквите. Първото отделение в умствения свят също има азбука. Ти не можеш да я напишеш, докато не се научиш да я произнасяш. Това, което можеш да произнасяш, можеш и да напишеш. Това, което можеш да кажеш, можеш и да го направиш. Но това, което не можеш да кажеш, не можеш да направиш. Законът е такъв. Това, което мислиш, можеш да го постигнеш. Мисълта трябва да бъде много интензивна, за да бъде постижима.

Запример всеки човек може да бъде здрав. За да бъде здрав, той трябва да вярва интензивно, че може да бъде здрав. Вие можете да усилявате здравето си и с умствени упражнения по особен начин. Вие можете да усилявате и ръката си, ако тя е слаба. Запример, ако станете сутрин, вдигнете с ръката си бавно, полака един килограм тежест, но мислено. На другия ден мислено вдигнете 2 килограма тежест, на другия – 3, след това 5, 10, 20, 40, 50, 100 килограма. Като дойдете до положение да вдигате мислено с ръката си 100 килограма, ще видите, че ръката ви ще се засили. Като правите опита, ще проверите дали с едната си ръка можете да вдигнете 100 килограма. Ако можете да вдигнете, значи законът е проработил. Ако не можете да вдигате, отново ще повторите опита.

Трябва да повторите нещо 10 000 пъти или 20 000, или 30 000, или 100 000 пъти, за да има един резултат. Като кажете: „Аз ще бъда добър“, ако го повторите 10 000 пъти, 20 000 пъти, законът работи. Ти имаш дете, казваш: „Ще стане умно, ще стане умно, ще стане умно“. Сутрин – 10 пъти, на обяд – 10 пъти и вечерта – 10 пъти. Цяла година така повтаряш и туй дете ще стане умно. Ти казваш: „Ти човек няма да станеш“. Туй нещо го повтаряш. И след това очаквате да имате резултат. Това не е един истински метод за възпитание.

Понякоя път искате да се освободите от някои връзки, дошъл дяволът и ви вързал. Като идеш при дявола, кажи: „Туй въже ще се скъса“. Втория път пак кажи: „Ще се скъса“. Ако не късаш конците,

въжето няма да се скъса. Имаш един навик и казваш: „Този навик ще се поправи“. После казваш: „Няма да се поправи“. Значи, ти не си откъснал конеца. Когато искаш да поправиш една своя погрешка, не туряй две противоположни мнения. Да кажем боли те кракът и ти кажеш: „Ще оздравее“ – ти си скъсал един конец. Болестта има 400 конци. Трябват ти 400 дена, всеки ден да късаш по един конец, тогава ще оздравееш. След година и няколко дена кракът ти ще бъде здрав. Направете опит. Да имаш постоянство всяка сутрин да казваш: „Ще оздравея, ще оздравея“.

Всички трябва да работите върху себе си със закона на внушението. Имаш една скръб, кажи си: „Утре скръбта ми ще бъде помалка“. На втория ден ще кажете същото, на третия ден – пак същото и т.н. Ще си внушаваш така, докато тази скръб се премахне. По този начин скръбта може да се намалява, но може да стане и обратното. Значи чрез закона на внушението може да се привлече радостта, т.е. скръбта може да се превърне в радост – несполуките в живота могат да се превърнат в сполуки. Когато научите закона на внушението и можете да го прилагате целокупно във вашия живот, вие ще имате успех във всичко.

За да роди едно умно и красиво дете, майката е работила в това направление десетки години. За да роди гениално дете, майката е поддържала тази мисъл в ума си с векове. Ако прочете на някой човек са красиви, това показва, че той е мислил дълго време в това направление. Ако нищо не е мислил, прочете му не са красиви. Искате ли красиви очи, които да предават Божествените мисли, работете съзнателно върху това желание. Всяка мисъл, добра или лоша, която излиза от човека, след като направи един кръг на движение, ще се върне пак към него. Доброто, което човек прави, след време пак ще се върне към него. Такъв е законът.

И без разтривки могат да се наместват в краката счупените кости. Могат да се наместват, но кракът на този човек е счупен. Това не значи, че материя не съществува. Този счупен крак може да се поправи. Има начини за това. То е едно просто нещо за този, който разбира законите на материята. Като дойде при счупения крак, той може да го намести. Той ще внесе в него онази магическа сила и както железните стърготини се привличат от магнита, така и тези частици могат да се привлечат и кракът ще се преустрои.

Как стават костите в утробата на майката? Тя само е мислила. Мислила е да има дете и си е казвала: „Искам да имам едно дете, което да има и кости, и ребра, и мускули, и глава, и мозък“. Но отвън никак не го бута, тя само иска да има детето с тия неща и

каквото е мислила, това става. Има дете вътре в утробата ѝ и то почва да расте, да се развиват кости, мускули, глава и след 9 месеца майката казва: „Да излезе навън!“ – и детето излиза. Не е ли така? Коя майка не прави така? Коя майка не може като грънчаря да го направи? Ще каже някой, че то расте от само себе си. Не, не расте от само себе си, но има нещо отвън – майката работи със своята мисъл. Това е един велик закон, на който детето се подчинява. Но щом детето излезе вън от утробата на майка си, тя не е вече толкова господарка. Отвън тя не знае как да го направи. Изкълчи се кракът на детето, тя не знае как да го поправи, повреди се малко главата, тя не знае как да я поправи.

Даже и продължителността на човешкия живот на Земята се определя от закона на внушението. От майката зависи колко години ще живее детето ѝ. Колкото години е определила на детето си да живее, толкова и ще живее. Ако майката каже, че иска нейното дете да живее 50-60 години на Земята, то не може повече да живее. Това е крайният предел за неговия живот на Земята. Някоя майка казва: „Нека моят син поживее до 60 години, че да бъда и аз жива да си го погледам и да му се порадвам“. Някоя майка не определя да поживее синът ѝ до 120 години. Тя намира, че това е премного, няма нужда от толкова дълъг живот на Земята. Най-много определя до 100 години и там спира. Затова хората сега живеят малко на Земята.

Продължителността на живота зависи от самия човек. Някои хора, като слизат от невидимия свят, сами си внушават колко време трябва да живеят на Земята. Защо си внушават? Защото, като дойдат на Земята, те забравят колко трябва да живеят. Всеки живее толкова години, колкото той сам си е определил. Този въпрос е свързан с ред още въпроси и подробности, но основният закон е, че много от нашите навици се дължат на внушението.

Никога не допускай в ума ти да седи дълго време една отрицателна мисъл, никога в сърцето ти не допускай да стои едно отрицателно желание, никога не допускай в живота ти да седи дълго време една отрицателна постъпка. И тогава ще бъдеш здрав и ще живееш като Мотусала, и повече от Мотусала. Щом кажеш: „Не мога“, ти губиш. Има нещо, за което никой не може да ти помогне: имаш една болест, кой ще я носи заради тебе? Аз не мога да я повдигна и да я нося. Мога да ти помагам. Но ти имаш една отрицателна мисъл, която като се е разпръснала, е образувал този абсцес – някой цирей, някоя рана. Процесът трябва да се върне назад по закона на внушението. Премахни мисълта и веднага раната

в течение на 5-10-15-20 минути ще се очисти. Трябва да направим опит, за да видите как действа внушението. Ако внушим на даден човек, че има изгаряне на някоя част от тялото си, той ще получи изгаряне; после като му внушим, че няма изгаряне, ще се махне изгарянето. Ние всички живеем под закона на внушението. Да се самовъзпита един човек, значи да се освободи от миналите връзки на внушението. Сега вие се развързвате, вие не сте свободни хора. Има ли някой от вас, който се е развързал? Има.

Какво разбирате вие под кармични връзки? Какво разбирате вие под социални връзки? Отношения. Нека не вземаме сега въпроса лично. Аз казвам как работи законът. Законът на внушението е силен. И той работи не само в човешкия живот, но и в света на ангелите, и даже и боговете се пазят от него; Божественото като дойде, и то е в закона на внушението: „Мога да правя добро“; „Мога да бъда силен“; „Мога да бъда добър човек“; „Мога да стана учен човек“; „Мога да бъда весел, мога да бъда радостен“. Положителни мисли да има! А щом кажеш: „Тази работа няма да я бъде“; „То се е видяло моята работа каква е“; „Като мен човек може ли да стане?“ – тогава ти мислиш отрицателно. Не! Ще си кажеш сутринта: „Много хубаво е тялото ми! По-хубаво тяло от моето няма. По-хубава глава от моята няма. По-хубава глава от моята Господ не можеше да ми тури при сегашните условия. По-хубави условия Бог не можеше да ми даде.“ Отвън има земетресение и 20 градуса студ, ти си кажи: „Намясто е това, много хубаво е!“ Студено е, но ти не си правил опит при 25 градуса студ да си стоплиш ръцете и да излезеш навън и да кажеш: „Много топло е!“ И тогава веднага ще се стоплят ръцете ти. А ти, щом излезеш навън, казваш, че е много студено. Студената, това е един процес вътрешен. Има нещо и отвън. От този закон зависи вашият прогрес. Изисква се голямо изкуство да знаеш как да си внушаваш.

Вие спрямо себе си мязате на тия учители, които пишат единица. Като станеш, казваш: „Аз съм неспособен човек!“ – туриш си единица. Тури си 6. Кажи: „Добър човек съм, не съм се проявил още, но добър съм“ – пиши си 6. Та сутрин, като станете, турете си 6, нищо повече. Вие какво правите? Отидете при един човек и кажете: „Ти какво мислиш за мене?“ Той ти тури единица и вие се скарате. Ти не питай него. Тури си 6. Кой може да ви забрани да си турите 6? Ама ти казваш: „Аз съм обикновен човек“ – 6 си тури. Тури си числото на гения. Ще кажеш: „Ама аз гений не съм още“, няма нищо, насърчи се. Кажи: „Гений съм аз в яйцето вътре, като намеря квачката, ще излезе геният“. Ако някой ти каже: „Ти не си гениялен!“, в себе си ще си кажеш: „Квачката не съм намерил, щом

намеря квачката, геният ще дойде“. Кое е хубавото при самовъзпитанието? Вие ще отхвърлите отрицателните мисли. Те са дошли отпосле. Природата е положителна, тя е вложила всички дарби и способности, тя има доброто желание към вас и вие, като говорите за себе си, тя иска да бъдете в съгласие с нея. Това е закон. Тя не иска вие да говорите за себе си, че сте неспособен човек. Не говорите на хората, че сте гениални, но на себе си ще кажете: „В мене има нещо гениално“.

Закон е: никой не може да освободи човека от онази мисъл, която той сам си е внушил. Като знае това, той трябва да бъде внимателен, да не допуска всякакви мисли в ума си. Ако някой допусне в ума си мисълта, че от него човек не може да стане, той започва да вярва в тази мисъл и никой вече не може да му помогне.

Помнете: много от мислите, които минават през нашия ум, са чужди. Мисълта, че от тебе нищо не може да стане, е чужда. Бог е създал човека, за да стане нещо от него. Всеки човек е надарен с известни дарби и сили, които трябва да развие. Това е негово гражданско право.

Първото нещо: не вярвайте на всичките болести. Че крак ви боли – не вярвайте. Че хълбокът ви боли – не вярвайте. Че бърбреците, че главата ви болят – не вярвайте. Че коремът ви боли – не вярвайте. Че гърдите ви болят – не вярвайте. Че имате ишиас – не вярвайте. Че имате безпаричие – не вярвайте. В никаква отрицателна мисъл не вярвайте.

Работете върху себе си, да се освободите от страничните влияния. Страх, съмнение, безверие, скръб, радост – това са чужди чувства и настроения, под влиянието на които често изпадате. Това са малки препятствия, които трябва да отстраните от пътя си. Това е закон, който трябва да изучавате от научна гледна точка.

Каквото човек мисли, това става. Ако човек мисли по Божествено, и работите стават по Божествено; ако мисли по човешки, и работите стават по човешки; ако мисли по животински, и работите стават по животински. Както мислиш, такъв ставаш. Това е един фатален закон в света.

С каквато мисъл човек се свърже, такова въздействие ще окаже тя върху неговия мозък; с каквото желание човек се свърже, такова въздействие ще окаже то върху неговото сърце.

Допуснете, че линията АВ представлява известна плоскост. През това място може да са минали хиляди хора. Ние насаждаме на тази плоскост няколко хиляди малки зрънца от глог. След няколко

години ще можете ли да минете тъй лесно през това място? Не. То ще бъде един здрав плет. По същия закон, всяка добра мисъл може да укрепи слабите места в човека. Добрите мисли могат да се насаждат тъй, както се саят семенцата. Както ябълката или крушата може да се насади и да израсте там, дето я посадим, така също и добрата мисъл може да се насади и израсте и да бъде като една здрава крепост. После, не е достатъчно да помислите само веднъж върху нещо, но мисълта ви трябва да бъде постоянна и силна върху това, което искате да реализирате. Ще мислите дълго време, докато мисълта ви почне да расте. Тогава във вас ще се роди желание да посадите втора, трета, четвърта, пета мисъл и т.н. Затова именно всички трябва да насаждате в себе си всеки ден по една добра мисъл.

Човешката мисъл е свързана с жизненото електричество. Когато мислите са положителни, те привличат жизнените сили към себе си, а когато мислите са отрицателни, тия жизнени сили се разпръсват, отдалечават от човека, вследствие на което се появява заболяване.

Ако имате противник, който ви мрази, неговата мисъл спрямо вас е много силна. Той може да ви направи негативен, и вие ще заболееете. Законът е следният: ако вие заболееете, туй заболяване ще се върне върху него, ще има обратно движение. Вие можете, обаче, да изпращате вашите положителни мисли, вашите топли чувства и пожелания към някой болен с абсолютна вяра, без никакво колебание и съмнение и той ще оздравее. Значи, за да бъде здрав някой човек, трябва да изпратите от себе си един жизнен ток към него. Той ще възприеме вашата мисъл и пожелание и ще се почувства по-добре. В туй отношение добрите приятели са добра ограда за здравето, а лошите приятели всякога носят болести и страдания.

Закон е: когато се обичат, хората предават настроенията и разположенията си едни на други. В това отношение човек е предавател и възприемател на енергии. Когато между двама души съществува известно подобие, те взаимно си предават своите мисли и чувства: каквото единият мисли, другият ще го възприеме, каквото единият чувства, и другият ще чувства. Ако единият има лошо разположение, ще предаде разположението си на другия; ако е добре разположен, ще предаде доброто си разположение на другия. Като знае това, човек трябва да търси причината на своето лошо разположение. Като намери причината на лошото разположение, той може да се освободи от него.

Чрез закона на внушението може да ви причинят големи стра-

дания. Много пъти са правили опити с някой, който е осъден на смърт. Може да го уморят. Кажат му, че ще му отрежат вените, драснат малко кожата и в това време пуснат по една капка да капе наблизко, а на него казват, че са му отрязали вените и кръвта изтича навън. Като капе 1-2 часа, човекът умира от страх, че кръвта му изтекла. Сега вие седите и внушавате в ума си: „Ще ми стане нещо!“, втория ден: „Ще ми стане нещо!“, и няма да се минат 10-ина дена и става нещо. Казваш: „Нали ви казах, че ще ми стане нещо!“ Хубаво, ако аз ида до един човек и му кажа: „Твоето въже ще се скъса“ – откъсна една жица, втория път кажа: „Твоето въже ще се скъса“ – откъсна още една жичка, няма ли туй въже да се скъса?

Теоретически поддържате, че човек няма да умре, но в себе си казвате: „Кой е онзи, който не е умрял?“ Не, всички хора не умират. Някои хора са ги заравяли, но след това не са ги намирали в гробовете им. Как можем да познаем кой човек е оживял и кой не е оживял? На когото намерим костите в гроба, въпросът е решен. На когото не намерим костите в гроба, той е оживял. Има ли друг някакъв аргумент?

В природата съществува закон на равновесие. Представете си, че между едно 10-членно семейство има един дядо, който е на около 120 години. Ако претеглят тия 10 души преди смъртта на дядото, ще се види, че те имат известно тегло, което след смъртта на дядото ще се увеличи. Защо? Защото животът на дядото се е разлял между 10-те члена на семейството. Когато някое дете умре, всички от дома мислят за него и то не може да се разложи. Те казват, че детето е отишло при Господа, но постоянно мислят за него, не го оставят свободно. Следователно колкото повече мислиш за един предмет, толкова той е по-близо до тебе; колкото по-малко мислиш, толкова е по-далеч от тебе. Ти не можеш да мислиш за това, което не виждаш. Ти не можеш да мислиш и за това, което не мисли за тебе. Ти не можеш да обичаш това, което не те обича. Такова е правилото, такъв е законът в света.

Не можеш да мислиш за това, което не мисли за тебе. Слънцето мисли за нас, Луната мисли за нас, всички звезди мислят за нас, затуй ние мислим за тях. Някой казва: „Има ли Господ, или не?“ Щом не мислиш за Господа, и Той не мисли за тебе. Щом ти мислиш за Него, и Той мисли за тебе. Този закон вие можете да го проверите. Щом мислим за едно нещо, и то мисли за нас. Щом не можете да мислите за един предмет, този предмет не е в съприкосновение с вас. Ако няма нещо разумно, което да ви свързва, не можете да мислите за него. Можете да направите опит. Когато сте в театъра,

вие сте горе, на балкона, ако концентрирате ума си върху някой човек, като мислите за него, той ще започне да се обръща, да гледа. Ако мисълта ви е силна, той даже ще ви намери, ще ви погледне, ще ви поздрави и пак ще се обърне.

Като мислиш за лошите черти на някого, ти усиляваш лошото у него, и обратно. Това е закон.

Един закон гласи: когато помислиш за най-хубавото, което има един човек, този човек ще дойде.

Законът е такъв: ако мислите за добър човек, в ума ви ще се яви светлина, а в сърцето ви – топлина. Ако мислите за лош човек, в ума ви ще се яви тъмнина, а в сърцето ви – студ.

Този закон е и за нашите отношения към Бога. Като влизате във връзка с Бога, в съзнанието ви ще се яви светлина, а в душата ви – дълбок мир. Влезете ли във връзка с ангелите, пак ще се изпълните със светли мисли и възвишени чувства. Като мислите за растенията и животните, и те влияят върху вас. Законът гласи: за каквото мислите, с това се свързвате.

Има известни движения, които са неизменни в природата. Но има известни движения, които идат по закона на внушението. Например някой човек иска да открадне. И този човек ще ти внуши и ти ще се бутнеш на същото място, ще му изпратиш една мисъл, като усилиш в него мисълта да извърши престъплението. Някой има желание да убие някого. Ако разбирате закона, вие можете да му противодействате, да му изпратите противоположна мисъл, да неутрализирате неговата мисъл. Но ако вие се бутнете на мястото, което съответства на това действие, той ще извърши престъплението. Тогава тоя център почват да бутат. Някой казва: „Този човек трябва да се убие“ – и ти потвърждаваш тая мисъл: „Да се убие!“ Ние минаваме от безсъзнателния в съзнателния живот. Самовъзпитанието е един съзнателен живот. Ние сега използваме силите на съзнанието.

Трябва да изучавате посоката на мислите, да знаете отде иде една мисъл и къде отива. Всяка мисъл има свой център, от който излиза и в който се връща. Една разбойническа банда седи някъде и мисли какво да прави, каква посока да поеме. Разбойниците отправят мисълта си към някой богат човек, да мине край тях, да го оберат. Богатият възприема тази мисъл и без да знае защо, минава точно оттам, дето е бандата. Закон е: ако искаш да успееш в нещо, концентрирай мисълта си към него. Този закон работи и за доброто, и за злото. И разбойникът със силата на мисълта си може

да успее, както и добрият човек. Ако постоянно държиш в себе си мисълта, че ще успееш да постигнеш нещо добро, ще го постигнеш. Обаче мислиш ли, че от тебе нищо няма да излезе, и това ще се сбъдне. Мисли за постигането на добри, положителни неща.

Аз съм привеждал този пример, от който се вижда как мислите се предават. Това се случи може би преди повече от 35 години. Аз се разхождам по Галата, Варненско. Горе по поляната се разхождам, няма никой. Морето може би е на половин километър разстояние. Дойде една мисъл, която никога не ми е идвала на ум: пред мен седи една млада мома и иска аз да я целуна. Казах си: „Аз не съм целувал. Откъде сега това?“ Тръгвам по посока на морето и гледам двама души: една млада мома и един млад момък. Тя иска той да я целуне. Той се дърпа. И после той я прегърна и я целуна. Те спорят хората, а пък вие седите на известно разстояние и тези мисли минават и през вас. Казвам си: „Тази работа не е моя работа. Аз не трябва да се спирам.“ Като отидох към двойката, той не искаше да я целуне, понеже аз казах: „Не може“. После казах: „Целуни я, за да не иска аз да я целуна. Защото аз си имам горе друга работа, а ти работа нямаш.“ Обяснявам един закон, който е верен. Казвам му: „Свърши си работата, която имаш. Това е Божия работа.“

Една мисъл може да бъде ясна и да повлияе само тогава, когато дойдем на същия уровень, на който стои онзи, който я изказва. Как действа законът на влиянието? За да ви повлияе кой да е човек, добър или лош, трябва да ви снесе до своя уровень – само тогава той може да ви повлияе. Или той ще ви повлияе, или вие ще му повлияете. Щом не сте на неговото равнище, по никой начин не може да ви повлияе. Следователно докато държите ума си в безграничния свят, дето действа Божественият закон, вие сте свободен, невредим; щом помислите, че някой може да ви повлияе, вие сте слезли долу от този свят.

Силата на човека не седи в това, което говори, но във вътрешното знание. От друга страна, за да обичате човека, не е достатъчно само да го обгърнете, но трябва да проникнете в него. И светските, и религиозните хора изучават този закон, за да могат взаимно да си влияят. Когато някой човек проникне във вас, той може да разбере и добрите, и лошите ви страни и по този начин може да ви помага. Само този човек може да помага, който ви обича. Ако не ви обича, той може да ви излъже. Не само обикновените хора се лъжат, но даже и видни пророци, светии и учени.

Първо хората трябва да започнат да се възпитават от ума и от

сърцето си. И тогава вече другите средства, които те ще употребят, ще дойдат на своето място. Върху човешките мисли и чувства, както и върху човешкия ум и човешкото сърце трябва да се направи една голяма операция, защото причината на всички външни изопачени форми, каквито днес съществуват, се дължат на човешките мисли и чувства. Човек трябва да знае как и отде да започне. Това е важното. А той трябва да започне от своето сърце и от своя ум. Законът е такъв. Ти никога не можеш да подигнеш един човек, докато не слезеш на неговия уровень. Ти трябва да слезеш до него, да вземеш върху себе си неговия недъг, неговите грехове и престъпления. Ти трябва да слезеш до положението, в което той се намира и оттам като умна душа, да разрешиш неговия въпрос. Ако не направиш така, ти не можеш да му помогнеш. Колко педагози могат да направят днес това? Опасна работа е да се заемеш с изправянето на човека.

Казвам: един по-силен ум може да ви разколебае във вашите убеждения, а на по-слаб ум вие може да противодействате; едно по-силно сърце може да ви повлияе, а на по-слабо сърце вие може да противодействате; по-силна воля от вашата може да ви повлияе, а на по-слаба вие можете да противодействате. Закон е: и вие влияете, и на вас влияят. В този закон няма нищо лошо. Всички хора се намират под този закон. Никой не може да се избави от влияние. Всеки човек, с когото влизате в съприкосновение, може да ви повлияе. Хиляди хора ни влияят, и природата ни влияе, а най-после и Бог ни влияе.

Ако човек се озове много близо до някой голям водопад, той непременно ще изпита страх. Защо? Този човек разбира, че водопадът е в сила да завлече всичко, което попадне на пътя му. Водопадът казва: „Ако искате да ме гледате, да се възхищавате от мене, стойте надалеч. Дойдете ли близо до мене, аз ще се разправя с вас по всички правила на моето изкуство.“ Този закон се среща и в живота. Има мисли, чувства и желания у човека, които по сила са подобни на водопадите. Щом попадне човек пред такива мисли, чувства и желания, нека стои далеч от тях, по който начин да не влиза в техните течения.

Всички неща, които вие чувствате, са резултат от мислите за вас. Понеже цял свят мисли, ние не можем да се избавим от мисълта на човечеството. Постоянно мислят хората и всичко ще мине през нас, не можете да се избавите от мислите на хората. Добри и лоши мисли минават през вас. Не изведнъж, но за хилядите години, които ще бъдете на Земята, всички човешки мисли ще преминат

през вас. Вие трябва да бъдете готови да използвате добрите и лошите мисли.

Законът е такъв: вие можете да бъдете носители на едно желание, което произтича от някое друго същество. Това желание е минало и във вашето съзнание, може да се явява като някоя комета и да го наблюдавате, но то не влиза във вашата система, нито пък това желание иде за ваша полза. То си има съвсем друго предназначение. Следователно такива желания са временни прояви на живота. Да кажем, някой човек иска да стане виден, да бъде знаменит. Възможно ли е това? Това е желание на някое много висше същество, което иска да бъде знаменито, и у тебе се заражда желанието да бъдеш знаменит, да бъдеш философ, но това желание не е твое. И следователно в този случай ти ще изгубиш времето си или ще станеш просто една спомагателна линия на това съзнание. Ако ти разбираш и се координираш с това същество и помагаш за неговата слава, добре, но ако ти искаш да станеш знаменит и вземеш това желание като твое, ти ще изгубиш целия си живот напразно. Затова се казва: не се старай да реализираш желания, които не са твои, които не принадлежат към твоя живот. Това желание все ще се реализира някъде в света. Всеки иска славата да бъде негова. Обаче доколкото ние разбираме дадения случай, дотолкова ние можем да използваме нещата, които са създадени за нас, и дотолкова те имат отношение към нас.

Пожеланието е най-великата сила в света. Щом пожелаеш нещо, дали е добро или зло, не можеш вече да се освободиш от него. Може да си първи философ, поет, моралист, но пожелаеш ли, отиде вече. Ти събуждаш един Божи закон. Каквото пожелаеш, Бог ще ти го даде. Казва: „Ти това, което пожела, обмисли ли го добре? Дайте му го.“ В невидимия свят има един закон, ще те предупредят. За това, което пожела, 3 пъти ще те попитат: „Обмисли ли го?“ Казва: „Дайте му го!“ Пожеланието може да се изпълни моментално, може да се изпълни след 5-10-15 години, след 120 години, а някой път след едно прераждане, 2-3-5 или след 10 прераждания ще се изпълни. Такъв е законът. Ако вникнеш, ще видиш, че след 10 прераждания се е изпълнило. Казваш: „Защо това ми се случи?“ Защото си го пожелал.

Когато тръгнеш в живота, не носи много желания. Вие сами си създавате нещастия и да кажа как: ти отиваш при един banker, искаш да вземеш пари и това желание е толкова силно в тебе, че го предаваш на банкера и той иска да вземе от тебе. Ти създаваш своето нещастие. Ти като отиваш при банкера, философски трябва

да постъпиш. Ти си представи, че отиваш да му носиш пари, ти да му дадеш на него, не да вземеш. Като влезеш, ще предадеш тази идея, че пари даваш и като приеме тази идея, той се отваря и ще ти даде. Казва: „Хайде и аз да му дам!“

Вие идвате в стаята ми, аз имам работа, искам да пиша или да коригирам нещо, изваждам часовника си, но нищо не ви казвам, защото според окултния закон не е позволено да се каже: „Имам работа, елате друг път“. Туй не се позволява. Според окултния закон ученикът като дойде, сам трябва да се сети, че е време да си отиде. Аз изваждам часовника си, гледам го. И колкото повече у мене се заражда желание той да си отиде, толкова повече у него се заражда желание да стои. Направете опит. Някой път ти искаш някой да си отиде, а у него се заражда два пъти по-силно желание да седи по-дълго време. Той усеща, като че ли някой го привлича. Обратен е процесът. Друг път ти искаш някой твой приятел да стои повече, обичаш го, а няма да се минат 5 или 10 минути, той ще каже: „Сбогом, и друг път ще дойда у вас“, и си отиде. Това му е внушено от черните братя. Но дойде ли мисълта: „Няма ли да си отиде?“ – виж, че той намерил за какво друго да говори. Ще си извадиш часовника и ще гледаш колко време ще стоиш тих и спокоен като Диогена, без да нарушиш равновесието си. Ще стоиш тих и спокоен, като че нищо не е станало, макар да се е изминал и цял ден. Ако той стои цял ден и ти не си изгубил равновесието си, спечелил си. А той като си излезе, ще каже: „Не трябваше да седя толкова, малко го прекалих“. Той усеща, че е дал повече. Ако е стоял повече и те е предизвикал, изкарал те е от равновесие, то като излезе, ще си каже: „Още един път бих желал да отида при него по същия начин“. Това са чисто психологически процеси, които стават във вас. Повечето от вас имате тези опитности. Туй е един велик закон, който трябва да разбирате, трябва да го спазвате. Той регулира нещата.

Човек трябва да търси своето щастие в мисълта. Той живее в един широк мисловен свят, а ние търсим щастие в хората, тук и там. То ще дойде като едно течение в нашия живот – да предадем на хората. Първото нещо: човек трябва да уповава на своята мисъл. Както рибата уповава на водата, на хубавата вода, както птицата търси чистия въздух, както растението търси хубавата почва, така и човек трябва да търси мисловния свят, в който той живее. Защото като се съберат хората на едно място – ние трябва да знаем по закона на растенията, че тези хора ще станат високи, но хилави – там няма топлина, те не могат да растат добре. Между нещата става преплитане. Някога те нямат достатъчно храна и вследствие

на това, като се развива техният витален темперамент, стават слаби, високи, хилави. Като дойде някоя буря, пречупи ги, няма да останат здрави. Онези, които са издържали, остават дребни. Дребните имат голямо бъдеще. Та ние не трябва да живеем близо. Казват: „Да си помагаме“. Умният човек и на другия край на света да е, той ще помага. Пък глупавият и при тебе да е, пак не може да ти помогне. И да иска, не може.

ЧИСТЕНЕ НА СЪЗНАНИЕТО

Пътят за придобиване на щастieto е много прост и естествен – да бъдеш чист по ум, по сърце и по дела. Законът за чистотата е един от основните закони на битието.

Чистотата и красотата са един израз, една норма. Чистотата е вътрешната страна, а красотата е външната страна на физическия свят. Красотата е духовната страна. Пример за красота и чистота е разумността на човека – това, което е в Божествения свят. Разумността пък ражда едновременно външната красива форма и вътрешната чистота. Човек не може да бъде красив, ако не е чист. И при това той не може да остане красив, ако не поддържа своята чистота. И обратно: той не може да бъде чист, ако не поддържа своята красота. По твоята красота и чистота ще познаеш своята разумност. Щом си нечист, красотата ти е слаба. Тогава ти си човек неразумен, изложен на всякакви несрети. Ти не можеш да очакваш чистота, ако не си красив, ако не си разумен. И физическият, и духовният закон е един и същ. Ти временно само можеш да се забавляваш, да се самозалъгваш. То е като онзи, който взема пари назаем. И като изяде парите, готовото, пак остава в трудно положение. Само умният човек, който работи, който изработва своите таланти, може да бъде красив и чист.

Когато човек се намери ограничен в известна форма, това е недостатък. Запример ограничени сте в едно тяло, каквото имаме днес. Ние казваме, че сме създадени по образ и подобие Божие, но ако бихме погледнали на туй човешко тяло тъй, както е то всъщност, бихме избягали 300 километра далеч от него. Звучи идеално, когато се говори за човека, че е направен по образ и подобие на Бога, но това ни най-малко не означава туй тяло, което сега имате. И когато аз говоря за онзи ум, ни най-малко не означава този ум, който сега имате; когато аз говоря за онова сърце, ни най-малко не разбирам това сърце, което сега имате. Понякоя път вие имате такава опит-

ност, чувствате любовта като нещо отвлечено, но то е за 5-10 секунди, то е едно Божествено състояние, чувствате като че целият свят е примирен, но туй състояние изчезва и после пак дойде старото, обикновеното, мрачното състояние. Имате известно просветление на ума, като че всичко е Божествено, всичко схващате, но след малко пак дойде обикновеният ум. Тези състояния ние трябва да ги различаваме.

Именно там е сега въпросът: окултната наука дава методи, по които ние трябва да трансформираме нашето съзнание. Сегашното съзнание трябва да претърпи някои промени. А тъй, както сте според сегашното си съзнание, и в рая да влезете, пак ще потънете. Никой не може да разбере какъв е законът. Ако вие турите отгоре на морската повърхност камък, той ще потъне. Щом ви поставят в райската градина, вие през пода ще потънете. Толкова тежки сте, че райските подове не могат да ви издържат. Е, питам: как ще седите тогава в рая?

Любовта е закон на чистотата. Вие трябва да обичате! Най-първо любовта трябва да влезе във вас като един процес на чистене. Нищо повече! След като се очистите, казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога“. Това е цяла мистична наука, за да разбере човек по кой начин може да се повдигне. Може да ви прегърне някой, това са посторонни неща. С прегръдки, с хубави чувства, човек не може да се повдигне. Някой седи и се оплаква, че страда. Вие не знаете какво е страдание. Вашето страдание аз го наричам чесане.

Ето едно положение, което хората взимат за истина – те казват: „Животът е нещастен“. Това не е истина. Защо? В живота няма абсолютно никакво нещастие. Животът на хората, и то на някои само, е нещастен. Значи в тази истина има малко лъжа. Казвате още, че водата е мътна. Не, водата никога не може да бъде мътна. Тя може да съдържа различни утайки, примеси в себе си, но тия примеси по никой начин не са в състояние да изменят състава на водата. Тия примеси могат външно само да затъмнят изгледа на водата, но в същината на водата не може да стане абсолютно никаква промяна.

Въз основа на същия закон, казвам: ние се намираме в такава фаза, в която животът по никой начин не може да се опетни. Известни материални примеси, каквито са мислите и чувствата на хората, могат временно само и то външно да замъглят чистотата на живота, но същината на живота по никой начин не може да се опетни.

Ще ви приведа един закон. Ако вие подпуштите един извор, който

тече из камениста почва, като поставите тиня по пътя на тази вода, тинята ще може ли да устои на бистрите води? Коритата на бистрите балкански потоци винаги се изчистват. Питам: ако Божията Любов минава като извор през нашата душа, може ли да остави в нас някаква утайка? Никога! Тя ще изчисти утайките и всякаква грапавина съвсем ще се изглади. Затова най-първо любовта трябва да мине през душите ни, за да изчисти всичко. Животът е потребен за измиване на утайките.

Та първото нещо: като станем сутрин, да помислим, че Бог е Любов. От тази Любов излиза извор, който протича към нас. Знаем ли, че Бог е Любов, ние ще възприемем туй течение. Ще отворим душите си чрез вратата и туй течение като мине през нас, ще възстанови нарушеното равновесие. Ако Бог е с нас и ако ние имаме Божията Любов, от какво трябва да се плашим?

Имате една нечиста вода. Вие имате желание да я изчистите. Трябва да знаете закона за филтриране. Един филтър ви трябва. През 10 филтъра ще ви прекарат, за да няма в тази вода никаква нечистотия, тя да си остане в своето естествено състояние. Та сега на Земята сме дошли, за да филтрираме живота.

Преди години във Варненския затвор стана следното: един затворник изкопал една дупка и влязъл в един канал, вътре в клоаката, за да излезе. В затвора е много хубаво в сравнение с клоаката. Влиза той в тези нечистотии с желание да излезе и като излезе вън, да се освободи. Ти се ограничаваш в тази дупка с нечистотии, но с желание и мисъл, че като излезеш от тази дупка, ще се освободиш. Като приемеш това ограничение, ще се освободиш. А пък ако те прекарат през тази дупка, за да влезеш в затвора? И обратният закон има. Има хора, които се ограничават и се освобождават, а пък има хора, които се ограничават и заробват.

Вие ще минете през тази дупка. Няма човек, който да не мине през нея. Така е направил дяволът работите в света. И като преминеш през клоаката, ще се оцапаш и после като излезеш вън, си свободен и дълго време ще се миеш. И онези дрехи, с които си преминавал, ще ги изгориш на аутодафё. Не ги оставяй. Когато вие имате в душата си омраза, подозрение, всички тези отрицателни черти, не сте ли вътре в тази клоака на живота, през която искаш да излезеш? Канал е това! Излез от клоаката! Гледай по-скоро да излезеш от този канал! Ако стоиш по-дълго време, изгубваш живота си. За 1, 2, 3 дена да излезеш. Повече не може! За 3 дена, ако не можеш да излезеш, страшно е.

Закон в природата има: всякога, когато обременяваш съзнанието

си, те глобят. Никой не може да се освободи. При всяко обременяване на съзнанието има глоба, една справедлива глоба. Туй, което вие считате като едно неразположение на духа, е една глоба за обременяване на съзнанието с непотребни работи. Някоя малка непотребна мисъл имаш, ще платиш една малка глобичка. Или обремениш сърцето си, пак ще платиш глоба. Казвам: „Обременено сърце“. То е съзнанието ви. Една обременена мисъл има проекция в съзнанието, проектира се. Обременената мисъл се проектира като на един екран. Обремененото сърце, и то се проектира като на един екран. Обременената воля, и тя се проектира като на един екран. Следователно при този екран на обремененото съзнание, ти трябва да намериш един път да освободиш своята мисъл.

Чистете съзнанието си, за да се повиши качеството на вашия ум, чистете съзнанието си, за да се повиши качеството на вашите чувства и чистете съзнанието си, за да се повиши качеството на вашите постъпки. Всички ония хора, които сполучват в света, без да знаят, те са научили този закон. Човек не може да успява в живота, ако той не знае как да чисти съзнанието си, понеже каквото и да предприемеш, се изискват светли и чисти мисли, изискват се светли и чисти чувства, изисква се силна воля. Само при едно чисто съзнание човек може да има силна воля. Само при едно чисто съзнание човек може да има светъл ум и само при едно чисто съзнание човек може да има добро сърце, да се прояви сърцето. Казвам: дръжте съзнанието си чисто от всевъзможни петна. Постоянно чистете съзнанието си. Не се безпокойте, но чистете.

Вие казвате: „Добре, как да станем чисти?“ Как чистите ориза? Нали казвате: „Чистя ориза зрънце по зрънце“?

Щом има нещо във вас, което ви безпокои, вие сте нечисти, нищо повече! Щом окото е нечисто, гложди те, някъде малка прапинка е влязла, безпокои те. Ще го търкаш, вода ще туряш, ще го миеш, като махнеш прапинката, ще стане окото чисто, няма да те гложди. Значи, щом има нещо да ви безпокои, има нещо нечисто. Туй трябва да знаете: всяко безпокойство показва, че има нещо нечисто. Философ можеш да бъдеш, безпокоиш ли се, нечист си. Майка, баща или учител, който и да е, ако се безпокои, има нещо нечисто. Трябва да се изчисти.

Сега диагнозата. Казва: „Неспокоен съм“ – нечист си. Недоволен си от живота – нечист си. „Мене не ми се живее“ – нечист си. „Искам да умра“ – нечист си. Ако искаш да живееш, трябва да бъдеш чист. Ако не искаш, нечистотата в живота ти ще донесе смърт. Крайният предел на нечистотата е смъртта.

Гледайте с очите си, но петно не оставяйте, слушайте с ушите си, но петно не оставяйте. Такъв е Божият закон.

Има един закон: когато има нишки, които те свързват, ти ги късай в началото, когато се появят, не чакай да се умножат, да станат въжета. Това значи: като дойде една отрицателна мисъл, например – „ти ще заболееш“ – тури веднага положителната мисъл – „ще бъда здрав“. Като дойде мисълта – „ще остарееш“ – тури веднага мисълта – „ще се подмладиш“. Като дойде мисълта – „ти си лош“ – тури веднага мисълта – „добър съм“. Когато ти дойдат отрицателни мисли, всяка една прилича на нишка. И когато се съберат много такива нишки, става дебело въже, което не можеш да скъсаш и с което те свързват. А като късаш всяка нишка, не може да се изплете въжето.

Не си играйте с една мисъл, която се върти. Тя се върти, върти, образува едно въже. Ти казваш: „Развърти се!“, тя не се развърта. Не правете опити да играете с една ваша лоша мисъл, с едно ваше лошо желание. Ще си направите въжета, от които ще образувате кармата. После трябва цяло поколение да ги къса конец по конец. Дойде една мисъл, ликвидирай, втора, трета – скъсай я. Всяка вечер се справяйте с тия мисли, не оставяйте за другия ден. Вечерно време ликвидирайте с всички лоши мисли, а което е хубаво, оставете го; което не е хубаво – навън. Освободете се.

Туй аз разбирам новия живот. Ако в една година така постъпвате, лицата ви ще се изменят, бръчките ви няма да изчезнат, но все таки 10 бръчки ще се махнат. Ако 20 години така вървите, ще се подмладите. След 20 години, ако научите закона, като гъсеницата може да станете на пеперуда.

Ще ви дам няколко от най-малките правила на духовната наука за чистене на съзнанието. Те са следните: не желай това, което не ти е потребно! Никога не мисли за утрешния ден! Не вземай миналото за идеал на своя живот! Не мисли, че бъдещето включва всичко в себе си!

Има ред противоречия, които съществуват в природата. Природата ни се изявява в ред противоречия. Каквото и да кажем, има големи противоречия навсякъде. Като не разбираме противоречията, ние търсим един живот, който е невъзможен. При тия противоречия е невъзможен един сносен живот. Какъв сносен живот може да има една овца, която живее в съседство с вълци? Какъв сносен живот може да има една кокошка, която живее в съседство с лисици? Ако вземете целия живот, той е пълен с противоречия. Някой път вие не различавате противоречията. Обяснявали са ги философи, но всички работи остават необяснени.

Вие живеете в света на противоречията и искате хармония. Всеки ден постъпвате тъй, както не трябва и мислите, че вашите постъпки са прави. То е вече въпрос. И после казват: „Направи добро, за да намериш зло“. Защо ще намериш зло? Защото ти, като дадеш пари някому, искаш да си ги вземеш с лихва отгоре. Онзи човек, и той е като тебе, и той мисли като тебе. И тогаз се спъвате във вашето верую. Казвате: „Този свят не е добър!“ Питам: ти, праведният човек, какво търсиш в този свят, който не е добър? Влизаш в една локва и казваш: „Лопо място“. Какво търсиш в тая локва? Защо си влязъл вътре в тая локва? Рибата има вътре, а пък обичаш рибата – влязъл си и си се накалял. Следователно вие сте търговци. Вие сте дошли да спечелите нещо в този свят.

Това са противоречия. И тогаз ще дойде някой философ да ти казва, че Бог е създал света. Той го е създал, но така, както ти живееш, тъй както баща ти и майка ти са те родили, както разбираш света – това не е от Бога. Това е същото, ако някой ни е облякъл в скъсани, нечисти дрехи и иска да каже, че така ни е родила майка ни. Това не е в реда на нещата. Вие се учете да смъквате противоречията. Облякъл си една дреха, която не е хубава. Трябва да я съблечеш по който и да е начин, и ако не я съблечеш, няма да ти върви. Какво ще стане от тебе, ако облечеш дрехата на един прокажен? Не те очаква нищо добро! Или ако дадеш на един дрехар да ти шие дрехи, който има проказа, то проказата ще мине в тебе. Трябва да учиш тия закони.

Има и мисловни утайки. Има и чувствени утайки в нервната система. Много от вашите неразположения се дължат на утайките. Някой път сте неразположени – има утайки. Те може да са толкова малко, че няма микроскоп, с който да се видят. Може да има наслояване на животворните сили. Теченията или трептенията на чувствата и мислите, които движат тия сили, минават през нервната система, срещат известно съпротивление и ти се усещаш неразположен. Някога чувстваш болки в главата. Наслояване има на умствена или сърдечна кал. Грехът не е нищо друго освен кал. Тази кал е неорганическа и следователно тя трябва да се впрегне в някоя работа. Трябва да разбирате законите. Какво е грях? Това е кал. Ял си нещо, ял си грешни същества. Мислиш ли, че една кокошка, която си ял, е праведна?

Като изучава състоянията си, човек дохожда до един вътрешен закон, с помощта на който може да ги регулира. Забелязано е запример, че когато човек се храни късно, преди лягане, или когато преяжда, или яде храна, която не е по вкуса му, състоянията му са

мрачни. Ето защо, за да превърне лошите си състояния в добри, да избягва мрачни състояния на духа си, човек трябва сутрин да закусва след изгриване на Слънцето. При това за предпочитане е всякога да остава малко недохранен, отколкото да задоволи напълно глада си или пък да преляжда. Последното е особено вредно за човека. Преди да си легне, човек трябва да се е освободил от всички лоши, тежки впечатления, които е преживял през деня. Не обръща ли внимание на своите мрачни състояния и аномални чувства, човек се натъква на ред болезнени състояния.

Един нормален живот, един добър живот е, когато се харчи точно определеното количество енергия. Да допуснем, че някой човек мисли. В човешката мисъл, в човешкия мозък има една лампичка. Ти работиш ден, 2, 3, може да се изтопи нервната енергия, трябва да спиш. После пак ще работиш. Ако се пресиличиш, твоите лампи започват да изгарят, ще повредиш своята нервна система. Следователно и в мисълта се изисква една смяна, да може човек да мисли правилно. Не може постоянно да чувстваш и постоянно да действаш, да работиш. Има три смени. Ще работиш определено време във физическия свят, да добиеш сила; определено време ще чувстваш, чувствата и те са работа; определено време ще мислиш. Ако разбираш смените на този закон – от мисълта към чувствата, от чувствата към постъпките и от постъпките към чувствата и към мислите, можеш да владееш себе си. Ако не разбираш този закон, ако не разбираш отношенията към мисълта, чувствата и постъпките, ти ще харчиш енергия безразборно.

Никой човек не може да каже, че е сам, че никой не го придружава. Напротив, всеки човек има толкова много адютанти, че не може спокойно да спи от тях. И докато се освободи от тях, цялата нощ минава. Сутринта, като се събуди, казва: „Отиде ми нощта! Тази нощ не спях добре, все мислих, не можах да си почина.“ Вие не сте спали спокойно, защото всички ваши адютанти са ви нападнали и са взели по нещо от вас. Следователно, когато вземате нещо от живота, вие сте доволни, когато нищо не вземате, тогава пък от вас вземат и вие се усещате уморени, измъчени. За да си починете, трябва да се освободите от излишни и непотребни желания. Това е един психологически закон, който хората трябва правилно да разбират и прилагат.

Всеки трябва да знае дали едно неговото желание се отнася към закона на любовта, мъдростта или истината. Всяко желание, което се отнася към един от тия закони, е естествено. Не се ли отнася към един от тях, то е неестествено желание.

Сега идем до основния закон – нещата се поправят по три начина: чрез мисъл – първият процес е психологически, органическият е чрез чувствата и механическият е чрез постъпките. Една постъпка има отношение към механическите процеси в природата, чувстването има отношение към органическия свят и мисълта – към психическия свят.

Попитайте един окултист кои са най-тънките работи в окултната наука. В алхимията превръщат желязото в злато. Ти не можеш да преобразиш своя характер, ако не превърнеш този елемент. Разни елементи привличат, но най-важното е злато да добиеш в себе си. Но то не идва от храната, превръщане трябва. Туй, което ти можеш да превърнеш в себе си, то остава твое. Онова, което назаем вземаш, ще го дадеш. Ти не можеш да подобриш характера си, ако не можеш да превърнеш един елемент в друг. Една мисъл, едно чувство в тебе трябва да можеш да ги превърнеш. Ако едно кисело чувство не можеш да го превърнеш в едно благородно чувство, тогава не разбираш закона. Цялата окултна наука е превръщане на чувствата и на мислите. Щом можеш да превърнеш една мисъл, да ѝ дадеш друга насока, ти по същия закон може да превърнеш и една постъпка.

Страданията могат да се неутрализират. Как? Обикновено физическото страдание се неутрализира с психическо и обратно: психическото страдание се неутрализира с физическото. Това е закон.

Общият закон за трансформиране на състоянията гласи така: когато сте скръбни, нагоре се качвайте. Ако един човек, който е скръбещ, се пренесе в света на реалността, скръбта му ще се превърне в радост. В реалния живот няма противоречия.

В какво седи съдната? Аз ще ви кажа какво нещо е съдната. Когато имате две успоредни линии, това не е съдната. То е приятелство, успоредно вървят. Когато имате Х, то е съдната. Човек, като се разсърди, той си обръща гърба. След като се разсърди някой, обърне гръб. Като има приятелство, обърне се с лице към тебе. Вие имате буквата Х, която показва законите – как да примириш двама души, които се сърдят. Как ще ги примириш сега? Ще ги прекараш в друго измерение. Тези двете части на буквата Х, като ги прекарате в друго измерение, вие ще ги примирите. Тогава ще се обърнат така: II.

Съвременните хора имат настроения. В настроенията има два противоположни полюса: ще бъдеш добре настроен, и ще бъдеш зле настроен. След настроението се заражда чувстване. След всяко чувстване се заражда мисъл. След всяка мисъл се заражда раз-

съждение, а след всяко разсъждение идва принципът. И тогава законът е такъв: ако ти имаш едно настроение и искаш да го видоизмениш, ще се научиш на онзи велик закон на превръщане на енергиите – настроението да превърнеш в чувство. Ако твоето състояние не се измени, тогава ще проучиш закона на чувствата, как се изменя едно чувство в мисъл. Ако твоето неразположение остане същото, тази твоя мисъл ще я превърнеш в разумност. Ако остане още нещо в живота ти, тази разумност ще я превърнеш в един велик вътрешен Божествен принцип.

Ако в духовния свят влезе човек с нахърнени чувства, той ще види, че неговите чувства там са твърди като камъни. От такива твърди чувства може да се направи къща. Питам: тогава какво понятие може да има човек за своите чувства? И затова, когато се говори, че трябва да се възпитават човешките чувства, разбираме, че тази твърда материя, каквато днес представляват чувствата, трябва да се смекчи, да се впрегне на работа. Възпитанието ще даде съответни методи. За тази цел трябва да се дойде до умствения свят. Както водата на физическия свят представя среда, която пренася необходимите елементи за развитието на растенията, така и мисълта в духовния свят служи за среда, която доставя нужните елементи за растенето и развитието на чувствата. Ако човек мисли, само тогава той ще може да постави чувствата си в правилен хармоничен ред. Човек може да прояви любовта само чрез закона на мисълта.

Та знанието седи в това: казва ти се една обидна дума. Заражда се огън и ти кипнеш. Следователно всяка обидна дума е произвела повече топлина, отколкото трябва и вие трябва да превърнете тая топлина в движение, в светлина. При сегашното състояние трябва да превърнете това по закона на светлината. Топлината е закон на чувствата. При закона на чувствата, човек се разкашква. При сегашните условия трябва да мислите и мислите ви непременно трябва да са силни.

По какво се познава силата на една мисъл? По нейната светлина и благородство. Който има светли и благородни мисли, той е в състояние да възлюби и врага си. Може да си намислил да извършиш убийство, но посети ли те Божествената Любов, веднага се поляризираш. С убийство нещата не се завладяват. Убийството не разрешава въпросите. Какво ще придобиеш, ако отвориш стъкленица, в която има отровен газ? Отровният газ трябва да се съгъсти, да се превърне на течност, а после да се преработи. Злото трябва да се съгъстява, но не и да се разширява. Това е закон.

Ако иска да измени едно свое желание, човек трябва да знае каква мисъл, какъв образ произвежда това желание. Щом намери мисълта и я измени, с нея заедно ще измени и желанието си. Като знае този закон, човек може да го прилага при самовъзпитанието си.

Трябва да знаете, че съзнанието е една област, в която каквато мисъл имате, тя ще се проектира в него. И човек според закона на съзнанието трябва да знае как да чисти своя ум. И колкото умът ти е по-светъл, толкова и изображенията са по-ясни. И колкото светлината е по-слаба, толкова и изображенията са по-слаби и неясни. Някой път ние казваме, че не можем да мислим – значи и образите са неясни. Съзнанието на човека е, в което се проектират неговите мисли и чувства. Човешките чувства, това е платното, с което се поддържа човешкият живот. Една мисъл не може да се поддържа без едно чувстване. Ако пък човешкият ум в даден случай не функционира и човешкото сърце не функционира – и човешката воля не може да се прояви.

Закон е: ако вашето сърце не върви в една и съща посока с ума, ако вашите желания не държат посоката на ума, тогава има един разрыв в сърцето, ражда се една вътрешна борба. Мислиш едно, сърцето желае друго. Някой път и волята държи трета посока. То е най-голямото страдание, което може да дойде в човека. Та на първо място координирайте вашите движения. Да координирате движението на вашия ум с движението на вашето сърце, движението на вашето сърце с движението на вашата воля. То е възпитание. Казвате: „Човек да се възпита“. Във възпитанието трябва да се координират вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки. Човек винаги е в състояние да координира мислите, защото има достатъчно светлина. Когато мислите са добре координирани, ще видите, че имате достатъчно светлина. Когато чувствата са координирани, вие ще имате изобилно топлина, когато вашите постъпки са координирани, ще имате сила. Най-първо трябва да се яви светлина, после топлина, след туй силата на волята. Силата на волята се явява от координираните действия.

Засега болестите са методи за продължаване на живота. Това са доказали много учени. Те казват, че деца, които са боледували много през своето детинство, като пораснат, могат повече да издържат. Обаче, ако някои деца не са боледували, като пораснат, и най-слабата болест не могат да издържат. И ще видите, че един такъв човек, едва дошъл до 30 години, умира. Болестта го завлича лесно. Значи болестите са метод за укрепване на човешкия ор-

ганизъм. И ако вие знаете да използвате този метод, лесно ще се лекувате. Болестта всякога се дължи или на някакъв чужд живот, който не хармонира с вашия, или тя е един излишен материал, който не принадлежи на вашия организъм. Значи, ако причината на известна болест се дължи на чужд някакъв живот, който не хармонира, не е в унисон с вашия, с живота на вашето тяло, причината за това са трептенията на този организъм, които са много ниски, не съответстват на трептенията на вашия организъм. Нито трептенията на вашия ум са в хармония с трептенията на чуждия ум.

Следователно три неща има като причини в човека, от които се зараждат болестите. Ако човек може да превърне, да трансформира тази чужда материя, да я организира, болестта му веднага ще го напусне. Ако по-ниския живот успеете по някакъв начин да го превърнете и да го доведете в унисон с вашия ум, този живот ще ви бъде в полза. Всеки от вас трябва да изучава този закон на превръщане, за да може да превръща своите мисли и чувства. Казано е в Писанието: „Мек ответ“. Това е онзи ответ, който може да превръща вашите мисли и чувства.

Например как може човек да се освободи от омразата или да я превърне? Той ще я превърне в любов. Как ще се освободи от страха? Като го превърне във вяра. Как ще превърнете онази сила на разрушението? Като я превърне в милосърдие. Това показва, че в човека има съответни места, центрове, чиито енергии могат да се превръщат едни в други. Следователно умният човек трябва да знае как да превръща своята енергия от едно състояние в друго. Когато човек знае как да превръща една енергия в друга, той ще знае как да се освободи от едно нещастие. И когато се казва, че един човек може да обърне друг към Бога, това значи, че той може да превърне в него известен род нисши енергии във висши. И наистина, в човека има вложени енергии за вършене на престъпления, но с работа върху себе си той може да ги трансформира в по-високо състояние.

Казвам: трябва да познавате онзи велик закон за превръщането на енергиите. Ако ти не знаеш как да съпоставиш твоя ум спрямо твоето сърце и ако не знаеш в дадения случай как да съпоставиш твоите чувства спрямо твоя ум, и ако нямаш едно съотношение с външния свят, ти всякога ще носиш много разочарования в живота. Една майка може да мисли, че детето ѝ ще стане гениално. Може да бъде гениално, ако условията на гениалността са определени. Майката трябва да създаде гения, преди да го е родила. Защо? И най-добрият грънчар, ако няма хубава пръст, не може да създаде хубаво гърне, колкото и да е майстор. Той ще създаде прос-

то гърне. Следователно един грънчар, за да създаде хубаво гърне, трябва му хубав материал, хубава кал. Ако искате да създадете у вас един характер, или един порочен живот, трябва да имате съответен материал. Ама ще си зададете въпроса: „Защо Господ ме е създал такъв?“ Аз отговарям за Господа: „Защото такава кал имаште“. „Ама защо сме нещастни?“ „Защото калта ви е нещастна.“ „Ама защо не съм добър?“ „Защото злото не сте впрегнали на работа, омразата не сте превърнали в гориво.“

Реалното е вътре в нас. Никога не се отказвай от най-малката добродетел, която можеш да носиш, от добрата мисъл, която може да ти дойде, никога не се обезсърчавай. Казваш, остарял си. Ти си се заблудил, ти си се натоварил. Разтовари се, ще се подмладиш. Трябва да учите закона на разтоварването. Вие от 20 години помните кой ви е обидил, кой ви е направил нещо, баща ви как се е отнесъл, брат ви как се е отнесъл. Представете си отрицателни работи, не си представяте красиви работи. Красивите работи са редки. Откак съм дошъл в България, побеляла ми е главата от оплакванията на хората. Аз този живот го търсих и още има да ми стане бяла главата.

Христос казва: „Аз съм истинската врата, която дава знания“. Знанието е необходимо за всички. То е нещо съществено за нас, храна, която трябва да възприемем и опитаем. Докато не асимилираме и опитаем знанието, то не може да бъде за нас нещо реално, нещо съществено. Аз наричам истинско знание това, с което можеш да трансформираш и най-тежкото си състояние в приятно, радостно и то в продължение само на половин час. Запример някой от вас е кръвно обиден. Нека се опита с това знание да превърне обидата в добро разположение. (...) Ще трансформирате състоянието си, ще минете от единия полюс в другия. Има един велик закон в света, според който всяка постъпка, всяко действие в живота има два полюса. Всички постъпки, добри и лоши, имат обратни действия.

Животът на Земята ще се подобри, ще се осмисли, когато мине от единия полюс в другия. Тогава се образува един кръг. Силата на вашите действия в добрите постъпки ще мине от положителния полюс към отрицателния и истинският живот ще се прояви.

Дойде ли в човека някаква отрицателна мисъл, че е нещастен, изоставен от всички, нека обърне знака от отрицателен в положителен и да каже: „Аз се отказах от Бога, затова съм нещастен. Обаче от днес аз се отказвам от всичко онова, което ме е спъвало в живота и се обръщам към Бога, на Него да служа, на Него да се подчиня.“ Това е закон за трансформиране, който трябва да се

изучава и прилага в живота както на отделния човек, така и в живота на обществата и народите.

За бъдещото възпитание или за нашето вътрешно възпитание има една философия, която трябва да приложим. Ние, съвременните хора, сме изложени на голяма опасност. Казвате: „Не си струва човек да живее един честен живот“. Но всякога допускането на каква и да е лоша мисъл оказва известно лошо влияние в човешкия организъм. След ред поколения тази мисъл ще упражни влияние. Трябва да се знае законът: когато дойде една лоша мисъл, трябва да я заместим с една добра мисъл, за да се избавим от лошите последствия, които може да те спънат след един час или няколко часа, или след няколко дни, или след няколко месеца.

Трябва да знаете, има моменти, когато вие ще се проявите. Когато Господ се проявява, аз го зная: моето сърце се отваря, аз съм към всички хора еднакъв. Щом аз се проявявам, с няколко градуса съм по-долу. Щом хората се проявяват в мене – на този ще му кажа тъй, на онзи ще му кажа иначе. Тогава ще дадете място на хората и те да се проявят. Това са човешките мисли, ще дойдат, ще се проявят в нас. С туй се борете. Мнозина идат при мене и казват: „Учителю, махни тия мисли“. Може да се отмахнат мислите, но трябва да разбирате закона: вие една лоша мисъл може да я замените с една добра мисъл. Но трябва да се свързвате с добрите хора, които веднага да ви препратят добри мисли. Някой път вие се свързвате с едно лошо общество – веднага ще ви изпратят много лоши мисли, без да искат.

Под „окултен ученик“ подразбираме човек, който знае законите за примиряването на противоположните елементи в природата, знае законите да примирява противоположните сили в себе си. Вземете гнева. Гневът не е нещо лошо в човека. Че всички ония хора с инициатива в света имат енергия. Гневът дава енергия. Но разгневяването, сръдната е излишна енергия. Значи развиваш повече енергия, отколкото ти трябва. Всякога, щом се развие в центровете повече енергия, отколкото ти трябва, ти се разгневяваш. Ако в себе си развиеш повече вяра, отколкото ти трябва, ти ще станеш лековерен. Ще дойдеш до друго противоречие.

Допуснете сега, че в живота ви се случат неща, които не обичате. Какво трябва да правите с тях? Майките как се ухитряват, когато искат да лекуват децата, когато са болни и не искат да вземат горчиви церове? Турят малко сладко отгоре. Хининът е увит с една сладка обвивка. Всякога трябва да държите нещата в една форма, възприемчива за ума. Тогава има известни психологически момен-

ти, трябва да се съобразявате със законите на мисълта, трябва да се съобразявате със законите на вашето сърце. Не може да постъпиш със сърцето си така, да го пресилваш. Природата никак не обича пресилването. Ние можем да го употребим, но ще носим последиците. За сърцето са потребни методи, които да съответстват на органическия свят. В механическите процеси ще употребяваш средства, които съответстват на човешкия свят.

Казвам: механическите процеси спадат към хората, органическите – към духовния свят, а психическите – към Божествения свят. Ще спазвате законите на Божествения свят, ще спазвате законите на психическите процеси, ще спазвате законите на органическите процеси и ще спазвате законите на механическите процеси.

Не минавайте рязко от топло към студено и от студено към топло. На мода бепе, като идете на баня, за да се калите, след като се окъпете с топла вода, да се полеете със студена. Не е толкоз умно.

Сега законът е същият: и във вашия ум често стават такива резки промени. Ти си в едно топло състояние, една сантименталност, въодушевил си се с идеята да помогнеш на човечеството, мислиш, че ще направиш всичко. Дойде студеният душ, веднага изстинат тия чувства, казваш: „Тия неща няма да станат така“.

Някои хора, които в началото са оптимисти, а после са прекарвали много големи изпитания, стават песимисти. Казват: „Светът така не може да се поправи“. Пък има работи, които няма какво да се поправят.

Изучавайте закона на мисълта. Не влизайте в стълкновение със себе си. Това да ви е правило: никога не влизайте в стълкновение със себе си! Никога не се борете със себе си. Не побеждавайте себе си. То е криво разбиране – никого няма да победиш. То е един много лош израз: „Убий всяко желание“. Тури всяко желание на място. Всяко едно желание да бъде на мястото. Тури всяка постъпка на мястото ѝ. То е правилото в живота. Другите противоречия, които съществуват, не ги разрешавайте, понеже мъчнотиите, които вие не можете да разрешите, те са за другите. Всички големи мъчнотии са за по-напредналите същества. Вие в дадения случай разрешавайте само вашите мъчнотии. Вие сега разрешавате въпросите на целия свят, и туй е злото. Те са мъчнотии за по-учени хора. По-простите задачи са за по-простите, неучените. Разрешавайте малките задачи хубаво.

ПОСАЖДАНЕ, РАСТЕНЕ И РАЗМНОЖАВАНЕ

Много от човешките желания остават непостижими. Един от законите гласи: човек не може да постигне дадено желание, преди да го е посадил. Въз основа на същия закон човек не може да бъде добър, преди да е посял нещо в себе си.

Доброто има сила да чисти. Вложете доброто в света и злото само по себе си ще си отиде. Въз основа на този закон посей в ума си една Божествена мисъл и я остави да работи. Тази мисъл има динамична сила. Тя ще израсте, ще се развие и ще те очисти. Ти не се безпокой за резултатите. Едно чувство, колкото и да е микроскопическо, не го презирай – посей го в сърцето си и го остави да израсте. То ще се развие и ще даде своя плод. Безпокойствата, смущенията на хората показват, че те не разбират Божия закон.

Благодарете на доброто, което ви държи. Вие под този напор на доброто растете и се развивате, приемате благоприятните лъчи на Божественото Слънце. Бъдете внимателни да не образувате недоволство в себе си, този калпак, че Божествената светлина да не може да влиза. Дръжте доброто като една стъклена стая, в която имате всички най-хубави условия. Да гледате стаята ви да бъде чиста, значи умът да бъде чист, сърцето и постъпките чисти, за да може Божествената светлина да влезе във вас, тя ще ви научи как да работите. Не се изисква голяма сила. Туй разбира законът на вярата, защото с вяра всичко може. Да не препятстваме на Божествения закон, който работи в нас! Онова дете, което расте, какви усилия прави? Ако едно дете започне да мисли за своето растение, растенето спира в него. Можете да направите един опит. Има деца, които се мерят колко израстват. Като започнат да се мерят, растенето престава. Ако ние се оставим на Божествения процес в света, Божественото да работи, по-бързо ще имаме постижения, отколкото когато се безпокоим.

При реализиране на желанията съществува закон, според който искате ли да реализирате известно желание, турете го в подсъзнанието си и не мислете повече за него.

При съзнателния и подсъзнателния живот вие трябва да изучавате една област от живата природа, която има връзка със сегашния ви живот. В подсъзнанието, например, са складирани всички възможности за реализиране на нещата. Питам: как ще постигнете това? Само ако знаете законите. Например ти искаш да постигнеш нещо добро. Вложи тази мисъл в подсъзнанието си с пълна вяра и тя ще се реализира. Внеси тази мисъл без страх, без съмнение и

висшите същества, които живеят там, ще ти помогнат. Ти само напиши заявлението си до тях, но конкретно, определено и го остави. Те не обичат общо говорене. Искате да станете утре точно в 3 1/2 часа. Какво ще направите? Аз съм ви казвал и друг път: ще вложиш в подсъзнанието си мисълта, че искаш да станеш сутринта в 3 1/2 часа. Ще кажеш тази мисъл само веднъж, без да я повтаряш. При повторение законът не работи. Кажеш ли мисълта веднъж, забрави я, ще видиш, че сутринта ще станеш точно в 3 1/2 часа.

Някои от вас имат материални затруднения – направете същия опит. Кажете си: „Идната година на същия ден ще имам на разположение 1 000 лева“. Вложи тази мисъл в подсъзнанието си и ще видиш, че идната година на този ден ще имаш 1 000 лева. Усъмниш ли се, законът не работи. Този закон работи само при пълна вяра от ваша страна. Да кажем, че някой от вас има слаба памет. Ако иска да усили паметта си, той може да се ползва от същия закон. Всяка вечер като си ляга, да влага в подсъзнанието си мисълта: „От утре моята памет ще бъде по-силна“. Като внася тази положителна мисъл в подсъзнанието си, паметта му постепенно ще се усилва. Всеки човек, който иска да изкорени своите недъзи, да изправя своя живот, трябва да има положителна, права мисъл. Каквото му е нужно за живота, той трябва да го вложи в подсъзнанието си и висшите същества ще се притекат в услуга.

Да желае човек нещо, това значи да събира материал за изработването на това свое желание. Той събира материал, а природата го взема. Когато събере достатъчно материал, природата ще го изпъди навън, ще затвори вратата след него и ще започне да работи година, 2, 3 или повече, според желанието, което е проектирано от човека, и като свърши работата си, предлага я на онзи, който е доставил нужния материал. Като не знае този закон, човек казва: „Природата ме забрави“. Не, природата не те е забравила, но трябва да имаш търпение да чакаш. Като свърши работата си, тя казва: „Ето, твоето желание се реализира“. Тъй щото, пожелайте нещо и го забравете.

Правилното разбиране и прилагане на законите ще ви избави от ред ненужни страдания в живота. Да допуснем, че вие сте саможив човек, песимист по характер, но искате да придобиете правилни отношения към хората. Вложете с вяра това ваше желание в подсъзнанието си, като фиксирате дори датата, до която искате да стане това и ще видите, че до този ден ще придобиете това, което сте желали. Тази енергия ще потече във вас тъй, както водата тече през пясъчните пластове и чрез сонда излиза навън. Всичко ще

дойде на своето време. Обаче законът на внушението изисква специфично време и специфично състояние на човека. Какво значи това? Във всяко време не можете да си внушавате. Например, ако си внушавате, когато сте разстроени или раздразнени, не можете да имате добри резултати. Всеки, който иска да вложи в подсъзнанието си една велика мисъл, която да се реализира, трябва да избере за това най-хубавото разположение на духа си. Колкото човек е по-неразположен, по-неспокоен, толкова по-бавно и несигурно работи законът на внушението; колкото човек е по-разположен, законът работи по-добре.

Искам да ви кажа къде се спъвате. Ще дам рецепта на всинца ви, понеже не искам да дам рецепта само на един човек. Вие се молите. Ако вашата молитва е във вашето съзнание и самосъзнание, тя нищо няма да направи. Такива молитви не отиват надалеч. Една молитва, като я отправиш, ти трябва да я забравиш, не да я забравиш, но да я оставиш на великите закони на природата: светлина, топлина и влага, те ще направят както знаят. Тури семето в земята и отгоре сложи малко пръст, но да не го заровиш на дълбочина 3-4-5 педи.

Аз съм слушал някои да казват: „На нас не ни върви, а на света върви“. Но откак влязохте в този път, вие все още работите с вашето съзнание и самосъзнание и казвате: „Господ ще работи за нас, а ние да си почиваме“. Не, в новия живот ще работиш два пъти повече от светския човек. Не да имаш каквото и да е знание, но ще се опретнеш да имаш едно положително знание.

Ние трябва да разбираме основния закон на познанието, т.е. когато искаме да изследваме един предмет, трябва да намерим двете му крайни точки, неговото начало, зародишът му и неговото пълно развитие, както и да изследваме вътрешната междина.

Да напълниш една чаша, значи да мислиш, да започне един процес на движение, да имаш съзнание, че вършиш нещо. Да изпразниш чашата, тази мисъл трябва да излезе, да започне да расте. Когато мисълта излиза извън човека, то е закон на растене. Като влиза мисълта, то е посяване, вътре в твоя мозък се посява. Когато тая мисъл започваш да я предаваш, то е растене и ти се радваш. Който човек и да е, щом една идея излезе от тебе и влезе в тебе, ти ще видиш къде тази идея е израсла, стига тази идея да даде плод, а от този плод ти ще се ползваш. Реални неща са тия, от които можем да се ползваме.

Имате ли някаква мисъл в себе си, не се страхувайте дали тя ще се реализира, или – не. Вие я изкажете, споделете я и тя ще се

разнесе из пространството. Каквито мисли хората са изказали преди хиляди години, едва днес са започнали да се реализират. Това, което пророците са казали някога, или това, което Христос е казал някога, едва сега започва да се реализира. Такъв е Божественият закон.

За реализирането на мислите съществува следният закон: в 10 години дадена мисъл се реализира в положителна степен, т.е. тогава тя се посажда, израства и приема известна форма. През другите 10 години тя се реализира в отрицателна степен, т.е. дава плод. Следните 10 години отново се посажда, после пак дава плод и т. н. Ние казваме, че мисълта се е реализирала само след като видим нейния плод. Обаче плодове дават само положителните мисли.

Ти си професор, имаш да предадеш една лекция, виждаш, че една мравя се дави, спреш се, забравил лекцията и спасявал мравята. Като я спасил, тя си тръгне по своя път, не мисли да ти благодари. Ти продължил по пътя си и тогава се заражда мисълта: „Какво ми трябваше да се занимавам с мравята!“ Ако някой те попита: „Какво прави?“ „Занимавах се с една мравя.“ „Какво?“ „Спасих една мравя.“ Ако ти кажеш, че си спасявал една мравя, какво ще кажат хората за тебе? Ако ти се занимавал с посаждането на една костилка, то е все същият закон. Между спасителя на една мравя, която се дави, и този, който посажда една костилка, какво е отношението? Ти на мравята давал възможност да се учи. Значи като посадиш костилката в земята, ти я пращаш в училището да се учи. Следователно ти си направил една услуга на една костилка, пратил си я в училището, дал си ѝ първата възможност да се учи.

Божественият закон е: след като изядете един орех, трябва да го посееете във вашия мозък, защото и там расте орехът. Вие не може да се избавите от него. Ако изядете една кокошка, тя вече живее във вашия мозък и ходи, и рови.

Сега някой ще каже: „Има ли смисъл човек да умре за своите идеи?“ Аз питам: има ли смисъл човек да живее за своите идеи? Защото, ако ние тълкуваме думата „смърт“, тази дума за нас има съвсем друго значение. Ако преведем думата „смърт“ с посаждане, а „животът“ с растене, тогава можем да примирим смъртта с живота. Следователно между смъртта и живота има тясна връзка. Ако човек умира и не расте, това смърт ли е? Това е недоумиране, този човек не е умрял. И ако човек расте, без да израства, това растене ли е? Не е. Значи човек трябва напълно да умре, за да може напълно да израсте. Такъв е законът. Не умреш ли напълно, не можеш да растеш

напълно. То е преобразуване на енергията от едно по-гъсто състояние в едно по-рядко, от едно спящо състояние – в едно будно. Ето защо в смъртта всякога има страдание. И Христос казва на едно място: „Скърбна е душата ми до смърт“. Значи в смъртта са най-големите страдания, които човек може в даден случай да опита. Същевременно след най-голямата скърб иде най-голямата радост, която човек може да добие в своя растеж.

Закон е: само разумното расте и се развива, а неразумното седи на едно място.

Всяка справедлива власт е дадена от Бога, но не и несправедливата. Всяка несправедлива власт ще бъде съдена. Всеки дом, всеки народ, които постъпват несправедливо, ще бъдат съдени от Бога като личности. Учените доказват това чрез закона за наследствеността. Много примери от живота потвърждават този закон. Следователно силата на пороците седи в тяхното размножаване, а в размножаването всякога има деление. При добродетелите пък работи следният закон: всяка добродетел расте без да се размножава, а в растенето всякога има единство, целокупност между частите. Същият закон работи и в любовта.

Къде отива богатството, придобито с неправда? Най-много след 4 поколения това богатство ще се върне там, отдето е дошло. Това е закон. Разликата в този закон на Земята и в духовния свят се състои само в бързината на действието: на Земята законът работи бавно, а в духовния свят – моментално. Докато държиш здраво торбата в ръката си, твоя е; щом я пуснеш от ръката си, тя отива там, отдето е дошла. Днес млади и стари искат да се осигурят. Може да се осигурите, но само в оня свят, дето има наказание за доброто. Човешкият свят ще се оправи само тогава, когато се създадат закони за доброто.

Сега всички се радват, когато властта преследва злото и наказва престъпниците. Не е така. Добрите хора трябва да се наказват. Де са добрите хора? Де има закони за тях? В нашия свят нито един добър човек не е наказан. Може ли тогава да се оправи светът? Питате: „Защо трябва да се наказва добрият човек?“ Такава е философията на природата, която трябва да се преведе на ваш език, за да ви стане ясна, разбрана. Отиваш на нивата си и виждаш, че цяла е обрасла с тръни. Ти вземаш мотиката и ги изравяш, засипваш ги отгоре с пръст. Недоволни от положението си, тръните започват да се оплакват на Слънцето, което им казва: „Мълчете, аз пак ще ви дам условия да растете и да дадете повече плод, отколкото по-рано“. Те израстват, а ти се чудиш какво е станало с тях, че така са

се размножили. Питам: ако и добрият човек се накаже по същия начин, т.е., ако се посади в почвата и даде повече плод, няма ли да се радвате? Следователно страданията, през които минава добрият човек, не са нищо друго, освен наказание за доброто, което е правил. Това е закон за превръщане на една математическа величина в друга.

Аз искам да възпроизведа една ябълка и за тази цел посаждам няколко семена от нея. Вие казвате: „Защо посадихте тези семенца да изгният в земята?“ Аз ви отговарям: ако едно семе от посетите в земята изникне, то компенсира жертвата на ябълката. С този пример аз изнасям само значението на мъчнотиите, на страданията в света. Вълкът, това са мъчнотиите в света. Всъщност вълкът не може да изяде овцата, защото в природата съществува един закон, че туй, което се изяжда, повече се размножава. Ако вълците се бяха отказали да ядат овцете, овцете щяха да намаляват. Значи докато съществуват мъчнотиите и страданията в света, знанието на Земята ще се увеличава.

Днес навсякъде срещате войници, стражари и после казвате, че сте културни хора. При тоя порядък от мисли и чувства, от разбирания и морал, каква посока може да дадете на живота? Какъв вътрешен смисъл ще дадете на своя живот? Какъв е смисълът на семейството? „Да възпита добри граждани.“ Какъв е смисълът на църквата? „Да възпита честни и любещи пасоми.“ „Каква е целта на държавата? „Да възпита добри и честни поданици.“ Един от основните закони на християнството гласи: само праведният трябва да се наказва. Когато се разбере тоя закон, общественият живот ще мине през голяма реформа.

Един праведник е свободен да мисли само за доброто в себе си. Но ако той помисли нещо, което не е съобразно със закона на правдата, той ще изгуби веднага своето вътрешно разположение.

Та казвам: ти правиш добро и съжаляваш, а пък другият, който прави зло, и той съжалява. Това са две становища, които се зародиха в света в началото, два принципа: едни са със закона на насилието, а други – със закона на доброто. Едните казват: „Трябва закон. Трябва строгост.“ Щом направиш погрешка, какъв закон прилагаш, за да накажеш себе си? Знаете ли колко мъчно човек може да се научи? Ти, за да се накажеш в закона на доброто, трябва да направиш по-голямо добро. Това е наказанието. Направил си едно добро, но усецаш, че не си го направил добре. Ще го направиш по-добре. Ако си направил едно прегрешение, как се наказваш? За да бъдат добри в злото, хората правят по-голямо зло. И виждаме: едни

направят добро и се съдят. И направят по-голямо добро. А пък други направят зло, и те се съдят.

Ако едно учение, една религия не може да измени обществения живот, тази религия не може да служи на културата. Защото християнството така, както е разбрано, то е закон на жертвата. Християнството още не е християнство на любовта, но на жертвата. Следователно навсякъде се дават жертви. Вземете една война – милиони хора стават жертва. Тази жертва е необходима. Жертва стават милиони, милиарди кокошки, за да живеем ние. Милиони, милиарди агънца стават жертва, за да мине техният живот в по-висши същества.

Та казвам: ние досега сме вървели по закона на фактите, най-елементарния живот, по пътя на законите и едва сега влизаме в пътя на принципите, на свободата. По законите си ограничен – формата е създадена, ти трябва да възприемеш формата на закона, както е създаден. В закона ти нямаш избор. В закона ти ще признаеш виновен ли си, или не – едно от двете. Ще те питат: „Ти това нещо направи ли го или не го направи?“ – ще си признаеш. Следователно законът се занимава с неща, които са направени.

На Земята само за престъпления наказват. За добрите хора няма закон да ги възнаграждават. Едва сега прониква в света тази идея, някои учители награждават добрите ученици. В миналото казваха: „Това е негова работа“, не ги награждават за доброто. Сега, ако някой направи престъпление, веднага ще дойде стражарят и ще го заведе в участъка. Като направи някой добро, няма да го викат, да го питат на какво основание е направил това добро.

В бъдещия порядък законите ще бъдат за доброто, което е направено. Щом някой направи добро, ще дойде стражарят, а когато някой направи зло, няма да има стражар. В бъдеще хората, които правят престъпление, ще бъдат тъй свободни, както ние сега сме свободни да правим добро. Ще кажат: „То е негова работа, да си живее както иска“. В бъдеще ще се интересуват от доброто, което правим. Сега свързваме тия понятия.

ДОБРО И ЗЛО

Сега сме под опекунството на злото. Или законът е: за всяка лоша постъпка, която направиш, ти ще бъдеш наказан. Вие се чудите защо е така. Вземете кой и да е дом. Когато идва детето, идва като княз! Ще има радост, къпане, цяло угощение. И като израстне това дете и стане на 3-4 години, бащата с една дрянова пръчка пише

първия закон на детето. Старите българи казват: „Не е позволено на детето да бутне захарта в кутията“. И за всяко престъпление, за една бучка захар, законът ще си каже думата. Не е позволено на детето да бутне и да отвързва гърнетата с тиквените парчета в петмеза. Не е позволено на детето да влиза в градината и да къса зелени плодове и да ги яде. За онзи, който бутне, има наказание. Пчелите веднага го наказват сами. Законът се прилага. Детето бутне с пръчка пчелите. Като го нажилят пчелите, без пръчка се връща и майка му казва: „Защо буташ с пръчка пчелите, когато те си работят?“

Вие се намирате в един свят, дето навсякъде пише: „Тук няма да буташ, вдишно ще ходиш, вляво – не“.

Злото представя съвкупност от разумни същества, които не са разбрали дълбокия смисъл на живота, вследствие на което вървят в път, съвършено различен от този на добрите същества. Тази е причината, поради която съзнанието на лошите същества всякога влиза в стълкновение със съзнанието на добрите. Представете си, че в някой човек се яви желание да стане богат. И за да постигне това свое желание, той се принуждава оттук-оттам да пооткрадне нещо или да поизлъже. Питам: тези идеи негови ли са? Те са чужди идеи, които проникват в съзнанието на човека и той дълго време трябва да работи върху себе си, за да се освободи от тях. За тази цел той трябва да разбира чуждите влияния. Да ги разбира, да се освободи от тях може, но да ги унищожи – не може. Никой не е в състояние да унищожи злото.

И тъй, злото и доброто са две дадени величини, необходими за човешкото развитие. Без злото и доброто човек не може да направи крачка напред. Без мисъл човек не може да расте и да се развива. Това не значи, че като развива мисълта си, човек може да стане щастлив. Вместо щастие, понякога мисълта може да донесе нещастие за човека. Соломон е казал: „Който много знае, той много страда“. Мисълта, знанието имат значение само тогава, когато са във връзка с живота, дето стават мощен лост за доброто.

И доброто, и злото се допускат еднакво като проява на абсолютния закон на свободата. Енергията на злото и доброто е еднаква.

Злото в света е допуснато, за да стане явна любовта, да се покаже, че любовта е по-силна. Най-първо хората ядоха от дървото на живота и не знаеха какво нещо е любовта. Злото и доброто дойдоха като процес, за да се изяви животът в своята пълнота.

Ако ангелите бяха съвършени, кой стана причина между тях да се разделят? Яви се спор. Някои от тях не изгълниха Волята Божия, хванаха друго направление. Същият закон важи за хората. Едни

хора по един начин изпълниха Волята Божия, по закона на доброто изпълниха, други – по закона на злото. Този порядък съществува в света, той няма да се измени. Злото и доброто са две необходимости в битието. Без злото и без доброто човек не може да има туй състояние, което сега има, той не може да има този прогрес.

Питате: кой е виновен? От философско гледище аз ви казвам: нито един от вас не е виновен. Доброто, то е виновно. Защо? Че влезе злото. Кой е виновен за доброто? Злото е виновно. Защото то влече доброто след себе си. Този закон е верен. На най-високите планински върхове съответстват дълбоките долини, и на дълбоките долини съответстват най-високите върхове. Философски ние казваме, че човек не трябва да греши. Грехът е друго нещо. Грехът е човешко произведение. Злото е нещо, което съществува, то е една реалност. С тази реалност ние засега не сме в съгласие. Тази реалност е извън границите на нашето битие, ние нямаме съответствие с нея. Всяко наше докосване до тази реалност ни руши. Човек не знае как да се справи със злото. А грехът е едно човешко произведение. „В който ден съгрешип, ще умреш.“

Тогава какво трябва да правите? Не се сърдете на злото. Вие трябва да разбирате злото, не да му се сърдите. И на доброто не се сърдете, макар че то е причината. Обаче за доброто има един закон. Доброто отнемай-къде прави зло, отнемай-къде влече злото подир себе си. На ваш език казвам „отнемай-къде“. Или да ви кажа по-ясно: всеки предмет влече сянката подир себе си. Казвате: „Без сянка не може ли?“ Не може. Не можеш ли да се освободиш? Не можеш – никога. Дето отидеш, то все ще дойде. Вкъщи те чака сянката, след тебе върви. В живота човек не може да се избави от влиянието на злото. Туй трябва да го знаете. Аз говоря за земния живот. Някой казва: „Да се освободим от злото!“ Ти, най-първо, трябва да се освободиш от доброто, после от злото. Щом искаш да бъдеш добър, злото ще дойде след тебе.

Не мислете, че когато човек стане добър, той е изцяло добър. Наполовина е добър. На първия човек му е било забранено да се занимава с доброто и злото. Но в живота, щом искаш да бъдеш добър, ще се натъкнеш на злото, понеже злото след себе си води доброто. След доброто върви злото и след злото върви доброто. След злия човек върви добрият, след добрия човек – злият. След злия човек доброто отзад върви. А пък в добрия човек злото, животът, отзад върви. Може да кажете: „Как да го разбираме?“ Как ще го разбирате? Всички от вас, които искат да станат добри, да ги обича Господ, молят се повече, но се натъкват на най-голямото зло. Тогава

ще изкарат голямата неприятност. Ако искаш да бъдеш добър син, ти ще станеш малко кишав, влажен или неразположен; тогава слугата ти, или даже животните ти ще се изопачат.

Казвам: то е вече закон. Трябва да съзнавате, че подир доброто върви злото. Трябва да знаете доколко трябва да бъдете добри. Защото голямото богатство е родило крадците. Там, дето се събира голямото богатство, събират се и крадците. Дето има добри хора, там са и най-лошите хора. Срещате някой лош човек – там ще намерите и добрия. Дето има един светия, ще има и един дявол. Единият е чер светия, другият е бял светия. Дето има един чер светия, ще има и един бял светия. Дето има един чер, ще има и един ангел.

Христос казва на едно място: „Защо ме наричате благ? Благ е само Бог единствен.“ Единствен Той не съди никого. Той гледа еднакво на всички хора и като види един човек, който греши и един, който прави добро, еднакво му е приятно. Защото и двамата имат различни опитности.

Единственият, който абсолютно вярва на човека, това е Бог. Ако всички хора се произнесат за някого, че от него нищо няма да излезе, единствен Бог ще вярва, че от този човек ще излезе нещо. Той не само вярва, но и положително знае, че от този човек ще излезе нещо. Ако Бог вярва, че от някой човек няма да излезе нищо, това значи, че Той приема злото в себе си. Когато Бог вярва, че хората ще станат добри, това показва, че злото е във Него. В Бога зло не съществува.

Следователно, когато човек приема, че някои неща не могат да се изправят или не могат да станат, това показва, че той е допуснал злото в себе си. Като знае това, човек трябва да гледа положително на нещата. Каквато мисъл, каквото чувство да минат през човека, или каквато и постъпка да извърши, той трябва да знае, че са добри. Колкото и лоши да са привидно, в края на краищата те ще станат добри, т.е. ще работят за добро. Това е един важен психологически закон, който има приложение в човешкия живот. Ако не мислите така, вие не можете да учите, не можете да се развивате правилно.

Да казвате, че човек е направил известни погрешки, разбирам, но да твърдите, че човек е непоправим, това е криво заключение. Че е грешил човек и продължава да греши, да върши престъпления, за това имаме ред факти, ред данни и доказателства. Но какви данни имате, че човек е непоправим? Да изправя и съзнава погрешките си, това е привилегия, дадена само на човека. Тази привилегия го отличава от всички други животни. В пътя на своето слизване на Земята, човек се е отклонил от правата посока на движението си,

вследствие на което е направил много грешки и престъпления. Ако не е така, как бихте си обяснили произхода на месоядните животни? Как се създадоха рибите, както и някои птици, които също са месоядни? Всички животни, изобщо, представят фази, през които човек е минавал в процеса на своето развитие. Когато започне да възлиза нагоре, човек ще съзнае погрешките си и ще започне да ги изправя.

Пазете в ума си едно правило: никога не допускайте една отрицателна мисъл за Бога. Щом дойдеш там, спри критиката и кажи: „За добро е“. Не казвай: „Господ защо направи това, защо го допусна?“ – ще направиш прегрешение. Без Бога разсъждавай както искаш; щом дойдеш до Бога, спри там, кажи: „За добро е“. Като кажеш: „За добро е“, ще дойде обяснението. Ако критикуваш, ще получиш такова изпитание, каквото никога не си получавал. Сега за някой лош човек казвате: „Защо го е Господ създал?“ Не говорете така, за добро е. То е Негова работа. Господ е създал и вълка. То е Негова работа, то не е твоя работа. Че вълкът няма отношение към тебе. Змията по отношение на тебе може да е вредна, но по отношение на битието има свое предназначение. Само че ти си влязъл в работи, които не разбираш. Ножа го носи в ножницата, опасно е, не го изваждай из капията.

Злото да седи в капията. Доброто е капия на злото. Турете злото в доброто, то е ножницата, да не ти напакости. Туй добро ще ти бъде полезно някъде. Онези кибритени клечки са опасни, ти можеш да направиш с тях хиляди пакости, но с кибритените клечки може да направиш и хиляди добрини. Вечерно време можеш да запалиш една свещ, можеш да запалиш огън, да сготвиш ядене, да опечеш хляб. Кибритената клечка, турена намясто, ще причини добро. Турена не намясто, ще причини зло.

Мнозина роптаят против разумния свят, против възвишените същества, които са взели участие в създаването на света. Те дават на човека цял хляб, но той е недоволен. Тогава те казват: „Вземете му половината хляб“. Пак си недоволен. Вземат половина от останалия хляб. Ако продължаваш да бъдеш недоволен, ще вземат още половин парче от останалото. Недоволството ти ще те доведе до там, че ще вземат и последната ти хапка. След това започваш да плачеш и да се молиш.

Дават ти едно просено зрънце. Ако си благодарен, ще ти дадат 2 зрънца. Продължаваш да благодариш – ще ти дадат 3, 4, 5 зрънца. Така ще увеличават зрънцата, докато се научиш да благодариш и на малкото. Ако те сполети малко зло, благодари. После ще те

сполети още по-малко зло. Ако не благодариш за малкото зло, ще дойде голямото зло. Законът на доброто е следният: ако благодариш за малкото добро, ще дойде голямото добро, ако благодариш за голямото добро, ще дойде още по-голямо. Законът на злото е обратен: ако благодариш за малкото зло, иде по-малко зло, ако не благодариш за малкото зло, ще дойде по-голямо зло.

Доброто и злото се сменят. Злото има нужда от доброто и доброто има нужда от злото. Те са необходими едно за друго. Злото е понижение на температурата, а доброто е повишение на температурата. В злото човек става силен, а в доброто той придобива мекота. Сила без мекота е опасна и мекота без сила няма смисъл.

Добрите мисли се хранят от лошите. Ако около една добра мисъл няма няколко лоши, които да ѝ послужат за храна, тя не може да се реализира. Права ли е тази теория? Права е. За вас може да е теория, но за мене е природен закон. Щом е природен закон, той е реалност. Ще кажете, че това е игра на природата. Не, природата никога не си играе, тя се занимава, тя работи.

Вие още не знаете какво е мислене. Като речеш да мислиш право, веднага всичките дяволи ще дойдат около тебе: Иван, Драган, Стоян, Петко, учителят ти, професорът ти, някой кон, някое магаре... Като се сблъскаш с този закон, веднага да знаеш да манипулираш, да туриш на този кон, ако мислиш за кон, една Божествена форма, каквато първоначално Бог му е създал. Като видиш един лош човек, ти веднага го ретуширай, да видиш как Бог го е създал първоначално и защо впоследствие той е станал такъв. Та никога не трябва да виждаш злото, защото Бог, Който е създал света, Той ще изправи хората. Не ние ще изправим света, хората, но Онзи, Който го е създал. В този смисъл ние не носим отговорността за света. Дали синът ще се оправи или не, то не е наша работа. Който е създал света, Той си има грижата за него. Казвате: „Какво ще стане със света, много грешни хора има!“ Не се безпокойте за света, този свят ще се оправи! Защото в този свят, който виждаме, много грешни хора има, но има и много праведни хора, които живеят и поддържат света.

Ние наричаме зло онова, което повече руши, а по-малко съгражда. А това, което съгражда повече, а руши по-малко, е добро. Така е поне на Земята. За да познаваме нещата, ние трябва да имаме една норма. Някои ме питат дали вярвам във войната и намирам ли я за права. Казвам: ако войната руши повече, а съгражда по-малко, не е добра, не е намясто, но ако повече гради, а по-малко руши, намясто е.

Без война не може. Ако разглеждате целия органически живот, ще видите, че в органическото царство съществува такава война, каквато вие не можете да си представите. „Трябва ли да воювам?“ Ще воюваш и без да искаш. Искаш или не искаш ще воюваш, но ще воюваш по един от двата начина: или повече ще градиш, а по-малко ще рушиш, или повече ще рушиш, а по-малко ще градиш.

Ако не спазваш закона на съграждането, ти ще се натъкнеш на големи мъчнотии в живота си. Ако повече рушиш, а по-малко градиш, ти ще разрушиш себе си. Ако повече градиш, а по-малко рушиш, ти ще съградиш себе си. Значи ние имаме предвид реалното в света. Душите представят реалността в света. Те са елементите, от които е съставен един народ, както и цялото човечество. Всяка душа, която гради повече, а руши по-малко, внася нещо ново в света.

Злото не е нищо друго освен неорганизирана енергия, която се изпраща в света да се организира – нищо повече. Ако я организиращ, ти се ползваш. Ако не я организиращ, ще страдаш. Който не е разбрал този закон – и народ, и семейство, и домове, и мъже, и жени, и деца, и свещеници, и религиозни хора – всички от паметта на века са страдали от неорганизиране. Когато попитали един от великите посветени на Египет за злото, той само си стиснал устните, не си дал мнението. Ние, съвременните културни хора, веднага си даваме мнението, че злото не е намясто. Щом като кажеш, че не е намясто, хванат те, казват: „Кой ти е дал право да се произнасяш?“ И ти оттам насетне бял ден не можеш да видиш. Започват всички негови агенти да идват отгоре – лоши мисли, лоши желания, лоши постъпки и всичко това стане една каша.

Щом нещо е добро, във всички случаи е добро; щом е зло, във всички случаи е зло. Обаче задачата на човека е да превърне злото в добро. Всички хора са длъжни да изучават силите на злото, да знаят как да ги превръщат, понеже и те са Божествени. Ето, съвременните лекари вземат една отрова в хомеопатична доза и с нея лекуват известни болести. В дадения случай отровата представлява злото. Човек трябва да знае в каква доза да употреби злото, за да се ползва от него. Вие трябва да разбирате злото като творческа сила в света, а не както днес го разбират. Който не разбира законите на злото, той става на пепел, т.е. разрушава се. Затова Христос казва: „Не се противи на злото“. С други думи казано: не се бори със злото. Който се е опитал да се бори със злото, той сам е подписал присъдата си. Никой човек досега не е победил злото. Единствената сила, която може да победи злото, е Божията Любов.

Онзи човек, който най-много се бори против злото, най-много греши. Това е закон, който ще имате като правило в живота си. Почне ли човек да се бори със злото, той се цапа. Не трябва да се борите с злото. Мислете за любовта, за доброто, за истината! Приложете ги и те ще ви помогнат. Никога не се борете с злото, но турете вместо него доброто и вижте как ще постъпи то. Не смесвайте вашите погрешки с ония разумни сили, които работят в живота. Някой път и Господ може да ви изпита. Той може да ви тури в специални условия и да ви наблюдава дали разбирате законите Му, или не. Всеки, който се бори с Бога, ще падне на гърба си.

Блаженствата, които ви четох, те са отрицателната страна на живота. Всички тия блаженства ни показват по кой начин можем да приемем Божествените блага и да ги обработим. „Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ Трябва да дойде положителната страна. То е един порядък, когато добрите хора трябва да бъдат възпитани от лошите. Един учител, който е лош, лошо не учи. Както оня кон, който рита, хапе, но тегли 1 000-2 000 килограма, пренася ги. Имаш някой, който е много кротък, но 100 кила не може да носи и 50 кила не носи, едва себе си носи. Ние искаме да станем такива добри хора, че да не можем и 5 кила да пренесем. Това не е доброта. Оня хапе, рита, но тегли. Казвам: някой закон трябва да се тури насила. Новият порядък, който иде в света, той е порядък на съзнанието. Всеки човек иска свободно сам да разреши въпроса.

Често вие искате услуги от хора, които стоят по-долу от вас. Това е невъзможно. Оня, на когото добротата е обикновена, ще направи обикновено добро; оня, на когото лошавината е обикновена, ще направи обикновено зло. Обикновеният прави обикновени работи, а необикновеният – необикновени.

Ти имаш едно състояние и казваш: „Защо е страданието?“ Трябва да сведеш страданието към известни сили. Най-напред трябва да видиш, като страдаш, към доброто ли спадаш, или към лошото. И след това ще търсиш изходния път на това зло. И лошият работи, за да се избави от страданието. Защото и лошият страда, и добрият страда. И лошият живот, за да се избави от страданието, работи, и добрият, за да не изгуби радостта си, работи; и добрият работник, за да не изгуби богатството си, работи и сиромашът работи, за да се освободи завинаги от своето богатство – сиромашията.

Да допуснем, че аз нося раница на гърба си – раница с пясък. Искам да я хвърля. Аз не виждам никакъв смисъл да нося раницата на гърба си. Казвам: „Глупава работа е това“. Тя е от 10-15 кила;

хвърля раницата – разсипвам пясъка и се освобождавам. Но представете си, че в тази раница има 40 кила злато. То тежи! Ще го хвърлиш ли тогава? Ти си казваш: „Още малко!“ Даваш си кураж. Защото онази материя е положителна. Златото е положително, а ти си отрицателен. Отрицателен си, понеже го носиш. Щом един човек се качва на гърба ти, ти си отрицателен, а той е положителен. Ти казваш: „Аз не искам да бъда все баба. Да ме яздят хората.“ Докато не те яздят хората, ти човек няма да станеш. И докато не яздиш хората, и те хора няма да станат. Вие ще кажете: „Защо е така?“ Какво трябва да подразбираме под думата „яздене“? Между многото хора, които могат да те яздят, някой може да е пясък, а някой може и да е 40 кила злато, и 400 кила; при първия случай ще върнеш този пясък и ще му кажеш: „Ти трябва да знаеш, че аз съм човек. Разбираш ли го това? И ако ти се качиш още веднъж, за тебе има дърво!“ Но ако е злато, ще му кажеш: „Приятно ми е, че се запознахме. Няма ли да дойдеш на гости пак?“

Вие трябва да разбирате законите на положителните и отрицателните сили, на доброто и на злото в природата. Трябва да разбирате комбинациите, които могат да станат и да разбирате резултатите, които могат да дойдат в дадения случай.

За да обичаш някой човек, трябва да има голяма лошевина отвън. Като те погне зимата, студът като те погне отвън, като влезеш въщи, човекът наклал огън, ще го обикнеш, ще кажеш: „Колко си хубав, колко си добър!“ Добър е този човек, защото отвън те гони студът. Казваш: „Много ти благодаря, отвън щях да умра“. Ти оценяваш любовта при големите неудобства, които съществуват. Ако отвън беше лято, ни най-малко нямаше да кажеш, че е добър. Така трябва да гледате и на природата. Не си правете илюзии. Природата знаете ли колко е сприхава? Дебне те. Много опасно е. Като не пышкаш, не те дебне, но като пышкаш някъде, ще каже: „Кой ти позволи?“ Ако вземеш 2-3 капки азотна киселина или арсеник, добре, но какво ще бъде състоянието ти, ако си лаком да вземеш много? Ще видиш, че лакомията е лоша. Ти можеш да вземеш минимална доза и ще ти причини полза. Арсеника ще го вземеш в хомеопатична доза: в 20-ото или 30-ото деление. Една капка отлично действа.

Та, казвам: нас ни трябва злото в минимално количество. Някой път ще е потребно злото в една доза от 20-ото или 30-ото деление. Сега аз говоря върху туй положение, но чувам мнозина да казват: „Ние не живеем добре, не разбираме живота“. Бог не създаде един живот, какъвто ние мислим. Ние трябва да се съобразяваме с онзи живот, който Той създаде и да изучаваме законите.

В първичния закон, когато говорим за законите и силите, всякога разбираме живото и разумното. Нещата са точно определени и няма никакви изключения. Ако съществува едно изключение само, то е като една възможност, като една врата.

Злото е една възможност, която съществува в битието. Неразположението на духа, неразположението на чувствата, това са все възможности. Когато извършиш хармонично ония действия, които великият закон изисква, ти усещаш радост, а щом извършиш противоположното, усещаш скръб. Значи скръбта е признак на оране, а радостта е признак на жетва. Когато орат, земята скръби, а когато женат, житото се радва, че е минало през процеса на скръбта, на страданието – освобождава се.

Един абсолютен закон гласи: който прави добро, благославя се, който прави зло, губи. Който не разбира тоя закон, иска да се махне злото от света. Махне ли се злото, половината свят ще изгубите. Злото е необходимо, но трябва да се въздържате да го правите. Като не го правите, ще печелите. За доброто вие ще работите, а за вас ще оставите злото да работи. Досега вие сте били слуги на злото, а господари на доброто. Сега ще станете слуги на доброто, а господари на злото. Когато доброто стане господар, то знае какво да прави. Казвате, че не знаете как да служите на доброто. Има нещо, което всяко живо същество знае и може да прави. И пиленцето знае как да яде. Кокошката се обажда на неговия език и то знае вече да яде. Това, което ви говоря и вие знаете да го правите. „Как да се въздържаме от злото?“ Не питайте, вие знаете това.

Когато човек прави някакъв избор, всички разумни същества се оттеглят настрана и оттам го наблюдават. Тогава той е свободен да направи избора си за доброто или за злото. Ето защо човек всякога сам носи последствията за своя избор. Разумните същества работят върху него, поучават го, съветват го, докато той още не е пристъпил към избора. Пристъпи ли към избора, те го оставят свободен, сам да решава. Значи при действията си за добро или за зло, ние сме сами. Божественият закон предоставя на човека да действа свободно и в доброто, и в злото. И за едното, и за другото той сам носи последствията си. Всяка негова постъпка се отразява върху съзнанието му. Лошите постъпки предизвикват наслоявания върху мозъка, вследствие на което става помрачаване на съзнанието, губене на паметта, намаляване на способностите. За да бъде изборът ви всякога правилен, вие трябва да работите върху съзнанието си, всеки ден да го разширявате по малко.

Две положителни числа създават едно отрицателно. Две поло-

жителни числа дават възможност да се реализира нещо. Аз вземам отрицателното число като реализиране стремежите на две положителни числа. Стремежите на две положителни числа създават едно отрицателно.

Следователно две добродетели създават една скръб. Радостите в живота са повече, отколкото скърбите, с единица са повече. Същият закон е и за добродетелите, и те са повече. Винаги са повече добродетелите. Затуй казвам: вие сте добри. Злото във вас не е по-силно от доброто. Доброто е с единица по-силно от злото. Следователно в крайните резултати, победата е винаги на страната на доброто. В началото може доброто да няма успех. И учеността е по-силна от невежеството, светлината е по-силна от тъмнината. Казвам: тия понятия трябва да залегнат в живота.

Казвате: „От мене нищо няма да стане“. Вие тогава приемате, че един ден злото е, което ще победи. Доброто е, което ще победи. Защото светът не е създаден чрез злото, светът е създаден чрез доброто. Злото отпосле се е явило в света, други са причините. Ние раждаме злото.

Ти трябва да се научиш най-първо да не правиш злото. Само тогава можеш да правиш доброто, защото законът е: в изкуството не може да туриш сенките преди контурите. Доброто си има свои главни линии, които трябва да начертаеш. След това ще туриш сенките. Злото е сянка на живота. И ако ти туриш тези сенки без никакви контури, ти ще образуваш тъмнина, на която ти сам ще опитаеш лошите последствия.

Най-първо внесете хармония във вашия ум, да мислите право, да имате желанието да мислите право. После внесете хармония в сърцето си, да чувствате право, и най-после да постъпвате право. В дадения случай то е необходимо за самите вас. Понеже туй е велик закон на битието. Туй същество, което е създадо света, желае всички хора да постъпват идеално. Вследствие на нашето противодействие ние всички страдаме. Вие искате да знаете откъде се е родило злото. Злото вие сте го родили. Вие искате да станете като Бога независими. Нищо не сте направили, пък искате да бъдете господари, каквото кажете, да стане.

Какво трябва да правим? Може да убиваме, то е наше право, но и ще носим последствията; може да мислим и да живеем както искаме, но и ще носим последствията. Има един неумолим закон в света: Бог определя и доброто, и злото еднакво между хората, еднакво го разпределя. Ако правим добро, припадащата ни се част от доброто дава ни го; ако правим зло, припадащата ни се част от

злото дава ни го. Един органически закон е туй. Както се определят данъците или глобите, така и природата има един закон, който ни дава в наследство онова, което ние сме извършили или напите деди и прадеди. Всичко туй равномерно се разпределя. Туй се разпределя не с цел, за да ни измъчват, но в природата съществува един закон, който иска да повдигне съзнанието на хората, да им покаже, че е по-добре за тях и по-износно е да вършат доброто, отколкото злото.

Ние не може да внесем доброто с насилие. Ако ти внесеш каквото и да е добро с насилие, ти ще родиш злото. И злото в света е дошло по единствената причина, че ние искаме доброто с насилие. Мохамеданството е внесло доброто с насилие. Казват: „Който прави зло, ще се убие“. Мохамеданството е дошло до крайния предел. И християнството е внесло насилието. В тази форма, както е сега християнството, то не може да спаси света. И всеки един строй, какъвто и да е, който поддържа насилието, той не може да спаси света. Може да даде известен ред, но онова благо, което ние чакаме, то ще дойде не чрез насилие.

Всеки човек, който не дава възможност на известна добродетел в себе си да се прояви, или пък не я прояви в точно определеното време, което Бог изисква, е лош човек. Що е доброто? По същия закон – щом даваш възможност на всичко онова, което Бог е посадил, в даден момент да се прояви, ти си добър човек.

Понякога вие се смущавате от промените, които стават. В тия промени е животът. Колкото промените са по-бързи, толкоз по-добре. Разбира се, има движения, които не са толкоз полезни. Трябва да се усилва движението. Ако човешката мисъл не се усилва, ако човешките чувства не се усилват, ако човешките постъпки не се усилват, няма прогрес. Та казвам: законът на доброто е закон на вечното движение. Преди да бъдеш добър, трябва да разбираш законите на движението. Тогава ще оценяваш, че всяка една постъпка, всяка една промяна в природата си има своя ценност.

Когато се натъква на отрицателно състояние, което се изразява чрез известно число, човек може да си помогне само ако познава онзи закон, според който реалността на нещата се крие в центъра на неговото съзнание. Разбира ли този закон, той ще разбере и своите състояния, ще знае как да се справя с тях. Следователно докато отрицателните мисли и желания на човека се намират в центъра на неговото съзнание, злото не е проявено. Обаче излязат ли от този център и отидат към периферията, злото е вече проявено. Същото се отнася и до доброто. Докато добрите мисли и желания

на човека се крият в центъра на неговото съзнание, доброто в него не е проявено. Щом излязат на периферията, доброто е проявено вече. Когато доброто и злото излязат на периферията на човешкото съзнание, човек се намира в постоянна борба между тези две сили в себе си, но върви напред, развива се. Ако живее само в центъра на своето съзнание, човек се намира в покой, в непроявено състояние. При това положение той не може да се развива.

В центъра на човешкото съзнание няма никакво движение, никакви противоречия. Щом няма противоречия, човек не може да расте, не може да се развива. Когато слугата иска да заеме мястото на господаря си, той да заповядва, а господарят му да работи, между тях се явяват недоразумения, спор, противоречия. В тези противоречия именно се изясняват нещата.

След всяка борба, която става в човека между едно отрицателно и едно положително чувство, между едно неприятно и едно приятно състояние, се ражда вътрешен мир, вътрешно равновесие. Това показва, че борбата е разрешена в полза на положителното, на възходящото състояние в човека. Човек не може да придобие вътрешен мир в себе си, докато не съзнае, че злото, като космическа сила, е толкова необходимо за него, колкото и доброто. Като знае това, човек не трябва да се бори със злото, да мисли, че може да го унищожи. Искан ли по някакъв начин да се справи със злото, той трябва да му противопостави доброто.

Следователно, когато човек иска да се освободи от злото, което се е загнездило в центъра на съзнанието му, той трябва да тури на негово място доброто. Щом доброто влезе в центъра на човешкото съзнание, злото излиза на периферията. При това положение човек вижда злото като външен неприятел и търси начин как да се освободи от него. Когато две злини, които идат от две противоположни посоки, се нахвърлят върху човека, той трябва да постави доброто между тях като клин. В дадения случай доброто ще избави ума на човека от напрежението на двете злини. Този закон работи навсякъде в живота. Представете си, че двама души се мразят. Омразата между тях се е породила, запример, за някакъв дълг. Единият е взел от другия известна сума и не иска да я плати. Те могат да се примирят само ако единият има дъщеря, а другият – син и решат да ги оженят. Като ги оженят, и единият, и другият ще дадат всичкия си имот на младите. Синът и дъщерята представят доброто, което влиза като клин между родителите и ги примирява.

Щом живееш по закона на доброто, с онзи, с когото работиш, отнасяш се както със себе си. Както себе си храниш, така и него храниш, него обличаш, както себе си обличаш. То е доброто, мал-

кото добро. Или най-малкото добро, то е връзката, процесът, туй, което всеки момент ме пази в равновесие, да съм доволен от живота. Отдето мина, доволен съм; каквото гледам, доволен съм; звездите като гледам, доволен съм; Слънцето като гледам, доволен съм; малките птиченца като гледам, веенето на вятъра, теченията на реките, цветята като гледам, малките песъчинки като гледам, доволен съм. Туй е доброто в човека. Тогава, щом вие изгубвате равновесието, вие не сте познали малкото добро. Не че не го познавате, но то е процес. Цигуларят трябва да свири безпогрешно. Като започне да свири, всички, които го слушат, да са доволни, пък и той сам да е доволен. Аз като свиря, сам да съм доволен. Аз като съм доволен, и другите ще бъдат доволни. Когато вие правите добро, трябва да сте доволни от себе си. Или казано другояче: Бог, Който живее в тебе, да е доволен. То е най-малкото добро.

Трябва да имате вяра в малкото добро във вас. То е в сила да ви запази от злото в света. Разчитайте на малкото добро като на приятел. То ще ви спаси от най-голямото зло. Малкото добро и голямото зло произвеждат еднакви резултати. Това е закон, който може да проверите в живота. Докато човек не познае голямото зло, не може да познае малкото добро. Най-голямото зло и най-малкото добро са граници на живота.

Сегашните хора се питат коя е причината за съществуването на злото в света. Какво правят войниците, когато минават през някой мост? За да не го разрушат, те не вървят ритмично, но по един или по двама-трима. На основание на този закон от физиката, казвам: злото съществува по причина на ритмичното правене на зло. Когато войниците вървят ритмично по някой мост, те го събарят. Когато много хора вървят ритмично в посока на злото, те създават големи катастрофи в света – земетресения, наводнения и др. За да престане злото, да се прекратят катастрофите, хората трябва да се откажат от ритъма на своя изопачен ум и своете сърце, от единодушието в злото. Те трябва да се обединят по ум, по сърце и по воля в правене на добро, за да превърнат Земята в рай, а живота си – в музика и песен.

В природата този закон е верен: човек, който служи на доброто, върви напред; човек, който служи на злото, върви назад. Човек, който живее в доброто, е в светлината, защото в доброто е светлината. Човек, който живее в тъмнината – това е злото. То е в нощта. Следователно, в нощта естествено стават всички престъпления.

Докато вие във вашите нещастия не се постараете да помогнете на нещастията на другите хора, вие не можете да избегнете от бед-

ното положение, в което се намирате. Този закон е верен и за семействата, и за обществата, и за народите – навсякъде почти го има. Това наричат алтруистично чувство. Някой казва: „Защо трябва да помогна на другите?“ Ако помогнеш на другите, ще помогнеш и на себе си.

Коя е основната мисъл, която трябва да носите със себе си? На закрито и на открито, когато правиш добро – крий го; когато правиш зло – открий го, нека знаят всички! Това е закон. Сегашните хора, когато правят добро, откриват го – обратното трябва да бъде! Когато правиш добро, скрий го, никой да не го знае – туй е велик закон в света. Нека само Бог те знае. Когато правиш зло, нека те знаят всички хора, за да се изправиш. Следователно лошото в живота да бъде открито за хората, а добрият живот да бъде открит за Бога.

Да допуснем, че вие сте решили да направите някому едно добро. Обаче има един закон, според който, ти ще направиш добро на този, когото не обичаш и който те мрази. Да направиш добро на този, когото обичаш, това е най-лесно, но да направиш добро на този, когото не обичаш, това е мъчно. Невидимият свят изисква това. Защо? Понеже ти му дължиш.

Затова, ако правите добро, направете го на този, когото не обичате, без да знае той за това добро. Като направите това добро, никому няма да разправяте. Такава постъпка е проявление на мекогата.

Думите „Учителю благи“ трябва да се поставят в техния дълбок вътрешен смисъл. Те представят магическа формула, силата на която може да се изпита и провери. Вярата се иска за това! И наистина, ако отидете при някой ваш приятел за известна услуга, той ще се отзове дотолкова, доколкото вие го обичате и вярвате в него. Много хора, много ваши близки не ви помагат, защото любовта ви не отговаря на тяхната. Закон е: не можеш да обичаш някого и той да не е готов да ти помогне. Любовта има отношение към душата на човека, а не към неговата личност. Който обича, той е по-силен от онзи, когото обичат. Допущате ли в ума си мисълта, че онзи, когото любите, може да ви причини някаква пакост, това значи, че не го обичате. Кое не обичат хората? Те не обичат злото. Защо? Защото им причинява ред пакости. Защо злото пакости на хората? Защото не го обичат. Следователно, онова, което хората наричат зло, е зло само по отношение на тях. Ако те обикнат злото, и то ще измени поведението си по отношение на тях. Значи и злото иска да го обичат. Щом хората обикнат злото, и то ще измени своя характер, няма да бъде вече зло.

Като говоря по този начин, това ни най-малко не значи, че вие можете и трябва да се заемете с преобразяването на хората, нито с превръщането на злото в добро. Вашата единствена задача е да се обърнете към Бога. Щом вие се обърнете към Бога, ще помагате и на другите хора да се обърнат към Бога. По този начин те ще излязат от условията, при които сега живеят. Останалата работа – преобразяването на хората – е задача на Бога. Не се занимавайте с работи, които не са по силите ви. Обаче, щом се натъкнете на условия да помагате, не се обленявайте.

Като турим една отрицателна частица, направим доброто не-добро. Това не е съгласно със законите на речта. Само в човешкия език може да има такова съчетание. Но в ангелския език отрицателни думи няма. Думата „не“ не съществува. Няма отрицателни работи. В ангелския свят думата „зло“ не съществува. Всеки човек, който не прави добро, минава за лош човек. Всеки, който не учи, минава за ленив.

Теоретически – доброто е едно нещо. Реалното добро, което действа в живота, е друго. Добрият човек при всички условия запазва своето равновесие. Доброто в света е сила, и злото е сила. Имам един контраст за себе си, на мене да ми бъде ясно какво нещо е добро.

Що е добро? Аз мисля, че добро е туй, което винаги внася в живота най-големи ограничения. Що е зло? Туй, което дава най-голяма свобода. Лошият човек никакъв закон няма, всичко има право да прави: пари намери – вземе, дрехи вземе, обувца вземе, навсякъде е свободен да прави каквото иска. Добрият мине, казва: „Не се позволява това“. Човек не може дори да погледне. Ако погледне жена, как я погледнал, лоша мисъл, лошо желание; минал някъде, направил някаква погрешка. Навсякъде трепери – какво ще кажат хората за него. Изплюл се не на свят, изкашлял се повече, отколкото трябва, смутил хората в някое събрание. Добрият човек недъзи няма. Туй е относително. Аз за мене така си мисля.

Най-голямото ограничение и най-голямата свобода! Доброто в началото дава най-големите ограничения, в края дава най-голямата свобода. Злото в началото носи най-голямата свобода, в края – най-големите ограничения. Свободен си да откраднеш пари, после те хванат, окошарят те в затвора за 20 години.

Вие сравнявате един добър човек с един лош човек. Те са контрасти. Кои са чертите на един лош човек и на един добър човек? Изобщо лошият човек има едно силно тяло. Добрият човек има по-слабо тяло. Понякоя път лошият човек е по-силен, има по-голяма

сила, отколкото добрия човек. Някой път лошите хора имат по-силен ум. По-умни са. Христос на времето казва: „Синовете на този век са по-умни от синовете на ведината“. Кой синове? Лошите синове са по-умни. Един лош син днес по-добре обира баща си. Добрият не знае как да го обере. Лошият син обира баща си така, че всички признават, че е законно това обиране.

Но сега ние правим сравнение на нещата. То е така, но между лошият и добрия човек всякога има разлика в постиженията. Всякога лошият в началото има преимущество над добрия. В началото всякога лошите хора имат преимущество над добрите. По закона на аналогията, като разглеждаме този въпрос, в края лошите изгубват, добрите печелят. В началото добрите хора много зле започват, не върви работата. На лошите хора им върви. В края добрите хора печелят, лошите хора изгубват. Но не можем да изведем един закон. Ако пресилим нашата аналогия, животът не я потвърждава. Казвате: „Виж как върви на лошите хора!“ Да, в началото върви, но в края не върви, те винаги губят. Но и тук, ако пресилим аналогията, ще изпаднем в друго противоречие. Някой път и в началото върви на някой лош човек, и в края върви.

То е закон: между 100 души добри хора 25 ще бъдат лоши. Те не се поддават, то е тяхна свобода. 75 са на страната на доброто. В 100 души лоши хора 25 са добри. Пропорциите са равни. Тогава каква е разликата в свободата? Има два вида хора, които са свободни. Всяко направено добро става по свобода. В злото, с всяко направено зло, твоята свобода се ограничава.

Индуските философи говорят за кармата. Те казват, че причината за кармата е грехът. А коя е била причината, която е заставила човека да греши? Тогава те дохождат до едно заключение: от две добрини винаги се ражда едно зло и от две злини се ражда едно добро. Как ще разберете това нещо? Разберете го както искате. Или между 10 добри хора винаги ще се роди един лош, и между 10 лоши винаги ще се роди един добър човек. Обаче не съществува закон, според който от 10 лоши хора да се родят 10 лоши и от 10 добри да се родят 10 добри. Всякога 10 добри хора са в състояние да родят един лош човек. Това значи – единият лош човек представя канал, през който ще минат нечистотиите на добрите хора. А добрият човек между 10 лоши представя отдушник, през който да мине доброто на тия лоши хора. В бъдеще всички вие сте канали или отдушници. Значи хората представят кандидати или за канали, или за отдушници. Това е изводът.

Помнете: всички хора – добри и лоши – са проводници на Бо-

жието благословение. Понеже искате да знаете истината, казвам ви: всички хора, без изключение са проводници на Божието благословение. Закон е: ако вярвате в това, благословието ще дойде, ако не вярвате, благословието няма да дойде. Това, в което човек вярва, то става. Ние вярваме в Божествения порядък и той иде.

Мнозина запитват: „Как е възможно всички хора да са проводници на Божието благословение?“ Питам: какво ще кажете за умивалника във вашата къща? Удобство ли е той за вас, или не? През него минава и чистата, и нечистата вода, въпреки това той е голямо удобство за вас. Следователно и лошият човек като умивалника взема лошевината на хората. Като мине край тях, той взема лошевината им и ги облекчава. Добрият дава, лошият взема. Ако не намери лошо, лошият взема добро. Ето защо, добре е всякога да имаш по малко лошо в себе си, за да има какво лошият да вземе от тебе. Лошият се задоволява и с лошото. За него е важно да вземе нещо. Вземе ли от доброто, ти страдаш и казваш за него, че е груб човек. Той е груб, но и ти си груб. Докато са на Земята, всички хора са груби. Хванеш одного, раздрусаш го. Можеш да го раздрусаш за добро, но важно е, че си го раздрусал. В този случай или ще вземеш нещо от него, или ще му предадеш. Човек или дава, или взема. Отваря устата си, диша – поема въздух. Отваря устата си, издишва – дава нещо. Погледнеш един човек: или даваш, или вземаш. И той те погледне: или дава, или взема. Това е обмяна. Без обмяна не може.

Всички престъпления на Земята произлизат от жаждата и от глада. Гладът е, който кара хората към престъпление; имаш някое чувство, наречено страст, то иска да се нахрани, то е гладно. Мечката иска да хване някой вол, иска да се нахрани; някой човек е гладен, хване някой плод, изяде го, обере някого. Та гладът е именно, който кара хората към престъпление. Вие трябва да разбирате естеството на вашия глад. Който е разбрал разумното на глада, той е станал умен човек, но онзи, който не разбира глада, той всякога ще върши престъпления. Всеки, който върши престъпления, той е невежа.

Гладът, това е една от най-мощните сили, която съществува в природата. Жаждата също е една от най-мощните сили в природата, на която не може да се противодейства. И надали има в природата нещо по-мощно от глада – от силата, която седи зад глада.

Да забрави човек своите скърби и страдания, това не е философия, но той трябва да се научи как да задоволява своя глад – как да се справя с глада. Затова ние изучаваме на Земята закона на

доброто, защото от глада и жаждата само доброто може да ви избави. А доброто е великият принцип, това е разумното, това е светлината, това е любовта, истинската свобода. Не че доброто е самата истина, самата любов, самата свобода, но то вече е основата на онзи великия закон на освобождението. Да бъдеш добър, значи да си се освободил от робството, от смъртта на Христа, а под „смърт“ в дадения случай ние всякога разбираме това, което ни лишава от благата на живота.

Работата, която вършим сега в живота си, ще има отношение към бъдещия ни живот. Онзи, който краде майсторски, той и в другите си работи ще бъде такъв майстор. Онзи, който много мрази, той може и много да люби. Като видя някой лош човек в света, аз му се радвам, защото този човек, като дойде в познание на истината, ще бъде пак също тъй ревностен в доброто, както е бил в злото. Аз не говоря за туй обикновено добро, не. За мене сегашните добри и лоши хора са все под един и същ знаменател. Всички са добри. Кога? И най-лошият лъв, тигър, като го нахраниш, добър е, но я го остави 24 часа гладен и се опитай да го побутнеш! И най-лошата змия като е нахранена, добра е, но когато е гладна, посмей да се приближиш до нея! Тъй щото ние често казваме: „Той е благороден човек“. Казвам: той е нахранен човек. Но за да го познаете дали е благороден, оставете го 12 или 24 часа гладен и опитайте се да го побутнете. Добрият човек, сит ли е или гладен, в него няма никаква промяна, той е един и същ. Да се не мени нашето съзнание.

Целият физически свят е изграден върху доброто. Ти, за да бъдеш добър, трябва да разбираш всички закони на доброто на физическия свят. Ти трябва да разбираш как е човек устроен и защо е устроен. Ти трябва да разбираш защо Слънцето изгрива и защо залязва. Трябва да знаеш какво има в Слънцето вътре. Трябва да знаеш произхода, материалната страна на светлината.

Този човек наричаме добър, който в даден случай може да ти помогне материално. Материално – разбираме да излезеш от едно затруднено положение. Паднал си в един кладенец – той ще те изтегли с въжето. Или си жаден, или си гладен, или си болен, в каквото и трудно положение да си, той ще ти направи една малка услуга – тоя човек ние наричаме добър. То е азбуката на доброто, която трябва да прилагаме.

Има един закон: хората, които се сближават, трябва да мислят добро един за друг, понеже при добрата мисъл ти можеш да мислиш и да се развиваш. Ако добрите хора не мислят добре за тебе, то е вече голяма спънка. На едно събрание, ако имаш добри приятели, които са концентрирали своята добра мисъл към тебе, ти ще говориш

добре, но ако те се опгълчат, ти ще заекваш, не ще можеш да говориш добре.

Ти, за да разбереш доброто, трябва да бъдеш между добри хора. У всички добри хора има желание да ти дадат. От добрия човек няма да искаш ти сам, но той като те види, докато му разправяш, той веднага ще ти даде. Той не мисли за последствията. Той с това се отличава.

Кои са отличителните черти на добрия човек? Той е умен. Щом е умен, има развито чело. На добрия човек коронната част на главата е добре развита, пък и задната част на главата е развита добре. После на добрия човек и ръцете му са добре устроени, и краката му, и очите му, на добрия човек всичко е добро. Той с добрината си действа. Добрият човек има много криви линии. И никой не може да бъде добър, ако няма една обширна опитност. Добрият човек има обширна опитност. Той не е станал добър в един живот. Той е живял най-малко 100-200 прераждания, за да стане добър. Не мислете, че из един път можете да станете добри. Добрият човек е живял много животи, добротата е постижение на много животи. Казвате: „Той е много добър човек“. По закона на наследствеността, ред поколения са живели добре. Неговите умствени познания, морални и физически са развити. Той работи в трите полета. На физическото поле работи добре, и в духовния свят, и в Божествения свят. Този човек е добър.

Ако добрият човек действа само върху тялото на болния, той е 1/3 добър. Ако действа върху тялото и сърцето на човека, той е 2/3 добър. И най-после, ако действа върху тялото, върху сърцето и върху ума на човека, той е 3/3 добър. Това е закон.

Сега казвате: „Трябва да се подобри животът“, и може да се подобри; „Трябва да станем добри“, и можем да станем добри; „Трябва да станем учени хора“, и можем да станем учени хора. Всичко онова, което човек твърди, може да стане. Но той трябва да разбира законите, при които добродетелта се развива, той трябва да разбира законите, при които учеността се развива, защото ученият човек само при известни условия може да стане учен, добрият човек само при известни условия може да прояви своята доброта. Ако той не разбира този закон, той постоянно ще има противоречия и най-после ще дойде до заключението, че не си струва човек да бъде добър. Добър е само онзи, който е силен. Добрият човек не трябва да има нужда от външна помощ; щом ти имаш нужда от външна помощ, ти си един болен човек. Трябва да имаш съдействие донякъде, но да не уповаваш на никаква външна

сила. Добрият човек не уповава на парите си, на своето имущество, не уповава на някой външен авторитет, даже на знанието си той не уповава, защото това са само средства, които той носи със себе си.

За човека е важно не да повтаря Христовите думи, но да има Неговата чистота и святост. Чистият и свят човек на никого зло не прави. Той не съдържа в себе си елементите на злото. Който не съдържа в себе си елементите на доброто, и той не е в състояние да върши добро. Законът е един и същ и за злото, и за доброто.

Отвън Господ търпи нещата, отвътре не ги търпи. И за доброто е същият закон. Добрите хора отвън могат да търпят, но отвътре трябва да бъдат нетърпеливи. Добрите хора отвън могат да обичат лошите хора, но отвътре – никога. Добрият човек може да го обичат и отвън, и отвътре, а лошият човек могат да го обичат само отвън, отвътре не могат да го обичат.

Между добрия и лошият човек не могат да съществуват никакви отношения. Те се разговарят, но не могат да се обичат. Единият ще се мъчи, а другият ще благува. Това е закон, който не може да се престъпва. Всеки ще живее според това, което е изработил.

Добрите хора в света са повече от лошите. Някой казва, че не са добрите повече. Навсякъде добрите форми са повече от лошите. Тъй седи законът. Ние мислим, че малко са добрите хора. В Библията е казано, че целият свят в грях лежи. Целият неразумен свят в грях лежи. А целият разумен свят в любовта лежи.

Природата има един важен закон, който тя спазва строго. В какво седи този закон? Природата не търпи безверници, нито болни, нито глупави хора. Всички тия хора тя е осъдила на смърт.

Много лоши хора трябва да станат жертва за добрите хора. В края на краищата на Земята ще останат само добрите хора. Такъв е законът и той ще бъде.

Закон е: няма мисъл добра или лоша, която да не носи известни последствия. Казано е в Писанието, че злото носи последствията си до четвъртото поколение, а доброто – до хиляди родове. Ако този закон не съществуваше, нищо не би могло да се предаде на бъдещото поколение. Наистина, с доброто заедно се предава и злото, но като по-силно, в края на краищата доброто преодолява.

Истинският човек гледа и на доброто, и на злото еднакво. Той счита, че всяко нещо в света е на мястото си.

В който момент съзнаеш, че всичко в света е създадено и сътворено от Бога, а ти си проява на Неговия творчески ум, в тебе се

ражда доброто. В който момент отречеш тази сила, в тебе се ражда злото.

Като се възпитават, хората прилагат един от трите метода. Някой казва: „Аз съм добър човек, няма подобен на мене“. Той прилага първия метод: хвали се. Друг казва: „Лош човек съм“. Той се укорява. Трети казва: „Аз не съм нито добър, нито лош“. Той прилага третия метод. Както в миналото, така и сега, хората са прилагали и трите метода, но не са постигнали големи резултати. Новият живот иска нов метод – методът на любовта, според който ще бъдеш слъп и глух както за доброто, така и за злото. Закон е: щом виждаш доброто на човека, ще виждаш и злото, не можеш да го избегнеш. Това е поляризиране. Щом търсиш добрите черти на човека, непременно ще се натъкнеш и на лошите. И обратно: като търсиш лошите му черти, ще намериш и добрите. Ако не пипаш нито доброто, нито лошото в човека, ти ще видиш само отношенията му с Бога.

Човек не трябва да бъде нито абсолютно зъл, нито абсолютно добър, защото абсолютното добро е зло в живота. Абсолютното зло е абсолютно смалвяване, а абсолютното добро е абсолютно разширение. Под думата „добро“ разбирам разширение, процес на растеж. А под думата „зло“ разбирам дисхармония в света: разлагане, гниене, разрушение. Злото според мен има точно обратен резултат.

Не увеличавай злото, но не увеличавай и доброто. Ако увеличиш доброто, ти ще направиш престъпление. Който се е опитал да умножи доброто, той е вече сгрешил. И всеки, който се е опитал да увеличи злото, и той е сгрешил. Ще проявяваш доброто в света като мярка, без да го увеличаваш. Щом го увеличаваш, ти си във от законите на разумната природа, извън Божиите закони. Ако увеличаваш доброто във физическия свят, ти си на крив път. Ти можеш да увеличиш доброто само в себе си, но не и във от себе си. Доброто е същността на Бога, Той е сам по себе си добро. Следователно с твоето добро ти не можеш да направиш света по-добър, отколкото е всъщност. И с твоето зло не можеш да причиниш на света по-голямо зло.

Ще кажете, че хората живеят както разбират, но важно е да бъдат добри. Такъв закон не съществува. Закон е: всеки човек сам за себе си да бъде добър. Следователно да бъдеш добър, това е личен закон, който се отнася главно до човешката душа. Тя разбира доброто. Който разбира този основен закон – да бъде добър, той се отличава от всички други същества. Единствената привилегия за човека е да бъде добър. Това го определя като човек.

Аз считам добър човек този, който е извън всички закони. Той

сам е закон. Щом го турите в рамките на закона, той не е добър, той е ограничен. А щом си ограничен, ти не можеш да бъдеш добър. Затова именно в живота ние се стремим да се освободим.

Свобода, значи да бъдем добри, значи да излезем от ограничението на каквито и да са закони или догми и да остане само един закон – законът на доброто. Да бъдеш безпристрастен.

Два порядъка съществуват в света. Единият порядък е порядък на доброто. Другият е порядък на злото, в който човек като влезе, ще се подчинява на закона. Христос е казал: „Не се противи на злото“. Влезеш ли в света на злото, ще се подчиняваш на всички закони. Ако не искаш да се подчиняваш, ще влезеш в света на доброто, тогава сам ще бъдеш закон за себе си. Никакъв закон няма да има. Само един закон ще има: да обичаш и да се радваш. Когато казваме „да обичаш“, любовта е изпълнението на всички закони в доброто. Когато казваме, че трябва да се обичаме, аз подразбирам порядъка на доброто в света. Светът на доброто няма закон, ти ще бъдеш закон на себе си. Ако ти не си закон сам на себе си, ти не си в света на доброто. Значи, ако съществуват в тебе външни закони, на които трябва да се подчиняваш, ти си в света на злото вътре. В този свят злото е господар. И този свят е разумен. И в природата има закон, и в природата има зло. Следователно за злото навсякъде съществуват закони. А пък има един свят, дето всеки човек е закон на себе си.

Новите хора навсякъде очакват да дойде Христос, да тури ред и порядък. Те имат механическо разбиране. Христос по този начин никога няма да дойде. Идването на Христа трябва да се разбира като любов, която влиза в сърцата на хората. Всички да започнат да живеят по закона на любовта. Да са свободни, без закон да служат. И всеки, който служи, да му е приятно. Да му е приятно като се учи и като свири, и като работи. Каквата работа в света да върши, да я върши с любов и да има радост в душата си, че я прави.

И тогава по закона на любовта, когато се раждат децата, ще се радваме, и когато заминават децата за другия свят, пак ще се радваме. А пък сега, като идват от горния свят, ние се радваме, а пък като заминават, плачем. Като ни дадат пари, се радваме, като изгубим парите, скърбим. Като ни похвалят, се радваме, като ни обидят, плачем. Това е законът на доброто и злото.

Който познае доброто, той ще има живот в себе си; който познае злото, той ще има смърт в себе си. Ако познаваш доброто, оживяваш, ако познаваш злото, умираш. Тогава при плюс и минус какво става? Ако се раждаш, то е доброто. Умира човек, то е злото. Роди се човек,

пак е доброто. Умира, пак е злото, постоянно се редуват. Като познаеш отношението на доброто и отношението на злото, ти ще се дигнеш над тия условия и тогава злото няма да ти противодейства както сега. Нали имате ясна представа? Да кажем една река има силно течение. Една птица, която хвърка, е свободна от течението, но един човек, ако не хвърка, ако падне в тази вода, може да се удави. Птицата може да хвърка над течението. Човек, който мисли, се дига. Човек със своята мисъл се дига като птицата над течението на злото. Злото е силно течение. Тъй щото туй силно течение на злото не може да го засяга. Мисълта е крилата. Който мисли, това са крилата, които ни правят свободни, да не ни засяга злото. Не да питате: „Защо съществува злото?“ Злото съществува, има съвсем други причини, но злото нас не трябва да ни засяга. За да не ни засяга, трябва да имаме крила. Трябва да разбираме закона.

РАДОСТ И СТРАДАНИЯ

Каквото и противоречие да се яви в ума ви в даден момент, то е на мястото си, защото в природата никога не се допускат неща, които не допринасят полза. Ние не знаем случай да се е допуснало нещо, което да не е принесло своята полза. Всички неща, които се допускат в света, колкото и да са отрицателни, дали ние можем да ги разберем или не, имат своята полза. Туй е един велик в природата закон.

Общият закон е следният: всички състояния, които можете да прекарате през деня, са всъщност само две: положително състояние на радост и отрицателно състояние на скръб. Скръбта ви може да бъде интензивна, и радостта ви ще бъде интензивна; скръбта ви може да бъде средна, и радостта ви ще бъде средна. Каквато е скръбта, такава е и радостта, каквато е радостта, такава е скръбта. Това е закон – нищо повече. Който много скърби, много се радва, който малко скърби, малко се радва. И едното е вярно, и другото е вярно. Който много се учи, много харчи. Който много харчи, много се учи.

Бог ви оставя свободни сами да се учите от това, което правите. И когато скърбите, и когато се радвате, Господ знае, че ще придобиете нещо хубаво. От Божествено гледище между скръбта и радостта няма разлика.

Всички наши страдания произтичат от онзи факт, че ние се намираме в борба с разумното. Ние искаме да изменим законите на

разумното и създаваме нашия свят. Може всеки да направи опит. Ние може да направим един свят, какъвто не искаме, но ако сполучим да направим един свят, какъвто искаме, ние ще създадем най-голямото нещастие.

Всеки ден говорят за открития, но най-важното не сме открили: ние не сме открили закона по който начин човек може да бъде щастлив. Можеш да предполагаш, че ще бъдеш щастлив, но не са открили по който начин човек може да бъде щастлив и да задържи това щастие. Никой не е открил по който начин може да добие човек вечния живот. Вие не сте открили закона на младостта в себе си.

Ти говориш за любовта, за щастieto, но след време това щастие изчезва някъде. Ти не си бил в света на щастieto, ти не можеш да бъдеш в света на щастieto. Това е онзи, хубавият, красивият свят. Това е смисълът на човека – да бъде щастлив. Но това щастие не е на Земята. То, щастieto съществува и на Земята, но трябва да знаеш по който начин да го видиш. За да бъдеш щастлив човек, най-първо трябва да разбираш закона – ти не трябва да бъдеш сиромас. За да бъдеш щастлив, не трябва да бъдеш и богат, не трябва да бъдеш невежа. За да бъдеш щастлив, трябва да бъдеш силен, трябва да бъдеш здрав, трябва да разбираш природата. Щастливият човек няма нещастие. Нещастieto е това, което ние не разбираме. И тогаз ставаме нещастни.

Щастieto е закон за разбиране на природата

Ние сме в един век, когато се изисква поне да разбираме законите на разумната природа, отчасти поне да разбираме света, в който живеем. Ние искаме да живеем един щастлив живот. Но щастieto никой не може да ни го отнеме. То е качество на цялата природа. Следователно, ако ние живеем съгласно с нея, ние всякога ще бъдем щастливи. Ако четете Библията, на първия човек, който беше създаден, Бог каза: „Ако спазваш Моите закони в рая, ще бъдеш щастлив, ще бъдеш знаменит и добър ще бъдеш. В който ден престъпиш закона Ми, ще излезеш извън рая и ще влезеш в друг свят.“ Първите хора искаха да опитат дали това е вярно или не. Разбраха, че е вярно и излязоха извън рая. Сега не знаят как да се върнат в рая.

Любовта е закон, за да разберем страданията и радостите на физическото поле. Човек е дошъл на Земята, за да разбере смисъла на страданията и радостите. Те са състояния на човешката душа, най-вътрешни състояния. Всеки от вас има неразположение, мъчно му е, не му се живее, казва: „Дотегна ми, вече не искам да живея“.

След няколко часа изгрее Слънцето, казва: „Пак съм радостен, има смисъл животът, радост има“. Щом залезе Слънцето, веднага скръбта дойде.

Противоречията на живота произтичат от закона на възпитанието. Има нещо внесено от миналите векове, цели системи, които са се заблудили, цялото човечество върви в крив път. Хората са влезли в задънена улица, сега се връщат назад. Коя е задънената улица? Що е инволюция? Тъй, както разбират хората, задънената улица е неразбраната еволюция. След като дойдеш до края, какво ще правиш? По пътя, по който си дошъл, не можеш да се върнеш. Значи по крива линия ще се движиш. Инволюция, която не се сменя с еволюция, не е разбрана, и еволюция, която не се сменя с инволюция, не е разбрана.

„Защо природата е създала човека така?“ Не знаете какво е създала природата. Вълкът може да изяде овцата, но природата ни най-малко не е създала овцата, за да я яде вълкът. Туй е едно ваше схващане. После вие казвате: „Как да се оправи светът?“ Ние намираме, че е неправилно вълкът да изяжда овцата. Питам сега: при какви условия се създадоха тия отношения? Мъчнотиите, които сега се проявяват, те са мъчнотии на миналите векове. Ние разрешаваме въпросите, които са останали от миналото. Вие, запример, разрешавате въпроса защо един човек е здрав, а друг – болен. Каква е разликата между здравия и болния? Здравият човек, това е естествено положение, а болният човек е неестествено положение. Сега вие си задавате другия въпрос: „Не може ли човек да не боледува?“ Природата е допуснала това положение. Казвам: може човек и да не боледува, но в самото развитие болестта е една необходимост.

Не трябва да вървите по закона на лотарията, защото в лотарията печелят само гениалните. Големите печалби само гениалните ги печелят. Който печели 1 милион, той е гениален. Другите са обикновени. Ти, ако в лотарията нищо не печелиш, слаб си. Аз мога да изчисля и да ти кажа, ако вземаш цял живот билети, ще спечелиш, или не. Ако си гениален, ще спечелиш. Но ако не си, ще ти кажа: „Не си хаби времето. Най-много ще ти се паднат 4-5 хиляди лева. Един милион никога няма да ти се падне.“ Вие може да кажете: „Как така?“ Който иска да спечели на лотария, той е тщеславен човек. Нашата Земя е наведена с 23 градуса. Представете си, че този наклон на Земята се изправи. Какво ще стане тогава в Европа? Всички тези ледове и снегове на север ще се стопят и цял потоп ще стане. Но постепенно ако се изправя оста, този лед бавно ще се

намалява. Понякоя път вие търсите щастието, но законите на Земята не разбирате. Щастието ви е събрано на Северния полюс. Този наклон на земната ос се обуславя от закон. Каквото е отношението на земната ос спрямо Слънцето, такова е вашето отношение към Бога. Ако измените туй положение на оста, вие ще причините цяла катастрофа в себе си.

Съвременните хора питат кои са причините за страданията. Казвам: страданията не са нищо друго, освен съсредоточаването на Божествените лъчи върху нас. Ако ние не сме готови да ги приемем, те ни причиняват болка, страдание. Значи отричаме ли Божествените лъчи и въздействието им върху нас, те ни причиняват болка.

В природата всякога тия изпитания, които идат, страданията, болестите са възпитателно средство. Те продължават дотогава, докато научиш урока си, да разбираш законите, как да ги използваш. То е като занаят. Някой занаятчия трябва да научи занаята – как да крои, как да шие. Като се научиш, господарят те произвежда майстор. Ако не знаеш занаята, той майстор не те произвежда, ти оставаш шивач слуга.

Всяка мъчнотия, която срещате в живота, е една възможност или за ума, или за сърцето, или за волята. Каквото и препятствие да имате, то е една възможност за ума ви; каквото препятствие и да имате, то е една възможност за сърцето ви. Така е, ако разбирате закона. Ако не разбирате, мъчнотията ще остане мъчнотия.

Казвам: няма нещо в природата, което да спъне вашата еволюция, защото според законите на природата всичко онова, което тя е създала, има свое място и цел. Понеже вие сте един орган от нея, понеже тя ви е създала, тя ни най-малко не иска да ви спъне. Ако някой път ви коригира, тя коригира някои ваши отношения. Но като орган от нея, тя постоянно ви съдейства да бъдете в здравословно състояние, понеже, ако мислите добре, ако чувствате добре, ако постъпвате добре, то е в неин интерес. Тъй щото, от гледището на природата, тя винаги иска да ви подигне, понеже то е в неин интерес. Ако вие ставате гениален, добре е за нея, а пък добре е и за вас. Пък туй, което не е добре за природата, не е добро и за вас. Туй, което е добро за вас, добро е и за природата.

Ако две същества изменят отношенията помежду си, това ни най-малко не показва, че те са в дисхармония с цялото битие. Да кажем вятърът духа, два листа се блъскат един в друг. Как ще си обяснят те това? Казва: „Защо се блъскаш, какво съм ти направил?“ То е наше понятие, наше схващане. Според моите наблюдения два

листа като се блъскат, на тях им е приятно. Но ако много се блъскат листата, охлузват се. Туй блъскане не произлиза от самите листа, то произтича от една сила външна.

Понякоя път вие като листата се блъскате. Вие искате да разрешите един въпрос, никога няма да го разрешите – вие ще се подозирате. По закона на блъскането ще се подозирате. Ако питате защо те блъскат, никога няма да намерите това право. То не е право, то е неразбиране. Ето една права мисъл: ако тия листа не се блъскат, очаква ги нещо много лошо. Ако се блъскат, те прогресират, подобрява се тяхното кръвообращение. Някой път вие се възмущавате от страданията. Подобрява се кръвообращението на цялото. Аз говоря сега за едно страдание, което е подтик вътре в природата. Но има нещо дисхармонично в страданието. То ни е предадено.

Когато говорим за любовта, трябва да знаем, че чрез закона на любовта, чрез закона на обичта ние влагаме нормална топлина, която тялото изисква. Ти трябва да обичаш, защото иначе ще изгубиш своята топлина. А пък щом изгубиш топлината на духовното си тяло, ти не можеш да имаш добро разположение на сърцето. И умът си има своята топлина. Докато умът има необходимата му светлина, той има и нормална топлина. Щом светлината се намали, ще се намали и топлината му. Всяка мисъл, която е права, носи светлина; всяко чувство, което е право, носи топлина вътрешна. Тази топлина я наричат „мир“, „радост“, какво ли не. Но казвам: то е топлина. Аз вземам думата „топлина“, понеже тази дума е понятна.

Страданието е само сянка на любовта, само сянка на тази топлина. Защо страдате? Страдате, за да не изгубите топлината на вашето духовно тяло. Всяко едно страдание възстановява вътрешната топлина. Без страдание хората щяха да изстинат, щяха да замръзнат, щяха да се вкочанят. Искате да не страдате. За да не страдаш, трябва да излезеш от физическия свят. А пък да отидете на онзи свят не сте готови. Там няма да ви приемат в училището. И за слуги няма да ви приемат.

Ние искаме на физическия свят да внесем Царството Божие. То е невъзможно. На физическия свят ще има хромел, ще мелят житото, ще го месят, ще го турят на фурната, ще го пекат, ще го вадят. Всички престъпления, които съществуват днес, се дължат на нашите физически разбирания. След като разберем криво света, искаме да кажем, че Бог така го е създал. Ако четете Стария Завет, когато Бог изведе евреите из Египет, които страдаха, египтяните искаха да ги унищожат. Като влязоха в Ханаанската земя, наместо

да се поучат, те, като завладяваха народите, ги изколваха всичките, и мъже, и жени, оставяха девиците. После прекарваха ги през диканя. Та нали еврейският народ е избран, 33 хиляди обещания имат от Бога? Той е пример в света. Ти може да си роден царски син, но ако не живееш както трябва, ще страдаш, макар и да си царски син. Може да си последен овчарски син, ако изпълняваш Божия закон, по-малко страдания ще имаш.

Веднъж вързали едно телено въже над река Ниагара и един минал с върлина над водата по въжето. Втори път минал без върлина. А трети път взел едного на гърба си и така минал по въжето. Кой има повече вяра от двамата? Онзи ли, който върви по въжето, или който е на гърба му? Първият има вяра в себе си и по пътя е концентриран. И другият е концентриран. Той има вяра в онзи, който го носи.

Ти, ако нямаш вяра в Бога, как ще можеш да минеш? Казваш: „Дали ще ме прекара добре?“ Ако мислиш, че няма да те прекара добре, не се качвай. Ние сме дошли на Земята и сме на гърба на онзи, който ни носи. И ти ще се молиш така: „Господи, онзи, който ни носи на Твоето въже, благослови го!“ Ниагара е широка някъде повече от един километър. Има и бучене. Какво присъствие на духа трябва да имаш!

Някой път вие се плашите от мъчнотиите. Тези мъчнотии са шумът на Ниагара. Герой ще бъдеш! Ако не знаеш това изкуство, не вземай никого на гърба си. Ако пък можеш да го прекараш, вземи го. Ще му кажеш: „Като се качиш на моя гръб, ще имаш всичката вяра, всичката любов и всичката привързаност. Това е, докато пътуваме по въжето. А пък като слезем на сушата, тогава си свободен. Като се качиш на гърба ми, трябва да имаш съвършена любов. Другояче не мога да те пренеса. Ако имаш съвършена любов и съвършено доверие, и аз, и ти ще минем.“ Това е Божественият закон.

Бог ни е пратил и ние минаваме по това въже на живота. Не сами, но някой ни носи. Ти нямаш право в най-опасните места да вдигаш шум. Тогава правиш пакост и на себе си, и на другите. Когато минаваш по въжето, за пари, за апартаменти, за нищо няма да мислиш. Ще мислиш само за едно: да минеш безопасно по въжето! И като преминеш, всичко каквото искаш, ще има там. Всички блага са там. Но във водопада е смъртта! Там те очакват най-големите нещастия. Ти казваш: „Животът ми не е уреден“. Как ще е уреден? Ти по въже минаваш.

Вие сами можете да премахнете мъчнотиите от вашия гръб.

Казвате: „Кой ще ме освободи от този товар?“ Представете си, че вие турите 1 килограм, 2, 3 и след туй забравите, но мислите, че вие не сте господар на положението, казвате: „Не мога да го нося“. Добре, какво можеш да правиш, ако не можеш да носиш товара? Този товар по закона на необходимостта трябва да го пренесеш. Тогава ти извадиш 1 килограм, 2, 3, 4, 5, 10, 20, изваждаш, докато можеш да го пренесеш. После пак ще се върнеш да пренесеш другия. Когато товарът е тежък, ще удължиш времето, когато товарът е лек, ще съкратиш времето.

Всичките си мъчнотии вие сами ги създадохте. Вие ги създадохте, вие ги родихте, вие ги отхранихте и те ви мъчат. Вашите радости вие ги родихте, вие ги отхранихте и те ви радват. Скърбите и страданията вие ги родихте. Не че вие ги родихте, защото не може да се каже, че вие раждате скърбите, но вие създадохте скръбта. Вие вземете с един чук, ударите пръста си отгоре. Кой е причината за това страдание? Казвате: „Виж този дявол!“ Кой е в дадения случай дяволът? Умът. Толкоз близко не дръжте чука. Най-малко една педя далеч. Вие сте влезли в една зона, дето чукът може да удари вашия пръст. Сега вие казвате, че страдате. На всичките си страдания причината сте вие.

Човек всякога е недоволен от две неща: когато много има и когато малко има. От многото е недоволен, понеже всякога трябва да го носи. Такъв е законът в природата: туй, което придобиеш, ти сам трябва да го носиш. Другите не могат да го носят. И тогава недоразуменията между хората често произтичат от това, че ти товариш себе си или другите повече, отколкото трябва. Ако от този товар, който имаш, искаш да се освободиш и да го предадеш на другите, и те ще бъдат недоволни. Всички са недоволни. Защо? Че си им дал повече товар да носят, отколкото трябва. Най-първо вие не знаете защо страдате. Страдате, защото имате повече, отколкото ви трябва. Второто положение: трябва да знаете колко да снемете от товара си, защото ако снемете повече, ще се роди друго едно несъгласие.

Страданието е една недосвършена работа. Всякога, когато една работа не се досвърши, това е страдание. И индивидуално хората страдат, и колективно, и семейно. Когато имат страдания, на това се дължи. Често има случаи, когато и цялото човечество страда. Законът е все същ – когато една работа не е досвършена. Това може да засегне всички хора.

Представете си, че ви дойде някакво страдание. Как ще се справите с него? Като ученици на новото, вие трябва да помислите за

всички същества, малки и големи, които също страдат. Няма същество на Земята, което да не страда. Щом мислите така, по-лесно и разумно ще понасяте страданията. Ако се индивидуализирате и мислите само за своето страдание, вместо облекчение, вие ще страдате повече, отколкото трябва. Всяко живо същество взема участие в общата скръб на света. Това е неизбежен закон. Чрез страданията животът се организира и оформя.

Всяко страдание показва, че не си изпълнил закона на великата Божия Любов. Бог обича всички. Ако не признаеш това, ще страдаш. Щом го признаеш, ще се радваш. Радостта е признак, че Бог обича всички, а скръбта е признак, че ти не обичаш всички. Казваш: „Господа обичам, ангелите – също, но как ще обичам хората?“ Ще мислиш право и ще обичаш всички. Чрез своите възгледи човек сам си причинява страдания.

Щастието е закон, при който абсолютно не се позволява да ограничаваш никого. Ще оставиш всички живи същества свободни, всяко да се движи в своя си път. Или ни най-малкото – да не ограничаваш никого и да не му създаваш нов път. Щом започваш да му създаваш нови пътища, започват сегашните положения.

Аз съм против всякакво насилие, било то физическо, умствено или сърдечно. Докато живеете на Земята със старите разбирания за живота, насилието може да се приложи само в краен случай. Обаче съвършеният живот абсолютно изключва насилието. Божественият закон изисква от човека да не прави насилие нито върху себе си, нито върху своите близни.

Мнозина си задават въпроса: защо Господ не оправи света? Бог може в един момент да оправи света, но Той не иска да насилва съзнанието на хората. Той е готов да чака хиляди и милиони години още, докато човечеството дойде до съзнание да приложи закона на любовта. Човек трябва да дойде до такова съзнание, че каквото прави, да става с любов, с радост, че върши Волята Божия.

Има много външни влияния, с които човек трябва да се справи. Вие трябва да разбирате законите и с тях да се съобразявате. Онзи лодкарин, който влиза в бурното море, трябва да бъде майстор, защото е изложен на опасност. Тия вълни могат някъде да го завлекат и той трябва да ги пресече. Ако дойдат встрани, веднага ще го прекатурят. Някой път вие в живота падате. Тогава не сте вървели по същия закон, така да пресечете вълните. Като вървите, така да пресечете вълните, да не удрят от страни – ще ви прекатурят. Мъчнотиите гледайте право в лицето, или да са зад гърба ви. Опасно е да вървиш успоредно с мъчнотиите – ще те ударят в реброто. Върви

срещу мъчнотиите или бягай – в гръб да те бият. Щом вървиш успоредно с мъчнотиите, непременно ще се прекатуриш. Никога не върви успоредно с мъчнотиите. Какво се разбира „успоредно с мъчнотиите“? Не се примирявай с мъчнотиите. Щом искаш да се примириш с една мъчнотия, тя ще те обърне. Следователно с противоречиви мисли и желания не върви паралелно.

Щом двама души дойдат в стълкновение, образува се едно същество, между тях става пресичане. Вие трябва да спазвате този закон. Ако две ваши желания се кръстосат, те изгубват силата си и остава само едно желание. Обаче, за да можете да работите, непременно трябва да имате две желания, които да вървят успоредно. Скръбта и радостта са двете желания, необходими за живота ви. Вие не искате да скърбите, но скръбта всякога показва, че сте изгубили нещо. Следователно тя е един от методите на природата, чрез които ще намерите изгубеното. Ако ти нямаш скръб, не можеш да намериш изгубеното и никога няма да имаш радост. Скръбта е висок планински връх, от който се стича вода, за да оплодява низините. Тя става причина да се прояви животът в плоскостта, който ще донесе радост и веселие.

Скръбта и радостта са тясно свързани. Те не съществуват поотделно в природата. Това е правилното схващане за радостта и скръбта.

Представете си, че имате едно малко кръгче, един малък зародиш, в който е скрита потенциална Божествена енергия. Тази енергия от потенциална ще се превърне в кинетична, т.е. от този зародиш ще покълне едно растение и ще се развива. Значи в духовния, в Божествения свят доброто е плюс, то се проявява. С други думи: в Божествения свят доброто е кинетично, злото е потенциално, а във физическия свят злото е кинетично, доброто е потенциално. Възможностите, които имате за реализиране на тия живи идеи, създават радостите и скърбите в света. Когато вие изгубите една радостна идея, какво идва на нейно място? Скръбта. Законът е верен и в обратен смисъл: когато скръбта изчезне, явява се на нейно място радостта. Сега имате ли ясна представа кога се явява скръбта в човешкия живот? Енергиите, които действат, същите ли са? Не са същите. Следователно вие трябва да имате представа за бързите смени на тези енергии в живота. Да кажем, че вие имате една кратковременна радост. Какво показва тя? Че ще се замени със скръб. Тази радост е предговор на една голяма скръб. Много пъти една малка скръб е предговор на една голяма радост. Този закон е верен и в двата случая.

Има две течения в живота: едното е радостно, другото – тъжно. Тъжното или скърбното състояние произхожда винаги от сърцето, а не от ума на човека. Всички нещастия в живота произхождат все от сърцето – значи има нещо неразбрано в него. И онзи, който скърби, и той не знае защо скърби. Изобщо хората нито в радостите си знаят защо се радват, нито в скърбите си знаят защо скърбят. Защото, ако майката би знаела историята на своето дете, тя не би се радвала, когато то се ражда. Или ако тя би знаела какво може скърбта да ѝ донесе, тя с радост би скърбяла. Защото винаги в живота една скърб се последва от една радост и обратно – всяка радост се последва от една скърб. Това е като закон, като правило в живота.

Когато ти се намираш в нощта на живота, когато ти се намираш в закона на най-голямото противоречие, то в противоположния полюс на твоето битие се намират същества с противоположни тенденции и качества. И трябва да знаеш точно къде на противоположната страна на нощта се намира денят. Следователно умният човек, щом като знае къде се намира денят, той може да се подигне, да мине на другата страна на полушарието.

Закон е: след всяко страдание иде радост. Който иска да участва в радостите, непременно трябва да приеме страданията като неизбежен път в живота си. Страданието всякога се стреми към радостта. В този смисъл страданието е стремеж на човешкия дух да мине в областта на радостта. Обаче никой не може да направи стъпка напред към радостта, ако не е минал през страданието.

Добре е всеки от вас да си припомни ония години, месеци и дни от своя живот, които са свързани с нещо велико, красиво и приятно за него. Спомнете си и годините на неприятностите и страданията, които сте преживели, като си направите една таблица. Така ще видите, че между числата съществува правилно съотношение. Така ще видите, че радостите и скърбите в живота на всеки човек вървят по определен закон на числата. В този закон се забелязва едно правилно редуване на радости и скърби.

Един ден – нещастие, един ден – щастие. Защото, когато в дадения случай ти си нещастен, друг на твоето място е щастлив. Когато ти си щастлив, то друг на твоето място е нещастен. То е разбиране. Ако разбираш, ти си щастлив, ако не разбираш, ти си нещастен.

В света има един закон, който трябва сега да учите. Защо страдате? Без страдания човек не може да се подигне на физическия свят. Ако се лишите от страдания, вие сте осъдени, никакъв прогрес не можете да имате в никакво отношение. За всяко страдание,

което ви се даде, ако го издържите, има едно голямо възнаграждение. Всяко страдание, добре издържано, се възнаграждава 10 пъти повече, отколкото самото страдание. Ако някой ви обиди, каже ви една лоша дума и вие го претърпите, ще дойдат след него 10 души да ви кажат по една сладка дума. Една от тия думи като заличи лошата дума, колко думи остават печалба? Девет остават печалба. Вие казвате: „Защо ме обиди?“ За да забогатееш.

Не може ли да се избегне дадена мъчнотия или страдание? Има закони, по които страданията и мъчнотиите могат да се избегнат, но ако една мъчнотия се избегне, вместо нея ще дойде друга, два пъти по-голяма. Такъв е законът. Като знаете това, бъдете готови да посрещнете с радост страданията, които providението ви изпраща. Знайте, че това, което Бог е определил за човека, не може да се измени. Божествените работи носят придобивки, а човешките работи – загуби.

Трябва да разбирате, да изучавате себе си. Понеже бъдещото училище зависи от разбирането на закона на любовта. Не се само-заблуждавайте от щастието на един ден. Ако искате да бъдете хора щастливи, да ви благослови Господ, да имате Неговото благоволение, вие трябва да изпълнявате Волята Божия и ще бъдете щастливи не за един ден, а през всичките дни на вашето съществуване. Трябва да бъдете щастливи – то е Божественото. А щастливият човек влиза в положението на нещастните. Тъй е, щастливият човек може да влезне в положението на нещастния, но нещастният не може да влезне в положението на щастливия; богатият може да влезне в положението на бедния, но бедният не може да влезне в положението на богатия. Не може да влезне, защото, ако той влезне в положението на богатия, той е богат вече.

Искам животът за вас в бъдеще да стане съзнателен и приятен в школата. Не да ви липсим от страдания, ни най-малко. Целта ни е тази: да ви научим да използвате страданията. Страданията са най-голямото благо, което ви се дава. Никое страдание не е произволно. Всяко страдание си има дълбок смисъл. То е една от тайните на природата. Като дойдат страданията, всеки трябва да ги понесе. Като минат, тогава ще ги обясняват. Даже Христос, един такъв велик Дух като Христа, искаше да знае защо Му се дава най-великия изпит и не получи абсолютно никакъв отговор. Отговорът, който му се даде е, че му протече кръв. Най-после, като пита, пита, каза: „Тъй да бъде. Да бъде Твоята Воля!“ Значи страданието Му да мине без никакво обяснение.

Вие искате, когато ви се даде някое страдание, веднага да ви се

даде обяснение. Не, обясненията всякога идат подир, след като мине изпитът. Ще се научите да мислите. Всеки един изпит дойде ли, турете мисълта: „Тъй е Волята Божия, разумната Воля Божия, великата Воля Божия, на безпределния космос, Неговата Воля е такава“. Всяко друго разрешение ще ви въведе в грях. И ако в даден момент някой би ви обяснил причините на тия страдания, той ще ви причини най-голямото зло. Тъй е Волята Божия, не съжбялявайте. За страданията не съжбялявайте. Защото, ако вие съжбялявате за страданията, тогава пък трябва да съжбялявате и за любовта, която ви се праща. След всяко голямо страдание иде и любов. Такъв е законът. Трябва да го знаете абсолютно тъй. Може да опитате. Колкото страданието се увеличава, толкова любовта се увеличава, и колкото страданието се намалява, толкова любовта се намалява. Следователно чрез страданието ще мерите увеличаването на любовта. А любовта може да се увеличава разумно, тя приижда. Тия два процеса едновременно вървят в строежа на човешката душа.

Между една малка радост и една малка скръб винаги произтича едно малко нещастие.

Закон е: когато човек минава от една фаза в друга, в преходния период, на границата между две фази човек минава през страдания.

Раждането на една нова идея в човека се предшества от страдания.

В своите прояви любовта е вечна. Когато любовта минава от един свят в друг, тя създава страдания на хората. Който не разбира този закон, той може да преживее някаква катастрофа. Който го разбира, той никога не се обезсърчава.

Красивият живот ще дойде само когато ние превърнем скръбта в радост. Скръбта и радостта вървят по един велик закон. Аз ви казвам, че в света има същества, които знаят само какво е радост – те са ангелите. За тях скръбта е непонятна. Те не знаят причините на човешката скръб. А ние знаем една малка радост и една малка скръб. Междините на тези две неща не ги знаем. Ангелите знаят една голяма радост и една малка радост. Междините не ги знаят. Падналите духове, падналите ангели знаят една малка скръб и една голяма скръб. А човекът се отличава и от едните, и от другите по това, че у него тия две състояния, радост и скръб, са преплетени.

Законът за чистене на съзнанието е следният: между две радости всякога се крие една скръб. Първо е радостта, в центъра е скръбта, мъчението, а след него иде пак радостта. Това положение е най-естествено. Някой иска да бъде постоянно радостен. И това е въз-

можно, но само за човек, който върви по Божия закон и изгълнява Неговата Воля. Тъй както съвременните хора живеят, те не могат винаги да бъдат радостни.

Истинската радост, обаче, е тази, при която човек забравя скръбта си. (...) Следователно, ако радостта която имате, не може да заличи скърбите ви, тя не е донесла нищо ценно за вас.

Казва някой: „Свободен си“. Да дишаш и да издишаш има граници. Свободата на дишането има граници. Но свободата има две страни: колкото дишаш, толкова и ще издишаш. То е разумен акт на обмяна. Трябва да знаеш, че след като си имал едно приятно чувство – това е една вдихка. Следователно, щом си учен, трябва да знаеш, че след приятното чувство непременно ще дойде неприятното. От ваше гледище вие всякога искате да имате приятни чувства. Възможно ли е това? Възможно ли е само да вдишваш, без да издишваш? Невъзможно е. Психологически на противоречията, които сега съществуват в ума ви, вие давате едностранчиви обяснения. Казвате: „Аз трябва да бъда свободен“. В какво седи свободата? Свободата седи най-първо да знаеш да дишаш и да знаеш да издишаш. Да знаеш колко въздух да възприемеш. Да знаеш навън колко въздух да дадеш. От възприетия въздух нищо да не остане в дробовете.

Питам: ако ти си имал приятно чувство и то се е сменило с едно неприятно, и ако в тебе остане възпоминанието не за неприятността, но за приятното – значи процесът на дишането е правилен. Щом помниш повече неприятното от приятното – извеждам другия закон – процесът е неправилен в тебе. Щом смяната на радостите и скърбите не е правилна, скърбите оставят по-силен отпечатък. А някой път може и процесът на радостите да е по-силен, приятното впечатление остава. Когато говорим, че когато си скръбен, трябва да си радостен, и когато си радостен – пак да си радостен, вие трябва да разбирате параметафизиката. Ти си недоволен от скръбта, не разбираш, че тя е процес. Защото, ако ти не знаеш как да се справиш с нея, смъртта ще дойде. Ако не знаеш как да се справиш с радостта, пак смъртта ще дойде. И в радостите ще умреш, и в скърбите ще умреш. Ако процесът е правилен, и в скърбите ще живееш, и в радостите ще живееш. Затуй казвам, че в правилния процес на скръбта и в правилния процес на радостта се проявява животът.

Дойде ви вас едно страдание. Малцина от вас съм виждал като герои да носят страданията си. Аз бих желал, когато носите страданията си, да се радвате. Вие не се радвате на страданията си. Щом дойде едно страдание, вие казвате: „Отде дойде това страдание

да ме намери!“ Но вие се самозаблуждавате. В една радост винаги е скрита една скръб, а в скръбта е дегизирана една радост. Когато истинската радост ще дойде във вас, тя се дегизира със скръб страшна, за да ви изпита колко сте умен. Ако вие се поколебаετε, тя знае, че не сте готови за нея, тя не иде. Скръбта ще остане при вас. Ако разбирате закона, ще ви даде най-голямата радост, която никога не сте усещали. Някой път радостта дойде, но скръбта се е скрила. Ти мислиш, че вече радостта е дошла. Ако мислиш, че радостта е дошла, ще имаш най-голямата скръб. Човек, който не може еднакво да цени радостите и скърбите, той не разбира какво е отношението. Радостта, това са клонищата, скръбта, това са корените на една същина вътре. Животът без страдания и без радости не расте. Скръбта са корените на живота, листата са радостите на живота.

Този закон е верен в живота: когато ти тръгне всичко напред, нямаш никакви страдания, мечката е близо, тя ще те яде. Щом са лоши условия, мечката пак е там, но тя се е нахохорила, само ще плюе и ще си замине. Щом те глади, ще те яде. Има страдания, при които човек живее. Има страдания, при които човек изчезва изведнъж.

Казвам: когато дойдат големите нещастия в живота, да знаеш – живот има, има нещо по-хубаво, отколкото в хубавите условия. Сега всички не сте съгласни с това. Те са научни данни. Страданието само по себе си е една реалност.

Страданието е обща повинност, която съществува в цялото човечество. Тази обща повинност някому дава повече, някому по-малко. Някои хора страдат повече, някои хора страдат по-малко. То е обща повинност, не е разпределено по равно. Един ден, ако се разпреди правилно, всички да носят това бреме, ще бъде лесно. Понеже всички не носят еднакво, затова животът е малко по-тежък.

Помнете: никой не може да се избави от изпитания и страдания. Каквото и да правите, те ще ви следват. Закон е: само смелите хора се поставят на изпитание, а не и страхливите; само на способните ученици се дават мъчни задачи, а не и на неспособните; само на силните хора се дава да носят товар, а не на слабите. Дръжте в ума си тези мисли и смело вървете напред. Докато дръжите връзката си с Бога, с Неговите закони, никой не може да отнеме живота ви, да ви обере. Пред Божиите закони отстъпва и смъртта.

Сърцето се чисти и чрез радостта, и чрез страданието. Като се радваш, ще споделяш радостта си със своя ближен. Като страдаш, ще задържаш страданието си само за себе си. Ако постъпваш така,

и в двата случая печелиш. Постъпваш ли обратно, да задържаш радостта за себе си, а да споделиш страданията и скръбта с ближния си, и в двата случая губиш. Който не разбира този закон, търси начин да стовари страданието на гърба на другите. Това не е право. Страданието си ще даваш на Бога, а радостта си – на своя ближен. Затова е казано в Писанието: „Възложи товара си на Господа“. Само Бог е в състояние да оцени страданието на човека и да му даде заслуженото. Да споделяш скръбта си с Бога, а радостта си с хората, това подразбира да се възпитаваш по нов начин.

Ако ти си музикант, в скръбта ще дадеш мекота, скръбта дава онази хубава мекота. Една музика без мекота каква е? В хубавата музика има оттенък на малка скръб. И голямата скръб не е лоша. Тя е лоша, когато липсва радостта.

Вземете един човек, който е страдал. Този, който е страдал без да има радост, огрубява. Когато радостта и скръбта са се редували, има нещо благородно, меко в лицето: скръбта е предала мекота, а радостта оформя нещата, радостта моделира нещата. Скръбта дава материал, от който да се изработят нещата. Радостта е динамична, скръбта е потенциална. Следователно радост без потенциал не може да се прояви. Скръб без динамичност не може да се прояви. Това са закони.

Като имаш скръб, ти ще работиш, ще търсиш, докато намериш загубеното, т.е. с търсене човек всичко намира. Ти ще намериш загубеното само при голяма вътрешна скръб. Това е истинската скръб. Аз не говоря за скръбта, която вие имате от преувеличаване на нещата. Вие може да турите под микроскоп едно малко същество и да го увеличите много пъти, но всъщност това не е неговата естествена големина. Това същество под микроскоп е голямо, но отвън е невидимо. Това не е скръб. Вие не трябва да имате външна скръб, но дълбока вътрешна скръб. За скръбта ние съдим по ефекта, който тя произвежда в нас.

При сегашното положение, в което се намирате, само ония хора са разумни, които страдат дълбоко и съзнателно. Бъдещето е на страната на страдащите. Две мнения по това няма. Онези, които страдат дълбоко, душата им се разтърсва тъй, като че светът се руши в тях. Те чувстват не само своите страдания, но и тия на целия свят, на всички същества. Аз чувствам страданията на всички разумни и неразумни същества, на всички малки и големи, моята душа се разтърсва, но зная причините на тия страдания. Затова аз съм против изкуствените страдания, които хората си създават. И без това в света има достатъчно страдания, не туряйте нито косъм

повече върху тях! Съмнението, недоверието, подозрението са изкуствени страдания, затова ги избягвайте, не ги създавайте сами, защото те ще донесат други по-тежки страдания.

Човек страда и не се ползва от страданията си дотогава, докато гледа на физическия свят като на някакъв отделен, случайно създаден свят, без никаква разумност. Какво се каза на Мойсей, когато отиде на Синайската гора да получи законите? Той чу Божия глас, Който му говореше да направи всичко така, както е виждал горе. Значи над физическия свят има друг, по-висок, който се управлява от разумността. Същата разумност работи и във физическия свят, по същите закони и принципи. Който разбира този закон, той лесно се справя с мъчнотиите и страданията и различава целесъобразните от ненужните. Нека всеки от нас да си постави за задача да различава разумните от ненужните страдания.

Когато говорим за мъчнотиите, ние имаме предвид тези, които природата дава на човека, а не ненужните, които той сам си създава. Как се разрешават правилно мъчнотиите? Според Христовия закон, който гласи: „Ако те ударят от едната страна, дай и другата“. Този закон има смисъл само тогава, когато те удари мъдър, разумен, любещ човек. Енергията, предадена чрез неговата ръка, носи благословение за човека. Следователно радвайте се, когато разумната природа ви наказва и изпраща мъчнотии. Казано е в Писанието, че праведният ще влезе в Царството Божие с големи мъчнотии и страдания. В този смисъл мъчнотиите представят път към пробуждане на Божественото съзнание в човека. Колкото по-големи мъчнотии има, толкова по-големи са възможностите му за превръщане на потенциалната енергия в кинетична. Не бягайте от мъчнотиите, но използвайте разумно енергията, която се развива във вас и кажете: „Ще работя върху себе си, ще вървя в съгласие с природата, за да стана истински човек“.

Не можем да кажем, че камъните страдат, или че дърветата страдат. Но човекът е, който страда, понеже съзнанието му е вече развито. И колкото повече се развива човек, толкова повече страданията му се увеличават. Степента на страданието показва степента на развитието му. Сега не е въпрос за физическите му страдания.

Като се увеличи чувствителността, увеличават се страданията. Страданието е процес на чистене на човешкото сърце. Нечистотиите се явяват от градежа, който става в човека. Ония неща, които не влизат в градежа, остават като нечистотии. Нечистотията е материал, който не е потребен, трябва да се изхвърли. При яденето всичко не влиза в употреба – едно голямо количество от тази

храна трябва да се изхвърли навън. Следователно трябва да има една система, която да изхвърля непотребното. Този закон важи и при строежа на умственото тяло. И там остава материал. Много мисли не влизат в употреба при градене на умственото тяло. Много от желанията, които имаме, остават, не влизат в градежа на духовното тяло.

Да страда човек, това е голяма привилегия. Природата гледа много благосклонно към всички същества, които страдат. Тя не е благосклонна към онези, които не страдат. Радостите са само последиствия на страданията. Те са плод на страданията. Човек, който не е страдал, не може да има този плод – радостта. Ние говорим обаче за разумните страдания, защото има и неразумни страдания. Разумните страдания в природата са една привилегия. Туй е един закон. Затова ще се радвате на тази привилегия, която ви дава невидимият свят. Ако вие отидете в една кръчма да се напиете и някъде си пукнете главата, а след това страдате, туй не е разумно страдание. Но когато страдаш вътрешно, морално за някаква идея и в резултат на това изгубиш всичкото си богатство, общественото си положение, това вече е една привилегия за теб. И според закона, това страдание ще ти донесе радост. Вие трябва да проверявате този закон.

Докато се събуди Божественото съзнание в човека, той ще минава през големи страдания и изпитания. Съвременните хора се страхуват от страданията – няма защо да се страхувате от страданията. Който люби, той от нищо не се страхува. Любовта изключва всякакъв страх. Който разбира страданията, той гледа на тях като на благословение. За праведния страданията са благо, за грешника те са нещастие. Който съзнателно приема кръста на страданията, той всякога се благославя. Който ги избягва, те непрестанно го следват.

Ние облажаваме онези, които плачат, ние облажаваме онези, които страдат. Тъй седи законът.

Когато вие скърбите, Небето се радва на вашите страдания. Защото когато вие страдате, вашето страдание е почва, на която се сеят Божествените семена, за да израстнат.

Божественото расте при страданията. Щом е така, не го спъвайте. Оставете го да израсте и да се развива. Който не разбира този закон, тъкмо израсте Божественото, той го отчупи.

Постиженията в света стават само в Божественото. Когато зачитаме в себе си само Божественото, всичко можем да постигнем.

То е най-важното. Когато човек влезе в човешкото, тогава се приготвява материалът. В човешкото се приготвява материалът, в Божественото се реализира материалът. Това са два процеса. Тогава ще разберете законите. При страданията вие само приготвявате материала, а при радостите вие започвате Божествения градеж. Затова колкото повече страдания имате, толкова повече възможности се явяват в Божествения свят нещата да се реализират, да се осъществи това, за което сте копнели.

Всеки процес, който става на Небето, става и на Земята. Щом разберете този закон правилно, ще знаете, че когато на Земята страдате, на Небето се радват. Когато ви пекат във варницата, това не е нищо друго освен страдание. Като не разбирате дълбоките причини на тези страдания, вие казвате: „Изгоряхме! Свърши се животът ни!“ На Небето пък казват: „Колко се радваме, че този камък ще се превърне на вар!“ Когато мислите, че ангелите нямат никакво състрадание към вас, те ви отговарят: „Ние имаме голямо състрадание към вас, но се радваме, понеже виждаме, че и вие като нас ще станете чисти и бели“.

Дойде ли ви някоя скръб, ще знаете, че в това време сте почва. В това отношение в природата съществува следният закон: върху всяка скръб някъде в духовния свят се повдига едно велико желание. Значи в дадения момент вашата скръб служи за създаване на едно благородно чувство някъде. И вие трябва да се радвате на тази велика мисъл, на това велико желание или чувство, което се гради върху вашата скръб. След време тази велика мисъл, която се е съградила върху вашата скръб и вашите страдания, ще ви се отплати. Тя ви познава и ще ви помогне. И тогава скръбта ви ще се превърне в радост.

Само чрез доброто и злото можем да разберем що е любовта. Ще имаме доста страдания, но това нищо не значи. Ако изтърпим всички страдания, през които сега минават хората, очаква ни едно светло бъдеще. Един ден Бог ще примири всички противоречия, ще изведе хората из ада. Векове ще минат и тогава всички хора ще се радват. Дотогава трябва да се носи страданието. Като страдаме, ние допринасяме нещо, ние работим. Всички ние пренасяме една материя от едно състояние в друго, а това е потребно за бъдещото устройство на човечеството. Страдащите хора са най-добрите работници, които носят този материал, тази красота, която е необходима за градеж.

Истинският човек може да се прояви само при една вътрешна борба. Тъй както днес е организиран, човек не може да се прояви,

ако не се натъкне на тази вътрешна борба в себе си. Това е неизбежен закон.

Вътрешната борба в човека е важен психологически закон, необходим в живота на човека за урегулиране на силите в него, за запазване на равновесието.

Природата допуска противоречията в живота, защото има предвид разумните хора, разумните общества, на които тя иска да помогне. Това е закон. Значи противоречията се допускат в човешкия живот като блага за ония, които ги преживяват.

Всеки един човек, който е минал през страданието, има право да яде. Всеки, който не е страдал, не е минал през страданието, няма право да яде. Казвате: докога? Докато мине страданието. Като мине страданието, ти имаш право да ядеш най-хубавото ядене. И тогава вътрешния закон, който извеждам: щом си минал през страданието на живота, ти си морален. Онзи човек, който не е минал през страданието, няма никакъв морал, няма никаква философия и нищо не разбира. Той е една пуйка, той е един бухал, той е една кукумявка, той е един бръмбар, той е един молец, той е един кърт.

Разправят за една баба, която се молила на Господа. Един искал да я подиграе и взел един кошер пчели, изтърсва ги, мислил, че ще нажилят бабата. Като изтърсил целия кошер, всичките пчели се превърнали на жълтици, станали звонкови монети – 12 кила. Отива на сутринта да види подула ли се е бабата, гледа, тя седи и дрънка парите. Всички мухи, които ни турят, всички нещастия да се превърнат на звонкови монети.

Псалмопевецът казва: „Добре ми стана, че пострадах“. Във всяко страдание виждам, че в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа израства нещо много хубаво и красиво. Всякога, когато един народ минава през големи изпитания, същият закон е. Когато страда човечеството, всякога в тия изпитания има нещо хубаво, което иде в света, в което Бог се проявява. Когато хората загазят някъде, тогава се явява Божественият промисъл на любовта, да покаже, че в света има нещо разумно, което учи хората да уповават на Божественото.

Помнете: докато минава през закона на развитието, човек ще вдига и слага мотиката, т.е. страданието и ще копае своето лозе. Страданието води към великото щастие на живота. Докато минава през закона на развитието, човек ще пие от горчивата чаша, която носи благословение за неговата душа. Чашата носи и страдание, и радост. Когато човек се научи как да пие от тая чаша, тогава ще разбере дълбокия смисъл на живота. Отец дава чашата на всеки

човек. Важно е човек да намери основната черта на своя характер. За това се иска безстрашие, което внася мир и спокойствие в човешката душа. Само така той може да свърши своята определена работа.

Закон е: страданието всякога се превръща в любов. Чрез страданията се префинва човешката душа и нервната система на човека. Той става по-годен да възприема фините вибрации на любовта и да издържа на тях.

Помнете закона: Бог, Който иска да ни обикне, най-първо ще ни подложи на едно пречистване, едно генерално пречистване чрез огън. И при това пречистване, ние страдаме. И като те пречисти, Бог ще вложи най-хубавото, което има в себе си. Ще вложи истината в тебе. Никога няма да вложи тази истина в едно същество омърсено. „Ние не искаме да страдаме.“ Ако страдаме, ще се пречисти нашия съд, в който ще се вложи истината.

Какво нещо е истината? Щом помислиш за истината и сърцето ти е чисто, веднага скърбите ще изчезнат. Щом сърцето е нечисто и мислиш за истината, скърбите остават. Щом остават скърбите, знай, че си нечист. Има някаква нечистота у тебе.

Природата или Бог винаги изявява своята благосклонност към вас чрез страданието. И първият акт на Бога, първото проявление на Бога – ограничението – Му създава вътрешни страдания. Той усеща в себе си такова страдание, за което вие нямате понятие. Но Той знае, че плодът на това страдание ще бъде за благото на човечеството, за което Той създава тази привилегия. Той счита в Своята премъдрост, че туй Му е нужно.

Понеже любовта е рядкост, радостта е рядкост, знанието е рядкост, а страданията изобилни, казвам: съберете страданията за бъдеще, да ги продавате. В туй отношение законът е верен: когато много страдания се наберат, когато станат преизобилни, Господ слиза от Небето и взема всичките страдания. Само Той е всемъдър, всемоушен. Той взема тежестите на хората и с това се обогатява. Същевременно Той обогатява и нас със Своята Любов. Защото нашите грехове и нашите страдания са гориво за Божията Любов. Божията Любов не може да се прояви без нашите страдания и грехове. Нашите грехове са необходимият пясък, по който може да се движи Божествената кола. В Божествения свят пак трябва пясък. За това са необходими нашите грехове, да дадат ход, да се движи Божията кола. Вие ще кажете: „Тогава да грешим, да дадем повече пясък“. Не, само толкова пясък трябва, колкото да се движи колата.

Казвам: страданието е чук в ръцете на онзи архитект или на онзи скулптор, който той вдига и слага постоянно върху камъка, докато най-после извае една съвършена форма. Питам: без този чук какво бихте направили? Следователно с всеки удар на чука се произвежда едно страдание на камъка. Но щом се извае статуята на скулптора – неговият идеал – този чук не се вдига вече. Значи, когато Бог или живата природа чрез този чук на страданията свърши своята велика работа върху нас, Той ще го сложи настрана и ние ще бъдем поставени на видни места, както Вазов и Ботев са положени в Борисовата градина. Така и вие ще бъдете поставени като статуи в Божието Царство. Всички ще бъдете видни хора.

Когато някой се оплаква, че има страдания, че боледува, казвам: всичко, което става, е за Слава Божия. Боли те око – за Слава Божия, боли те ухо – за Слава Божия, боли те крак – за Слава Божия, боли те корем – за Слава Божия, боли те глава – за Слава Божия. Какво се разбира под думите, че всичко, което става, е все за Слава Божия? И как е възможно човек да боледува и болестта му да бъде за Слава Божия? След всяка болест, след всяко страдание и изпитание, човек придобива известна опитност, която го повдига. Колкото по-тежка е била болестта, през която човек е минал, толкова по-силен е станал той. Колкото по-големи са били изпитанията и страданията му, толкова по-голяма сила е придобил. Големите изпитания носят големи придобивки, малките изпитания – малки придобивки. Следователно всички болести, всички мъчнотии, изпитания и страдания, които човек преживява, без да изгуби живота си, са за Слава Божия, защото носят със себе си велики опитности, велики блага и придобивки.

Този закон се проверява навсякъде в природата. Дъбът, запример, е станал голямо, силно дърво, защото е минал през големи бури и ветрове, през големи стихии. Малките растения и тревички са слаби, защото не са минали през големи изпитания. Природата постепенно ги излага на големи изпитания, за да уякнат, да се калят, да станат големи, силни. Като знаете този закон, вие разбирате, че не можете да бъдете силни, щастливи, докато не минете през големи изпитания. При това човек не може да бъде щастлив, докато всички хора не станат щастливи.

Щастието е достойние на всички хора, на всички живи същества. Как ще бъдете щастливи, когато виждате на пътя си смачкан стрък или премазано животно? Когато се стреми към щастие, едновременно с това човек трябва да се моли за щастието и на своите ближни. Това значи да обичате ближните си. Като желаете както своето щастие, така и щастието и доброто на хората, вие изявявате

любовта си към тях. Докато не обичате хората, вие не можете да бъдете добри, не можете да бъдете щастливи.

ПЪРВИ И ПОСЛЕДЕН. СИЛНО И СЛАБО. ГОСПОДАР И СЛУГА

Да е пълен животът ни с благодарност за великата любов, която всеки ден се излива върху нас!

Когато изучавате любовта, всякога вземайте последното място. Погрешката на хората се заключава в това, че вземат първото място. Не можеш да разбереш любовта, ако не вземеш последното място. Две неща са важни: Великото голямо и Великото малко. Бог е и в двете неща. Великото голямо слиза надолу и се смалява.

Най-късото изречение, което съдържа смисъла на живота и което сме в състояние да преведем на български език, е следното: „В света има само двама души – силният и слабият, крайно силният и крайно слабият“. Питате, как се спогаждат те. Има един закон, на който служат и двамата – Божият закон. Ако крайно големият не изпълни Божия закон, започва да се смалява, а ако крайно малкият изпълни Божия закон, започва да се увеличава. Щом започнеш да се смаляваш, трябва да знаеш, че твоите работи не вървят по Божия закон. Ако големият започне да се смалява, той е престъпил Божия закон. Ако малкият започне да се увеличава, той е изпълнил Божия закон.

Христос казва: „Аз съм лозата“. Човек е същество, направено от две живи дървета. На едното дърво корените са в мозъка, а клоните растат надолу в тялото. На другото дърво корените са в симпатичната нервна система, а клоните отиват нагоре. Там, дето се срещат двете дървета, се образуват два вида плодове. Едното дърво представя крайно голямото, другото дърво представя крайно малкото – сърцето. То е малкият човек. Ако малкият човек изпълнява Божия закон, увеличава се. Ако големият човек не изпълнява Божия закон, смалява се. Това е мярката. Значи не е в големината. Всеки може да стане голям и всеки може да стане малък. Ако съжаляваш, че си малък, погрешката е в тебе, не си изпълнил Божия закон; ако се радваш, че ставаш голям, че растеш, ти изпълняваш Божия закон. На Земята и двата закона работят. Малкото никога не боледува. Само големите хора боледуват, само те страдат. Страданията им произтичат от това, че не изпълняват Божия закон. Не че не искат да го изпълнят, но понякога път се съзнават като божества.

Ако наблюдавате развитието на детето в утробата на майката, ще видите как постепенно се сформират костите, мускулите, кръвоносната система, храносмителната, докато най-после се сформира и дихателната система. Щом се образува дихателната система, детето излиза вече от утробата на майка си, т.е. от бащиния си дом.

Мнозина питат: „Защо човек плаче?“ Казвам: човек плаче, защото е пипнал едно священо място. Той е пипнал без позволение едно священо място от дървото за познаване на доброто и злото. Затова именно майката казва на детето си: „Докато си в утробата ми, само аз имам право да дишам. Ти ще дишаш чрез мене. Щом искаш да дишаш самостоятелно, ти си бутнал вече священото място на дървото за познаване на доброто и злото и трябва да излезеш вън от рая.“ Такъв е законът. Този закон има приложение и в цялата природа. Само Бог има право да диша. Ние ще дишаме чрез него. Обаче недоволни от това положение, ние искаме да станем като Бога, вследствие на което се докосваме до дървото за познаване на доброто и злото, за което излизаме от рая. „Не сме ли свободни да правим каквото искаме?“ Който иска да бъде свободен, да прави всичко по свой ум, той трябва да напусне рая, да излезе в широкия свят. Като излезете от рая, вие ще се намерите на онзи жлеб, дето Бог тъпче хората. Защо ги тъпче? За да извади от тях онези сокове, които са необходими за поддържане на великия живот.

Няма същество в света, което да не желае първото място. Можем да кажем, че то е като идеал за всички. В целия органически свят има един стремеж към растене. Желанието да се заеме първото място е процес в човешкото съзнание. Човек никога не обича да заема последното място. Това е от неразбиране. В света има две почтени места: първото място и последното. Последното място, това е завършен процес, първото място то е процес, който започва. Раждането на човека е първото място, смъртта или заминаването от този свят е последното място. Образува се кръг. Онзи, който не разбира вътрешните закони, ще се уплаши и ще каже: „Как, ще се мре?“ Смъртта не е страшно нещо. Страшното е, когато не знаеш. Да умреш, когато знаеш, е лесно, но да умреш, когато не знаеш, то е мъчно. Ако знаеш, че твоите приятели ще те посрещнат добре, ще бъдеш спокоен, но ако знаеш, че там те очакват големи страдания, мъчения, ти ще се страхуваш. Това е последното място.

Първото място изисква способност, сила. Всеки, който иска първото място, той трябва да бъде силен и умен човек. Това трябва да ви бъде като максима. Последното място, което може да се заеме, то е мястото на децата. Въпреки това понякога бащата вдига дете-

то над себе си и казва: „Ти си по-високо от мене“, т.е. то е на първото място. След това бащата слага детето пред краката си, т.е. на последното място и казва: „Ти си още малък, не си толкова силен“.

Великото в света е да влезаш в положението на онзи, с когото имаш работа. Ако слугата влиза в положението на господаря и го разбира, той може да живее добре с него. Също така и господарят, ако влиза в положението на слугата, може да живее добре с него. Същият закон е и по отношение на Бога. Ако ние не можем да влезем в положението на Бога, ние сме на крив път. Някой път ние се молим и се чудим защо Господ не ни е отговорил. Че не си само ти! Ти сега имаш едно съвсем детинско разбиране. Когато ти си дал прощение, има още 2 милиарда и 150 милиона на Земята, които са подали своите прошения. Ти искаш твоего прощение изведнъж да се изпълни, на първо място да е. Че кой си ти? Защо да е на първо място? Ти казваш: „Аз не искам да бъда последен“. Ако четеш Откровението, ще видиш, че Бог казва: „Аз съм алфа и омега“. Значи Бог е предпочел да бъде пръв и последен, а пък ти не искаш да бъдеш последен. Човек, който не иска да бъде последен, той не е разбрал живота. Но който не иска да бъде и пръв, и той не е разбрал живота. Следователно ти трябва да бъдеш пръв и последен. Ако си само пръв, не си разбрал живота, и ако си само последен от немай къде, пак не си разбрал живота. Ако си пръв по познание и ако си последен по любов, ти си разбрал живота. Ако си пръв по любов и последен по знание, пак си разбрал живота.

Първото и последното място в природата какво е? Всеки един човек си има място. Първото място заема човешкият ум, последното място заема човешкото сърце. Ти, ако дадеш първото място на сърцето, съвсем ще загазиш. Или казано другояче: човек, който се води по своите чувства и настроения, няма мисъл. Казва: „Да става каквото ще!“ Ще стане това, което е. Ти ще питаш защо работите станаха така. Страданията, които съществуват в сегашния живот, се дължат на това, че ние не мислим. Гледам сегашното възпитание. То няма един начин. Аз се чудя как ще се възпитат децата. В сегашната система има известни научни стойности, но възпитателни стойности няма, защото няма морал, който може да се приложи в училищата. Запример учителят казва на ученика: „Ти няма да пушиш!“ А учителят пуши. Учителят казва на ученика: „Ти вино няма да пиеш!“ А учителят пие вино. Лекарят казва на някой болен: „Ти месо няма да ядеш“. А той яде. Има учители, възпитатели, които говорят едно, вършат друго. То е едно неразбиране на органическите закони, които съществуват в света.

Борбата между две мисли, чувства или желания в човека излиза извън него. Ние виждаме как двама братя или две сестри се борят за едно и също нещо, за един и същ идеал. Запример баща има две дъщери, и двете красиви и образовани. В дома им дохожда млад, знатен момък от княжески род. Двете дъщери се влюбват в него и всяка иска да го задържи за себе си. Бащата се чуди как да разреши този въпрос. Той започва да увещава по-малката да отстъпи, да почака малко, и за нея ще дойде също такъв знатен момък. Обаче тя не отстъпва. Голямата дъщеря пък настоява, че момъкът трябва да принадлежи на нея. И тя не отстъпва. Как ще се реши този въпрос? Всеки иска първото място, първия кандидат, първата хапка и т.н.

Съвременните хора се натъкват на ред такива положения и мислят, че са ги разрешили. Повидимому те са ги разрешили, но всъщност тези въпроси и досега още не са разрешени. Някой казва, че като отстъпил, разрешил въпроса. Това е привидно отстъпване. Малцина познават и прилагат закона на отстъпването. Повечето хора отстъпват външно, а вътрешно остават непримирени. Да набиеш човека, да го затвориш и по този начин да го заставиш да отстъпи, това не е никакво отстъпване. И бащата на двете дъщери може да разреши въпроса така, но това не е правилно разрешаване. Той може да набие малката дъщеря, да я затвори временно, да я изпрати в друг град, докато ожени голямата и да каже после, че въпросът е разрешен чрез взаимно споразумяване. Не, това не е никакво разрешаване. В края на краищата малката дъщеря ще каже: „Можете да ме биете, да ме затваряте, но ще знаете, че аз го обичам“.

В природата съществуват два главни закона: закон на силния и закон на слабия. Това са двата полюса, между които животът се проявява. Според тия закони, когато иска да постигне нещо, човек трябва да бъде или силен, за да заеме първото място, или слаб – да заеме последното място. Първото и последното място разрешават въпросите на живота. Тези места не създават никакви противоречия. Който съзнателно и справедливо е заел първото или последното място, той правилно е разрешил противоречията на живота.

Силен човек е онзи, който в ума си не се съблазнява. Видиш парите – да се радваш, че някой друг има тия пари. Ако ти си един верен син на Бога, всичкото богатство на Земята е твое. Всичко, каквото има на Земята, то е твое, ти можеш да разчиташ на него. Ако ние обичаме Бога, всичко е на наше разположение. Като не го обичаме, законът е друг. Понеже не Го обичаме, като живеем в

един свят на безлюбие, Божиите блага не са еднакво разпределени.

Човек, който има слаба вяра, е страхлив. Когато страхът има преобладаващо влияние върху човека, това се дължи на слаба вяра. Иди проповядвай на един страхлив човек, че има Божии Промисъл, че трябва да вярва в Бога! Той ще ти каже: „Какво ми говориш за вяра? Здрави крака трябва да имам. Плюй на краката си и бягай!“ Можеш ли да проповядваш на заек, че има Божии Промисъл, че трябва да вярва в Бога? Не. Заекът казва: „Аз вярвам на задните си крака и знам, че като бягам нагоре, по-лесно ми е“. От свое гледище той е прав. Ако отидете при една голяма планинска скала, как мислите, тя страхлива ли е? Ако тя има съзнание, ще ви каже: „И при най-големите бури в света, аз няма да се помръдна от мястото си!“ Защо? Защото е планина, а не заек. Оттук ще извадя един велик закон, който регулира нещата в природата, а именно: слабите неща се отвяват от силите на природата по всички посоки. Един откъснат лист от някое дърво се развява по всички посоки, но седи ли този лист на дървото, вятърът не го развява, а само го огъва около центъра. Откъснатият лист се движи и в периферията си, и в центъра; здравият лист, който е на дървото, се движи само в периферията, а в центъра остава спокоен. В това отношение хора, които имат морален устой в себе си, издържат на всички бури в света. Затова, именно, всички вие трябва да имате едно правилно схващане за живота.

Страхът в природата показва закона на слабия и силния. Който се страхува, е слаб, по крива линия върви, не може да върви напред, по права линия не може да върви. На слабия спасението е кривата линия. На силния е правата линия. Силният по права линия върви, слабият по крива линия върви. Щом си слаб, кривите линии избирай, щом си силен, правите линии избирай. Когато силният човек върви по кривите линии, препятства на себе си, когато слабият човек върви по правите линии, той препятства на себе си.

Идеята на всеки човек трябва да бъде на такава дистанция от него, че да може ясно да се очертава в съзнанието му, т.е. в неговия апарат. Ето защо човек трябва да се постави в такова положение, че да може ясно да схваща идеите в своето съзнание и да ги изучава. Законът в моралния, в духовния свят е следният: когато искате да изучавате идеите на този свят, вие трябва да си избирате съответно място и положение. Например мнозина от вас мислят, че са морални, че са силни. Питам: как проверихте това? Ще кажете, че сте взели участие в едно състезание с трима-четирима души и сте

ги надвили, излезли сте победител. Да, но в друго състезание между 5-6 човека, вие излизате победен. Значи, вашата сила е относителна, вашият морал е относителен. Това показва, че вие сте създали тази идея за себе си, като сте се изучавали само от една страна, от едно положение.

Та казвам: морален, силен човек е този, който във всички състезания излиза победител. Моралният закон е такъв. Докато човек не се обезсърчава и продължава да върви напред, той е силен; щом се обезсърчи и престане да върви напред, той е слаб човек.

Ако някой знае повече от тебе, той ще те учи; ако знаеш повече от него, ти ще го учиш. Ако си по-силен от някого, той ще ти се подчинява; ако той е по-силен, ти ще му се подчиняваш. Оттук извеждаме следния закон: ниспето всякога трябва да се подчинява на виспето; виспето пък трябва да подчини ниспето.

Много хора са се повредели от носене на тежки предмети. Ако силният носи един тежък предмет, неговата сила се развива, ако слабият носи тежък предмет, губи силата си. Този закон е верен и в умствения свят: ако някой слаб ум се занимава с тежки идеи, това не е за него. Има леки мисли и тежки мисли, има леки чувства и тежки чувства, има леки постъпки, има и тежки постъпки. Не е лошото в тежките или в леките постъпки. Тежката постъпка за един герой е намясто, тя е едно благо за него, но тежката постъпка за един слаб човек не е намясто, тя го лишава от силата.

Закон е: силният винаги насилва слабия. Туй е едно от правилата. Щом човек стане силен, насилието е готово. Щом стане слаб, насилието ще дойде на гърба. Щом си слаб, всеки ще те насилва, щом си силен, ти ще насилваш. Понеже Бог е най-силният, Него няма кой да Го насилва. Той е свободен. Единственият, който е свободен, то е Господ, понеже няма по-силен от Него.

Силният всякога има право. На силния човек не говори за право. Правото той го разбира. Каквото иска в дадения случай от тебе, послужи му. Мислиш ли, че като те бият, ти си от силните хора? Слаб е този, когото бият. Но когато някого бият и тоягите всички се чупят на гърба му, той е силен; с каквото го бият, всичко се разрушава, той е силен човек. Онези, които го бият, отслабват ръцете им и казват: „Оставете го“. Ако биете някой голям камък, искате да отчупите парче, но ви омръзне да удряте, казвате: „Оставете го“. Законът е: щом сте слаб, трябва да бъдете умен.

Представете си, че имате една кесия в джоба си, носите пари. Едно малко дете бръква в джоба ви – да кажем, че то упражнява

този занаят, за да прекара по-лесно живота – и вие му хващате ръката. Какво трябва да правите с това дете, което бръква в джоба да вземе пари? Как бихте постъпили с него? Ако не сте от миролюбивите, като му хванете ръката, ще му ударите една плесница, ще си вземете парите и ще ги турите в кесията си. Но представете си, че един човек, 3-4 пъти по-силен от вас, бръква в джоба ви. Той ви раздрусва хубаво, взема ви парите. Какво ще направите? Ако речете да си вземете парите, ще дойде обратното: той ще ви удари и парите остават у него.

Питат ви: „Защо удари детето?“ Ти казваш: „За да не бърка в джоба ми“. Хубаво. Ако на тоя силен човек не му дадеш парите, ще те бие, ще ти удари плесница. Питам: защо дойде плесницата върху тебе? Тогава можете да изведете закона: като дойде малкото дете, ще му кажеш: „Ти трябва да се подчиняваш на закона. И ако не се подчиняваш, плесницата иде.“ А пък този, силният, той е извън закона. На него ти ще се подчиняваш, защото плесницата иде. При силния, като дойде той, парите не са твои. А пък при слабия парите са твои. На силния ще му кажеш: „Заповядай, заповядай. Аз за тебе мислех!“ Някой път разбойникът не бръква в джоба ти, но ти казва: „Горе ръцете!“ Аз ви говоря неща, които стават. Психологически трябва да се обяснят. Това става не само отвън, но и в умствения свят на човека.

Законът е: слабият всякога пристъпва към силния, но не силният към слабия. Ако бащата пръв пристъпва към детето си, от последното нищо няма да излезе. Първо детето трябва да пристъпва към баща си. После и бащата може да пристъпи към детето си. Дете, което първо пристъпва към баща си да го целуне и погали, е на прав път. От това дете велик човек ще стане.

Силният извор всякога може да се прояви повече, отколкото слабият. На силния извор всеки може да отвори път, а онзи, слабия извор, от който водата едва ципирика и децата могат да го подпушат. Той се оплаква на хората и казва: „Кажете на тези деца да не ме подпушат, да ме оставят свободно да върша работата си!“ А този, големият извор казва: „Аз и тези деца мога да нося“. Големият извор задига всички прегради. Той казва: „Всеки, който се опита да ме спре, ще избяга далеч от мене“. Това е силният човек. Силният човек е като големият извор. Ученият човек е силен човек, ти ще бягаш от него. Ти не можеш да го подпушиш. Той всичко може да аргументира. Всеки може да подпуши малкия извор. Следователно при големия извор ти ще бъдеш разумен, да не го подпушваш, защото сам ще си причиниш вреда. Но и малкия извор не подпушвай,

защото той може да образува локва и пак ще причини вреда. С това ти нищо не печелиш, но само правиш пакости. Бъди благоразумен, пусни извора в себе си!

Законът, който може да изведете от този пример и да го приложите в живота си е следният: силните желания, силните мисли, силните чувства, които излизат от дълбочината на вашата душа, това са силни извори, Божествени извори. Не туряй никаква преграда на тези Божествени подтици. Дай им ход да се проявят.

Ще ви дам една формула, на която човек може да гради: когато частите се съединяват в едно цяло, цялото става силно. Когато частите на цялото се разединяват, цялото остава слабо. Вие можете да приложите този закон и ще имате резултат. Казва се: който действително мисли, става умен; който не мисли, става глупав. Но който мисли, не става силен. Силата е резултат на съвсем друго. Тя е свързана с мисълта, но има друго предназначение. Може хората да са силни, без да са умни. Че умните хора не са пехливани. Умният човек, ако концентрира своята мисъл, своята енергия в своите мускули, ще бъде силен, но там съвсем друг е законът. Силата е нещо колективно. Когато няколко способности, 2-3-4-5 се съединят в едно да работят, тогава това се нарича сила в човека. Силата е комбинирана енергия или сбор от способности, които се съединяват да работят.

Според мене сила в света се добива само по закона на любовта.

Ти можеш да се извиняваш, да казваш: „Кой не върши прегрешения?“ То е друг въпрос. Никой не може да ти забрани. Но с правенето на погрешки ти отслабваш и губиш своята сила. А с правенето на добро ти печелиш, защото ти, човекът, който искаш да станеш силен, непременно трябва да направиш добро! Понеже доброто е един проводник, един начин, един закон, с който ти ще добиеш силата, която ти е необходима за твоето повдигане. Ти трябва да се подигнеш.

В природата съществува закон, който регулира действията, проявите на всички живи същества. За всяка сила тя е поставила граници, предели, до които тя най-много може да се развива.

Вие трябва да знаете, че слабите растат и се усилват, а силните отслабват. Бог е направил така, че слабите да се усилват, а силните да отслабват. Тъй щото онзи силният, който ви притеснява, един ден ще стане слаб. Затова именно на слабите ще правите добро.

Силата в света Господ дава само на онези, които Го любят. Такъв е законът. Бог дава сила, Бог дава знания на онези, които

Го обичат от дълбочината на сърцето си и са готови да вършат Неговата Воля.

Има известен закон, който ограничава нашата дейтелност; само по известно направление и вътре в него ние можем да сторим всичко, да бъдем всесилни.

Силата има голямо налягане, там се губи съзнанието, понеже, ако камъните имаха съзнание, то страданията им биха били непоносими. Условиата са толкова лоши, че нямат съзнание, да не чувстват страданията, които те имат. От неразбирането на този закон вие някой път искате да бъдете силни хора. Там е най-голямото страдание, което съществува – в силата. То е туй, празното пространство, големият студ. Вие искате да бъдете силни хора, но не знаете, че в силата преодолява студът.

Всички искат да бъдат богати, всички хора искат да бъдат учени, всички хора искат да бъдат силни. Отлично е това, но как се става богат на сегашното време? Сега богат не може да станеш. И силен не можеш да станеш тъй лесно, ако не разбираш законите, по които да добиеш силата. Мислите ли, че един човек може да стане силен, ако не владее мисълта си, ако не може да владее своите чувства и ако не може да владее своите постъпки? Никога! Ние можем да имаме силата на един лъв, на един тигър, на един слон, но той служи на човека, впрегнат е на работа. Лъвът, който е толкова силен, седи в менажерията, показват го там. Всички животни човек ги е впрегнал. Тогава, ако ние сме толкова силни, природата може да ни впрегне, както ние впрягаме животните.

Хората в света искат да станат силни по един механичен начин. Силата не седи в механическия процес, силата на човека седи в най-слабите подбуди, които човек може да има. Силата на човека седи в неговата най-слаба мисъл, в неговото по възможност най-слабо чувство, силата му седи в неговата най-слаба постъпка. Туй е великият закон! И ония същества, които са живели преди вас, които постигнаха една висша култура в света, която човешкият ум не може да обхване, и те мислеха, че силата на човека седи в най-силното. И съгрешиха. И сега минават за паднали духове, както и да обясняват. Но аз намирам причината, поради която помислиха, че силата седи в най-силното. Силните неща от Земята излизат и към Бога отиват. А слабите неща от Бога идат, към Земята отиват, стават силни и отиват към човека. Слабото излиза от Бога, а силното всякога излиза от човека. Следователно, ако вие възприемете силното, то всякога от човека иде. Туй е новото разбиране! Една нова

философия е това. Сега така като разбирате, почнете да градите живота.

В духовния свят има един закон, който казва: „Щом мислиш, че знаеш, ти си пълно шише“ – всички същества минават и заминават. Ти си натоварен повече, никой не ти обръща внимание. Щом си празен, чувстваш, че нямаш нещо. Казват: „Да ти направя една услуга“. Щом помислите, че вече няма какво да достигате, че сте достигнали съвършенство – вие вече оставате незабелязани – духовният свят не се интересува от вас. Щом си станал съвършен, трябва да се интересуваш от другите. Господ казва на съвършените: „Работа!“

Радвайте се, че сте невежи, понеже за туй вапше невежество досега напреднали братя има, които ще дойдат да ви възпитават.

Когато някой казва, че желае нещо, това не е нищо друго, освен стремеж към предмета, който е поставен в известна посока. Той привлича човека. Човек започва да се стреми към тази посока именно и животът му се проявява по един или по друг начин. Който разбира този закон, той знае каква посока ще вземе неговият живот. Желанията могат да бъдат силни и слаби. При силните желания наклонът, бил той във възходяща или в низходяща посока, е голям. При слабите желания наклонът е малък. Понеже при силните желания, които водят в низходяща посока, наклонът е голям, и бързината на движението е голяма. При бързото движение човек неизбежно пада, защото предметът, към който се стреми, не може да го спре. Често човек завлича със себе си и самия предмет. Понякога това бързо движение става причина човек да изгуби желанието си. Изгуби ли желанието си, той става нещастен. Когато силно се удари в желанието си, човек може да го умъртви, да го раздроби на части.

Според закона на контрастите слабостта винаги подразбира сила. Ако сте слаби, значи запознали се с най-малките величини, с най-малките проявления в живота. Запример малкото дете при своето идване на Земята съзнава, че е безсилно. Но в туй безсилие се крие неговата сила. У него има желание безсилието да изведе към сила.

Казвам: светът се нуждае от слаби хора. Ние се нуждаем от мисли, които са слаби. Апостол Павел беше амбициозен, сега ще го покритикувам малко от гледището на любовта. Най-първо беше силен човек и започна да гони християните: какво право имат те да се отдалечават от Мойсеевия закон? Качи се на коня да ги гони, да ги измъчва. По пътя срещна Христа и като блесна Христос, веднага го търкули от коня. Казва: „Савле, защо Ме гониш?“ „Кой си

Ти, Господи?“ „Аз съм Исус. Защо Ме гониш?“ Казва: „Господи, света искам да оправя със сила“. „Не става със сила тази работа.“ И Савел ослепя. Казва му Исус: „Ще идеш при Анания, слабия човек“. И на него Господ му казва: „Ще дойде един силен човек“. „Господи, чувал съм за него лоши работи.“ Казва Христос: „Силата му на ен-пъти излезе от него, търколи се от коня и ти ще му покажеш пътя на слабите хора“. Ен-пъти е силният човек. Като дойдете до силния, извадете „е“ и „н“, да стане слаб. Господ като даде на Павела изпитания, той се моли и каза: „Силен човек не искам да бъда, а слаб, за да работя за Тебе“. Господ казва: „Моята сила се проявява в твоята немощ. Когато си слаб човек, ти ще изгълниш Волята Божия, а като си силен, ти ще измъчваш всички хора.“ Павел, като разбирал това, написа 8-та глава към римляните.

Казвам: любовта идва само при слабите хора, туй да го знаете. Силните хора не знаят какво нещо е любовта. Дотогава, докато си силен, ти няма да познаеш любовта, ще имаш само сянката на любовта. Само когато станеш слаб човек, ще разбереш какво е любовта. Слаб човек наричам този, който има предвид правата на всички хора. Той казва: „Всеки човек има право, каквото и аз имам, всеки човек може да приеме Божиите блага, както и аз ги приемам“. Всички трябва да имаме това разположение: Божиите блага да бъдат общо достояние на всинца ни.

Ние да бъдем проводници. Не да ставаме слаби, но да не ставаме силни. Силата е сухота, а слабостта е влага. Влага имайте! Гледайте вашата сила да превърнете в началото в немощ, и вашата немощ ще превърнете в сила. Тогава ще дойдат плодовете. В един дом, когато мъжът и жената са силни, и двамата се бият. Когато единият стане силен, а другият слаб – примиряват се.

Ние сме изпратени на Земята от Първичната Причина не да развиваме онази механическа вяра, нито да развиваме едно обикновено верую. Единственото нещо е да запазим любовта си към Бога. Тя, именно, е основа на нещата. И тъй, запазете любовта, която носите в себе си. След мъдростта ние ще изучим истината, след истината ще дойде пак мъдростта. Когато тези три велики сили дойдат в нашия живот, ние сами по себе си ще разрешим онези въпроси, които ни затрудняват. Тогава вече в света ще дойде един нов строй. Аз не искам да вярвате, но като дойде и влезете в него, тогава ще повярвате на думите ми. Този строй ще бъде следният: сега сиромасите служат на богатите по закона на насилието, от немай-къде, а в следната епоха, когато човечеството ще живее по любов, тогава богатите ще служат на сиромасите от добра воля, по любов; сега невежите отиват да се учат при учените от немай-

къде, а при бъдещия порядък на нещата учените ще дойдат да се учат при невежите. При сегашния порядък грешните отиват да се учат при светиите, а при бъдещия порядък светиите ще отиват да се учат при грешните. Сега слабите отиват да слутуват на силните, а тогава силните ще отидат да се учат от слабите. Силните ще се учат от слабите как да придобиват слабостта, да станат слаби хора. Защо? Защото никой силен човек не може да бъде щастлив. Във всяка сила се крие една възможност да направиш насилие над другите. Това насилие всякога може да лиши човека от щастieto му. И тогава казвам: любовта е закон да направи силните хора слаби, учените хора да направи невежи.

Когато човек мине от силата в безсилието, от живота в смъртта, когато почувства какво нещо е великото страдание, той никога няма да има желание да убива никого.

Сила в света без любов всякога носи разочарования, страдания, а сила, която е свързана с Божията Любов, всякога носи велико благо. Този закон се проверява навсякъде – като започнете от човека, от дома, от народа и стигнете до цялото човечество.

Ако доброто не съществува, и разумността не съществува; ако разумността не съществува, и силата не съществува. Който е силен, той може да бъде и самостоятелен. Това показва, че този човек е разумен; силният човек трябва да бъде и добър. Който се отклони от тези правила на живота, той се изражда, той се натъква на ред нещастия и страдания. Тъй щото нещастията в света идат по единствената причина, че в силата няма разумност и доброта.

В Америка има цели школи, в които говорят само за усиляването на човешката воля. Те не разбират законите на човешката воля, не разбират туй усиляване. Усиляването на волята трябва да стане според законите на светлината, според законите на човешкото сърце. Ако човешката воля се усилява независимо, механизира се. Всички народи сега в Европа са станали волеви. Много силна воля имат. Тези хора минават за културни. В какво седи културата? Той дойде с една бомба, спусне отгоре 200-300 килограма, убие 30-40 души, казва: „Да ги научим да се страхуват, да познаят какви сме ние германците, англичаните“. Че каква култура има в това? Те минават за християни.

Туй, което става отвън в света, то става и вътре в нас. Всеки един човек трябва да тури един идеал. Турете за идеал да внесете този мир, да примирите всички противоречия в себе си. Всички американци и германци, руси, англичани, китайци, японци, тугикванти, вълци, тигри, мечки, змии, всичко туй вътре в себе си

да примирите! Всичкото създание трябва да го примирите! Ако можеш да го примирите, ти си човек, който е изпратен да стане господар. Тъй е казано в Писанието: да станеш господар на всичко, което Бог създаде.

Страхът и силата са двете неща, които ръководят животните. Между животните силните казват: „Ние преследваме“, а слабите казват: „Ние трябва да се подчиняваме.“ Между хората пък силните по ум господаруват, а слабите слугуват. Значи и тук действа същият закон. Като дойдем до висшия живот, там добрите господаруват, а грешните слугуват. Грешният човек всякога ще слугува. Ако не иска да слугува, да стане добър. Щом грешиш, непременно ще бъдеш слуга.

Казват: „Хората трябва да станат господари на природата“. Не, добри слуги, разумни слуги. Този закон са го разбирали в древността. Всеки човек, който е искал да бъде учен, всеки човек, който е искал да бъде богат, той трябвало да разбира законите на служенето. Един умен слуга трябва да бъде, не глупав. Умните господари са станали от умните слуги. В света се раждат слуги, господари не се раждат. В света съществува само един господар, то е Цялото. Следователно човек не може да бъде господар, природата е господар. Втори господар не може да има. Някой човек казва, че имал втора природа. Това са онаследени черти на човека. Природата е една. Бог е един. Истината е една. Мъдростта е една. Любовта е една.

Всяка душа, която е излязла от Бога, съдържа всички възможности за своето развитие. Тя трябва да мине през известна дисциплина. На всички хора е дадена известна малка дисциплина. Ние преждевременно ставаме господари. Ако не разбираш Божиите закони, мъчно може да се живее в света.

Не са хората господари, Господ е господар. Всички хора ще се подчинят един ден на Божия закон, и ангелите ще се подчинят. Тогава всички ще бъдем свободни. Докато ние сме господари, не сме свободни. Господ сега иде да смъкне господарите, казва на всички хора: „Вие сте братя, никакви господари няма. Всички сте слуги, ще служите, ще работите, по-силните ще помагат на по-слабите. Слабите да станат силни.“ Казвам: всички ще се готвите за един почтен труд на любовта.

Това е най-великата философия, която съвременните хора трябва да изучат: слуги трябва да бъдем на Бога! Когато научим този велик закон, отношенията между нас ще влязат в нормалния си път.

Христос, Който е разбирал този закон, говори за себеотричането. Щом човек се отрича, става слуга и тогава Господ му казва: „Аз те обичам“. Ако някой каже, че и той иска да бъде господар, Бог ще му отговори, че двама души едновременно не могат да бъдат господари: единият трябва да бъде господар, а другият – слуга. Злото се ражда, когато и двамата искат да станат господари. Щом искат да станат господари и настояват на това, Бог казва: „Двама господари не могат да бъдат при Мене. Ако настояват, ще ги пратя на другия край на света.“ Кой е другият край на света? Земята. Затуй Господ е пратил хората на Земята.

Като е дошъл на Земята, човек трябва да служи, да стане слуга, да познае себе си. И Христос дойде да служи. Той казва: „Не дойдох да Ми служат, но да послужа“. Той разбираше своето предназначение. Когато искаха да Го направят цар, Той отказа. Христос знаеше, че Неговото царство не е от този свят. Съвременните хора още не съзнават своето предназначение и като се натъкнат на някакво страдание, роптаят, не искат да страдат. Когато срещнете, ще чуете да казва: „Все на мене ли трябваше да се дадат тия страдания? Все аз ли трябва да страдам?“ Кой друг ще страда, ако не слугата? Страданието е за слугата, а радостта и веселието – за господаря. Закон е: ако господарят е щастлив, и слугата ще бъде щастлив. Ако слугата направи господаря си нещастен, заедно с него и той ще бъде нещастен. Няма по-добро положение за човека от това, когато дълбоко в душата си съзнае, че е слуга, дошъл на Земята да направи нещо и за другите хора, а не само за себе си. Много хора са нещастни, понеже не могат да слугуват даже и на своя господар. Щом е дошъл на Земята, човек трябва да признае господаря в себе си, да му служи с любов. Каквото му заповяда, да го изпълни и да каже: „Да бъде твоята воля!“ Каже ли ти господарят, че днес трябва да ядеш само хляб, изпълни заповедта му, без да питаш защо. Когато господарят види, че слугата му е готов да изпълни всичко за него, и той ще му отговори със същото.

Не мисли, че за да се развиваш, трябва да господаруваш над другите. Не е така. Има един закон, според който като господаруваш, заемаш най-долното място, ако слугуваш, заемаш най-горното място. Силният може да слугува, а слабият може да господарува. Питам: след като си господарувал, какво си спечелил? Ако владееш другите и постоянно възбуждаш омраза против себе си, ти губиш. Ти се намиращ в трудно положение. А онзи, който слугува, печели сърцата на хората. Леността е произлязла от господаруването. Човек, който господарува, е ленив.

Правилото е: човек, който не е господар на себе си, не може да бъде господар на другите. Човек, който не е богат вътрешно, не може да бъде външно богат. Човек, който не е учен вътрешно, външно не може да бъде учен.

Докато не се научи да мисли и да чувства правилно, човек не трябва да бърза да се проявява. Природата казва на ученика първо да учи, а после да се проявява. Той може да се проявява като ученик, но не като учител. Ако не спазва това правило, тя му праща болести, страдания, лишения, за да се учи.

За бъдеще, когато ти отиваш да слугуваш някому, трябва да слугуваш от любов. От невидимия свят слугуват от любов, без любов никой никому не слугува. Единствено слугуването в света става по закона на любовта. То е заплатата. Когато хората слугуват със заплата, ако ти дават повече пари, повече слугуваш, ако ти дават по-малко пари, по-малко слугуваш. Дават ти по-малко пари, по-малко учиш, дават ти повече пари, повече учиш. Плащат ти по-малко, по-малко говориш, плащат ти повече, повече говориш. Този закон е верен и в духовния свят. Който много те обича, много му слугуваш. Който малко те обича, малко му слугуваш. После и господаруването е по закона на любовта. Който много те обича, много му господарува, който малко те обича, малко му господарува. Който никак не те обича, никак не му господарува. Който никак не те обича, никак не му слугува. Това са сега максими. Очаквате как може да се поправи животът ви в света. Същият закон е: ти, ако не обичаш Бога, Бог на тебе не ти слугува. Нали казва Христос: „Син човечески не дойде да Му слугуват, но да послужи“.

„Който иска да бъде големец между вас, нека бъде слуга вам.“ (Матей 20:26) В този стих Христос определя един принцип. Той не казва, че всеки човек трябва да бъде слуга, но само онзи, който иска да бъде големец, трябва да слугува.

На пръв поглед тези Христови думи изглеждат малко противоречиви. Как е възможно онзи, който иска да бъде големец, да бъде учтив, да стане слуга и да се унижи? Това именно е Божественият закон.

Бащата и майката, които искат да станат големци, трябва най-напред да бъдат слуги. Царят и царицата на Земята не се ли подчиняват на същия закон? Ако една майка не се реши да слугува на своите синове и дъщери, може ли да стане големкиня? Ако един баща не се реши да слугува на своите синове и дъщери, може ли да стане големец? И наистина по-добра слугиня от майката, по-добър слуга от бащата няма. Тъй че този закон е верен в основата си.

Не си създавайте излишни мъчнотии. Вие сами си казвате, че работите ви няма да вървят, и наистина не вървят. Вие сами се осъждате. Не, кажете си: „Бог ме е изпратил на Земята, дал ми е отлично сърце, отличен ум, отлична душа и дух, дал ми е сила и тази работа, която започвам, ще върви, защото е Божествена. Тя не може да не върви.“ Някой казва, че не може да живее добре с жена си. Не, нека си каже, че ще живее, ще се разбере. Не е въпрос да приемете само една служба, но турете в ума си мисълта, че сте двама души на една работа, и ще се споразумеете. Вие сте учител и ученик – ще се споразумеете. Вие сте господар и слуга – ще се споразумеете. Според великия закон някой път е по-добре да бъдеш господар, а някога – слуга. Някой път е по-добре да бъдеш слуга, или учител, или ученик, или жена, или мъж. През всички фази на живота трябва да мине човек. Не трябва да има нещо, което да те сгъва. Каквото и положение да си представиш в ума си, да си готов да го заемеш, да влезеш в това положение. Да не те е страх. Страхът и любовта действат еднакво. Това, което най-много искаш, ще ти дойде до главата. И това, което най-малко искаш, и то ще ти дойде до главата.

Днес повечето хора се оплакват от семейния си живот, от своето нещастие. Защо са нещастни? Защото не разбират основните закони на живота и не знаят как да ги приложат. Любовта признава един закон: който обича, трябва да е готов да слугува. Ако обичаш и очакваш да ти слугуват, ти си на крив път. Който обича, той е силен и може да слугува. Когато обичат, на него слугуват. Той е слаб и затова взема положението на господар. Ние виждаме този закон и в семействата. Кой е най-големият господар в семейството? Детето. По-голям господар от детето няма. Достатъчно е да ревне само, за да накара и майката, и бащата да тичат около него. Каже ли една дума, издаде ли една заповед, всички тичат, всички са готови да я изпълнят.

Магическа сила крие детето в себе си, но временно – година, 2-3 години най-много. След това магическата сила на детето изчезва. Родителите закачат един закон на стената – същата магическа пръчица, с която детето си е служило и като не слуша, законът започва да играе по гърба му. Както родителите постъпват с децата си, така и природата постъпва с всички хора. Като се роди човек, природата е крайно внимателна към него. Тя го слуша и изгълнява заповедите му. Щом види, че той започва да злоупотребява с правата, които му са дадени, тя взема пръчицата и започва да го налага, като му казва: „Понеже не си разбрал Божия закон, аз ще ти дам

първите уроци“. Пръчицата представя страданията. Защо идат страданията върху човека? Защото не е изпълнил Божия закон.

Когато се появява детето, голяма е любовта на майката, но детето няма съзнание. Когато гък детето е готово за любовта, майката ни най-малко не постъпва любовно. Казва: „Толкоз години ти служи, не ме разбра“. И тя започва да прилага закона. Майките в света започват с Христовия закон и свършват с Мойсеевия закон. Затова не върви. Най-първо галене има, покани има, какво ли не, дрехи, всичко, и после дойде Мойсеевият закон. Аз не зная, ако повикам всички деца, колко деца ще има, които да са любими.

Има деца, които са много умни, през целия живот бащата има слабост към тях. Майката, която обича детето, през целия живот му помага. Има деца, които никога не изискват от родителите това, което не могат да направят. Никога детето не иска туй, което е в ущърб на майката. Те са добрите деца. Има и такива синове. Те са Божествените деца в света, които Бог изпраща на добрите майки и бащи. Ние всички започваме добре, но не можем да издържим на този напор, който иде в света.

Днес всички хора искат да станат господари, но не знаят какви са последствията от господаруването. Малцина желаят да бъдат ученици и слуги. Те учат по неволя, а не от любов; слукуват по неволя, не от любов. Всеки, който иска да стане господар, и на него ще се намери господар. Той е в положението на житното зърно, което заравят в земята. Откак свят светува, нито един господар не се е освободил от този закон. Който иска да заповядва, в земята го заравят. Хората умират по единствената причина, че искат да станат господари. Ако още първите хора се бяха задоволили с ученичеството, и до днес те нямаше да излязат от рая. Понеже пожелаха да станат господари като Господа, те излязоха от рая и се намериха на Земята. Така те изгубиха всичко, каквото имаха. Закон е: Бог не позволява да има много господари в света. Един господар е достатъчен. Ако пожелаеш да станеш господар, ти си в стълкновение с Бога. Само така ще се убедиш, че Бог е всемогъщ.

Най-добър работник на една нива е нейният господар. Този господар сте вие самите. Забележете, този закон се приложи и по отношение на Христа. Преди Христа Бог изпрати на своята нива слугите си – пророците, светиите, но те не можаха да свършат работата както трябва; най-после Бог изпрати своя Син, Той да свърши работата. Щом слезе Христос на Земята, работниците от цялото Небе се съединиха в Негово име и свършиха започнатата работа.

Молитвата е най-важната работа в живота. Що се отнася до това,

как да се молите, туй е лична работа, която всеки сам трябва да научи. Ако аз ви науча да се молите, вие ще чувате само едно ехо, което най-после ще ви дотегне и ще се откажете от молитвата. Тя има смисъл само тогава, когато излиза от дълбочината на душата. Искате ли някой да ви научи как да се молите, той ще ви каже: „Аз ще се моля за вас, а вие ще работите за мене“. Такъв е законът. Работите ли за някой човек, той непременно трябва да се моли за вас. Не се ли моли, и вие не трябва да работите за него. Такива са отношенията между духовните хора. Ако вие се молите за някого, той ще работи за вас.

БЛИЗО И ДАЛЕЧ

Кога човек се раздвоява? Когато не говори истината. Ако знае истината и не я казва, човек се раздвоява. Щом каже истината, той се успокоява – раздвоението изчезва. Човек се раздвоява и когато изгуби нещо ценно. Щом намери изгубената вещ, той се успокоява. Колкото повече се приближавате до изгубения предмет, толкова повече се успокоявате. Дойдете ли близо до изгубеното, вие се успокоявате съвършено. Този закон е верен и по отношението на работата, която вършите. Ако пишете нещо – поезия, проза или музикална творба, в първо време вие сте доволни от себе си. Колкото повече се отдалечавате от работата си, недоволството ви расте. Вие четете няколко пъти написаното от вас, но сам се произнасяте, че сте зелен още. Може да не сте зелен, но не сте се изказали както трябва. Човек е проводник на разумна реч, но той не е самата разумност. Разумното Слово съществува в света, а човек само го възприема и предава.

Когато човек е далеч, по-лесно може да му се повлияе, отколкото когато е близо. Изобщо отдалеч влиянието е по-силно, отколкото отблизо. Този закон се отнася и при удара. Ако удариш някого с камък отдалеч, ударът ще бъде по-силен, отколкото ако го удариш отблизо.

Отдалеч аз говоря на невежите, отблизо – на разумните. Тогава, ако не разбирате Божия закон, ако говорите отблизо и не говорите разумно, вие ще се скарате. Щом двама души говорят отблизо и се карат, те не си говорят разумно. Единият да иде на Витоша, другият тук и нека си говорят, няма да се карат. Онзи ще маха от Витоша, ще говори, но този нищо няма да чува, ще вижда само махането. Вие казвате: „Да станем близки“. За да станете близки, трябва да

станете разумни. Щом не сте разумни, веднага ще дойде стълкновение. Децата са близо и вие трябва да знаете как да говорите. На дъщеря си не можеш да говориш както на жена си. Майката не може да говори на сина както на баща си.

Има елементарни работи, с които не можем да се справим. Да допуснем, че някой сяда до тебе, не можеш да го търпиш. Казваш: „Аз не обичам да ме притесняват“. Но представете си, че сте в един трамвай, натрупани хора – ако ти не искаш да те притесняват, какво ще правиш? Не си собственик на колата, не си платил за цялата кола, няма определен закон колко място да заеме всеки човек. В Америка има църкви, дето собствеността на църквата е продадена. Определени са столовете. Всеки, като влезе, определен стол заема, хубави столове, с плюш направени, като седне, няма кой да го притеснява. Тук, както столовете са наредени, собствеността не е така строго определена. После, хората като мислят, се допират със своята мисъл, допират се със своите чувства. Има някой човек, като мисли, допира се в тебе, не можеш да го търпиш. В този случай неговата мисъл не е в хармония с тебе. Неговите трептения и трептенията на твоята мисъл не са в хармония и се отблъскват.

Ако някой човек те е обидил, къде е причината? Ти си дошъл много близо до него. В света съществува един закон: Бог е турил път на всеки човек, всеки човек си има особен път, както Месечината, Слънцето, Земята и пр. И всички тези, които правят погрешки, отделят се от Божия път, който Бог е определил и влизат в нов път. Влизат в страдание. Поздравявайте се отдалеч. Някой път ще кръстосаш орбитата на други. Но гледай да я кръстосаш по-рано, че двамата да не минават едновременно. Някой път кръстосването е неизбежно, тогава ще пътувате с голяма бързина, няма да намалявате бързината. Ако се спираш да слушаш кой какво говори, ти ще се сблъскаш с някого. Ако си пощаджия и се спираш да се разправяш с ежедневните новини, как ще раздадеш писмата?

Духовният свят иска да бъдеш всякога точно на мястото си, да не закъсняваш нито една секунда. Като дойде някой, ще погледне на мястото ли си, или не. Ако закъснееш една секунда, ще направиш големи пакости. Ако светлината би закъсняла само една секунда, знаете ли какво нещастие би станало на Земята? Ако Земята закъснее с една секунда от обикновеното си движение, знаете ли какви катастрофи биха станали на Земята? Всяко тяло в пространството се движи със строго определена бързина на движение и не закъснява нито секунда. Провидението е взело предпазителни мерки да не стане закъсняване или избързване в движението на планетите и

звездите. Въпреки това понякога става някакво сблъскване на планети. Ако Земята би се спряла само за една секунда в движението си, всички хора биха се намерили на височина най-малко 50 метра във въздуха.

Казвам: въз основа на този закон Бог е поставил и хората на известно разстояние един от друг, да не става сблъскване между тях. Всеки трябва да се движи в своята орбита и то според бързината, която му е дадена, нито по-бързо, нито по-бавно. Въпреки това хората понякога искат да се приближат повече едни до други. Не, определено е кой колко трябва да се приближи.

Какъв е законът на кривите линии? В голямата окръжност центърът е по-далеч, а в малката окръжност е по-близо. Колкото кривата линия става по-голяма, тя се отдалечава от центъра си. Малките придобивки са близо до центъра, големите придобивки са винаги далеч от центъра. Човек, за да придобие нещо, трябва да се отдалечи от центъра на дейтелността. Разбира се, силата в големите кръгове е много мощна. Ти трябва да разбираш закона на мощността на тази крива линия: малките погрешки по-лесно се изправят, големите погрешки по-мъчно се изправят. Законът е обратен при добродетелите: с голямата добродетел голяма работа можеш да направиш, с малката добродетел малка работа можеш да направиш; с малкото зло малка пакост можеш да направиш, с голямото зло голяма пакост можеш да направиш. Глупавите хора са много близо до центъра, умните хора са по-далеч от центъра.

Някой път вие искате да бъдете близо до центъра. Някой път трябва да бъдете много далеч от един водовъртеж, защото ако сте близо, ще влезете в този водовъртеж. Във водовъртежа нищо не може да се постигне. Понякога искате да живеете много интензивен живот. В интензивния живот, ако влезете, мъчно можете да излезете навън. Животът, който имате сега, използвайте го. Стремете се да бъдете благодарни в дадения случай на онова, което имате. Всеки един момент вашата благодарност трябва да се мени. С всяка най-малка придобивка, колкото и да е микроскопическа, да влезе една благодарност. За малкото да благодарите. Това е законът за растенето на човека.

Който иска да живее приятелски с реката, той трябва да съгради къщата си на такова разстояние от нея, че и като се разширява, и като се смалнява, винаги да запазва еднакви отношения. Не вземе ли това нещо предвид, приятелските отношения помежду им лесно могат да се развалят. При пръв случай на разширяване, ще стане нужда да бягат от къщата си. Реката не може да измени на

естеството си, а ти, като разумен човек, можеш да предвидиш всичко.

Този закон съществува и в отношенията на хората. Когато двама души не живеят добре помежду си, това показва, че те са построили къщите си близо една до друга. Какво трябва да направят, за да живеят добре? Те трябва да раздалечат къщите си. Ако единият построи къщата си на един връх, другият трябва да я построи на друг връх. Къщите им трябва да бъдат разделени една от друга посредством долина. Като знае това, човек трябва да бъде внимателен в отношенията си не само към външния свят, но и към всичко онова, което става в ума, в сърцето и във волята му. Ако две мисли, две чувства и две постъпки в човека се сблъскат поради близкото разстояние, на което се намират, той трябва да вземе мерки да ги отдалечи. Всяка мисъл, всяко чувство и желание в човека се нуждаят от простор, да могат свободно да растат и да се развиват. Голямата близост между тях може да предизвика силно течение, порой, който да завлече всичко, което срещне на пътя си.

Какво означава „близо“? Каква е разликата между духовната близост и физическата близост? Вие може да поставите два цвята близо във физическия свят. Ако живите тела са наблизо или са раздалечени, каква е разликата? Каква е разликата на физическото поле, ако е далече или близо едно растение от друго? Ако са наблизо, нависоко растат. Ако са надалече, надebело растат, геометрически.

Сега да ви обясня този закон, за да се ползвате от нещата. Вие искате да бъдете близо. Тогава, ако сте много близо, нависоко ще растете и двамата. Ако сте надалече, надebело ще растете. Ще кажете: „Ние искаме да станем debели“. Трябва надалече да сте. Ако искате debели да станете, надалече да сте. Понякоя път има мода – тънки искат да бъдат. Наблизо трябва да бъдете. Колкото сте по-наблизо, по-нависоко ще растете. Ако искате високи и тънки да бъдете, наблизо да сте. Ако искате тантурести да сте, надалече трябва да сте. Тънкия ум на разсъждение трябва да приложиш във физическото поле, защото съществуват хиляди начини и форми, които могат да се образуват. Вие трябва да разбирате качествата и свойствата на физическия свят.

Когато ние казваме, че нещата са далечни, разбираме степента на нашата интензивност. Когато интензивността се намалява, пространството се увеличава; когато интензивността се увеличава, пространството се намалява. Щом пространството между нас се увеличава, любовта се намалява. Щом пространството се намалява, любовта се увеличава. Но туй пространство трябва да е намалено

по Божествения закон. Не самото пространство да е намалено – самото пространство не може да намали – реалността на пространството може да се намали, но пространството не може нито да се увеличи, нито да се намали. Но ако пътуваме по-бързо от един предмет до друг, пространството е по-малко. Ако пътуваме по-бавно, пространството е по-голямо. Следователно, когато движението е бавно, пространството е голямо; когато движението е бързо, пространството е малко.

Близостта е закон на движение. Ако се движииш бързо, ти си близо. Ако се движииш бавно, полека, ти си далеч. На физическия свят разстоянията се определят от бързината на движението. Но в умствения свят не е така. Когато ти се движииш с ума си бързо, разстоянието става по-голямо, отдалечаващ се. Щом умът ти се схваща, ти си близо до предметите. Когато се намира пред напреднали същества, човек пред тях не трябва да бъде бърз. Пред тях той трябва да намали, да спре малко движението си. Когато отидеш при прости хора и искаш да бъдеш добър, слез на техния уровень, приказвай на техния език. Бъди на еднакво равнище с тях, не се показвай като някоя висока чукара. Като се поставиш на техния уровень, ще ги зарадваш. Сега и Витоша е полезна за нас, защото е достъпна, защото е близо. Ако беше далеч, тя щеше да бъде недостъпна за нас и нямаше да се ползваме от нейните енергии.

Та казвам: когато отиваме между хората, ние трябва да бъдем достъпни за тях. Аз имам предвид да бъдем достъпни за умните хора, а не за глупавите. Защо? Защото умният, когато го срещнеш, той всякога носи едно велико благо за тебе. Ако искаш да придобиеш някакво благо, търси добрите, умните хора, търси художниците, музикантите, учените. Ако искаш да придобиеш някакви опитности, търси простите хора. От тях можеш да придобиеш само опитности. Простите хора и без да ги търсите, те ще ви намерят. Обаче, талантливите, гениалните, великите, умните и добрите хора, вие сами трябва да ги търсите, те няма да ви търсят.

В природата има един свят реален, абсолютен свят, където формите не се менят. Всяко тяло, всяко същество си има определена форма, която остава през всичкото време една и съща, не се мени. Това са същества с известни непроменливи форми. Да кажем, вие сте млади. Младостта е по отношение на движението. Движете се, остарявате. Кой е по-близо, младият или старият? Старият се отдалечава, младият се приближава. Вие обичате младостта, защо? Защото младостта се приближава при вас. Не обичате старостта, защото се отдалечава от вас, много естествено. Младостта допринася

нещо, старостта отнася нещо. Старият всичко отнася, младият всичко донася. Всяко нещо, което се приближава, донася, нас ни е приятно. Да кажем, приятна ни е тази топлина, която излиза от печката. Онази енергия, която излиза от Слънцето и иде към Земята, на нас ни е приятна. Тогава извеждаме закона: всички ония мисли, които се приближават към нас и ни услужват, ни са приятни; всички, ония мисли, които се отдалечават от нас, не са ни приятни. Или мисли, които ние разбираме, са млади, а мисли, които не разбираме, са стари.

При процеса на движението някои неща ще се изменят. Може би някои неща, които днес са далечни от нас, но се приближават, един ден да ги разберем. Или предмети, които сега са далечни, макар сега да не ги разбираме, един ден, когато се приближим, ще ги разберем. Предметите в посоката, в която се движим, ще бъдат разбрани за нас, а тия, от които се отдалечаваме, ще станат по-смътни. Колкото повече се отдалечаваме, толкова по-неразбрани стават. За далечните предмети знанието ни ще се измени.

Законът е: щом искаш да учип, ти трябва да се приближаваш към ония предмети на знанието. Приближаваш се, учен ще станеш. Но ако се отдалечаваш, никой няма да ти помогне. Въпросът с музиката е същият: като станеш, трябва да мислиш 10-15-20 минути, да мислиш, да се приближаваш. Но състоянието на човека не трябва да е статично, да каже: „Музиката е нещо отвлечено, то е Божествено“. Те са празни работи. Всяко нещо, към което се приближаваш, е Божествено. Всяко нещо, от което се отдалечаваш, е човешко. От човешкото се отдалечавай, към Божественото се приближавай. То е идейното. Идейното е Божественото. Материалното в света е човешкото.

Когато гледаш отдалеч един човек, познаваш ли дали той се приближава или отдалечава от теб? Ако фигурата се увеличава, той се приближава, ако се намалява, той се отдалечава. Когато тъгълът на светлината се увеличава, тялото се приближава, когато тъгълът се намалява, тялото се отдалечава. Сега ще извадя заключението: колкото повече се приближава даден човек към вас, толкова повече ви обича. Ако се отдалечава от вас, той или е индиферентен към вас, или не ви обича. Значи, любовта е закон на приближаване.

Казваш: „Този човек се приближава към мене, следователно обича ме“. Зависи как се приближава. Ако само физически се приближава, а с мисъл и чувство се отдалечава, той не ви обича. Физическата близост няма отношение към любовта. „Чувствам близостта на този човек.“ Как я чувстваш? Значи между вас се образува известно течение. Явява се прилив към сърцето и ума. Между мислите

и чувствата има нещо общо. Когато между двама души има хармония, и това се чувства. Правили ли сте опит да възприемете мисълта на човек, който не ви обича? За да разберете кой ви обича, не трябва само да предполагате това, но да имате мярка, с която да си служите.

Законът на движението е закон на астралния свят.

Онзи, когото обичате, е по-близо до вас. Когото не обичате, съзнателно го държите далеч от себе си. За да се създаде едно отношение с вас, трябва да се вмъкнат други помежду ви, да се направи верига.

Туй, което ти обичаш и което те обича, то привлича. Предметите, които са по-далечни, не се привличат. Обичта е закон на близост. С близките неща, които се обичат, с тях става правилна обмяна. Колкото обмяната е по-правилна, толкова обичта е по-силна. Колкото обмяната е по-неправилна, толкова обичта е по-слаба.

Има един закон, който определя бързината на движението на телата. Този закон има отношение към любовта: колкото повече обичаш някого или нещо, толкова по-бързо се движииш, толкова с по-голяма скорост отиваш към него. За светлината се знае, че се движи с голяма бързина. Защо е така? Защото изтича от центъра на любовта. Следователно светлината е еманация на любовта. Оттук вадим заключението: най-бързо се движат в пространството тези тела или същества, които излизат от центъра на любовта.

Добри неща са тия, които са далеч от нас. Слънцето се намира на разстояние 92 милиона мили, поради което ни изпраща своята приятна светлина и топлина. Ако по някакъв начин Слънцето дойде на разстояние няколко пъти по-близо, отколкото е днес, органическият живот на Земята коренно би се изменил. Следователно рече ли човек да се приближи до някои тела повече, отколкото природата го е поставила, той се натъква на страдания и противоречия. Ако турите една златна монета близо до очите си, вие нищо няма да виждате пред себе си. Макар и малка, тази монета закрива всичко. Турите ли я далеч от очите си, светът ще се разкрие пред вас. В този смисъл ние наричаме зло всяко нещо, което човек е приближил до очите си. То закрива неговия простор и му пречи да мисли право. Исква ли да мисли свободно, човек трябва да отдалечи от себе си всички неща, които е турил много близо до очите си.

Мисълта – дали сте напреднали или ненапреднали – да ви не спъва. Някой казва: „Аз още не съм напреднал“. Всъщност напреднал и ненапреднал човек не съществува, а съществува само растене.

Някой станал поет, това значи, че е пораснал по-напред от друг някой, който още не е пораснал. Не се безпокойте за вашия ръст! Времето, което Бог е определил, ще дойде и ще донесе своя плод. Не бързайте! Ако видите някой голям орех, израснал до вас, не се приближавайте близо до него. Или най-малкото молете се на Господа да бъдете на 100 метра далеч от корените му, защото той събира всички сокове от земята и за вас няма да останат. По същия закон, когато видите някой светия, не отивайте много близо при него. Вие мислите, че като отидете близо до един предмет, ще го изучите добре. Не, близостта заслепява хората.

Понякой път ви слушам да казвате: „Толкоз години не успяваме. Защо по-напред се обичахме повече, сега по-малко се обичаме?“ Не че сега не се обичате, и сега се обичате, но много близо сте дошли. Вие някои хора сте ги приближили в ума си повече, отколкото трябва. Има в духовния свят един закон: ти никога не приближавай един човек по-близо, отколкото Господ го е турил до тебе. Защото, ако аз дойда да ви говоря или да ви пея на ухото, ще ви бъде ли приятно? Неприятно е да ви духам, да ви кряскам на ухото. Ако аз ви пея на онзи край на салона и вие ме слушате, ще ви бъде приятен този глас. Колкото сме по-далеч един от друг, по-добре. Аз говоря за действителния живот.

Казвате: „Повече светлина!“ Повече светлина, но такова бомбардиране ще бъде от слънчевата светлина, че ще ни ослепи. Венера, която е по-близо до Слънцето, за да се запази от слънчевата енергия и от голямата любов на Слънцето, е увита с пари, за да може като минава тази енергия през парите, да се намали силата ѝ, за да бъде малко по-удобно за живеене. Този закон е верен.

Да ви обичат толкоз, колкото Бог е турил. Не искайте децата да ви обичат повече, отколкото Бог е определил, не искайте приятелите да ви обичат повече, отколкото Бог иска, нито бащите ви, нито майките искайте да ви обичат повече. Защото, ако майките ви обичат повече, отколкото трябва, ще страдате. Ако бащите ви обичат повече, отколкото трябва, ще страдате.

Според закона на любовта, за да се опознаеш, трябва да се поставиш на своето място. За да бъдеш обичан от хората, трябва да се поставиш на една разумна точка, на една дистанция, която е потребна. Гледате един предмет през един телескоп. За да бъде този предмет ясен, трябва да го нагласиш, на тази точка да бъде предметът, дето се вижда най-ясно. Някои хора не виждаме, понеже не са на тази точка. Тези, които не обичаш, са по-далеч, отколкото тези, които обичаш, които си поставил по-близо, отколкото трябва.

Следователно умният ще се постави на тази точка, на това място, дето трябва да обича колкото трябва. Ако обичаш повече отколкото трябва, ти си по-близо от необходимото. Ти си виновен. Ще измениш реда на нещата. Ще се поставиш на истинското място, дето ти ще обичаш хората както трябва, и хората ще те обичат както трябва.

Искате ли да видите някой предмет ясно, турете го на такова разстояние от себе си, че да бъде добре осветен от всички страни. Това се отнася за физическите предмети, но има значение и за мислите и чувствата на човека. Искате ли да развивате своите мисли и чувства, дръжте ги на такова разстояние от своя ум и от своето сърце, че светлината на мислите ви да не помрачава светлината на вашия ум, нито топлината на чувствата ви да намалява топлината на вашето сърце.

Един момък си харесал една мома. Иде да ме пита дали ще може да живее с нея. Казвам: „Сам ще разбереш това“. Една мома може да живее с един момък, ако той е на фокус. Това е закон. Ако е вън от фокуса или е вътре във фокуса, ще се явят големи недоразумения. Всяка мисъл, която ви безпокои, не е на фокус. Всяка мисъл, която ви радва, е на фокус. Всяко желание, което ви радва, е на фокус. Всяка разумна постъпка е на фокус. Всички неща, които не са на фокус, произвеждат отрицателни резултати.

Даже най-видните певци и оратори в света изпитват едно голямо безпокойство. Той се владее, но неспокоен е отвътре. Той като излезе, събрали се 10-15 хиляди да го слушат, не знае къде да си тури ръцете. Веднъж само да започне, да си отвори устата, после вече върви! Но един момент има, от който зависи успехът му: или ще го освиркат, или ще му ръкопляска. Той трябва да има нюх, да знае къде да застане на естрадата, за да произведе хармония в публиката. И когато говорите, да знаете каква дистанция да вземете. Ако разбирате този закон, всякога речта ви ще бъде на място. Но ако попаднете на една точка, която е дисхармонична, веднага ще има освиркване. В природата всичко зависи от това какво движение ще направите. Ако сте на една сцена или на естрада, все има някои хармонични фокуси или точки, които трябва да намерите. Такива точки има по целия свят. И онзи, който разбира закона, той има едно чувство, един такъв усет. Някой път не ти е приятно нещо, седиш, ходиш, не знаеш къде да застанеш. Но ако намериш това място, ти се усещаш господар на положението. Изразява се една хармония.

Така е и в закона на молитвата. Ти не можеш да се молиш на всяко място. Ти ще търсиш място, хармонично на твоята мисъл.

Молитвата е един израз на една велика хармония! Ако ти не можеш да поставиш в хармония своята мисъл и своите чувства с природата, ти не можеш да имаш едно вътрешно съчетание, ти не можеш да имаш едно вътрешно съдействие. Ето къде е приложението на това, което ви преподавам. Ако не разбирате тези закони, вие ще мязате на един човек, който има всички блага, но providението не му дава да яде. Ти ще гледаш и не ще можеш да ядеш, ще имаш хубави книги, а очите ще те болят и няма да можеш да четеш.

Има закони за зрението. Зависи как гледаш един предмет. Онзи, влюбеният човек, който има любов, само той може да гледа правилно. Някой човек ти не можеш да гледаш, понеже не можеш да намериш онзи фокус, за да видиш симетрията на лицето му. Като гледате някой човек, трябва да направите една връзка. Има едно гледане, при което ще направите една връзка. Когато излезеш на планината, има една точка и като намериш тази точка, планината е жива. При такова гледане планината ще оживее. Или като погледнеш небето, трябва да знаеш на кое място да погледнеш. Аз бях ви препоръчал сутринта да ставате, когато изгрява Сириус, или когато изгрява Зорницата. Ако искаш да внесеш нещо хубаво в душата си, стани сутрин и погледни Зорницата, когато изгрява. Стани 40-50 пъти и ще видиш какъв преврат ще имаш в душата си. Ставай сутрин не да гледаш Слънцето както обикновено, но виж нещо особено. Виж първия лъч и после даже може да си отидеш преди да изгрее. Първият лъч на Слънцето е като малка звезда. След като изгрее Слънцето, никоя звезда не се вижда. Някой път Бог се отдалечава от нас, за да видим другите малки неща, помалките наши братя, за да можем да видим по-дребните работи и да разберем, че и те са така важни.

Много от сегашните хора имат очи, но не виждат. Обаче срещате слепи хора, без очи, които с едно докосване до вас, проникват във вашата душа и прозират във вашия минал живот. Те са по-добри ясновидци от тия, които имат очи. Опитайте се да пипнете моя минал живот и да ми кажете какъв е бил той. Когато човек ослепее, тогава вижда добре. Който вижда близките предмети, не вижда далечните. Законът е такъв. Колкото по-близо е един предмет до очите ви, толкова по-мъчно се вижда. Ако съсредоточите ума си към някой възвишен предмет, вие ставате слепи за обикновените работи. Вие не трябва да гледате само с физическите си очи, но трябва да прониквате дълбоко в душата си, за да става правилна обмяна между физическото и духовното ви тяло.

Аз желая, като ученици на тази велика окултна школа, да не

изопачавате моите думи. Не се съмнявайте в моите думи! Бъдете уверени във всичко, което ви говоря, защото аз съм ви казвал и друг път, че ще дойдат други тълкуватели във вас – Божествени духове – които ще изяснят всичко, което ви казвам, но вие не бързайте само. Не мислете, че аз съм допуснал някоя погрешка, не ме коригирайте. Ако имам някоя погрешка, Бог ще я коригира и аз ще я зная много по-рано от вас. Вие може би ще я научите след хиляди години, а аз ще я зная още сега.

Моето желание е да бъдете абсолютно свободни, да имате една трезва мисъл. Аз искам да ви предпазя от една слабост, а именно: не искам да ме турят толкова близо до очите си, че да не виждате нищо друго. Това не е хубаво. Вие ще ме турите на такава дистанция пред очите си, че да бъдете свободни. И колкото от по-далеч ме виждате, толкова по-добре за вас. Спазвайте този закон и помежду си, не се приближавайте много един до друг! В близостта няма никаква красота. Вие мислите, че ако се приближите много, ще научите много неща. Приближаването трябва да става в много редки случаи. В това седи красотата на живота. Че ако Земята и Слънцето се докосваха даже един път в годината, знаете ли какво щеше да стане? Вие ще благодарите, че Земята и Слънцето не се докосват, че Земята само изпраща своята светлина, която приема от Слънцето, а Слънцето изпраща своя живот отгоре.

МАЛКО И ГОЛЯМО

Красивото в света седи в две неща: човек изучава великото, безпределното, изучава законите и на малкото, на онова малко, от което по-малко няма. Между тези два полюса има положение, дето всяка форма изчезва. Ако в малкото си доволен, ти ще разбираш и голямото; ако не си доволен в малкото, и в голямото няма да си добре. На малкото отговорностите са малки, но в голямото има големи отговорности. Представете си един ангел, който ръководи Земята, знаете ли каква отговорност има? Един цар, който управлява народа, каква отговорност има? Една майка, която ражда деца, каква отговорност има? Един учител, който учи деца, каква отговорност има? При всички работи, които вършат, хората имат отговорности. Малко знаеш, малко си отговорен, много знаеш, много си отговорен. Малко зло правиш, малко наказание имаш, голямо зло правиш, голямо наказание имаш. Малко добро правиш, малка награда имаш, голямо добро правиш, голяма награда имаш.

Хората живеят и се развиват според закона на еволюцията, който

гласи: човек трябва да започне от най-малките идеи и величини, от най-близките до него предмети и постепенно да отива към по-големите величини, към по-далечните предмети. Само в приложението на този закон могат да се очакват постижения. Значи в еволюционния процес отиваме от малките към големите неща, а в инволюционния процес имаме точно обратното: отиване от голямото, от великото към малкото. В еволюционния процес духът изучава отношенията на малкото към великото, а в инволюционния процес той изучава отношенията на великото към малкото.

Много хора правят погрешки в живота си, понеже започват със закона на еволюцията, а вървят по инволюционния път, т.е. занимават се с велики идеи, с големи величини. Те искат изведнъж да станат съвършени. Ако съвършенството се постига в един ден, защо трябваше тогава Бог, който е съвършен, който включва в себе си всички блага, да създаде целия космос, да създаде безброй същества, които да скърбят и страдат? Значи, той е имал предвид великата задача на човека – да работи, да се учи, като започне от малките величини и върви към големите.

Казвам: малките, микроскопическите идеи за живота са силни, отколкото великите. Този, който започва с малките работи, винаги има по-добри резултати от онзи, който започва с големите, с великите работи. Забележете, всички ония, които започват с големи работи, свършват в живота си с фалит; тия пък, които започват с малки работи, винаги успяват. По същия начин действа и природата: тя започва с микроскопическото и постепенно го увеличава. Така е расла Земята, така израстват и растенията. Ето защо всички ще се стремите не само да мислите така, но и да прилагате този велик закон в живота си, да си служите с него.

Кривата линия е сбор от прави линии, от много точки. Следователно, като имаш да разрешиш само един въпрос, ти си в правата линия; като разрешаваш едновременно много въпроси, ти си в кривата линия. Тогава в тази крива линия, за да разрешиш тия въпроси, трябва да имаш мярката на правата линия. Ако ти не можеш да разрешиш най-малката мъчнотия, не можеш да разрешиш и голямата. Всяка голяма мъчнотия е сбор от много мъчнотии. И голямото добро по същия закон е сбор от много малки добрини. Ти, ако в малкото не си добър, и в многото не можеш да бъдеш добър. Пък ако си добър в многото, и в малкото си добър. Ако си лош в многото, и в малкото си лош.

Любовта започва с малките работи. Ако знае някой, че носиш вода на пчелите, ще каже: „Виж му ума! Пчелата си има крилца.

Защо ще ѝ носи вода? Хората са гладни и жадни, не отива при тях да им помага, но тръгнал да носи вода на пчелите.“ Човек, който не се грижи за пчелите, и за хората няма да се грижи. Закон е: от малките работи са станали големите. От малките семена са произлезли големите дървета. След хиляди години ще кажем, че тия дървета са велики. Знайте, че големите канари са станали от малките прашинки. От такива прашинки е станала и цялата Земя, върху която живеем.

Имате една капчица вода. Тя никому пакост не прави. Но ако от тия малките капки съберете 3 квадрилиона и ги пуснете, какво ще направят? Ще направят голяма пакост. Та казвам: законът е – неорганизираната материя не я събирайте на едно място. Щом се събере, пакост прави. Малкото количество е полезно, голямото е опасно. Да допуснем, че материята е в едно поле, представя една площ. Ако на тази материя дадете малък наклон, колкото и тя да те обича, щом намери наклона, ще остане ли? Значи в неорганизираната материя, думите, обещанията нищо не струват. Може да ти обещава хиляди пъти на ден, но щом намери наклона, напусне те, отиде си. Парите са при тебе, докато са в касата. Щом излязат от касата, търкалят се.

Посадете една череша, посадете една слива, посадете една праскова и вижте колко праскови ще роди. От първата година ще видите колко череши ще роди. Първата година аз искам да роди само 3 череши, но да са хубави. Вие първата година искате да имате 100, 200. Вие не разбирате закона. Знайте, че когато дърветата много раждат, то е изтощаване на живота. Искат хората нивите им постоянно да раждат. Те изтощават почвата. Няма нужда от толкоз жито, няма нужда от толкова плодове. Ние сме толкоз користолюбиви и искаме много плодове да продаваме, да забогатеем. Няма нужда толкоз хората да ядат. Една ябълка като изядеш, здрав да станеш, не 10 да изядеш и да се разболееш. Едно верую да имаш и човек да станеш, не 10 верую, че идолопоклоник да станеш.

Във всяко отношение този закон е верен: когато презираме малките причини, ние пропускаме големите последствия в работата.

Малкото се благославя в природата. Многого, пресищането в света – това е един грях. Онези, които живеят по закона на надеждата, трябва да имат само необходимото в живота.

Вземете най-малкото, което е възможно. В знанието е същият закон: не добивайте голямото знание, добивайте малкото. Туй, което добивате, да е малко, но сигурно. Например във вас се заражда

едно желание. Кое е най-малкото? Малко е туй, което като го носиш, ти е приятно. Кое е голямо? Туй, което като го носиш, ти е неприятно.

Като постиш, ти ще разбереш, че можеш да минаваш и с по-малко храна, а някога – и съвсем без храна. Според мене, сегашните културни хора ядат много. Какво ли не ядат те! Кокошки, агнета, прасета, пуйки, какво ли още не! Христос дойде на Земята да ни научи как да ядем и колко да ядем. На Земята още не си се научил да живееш както трябва, а мислиш, че като отидеш на Небето, там ще научиш всичко. На Земята ти си в основното училище, не си научил четирите аритметически действия, а мислиш, че ще влезеш направо в университета да изучаваш висша математика. Това е невъзможно! Като постиш, ти ще научиш великия закон, според който малкото се благославя при известни условия. Закон е: с малко енергия, но разумно използвана, можем да придобием повече, отколкото с много енергия, неразумно използвана.

Спазвайте следния закон: изразходвайте толкова енергия, колкото е нужно за дадения момент. Следователно на малкото желание трябва да поставите малка мисъл, на голямото желание – голяма мисъл. Това е закон за правилно регулиране на силите в организма.

Някой има големи желания, а не мисли много, не влага волята си. Щом не мисли и не действа, големите желания опъват силно конеца и пречупват волята.

Когато се казва, че човек не трябва да има много желания, това подразбира освобождаването му от тежестите на живота. Не спазва ли този закон, без да иска, природата го мачка. Същият закон може да се формулира по следния начин: не желай това, което може да те смачка. Когато природата мачка някого, той казва: „Нищо не искам, нищо не ми трябва“. Това е крайност. Като погладува няколко дена, казва: „Гладен съм, дайте ми малко хляб. Аз се задоволявам с малко.“ Друг пък ще каже, че иска много хляб. Колко малко иска единия и колко много – другият, това са неопределени величини. Малкото и многото е в зависимост от това, колко може човек да носи. Ако носи по-малко, отколкото може, човек запазва енергиите си. Ако носи повече, отколкото са възможностите му, човек губи енергиите си. В първия случай човек печели, а във втория – губи, но и в двата случая се получават два крайни резултата. Когато чувате някой да казва, че нищо не иска от живота, ще знаете, че неговите чувства са нахърнени. Когато казва, че много иска, той е във възходящо състояние на чувствата си. В първия случай човек страда, а във втория – се радва.

Многото желания не правят човека щастлив. Който има 10 чувала ябълки, и който има 1 ябълка, в един и същ момент ядат еднакво сладко. Разликата е само в това, че първият се е осигурил за по-дълго време, а вторият – само за момента. Обаче нито първият може да бъде всякога щастлив, нито вторият – нещастен. Щастието се определя от това, което човек в даден момент има. Една ябълка, една хапка правят човека щастлив. Кога? Когато са дадени в момента, в който човек се нуждае. Такъв е законът в природата. Човек не може да тури цяла ябълка в устата си, ще тури само една хапка. В момента една хапка ти трябва. Вторият момент – втора хапка. Важно е хапката да иде редовно и навреме. Затова е казано в Писанието, че малкото се благославя, а не многото. Малкото благо, което постоянно приижда, е за предпочитане пред голямото, което иде изведнъж.

Блажени хора са тия, които разбират законите на живота, законите на природата. Животът не седи в многото, което ние желаем. Животът е в малкото, в микроскопическото. Може да си богат човек и да не можеш да използваш богатството си. Ти можеш да имаш цял хамбар с жито и пак да умреш гладен. А можеш да имаш само един хляб в торбата си, и пак да живееш. От човека зависи може ли да обработва малкото. Малкото, но обработено, струва повече, отколкото голямото, което никога не е обработено. От памти века досега почти всички хора имат един стремеж – всички се стремят към великото в света и пренебрегват малкото. Ние можем да кажем, че всички страдания и нещастия произтичат от онзи ламтеж за великото, за незнайното, изобщо за такива неща, които и след като ги имаме, пак не можем да ги задържим. Ти можеш да станеш цар, да завладееш цялата Земя, но утре остаряваш, дойдат други, детронират те, заместват те и ти най-после умираш. Ти може да си учен човек, да си написал 50 тома учени работи, но дойде друг, засенчва те и те замества. Ти може да си пръв певец в света, но утре дойде друг някой по-добър певец от тебе и те засенчва. Ти казваш, че животът е лъжлив, че светът е лъжлив. Не, нито светът е лъжлив, нито животът е лъжлив, лъжливи са твоите разбирания за живота.

Сега казват: „Да си дадеш залъка от устата“. Може да мислят другите така, но аз никога няма да ти дам залък. Тази философия е една обикновена философия. Един залък, който е нужен на мене, няма да му дам. Като дойде, ще му дам един цял хляб. Не съм от бедните да му дам залъка си от устата. Който казва така, иска да покаже, че е много щедър. Няма смисъл. Той като дойде, не една

хапка, цял самун ще му дам, пък хапката ще оставя за мене. Аз на хората никога малко не давам. Него задържам за себе си, там е тайната на живота. Многото – на другите. Десет самуна мога да дам, но хапката – никога. Аз на човека една капка вода не му давам. Тази философия не поддържам, и цяло шише не му давам. Цяло буре вода ще му дам, но капка вода не му давам. Казвам: сега дръжте и вие тази философия. Задръжте малкото за себе си, а многото – навън. В малкото е силата. Законът работи. Ако малките неща не оценяваш, малките величини не разбираш, големите са безсмислени в живота.

Стане ли въпрос за любовта, хората си я представят като нещо грамадно, което обхваща само големите неща. Не, любовта работи само с най-малките величини. Ако проникнете в атома, и там ще видите любовта. Като разберете любовта, вие ще разберете и Бога. Като познаете Бога, вие ще имате правилни отношения към Него и ще знаете какво да искате. Някой иска милиони, да забогатее. Ако разбира смисъла на голямото и малкото, човек би предпочел да има едно житно зърно, отколкото няколко милиона лева. Житното зърно, посадено в добра почва, след години може да изхрани целия свят. Милионите, обаче, могат лесно да изчезнат. Те не съдържат в себе си онези условия за живот, каквито житното зърно съдържа. Милионите представят материалната страна на живота, а материалните, механическите работи не разрешават въпросите. За да се разрешат въпросите, нужно е нещо съществено. Съществените неща крият в себе си условия за растене и развитие. Механическите неща не растат и не се развиват, а органическите растат, развиват се и плод дават.

В любовта има един велик закон: онзи, който ви обича, радва се на малките неща, които му давате. Който ви обича може да ви даде една малка семка, вие ще се радвате на тази семка, защото от нея ще излезе нещо велико. Само любовта може от малките неща да прави велики. Великите неща вълн от любовта постоянно се смаляват, а малките неща в любовта стават велики. Всичко това трябва да опитате.

Научете се да цените малките неща. Като научите този закон, ще видите, че и росната капка съдържа толкова сили и възможности, колкото и големият извор. Ако човек вярва в това, росната капка ще се увеличи, ще стане голям извор, от който мнозина ще могат да черпят. Такъв е законът в Божествения свят. Ако вие приемете в ума си една малка Божествена мисъл с любов, тя ще изпълни и ума, и сърцето ви и ще ви направи радостни. Не я ли приемете с

любов, вие се разколебавате в нейните възможности, вследствие на което тя ще пресъхне, а вие ще усетите такава жажда, каквато никога не сте изпитвали. Малкото може да се увеличи, може и да се намали – от вас зависи.

Правили ли сте опит да живеете в Бога? Правили сте, но не зная доколко опитът ви е излязъл сполучлив. Във всяка работа има само един сполучлив момент, при който изпълнението ѝ бива свършено. Когато живеем в Бога, всичките ни работи на Земята, в каквото и положение да сме, ще бъдат свършени. Тогава вие няма да бъдете в нужда. Ако тръгнете на път, аз няма да ви дам цял самун, но ще ви дам едно малко парченце хляб, не повече от 100 грама. Този хляб ще има това свойство, че и цяла година да пътувате, все 100 грама ще си носите, все ще имате хляб. Хлябът ви няма да се намали. Ако ви дам една круша, през цялата година ще ядете тази круша и все цяла ще бъде. Постоянно ще ядете от нея, без да можете да я изядете. Ако пък ви дам една златна монета по този закон, тя все ще си остане цяла. Ще я давате навсякъде, но в джоба ви все ще има една монета. Целия свят ще пропътувате с нея и тя пак ще остане в джоба ви.

Как ще си обясните този закон? Това показва, че Божественото постоянно се увеличава, увеличава се до безкрайност. Това е красивото в живота! И когато ние приемаме този Божествен живот в нас по този начин именно – Бог да живее в нас и ние в Бога – този наш малък живот ще бъде сила. Малките неща, това са силните неща. Вие не очаквайте големи радости. Малките радости, това са силните положения в света. Да знаеш да се радваш на малките блага като малките деца, туй е истинската радост. Някои учени мислят върху някой въпрос цели 20 години и нищо не успяват. Най-после една малка идея проблесне в ума им и те се зарадват. Тази малка идея разрешава въпроса.

Ако някой от вас желае голямото добро, вие няма да познаете Бога, но хората. Големите работи са създадени за хората. Бог е създал малките работи за Себе си, пък големите работи е създал за хората. Но вижте какъв е законът: големите работи не могат да станат по-големи. Големите работи могат само да се смалят; само малките работи могат да се увеличават. Малките работи по-малки не могат да станат. Малкото има свойството да се увеличава, голямото има свойството да се смалва. Хората, които търсят големите работи, мислят, че големи ще станат. Добрият не може да стане по-добър, той трябва да се смалва вече. Който намери малкото в този Божествен път на нещата, за него всички неща се увеличават.

Динамически законът е верен. Радвайте се на малката любов. Някой човек ви се усмихне, погледне ви с един хубав поглед, вие не сте доволен, искате да го хванете за ръката, да се ръкувате, искате да ви говори, да ви даде угощение, да ви заколи агне хубаво, да ви даде дрехи, някой голям пръстен с някой диамант като кокоше яйце. После искате голям човек да станете, министър с голяма заплата, да имате не 2 000, 3 000, 4 000, но 10 000, 15 000, 20 000, 1 милион.

Два пътя има: единият – широк път, другият – тесен път. Единият път е на малките постижения, другият е на големите постижения. В истинския живот трябва да се започне от малките постижения. То е естественият път.

В природата съществуват две противоречия: при малкото ние страдаме от едно лишение, при изобилното всякога се образува една умора. При малкото вода ти ще жадуваш, а пък като влезеш в многото вода, ще се удавиш. В дадения случай от двете крайности коя е по-добра? Да се удавиш или да жадуваш? Да жадуваш е по-добре. Хубаво. За да не се удавиш, какво трябва да правиш? Трябва да се научиш да плуваш във водата. А пък, за да не жадуваш, какво трябва да правиш? Трябва да икономисваш водата.

Помнете: дойдете ли до съзнанието, там се желаят само възможни неща. Има възможни и невъзможни неща. Има големи и малки постижения и желания. Желай най-малките неща. Като станеш сутрин, пожелай Слънцето да изгрее добре, да няма буря, да няма земетресения или голям проливен дъжд. Желай доброто на народа, за да бъде добре и на тебе. Минаваш покрай един стражар, който е строг, прави бележки на всички. Помоли се в себе си, да не го предизвикаш с нещо. Отиваш в някой магазин, помоли се да не бъдеш излъган, да се отвори сърцето на търговеца, да направиш добра покупка. Като се молиш за себе си, ти помагаш и на търговеца. Като мислиш за себе си, ти мислиш и за другите. Това е закон. Мисли за малки работи, за да се домогнеш до големите. Някой иска да стане министър или владика, да го уважават и почитат. Какво ще придобиеш като владика? Ще ти целуват ръката, ще ти се кланят, но един ден и ти като всички хора ще умреш. Ще ти турят надгробна плоча, че тук е погребан еди-кой си човек. Има смисъл да те заровят в земята, но да можеш и от гроба да помагаш на хората.

Най-малкото добро, направено от любов, свързва човека с доброто на ангелите, на светиите, на Бога. И чрез малкото добро вие имате възможност да се хванете за колелото на живота, но като не го

цените, вие пропускате момента и търсите голямото добро. И голямото добро ще дойде, но във вид на силна вода, силно течение, което ще ви отнесе. Разумният човек и с малкото добро може да постигне толкова, колкото и с голямото. От човека зависи как да използва силите на доброто. Като не познава този закон, човек се блъска в преходните неща, които приема за Божествени. В края на краищата той се разочарова: жената се разочарова от мъжа, мъжът – от жената, слугата – от господаря си, ученикът – от учителя си и т.н.

Човешката душа има велики стремежи. Аз изхвърлям амбициите. Стремез е потребен сега, не амбиция. Думата „амбиция“, както се употребява, тя е неразбрана. Амбиция е да се натовариш като някой кон с неразбрани работи. Амбиция имаше в първите същества, които дойдоха на Земята. След като ги изгъдиха из рая, те си образуваха големи тела. Много видове има, които са имали грамадни тела. Някои от тях са били дълги по 50 метра, понеже са искали да бъдат външно великолепни. Силата не седи във външната великолепност.

В закона на великото малко действа законът на самоотричането. Който не се отрече от всичко старо в себе си, той не може да влезе в закона на великото малко. Когато Христос казва: „Който не се отрече от майка си и баща си, от брата и сестра си, не може да бъде Мой ученик“, Той има предвид формата на майката и бащата, формата на брата и сестрата.

Казвам: трябва да се изучава закона на малките величини. Не само да се говори за тях, но да бъдете сведущи. Някой път ти си недоволен от живота. Запитай се: малък ли си, или голям? Малкият е всякога доволен, а големият никога не може да бъде доволен. Щом си недоволен, голям си, човек с достойнство си, гениален си, играеш роля на голям човек.

Мнозина се оплакват, че работите им не вървят добре. Защо? Защото не са взели права посока на движение. Тази посока води или към великото голямо, или към великото малко. Великото голямо е закон на разширяване, растене, придобиване на знания. Великото малко е закон на смяляване. При това положение човек става толкова малък, минава през места, дето никой не може да мине. Следователно, когато човек се намери при най-големите мъчности и затруднения и не знае отде да мине, не знае как да се освободи от тях, казвам: „Мини по пътя на великото малко и ще се освободиш“. „Накъде е тази посока?“ Навсякъде.

Човек най-първо трябва да се справи със своята алчност, да се откаже. Аз ето какво разбирам да се откаже: човек трябва да се

откаже от идеята да пренесе едно езеро от едно място на друго и да стане море. Ти ще изгубиш живота си. Предпочитай всеки ден да ходиш при езерото, да е на мястото си, отколкото да мислиш да направиш канал, та да стане твое езерото. Радвай се на това езеро и ходи при него. Остави нещата на мястото и ти ходи при тях. Не искай знанието да дойде при тебе, ти ходи при знанието. Не искай силата да дойде при тебе, ти ходи при силата. Не искай Слънцето да дойде при тебе, ти ходи при Слънцето. Ако някой от вас би поискал Слънцето да му дойде на гости, може ли Слънцето да му дойде на гости? То е абсолютно невъзможно. То и на Земята не може да дойде, и Земята не може да го приеме. Земята няма такава амбиция. Значи нашето Слънце може на гости да иде при някое голямо слънце. Малкото при голямото може да иде, но голямото при малкото не може да дойде. Вие всички желаете голямото нещо да дойде при вас. То е погрешна идея.

Сега и вие имате стремежи. Стремежът е, когато малкото се стреми към голямото. Всякога ние трябва да се стремим към вечното, то е прогресът на един човек, не вечното да дойде при нас.

В природата съществува закон: малкото благо привлича голямото. Вие ще кажете: „Защо е така?“ Малкото привлича, ще обясня защо. Имате една долина и до нея – остър планински връх. Винаги всички блага от върха слизат в долината. Малката долина привлича богатствата на планинския връх. Малкото разумно благо само по себе си привлича голямото. Малкото може да дойде при голямото, то е разумно съчетание. Природата е винаги на страната на слабите. Светът е създаден от малки неща, светът е създаден от безброй малки частици. Тия частици определят началото на цялата Земя.

Последствия от този закон: големите дават, малките вземат.

Злото се ражда поради стремежа на човешкия дух да бъде равен на Бога по големина и по сила. В това отношение човек прилича на оная царица, която поискала от мъжа си да ѝ даде право да царува само 3 дена. „Защо искаш това?“ „Искам да имам и тая опитност, да видя какво значи да бъдеш цар, да управляваш цяла държава.“ Най-после царят се съгласил и задоволил желанието ѝ. Като взела правата и силата в себе си, първата ѝ работа била да издаде заповед да обесят мъжа ѝ. Ако неподготвен човек вземе царството и властта в ръцете си, в 3 дена ще унищожи и умъртви най-възвишените си идеи. Няма случай в историята на човечеството държавник или общественик да не се е опетнил, да не е изменил

на своите идеали. Защо става така? Защото е пожелал да стане велик човек. Това е противобожествено. В Божествения свят нещата се ценят по идеята, която е вложена в тях, по съдържанието и смисъла на тази идея, а не по нейната големина. Всяка идея сама по себе си, колкото и да е велика, не заема голямо място и пространство. Затова е казано: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат“. С други думи казано: Бог гледа благосклонно на малките форми, а разрушава ония, които искат да обгърнат света. Това е закон, който можете да проверите във всекидневния си живот.

Ако човек пожелае да направи тялото си по-голямо, отколкото е определено в Божествения план, ще го постигнат големи нещастия. И обратно, ако пожелае да стане по-малък, отколкото е определено, пак го очакват нещастия. Бъди доволен от това, което ти е дадено. Ще бъдеш нито по-голям, нито по-малък. Ако желанията ви се разширяват чрезмерно, и мислите, и чувствата ви ще се разширяват чрезмерно. Това преждевременно разширяване ще ви осакати и направи нещастни. „Какво трябва да правим?“ Ще намерите това желание, ще го окастрихте и ще му кажете: „Окастрих те, защото се разшири и зае по-големи размери, отколкото трябва, а с това измъчваш своите по-малки братя“.

Кое е за предпочитане: човек малък ли да бъде или голям? Ако имаш да даваш, малък да бъдеш, да не те виждат хората, толкова малък, че оня, който има да взема, да не те вижда никъде. Ако си ленив ученик, като влезе учителят в клас, да не те вижда. Ако си от способните, да те вижда. Понякоя път учениците стават малки в класа, като не знаят урока си, слягат се. А пък учителят казва: „Я, ти не си от малките, стани“.

Но друг един закон има. Голям и малък, то е разгледано в статично положение. Малките и големите неща показват процес на движение. Всички предмети, които се движат към нас, са всякога големи. Всички предмети, които се отдалечават от нас, са всякога малки. Тогава някой път е потребно човек да бъде малък, значи да се отдалечава. За да прогресиращ, от едно нещо се отдалечаваш, към друго се приближаваш. Тия предмети, от които се отдалечаваш, стават малки, тия, към които се приближаваш, стават големи. Казваш, че обичаш някого. Значи се приближаваш – или ти се приближаваш към него, или той се приближава към тебе. Казваш: „Аз не обичам нещо“. Значи се отдалечаваш. Ако вземеш в статично положение, въпросът не се разрешава. Значи туй, което не обичаш, отдалечаваш се от него. Туй, което обичаш, ако не се приближаваш към него, тогава нещата не могат да се реализират.

Съществува един закон, според който, когато не може да постигне една своя идея, човек трябва да се смали.

Който знае закона за смаляването и увеличаването, той лесно ще се справя със своите мъчнотии. Много хора днес страдат, защото са научили само изкуството да се увеличават. Те трябва да изучават закона на смаляването, да се смирят. Малкият, смиреният човек може да мине отвсякъде. Големият, обаче, се спъва и от най-малкото препятствие.

В някои случаи е необходимо да бъдеш богат, в друг случай е необходимо да бъдеш сиромаш. В някои отношения необходимо е да бъдеш учен, в друго отношение е необходимо да бъдеш невежа. В едно отношение е необходимо да бъдеш силен, в друго отношение е необходимо да бъдеш слаб. Туй в природата съществува като природен закон, отношение между великото голямо и великото малко в света. Аз ги наричам степени, по които вървят всички Божествени мисли и уравновесяват всички неща.

Има един природен закон, според който при лошите условия външните форми се смаляват, а при добрите условия се увеличават.

Който търси велики работи в света, той трябва да знае, че непременно ще се смали. Законът е такъв. Щом желаеш велики работи, ще те смалят. Щом желаеш малки работи, ще те възрастват. Това е изказано в стиха: „Бог на смирените дава благодат, а на горделивите се противи“.

Като изучавате живота на формите, естествено дохождате до тяхното растене. Растенето подразбира увеличаване на формите. Обратният процес е намаляването. Значи формите се намаляват и увеличават. Това са два закона, които имат приложение в целокупния живот: в икономическия, общественя, семейния и индивидуалния. Запример, когато държавата иска да закрепи финансовото си положение, тя намалява разходите на бюджета. Бедният, в желанието си да задоволи своя глад, е доволен от малкото. Той иска малко хляб. Ситият, обаче, иска много. Гладният изучава закона на смаляването, а ситият – закона на увеличаването. Ако първият се оплаква от условията и не прилага закона на смаляването, природата ще го ограничи още повече. И при благоприятните, и при неблагоприятните условия на живота, човек еднакво се учи. При неблагоприятните условия той изучава закона на смаляването, а при благоприятните – закона на увеличаването. И при едните, и при другите условия има противоречия, но те не трябва да се примиряват. Справяйте се с противоречията, изучавайте ги, но никога не ги примирявайте. Могат ли бреговете на реката да се

примирият? Ако се примирят, водата ще излезе от коритото си и ще залее околността. Природата не позволява да се примиряват противоречията. Реката ще върви в пътя си, а вие ще я изучавате.

Няма атом, йон, молекула, които да не съдържат енергията на любовта. Малък е атомът, но той крие в себе си цялата вселена в миниатюр. Който познава свойствата и състава на атома, той познава цялата вселена. Затова се казва в духовната математика, че частта е равна на цялото. Това е закон на еволюцията, според който малкото се стреми към голямото. Обаче според Божествения закон, голямото се стреми към малкото. Значи два закона действат в природата: закон на разширяване и закон на смяляване. При смяляването човешката душа прониква в дълбоките тайни на природата. Смялява се смиреният и кроткият, а не гордият. Само онзи може да влезе в Царството Божие, който е готов да се отрече от себе си и да се самопожертва. Да любии Господа, това значи да се смириш, да любии ближния си, това значи да се разшириш. Следователно човек трябва едновременно да се смялява и разширява, т.е. да става малък като атома и голям като вселената. Който люби, става велик, който не люби, страда.

Като знаете това, не питайте защо боледувате. Болестите са признак на безлюбие или на малко любов в човешкото сърце. Ако искате да бъдете здрави, вложете любовта в ума, в сърцето, в душата и в цялото си тяло. Дето е любовта, там няма недоразумения, омраза, завист, болести и мъчения. Без любов в сърцето ще приличате на човек, който вода газии, жаден ходи, хляб носи, а гладува. Любовта иска дела, а не думи. Много говорене води към нещастия.

Невидимият свят е много строг: големите ви грешки прощава, но малките – никога. В невидимия свят по отношение на вас съществува следният закон: ако вие имате един дълг от 10 милиона лева, те са готови да ви го платят, но ако имате един дълг от 5 лева, те ще ви заставят вие сами да си го платите. В малките дългове от 5, 10, 20, 100 лева, никой няма да ви помогне, вие сами ще си ги платите; що се отнася до големите ви дългове от 1 и повече милиона, невидимият свят ще ви помогне. За големите работи ви помагат, а за малките никой не помага. Такъв е законът в духовния свят. Там се извършват големи работи, велики дела, а малки – никога. И тъй, понеже великите работи се вършат на Небето, малките работи са останали за Земята; ето защо от вас не се изискват големи работи, но малки. Вие ще направите малките работи, а на Небето ще направят големите работи, и така Небето и Земята ще се допълват.

Казвам: всичко седи в приложението. Обикновено човек започ-

ва с големи мисли, с велики проекти, но в края на краищата той завършва работите си с малки неща. Съществува закон на единство, според който има тясна връзка между малките и големите неща. Казано е в Писанието: „Аз съм алфа и омега, начало и край на нещата“. Големите мисли са началото, малките са краят. Ако големите мисли не се свържат с малките, първите няма да се реализират. Следователно човек трябва да примирява в себе си великите пориви с малките. Знае ли как да ги примирява, той ще се ползва и от едните, и от другите при възпитанието си. Понякога един малък порив, или едно малко желание може да направи такава важна връзка, че да спаси човека от голямо нещастие.

В Божествения свят една искра съдържа динамичната сила да запали цял един свят. Една искра, попаднала на нашата Земя, може да я превърне в течно вещество и да я запали. Казвам: в големите и в малките неща в света има една динамична сила. Който разбира закона, знае, че в малкото има всички възможности, които ги има и в голямото. И в голямото има всички възможности, които ги има и в малкото. Ние, като не разбираме закона, сме недоволни от малкото, което Бог ни дава.

Не търсете големи работи. Малкото синапово семе, малката добродетел в света е важна. За мен малките неща са ценни. Малките добродетели са ценни и са останали паметни. Един ден ходя с грозни обувки и обувката ми се развързала. Едно момиченце клекна и ми каза: „Господине, развързали ви са обувката“, и ми ги завърза. Не ме остави аз да ги завържа. Тя седна и внимателно свърза обувките ми. Това нещо не съм го забравил. Много неща ми са правени – и на угощение са ме канили, много любезни думи са ми казани, много неща съм забравил, но туй дете, което свърза обувката ми, го помня. Като ги свърза, ме погледна и аз му се усмихнах. Казва: „На един светия може да се развържат обувката, може да се загубят. Като идеш в Божествения свят, ще си изуеш обувката. В света да си изуеш обувката е опасно. В Божествения свят с боси крака е благословение, но в човешкия свят без обувка е опасно.“ Туй момиченце още седи в ума ми.

Блажени сте вие понякога път, ако завържете връзката на една обувка на тия светии, които ходят на Земята, на захласнати светии. По същия закон и Бог помни малките работи, които никой не ги е виждал. Онова малкото, което направим, то остава в света, най-малкото добро, то остава в света. И най-малката любов, която посаждаш, и тя остава в света, и най-малката истина, и тя остава в света. Голямата истина, тя не е за нас на Земята. За нас са малки-

те работи, трябва да ги знаем. Казвате: „Голяма любов!“ Но тя е за Божествения свят. Бог обръща внимание на малката любов, която пламти, на онзи свещен огън, на малкия пламък в ума ти, в сърцето ти, в душата ти.

ДОБРОДЕТЕЛИ, ПОГРЕШКИ, ГРЯХ

Съгрешаването на човека се дължи на изместването на земната ос на 23 градуса. Това е човешкото падение. То е падение вътре във вас. На 23 градуса е отдалечена вашата ос от правата посока на любовта. И понеже лъчите на любовта в човешката душа не идат правилно, има един дисонанс в човека.

Та казвам: за бъдеще нашата ос, в която се движим във физическия свят, трябва да бъде перпендикулярна спрямо Божественото Слънце, около което се движим. Всички вие трябва да изправите вашата ос. И тогава Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави“. На родения от Бога оста му е изправена. Нероденият от Бога – оста му е изкривена. Като предете, как въртите вретеното? Като предете, това вретено се върти отляво надясно, отвесно се движи, не настрана.

Ако твоята ос е изкривена, ако няма едно отвесно положение към центъра, не може да има хармонично съчетание със законите, които съществуват в света.

Казвам: ангелите не се занимават с човешките грехове и престъпления. Това нещо е свършено скрито за тяхното съзнание. Ангелите не знаят какво нещо е грях или какво е престъпление. Те живеят в абсолютна чистота. Зароди ли се у някой ангел желание да разбере какво нещо е престъпление, той веднага иска да го опита и с това се опорочава. Въз основа на същия закон, когато у някой човек се зароди желание да разбере какво нещо е добродетелта, той веднага иска да я опита, да заживее в нея. Следователно да пробудиш една душа, значи да предизвикаш в нея желанието да ѝ се говори за Божествения живот, за великото в света и тя иска да направи опит в това отношение. Направи ли човек и най-малкия опит в това направление, той ще го доведе до Божественото в него.

Това, което човек прави на Земята, добро или зло, не може да го направи на Небето – там няма съответни условия. Ако отидете на Небето и допуснете една лоша мисъл, ще ви изгъдят вън за хиляди години. „Там не прощават ли?“ Не е въпрос за прощаване, но там изобщо не приемат грешници. Човек ще живее на Земята

хиляди години, докато научи Божествените закони и престане да греши. Ще кажете, че животът на Земята е лош. Има и по-лош живот от земния.

Някои, които са говорили в миналото, са изнесли неща, които не са верни. Например говорят за ада, за огнени езици и прочие. Вярно, във вулканите има такива езици. Но когато се говори за ада, не става въпрос за физически огън. Адът е нещо духовно. Всеки сам си създава своя ад и своя рай. Адам създаде рая, но това беше неговият рай. И Бог го изгъди от него. Ти обичаш една храна, която е съобразна с твоя организъм и ти дава нещо. Но когато не спазваш този закон, другата храна изхвърляш. По същия начин и Бог изгъди човека от рая.

Първият закон: истината в Царството Божие не търпи абсолютно никаква измама от какъвто и да е характер. Ни сянка, ни помен, абсолютно! Разбрахте ли? Вие можете да кажете: „Естеството ни е такова“. Не, никакво естество няма тук. Не е в естеството на човека да лъже. Лъжата е нещо присадено отпосле в човека. И ако някой философ или богослов, или учител ви убеди, че естеството на човека е да греши, този учител не разбира нищо. Не е в естеството на човека да греши. Човек, разбирам онази жива Божествена душа, която е излязла от Бога; не е в нейното естество да греши. Ако греши, причините са други. Туй трябва да имате предвид. И ако някой от вас съгреши, да не казва: „Естеството ми“. Не, не, той ще търси причината отвън. Ако аз се спъна някъде и падна на лицето си, няма да казвам: „Естеството ми е да падам“, но ще търся причината вън, а не в себе си, отвън ще я намеря. Ако аз не мога да разреша някоя задача, ако аз не мога да чета вечерно време, ще търся причината не в себе си, а отвън.

Ние виждаме, че днес се разочароват царе и патриарси, учени и прости, бедни и богати. След всичко това хората казват: „Господ ще оправи света“. Вярно е, че Господ ще оправи света. Той и днес го оправя, пък и за в бъдеще ще го оправя, но важно е хората да се оправят. Господ ще спаси света, но важно е хората да се спасят. Някой казва: „Щом се спаси светът, и ние ще се спасим“. Тогава как бихте обяснили следните Христови думи: „Ако бяхте от света, светът би любил своето, понеже не сте от света, той ви ненавижда“.

За потвърждение на тия Христови думи ще приведа следния закон: човек не може да има резултатите на светлината, ако живее при условия на тъмнината. Щом живее в условията на тъмнината, той ще има резултатите на тъмнината; ако живее в условията на светлината, той ще има нейните резултати. Другояче е невъзможно.

Да се мисли по друг начин, това подразбира, че грешният човек и като грешни, пак може да се надява на спасение. Това е невъзможно. Ще кажете: „В такъв случай никой няма да бъде спасен, защото няма човек без слабости“. Казвам: спасението се отнася само за хора, които са разбрали живота и могат да вървят в пътя без падания и ставания. А докато човек има слабости, той е изложен на големи падания и ставания, на грешки и грехове. Следователно, ако днес спасите такъв човек, той утре пак ще падне и отново трябва да го спасявате. Може ли да се разчита на човек слаб, неустойчив?

Съвременните хора се извиняват със слабостите си, като че те са присъщи на тяхното естество. Не, слабостите не са присъщи на човешкия дух, вследствие на което човек няма право да се извинява с тях. Той няма право да се крие зад своите слабости като зад параван. Преди всичко изкушенията, изпитанията и мъчнотиите в живота на човека са дадени точно според неговата сила. Те не са по-големи от силата му. Даже нещо повече: силата на човека е по-голяма от мъчнотиите и изкушенията, които му се дават. Затова именно човек се съди, когато не издържи на дадено изкушение. Кое съди човека? Силното в него, което му е дадено като средство за борба с изкушението. Въпреки това човек пак търси начин да се извини и казва: „Слаб съм аз“. Когато Бог забрани на първите човеци в рая да ядат от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото, Той знаеше, че те са силни да изпълнят тази заповед. Ако Бог имаше даже най-малкото съмнение в силата на първите човеци, Той никога не би им дал подобна заповед. Значи Бог напълно разчиташе на силата на човешкия дух.

Защо човек иска да пийне ракийца, абсент, коняк, вермут? „Туй – казва – за аператив.“ Какво ще му донесе? Всички тия напитки, които съвременната култура има, ще имат много лоши последствия при раждането на бъдещите поколения. Има хора, които се израждат. Сегашният свят страда от пиене на много вино. За бъдещите поколения ще бъде лошо. Защото човек трябва да знае как да пие виното. Казвам: ние разглеждаме един въпрос, не за да съдим. Ние разглеждаме само закона.

Престъплението е там, че виното не е направено от Бога. То е изобретение на човека. Човек взел Божественото вино, направил го е червено. Лъже и казва: „Аз го направих“. Там е лъжата. Той сам нека направи вино, да не взема от Божественото вино да го продава за свое.

Дяволът отишъл при одного и му казал: „Искам от тебе да направиш едно нещо“. „Какво искаш?“ „Или да убиеш човек, или да

блудстваш, или да изпиеш чаша вино.“ „Да убия не мога, да блудствам не мога, ще изпия чаша вино.“ Като изпил чашата вино, извършил и трите неща. Казвам: нито ще пиеш вино, нито ще блудстваш, нито ще вършиш престъпления. Същият закон се отнася и за доброто. Ще дойде един ангел и ще ти предложи една чаша, но не с вино, а с вода. Като изпиеш водата, ще имаш разположение да правиш добро. След това ще се яви пред тебе една млада, красива мома, която ще събуди желание за нещо красиво и възвишено. Ти ще държиш образа на момата в ума си като нещо свещено и ще ѝ послужиш. След това ще отидеш да съживиш някой умиращ. Следователно една и съща форма – чашата, например, може да се употреби и за зло, и за добро. Важно е съдържанието ѝ. Когато живееш нечист и порочен живот, дяволът е вътре в тебе, ангелът – отвън. Когато живееш чист и добър живот, ангелът е вътре, дяволът – отвън. Дяволът трябва да бъде отвън.

В сегашния век трябва да изпълняваме Волята Божия. Има два начина за изпълнение: единият начин е сегашният – по закон; всички изпълняват, и камъните, и водата, и Земята изпълняват по закон. Вторият начин е по любов, сега го учим. По закон страхът е отвътре, страхът те заставя. Страхът е отвътре, да не бъдеш наказан, ако не изпълниш закона; страхът е отвътре, законът е отвън. При втория начин – страхът е отвън, любовта е отвътре. Казвате: „Искаме да се освободим от страха“. Но страха трябва да го турим намясто, страхът трябва да го турим отвън. Страхът е много добър слуга, но страхът не е много добър господар. Казвам: когато любовта стане господар, когато милосърдието стане господар, а алчността – слуга и страхът – слуга, светът ще се оправи. Когато учтивостта, мекотата станат господари, е много добре, а силата – слуга, светът ще се оправи. Всичко онова, което е грубо, да бъде отвън. А онова, хубавото – отвътре. Всичко онова, което става отвътре, да е господар, а всичко онова, което става отвън, да е слуга.

Много малко сме запознати със законите на човешката мисъл. Казвате: „Свободна мисъл“. Под свободна мисъл разбираме ли, че можем да допуснем каквато и да е мисъл? Да допускаме каквато и да е мисъл, не е свобода. В чистата вода да допуснем нечиста вода, това не е свобода. Да оцапаш дрехата, това не е свобода. Да стъпиш крака си, това не е свобода. Да пръснеш главата си, това не е свобода. Да развалиш живота си, това не е свобода. Да смутиш сърцето си, това не е свобода. Казвате: „Свободни сме да правим каквото искаме“. Това не е свобода. Свободата носи светлина, носи топлина, носи сила, носи благодатство – всичките добродетели но-

си свободата. Само свободният човек може да мисли, само свободният човек може да бъде добър, само свободният човек може да бъде силен, само свободният човек може да бъде справедлив. За да бъдеш справедлив, трябва да бъдеш свободен.

Да допуснем сега, ти си един беден слуга при един богат господар; той си оставил касата отворена. Ти си женен, деца имаш, дъщери; отиваш, искаш да вземеш пари от касата, но после пак се връщаш. Изкушаваш се. И да допуснем, даже ако не направиш престъплението, пак ще страдаш – ще се зародят отрицателни мисли: „Можех да взема пари, глупав бях. Можех да си уредя семейството.“ И с години ще разправяш, че имаше една каса отворена, но не си взел от честност. Но ти не си взел пари не заради голяма честност, но поради голям страх. От голям страх всички хора са честни. Не, не, аз считам една постъпка права, като размислиш, да ти е приятно, че си бил поставен на такова изкушение. И да ти е приятно и да не съжаляваш, че не си взел, а да се радваш, че не си взел. В такъв случай действа Христовият закон. Щом съжаляваш, че не си взел, Мойсеевият закон действа.

Съществува един закон: всички страдания на хората произтичат от погрешните мисли, чувствания и постъпки. Казваш: „Аз не го мислих тъй“. Добре. Без разлика как си мислил, но всяка погрешка оставя един оттенък – ще усетиш една малка скръб. Колкото и да е малка погрешката, все ще се наруши твоето равновесие вътре. И не трябва дълго време да се спираме върху погрешките, защото те спадат към една особена област, към един свят неорганизиран. Този чужд свят пречи на областта на нашия свят. Пресича тази орбита и влиза в орбитата на нашия живот. И някой път ние се окалваме, без да искаме. Някоя вечер, някой път ти се облечеш добре и хлътнеш в някое кално място и дрехите ти се оцапат, стават окаляни, опръскани. Не си искал, но трябва да носиш светлина със себе си, защото пътищата не са така павирани, както ние искаме. Не е уреден светът и всеки човек е изложен да се оцапа. Светът е пълен с такива мисли, които се проявяват както по радиото.

Помнете: в което общество или в която и организация влезете, непременно ще се окаляте. Колкото долината е по-голяма и по-плитка, калта ще бъде по-малко. Колкото по-стръмна, по-тясна и по-дълбока е долината, толкова по-голяма ще бъде калта. Същият закон важи и за отношенията между хората. Колкото повече се сближават, толкова по-голяма е възможността да се окалят. Да се окаляш, това значи да възприемеш нещо, което в даден случай не можеш да използваш. Калта се полепва по тебе, без да се използва.

Казваш: „Окаляха ме. Няма да стоя повече тук.“ Ако дадете на калта буквално значение, то ще се отнася само за временния живот. Временното нищо не разрешава.

За да се освободите от противоречията, преди всичко вие трябва да си създадете вярна идея за човека. Първо си задайте въпроса: кое е най-хубавото в човека? Най-хубавото в човека е това, че той вярва в безсмъртието, той вярва в душата, която не умира. Той вярва още, че има една любов в себе си, която никога не престава. Като умре и замине за другия свят, любовта и там продължава. Вие се интересувате от земния си живот, но тепърва трябва да го изучавате, да разберете от какво зависи вашето благопастие на Земята. Съществува един закон в света, който регулира щастието. Този закон казва, че Бог държи всички хора в ума си. Всички ония, които съзнават това, те живеят. Като извършат някакви погрешки, хората хвърлят облаци в Божествения свят. Тия облаци пречат на Бога да ни вижда. Престане ли Бог да ни вижда, ние умираме вече. Като ни изгуби, Той започва навсякъде да ни търси, за да ни съживи отново. Бог вижда, че със своите грехове ние туряме една преграда между Неговата Любов, която не може вече да действа в нас. В каквото и да е отношение, човек не трябва да допуска в живота си нито една погрешка.

Ние се утешаваме по следния начин: като идем в оня свят, ще се оправи светът, или бъдещите поколения ще го оправят. Бъдещите поколения не могат да оправят нашите погрешки. Бъдещите поколения могат да поправят своите погрешки, но никога нашите погрешки не могат да поправят. Ние, съвременните хора, можем да поправим нашите погрешки. Погрешките на миналото ние не можем да поправим, можем да се поучим, но да ги поправим е невъзможно. Често имаме друга идея. Мнозина мислят един човек да преобразят, да го превъзпитат. Можеш да го превъзпитаеш, но ще бъде временно. Един тигър, един лъв, колкото и да го възпитаваши, остава такъв, какъвто е. Змията остава змия, вълкът остава вълк, мечката остава мечка. Ние не познаваме законите, по които животът може да се трансформира. Може да се преобрази един вълк, но такъв, какъвто е сега, не може да се преобрази.

Та казвам: известни наши лоши състояния ние не можем да ги преобразим. Вие за едно лошо състояние във вас казвате: „Да го изменим“. Не, да не го допускаме!

Ако човек не знае как да мисли, ако не разбира Божиите закони, той ще се намери в едно трудно положение. Вие допускате една малка погрешка. Да кажем оперирате с един капитал от 100 лева.

Ще направите една погрешка – една стотинка в годината е нищо. Но ако оперирате с един капитал от 200-300 милиона – вашите погрешки ще се увеличават.

Та казвам: колкото повече се подига в живота човек, толкова малките погрешки дават големи резултати. В големите обращения на човешката мисъл има големи последствия. Сега аз ви говоря за неща, които имат отношение към сегашния ви живот. Като изучавате човешката история, ще видите, че човек, ако не знае да мисли, ако не знае да чувства, да постъпва правилно, в никоя област на живота не може да се издигне. Той поет не може да стане, философ не може да стане, богат не може да стане, здрав не може да стане. То е невъзможно. Временно може да има постижения. Временно – може, но той ще плати много скъпо за онова, което е придобил.

Има един закон, според който капките, които падат от ниско, дупки не могат да пробият, а онези, които падат от високо, дупки пробиват. Значи просветеният човек, светията може да направи много големи грешки, докато грешникът не може да направи големи грешки, природата не му е позволила.

Казвате: „Човек трябва да бъде морален“. Като че човек може да купи някой морал отвън. Моралът, това е един резултат на живота. Морален трябва да бъде човек заради самия себе си, не заради другите. Защото морала той трябва да го опита. Ако човек иска да построи челото си, той трябва да бъде морален. Ние ще оставим външния морал като нещо второстепенно. На първо място моралът има отношение към строежа на нашия живот, към строежа на нашата мисъл и към строежа на нашите чувства, към красивото, към всичко онова велико в света. Това е моралът. И ако ти не разбираш така, ако не разбираш законите, които Бог е поставил, които носят твоето благо, ако не разбираш един морал, който е писан в книгите, ти всякога ще бъдеш нещастен. Някой казва: „Не кради!“ „Защо не трябва да крада?“ Някой казва: „Не лъжи!“ „Защо не трябва да лъжа?“ Лъже само слабият човек. Лъже само невежият човек, който не разбира последствията. Силният човек никога не лъже. Богатият човек никога не лъже. Вие сега, като ви говоря, отивате в другото положение и казвате: „Не сме добри хора“. Така не се разсъждава. Аз не засягам въпроса дали вие сте добри или лоши.

Човек, който се подчинява на разумните прояви на сърцето, никога не прави погрешки. Това е закон. Всяка разумна проява е един Божествен момент в човека. В това правило може да има

изключение на 100 милиона едно. Досега аз още не съм намерил изключение, възможно е да има, допускам и това, но аз зная едно: че в проявите на Божественото, на разумното сърце няма изключения. Ако искаш да помогнеш на човек, който се дави, ти ще го избавиш.

Правдив човек е онзи, който не нагърнява чуждите интереси нито на йота. Той е готов от него да мине, но не и от другите. Той е готов да отстъпи първото място на другите, а сам да заеме последното място. Така постъпва майката. Тя дава възможност първо децата да се нахранят, а после мисли за себе си. Който не прилага тази мярка в живота си, той не познава правдата, не може да се нарече правдив човек. Правдата е абсолютен закон, който никога не се мени. Мени ли се, ние имаме относителна правда. Няма сила в света, която може да изопачи правдата. Правдата е вътрешен закон, който съществува в самия човек. Правдата се налага отвътре, а не отвън. Същото се отнася до всички добродетели. Човек трябва да се ползва от своите добродетели, както и от добродетелите на своите ближни, без да се запитва какво крият тия добродетели в себе си. Искате ли да посрещнете Слънцето, излезте срещу него и чакайте го да изгрее, без да разисквате върху въпроса какво носи. Когато отивате на планината, бъдете будни, за да получите това, което тя е определила за вас. От хиляди години природата е определила за всеки човек по нещо и той трябва да го получи точно навреме. Умният човек знае това и гледа да не пропусне момента. Глупавият, обаче, чука от врата на врата, дано получи нещо, но по този начин той изпуска благоприятните моменти.

В любовта умът трябва да е добре поставен, в любовта сърцето трябва да е добре поставено, в любовта волята трябва да е добре поставена. Или умът трябва да е на своето място, сърцето трябва да е на своето място, волята трябва да е на своето място. Това е Волята Божия, това Господ всеки ден изисква от нас. И тъй като живеем, Нему Му е приятно, аз зная. Защото всякога, щом направим една погрешка, веднага в нас законът казва: „Това, което направи, не е право“. Както и да се разправяш, казва: „Туй, което направи, не е право“. Никой не е видял.

В човешкия мозък, в човешкото сърце е написан Божият закон – в мозъка и под лъжичката. А когато Божественият закон действа в човешкото сърце и в човешкия ум, това е едно спасително положение. Щом чувстваш една вътрешна погрешка в себе си, която никой не вижда, изправи я. Умните хора ходят да гледат как обикновените вършат престъпления, както вие ходите на театър.

Реалността в живота аз разбирам така: твоята глупост да се превърне в разумност. Глупостта да се превърне в разумност, да престане глупостта. Сега ние започваме всичките неща с глупости. (...) Когато не искам да направя глупост, тогава ще я направя. Щом искате да бъдете умни, не можете да бъдете. Щом не искаш да бъдеш умен, тогава ще бъдеш умен. Туй, което не искате, то ще дойде на главата ви. Когато не искаш глупостта, тя иде. Отподире идва разумността. Разумността, която очакваш, тя отпосле ще дойде да ти помогне. Тя ще дойде да ти послужи. Казва: „Ти направи една глупава постъпка“. Разумността ще използва всичко.

Една глупава постъпка ще я туриш на работа. То е един камък на стъпало. Вие от глупостите ще направите стъпала на една хубава стълба. „Как направи тия стъпала?“ „Това са всички мои глупави постъпки.“ Ти по тях ще се качиш нагоре. То е един закон. Започнете с неща, в които няма съзнание. Тази азбука, тя не е разумна. Но зад неразумното в света, което няма съзнание, седи разумното. Туй, неразумното, човек може да го използва. Следователно каквото и да ви се случи в даден случай – неприятна мисъл, неприятно чувство, каквото и да е неразумно, ще знаете, че то е условие за вашето възкачване. То е пътят, по който разумното иска да ви изведе някъде. Така трябва да разсъждавате.

Като дойдем до висшата математика, там единицата се дели и увеличава до безконечност. Този закон се прилага в живота на хората. Запример, за да изправи една своя погрешка, човек трябва да я дели до безконечност, докато най-после тя сама се откаже от него. За да се прояви доброто, процесът е точно обратен. Човек трябва да събира. Като започне да събира и натрупа много неща, човек изпитва желание да раздава. Така се събужда в него разположение към даване и той става щедър. Човек не трябва да допуца в ума си отрицателната мисъл, че нищо няма. Напротив, той всякога трябва да мисли, че е богат и може да раздава от своето богатство на другите.

На идеалното в света трябва да се разбират законите. Трябва да се създадат най-красивите форми в нашия ум. Трябва да се създадат най-реалните желания вътре и после – най-устойчивите постъпки. Един човек се различава в своите мисли, в своите чувства и в своите постъпки. Да кажем, никога да не изменяш. Често някой човек, като направи някоя погрешка, не иска да я изправи, но гледа да я заличи. Изправи я.

Ако направиш една погрешка и я поправиш, ти си много посилен, отколкото ако тази погрешка не беше направена – ти щеше

да бъдеш по-слаб. Ако не поправиш една погрешка, двойно губиш от силата; ако поправиш една погрешка, двойно печелиш. Изправи погрешката, двойно да печелиш, нищо повече. Природата винаги плаща за поправянето на погрешката двойно. За поправената погрешка двойно възнаграждава, за непоправената погрешка двойно глобява. Двойна глоба и двойна печалба.

Когато човек не разбира външния свят и когато не разбира себе си, той винаги изпитва чувства на срам. Ако попитате младата мома, аз вземам момата като символ, защо е погледнала през прозореца този момък, а не някоя звезда или Слънцето, тя не може да си даде отчет. Защо като погледне момъка, ще се яви един прилив на кръв по лицето ѝ, а като гледа Слънцето, не се явява такъв прилив? Откъде произтича това вътрешно състояние? От неразбирането. Тя се срамува от своето неразбиране. Аз наричам срама предшественик на най-малкия грях, който съществува в света. Този прилив на кръвта показва, че тя има вече възможност да съгреша. Най-малкият грях се изразява вече в първия срам. Какво се заражда в душата на тази мома? Защо се срамува тя? Тази мома, която е била толкоз чиста, аз вземам момата като онази чиста душа или чист дух, в нея за пръв път се заражда едно тънко чувство на користолюбие: не може ли тя да има този момък? Но в нейното съзнание се заражда и една противоположна мисъл. Тя си казва: „И той е като мен, и той мисли и има съзнание; ами ако узнае, че аз искам да го имам като някой предмет?“ В нея се зараждат тия двете противоположни чувства и веднага война има. Избликването на кръвта в нея показва, че става война, бой, едно малко сражение.

Под „срам“ аз разбирам всеки човек, който е имал едно сражение с греха. Сражение в най-малкото. Законът е все същ.

Всички сегашни хора проповядват учението да се освободят от срама. Тогава кой е цярът да се освободят от срама? Всеки може да се освободи от срама. По два начина. По негативен начин – като се отхвърли всяко престъпление. Второто положение: срамът може да се замести с любов. Срамът е винаги едно отрицателно качество, което помага на хората. Той е първият лъч на съграждането на човешката съвест. Срамът е проявление на човешкия интелект. То не е на сърцето. Сърцето е крайно безочливо, но умът се срамува.

Закон е: никакво същество, никаква сила вън от вас не е в състояние да ви опорочи. Единственият, който може да опорочи човека, това е той сам. Когато сам се опорочи, всеки друг вън от него лесно може да го опорочи. Казваш: „Съблазниха ме“. Не, ти сам се съблазни.

Има известни чувства, които едно време са имали едно значение за нас, а сега, след 2 000 години, имат точно обратното значение. Вземете красотата, която първоначално е била стимул за най-добрите отношения между хората – днес красотата е един стимул за зло. Днес една красива жена може да те съблазни, за една красива жена може да стане цял скандал. Ако един мъж има красива жена, той ще прати стражари, ще я подозира. Едно време на мъж, който имал красива жена, никога не би му дошло на ум да се съблазни. Едно време за красивата жена не е могло да се помисли, че може да направи престъпление, но грозната жена мъжът подозирал, че може да направи престъпление. Сега е точно обратното: грозната жена мъжът не я подозира, казва: „Кой ще дойде при нея?“, докато за красивата жена – „Ахаа!“

Преврат има в понятията, в мислите, в чувствата става промяна. Има един вътрешен закон, който ни изпитва доколко можем да разберем съдържанието на нещата.

В целия си сегашен живот хората са изгубили онази първоначална норма. И всички адепти, всички учени хора знаят законите как да живеят. Един учен човек в този смисъл не се изкушава. Защо? Той знае законите, знае последствията. Едно дете, което се е опарило няколко пъти от една свещ, то знае и се пази. Дават му орехи, пари, това – онова, то не иска да пипа свещта. То е бутало вече 10 пъти и има болезни белези от своето геройство.

Дадат ви едно блюдо за ядене, концентрирайте мисълта си. Кажете си: „Да ям ли тази храна, или да не ям?“ Веднага ще дойде във вас нещо и ще каже: „Няма да я ядеш“. Или пък: „Възприемай тази храна“. Някой път казва: „Не яж“, а ти ядеш. Друг път ти казва: „Яж“, а ти не искаш да ядеш. В Божествения свят, когато ти се каже: „Яж!“ – яж. Когато ти се казва: „Не яж!“ – не яж. Нищо повече. Вие ще кажете: „Ами ако човек не яде, то е само за един момент“. Един момент ще те спаси. От този момент, в който ти не ядеш, ще тръгнеш в правия път. Едно послушание е начин да те вкара в правия път. Ако не послушаш, ти ще влезеш в кривия път. Всеки ден вие правите една погрешка. Всяка погрешка е отклонение. Всякога, когато поправяме погрешки, влизаме в правия път на любовта. Да направиш една погрешка, аз всякога подразбирам да се отклониш от своя си път. Следователно в този път ние трябва да пазим равновесие. Този закон навсякъде съществува.

Добродетелта никога не може да се размени, но грехът – всякога може. Този закон е най-ужасният закон в света. Туй, против което човек възстава най-много, то ще му дойде до главата. Забележете

това сега, то не е играчка. Туй, което не искаш, то ще ти дойде до главата. Ако ти искаш да изгониш туй малко зло, от което не си доволен, непременно ще ти дойде по-голямо зло. Този закон, по отношение на закона за добродетелите действия в обратен смисъл. Ако малката добродетел не искаш, голямата не идва. Запример имаш едно малко благородно качество, но ти не си доволен от него, не си благодарен; бъдете уверени, че щом не си доволен от него, голямата добродетел няма да дойде. В злото, ако не си доволен от малкото зло, голямото зло ще дойде, а при доброто е обратно. Ако не си доволен от малката добродетел, и голямата няма да дойде.

По възможност дръжте греха един километър далеч от вашето съзнание. Вие казвате: „Не вижда ли Бог, че онзи направи това и това?“ Че какво е направил? Казал една дума, която няма тия трептения, които трябва да има. Задържайте нещата в себе си! Не ги разправяйте един на друг! Дръж този закон: ако считаш и в ума си, и в сърцето си, че трябва да го кажеш, тогава кажи го! Аз не съм да се крият всички погрешки. Известни погрешки в живота трябва да се поправят, понеже ако не ги поправим, ще ни причинят нещастие. Но има известни погрешки, които служат като прах. Те са за изглаждане и полиране. Без погрешките не може да се формира нещо в нас. Та много погрешки са, за да се изгладят характерът ни. Много погрешки има, които не са наши. Хиляди погрешки има, които са на вашите прадеди и вие сега опъвате за тях. Каквото е вършил дядо ти, ти трябва да го изправиш. Но и благата, които е вършил дядо ти преди хиляди поколения, ще приемеш. Вие искате да се ползвате от благата на човечеството и да нямате участие в дълговете. Това не може. На благата, които Бог ви е дал, радвайте се и същевременно всеки един от вас да изправи в себе си една микроскопическа своя погрешка.

Всякога, когато заставяме един човек да ни направи услуга, той е недоволен от нас. Винаги отивайте при човек, който тече като извор. Тогава няма какво да се стеснявате. Колкото и да вземете, той никога няма да бъде недоволен от вас. В туй отношение трябва да отиваме при Бога, понеже Той е вечен извор, и да вземем от Него толкова, колкото ни трябва. Затуй няма какво да се самоосъждаме. Самоосъждането е осъждане на дявола. Щом съгрешим, ти се свързваш с него и започваш да чувстваш неговото самоосъждане, защото законът те хваща. Щом се освободиш от дявола, ти се освобождаваш и от самоосъждането.

Сега всички ние се връщаме към миналото и се питаме как е станало, че стомната се счутила. Това значи: какво е станало, че

човек е съгрешил? Ще кажат, че първите човеци – Адам и Ева – яли от забранения плод и сгрешили. Има и друго разрешение. По-добре ли щеше да бъде, ако Адам и Ева не бяха яли от забранения плод? Ева, ако не беше яла, щеше да остане и досега неоформена пъпка. Като яде, тя цъфна и даде плод. Със съгрешаването стана нещо от нея. Иначе щеше само да цъфне, без да узрее. Хората са чудни, когато говорят за съгрешаването на първите човеци. Ще кажете, че аз насърчавам греха. Не го насърчавам. Това е един закон, който накара Ева да яде. Има нещо в нея, което я накара да яде без позволение. Тя си казваше: „Защо да не ям? Имам право да ям от този плод. Защо от всички плодове да ми се позволява, а от този да не ми се позволява? Ще ям именно от този плод.“

Казвате, че нищо не може да се направи. Това е по човешки. По човешки може и да не може, но в природата всичко може. Това е закон. В човешкия живот може и не може, но в Божествения живот всичко може. Ако става въпрос за грях, ти разсъждаваш по човешки. В Божествения свят грях не съществува. Грехът, сиромашията съществуват само в човешкото разбиране. Ако имаш едно шише, което съдържа едно кило вода, ти го пазиш с четири очи, да не го изпият хората. Но ако имаш едно езеро, стотина километра дълго и широко, какво ще се безпокоиш, че ще изпият водата му? Че дошло някое говедо или този, или онзи да пият, ще ги дадеш ли под съд? Ще пият колкото искат и пак няма да се забележи нищо. Интересно е, че след всичко това съвременните хора говорят за свобода.

Радвайте се, че истината ви дава свобода да мислите. Като направиш една погрешка, радвай се. И като поправиш погрешката, радвай се два пъти повече. Това е закон. Трябва ли да плачеш, че си направил една погрешка? Това е неразбиране.

Еволюцията е закон за изправяне на погрешките. Да еволюираш, това значи, да вървиш в пътя на прилежанието. С други думи казано: еволюцията включва усилията на човечеството да влезе в правилните прояви на човешката дейност.

Законът е: всяка погрешка, която направиш, поправи я, не съжалявай. Всяка погрешка, която хората правят, ти я поправи. Минал някой, развалил нещо. Ти минаваш, виждаш го, поправи погрешката му. Той казал обидна дума. Ти се спри, поправи обидната дума, кажи, че той не е знаел езика. Казал една дума, която не разбира. Езиците са разбъркани. Сега вземете най-хубавата дума в българския език – син – значи „любезний“, син на английски значи „грешник“.

По-добре погрешка с учение, отколкото без грешка да се учиш. Ние понякога път се страхуваме да мислим или да направим нещо. В природата законът е такъв: направи колкото искаш погрешки, но научи нещо. Хиляди погрешки можеш да направиш, заличават се, ако се учиш; пък ако нито една погрешка не си направил и не се учиш, не е добре. За предпочитане е хиляди погрешки с учение, отколкото светийство без нищо да си направил. Не се бойте от погрешките! Те са позволени.

Закон е: само възвишените същества грешат. Те минават за божества, затова имат възможност да грешат. Грехът се ражда от същества, които имат сила, знание и власт, а не от безсилните, невежите същества. Затова именно съвременната наука и богословие са в противоречие помежду си. Науката не признава никакво грехопадение, никакъв грях. Тя гледа на греха като на необходимост. Природата използва грешките като условие за човешкото развитие.

Господ изпратил един ден един ангел да види какво правят хората на Земята, доколко са прогресирали. Като се върнал при Бога, той казал: „Господи, зле отиват хората! Много грешат и аз се чудя как ги търпиш.“ Господ нищо не му казал, но го пратил на Земята въплътен като човек, да поживее малко като хората. Като дошъл на Земята, ангелът направил два пъти повече погрешки от хората.

Казвам: не се чудете, че хората грешат. Когато видите, че един човек прави погрешка, използвайте тия погрешки, за да се учите. Защото трябва да знаете, че всяко нещо, което става на Земята, не е индивидуален акт, но колективен. Вие не знаете причината защо един човек се е подхлъзнал някъде и е направил някаква погрешка. Вие не знаете причината за погрешката, която Ева направи. Много пъти съм говорил за това, но досега нито един учител, нито един професор, нито един философ не е казал истинската причина, заради която Ева е направила тази погрешка. Погрешката е станала, но защо, коя е причината за това, не е позволено да се каже, не е позволено да се обясни. Че погрешката е станала, всички са съгласни с това, но тази погрешка е допусната, за да се яви великото благо в света. Без тази погрешка великото благо не би се явило. Не че този е единственият начин, по който може да се яви благо в света, но в дадения случай този е пътят, по който човечеството върви напред и се развива. Засега този път е избран.

Ние трябва да се съобразяваме с органическите закони, които сега владеят в света. Затова трябва да дойде новото възпоминание. Човек трябва да си е написал от какво да се пази, та всякога да си

спомня. Ти се възбудиш и веднага си готов да избухнеш. Прочети написаното: „Както Бог е търпелив, бъди и ти търпелив!“ После не си снизходителен към хората. Прочети: „Бъди тъй снизходителен, както Духът е снизходителен!“ Има нещо в човека, което го съди, но има нещо, което го успокоява. Направи една погрешка, но нещо в него му казва: „Бъди спокоен, ще се оправи тази работа!“ И наистина, оправя се работата. Разболееш се, изгубиш нещо, но вътре в тебе нещо ти казва: „Не се бой, ще оздравееш, богатството ти ще се върне. Всичко това ще се забрави.“ Ама погрешил си нещо. „Напред върви, прегрешението не е нещо индивидуално, то е нещо колективно.“ Калта не е образувана от една малка частица земя. Тя е образувана от милиарди частици, които са се съединили в едно.

Някои от вас търсят само радости в живота, някои от вас търсят само лесния път. Ще знаете, че в света има много блага. Всекиму се дават блага, но човек трябва да ги заслужи. Благата се дават само на разумните хора, при това даром. Имайте предвид това! На неразумните, на грешните, на престъпниците Бог не дава абсолютно нищо. Те са осъдени на смърт. Такъв е законът. Те сами се осъждат. По човешки говорим, че Бог ги осъжда, но не е така – те сами се осъждат. Ще кажете: „Защо е така?“ Вземете следния прост факт от сегашния живот. Да кажем, вие имате един любещ, добър баща, който ви купува всичко, трепери над вас, но вашият стомах е развален. Баща ви е донесъл най-хубавата храна, а майка ви я сготвила най-добре, но щом ядете, в стомаха ви става едно превиване. Кой е виновен за това? Баща ви, който е донесъл хубавата храна, или майка ви, която е сготвила хубавото ядене? Вашият стомах е виновен. Вие обаче казвате, че причината е в майка ви или в баща ви.

Неяденето е едно престъпление. Но такъв закон съществува ли в света? Овцата, като пасе трева, е намясто. Вълкът, като изяде овцата, не е намясто, считат го виновен. Овцата, като яде трева, не я считат виновна. Вълкът, като изяде една овца, го считат за виновен. Кои са мотивите, с които се обвинява вълка, че е виновен? Вълкът е виновен в това, че е изял храната на овцата. Понеже тя, като си събирала храната – овцете в известна степен спадат към преживните животни – след като си събрала храната, за да я обработи, вълкът взел, че я задигнал. В това е вината му. Нарушил правилото на овцата. Т.е. в природата едно същество няма право да отнема яденето на друго същество. Ако вземе храната на друго същество, то вече е нарушило закона. Този вълк образува статично положение.

Защо на хората е позволено да ядат овца, а на вълците не е позволено? Защо на един вълк, като изяде една овца, всеки има право да му тегли куршум? Законът дава право да му теглят куршум, а на човека, като изяде една овца, никакъв куршум не му теглят. Неразбиране има. Престъплението е еднакво.

Питам тогава: какво е бъдещето на вълците? Вълците нямат никакво бъдеще. И всички вълци ще бъдат изстребени от лицето на Земята. И вълците не могат да бъдат наследници на Земята. Всички месоядни животни няма да бъдат наследници на Земята – тигри, лъвове, котки, кучета, всички тия ще си идат и не могат да бъдат наследници на Земята. И всички хора, които постъпват по същия начин, и те ще си заминат. Законът е все същият. И те няма да бъдат наследници на Земята. Само че лошите хора ще си идат малко по-късно. Най-първо ще си идат лошите животни и след това и лошите хора постепенно. И те няма да наследят Земята.

Съвременните хора ще проверят един закон: няма да остане на Земята нито един престъпник!

Някой казва: „Бог ще прости ли греховете ми?“ Казвам: Бог не може да не прости греховете на онзи, който Го обича, колкото големи и каквито и да са неговите грехове. Любовта всичко заличава. Без любов греховете никому не се прощават. Това е закон. Внесе ли се любовта като основа на живота, всички грехове, които съществуват, ще изчезнат, всичко старо ще изгори.

Ние, като отиваме при Бога, много работи крием. Ние сме скрили работите и постоянно се оправдаваме. Няма какво да се оправдаваме. Човек трябва да има ясна представа. Той трябва да знае, че съществува такъв закон: кривото си е всякога криво и правото си е всякога право. Това го дръжте. Една крива постъпка както и да я извъртаме, си е всякога крива. Кривото остава криво. Може да бъде простено, но пак е криво. Ако съм прав, няма какво да се оправдавам, ако съм крив, аз си оставам крив. Правото си остава право: значи има на какво да разчиташ. Някой казва: „Аз съм онеправдан“. Праведния човек никой не може да го онеправдае. То е привидно. Но и твоята правда никой не може да я вземе. Кривото остава в тебе и правото остава в тебе. И твоето право е твое, и твоето криво е твое.

Та вашето верую трябва да бъде следното: вашата любов не може никой да отнеме, вярата ви никой не може да отнеме, надеждата ви не може никой да отнеме, условията, които имате, никой не може да отнеме. Могат да ви разколебаят. Но всеки един си има своето място и от това място не може никой да ви премести. Преди

християнството още хората са имали това разбиране. Господ казва: „На дланта си ви написах“. Но кои? Ония, които развиват своя ум. Аз трябва да живея добре по единствената причина, за да може да се прояви Бог в мене. Бог е една среда за мене, която ме обгражда отвън и отвътре. Извън Бога аз не зная светът какъв е.

ВЯРА, БЕЗВЕРИЕ, НАДЕЖДА

Вярата е един вътрешен закон на битието, който ни свързва с Първата Причина.

Казвам: вярата е един вътрешен, субективен закон, който ползва този, който вярва. Казвате: „Защо трябва да вярвам?“ Ако не вярваш, твоята свещ не може да се запали. Ти ще ходиш постоянно в тъмнина. Вярата в света се е явила за пръв път, когато светлината се явила. Тя е закон на светлината. Туй, което открива външния свят, то е законът на вярата. Значи вярата се явила, когато светът, който Бог е създал, е станал за нас достъпен – външният, обективният свят. Не субективният свят, туй, което Господ мисли в себе си, но туй, което става обективно, то е достъпно за нас.

Какво се иска от вас? Да се учите, да усилвате вярата си. Какво представлява вярата? Тя е завършен процес, резултат на дейността на разумни същества, които са живели някога на Земята и доброволно са я напуснали. Те са оставили вярата – своята работа като наследство на човечеството. Като знаете това, не питайте защо трябва да вярвате и какво нещо е вярата. В закона на вярата всичко е точно определено, всичко е предвидено. Можеш да разсъждаваш върху вярата само когато я приложиш. „Не може ли без вяра?“ Не може. На физическия свят вярата е основа, върху която се гради. Без вяра не можеш да градиш, не можеш да мислиш, не можеш да забогатееш, не можеш да работиш. Вярата е стимул в живота. Какво бихте направили без вяра? Има положителна и отрицателна вяра. Следователно не казвам да вярвате в това, което не съществува. Вярвайте в това, което съществува.

Вярата се предава, то е нещо разумно в света. То е най-възвишеното чувство, което има в човека. И когато имаш вяра, ти веднага влизаш в положението на другите хора, чувстваш техните нужди и другите чувстват твоите. Щом вървиш по закона на вярата, и у другите ще има разположение да ти помагат. Но затуй човек трябва да има вяра. Как може един човек да ти помага повече: когато го мразиш, или когато го обичаш? Ако го мразиш, или ако някой те

мрази и е силен, може да те измъчва. Ако е по-силен от тебе, ти ще имаш една вяра отрицателна, ще вярваш, че той може да ти направи много пакости. Но това не е вяра. Сега ние вярваме, че мечките са опасни, че змиите са опасни, че в дълбоката вода корабите потъват и хората се давят, че в огъня човек изгаря. Но тази вяра нищо не ни допринася. Божественото чувство на вярата седи в това: всеки един човек, в когото вярваш, той ти помага. И ти, като вярваш в Бога, Той ти помага. Не може Бог да не ти помага като вярваш в Него. И казва Писанието: „Без вяра не може да се угоди на Бога“. Понеже няма друг път, по който Бог може да ни помогне.

В София има благотворителни общества и като отиде един просяк при тях, те го изпратят при мене, аз да му дам пари, аз да му помогна. Казват му: „Той има доста пари“. Какво им коства да дадат 100-150 лева? Ще го пратят при мене. Идва той при мене и аз му казвам: „Защо не ти дадоха?“ „Лоши хора са“, той казва. Казвам му: „И ти не си от добрите“.

Една случка ще ви разправя. Това става в Лондон. Един беден човек влиза при един банкер. В Англия не се позволява да просиш, има закон за това. Богатият си свива веждите и му казва: „Върви си“. Бедният казва: „За Господа!“ Банкерът казва: „Няма Господ! Ще отидеш да работиш.“ След една година същият просяк влиза с един револвер, тъкмо когато онзи си брои парите. Богатият му казва: „Вземи каквото искаш!“ Онзи му казва: „Ти вярваш в този револвер, а в Бога не вярваш. Дай парите!“ „Вземи колкото искаш, вземи една торба, ако искаш. Вземи още, но не ме убивай.“ Питам сега: тези хора, които вярват в дулото на револвера, като видят злото и повярват, каква вяра е това? Като дойде една болест и повярват в Бога, каква вяра е това? Ти вярвай в Бога, когато си здрав и не очаквай да повярваш, когато заболееш.

Всякога, ако ти повярваш в болестта, ще се разболееш. Ако повярваш в здравето, ще оздравееш. Законът е верен. Туй, в което вярваш в даден случай, ще имаш. Ако повярваш в болестта, ще я имаш. Ако повярваш в здравето, ще го имаш. Някой казва: „Аз вярвам“. Туй, което става, то е вярно. Същинската вяра е: в каквото вярваш – става. Христос казва: „Ще ви бъде според вярата“. Щом не става според вярата, то е вярване, не е вяра. В истинската вяра канализацията е много добре направена, няма пропукване – водата пристига на своето място. В една канализация, която не е добре направена, тази вода излиза през пукнатините и в крайните предели на канализацията никаква вода не достига.

Вярата е закон на човешкия ум, на човешката мисъл, а надеж-

дата – закон на човешкото сърце, т.е. на човешките чувства. Който не работи със закона на надеждата, той не може да развива нормално чувствата си. Надеждата в човека трае от изгряването до залязването на Слънцето. Тази е мярката, с която надеждата определя, т.е. мери нещата. От сутрин до вечер човек приема благата, които Слънцето му дава, като се ползва от условията за развиване на своите чувства – индивидуални, обществени, общочовешки и морални.

Вярата е закон за нощта, а пък любовта е закон за деня. С вярата ти ще се качиш да живееш вечерно време, през нощта. През деня не ти трябва вяра. Вярата трябва вечерно време, когато е тъмно. А пък денем, когато е светло, има ли нужда от вяра? Това, което аз зная, не е вяра. А пък това, което не зная, е вяра.

Пазете се от съмнението, понеже съмнението е един процес, който унищожавя нещата. Съмнението е намясто, но трябва да знаете как да употребите съмнението. Къде трябва да се употреби съмнението? При лъжата. Къде трябва да се употреби вярата? При истината, при любовта, при мъдростта, при знанието. Съмнението – при лъжата, при неправдата. Навсякъде, дето има отрицателно, можеш да се съмняваш. Но в любовта да се съмняваш не е намясто. В любовта се иска вяра. Съмнението разрешава въпроса за лъжата. Казваш: „Тук има лъжа“. Какво има да се съмняваш в любовта? Дава ти някой пари, има за какво да се съмняваш. Може да се съмняваш дали тези пари не са фалшиви. Ако тия пари са същински, ти трябва да вярваш. Трябва да вярваш, че този човек е добър. А щом се съмняваш, тогава този човек не е добър. Законът трябва да бъде ясен, определен, да знаете кога да се съмнявате и кога да вярвате. Аз не изключвам съмнението. Съмнението е един закон. Имаш право да се съмняваш. То е една предпазителна мярка.

Естествено е да се съмняваш в мащеха си или в пастрока си. Но никога не можеш да се съмняваш в Бога, който те е родил. Това е закон.

Има един закон, който хората не знаят: щом се усъмниш, щом в тебе проникне най-малкото съмнение, макар и никой да не го знае, ти губиш Божието благословение.

Имайте вяра, че Божията Любов ще ви изведе на добър път. Няма да се съмнявате в нищо! Туй подразбира законът на вярата: да не се съмняваш в тази велика Божия Любов, която ти е дала живот.

Има един закон в живота: никой човек не може да се съмнява в

себе си. Ако човек се усъмни в себе си, той или ще полудее, или ще се самоубие.

Вярата ще схващате като коренчета на едно растение, което посявате в земята и то чрез тези коренчета се крепи. По същия закон човек чрез вярата се крепи в Бога. Като се закрепвате силно, и Бог ще ви крепи. През всички времена и изпитания онези хора, които са имали вяра в Бога, никога не са били излъгани. Разбира се, има вяра, която може да се осъществи, но мнозина, макар и да са имали силна вяра, пак са били изложени на големи страдания, защото те са били необходими за тяхното развитие. Но като имат вяра, техните страдания се осмислят. Всички вие имате опитности за вярата и затова няма да градите нова, а ще развиете тази, която имате, за да може тя през нова фаза да мине.

Да допуснем, че имате лодка, която искате да изтеглите на брега. Тегли, тегли я един, не може сам да я изтегли, изгуби вяра. Дойде още един, теглят двамата, не могат да я изкарат; дойде трети, четвърти, пак не могат да я изкарат. Събират се най-после десетина души, ще могат да я изкарат. Така и вие ще приложите същия закон на действие. Ако един не може да направи някоя работа, то ще се съберат двама-трима-четирима до десетина души, докато най-после могат да я свършат. Това е законът на вярата. Когато всички се обединят, Божественият закон започва да действа. Слабостта на християните се заключава в това, че са разединени и като не може един да свърши някоя работа, те се отчайват и мислят, че и повече хора не могат да я свършат. Не, трябва да се обединят 10-20-30 души и с тази обща сила ще я свършат. Само по този начин като действате, ще имате резултат. Воля, воля трябва. За да успеете, трябва да развиете добрата си воля. Доброто, което е затаено в тебе, трябва да се развие по един или по друг начин. Всеки човек си има методи, чрез които може да работи.

Истинската вяра всякога образува една вътрешна връзка между две разумни същества. Това се нарича закон на вярата или закон на разумния живот. Силата, която образува тази връзка, ние наричаме „любов“.

Само Бог може да живее самичък в света, а всички същества от Бога надолу имат нужда да си помагат. Човек трябва да чувства, че има някой, който храни нежни и благородни чувства към него. Той трябва да знае, че има поне един човек в света, който е готов в даден случай да се пожертва за него. Тогава той има кураж да живее. Това е една морална сила, която крепи човека. Тогава той може да учи, всичко може да направи. Изгуби ли тази вътрешна

вяра, той мяза на една оскубана пуйка. Този закон работи навсякъде. Дето и да сте, все ще почувствате нужда от вътрешна вяра.

Човек трябва да държи единство на вярата. Не трябва да е в състълкновение с онези, които обича. Вярата, по закона на любовта, не трябва да е в състълкновение с онези, които го обичат. Ти, ако се блъскаш с онези, които обичаш, трябва да се разрушиш. Най-първо трябва да бъдем в единство с онези, които ни обичат, които вярват в нас и които се надяват в нас. Не трябва да разваляме Божествената връзка. Може да имаш много погрешки, ще гледаш да възстановиш връзката. Писанието казва: „Прости дълговете наши, както и ние прощаваме“. Прости дълговете на хората на Земята. На Земята е надеждата. Както Господ прощава, така прощавайте и вие. Извинявайте хората в духовния свят, тъй както Бог ви извинява.

Сегашното положение на хората е като това на чиновниците, които очакват всеки месец заплатата си. Добре, ако тези чиновници бъдат изхвърлени от местата си, какво биха правили? Значи вярата е онова състояние, онази сила вътре в душата, която може да помогне на човека да се приспособи, т.е. във всеки даден момент човек да не се изненадва от условията. Трябва да размишлявате, да премахнете тази стъстена атмосфера, която съществува между вас. Бъдете постоянно в размишление, докато започнете да чувствате, че придобивате една малка сила. Онези, които се упражняват с гимнастика, мускулите им започват да нарастват, а след това могат вече да вдигат и по-големи товари. Това е процес, при който постоянно има увеличаване. Вярата на едно дете и вярата на един светия се различават. Вярата на детето е в едно направление, а тази на светията – в друго. И ангелите имат вяра, но тяхната вяра е съвсем друга. Вярата подразбира един велик закон, в който няма изключение. Ако ние постъпваме съобразно този велик закон, в резултат не щеше да има никакво изключение. Ако някога няма резултат, причината се крие в нас – ние сме престъпили този закон.

Който вярва, всичко може; който не вярва, нищо не може. Това е закон.

Всяка енергия може да се превърне в даден случай. При превръщането вие вече имате едно съгъстяване. Ако не разбирате динамичния закон на съгъстяването, тогава вътре във вас се образува едно напрежение. Искате да се разширите, но не знаете как да се разширите. Тогава закона на разширението трябва да разбирате. Вярата е закон за разширение. Разширението донася освобождение. Следователно вярата е закон за освобождение от ограниченията.

Научно, какво нещо е вярата? Закон, с който човек се освобождава от ония неестествени ограничения. Казва: „Вярвам“. За да вярваш, ти трябва да знаеш как да се освободиш. Щом знаеш как да развържеш въжето, с което си вързан, ти имаш вяра. Ако умът не ти стига, не можеш да го развържеш, ти нямаш вяра. Щом искаш да го скъсаш, ти не си силен, ти нямаш сила. Пък в самия човек има динамична сила. Човека, както и да го връзват, той е в състояние да се развърже. Природата, като го е пратила в света, тя го е надарила с всички динамични сили. Ако знае, ако има закона на вярата, той всякога ще може да се освободи. Но човек не иска да прави големи усилия.

Имайте предвид, че Божият закон е строг, той иска за всяко нещо ред и хармония. На някои хора телата им са неустойчиви, но умът и сърцето им са устойчиви. На други пък телата са устойчиви, но умът и сърцето не са устойчиви. Човек, който вярва в Бога, никой не може да го обере. И да му вземе някой парите, ще се разкае и ще му ги върне.

Вяра без ум, без сърце и без воля не съществува. Това е закон.

Вярата е закон на интелигентност. Могат да вярват само интелигентните хора, а простите не могат да вярват. Вярата трябва да се предшества от висша интелигентност.

Съществува следният закон: чрез вярата си в Бога, човек привлича мъдростта. Само гениалните хора имат вяра. Талантливите хора имат вярвания, а обикновените – суеверие.

Вярата е закон, който определя степента на знанието.

Казвам: жива, абсолютна вяра е нужна за човека. Тази вяра съставя част от цялото. Тя е жив клон от цялото дърво. Този клон се развива, пуска листа и цветове и в края на краищата дава плодове. Живата вяра е атрибут на човешкото развитие. Без нея човек не може правилно да се развива. Вярата е проводник, среда, в която човек живее. Тя е закон, по който човешкият ум работи. Без тази вяра нито ученият става учен, нито материалистът може да работи, нито набожният осмисля живота си. Всеки човек има вяра според разбиранията си. В широк смисъл на думата, вярата съществува в човека като вътрешна необходимост, като вътрешен принцип. Тя не е някаква отвличена идея. Вярата е възможност за проявление на човешкия ум. Най-възвишеното в човека е неговият ум. Да мисли човек, това е най-голямото благо за него. Да мисли човек, това е най-голямата дарба, дадена му от Бога. Питам: какви трябва да бъдат мислите на човека? Мислите на човека трябва да бъдат

чисти, светли и прави. Нечистите мисли са условие за всички болести и нещастия в живота.

Казват, че вярата била сила. Не, но умът има на какво да се опре. Умът е една мощна сила, но един потенциал му трябва. Вярата е мощен потенциал, надеждата е един мощен потенциал, религиозното чувство е един потенциал. Умът става динамичен тогава. Щом премахнеш потенциала на вярата, човек отслабва, стремеж няма. Като отмахнеш надеждата, пак няма стремеж. Човек трябва да има едно чувство, към което да се стреми. Потенциал трябва да има.

Но вярата си служи с един ненаучен начин. Когато вярата в човека е силно развита, той интуитивно схваща. Ти например със закона на вярата интуитивно схващаш, че твоето положение след 5 години ще се подобри. Никакви данни нямаш, но в себе си усещаш, имаш едно вътрешно усещане, че след 5 години ще се подобри твоето положение, твоят живот. Или пък някой път чувстваш, че след 5 години ще се влоши.

Абсолютната вяра е свързана с онзи велик закон, който предсказва бъдещето.

Ако човек би разбирал вярата, той може по закона на вярата да види другия свят. Този, невидимият свят, ще се открие пред него. Не само да вярваш в нещо, което не виждаш, но чрез вярата ти можеш да станеш ясновидец, да виждаш нещата. Вярата е закон за виждане. Онзи, който не знае, вярата в него е като едно чувство. Но онзи, който е разбрал вярата, той вижда, може да направи своите заключения.

Можеш да вярваш в даден случай в това, което можеш да опиташ, да провериш. Но вяра, която не можеш да провериш, е суеверие. Вяра, която можеш да провериш, е вяра. То е закон за ума. Следователно, когато говоря за вярата, подразбирам онзи велик закон, чрез който ние постепенно проверяваме достоверността на онова, което е вътре в живота, което е във вселената. Един човек, който има знание, може да провери какво е състоянието на Слънцето. Ти, ако имаш ония трептения на червения цвят, или ако имаш трептенията на жълтия цвят, или ако имаш трептенията на синия цвят, ти можеш да влезеш във връзка със слънчевите жители и да се разговаряш с тях. Понеже светлината, това е езикът на слънчевите жители, те като говорят, образуват светлината и я пращат по целия свят. Светлината е техният говор, затова тя е толкова приятна.

Аз наричам вярата „закон за хранене“. Законът гласи: вярата е връзката, по която протичат Божествените сили в нашата душа.

Един закон гласи: колкото по-малко вяра имаш, толкова възвишеният свят става по-строг към тебе, и обратното.

Ще се въоръжите с вяра, с новата вяра, която излиза из дълбокото съзнание, че Бог живее с нас. За тази вяра Христос казва: „Ако имате вяра голяма, колкото синапово зърно...“ Това е вярата, която Бог разработва. Христовите ученици разбираха много добре закона. Те казваха: „Господи, придай ми вяра!“ Христос им казва: „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мен, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас“. Туй е законът на вярата. Всеки един от вас, който иска вяра, Бог трябва да се всели чрез Духа Си да живее в него и той да живее в Бога. Само тогава ще имате тази вяра, която премества планини и гори – вяра, чрез която всичко може да стане. Не е мъчно да се достигне тази вяра.

На Земята всеки един от вас трябва да има тия два процеса: да бъде търпелив и да има вяра, за да може да черпи едновременно и от двата свята. Щом си търпелив, ти имаш корените си в Земята, на физическото поле си, можеш да черпиш от соковете на Земята. Пък колкото по-силна вяра имаш, толкова повече са израснали твоите клонища и можеш да черпиш от топлината и светлината на Слънцето. Като съберем енергиите на Земята през тия корени и тези от Слънцето през клонищата и ги съединим в едно, самото растение придобива ценност за господаря си, защото се образуват в него сладките плодове.

Аз ви желая през този събор да придобиете две практически неща: търпение и вяра. Аз няма да казвам никому, че трябва да ме търпи, аз не употребявам в такъв смисъл думата търпение, но разбирам търпението като закон: да спуснеш дълбоко в Земята корените си и да работиш. (...) Търпението, това е проникване дълбоко в живота. Изкуството е, като дойдат мъчнотиите за мен, да мога да ги разграничавам дали са външни, или вътрешни. Има външни мъчнотии, има и вътрешни мъчнотии. Че Петко или Драган казали нещо за мене, това е външно нещо; има вътрешни и съществени мъчнотии. Там трябва да се спуснат корените, дълбоко в моя разумен живот. И след това, с помощта на вярата да се подигнат клонищата нагоре, над Земята.

**БЕЗПОКОЙСТВО, ТЪРПЕНИЕ, СМИРЕНИЕ,
МИЛОСЪРДИЕ, САМООБЛАДАНИЕ, ГНЯВ,
ГОРДОСТ**

Всички религиозни системи и науки имат толкова фалшиви работи, толкова лъжливи работи! Природата преследва фалшивите работи. Тя обича онова, което е нейно. Ние страдаме, че сме вметнали неща, които не са произлезли от законите на природата, от принципите на природата и не са произлезли от фактите на природата. Фактите на природата се отличават от един наш факт, законите на природата се отличават от нашите закони и принципите на природата се отличават от нашите принципи.

Та казвам: целия си живот ние прекарваме в смут. След като се родим, само безпокойства. Детето се мъчи да проходи, едва се дигне на краката – пращат го в училище да свърши четирите отделения, да свърши прогимназия, гимназия, университет, после трябва да специализира. Вземе диплома – хайде на работа го впрегнат. Започне да оправя света. Оправя го, оправя и погледнеш – остареє. Нито той се е оправил, нито светът се е оправил. Светът си върви по същия начин: Слънцето си изгрява както си знае, звездите изгряват както си знаят, реките текат по същия начин, житото расте както си знае, сливите растат както си знаят.

Имате една задача: дадат ви един орех и една череша, какво бихте направили? Ако изядеш ореха, не можеш да го посееш. Ако изядеш ореха, отиде вече – черупката не можеш да посееш. Ако ти дадат черешата, за предпочитане е като я изядеш, да посееш костилката. Ако имаш едно знание като ореха, тогава или ще го изядеш, или ще го посееш. Ако го посееш, след няколко години ще ти дава повече орехи, от които половината ще посееш, половината ще изядеш. С ореха не можеш да си позволиш това, което с черешата правиш.

Ние искаме да бъдем доволни в света, а нямаме един мироглед. Ти ако не знаеш как да ядеш, никога няма да бъдеш доволен. Ако не знаеш как да мислиш, никога няма да бъдеш доволен. Ако не знаеш как да чувстваш, да възприемаш, никога няма да бъдеш доволен. Ако не знаеш как да постъпваш, няма да бъдеш доволен.

Ние трябва да пресъздадем себе си! „Пресъздаване“ значи да се научим да мислим. Знаете ли колко е мъчно човек да се научи да мисли? Най-първо човек, за да се научи да мисли, трябва да е спокоен. Ти не можеш да мислиш, ако не си спокоен. Трябва да си съвършено спокоен. Трябва да се намериш в един свят на закони и да си спокоен. Ако не си спокоен, не можеш да мислиш. Ако се

тревожиш, не можеш да мислиш. Ти ще мислиш, но с тази мисъл нищо не се постига.

И знаете ли, че много пъти ние сами си създаваме своето нещастие? Вземете един човек, който е спокоен, обмисля трезво работите. Той пише писмо и дават му това, за което пише. Друг пише писмо и не му дават. Защото той, като е писал, вложил е безпокойството си в писмото. И като го четат другите, и те се безпокоят, хвърлят писмото и не му дават това, което иска. Първият е бил спокоен. Тогава и тези, които го четат, са спокойни. И вземат благоприятно решение.

Трябва да разбираме законите, по които е създаден човешкият ум. Онези същества, които служат на човешкия ум, това е човешкият мозък. Трябва да бъдем добре запознати с нервната система, да не безпокоим ума си. Често ние се безпокоим. Какво ни допринася безпокойството? Всякога, когато човек иска повече, отколкото му е дадено, безпокойствата идат. Исай толкова, колкото ти е възможно. Закон съществува: във всеки един момент ние приемаме толкова светлина в очите, колкото ни е необходима. Ако приемем повече, веднага започва едно спадане. Ако приемем повече въздух, отколкото ни е потребен, ние не се чувстваме доволни. Ако приемем по-малко, отколкото трябва, пак сме недоволни.

С постоянните си безпокойства човек пресилва сърцето си, създава му ненужна работа. Със своето безпокойство човек пресилва и мозъка си и създава на ума си една неразумна, безпокойна работа. Също така с неразумна работа човек пресилва и волята си. Какво придобива човек по този начин? Нищо не придобива. Какво трябва да се прави тогава? Ще дадеш на ума, на сърцето и на волята си толкова работа, колкото Бог е определил. Има една определена дажба за това. В природата съществува закон, който регулира работата на човека и разпределя енергиите в тази работа правилно.

Нашата глава служи за обнова. Ако човек познава местата в мозъка – той ще се обнови. Но има места в мозъка, ако се постави там, целия ден ще бъде неразположен. Има една област, отстрани горе на главата, ако се залостиш там, целия ден ще преживяваш страшни работи. Ще мислиш за сиромашията, какво ще правиш, ако те нападнат разбойници, ако стане земетресение, ако стане някоя война, ако дойде някоя буря, ако дойде наводнение. Все такива страшни работи ще ти идват на ум. Цялата вечер ще бъдеш такъв объркан: ако ям, ще се задавя, ако храната ми не се смеле, ако сърцето ми спре, ако гръбнакът ми се счупи, ако краката ми се изкълчат. Като мислиш така, как ще се обновиш, кажете ми! Не

може да се обновен, докато имате противоречия. Законът за обновата изисква да се премахнат противоречията.

Човек в света за две неща може да се безпокои и за две неща може да се радва. Ще ви кажа за какво може да се безпокои. Може да се безпокои, когато има да дава, може да се безпокои, когато има да взема. Има да дава и не знае на онзи, на когото има да дава, може ли да си уреди сметките с него. И когато има да взема, пак не знае дали ще може да си уреди сметките. Този закон е верен и в умствения свят, и в духовния свят, и на физическото поле – законът е все един и същ. Законът е един и същ, методите са различни.

Всяка тревога носи една ужасна отрова. Тогава тази отрова действа по един кабалистичен закон на числата. Направил една погрешка веднъж, 2 пъти, 3 пъти и дойдеш до едно място, дето ще експлодира. Не докарвайте нещата да експлодират. Днес се разсърдиш, утре се разсърдиш. За свое добро – не се тревожете. Щом дойде една тревога, сложи една мисъл, която да я уравни. От какво стават тревогите? Майките често се тревожат. Младите съпрузи един на друг си създават тревоги. Господари и слуги си създават тревоги. Целият свят е така направен, че хората едни други си създават тревоги.

Често ние се смущаваме за нищо и никакво. Някой ден времето е облачно, смущаваме се. Подухнал северен вятър – смущаваме се, че може да се простудим. Паднал малко сняг, понижила се температурата с 5-10 градуса, ние се плашим. Лошото в света ние го създаваме. Когато времето стане лошо и бурно, това показва, че в света съществува голямо безлюбие. Безлюбието образува зимата, любовта образува лятото и хубавото време. Те са две състояния. Тогава казвам: ние можем да изменим зимата, като внесем любовта. Веднага ще се измени зимата. Същият закон е: ти внесеш един безпорядък, дойде безлюбието, а безлюбието в ума намалява светлината, безлюбието в сърцето намалява топлината, безлюбието в тялото намалява силата. Ако започнеш да трепериш, щом най-малкият вятър те полъхне, намалила се е топлината, любовта в сърцето се е намалила. Като започне да не ти стига умът, любовта не работи. Това са правила, които всички трябва да ги имате, елементарни правила.

Проучвайте законите, които действат във вашето съзнание. Не изучавайте живота, както хората живеят, но както вие го живеете. Хората нямат правилни възгледи. Сега е класова борба. То е лично схващане. Богатите и сиромасите разрешават въпросите от лично

гледище. Те не са го разглеждали още от гледището на ближния. Още не са дошли да го разгледат от Божествено гледище, от гледището на Първата Причина. Какво мислят другите хора, върху това не се спирайте. Какво става сега в света, то е намясто. Ако една река залее, не се смущавайте – после тя ще се прибере в своето корито. Реката ту се повдига, ту спада. Какво иска да каже реката? Капелмайсторът като дига и слага пръчката, какво иска да каже? Маха наляво, надясно. Наляво има едно значение, надясно – друго. Ако ти вървиш в живота вляво, ти увеличаваш чувствата, ако вървиш вдясно, ти увеличаваш закона на светлината и нейното влияние.

Както природата мисли и работи, така и човек трябва да съгласува своите мисли и чувства, за да прояви волята си. Между ума и сърцето има известно съотношение, затова човек трябва да мисли и чувства правилно. Само тъй може да бъде активен, да прояви правилно своята дейност. Този закон действа и в природата. Забелязано е, че ако дейността на този закон отслабва, и зрението на човека отслабва. Децата имат по-силно зрение от възрастните, защото напрягат ума си, искат всичко да разберат и научат. Възрастният не се интересува много от външния свят, той се вглъбява в себе си, мисли за един далечен свят, поради което обективният ум отслабва. С обективния ум заедно отслабва и зрението. Защо трябва да се безпокои човек, че може да остане гладен, да се лиши от богатството си? Всяко безпокойство на човека показва, че той не разбира законите на природата, не вярва в нея и губи опора в живота си. Едно трябва да знаете: законите на разумната природа са вечни и неизменни. Те се различават коренно от човешките. Който живее в съгласие със законите на природата, никога не се изнедава. Измени ли на тези закони, човек се обезверява и казва: „Не мога да живея повече, нямам условия да се развивам“ и т. н. Кое дава право на човека да мисли така? Това са предположения, които не търпят никаква критика.

Ако един човек не може да контролира своите постъпки, ако не може да контролира своите чувства и мисли, той всякога е изложен на вътрешни промени.

Вземете първо вода, която е стоплена на 1 градус над нулата и капнете една капка на ръката. После капнете вода, стоплена на 2, на 3, 4, на 5, 6, 7, 8, 9, 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40 градуса, да видите колко ще издържите, да дойдете до едно положение, дето да ви е приятно. Най-първо вие не сте свикнали с топлината. Ако турите 45, 50, 60 градуса, ще ви опари. Ако турите топла вода на краката,

ако направите 10, 20 опита, и при 90 градуса може да издържате, дори да ви бъде приятно топло. Организмът ще започне да се приспособява.

Същият закон е и за обидата. Обидата е като топла вода. Има една обида топла, има една обида студена. Може да опитате от 2-3 градуса до 90 градуса.

Ако вие разбихахте закона на света на чувствата, вие сякхте да се лекувате, да премахнете много препятствия. Запример понякоя път сте кисели, иде ви да се разгневите. Имате нещо сладко, прекарайте го по устните, както сега се мажат с червило, да кажем с ябълка или с бонбон, после прекарайте езика по горната или долната устна, пооближете се. После намажете пак още веднъж и пак прекарайте езика си. Направете така 2-3 пъти.

Мъчнотиите, това са препятствия, при които се развиват енергиите в света. Ако тъмнината не съществуваше, светлината не можеше да се прояви. Само като се тури едно препятствие на пътя на светлината, тя се проявява. Мисълта, като срещне едно препятствие, чувствата, като срещнат едно препятствие, се проявяват, и волята, като срещне препятствие, се проявява. Като знаеш откъде е препятствието, ти си умен човек. И тогава ще имаш задачи. Всички мъчнотии в живота са неразрешени задачи.

Вашето днешно съзнание ни най-малко не влиза в страданието на животните, на растенията, даже на вашите близки. Всеки съзнава само своите страдания. Съберете страданията на всички. Ако има в света някой, който най-много да е страдал, това е Бог. Казваме тогава: „Докога ще страдаме?“ Дотогава, докато станем като Бога. Кога човек страда? Всеки, който не може да търпи, страда. А пък всеки, който търпи, не страда. Търпението е един трансформатор. Той превръща неразположението в една сила. Законът на търпението е една площ, която спира тези препятствия, тези вълни и ги превръща.

Търпението осмисля живота. Бог е дълготърпелив. Той вижда всички несподоби, неправди в света, но Той знае, че светът с насилие не се оправя. Ние не трябва да насилваме себе си. Нашите убеждения, стремежи трябва да бъдат съзидани върху закона на любовта. Всяко нещо, което правиш, трябва да го правиш съзнателно, от любов. Ако ти не можеш да туриш любовта в действие, да правиш с нея всичките работи, не можеш да бъдеш търпелив. Както Бог е търпелив, така и ние трябва да бъдем търпеливи. Мъчно е търпението. Някой път се възмущавате, че не сте оценени. Питам: хората оценяват ли Бога? Ако има Един, Който да прави добрини, това

е Бог! И при това всички хора проявяват такова мъморене! И Той ги търпи.

Та, турете в себе си тази мисъл: не да бъдете дълготърпеливи като Бога, но търпеливи. Дълготърпението е само за Него. А пък ние, като постигнем търпението, доста е. То е самообладание вече на силите на ума, сърцето и човешката воля. Търпеливият човек се владее.

Това е нетърпението – една обърната добродетел. Някои хора са много нетърпеливи, търпението е обърнато наопаки. Защото законът на търпението гласи: ти трябва да се спреш на едно място. Търпелив можеш да бъдеш до време, не можеш всякога търпелив да бъдеш. Докато се премахнат всички препятствия, докато има тъмнина в твоя ум, ще бъдеш търпелив, ще чакаш да се махне тъмнината, тогава ще започнеш своето движение. Нетърпеливите хора се движат в тъмнина. А в тъмнината се зараждат всички съвременни недоволства, които имате.

Онези хора, които не са търпеливи, причиняват големи смущения в невидимия свят. Затова всички, които са изпратени на Земята, са от нетърпеливите. От невидимия свят всеки, който е нетърпелив, пращат го тук да се прероди, да се учи. Тъй щото, щом сте слезли на Земята, вие не сте от търпеливите. На Земята сте дошли да научите закона на търпението. И всичките несгоди на живота са училище, дето искат да ви научат на търпение.

Често у нас има прояви, които ние не можем да си обясним. Някой път си тих човек, като ангел. Току кипнеш. Откъде иде това? Като че дойде нещо до ухото, кипнеш, започнеш да крякаш. След като мине туй състояние, казваш: „Нима така трябваше? Откъде дойде това нещо?“ Някой път разкряскал си се, изведнъж си изменил състоянието, станеш кротък, мирен. Казваш: „Откъде дойде туй смирение у мене?“

Казват: „Мъчно е да се въздържаш“. Въздържането произтича от един вътрешен закон. Ако ти не разбираш закона за въздържането, не е лесно да се въздържаш. И търпението си има закон. Ако ти не разбираш закона на търпението, не е лесна работа да търпиш. Да бъде търпелив човек, разбираме най-силният човек, гениалният човек.

В школата на Питагор като дойде ученикът, цяла година ще го подиграват, ще го обиждат и ако той издържи на всички тия подигравки и обиди, ще го приемат. Ако не издържи, казват му: „Не си за ученик“. Вие често идвате тук и казвате: „Еди-кой си ученик ме обиди“. В училището не се позволява никаква обида. Законът е:

който е обиден, и той е обидил някого. Щом аз се обидя, подразбирам, че и аз съм обидил някого. Онзи който не се обижда, подразбира, че той никого не е обидил. Такъв е законът. Ти мислиш, че ти си обиден, че си праведен, че са те обидили, че хората са виновни, ти не си виновен. Виновен си и ти. Тогава, щом не се обиждаш, добър си. И другите са добри. Щом влезеш в едно общество и се обиждаш, виновни са всички. Правилото в Божествения свят е така.

Закон е: ако искаш да запазиш разположението си, трябва да прилагаш самообладание. Понякога е достатъчно да мръднеш с една десетохилядна част от милиметъра, за да изгубиш самообладанието си. Затова е казано: „Малкото камъче катурва колата“. Разумният върви по пътя си и не дава ухо нито на оня, който го ругае, нито на оня, който го хвали. Той знае, че и двамата грешат. И ако рече да се спре и да се обяснява с тях, той греши. Той губи най-много. Речеш ли да се обясняваш с оня, който те кори, ще знаеш, че ако му кажеш една лоша дума, той ще ти каже две. Какво ще спечелите от това?

Закон е: ако искаш да запазиш състоянието си, трябва да прилагаш самообладание.

Законът на самообладанието трябва да дойде. Научете се да се самовладеете. Много мъчно е човек да се владее. Седиш някой път на стол и си казваш: „5 минути няма да се мърдам“. Затвори си очите и ушите и не се мърдай! Ще дойде време, нещо ще те щипне. Ако ти се мръднеш, така човек не можеш да станеш. Седни и няма да се мърдаш! И игла да турят, да не мръдне лицето ти. Тъкмо си седнал да размишляваш и си казваш: „В банка Гирдап пропаднаха 100 000 лева“. И направиш гримаса. 100 000 лева, 1 милион лева – нищо! Този умрял, онзи умрял – нищо! Отигъл при Бога. Сполетяло някого едно голямо нещастие – дошло му едно голямо благословение. Осиромашал някой – чиновник ще стане. Като стане човек сиромаш, научава се да работи. А пък като станеш богат, ще даваш. Като си сиромаш, ще работиш.

Турете мисълта да се самовладеете. Тихи и спокойни да бъдете. Господ те е пратил за една велика работа.

Да допуснем, че имате един приятел, когото не можете да търпите. Дойде ли той при вас, самообладейте се, не казвайте, че не можете да го търпите. Кажете си, че можете да го търпите. Това именно е самообладание. Закон в природата е, че туй, което не искаш да направиш доброволно, ще ти го наложат. Природата най-първо ти дава абсолютна свобода на постъпване и като не изгълниш

законите, почва да те ограничава. Казвате: „Ами ако аз съм един офицер и някой ме удари, не трябва ли да си изтегля ножа и да му кажа, че не съм говедо, а човек?“ Добре, но ти си полковник или генерал, паднал си в плен, войници те карат и удрят из пътя. Какво ще правиш? Можеш ли да си извадиш ножа? Не можеш. И ние сме в плен на една велика сила в света, срещу която на можем да извадим ножа си.

Човек, който няма истината, няма свобода. Човек, който няма любов, няма топлина. Животът в него не може да се прояви. Правите сега малки опити и с тях се самовъзпитавате. Когато кипнеш, ти не можеш да задържиш парата. Нека да се набере пара. Цяла фабрика може да кара тя. С кипването може да карате цяла фабрика. Тая енергия да я изразходвате из пространството безполезно, това е грях. Ще те питат: „Защо кипна? Каква фабрика караш? Защо изразходи тая енергия напразно?“ (...) И ако не се самовладеете, други ще ви владеят. Това е закон! Ако сами не се самоуправлявате, други ще ви управляват. Това е неизбежно. Свобода е дадена. Тя се дава само на онези хора, които се владеят. А пък робството е за всички онези, които не се владеят.

Представете си сега, че някой човек направи едно престъпление, за което го осъждат на обесване и то в една християнска епоха. Казват, че трябва да се обеси, защото някога и той е бесил другите хора. Затова и него сега трябва да обесят. Тебе те одумват, и ти одумваш. Тебе са те крали, и ти крадеш. По закон имаш право на това, но в този закон се крие онова вътрешно насилие, а насилието насилие ражда в света. И Писанието казва: „Не си отмъщавайте“. Бог казва: „Не си отмъщавайте, не давайте място на гнева. Каквото и да стане, не се гневете, не си отмъщавайте.“ Ако искате да си отмъщавате, оставете на Бога, Той да отмъщава. Божие е отмъщението.

Сега законът е: щом се безпокоя, то е едно състояние – заставен съм да изляза от положението, в което се намирам. Някой път човек се разгневи. Гневът е намясто. В каквото положение да се намери човек, то е намясто. Но в дадения случай с целокупния живот не е в съгласие. Ако всеки ден извършваш еднообразна работа, сърдиш се, сръдната не е намясто. Ако на всеки 100 минути се разсърдваш по една, намясто е сръдната. Ако на 100 думи казваш една дума, която не е намясто, намясто е. Ако кажеш 100 думи и повториш едно и също нещо, то не е на мястото си. Та казвам: разглеждат хората. Казвате: „Енергичен е този човек“. Наблюдавайте, като се разгневи този човек, какво хубаво лице има. Някой като се

разгневи, стане енергичен, отпуснатият няма линия. Като се разгневи, се изпъчи, иначе стои отпуснат. Кое е по-хубаво? Енергичното лице е по-хубаво.

Та казвам: вие понякога път искате всички хора да бъдат добри. Именно този човек, който се гневи, е много добър. Ти си добър, вземеш ножа, одрязваш хляба. Ако този нож не може да реже хляба, какво ще бъде с тебе?

Гневът не се дължи на никаква мисъл. То е чувстване. Причината за гнева е тук, при ушите. Има 3 точки. Гневът принадлежи на закона на разширението. Човек, който се гневи, се разширява. Всякога, когато човек иска да удари, размахва ръцете встрани – разширение има. Всяко разширение е гняв. Махате ръцете, кипнете, някой път като се разгневите, не знаете посоката, в която може да тръгнете. Гневът експлодира. Гневът има хигрометрично влияние.

Във вълка има едно чувство, което е силно развито. Когато се развие грамадна енергия, той усеща, че главата ще се пукне и тогава отива да воюва, намери някоя овца да я разкъса. Всички месоядни животни като хванат жертвата си, най-първо разтърсват животното, за да се освободят от набраната енергия. И у вас става същото. Когато понякога път се разгневите, казвате: „Иде ми да го разкъсам, да го раздрусам“. Да владее човек себе си, значи да владее разрушителните елементи, които бушуват във всинца ви. Те са вложени в тялото. Всички клетки не са възпитани. Да се възпита човек, значи всички клетки в неговия организъм да дойдат в хармония със законите на битието. Не всички клетки са музикални в човека.

Вълкът не може да направи престъпление в един случай; в друг случай вълкът може да направи престъпление. Вълкът може да направи престъпление – да изяде една овца; овцата не може да изяде един вълк. Овцата може да опаса една нива. Вълкът никога не може да опаса нивата. То са възможности. Ако вълкът изяде една овца, в кого е вината – във вълка или в овцата? В овцата. Какво търси овцата при вълка горе в планината? Ако овцата опаса една нива, овцата ли е виновна или нивата? Нивата. Какво търси нивата при овцата? Следователно законът е същият. Овцата, която стои на едно място, вълкът я изяжда. Нивата, която седи на едно място, овцата я опаса.

Какво нещо е доброто? Добър аз наричам онзи, който винаги отстъпва. Някои мислят, че доброто е идейно. Добрият човек винаги отстъпва. Силният отстъпва. Той отстъпва, отстъпва и ти като навлезеш в дълбоките води, ще се удавиш. Той отстъпва, отстъпва, ще дойдеш до едно място, дето ти ще започнеш да отстъпваш. Та

казвам: не се плашете от отстъпването и от жертвата, която човек може да направи в света.

В любовта има един закон, според който онзи, който отстъпва, е юнак, а онзи, който не отстъпва, е баба.

Казвате: „Защо човек трябва да бъде мек?“ Защото мекотата в човека е един събирателен процес. Ти със своята мекота събираш нещата, а със своята якота ги отблъскваш. При твърдите тела има този процес на отблъскване. Меките ги възприемат. Казвам сега: и в закона на възприятието има една мекота, която задържа нещата. Водата каква е, мека ли е? Когато един камък падне във водата, отваря му място. Този камък падне на дъното. Ние под думата „мекота“ разбираме мекота, която задържа нещата. Мекият човек задържа по-дълго време нещата в себе си, отколкото грубият човек.

Задачата на човека е да учи и да работи. Като учи, той непременно ще се обезсърчава – такъв е законът. Защо се обезсърчава? Защото пламъкът на неговите мисли, чувства и постъпки се намалява – влязъл е някакъв страничен елемент. За да се справи с обезсърчението си, той трябва да премахне страничния елемент и да усили отново пламъка си. Приложи разума си, направляван от мъдростта, за да усилиш пламъка на своите мисли и чувства! Без мъдрост разумният човек става жесток. Жестокостта се сломява от милосърдието, а милосърдието подразбира закон на жертва. Значи буквата „м“, като символи на материализма, трябва да се превърне в милосърдие. Това се постига чрез съзнателна и разумна воля.

Колкото и да е гениален, човек неизбежно ще мине през двата полюса на живота: егоизъм и милосърдие. Това е неизбежен закон за всички хора.

Като дойде на Земята, Христос трябваше да приложи два велики закона: законът на смирението и законът на търпението. Щом научите тези закони в тяхното практическо приложение, вие ще завършите своята еволюция на Земята и ще бъдете като Христа.

Смирението е закон за запазване на енергиите. С малко енергия смиреният извършва добра работа.

Разположението на сърцето към услуга във всеки даден случай, говори за милосърдие в човека. Ако след като направите услугата, започвате да разправяте какво сте направили, вие не разбирате закона на милосърдието. Според този закон доброто, което правите, никога не се споменава. Защо? Защото доброто, което сте направили някому, е написано както на вашия, така и на неговия гръб. Следователно всеки, който знае да чете, сам ще разбере какво сте

направили. Нека другите четат доброто, което сте направили. Не е нужно вие сами да го разправяте.

Всякога, когато човек печели повече, отколкото губи, той е доволен. Всякога, когато човек губи повече, отколкото печели, той е недоволен. Всякога загубата е свързана със закона на гордостта, печалбата е свързана със закона на смиреннието. Всякога, когато печелиш повече, учиш повече, отколкото изгубваш. То е възходящо състояние. Когато губиш повече и печелиш по-малко, е низходящо. Туй положение човек трябва да го знае, защо губи своето равновесие. Защото, ако не знае посоката си, ще се заблуди.

Какво става с оста на колата, която е натоварена чрезмерно? Счупва се или се изкривява. Същото става и с човешкия мозък, с човешкото сърце, когато се натоварят с мисли и чувства, непосилни за тях. Гордостта, тщеславието счупват осите на ума и на сърцето. Това е неумолим закон. Влезе ли в човешкия ум, гордостта сваля човека от висините, до които е стигнал, в най-големите дълбочини.

Когато умствените енергии вземат надмощие в живота на човека, в него се явява желание да стане виден човек на Земята. За да не изпадне в тщеславие, човек трябва да знае как да трансформира енергиите на своя мозък. Изобщо енергиите във всички светове трябва правилно да се трансформират, да не създават наслоявания в човека. Този закон трябва да се спазва при възпитанието на младото поколение.

Много ученици в гимназията изкарват първи клас, други – втори, трети, четвърти, пък най-силните остават. Като свършат гимназията, може да се случи най-способните в гимназията да останат назад в живота. Законът е верен. Някои ученици, които са били първи до трети клас, от четвърти нагоре почват да отслабват. И обратно, у някои като че се събужда нова енергия: от четвърти клас нагоре изкарват много добре. И аз отдавам това на една психическа причина и тя е следната: тия деца, като ги хвалят чрезмерно, у тях се развива тщеславието, в задната част на мозъка се привлича повече кръв, а предната част на мозъка се храни по-малко. Тъй че когато много ви хвалят хората, без да искат те ще спрат развитието на вашия ум. Затуй учениците не трябва да се хвалят много. Тщеславието е отзад, разбойник е то и всичката храница, която иде, я взема; и понеже умът е отпред, не може да се развива. И затова в Писанието се казва: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат“.

Та затуй ще чакате да ви хвалят хората след като умрете, на

гробницата, тогава ще слушате кой какво ще каже за вас – и добро, и зло. А живи докато сте, трябва да бъдете глухи за всичко.

Голяма е човешката гордост и човешкото тщеславие! Защото жените са на врата отзад,пиянството е отпред на слепите очи, а горе е човешката гордост. Постоянно си недоволен от живота, критикуваш. Казваш: „Как може с мене да се обхождат така! Как светът да е направен така!“ При най-малките неудобства си готов да се нахвърлиш върху законите на природата, защото нещата не вървят както ти искаш.

Естественото положение на гордостта е да се превърне в самоуважение. Гордостта е орда. „Орда“ значи събрани хора, вървят през просото. Думата „орда“ показва човек, който върви без посока, без-разборно. Горделивият човек безразборно иска да мине, не търси обикновени пътища. Може да мине през много пътища и да си създаде неприятности. Тогава какъв е законът? Гордостта и смирението са две противоположни неща. Всички разбират смирението като слизване надолу. Във вашия ум да е смирен човек, разбирате слизване надолу. Казвате: „То бива, бива...“ Вие нямате понятие за смирението. Вие считате смирението движение надолу, а пък гордостта – движение нагоре. Горделивият счита, че се движи нагоре, изгъчи се, качва се нагоре. Същата илюзия имаме, когато казваме, че Слънцето изгрява и залязва. Според вашето понятие смирението показва движение надолу, не може по-надолу да слиза. А пък смирението е качване нагоре. Смиреният човек е по-учен, той се качва нагоре, неговият хоризонт става по-широк и по-широк. Горделивият като слиза, неговият хоризонт се ограничава. Смиреният мисли, че е невежа, пък той е учен, мисли, че е ограничен, пък неговият кръг става по-широк. Горделивият слиза, неговият кръг на разбиране се ограничава, става по-тесен и по-тесен и най-последно дойде до дъното. Казва: „Животът няма смисъл“. То е крайната точка: „Животът няма смисъл“.

Щом си недоволен от живота, ти си горделив. Щом си доволен от живота, ти си смирен. Щом си доволен, ти се качваш; щом си недоволен, ти слизаш. Винаги клоницата са по-доволни от корените долу. Казвате: „Какво трябва да прави човек?“ Сменете тия състояния. Щом си недоволен, не слизай.

Трябва да знаеш течението в каква посока е силно, да можеш да го преодолееш. Гордостта е силно течение, което завлича човека. Целият наш свят трябва да се освободи от силното течение на гордостта, което влече всички хора. Често усещаме крайно изморяване. То е неестествено положение. Страдаш някой път от крайна

умора на ума, от крайна умора на сърцето. Отиваш в гъстата материя, харчиш повече. Няма да харчиш повече, ще балансираш бюджета – колкото харчиш, толкова и да печелиш. Щом харчиш повече, отколкото печелиш, тогава идат болезнените състояния.

Знаете ли на какво мяза докачането на хората? Господарката праща своя слуга – едно малко момче – да купи мляко в едно котле. Друго момче го замерва с камъни. То оставя котлето и отива да го гони. Други деца минават, бутват котлето и млякото се разлива. Момчето се връща в къщи и господарката му го набива. Казвам: това момче не може да стигне този, който го е ударил, защото краката на последния са дълги, а се връща в къщи и пак него бият. И всеки човек в света, който се спира да защищава честта си между хора, които нямат никакъв морал, всякога ще намери млякото си разсипано, другарчетата му ще го бият и господарката му също ще го бие. Този закон е верен. Понеже вие се разправяте с другите за себе си, господарката ви пита: „Ти защо остави млякото на пътя?“

Внесете светлина във вашия ум! И отстранете всеки един ропот! Да не поддържаме онзи ропот! Евреите, като ги извадиха от Египет от робството и отидоха в пустинята, роптаеха, че няма месце, че няма краставици. И трябваше 40 години да ги води Моисей, да обикалят, а можеха за 3 месеца да я минат. 40 години трябваше да я обикалят, докато се освободят от египетския страх. Ние, съвременните хора, имаме еврейския страх, който те са добили за 400 години в Египет. И като влязоха в пустинята, трябваше да научат онзи закон на вярата: че Бог ще промисли! Та вие си спомняте за стария Египет. От Египет сме излезли вече! През Червено море сме минали и сме в пустинята. Не сме влезли още в Ханаанската земя. Към нея отиваме. И ако вървим по правия закон, ще влезем. Ако не – ще обикаляме 40 години и ще имаме много мъчнотии.

Това, което е вярно за евреите, е вярно за всички. Много ропот има! Казваш: „Децата ми такива, жена ми такава...“. Благодарни на Бога и на всички тези хора, че са работили за тебе.

Един ден, като излезеш от това временно положение, теб те очаква нещо много хубаво. Ти си имал едно лошо състояние. Ти си в една овчарска колиба – няма да живееш постоянно там. В тази колиба не ти е приятно, но като извървиш известно разстояние, втори път ще срещнеш друга, по-хубава колиба. Едно твое състояние е една колиба. Едно твое неразположение е една колиба. Докато дойдете един ден до положение, когато ще живеете във ваше жилище, дето всичко е добре уредено, с всичките му удобства, с градините му, с цветята му, със стаите му, с шадраваните му, с

библиотеките му, с осветлението му, с пианата му. Всичко, което пожелае сърцето ви, ще го имате, но засега – не. Като минете по всички тези колиби да ги видите, накрая ще ви бъде това.

Като имате тази идея, ще настане примирението: ще се радвате, че Бог ви е повел по пътя и ще трябва да изкарате този път.

ИСТИНА, ЛЪЖА, СТРАХ, СПРАВЕДЛИВОСТ, ЧЕСТНОСТ

Колко уроци са ми давали да ме морализират! „Ти, господин Дънов, не говори така, бъди малко по-предпазлив, по-внимателен, ще докачиш хората.“ Е, хубаво, аз трябва да кажа истината, пък хората ще се докачат или не, то е друг въпрос. Законът е такъв, че аз трябва да кажа истината. И знаете ли какво би станало, ако човек престанеше да говори истината? Представете си, че една чешма се задъни в своя кран, а напора на водата ѝ е много голям, какво ще стане? Ще се разпука. Аз трябва да говоря истината, за да не се разпукам, а когато нещо се разпука, ще направи хиляди злини. Една необходимост е да говорим истината. Горко ни, ако не я говорим! И в края на краищата всеки от вас, в края на своята еволюция ще бъде заставен да изкаже абсолютната истина тъй, както си е. И сегашната карма не е нищо друго, освен едно отклонение от истината. Кармата се е зародила в момента, когато ние сами сме се отказали да говорим истината. Първият момент, първото отклонение, когато човек се е отказал да говори истината, е създал сегашната карма, която е родила хиляди злини. За да се освободим от нея, ние трябва да говорим истината и да започнем да я прилагаме в живота си.

Вие сега казвате: „Как е възможно да се изгуби Божията Любов?“ Тя, Божията Любов, не се изгубва, но ако вие имате енергия, която тече по жица и прекъснете жицата, енергията престава да тече. Не че енергията откън се е изгубила, но енергията, която иде към вас, не тече. Като спрете тока, който ви е полезен, вие ще спрете вашата мисъл. Тогава ще се намерите в тъмно. Умът ви ще стане тъмен. Токът се прекъсва. Трябва да разбирате закона, да идете да поправите на мястото. Може вие да не сте причината, някой друг може да е дошъл и да е прекъснал този ток.

Токовете на ума и на сърцето могат да се прекъсват. Те могат да се прекъснат от тия лъжи, с които се занимавате. Всеки ден се занимавате с лъжи и тия лъжи ги носите във вид на истини.

Ако си търговец, бъди един от най-честните, ако си адвокат, бъди

един от най-честните, ако си слуга, бъди един от най-честните, ако си майка, баща, брат или сестра бъди един от най-честните. „Възможно ли е това при условията, при които живеем?“ Възможно е. Приложете този закон навсякъде в своя живот.

Никой никого не може да излъже! Помнете това! Човек сам себе си може да излъже. Защо? Защото всеки човек разбира много добре своите интереси.

Човек не е създаден да носи нечистота. Той е създаден да носи чистотата в себе си. Аз предпочитам страдание без лъжа, отколкото щастие с лъжа. Аз предпочитам всичките несгоди в света без лъжа, отколкото всичките изгоди с лъжа в живота. Защото, ако ти имаш всичките несгоди в живота и имаш истината, ще дойде Божието благословение. Ако имаш всичките благословения, които Бог ти е дал, а живееш в лъжата, всичко туй след време ще се превърне в твое нещастие. Законът е такъв. Свобода има там, дето няма лъжа.

Има един закон, според който приемам само 25% от думите ви за верни. Когато хората се хвалят или укоряват, аз приемам само 25% от казаното за вярно, а 75% турям в моята каса.

Аз не съм срещал досега нито един човек, който може да каже истината. Малцина са тия хора, които могат да казват истината. Повечето хора заобикалят. Такъв човек, за да изнесе една истина, оттук ще обиколи, оттам ще обиколи, не върви по права линия, по Божествения път. Толстой е единственият в историята, който е изнесъл в своята изповед истината тъй, както трябва. Вторият е свети Августин. Има и други, но тия двамата са главните.

„Кажи ми истината!“ Чудна работа, някои хора искат да им се каже истината. Като не могат да кажат истината, как ще разберат истината? Ти не можеш да разбереш истината, ако сам не я говориш. Истината, това е най-хубавото, най-приятното състояние, което човек има. Тя е най-приятната свобода. За да имаш истината, трябва да бъдеш тъй свободен, че в целия свят да си радостен, весел, нищо лошо да не виждаш. Това е истината. При истината тия, малките неприятни работи, не можеш да ги видиш. Но истината на Земята има опаковка. Тия опаковки не са така красиви, както самата истина.

Някой казва: „Аз мога да кажа каквото искам“. Ако ти речеш да говориш каквото искаш, след една седмица хората ще кажат, че ти си луд, неразумен човек. Има един разказ за един млад момък, който се хвалил на своя приятел, хванал се на бас, че поне една седмица може да говори истината. Той за една седмица се скарал с

господаря си, с баща си, с майка си и най-после се скарал и със своята годеница. Тя му казала: „Като мене друга няма!“ Той си позволил да ѝ каже: „Не, и от тебе има по-красиви“. „Махни се, да си вървиш!“ Той се върнал при своя приятел и казал: „Спечелих баса, но всички изгубих“.

Питам сега: какво ще ви ползва да говорите истината, когато всичко ще изгубите? Това говорене на истината ли е? Онзи, който е казал, че годеницата му не е толкова хубава, той не е разбирал закона: човек може в една година да стане красив и в една година може да погрее.

В природата съществува един закон на едно постоянно противоречие. Цялото сегашно съществуване е потопено в такова едно противоречие и не знай досега такова противоречие да е съществувало. Вие понякога път мислите и опитвате голямото противоречие, което съществува. Че ако може да се опише всичкото нещастие, което съществува на Земята, вие не бихте издържали. Ако на кино биха ви представили противоречията, които съществуват, ако провидението би отворило сетивата ви да видите вашите приятели какво мислят за вас, какво чувстват, не знай колко в света биха останали да се обичат.

Тогава какъв е изходният пункт, какво трябва да се направи? Никакви външни закони не могат да уредят живота. Никакъв външен ред не може да уреди живота. Той съществува. Защото нито редът, нито порядъкът в природата, който съществува, нито Божи-ята Любов, която съществува, нито светлината, нито мъдростта, нито истината, които съществуват в природата, в която сме потопени, засега не са в състояние да ни избавят от туй голямо противоречие. Защо? Защото нашият извор не е извор на истината. Ти говориш за истината, но истината е само за тебе. Ти говориш за свободата, но само за собствената свобода. Под думата „свобода“ се разбира – истината носи свобода за всички същества едновременно. Като говоря за свобода, не подразбирам всяко едно същество. Тези същества, които сега са се умножили, са следствие на един неестествен ред на нещата. Много от животните са се разплодили повече, отколкото трябва. И на Земята има повече хора. Цитира се един стих: „Множете се и плодете се“. Но „множене“ и „плодене“ подразбират онези вътрешни възможности, които са дадени за един щастлив живот. „Плодете се и множете се.“ В реда на щастieto е благо. Но сега, за да се плодят хората, трябва да бъдат нещастни.

Ще се научим да бъдем искрени. Аз ви уча на един морал, който може да се приложи абсолютно без никакво изключение! И най-

хубавото правило в света е правилото, в което няма изключение. Всички правила и закони, които имат изключения, не са наши. Законът е закон без изключение и правилото е правило без изключение. В нашите правила, в нашите закони, в нашите постъпки няма изключения. Разбрахте ли? Запишете си това. Да не казвате: „Учителю, какво да мислим за нашия морал?“ Нашият нов морал е: без изключение да говорим абсолютната истина тъй, както е в своята същина, тъй, както е пред нас, пред нашето Божествено съзнание. Само при едно такова съзнание вие можете да станете пръчки, да пребъдвате на лозата. Само при едно такова съзнание можем да пребъдваме в Христа. Защото Христос, това е една абсолютна истина в себе си. Той казва: „Аз съм пътят, истината и животът“. Абсолютната истина е Той. И ако искате всинца вие да пребъдвате в Него, Той подразбира да пребъдвате в тази школа. Първо, тази равнодействаща сила ще я спазвате. Само така може да имаме една положителна наука. Няма да има мъчнотия, която да не можем да понесем в живота.

Изгубим ли истината, всичко ще изгубим и ще имаме една верига от страдания. Ще имаме друго вместо светлина – лъжата, тя ще дойде на нейно място. И тогава се нанизват всички страдания и работите се усложняват, докато всички наши лъжи се разпръснат и ние пак останем с истината, че животът ни не е такъв, какъвто трябва да бъде. Сега вие ще ми кажете: „Тъй е, Учителю, хубаво е за онези, които имат малко грехове, ами онези, които имат много грехове, как ще започнат да говорят истината?“ И с малко грехове, и с много грехове е едно и също. Единият грях е родил многото грехове и многото грехове са родили единия. Туй не е извинение. Щом си правил много грехове, ще правиш и много добрини. Туй е закон. Ако имаш хиляди грехове ще кажеш: „Господи, аз ще направя за всички злини в света и толкова добрини. Всичко ще поправя тъй, както Ти искаш.“ Ще се върнем и ще поправим. Може тази погрешка да ни коства хиляди години, все едно: дойде ли да изгълним Волята Божия, дойдем ли до истината, ние сме готови на всички жертви.

Само хората на постоянството, на великото търпение могат да намерят истината.

Неверните работи всякога губят от своето тегло, намаляват се. Ако премерите по този закон една прочетена книга, която съдържа истината в себе си, тази книга няма да изгуби много от своята тежест. Но ако една книга е написана с лъжи, тя ще изгуби. Светиите всякога имат една определена тежест. Светията не тежи повече от

90 килограма. Много е това – 70, 60, 40, 30 килограма. Един светски човек, който не е светия, може да тежи 120 килограма. Като го хване някоя болест, може 50 килограма да изгуби от своята тежест – той ще стане светия. Но когато оздравее, 50-те килограма пак ще дойдат на мястото.

Всеки един писател, за да пише добре, трябва да бъде справедлив. Има един закон, който гласи: всеки писател, който напише една незаконна, лъжлива строфа, ръката му ще изсъхне. Този закон ще се приложи. А всеки писател, който напише една свещена дума, едно свещено изречение, чрез което да научи хората на добро, ще се благослови. Ще знаете вече този закон: всеки писател, който в Името Божие каже една лъжа и поведе хората в кривия път, езикът му ще изсъхне за цели 10 поколения. Казвате: „Строг е този закон“. Не е строг този закон, той е закон на любовта.

Щом излъжеш, ти се свързваш с всички негативни сили в природата, които ще изчерпват всичките сокове на живота ти и ти ще останеш сухо дърво.

Казвам: който търси истината, той трябва да бъде смел, безстрашен. Затова е казано: „Страхливите няма да влязат в Царството Божие“. Казвате: „Ако човек всякога говори истината, знаете ли какво ще мислят хората за него?“ Ако не говори истината, знаете ли какво ще мисли Бог за него? Ако човек говори истината, хората ще кажат за него едно, но ако не говори истината, Бог ще каже друго. От една страна, хората ще говорят, от друга страна, Бог ще говори. Дадена е свобода на човека да избере или едното, или другото. Избере ли Божественото, той трябва да говори истината, каквато е всъщност.

В света съществува един вътрешен закон, който води човека към усъвършенстване. Това е законът на абсолютната справедливост. Съзнателният живот може да се разбере само по закона на справедливостта, а не по закона на любовта. Любовта е закон на живота. Когато животът влезе в човека, той ще дойде до любовта. А докато се усъвършенства, той ще се намира под закона на правдата. Сега хората се намират под закона на вечната правда, която е безпощадна, строга, но не и жестока. В правдата няма лицеприятие. Когато се натъкнете на правдата, тя няма да ви пита защо сте направили известна погрешка, но ще ви пита по какъв начин сте готови да я изправите и дали изобщо сте готови да я изправите. В този смисъл погрешките не са нищо друго, освен възможности за човека да прояви своята разумност.

Щом престъпиш един закон в природата, страхът се явява като

последица. Страхът е винаги придружен от едно свиване на капилярните съдове, свива се човек, схващат му се краката. При един правилен живот има правилно кръвообращение и правилно разширение и свиване. В един неправилен живот има свиване, а свиването е свойство на студа. Всички тела от студ се свиват.

Соломон е казал, че „страхът е начало на Божията мъдрост“. Така е било преди 2 000 години. Но сега Соломоновото правило не е вярно. Начало на Божията мъдрост е разумността. Сега законът е друг. Страхът не е важен елемент. По какво се различават разумността и страхът? Страхът има предвид само личното – тебе те е страх за своя собствен живот. Разумността има съвсем друго начало – разумността разглежда нещата изобщо. Тя разглежда не твоя индивидуален живот, но разглежда какви трябва да бъдат твоите отношения към всички същества.

Неприятното в живота е неразбраното. Туй, което разбираш, е приятно. Туй, което не разбираш, е всякога неприятно. Туй, което разбираш и го познаваш, от него не те е страх. Туй, което не разбираш и не познаваш, от него всякога имаш един страх. Тогава в човека има едно чувство на страх. Значи страхът е за всички ония неща, които не познаваме. От тях трябва да се боиш. За да не се боиш, какво трябва да правиш? Трябва да ги изучаваш.

Дръжте страха в себе си като предмет за изучаване. Значи да имаш страх, без да се страхуваш, да имаш гняв, без да се гневещ. Гневът е огън в огнището, а разгневяването е излизане на този огън навън. Човек трябва да се контролира, всичко да бъде под контрола на неговата воля. Уплашиш се от нещо и казваш: „В случая само лъжата ще ме спаси“. Страхът и лъжата вървят едно след друго. Щом дойде любовта, човек става смел. Любовта му казва: „Тръгни с мен! Аз ще правя добро, а ти ще се учиш.“ Сегашните хора са в положението на счупени грънци. Каквото сипеш в тях, всичко изтича навън.

Като се намери пред някаква опасност, човек започва да бяга. Защо? Защото не може да разсъждава. Единственото му спасение е в бягането. Мине ли опасността, той започва да мисли вече и не бяга. Следователно видите ли, че някой бяга, ще знаете, че той се намира пред някаква опасност и се страхува да не пострада. Значи бягането е в зависимост от страха. Колкото е по-голям страхът, толкова и бягането е по-силно. Учените казват, че някога движението на Земята е било по-голямо от сегашното. Оттук може да се извади заключението, че някога, в далечното минало, Земята е преживяла голям страх, от който днес се е освободила. Колкото по-голям е

страхът на някое тяло, толкова по-голямо е неговото движение. Обаче движението на това тяло не може да бъде безпределно. Ще дойде момент, когато силата, енергията, която кара тялото да се движи, ще се преустанови и то ще спре. Колкото е по-голям страхът, толкова по-малко работи разсъдъкът в човека. Щом разсъдъкът се увеличава, страхът се намалява.

Когато човек е чрезмерно страхлив, чрезмерно честолюбив и с малко развита надежда, той е всякога песимист. Защото страхът създава у него всички ония форми на препятствия, които той не може да преодолее; неговото честолюбие изпъква в ума му, той не може да се подигне, а при слабата надежда той не може да работи на физическото поле и всякога се поражда песимизмът. С този песимизъм се раждат най-лошите черти: да бъде мизантроп, да мрази хората, ражда се лукавство, хитрост, завист, омраза – раждат се отрицателните черти в човека.

Сега вие ще попитате защо се е появил страхът в света. Страхът е бил един велик закон в животинското царство. Това е най-великият закон, който има животинското царство. Онзи, който е слаб, казват му: „Законът не може да те избави, а краката ти трябва да са дълги. Туй, което може да те избави, не е законът, то са дългите крака.“ Страхът у животните е съвестта в човека. Съвестта у човека се явява заместница на страха. Вие може да имате тия две състояния. У вас може да се появи най-висшето у животните – страхът, а щом се подигне страхът, ще се подигнат много възпоминания от миналото, които не са красиви. Ще превърнете страха в съвест! Тогава ще се породи разум, разсъждение. Там се говори вече за право.

Човек може да бъде честен по закона, по външната форма на закона може да бъде честен, а в същото време може да бъде несправедлив. Може да е спазил всички форми на закона честно, обаче същността я няма вътре. Честността е нещо външно. Справедливостта е нещо вътрешно. Честността е мазилката отвън, справедливостта е съдържанието отвътре. Честността лесно се измива. Трябва човек често да маже, да измазва. Справедливостта, то е градеж вътре, съградено е едно здание, съдържание има. Тогава кой е за предпочитане: честният или справедливият? Честният човек е черна събрана вода, справедливият човек е изворът. То е само за уподобление, за да имате ясна представа, идейно. Справедливостта е изгрев, честността е залез. Изобщо старите хора говорят за честност. Като остарее човек, той става много честен. А младите говорят повече за справедливост. Младите в началото са справедливи, в края са честни.

Човек, като се отдели от Бога, най-първо е справедлив; като дойде до себе си, като обеднее, става честен, да не би да изгуби и малкото, което има. Честността е най-малката връзка, която го държи свързан с Бога. Защото ако и нея няма, той е изгубен. Справедливостта показва какво е бъдещето на човека. А пък като дойдеш до честността, ще знаеш, че нито крачка повече напред не можеш да направиш, отдето си дошъл, ще се върнеш назад. Тогава имаме две движения: честността е движение напред, справедливостта – назад.

Справедливият човек гледа назад, честният трябва да гледа напред. Справедливият трябва да гледа назад, понеже опасността е отзад, напред е всичко уредено. Той се връща назад, за да уреди работите, а пък честният трябва да върви напред. Способностите, чувствата и действията на човека са по особен начин съединени при справедливия. Особен начин има на съединение и при честния. В справедливостта ти имаш предвид да уредиш работите на другите, не своите си работи, но повече работите на другите. Щом уреждаш първо своите работи и после уреждаш работите на другите, ти си честен. Справедливостта помага на общото, честността – на частното.

Ти си недоволен, казваш: „Дотегна ми да живея“. Несправедлив си, нищо повече! „Не мога да търпя тази гладория.“ Несправедлив си. Ти не си гладувал толкова, колкото дървеницата е гладувала, ти не си гладувал толкова, колкото паякът е гладувал. Със седмици той, горкият, седи с философско търпение, 3-4 седмици не е ял. Погледне и каже: „Божия работа! Ако дойде.“ Направи една мрежа, втора мрежа и пак търпи, казва: „Божия работа!“ Пък човекът, ако един ден не яде, ще окряка орталъка.

Справедливият човек се отличава с едно от най-хубавите качества. Никога не обвинявай хората за това, което ти сам не си в състояние да направиш. Справедлив бъди! „Ама не ме уважават хората.“ И ти не ги уважаваш. „Не ме обичат.“ И ти не ги обичаш. „Добре не мислят.“ И ти не мислиш добре. „Не ми помагат.“ И ти не помагаш.

Ти имаш един свой приятел или някой познат, или непознат, дали го обичаш, или не го обичаш, то е друг въпрос. Защото законът на любовта е закон на съвършенство. А справедливостта е, която ти можеш да прилагаш. Дали човек е добър или лош, ти трябва да бъдеш справедлив! Да се отнесеш към него тъй, както трябва. Може този човек да е лош, той ти е работил, направил ти е една малка услуга, плати му. Справедлив бъди! Пък сегашните хора са несправедливи. Ако вие приложите закона на справедливостта, тогава

ще разберете и приложите закона на любовта. Все за любов говорите. Ако вие не приложите справедливостта, за любов не може да се говори.

ОМРАЗА

Имаш един приятел и той умира. Неестествената промяна е в това, че той живее, но между него и тебе няма съобщение. И той тъжи, и ти тъжиш, и той скърби, и ти скърбиш, не знаеш къде е, постоянно мислиш за него. Психологически закон има: ти не можеш да мислиш за едно същество, което не мисли за тебе. Ние мислим за Бога, понеже той мисли за нас. Ние проповядваме, че обичаме Бога, понеже Той ни обича. Не можеш да не обичаш този, който те обича и не можеш да не мразиш този, който те мрази. Не можеш да не подозираш този, който те подозира. Някой ще каже: „Този закон е друг. Ние трябва да обичаме.“ Когато аз казвам, че трябва да обичаме, аз разбирам едно неизменно, здравословно състояние. А щом говорим за омразата, щом говорим за злобата, за подозрението, аз разбирам болезнено състояние.

Омразата може да се яви само ако първо си обичал. Не може да мразиш, преди да си обичал. Невъзможно е. Аз желая да видя някой от вас да може да мрази, без да е обичал. Омразата е второстепенно отношение, което произтича от закона на любовта. То е едно инертно състояние. Щом като престане любовта, която си имал на едно място, идва омразата. Или казано на друг език – всяко отношение, което всякога можеш да реализираш, от което всякога можеш да имаш полза, се нарича любов. Отношения, които не могат да се реализират в живота, се наричат омраза. Омразата зависи от всички ония неща, които ти не можеш да реализираш. Те се отпечатват в съзнанието като противоречие. Мразиш някого или се гневеш, защото спрял те е в пътя или те препятства. Или те е обидил с нещо.

Между омразата и скъперничеството има сходство. Ти мразиш някой човек. Защо? Защото не ти дава! Щом ти дава, ти няма да го мразиш. Всяка омраза произтича от факта, че някой те е неоправдал, взел ти е нещо, направил ти е някаква вреда, лишил те е от нещо. А пък в любовта е обратното: всички хора, които са ни дали нещо, ние сме склонни да ги обичаме.

Всеки човек, който ти прави някоя пакост, той те обича. И като те мрази човек, той те обича. Че той целия ден върви и търси да те

намери някъде. Той без теб не може. По вестниците пише за тебе, навсякъде пише за тебе. Обича те човекът, препоръчва те навсякъде. Той е заинтересован. Той вътрешно те обича, а пък външно се показва, че не те обича. И онези, които не знаят този закон, казват, че той не обича. Не, обича човекът! Само че не разбирате дълбокия смисъл, който се крие в природата. Мислите ли, че Бог, Който допуска всички страдания, които минават през вас, не ви обича? Вие се самозаблуждавате. Мислите ли, че онзи учител, който ви дава една мъчна задача, не ви обича? Че той има доверие във вас. Мислите ли, че онзи учител по музика, който ви дава едно мъчно упражнение, не ви обича? Обича ви. Но той има доверие във вас.

Какъв е великият закон? Не можеш да любиш този, който нито те люби, нито те мрази. Две условия: за да можеш да любиш някого, той трябва или да те люби, или да те мрази, едно от двете. Но ако той няма тези две разположения към тебе, туй чувство на любовта не може да се яви.

Законът на любовта еднакво привлича нещата. Като обичаш и като мразиш човека, еднакво го привличаш. Само че онзи, когото мразиш, той има едно свойство – той всякога взема от тебе повече. Който те мрази, ще вземе винаги повече, ще ти даде много малко. По това се отличава.

Който мрази, той предава енергия на онзи, когото мрази и по този начин го прави по-деятелен, по-активен. Който мисли за някого добре, той го прави по-разумен. Следователно, ако някой ви мрази, радвайте се, защото той ще ви предаде повече активност, т.е. ще усили волята ви. Това означава разширяване. Който мрази някого, той му принася полза. Ако знаеше това, той не би го мразил. Законът е такъв.

И окултният закон гласи тъй: не противодействай на омразата, понеже щом ѝ противодействаш, ти ѝ даваш повече сила. Щом ѝ противодействаш, ти я признаваш за реалност, а щом противодействаш на тази реалност, ти я признаваш за сила. Мисли само за любовта, говори само за любовта, а остави омразата така, да си действа. И право казва Христос: „Не противи се злomu“. Защо? За да не му даваш сила. Щом му противодействаш, ти му даваш сила да черпи от тебе. Щом твоят ум е зает с някой човек, който те мрази и искаш да му противодействаш, този човек черпи сила от тебе. И можеш да речем, че омразата, това е кражба по законен начин, изнудване, вземане на човешката енергия. Във физическо отношение който те мрази, всякога ще те омаломощи, ще те удари, главата, крака ще ти счуши. И в умствено отношение, и в духовно

отношение той ще иска да вземе своята енергия. Следователно Христос казва: „Не противи се злему, а мисли за доброто в себе си“. И там е мъчното, понеже злото, това са интелигентни същества от черното братство и те казват: „Противи се на злото, защото само така ще проявиш своя характер“. За тях да вършат зло е живот, да вършат добро е смърт. Както в Бялата лежа е изключено злото и всеки се наказва за него, така и в черната лежа е изключено доброто и всеки се наказва, когато върши добро.

Сега вие сте в школата на Бялото братство, а работите с методите на черното братство – наляво сте. Защото всеки момент сте наляво или надясно. Разгневиш се – наляво си, любиш – надясно си. Такъв е пътят на обикновения живот. Всеки момент ще се меним ту наляво, ту надясно, докато дойдем до положение да различаваме тези състояния и веднага да схванем момента, че искат да те изкусят. Като дойдете до тези моменти, трябва да дадете път на своята интуиция да се прояви, да не ѝ се противите и тогава ще победите изкушението.

Според този закон, ако някой ви критикува, вие няма да му обръщате внимание, ще си вървите по своя път. Няма да се спирате да разсъждавате за критиката. Спрете ли се да разсъждавате, вие давате сила на критиката. Вие си вървете в този път, в който сте убедени, който сте опитали, без да обръщате внимание на критиката.

Като говорим добро за другите хора, ние печелим, а когато говорим лошо за хората, те печелят. Такъв е законът. Ако съзнателно го правите – те да печелят, ще се радвам на туй ваше самоотричане.

Който ви обижда, несъзнателно ви прави услуга. Като знаете това, не търсете правото си. Оставете Бог да ви отдаде правото. Докато сами търсите правото си, никакво благословение няма да получите. Щом се оставите на Бога, Той да се застъпи за вашето право, вие ще получите Неговото благословение. Когато ви хулят, гонят, обиждат, благославяйте Господа в себе си, за да получите Неговото благословение.

Аз искам да ви освободя от една идея, че само с вяра не става. Вярата подразбира, че трябва със своята мисъл да работя, да тръгна в правия път. Да допуснем, някой те е обидил и ти не можеш да се примириш. Това е една спънка. Ти ще мразиш този човек и като го мразиш, пак ще постигнеш нещо, пак ще имаш някаква цел. И като обичаш някого, пак имаш някаква цел. Не е лошо това. Но какви ще бъдат постиженията в единия и в другия случай? Ако

мразиш, дълго време ще носиш в ума си този грешен човек. Той ще ти причини най-големите пакости, а ти нищо няма да спечелиш. Какво трябва да направиш? Тури в ума си мисълта: „Няма да се занимавам с него. Ще му простя!“ Само така можеш да се освободиш от него, той сам да си ходи. За тия случаи се отнася максимата, която Христос е дал: „Любете враговете си!“ Това е закон, който съществува в света.

Едно движение в природата може в началото да е съвсем малко, както разстоянието между страните в тъгъла, но колкото се удължават страните, то расте, в далечното пространство тия линии се разклоняват в милиони и милиарди километри. Един малък прогрес в основата, за бъдеще произвежда големи резултати. Не се чудете. Казвате: „Малка работа“. Тия малките работи, те са големи работи. Един градус в началото после има големи последствия. Някога една добра дума произнесена, може да те направи ангел. Някой път една лоша дума, казана тъй, както не трябва, може да те направи дявол. Една добра дума може да те направи ангел и една лоша дума може да те направи дявол. Такива са резултатите в природата. Трябва да бъдем много внимателни. Затуй погрешките в човешкия живот трябва съвсем да се изправят. Всяка една погрешка, която не се изправя, има лоши последици. Като направи погрешка човек, веднага да я изправи. Понеже последиците на доброто са по-добри, на злото са много по-лоши. Ако омраза се задържи дълго време, много лоши са последиците. По закона на наследствеността цели семейства са изчезвали по причина на някаква омраза. Понеже не са спрели омразата, дали са ход и цели семейства са изчезвали. Не само това, но цели човешки раси са изчезвали по причина на омразата.

В какво седи свободата да не обичаш никого? Тогава няма защо да седите на Земята. Какво търсите на Земята? „Лоши са хората.“ Какво търсите между лошите хора? После се явява друг въпрос: кого трябва да обичате? Обичате някого, но идва и другият закон: вие не може да обичате всички едновременно. То е несъвместимо с човешкото естество. При сегашните условия сегашната нервна система не може да издържи целокупната любов на всички хора. И ще бъде голямо нещастие за вас, ако всички хора ви обичат. Вие ще се разтопите. Трябва най-малко половината от тези хора да ви намразят, за да живеете. Омразата в това отношение е един стимул в живота. Ако омразата стане 100 на 100, вие сте изложени на едно друго положение. Тези контрасти съществуват като една вътрешна необходимост в живота.

Друг закон гласи: когато хората не те обичат, ще остане поне един да те обича; и когато всички хора те обикнат, ще остане поне един да не те обича. Това е неизбежно. Този закон се отнася до сегашната фаза на човешкото развитие.

Питам: защо е необходима равнодействаща сила? За да регулира човешките чувства. Задавали ли сте си въпроса, как се раждат омразата и лъжата? Защо хората мразят и лъжат? Въпреки това, Христос казва: „Да любим враговете си!“ Той е обосновал това с един велик вътрешен закон. Според вас това е неестествено. Казваш: „Невъзможно е да любя врага си“. Де се ражда омразата? В човешкия ум. Опитайте се да отнемете възлюблената на някой момък, да видите какво ще стане с него. Той веднага ще започне да мрази. Той е образувал с момата права линия. Щом отнемете момата, образува се крива линия и той започва да мрази. Дето има омраза, там любовта отсъства. „Как да се излекуваме от омразата?“ Като върнете момата на момъка. „Как да дадем хубавата мома на недостоеен момък?“ Кой момък е достоен? Според мене, ако един момък е достоен, всички момци са достойни; ако един момък е недостоеен, всички момци са недостойни. Такъв е законът в математиката. Всички момци имат общ знаменател, а различни числители; всички моми имат общ знаменател, а различни числители.

Единственият закон, който действа в света, това е законът на любовта. Едновременно с него действа и противоположният закон – законът на омразата. Докато люби и мрази, човек живее и се развива правилно. Като престане да люби, върху него действа само законът на омразата и той започва да се втвърдява. Ние превеждаме думата „омраза“ с думата „студ“. Щом някоя планета започне да изстива, нейната песен е изпята вече. Докато младата мома играе на хорото и в сърцето си има любов, тя живее. Щом престане да люби, животът ѝ се свършва. Ако се ожени и престане да люби, между нея и възлюбленият ѝ настават крамоли, недоразумения. Днес се карат, утре се карат, докато един ден къщата им запустее. Как ще запустее? Като заминат всички за онзи свят. И жената, и мъжът, и децата заминават за онзи свят, къщата им се изпразва и помен не остава от тях. В който дом влезе омразата, тя всичко ще помете. Единствените хора, от които не остава никакъв помен, това са хората на омразата.

Някой казва, че мрази. С това той иска да каже, че е свободен да се проявява както желае. Ако иска, той може да изпита омразата на хората, но сам не трябва да мрази. Като обича, човек все ще изпита омразата на хората, но сам не трябва да мрази. Да мразиш,

значи да изневериш на себе си, да изневериш на цялото човечество. Колцина от вас сте свободни от омразата? Кой човек може, като кажат нещо лошо за него или за веруюто му, да не се обиди, да не прояви омразата си? Има такива хора, но те са малко. Повечето хора, като ги обидят, веднага се нахвърлят върху тия, които са ги обидили и търсят начин как да им отмъстят. И след това ще се молят на Бога да махне този изедник от Земята, да се освободят от него. Защо да не се помолят за този човек, да му помогне Бог да познае любовта, да преобрази живота му? Трябва ли да искат от Бога да отнеме разума на този човек, да излее съдържанието му, да обезсмисли живота му? Какво ще стане с тях, ако друг някой се помоли и на тях да се даде същото нещо?

С този човек, с когото ти искаш да образуваш хармония, сте два противоположни полюса. Ти не можеш да завържеш с него никаква връзка, ако не туриш между вас друго някое живо същество. С някои хора, за да се хармонираш, трябва да прекараш мисълта си през още един, двама, трима. Пък някой път трябва да прекараш 12 души в мисълта си, докато се хармонираш с него. Светските хора изучават този закон. Когато някой човек ги мрази, ще намерят отдалече негов приятел, да каже една дума. После ще намерят втори, трети, четвърти, докато 7-8 души му говорят и в него настане промяна. Изобщо духовните хора не изучават законите, казват: „Господ ще уреди въпроса“.

Има друг закон: ако искаш някой човек да ти помага – онзи, който не те обича – ще намериш най-хубавата черта, която има в себе си, с която той е роден, ще държиш тази хубава черта в ума си и ще му желаеш доброто. Няма да му казваш, че го обичаш. По този начин ти можеш да го разположиш да измени своето отношение към тебе.

Българин на българин враг не може да бъде – такъв е Божият закон.

КРИТИКА И ПРОЩАВАНЕ

Божественият закон изисква от всички хора взаимно почитание и уважение. Защо? Защото всички хора са създадени от Бога. Ако някой трябва да съди, това е Бог.

Онзи, който разбира живота, той не мисли аз как ще живея. То е моя работа аз как ще живея. Казвам: Бог ни е дал абсолютно доверие. Той ни е дал живота и в този живот ни е оставил свободни.

Когато се върнем в невидимия свят, може да ни искат сметка, но в този живот няма какво да ни ревизират. Той ни е оставил напълно свободни. Радвайте се на онази свобода, която Бог ви е дал! Когато доведоха при Христа онази блудница, искаха да Го предизвикат. Той писа на земята, прави своите изчисления. Казват: „Ти какво казваш? Според Мойсеевия закон тази жена трябва да я убием с камъни.“ Христос казва: „Който от вас е праведен, да хвърли камък“. Когато всички се разотидоха, Той я пита: „Не те ли осъди никой? И аз не те осъждам. Иди и не прави тия погрешки!“ Онова доверие, което Бог ни е дал, не престъпвайте. аз казвам: не злоупотребявайте с доверието, което Христос има към вас. Туй трябва да бъде като едно мерило. Не искам едни други да се съдят. Всеки себе си да съди според закона на Божията Любов, според закона на Божията Мъдрост, според закона на Божията Истина и свобода. Тогава само ще се образува едно общество и вие ще се разбирате.

Не съдете, за да бъдете близо до своя Баща. Не философствайте, за да бъдете при нозете на своя Учител! Това са закони за праведния, който иска чрез вярата да бъде жив.

Днес много хора не успяват в живота си, само защото се занимават с критика.

Закон е: не изнасяй навън нито добродетелите на хората, нито техните грешки. Ако нарушиш този закон, сам ще се сгънеш. Тури погрешките на хората далеч от очите си на разстояние най-малко половин до един километър да ги гледаш с далекоглед.

Стремете се към изучаване на ония закони, които разрешават противоречията. Представете си, че вървите по един път. Настига ви един човек, застава от лявата ви страна и започва да ви укорява, да говори обидни думи по ваш адрес. В същото време от дясната ви страна застава човек, който ви говори добри думи. Колкото първият човек ви хули и обижда, толкова вторият ви хвали и говори за вас най-добри думи. Какво трябва да правите? Вие сте тръгнали за далечен път. Очакват ви някъде, за да получите голямо наследство от няколко милиона лева. Трябва да се явите в определен час. Ако закъснеете, ще объркате работата си. Вървите по пътя и си казвате: „Ако се спра само за момент да се обяснявам с този, който ме хули, или да благодаря на тоя, който говори добре за мене, ще объркам работата, за която съм тръгнал“. Как трябва да постъпиш? Ако си ученик, ще бъдеш глух за укорите и за похвалите. Ученикът знае, че който говори добре за хората, повдига себе си, който говори лошо, сам се понижавя. Прилагайте тоя закон, без да се смущавате. Ако

го прилагате, всичките ви мъчнотии и страдания ще изчезнат. Това е един от великите закони на живота. Ученикът се отличава по това, че прилага законите на разумната природа. Те са закони и на великия целокупен живот.

Закон е: човек, който се оплаква от хората, нито той ги обича, нито те го обичат.

Разчитайте на ония дарби, които Бог ви е дал и не се занимавайте с дарбите на хората. Оставете те да се занимават със своите дарби. Бог ви е дал всичко преизобилно. Занимавайте се със своето изобилие. Когато свършите своята работа, можете да се занимавате и с работата на другите. Мъчно е да се занимаваш с дарбите и с погрешките на другите хора. Закон е: тоя, когото в даден момент осъждаш, това си ти. Не разбираш нещо – неразбирането е твое, това си ти; ако разбираш, пак си ти. Трябва да разбираш нещата добре, да придобиеш равновесие. Казваш: „Това е противоречие! Как е възможно това?“

Спазвайте закона: бъдете снизходителни към погрешките на хората и бъдете строги, вискателни към своите погрешки.

Бъдете разумни търговци, че като произвеждате стока, да сте осигурили пазара ѝ, да се пласира. Кой е пазарът на вашите плодове? Приятелите ви. Ако връзката между двама приятели е правилна, те ще се обичат. И двамата ще дават и възприемат правилно. Обмяната между тях е правилна. Щом се наруши хармонията в отношенията им, стоката им се разваля. Те търсят нови приятели да пласират производството си. Този закон има приложение и във физическия, и в сърдечния, и в умствения живот на човека. Във всички области на живота трябва да съществува правилна обмяна.

Като знаете закона за правилната обмяна, не се спирайте върху отрицателните черти на човека. Срещнете ли някой свой приятел, спрете вниманието си върху една от неговите добри черти и я дръжте постоянно в ума си. Колкото пъти си спомните за него, мислете само доброто му. (...) За да си въздействате благоприятно, дръжте в ума и в съзнанието си добрите качества на близките си. Не се спирайте върху отрицателните страни и прояви на живота. Новата философия, новият живот изискват това от всеки човек.

Ти, като изследваш някой характер, казваш: „Той има мечи характер“. Онзи, който не забравя обидата, има мечи характер. Трябва да пазим някои хора да не ги озлобяваме. Не трябва да правим бент в техния ум и в тяхното сърце и да искаме да се проявят такива, каквито те не могат да бъдат. Защото в живота трябва да

изучаваме хората такива, каквито Бог ги е създал. Някои хора са енергични, волеви, силни. В някои хора чувствата са много силни. Не трябва да реагираме на чувствата им. А пък в някои хора мислите са силни. Всякога трябва да искаме хората да се проявят такива, каквито Бог ги е създал. Ако не спазваме този закон, навсякъде ще се раждат неприятности.

Някой ще ти каже: „Слушай, да ти кажа една тайна“. И ще намерите един глупав като вас и ще му разправите. И той ще иде, и той ще разправи същата история с качулче. И стават толкова качулчета! После ще го съдиш. Казваш: „Нали казах тази работа да не разправяш. Та ти си ме изложил!“ Та ти сам си се изложил. Ти нямаш право да оправяш чуждите работи, ако разбираш Божия закон. И щом като чуеш нещо, ще идеш и ще го разправиш на Господа. Кажи: „Господи, казах ми нещо. Не го зная туй нещо какво е, изпратиха го по телефона, ти да се занимаваш, Господи, с това.“ Защото това е Негова работа. А пък ти, да се освободиш, ще го разправиш на този, на онзи, ще го представиш тъй, както не е. Тогава питам: ще го изправиш ли? Едно правило ще ви дам, помнете това всички: когато обичаш някого, не ходи да разправяш неговите недъзи на другите хора, защото ти няма да го оправяш, а с туй ти осакатяваш себе си, осакатяваш и процеса на твоето развитие. Затова, когато обичаш някого, не му разправяй погрешките. Този, когото обичаш, той сам ще си поправи погрешката и то 10 пъти по-хубаво, отколкото ти можеш да я поправиш.

Отвън никой не може да направи човека безчестен. Ако той мисли за себе си, че е такъв, то е друг въпрос, но ако той не е безчестен, целият свят може да говори за него каквото иска, той няма да стане такъв. Ако аз сам не се съдя, никой не може да ме съди! Съденето подразбира да осветлиш съзнанието на някого, да изправи погрешките си. Такъв е законът. Ако вие искате да съдите някого, трябва да седите поне 3 пръста по-високо от него и тогава ще можете да го съдите. Може да ме съди само онзи, който седи по-високо от мене. Само великият художник – учител може да даде мнението си за някоя хубава картина, но начинаещият ученик няма право да дава мнението си. Затова нека не ви смущава мнението на другите. Вие ги изслушайте, но не отбивайте струята на вашата енергия от своя път.

Законът е такъв: аз трябва да се съдя. Ако съм направил една погрешка, аз трябва да я видя, а не ти да виждаш моята погрешка. Когато ти виждаш моите погрешки, ти си на кривия път, а щом аз виждам своите погрешки, аз съм на правия път.

Много неща има още да ви кажа, но нито ще ги разберете, нито ще ги приложите. Защо? Защото съвременните хора още са крайно користолюбиви и жестоки. Обаче те трябва да знаят, че с жестокост и користолюбие не може да се припари в Царството Божие. Казват: „Велик е Бог, велико е Неговото Слово!“ Велико е Словото Божие, но то иска изпълнение, то иска чистота. Забележете, днес рядко ще срещнете човек, който като види двама млади, мома и момък, да не придаде изопачен характер на техните отношения. Това са плевели, от които човек трябва да се освободи. Имате неразположение към някого, трябва да обосновате има ли причини за това, или няма. Не обосновате ли вашето неразположение, няма да мине много време и това неразположение ще дойде върху вас. Безпопаден е законът на възмездие. Сметете ли се над погрешките на хората, и вие ще изпаднете в тяхното положение. Всеки човек е поставен в положение да греши. Какво печели човек, ако осъжда този-онзи, че не живеят по Бога? Нищо не печели. По-добре е човек да мълчи, да остави всеки сам да се изправи. Всеки сам ще понесе последствията на своите постъпки. Ти гледай как бият човека за неговите погрешки и се поучавай – нищо не му говори. Когато виждам, че някой страда, аз търся причините за страданията му и се уча.

Не съдете, но се ползвайте от чуждите погрешки. В това отношение съществува следният закон: използвайте погрешките на хората без да ги съдите, ако не искате да изпаднете в тяхното положение. Животът е колело: едни се качват, други слизат. Искате ли да не попаднете под закона на кармата, вземайте поука от грешките на хората. Само съвършеният човек може да съди, а несъвършеният, като вижда погрешките на своите близки, той трябва да се моли на Бога да не изпадне в тяхното положение. Казвам: ако знаете дълбоките причини за погрешките на хората, вие не бихте ги съдили.

Съществува следният закон: колкото по-малко се интересуваш от слабостите на хората, толкова по-добре. Ако знаеш кой какви погрешки има, можеш да изпаднеш в изкушение.

Аз гледам някога, като пее, коригирате другите. Всеки да коригира себе си! Да не обръща внимание на погрешките на другите, кой как пее. Вие трябва съвсем да се абстрахирате от това. Един човек, който вижда погрешките на другите хора, той ще направи същите погрешки. Това е закон. Един човек, който вижда добродетелите на хората, той ще ги прояви. И който не вижда погрешките на хората, той не може да ги направи. И който не вижда добродете-

лите на хората, не може да ги прояви. Ако има опасност да направиш погрешки, то не ги виждай у другите, това е едно от хубавите правила. Ако виждаш погрешките, ти се ползваш, за да се поправиш. А пък, ако искаш да бъдеш свободен, не виждай погрешките у другите. И защо онзи прави погрешки, остави това.

Нова философия е нужна на човека, която да измени неговата мисъл. (...) Обичаш да критикуваш хората, виждаш погрешките им – ти си виновен за това. Какво са погрешките на хората? Извержения. Не се занимавай с тях. Мини-замини без да им обръщаш внимание. Да изследваш една добродетел, това е в реда на нещата. Всяка добродетел е скъпоценен камък, който ползва човека. Закон е: докато се занимаваш с погрешките на хората, ти всякога ще страдаш. Те са зараза, от която не можеш да се освободиш. Христос казва: „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Това значи: не търсете погрешките на хората, да не се заразите от тях. Несъзнателно човек възприема погрешките на хората, защото те са скачени съдове. Спреш ли вниманието си върху погрешката на своя ближен, тя непременно ще влезе в тебе.

Закон е: като приписвате на някого едно добро качество, то ще се върне при вас; и ако му приписвате едно лошо качество, и то ще се върне при вас. Затова по-добре е да виждате доброто в хората, за да се върне при вас, на лошото не обръщайте внимание.

Като описваш грозотата на някого, ти я придобиваш. Недей описва грозотата на никого.

В природата съществува следният закон: когато някой човек изнася погрешките на другите, тия погрешки ще окажат известно влияние върху него тъй, както някой отровен или задушлив газ ще окаже влияние върху този, който работи с него. Но този човек изнасял верни факти – това нищо не значи – законът действа и в този случай. Защо? Методът, по който този брат постъпва, е прав, но има нещо „кривичко“ на върха. Понякога и аз си служа с този метод, изнасям погрешките на някой ученик на всеослушание. После той ми казва: „Учителю, защо изнесохте погрешката ми публично, не можахте ли да ми я кажете лично?“ Казвам му: „Слушай, аз имам голямо почитание и уважение към твоето ухо. Ако кажа погрешката ти направо, т.е. отблизо, гласът ми ще прозвучи тъй силно, че има опасност тъпанчето ти да се пукне. Обаче, като изказвам погрешката публично, аз намалявам силата ѝ, като вземам върху себе си половината от товара.“ В такъв случай, предпочитам да страдам аз, отколкото вие. Важното е целта да се постигне.

Аз имам едно правило: когато чуя един да свири лошо, аз го считам това за късмет. И той, като пее, аз го записвам. Хубавите песни не ги записвам, но лошите песни си пиша. Имам си един начин, като микрофон е той. Лошите песни ги пиша. И като се върна, ги поправам. И като поправа песента, виждам, че следващия път той пее по-хубаво. Виждам, че законът работи. Като го слушам втори път, изменил се е гласът му.

Не да поправите добрите хора, но като чуете погрешка, поправете я. Като видите погрешката, поправете я, която се е отпечатала във вашия ум. Има погрешки не само в тоновете, но погрешката е някой път в образа, във впечатлението, което сте приели. Какво трябва да правите? Всеки един от вас е справочна книга за невидимия свят. Отдето сте минали, сте записали образите, които сте срещнали. Като вземат тези книги, тези информации от вашия мозък и от вашия слънчев възел, ще ги четат. Като отидете в онзи свят, няма да ви съдят, но ако не си живял добре, ще те турят в едно магаре, тук, на Земята, да живееш вътре в него. Това е адът. Или пък ще те турят в някоя глиста или в някой кърт. Някой иска да знае какво нещо е адът – в тези нисшите форми ще те турят. Нищо няма да ти кажат. И тази глиста ще ти бъде апартаментът, или магарето.

Когато някой ви обиди, вие казвате: „Много е обидна тази дума, това не е за прощаване“. Че ако някой приятел вас ви обиди, той не ви е обидил по-кръвно, отколкото евреите, които разпъгнаха Христа. Те казаха: „Той няма нищо общо с нашия народ“.

Та всички вие в душата си държите този закон. А дали Господ ще прости, то е друг въпрос. Но ние трябва да простим. Онова, което хората правят, не искам да ги държите отговорни заради мене. А пък ако има друго нещо, за което да ги държите отговорни – това е друг въпрос. Това е прерогатив на Бога.

Не прилагайте това учение върху другите. То е едностранно. Всеки ще го приложи за себе си. Много пъти като казвам тези максими, във вашия ум седи някой друг. Вие казвате: „Еди-кой си, той прави така. Тези думи са за него.“ Не. Най-първо, когато аз говоря, аз говоря на себе си. Най-първо, когато аз проповядвам, проповядвам на себе си и после проповядвам на вас. Когато аз проповядвам, гледам как съм изпълнил онзи Божествен закон върху себе си. И когато дойде да съдя някои хора, аз не ги съдя, казвам си: „Ти, ако си на тяхно място, как ще постъпиш?“

В природата има един закон: всичко старо трябва да се преработи. Хвърлете всички парцали, които имате! Този съгрешил, онзи съгрешил – всичко в пещта. После ще седнеш със свободна душа и ще кажеш: „Аз съм свободен“.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето, каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“

Законът е следният: който прощава, той е в състояние да развързва. В естеството на Бога е да прощава. Достатъчно е да се помоли човек чистосърдечно, за да му прости Бог всички дългове. Както Бог е простил, и той трябва да прощава. Това значи да вярва човек в Бога.

Няма по-велико нещо от това, човек да прощава както Бог изисква. Това е велик закон.

У Бога прощаването е закон. Бог всякога прощава – Той никога не държи нечисто нещо в себе си. И какво е казал Христос за Бога? Че Отец никого не съди. Можеш да съдиш някого само тогава, когато го задържиш у себе си. Бог никого не задържа и няма защо да го съди. Красивото в Бога е това, че Той помни само доброто, което сме направили, а не помни злото. И като отидеш при Него, той нищо не говори за твоите прегрешения, те за него не съществуват. И ако Бог имаше тази слабост, да обръща погледа си към една твоя погрешка, той нямаше да е Господ.

Закон е: прощава се само на онзи, който прощава, а онзи който не прощава, и на него не се прощава. Всеки народ, всяко общество, всеки индивид, каквато и погрешка да направи, щом иска да служи на Бога, ще му се прости. Всяка една душа, каквато и да е тя, трябва да се приближи при Бога.

Законът за прощаването гласи: всичко, което Бог прощава и човек трябва да прости. На когото Бог прощава, и човек трябва да е готов да прости. На когото Бог не прощава, и човек не трябва да прости. Ако Бог прости на някого, а човек не му прости, затворът чака онзи, който не е готов да прощава. Прощавайте, за да прощават и на вас. Както Бог постъпва към вас, така постъпвайте и вие към другите. Човек не може да прощава с такъв широк замах като Бога, но може да прощава в размерите на своите възможности. Ако не можеш да простиш 10 000 таланта, можеш да простиш 150 пенязи. Достатъчно е човек да прощава в размера на своите възможности, за да следва пътя към великия живот. Не е въпрос само за прощаването. Бог иска ние да не грешим. Грехът, погрешките са вметнати неща в живота. Те не съществуват в съзнанието на Бога.

Любов, която не е в сила да заглажда греховете, не е любов! Това е първото нещо, първото качество на любовта. И казва Бог тъй: „Ще залича всичките им грехове и сълзите им ще изсуша, ще ги изтрия“. Следователно това е първото качество на любовта. А

силата в какво седи? Ако вашата любов може да заличи вътре в тебе твоите погрешки и погрешките на твоите близки, това е любов. Аз така определям любовта. Мирът само тогава ще дойде, ако любовта може да ги заличи. Не може ли да ги заличи, ще знаете, че това не е любов. И когато Христос е казал онзи велик закон, че ако брат ти се обърне към тебе, трябва да го простиш, Той приблизително е искал да каже това. И най-мъчното нещо е това. Много мъчно е да простиш, не само да простиш, но да забравиш, не само да забравиш, ами помен да не остане на това място, и там, дето са били най-лошите думи, да туриш най-хубавите думи за този, когото си мразил.

Аз не искам да ви съдя. Туй е за приложение закона на любовта. Ако можете да го приложите, добре, а ако се съдите един друг, вие не можете да имате любов. В едно събрание един не може да бъде виновен, а всинца: или всички са праведни, или всички са грешни. Ако се даде наказание, всички ще бъдете наказани, а ако е благословение, пак за всинца ви ще бъде. От вас искам да приложите Божия закон на любовта. Вие да си го приложите, не аз да ви го налагам, защото, ако аз приложам закона, то не е любов, а насилие.

Закон е: дадете ли вашето оръжие на противника си, той никога няма да ви убие. Никога противникът ви не може да ви убие с вашето собствено оръжие.

ДОВОЛСТВО И БЛАГОДАРНОСТ

Природата не обича недоволни и отчаяни хора. Тя допуска недоволството само като резултат на справедливо негодуване. Запример, ако човек може да носи на гърба си 20 килограма тежест, а го натоварят със 100 килограма, той има право да е недоволен и да негодува. На такъв човек природата е готова да помага. Обаче, ако той носи на гърба си 5 килограма и роптае, природата ще го натовари още повече, да го научи да бъде доволен от онова, което провидението му дава. Като наблюдавате вашия живот, ще видите, че много от мъчнотиите и изпитанията ви се дължат на това, че не знаете как да постъпвате. Запример, като се натъкнете на една малка мъчнотия, вие искате да се освободите от нея, но вместо освобождение, вие увеличавате товара си. Законът е такъв. За да не попаднете под удара на този закон, бъдете доволни от положението, в което се намирате. Знайте, че малката мъчнотия, малкото страдание е отдушник за вас. Не запушвайте отдушника си, за да не се създаде по-голямо зло. Освободите ли се от страданията и

мъчнотиите си преждевременно, вие ще запустите отдушника на своя живот. Затворите ли този отдушник, вие сами се излагате на смърт. Човек трябва да има два отдушника: един горен и един долен.

Когато се отнема нещо на човека, в замяна на отнетото му се дава друго нещо. Ако той е оценил това, което му е било дадено, новото, което получава, ще бъде по-добро от старото. Ако не го е оценил, новото ще бъде по-просто, от по-долно качество. Този закон се отнася и до храната, и до облеклото, и до знанието.

Закон е: всякога бъди доволен!

Учете се на закона на довольството и то не отвън, а отвътре, от сърце да бъдете доволни. Като е тъй, каквото и да ти се случи, ще го понесеш с дълбоко съзнание. Може да опъшкаш, да пострадаш, но ще си го понесеш доброволно, съзнателно. Човек трябва с достойнство да понесе страданията си. Проявявайте любовта си към всички – към слаби, към немошни, към деца. Щом станете тъжни, идете някъде другаде, при хора, които са по-тъжни от вас, направете им добро и ще ви мине, или вземете да прочетете биографията на някой автор, на някой велик човек, който е страдал. Има много методи за лекуване.

Всеки трябва да върви по онзи път, който Господ е определил. Да видиш как Господ е създал едно растение, да научиш закона. Какъв закон трябва да научиш? Че Господ е поставил главата на растенията в земята, затрупал я. Туй растение е пак благодарно и дава най-хубавите сокове и плодове, и не роптае. Твоята глава е обърната нагоре, Господ ти дава и ти си пак недоволен. Следователно тия растения при най-лошите условия благодарят на Бога, а ти при най-добрите условия постоянно мънкаш, казваш: „Не го бива, това не е добро, онова не е добро“. Всичко все лошо.

За да не е гладен човек, какво трябва трябва да стане с него? Трябва му хляб, защото в глада човек е недоволен от себе си. (...) На гладния човек очите са винаги отворени широко. Ако му дадеш малко, той не е доволен, ако му дадеш цял самун, ще забележиш в лицето му едно довольство.

Какъвто е законът на глада, такъв е законът и на разните видове недоволства. Те са все разни категории. Имах някое недоволство – да кажем, усещаш, че си обиден от някого: „Обиден съм“. Какво нещо е обидата? Същото нещо, гладен е човекът. Обидили го нещо. Какво иска обиденият? Почит и уважение. Е, как ще представите вие почитта и уважението? На този човек, който е крайно

обиден, ще му дадете един златен стол с една възглавница хубава, кадифена, цветна, една маса, ще му турите една чаша с гроздов сок, ще му турите и една паница хубаво ястие и като дойде той, ще му кажете: „Това е за вас, господине!“ Веднага ще му мине обидата и вие ще видите, че неговото лице ще просияе и няма вече никаква обида. Може ли човек да бъде обиден от един златен стол? Ти щом седнеш, всичкото недоволство в тебе ще изчезне.

Човек още от младини трябва да учи закона на довольството. Ученикът всякога трябва да има най-хубав хляб, но каквото количество и да има, всякога трябва да е доволен. Той няма право да изказва недоволство от количеството на храната си, защото всеки ден носи своето благо. Днес може да има скромна храна и в малко количество, утре ще бъде по-богата и повече. Но каквото има днес, ученикът трябва да бъде напълно доволен, не трябва да иска повече. Колкото и малко хляб да има, той трябва да го погледне, да му се усмихне, да го помилва и да каже: „Благодаря и за това, двама заедно ще учим“. Тогава и хлябът ще му се усмихне и ще каже: „С тебе заедно лесно ще научим урока“. Ще дойде ден, когато ще говорите с хляба. Христос казва: „Аз Съм живият хляб“. Значи ще дойде ден, когато ще говорите с този жив хляб. Каква промяна ще стане с вас, ако вие имате живия хляб?

Според закона на любовта, като дойде някой при мене, нахраня го. Той с неговата лакомия иска да го осигурия и за утре. Няма какво да иска от мене. Като обядва, да не мисли за вечеря. Един обед на ден е достатъчен. Като му дадеш обед, иска и вечеря. Като му дадеш обувца, иска и шапка, иска апартамент, иска автомобил. Всички ненужни страдания идат от излишните желания.

Казвам: бъдете доволни при всички условия на живота. Доволството е едно от необходимите правила за живота, което трябва да приложите, за да се домогнете до истинското знание. Не сте ли доволни от това, което имате, и да придобиете богатство или знание, пак ще ги изгубите. Защо? Защото в духовния свят съществува следният закон: вземай толкова, колкото можеш да носиш. Човек трябва да вземе толкова злато, толкова знание, толкова сила, толкова любов, колкото може да носи. Любовта, вярата с торба се дават, но вземайте от тях толкова, колкото можете да носите.

И ходенето се подчинява на закона на хармонията. Не можеш да ходиш безразборно. Можеш да извървиш много километри, но това не е достатъчно. Ще ходиш според закона на хармонията и ще изучаваш съдържанието на пътя, по който си минал. Някой отива

на Витоша и се връща недоволен. Защо? Не вървял според закона на ходенето. Какво изисква този закон? Доволство. Ако ходиш и не си доволен от светлината, от въздуха, от водата и от хляба, разходката ти не е направена както трябва. Човек трябва да бъде доволен от четири неща: от светлината, въздуха, водата и хляба. Четеш една книга, но не си доволен от нея. Защо? Защото писателят или поетът, който писал книгата, не бил доволен от майка си, от баща си, от брат си и сестра си. Същото нещо се отнася и до музиканта и певеца.

Не е музикант оня, който не знае какво нещо е сопран, алт, тенор и бас. Това са бащата, майката, братът и сестрата. Музикантът трябва да е доволен от своите баща, майка, брат и сестра. Кое е по-добре за тебе: да се занимаваш с музика, с деца или със семена? Ако се занимаваш с музика, ще заповядваш на тоновете, ако се занимаваш с деца, ще им заповядваш, но те няма да те слушат, ако се занимаваш със семена, ще им заповядваш и те ще те слушат.

Закон е: бъди доволен от себе си, за да бъдат и другите доволни от тебе. Ако другите те хвалят, а ти не си доволен от себе си, нищо не струваш.

Едно правило ще ви дам при музиката: когато свириш, ако не можеш да се забравиш, ти не си цигулар. Ако започнеш да свириш и мислиш за този, за онзи, не слушаш каквото свириш, ти не си добър свирец. В свиренето трябва да се забравиш, сам трябва да участваш; ти като свириш, се вдъхновяваш. Дали другите хора се вдъхновяват, то е друг въпрос. Този закон можете да го проверите: способният ученик не иска да вярват хората, че той е способен или не. Същото е и с учения човек. Онзи, който иска да е учен и иска светът да го признае за учен, той още не е учен.

Не се обезсърчавайте, не казвайте: „От мене нищо няма да стане!“ Като благодарите на Бога за доброто, което е посял във вас, то расте. Като благодарите за страданията, те си отиват. Като не благодарите за доброто, то си отива. Като не благодарите за страданието, то остава и расте. Това са четири закона в природата. Болният като благодари, болестта си отива. Сам човек става причина да загуби благо, което му е дадено. За всичко благодарете.

Човешката душа е богата и чака условия, за да се развие. Първото нещо, което трябва да се развие у вас, то е благодарността за всичко, което имате. Ако всички приложите този велик закон за благодарността, то най-малко 50% от всички работи на Земята ще се уредят.

Като погледнеш общата си, благодари на животното, което ти е дало кожата си. Влез в съзнанието, че някое животно е пострадало, за да могат твоите крака да бъдат в изправно състояние. Туй същество ще почувства твоята благодарност. Ние не влизаме в положението на страдащите. Благодарете на житото, което страда заради нас, благодарете на ябълките, които страдат заради нас, благодарете на водата, която става нечиста, за да ни очисти. Благодарете за въздуха, за светлината, за всичко онова, което Бог ни дава. Благодарете за всяка хубава мисъл, която прониква в ума, благодарете за всяко хубаво чувство, което прониква в сърцето. Благодарете за здравето, което е във вас.

Благодарността дава сила на човека да понесе всички неслоди в живота, колкото големи и да са; щом е благодарен, с тази благодарност той покрива недостатъците, неслодите си и ги носи по-леко. Такъв е духовният закон. Който е благодарен на малката добродетел в себе си и я пази, и грижливо отглежда, и другите добродетели ще се присъединят към нея и ще му дойдат на помощ. Такова е възнаграждението на всеки, който вярва в малката добродетел и е благодарен от нея.

Благодарете на Бога за любовта, която Той изявява към вас. Благодарете на Бога за мъдростта, за светлината, които изявява към вас. Благодарете на Бога за свободата, която ви дава. Да се изгълни сърцето ви с благодарност! То е сила. Този закон и в дома да действа, и в народа да действа, в обществото и в цялото човечество, навсякъде да действа.

Когато детето иска храна от майка си, то започва да пее. И като на разумно дете, майка му казва: „Добър певец си, мама, хайде сега, ела“. Вие не разбирате и казвате: „Плаче детето“. А майката казва: „Стига толкоз“. И го туря да суче. Плати му. На певците плащат. Майката казва: „Толкоз е хубава песента! Най-хубавото, което имам, ще ти дам.“ Туря го да суче. Туй дете майката го погали, помилва го и казва: „Какъв отличен певец си! Благословен Господ, Който те е пратил да ми пееш така.“ Вие, които не разбирате закона, казвате: „Тази майка как го търпи?“ Вие не разбирате езика на децата, не разбирате думите. Които не разбират, трябва да станат майки и трябва да станат деца, за да разберат тази истина.

Майката без детето нищо не представлява. На едного казах три изречения: „Нивата без земеделец може, но земеделец без нива не може“; „Грънчар без грънето може, но грънето без грънчар не може“; „Светлината без очите може, но очите без светлината не могат“. Светлината създаде очите. Този постоянен напор на свет-

лината създаде очите. Очите само възприемат светлината. Светлината е била преди очите на човека. Нивата е била преди земеделеца – земеделецът отпосле е дошъл. Любовта без нас може, но ние без любовта не можем. Следователно любовта в каквато и форма да дойде, не роптай, приеми я. Може да е най-малката форма, ти благодари на Бога за тази любов. Ако ти му благодариш, тази, малката любов, ще ти достави всичко онова, от което ти се нуждаеш. Тя е като малката ябълчна семка, която расте и се развива. Иска се само време.

СВОБОДА

Светът е обоснован на един морален закон, на една абсолютна свобода. Праведен или грешен, той трябва да бъде свободен. Да прави добро или да греши, свобода трябва да съществува. Защо е злото? Злото съществува, понеже има свобода в света. Доброто съществува, понеже има свобода в света. Ако нямаше свобода, нито доброто, нито злото можеха да съществуват. При несвободен режим не може да има нито добро, нито зло. Понеже доброто само при абсолютна свобода може да функционира, следователно всички други сили трябва да функционират при същите условия.

Вие казвате: „Защо Господ е направил света така?“ Защото той е дал абсолютна свобода. Не мислете, че всичко, каквото можете да направите, е свобода. Свободата не седи да направиш всичко, каквото искаш. Нима ако те търкулят от един планински връх и паднеш, това е свобода? Не. Казвам, под думата „свобода“ ще разбирате нещо, което ти в даден случай можеш да направиш, каквито и да бъдат резултатите – без разлика в дадения случай. Защото ние разбираме, че при абсолютната свобода крайните резултати винаги са добри. Не може да има никакво изключение. Вие ще кажете: „Аз ще съгреша, ще живея лош живот“. Можеш да грешиш колкото искаш, но твоите грехове ще се превърнат в нещо добро – ако не за тебе, за другите около тебе или за бъдещите поколения, които ще дойдат след тебе. Има хиляди същества, които ще изменят силите, които ти си употребил за зло и ще направят нещо добро от тях. Лично за тебе може да няма добро, но в природата, в общия закон на цялото, зло не може да има. Злото съществува като единичен закон за индивида. За цялото няма зло в света. За цялото има абсолютна свобода.

Законът на свободата работи само при формулата в^ч. Тази

формула е вярна през всичките времена на вечността. Това значи: през цялата вечност човек има възможност да опита резултата на своите желания и един ден, когато се увери в тяхното непостоянство, той ще започне да търси правия път.

Сухия режим го въведеха и русите, царска Русия го въведе. Тя си отиде със сухия режим. Сега Америка е по-умна, тя не чака. Трябва да се внесе влага, внася се мокрият режим. Онзи, сухият режим, отвътре суши, но отвън хората станаха много мокри. Всички американски чиновници се подкупиха, не остана честен човек никъде. (...) Статистиката показва, че в Америка се пие повече скрито, отколкото по-рано.

Силата не седи в строгостта на закона, във външните условия. Там, дето има закон, той никога не подобрява човека. Той трябва да стане едно вътрешно условие на онзи разумния живот, който функционира без наложен закон, когато човек стане закон сам за себе си. Ако си въздържател, казваш: „Свободен човек съм, няма да пия, вие можете да пиете, но аз няма да пия“. При този режим и едните, и другите ще бъдат свободни, всеки според своето разбиране. Това е морален свят.

Според сегашната система учениците седят по двама и туй дава възможност за караница. Според мене всеки ученик трябва да бъде на един метър разстояние от другите, да няма други близо до него, той да бъде свободен, да няма кому да се сърди. Следователно и в човешките мисли не трябва да има влизане, да не се смущават мислите ни. Когато чувстваш, да не дойде някой да се намеси вътре. Човек, когато чувства, когато мисли и когато действа, непременно трябва да бъде абсолютно свободен, за да може да се прояви. То е Божий закон. Понеже престъпваме този закон, създават се най-големите нещастия в света. Нито себе си оставяме свободни, нито другите хора. Един други в света се измъчваме.

Има един закон, който изключва насилието и облагородява човека. Аз оставям хората свободни, понеже служа на любовта.

В природата съществува един закон: ти свободата на един човек можеш да ограничиш, но нямаш право да ограничиш неговата воля. Свободата можеш да ограничиш, понеже свободата е резултат на волята. Един извор извира. Нямаш право да потискаш извора да не извира, но можеш да му дадеш каквото направление искаш. Ти не можеш да ограничиш водата или да затвориш извора. Ти ще направиш престъпление. Следователно ограничавай себе си, без да затваряш извора на своята воля. Волята в човека е Божествено-то вътре.

Никога не допускай да се ограничи волята. Допуснеш ли да се ограничи твоята воля, може да се лишиш от много работи, може да се лишиш от живота. Животът е резултат. Мъчениците са жертвали своя живот, но не са жертвали своята воля. Той предпочита да умре, но да не ограничи извора. Животът е един извор, който извира. Вие не правите разлика. Казва: „Аз не искам да ограничат свободата ми“. Че кой от вас не е ограничен? Седи някой, казва: „Свободен съм, не искам никой да ми заповядва“. Дойде един стражар, каже: „Хайде пред мене!“ Ти тръгваш пред него. Пред стражата вървиш, казваш: „Няма какво да се прави“. Не, като дойде до свободата на волята – никакъв стражар! И милиони стражари да се явят, никакъв стражар да не признаваш.

Преди 3-4 години дойде един доста млад човек, женен, чинovníк. „Ще се самоубия“ – ми казва. „Защо?“ „Не искам да живея вече.“ „Не зависи от тебе, ти ще живееш. Защо искаш да се самоубиеш?“ „Потънал съм в борчове до гуща. Изтеглил съм 2 000 лева, ще ме тикнат в затвора, ще се самоубия.“ Рекох: „Ти знаеш ли какво нещо е самоубийството?“ „Мен не ми трябва да знам. Ще се самоубия, да се освободя.“ „Ти душа имаш ли?“ „Остави тази душа.“ Рекох: „Продаваш ли душата си?“ „Продавам я, че как!“ Рекох: „За 2 000 лева продаваш ли я?“ „Продавам я.“ „Хубаво.“ Тъй щото имам сега една душа купена. Продаде си душата и я купих. Платих му 2 000 лева. Ние му купихме душата, за да го избавим от едно робство.

Да ви кажа начин за самоубийство: ограничи в себе си страха. Ограничи в себе си празната гордост. Ограничи в себе си глупавото тщеславие. Ограничи в себе си удоволствията. Пък реши да живееш спокойно, да бъдеш последният човек на света. Каквото остане нещо някъде от някоя трапеза, чакай всички да се наядат, каквото остане, ти като кученце от трохиците ще хапнеш и ще кажеш: „Слава Богу, че те останаха“. То значи самоубийство. Казва: „Не мога да разреша този въпрос, как така аз да гладувам“. То е неразбиране. То е неразбиране на онзи велик закон, който говори в нас.

Има в нас едно Божествено естество, което изисква да се приложи Божият закон. То е законът на свободата. Има едно същество в нас, което противодейства, защото човек още не живее в своя си свят. Човек е един чирак, той живее между два свята, но той свой свят няма. Човек се отличава с това, че той няма свой свят. Там е злото на човека. Ангелите, запример, си имат свой свят, те не могат да се изкушават, те не могат да грешат. Те живеят в един свят, дето са изолирани от греха. Те си имат свой свят – собственици са. А ние нямаме свой свят. Ние сме слуги и служим на двама госпо-

дари. Между ангелите сме живели и между падналите духове. От едната страна, отляво, злото ни влияе, адът е там; от дясната страна е раят, и той ни влияе. Те са два свята. Отляво ти пошепват, казват: „Ти си гледай работата, гледай къщи да си имаш, женица да си имаш, деца да си имаш, службица да си имаш, парици да си имаш, че като умреш, да те погребат хубаво“. Ей туй ще ти разправят. Дойдат от другия свят, от рая, казват ти: „Баща си ще напуснеш, майка си, всичко ще дадеш“. Едно противоречие е сега. И ти най-после се объркаш.

Три морала има: да спазваш чистота на тялото, да спазваш чистота на сърцето и да спазваш чистота на ума. Абсолютно чист да бъде човек! Няма нищо по-хубаво от това, човек да бъде чист. Но не насила, то не е онзи Мойсеевият закон. Има една свобода в света, в която няма никакви правила. Тя сама произтича. „Дайте пример“, ще кажете. Кой е законът, по който всеки един от вас си избира храната? Имат ли животните писан закон, че такава и такава трева трябва да пасат? Овцете имат ли такъв закон? Сега казват, че трябва да се научат хората как да ядат. Овцете в кое училище учиха каква трева трябва да пасат? Те знаят да си избират храната, но нас, съвременните хора, трябва да ни учат какво да ядем.

Законът е: туй, което искаш за себе си, искай го за всички хора. Тогава ти ще бъдеш свободен. Не искай всички хора да бъдат като тебе. Искай да живеят както те знаят. Иискай да имат знание. Иискай да имат свобода, както за себе си. Свободата както е благо за тебе, така е и за тях.

Вие можете да разбирате едно същество, когато го оставите свободно да се проявява. А при какви условия можете да създадете приятелски отношения с един човек? За да си създадеш приятелски отношения с един човек, първо ти трябва да го обичаш. Второ, ти трябва да мислиш за него добре. Дръж всякога в ума си мисълта, че той е умен човек. И най-после ти трябва да му дадеш свобода, никога да не го ограничаваш. Не приложиш ли тия правила към даден човек, ти не можеш да създадеш приятелски отношения с него, нито той може да ти бъде приятел.

Същият закон се отнася и към Бога. Човек не може да си създаде връзка с Бога, докато не Го обича, докато не мисли, че е всемъдър и желае свободата на всички същества. При каквито и условия да изпадне, човек трябва да знае, че Бог освобождава хората от всичките им противоречия, мъчнотии и страдания. Той воюва за свободата на човека. Желанието на човека да бъде свободен е Божествено. Затова именно като изгуби свободата си, човек става

недоволен. Придобие ли я отново, той става вътрешно доволен. Не само хората, но и животните се стремят към свобода и я ценят.

За размишление през деня: „Вечната свобода, в която Бог живее, Духът царува“.

В нас трябва да се зароди желание и ние да живеем там, дето Бог живее. Бог живее във вечната свобода и оттам постоянно изпраща Своето благословение за повдигането на всички същества. В този смисъл Бог нищо не върши за Себе си. Щом човек рече да върши нещо за себе си, той се ограничава. Следователно Бог, като работи за Себе си, ограничава света, а Той сам е свободен. Когато човек иска да работи за себе си, трябва да работи за другите. Когато пък иска да се ограничи, другите трябва да работят за него. Когато другите работят за тебе, ти не си свободен.

Свободата се придобива само когато работим за Господа. Когато Бог работи за нас, ние сме в едно естествено ограничение. Когато Бог работи, ние се учим. Когато работим за Бога, ние сме свободни. Тогава Той ни слуша, а щом ни слуша, ние се чувстваме свободни. Казвате: „Ако работя за Господа, кога ще работя за себе си? Ако работя за ближните си, кога ще работя за себе си?“ Работата за ближния и работата за Бога е един и същ закон, който се изразява в две направления.

И тъй, свободата се придобива само тогава, когато човек работи за Бога и за своите ближни. Когато човек работи за себе си, това е предговор към свободата. То е първата стъпка към свободата. Тя е най-тесният кръг на свободата. Когато започнете да работите за ближните си, този кръг става по-широк. Когато пък работите за Бога, вие влизате вече във великия кръг, в който седят всички възможности, чрез които човешката душа може да се прояви. Следователно, когато говорим, че трябва да се самоотречем, ние подразбираме, че трябва да работим за Бога. Започнем ли да работим за Бога, всички наши желания, които се отнасят не до нашия личен живот, но до живота на нашата душа, до живота на нашия дух, ще се реализират. Това е човекът! Работите ли така, за в бъдеще вие ще дойдете до положението на един светец ангел и ако ви турят на няколко билиона километри разстояние от Земята, ще се виждате с телескоп, ще светите като слънце. Това е индивидуалност! А сега, като ви турят на един километър разстояние от себе си, никаква светлина не излиза от вас. Мислите ли, че сте някакво величие?

Човек не може да добие своята свобода, ако не служи на Бога. Това е един абсолютен закон, който съществува не само между хората, но и между всички същества, в каквата степен на развитие и

да се намират. Да служиш на Бога, това подразбира да имаш силно, интензивно желание да добиеш свободата си. Човекът на свободата винаги има разположение на духа, светът пред него се разтваря широко и той е радостен и весел.

Имаш една мисъл, дошла отнякъде. Запитай тази мисъл най-първо: „Ти обичаш ли ме?“ Вие имате право да поставите този въпрос. И след като мисълта ви каже, че ви обича, попитайте я: „Онзи, Когото аз обичам, обичаш ли Го?“ И ако почне да се колебае тази мисъл, тя не е за тебе. Ако тази мисъл обича Този, Когото вие обичате, вие ще живеете с нея добре. Ако не Го обича, вие ще станете роби на тази мисъл. Имате едно желание – и тук е същият закон. Ако това желание може да ви обича и може да обича Онзи, Когото вие обичате, това желание е в реда на нещата. Но ако това желание не ви обича и не обича Оногова, Когото вие обичате, вие ще станете роби на вапето желание.

Само свободният може да обича.

ЗДРАВЕ И БОЛЕСТИ

Сегашните хора не искат да се молят и казват: „То е срамата човек да се моли“. Че има неща, които ние вършим и които са по-срамни, отколкото да се молим. Че ти крадеш – не е ли това срамно? Ти обичаш да послъгваш, това е 10 пъти по-голям срам. После ти мислиш за себе си това, което не си. Че това са лъжливи работи. Ти казваш: „Знаеш ли аз какво мога да направя, аз какъв глас имам?“ Че какъв е гласът ти? На един километър не може да се чуе. И после, нали опитът е мярката? Когато дойде някоя болест във вас, колко сте силни? Казваш: „Мене Господ много ме слуша“. Не се минават 4-5 дена, яви се ревматизъм. Господ не те слуша. Господ казва: „Познаваш ли ме? Защо заболяха краката ти?“ Никога не си прегъвал краката си, гимнастика не си правил и сега иде ревматизъм. Ти трябва да се огъваш. Казваш: „Ама аз не съм свикнал“. Ти едно време като топола си се огъвал, сега огъвай се, но не се чупи. Не е лошото в огъването, но в чупенето. И ако се пречупиш, трябва да приложиш закона: образува се нова енергия, която човек трябва да разбира и да впрегне в работа.

Какво лошо има в повишението на температурата? Казвате: „Той е болен“. Защо той боледува? Как ще обясним научно, че човек трябва да боледува? Температурата трябва да дойде, има известни вещества, за които има аутодафе. При повишената температура

ще изгорят нечистотиите. Човек се плаши и казва: „Не трябва да боледувам“. Ако не боледуваш, ще умреш. Пък по-добре е да боледуваш, отколкото да умреш. Ако не боледуваш, ще се задушиш от тия нечистотии. Болестта е едно спасение от смъртта. Здравето е признак, че ти си в хармония със силите на природата. Човек, който не нарушава законите на природата, всякога може да бъде здрав. Всеки, който ги нарушава, болестта трябва да дойде като средство, за да поправи една погрешка.

У нас има едно естество, което трябва да се моделира. Има една материя у нас, която не се подчинява на нашата воля. Тъй че ние трябва да се справим с една инертна материя, на която трябва да разберем законите, за да извадим нещо от нея. Тази материя може да те спъне и в науката, и в религията, и в социалния живот. Ако знаеш да се справиш с нея, ти ще излезеш отгоре над морето, ще можеш да плуваш. Имаш едно мрачно настроение на духа, казваш: „Не ми се живее вече“. Това е една особена философия. Причината е, че има някаква инертна материя в тебе. Къде се намира? Или в твоя черен дроб, или в твоя стомах, или в твоето кръвообращение, или в твоето сърце, или в твоята дихателната система, или в мозъка. Там се намира. Ще търсиш причината. Тогава, ако е разстроен твоят черен дроб, тебе ти трябва повече лимонена киселина. Тази лимонена киселина ти ще я приемеш от светлината.

Любовта и доброто в света с насилие не могат да дойдат. Вие може да организирате цяла една армия, може да организирате един народ, може да го направите като колелата на една фабрика, но да заставите този народ да живее по братски – никога. Не е било време и няма да бъде. Съществува един закон, диаметрално противоположен. Тези, които са хора на тялото, казват, че човек трябва да бъде силен. Но силата не е на първо място. На първо място в света е човешкият ум. Сега в живота на второ място е човешкото сърце и на трето място е човешката воля. Волята е свързана със стомаха, човешкото сърце е свързано с дробовете, човешкият ум е свързан с мозъка. Ако вие не разбирате отношението на ума към мозъка, ако вие не разбирате вашите чувства – това отношение към дробовете, и ако вие не разбирате отношението на вашия стомах към вашето тяло, вие нямате понятие за човека като цяло. Защото, когато чувствата на човека са в дисхармония със самия човек, заболяват дробовете, явява се туберкулоза. Тя е една от болестите, които най-мъчно се лекуват. Когато човешката воля е в дисхармония със сърцето и ума, заболява стомахът. Когато човешкият ум е в дисхармония със сърцето и волята, заболява мозъкът. Такива са отношенията.

Голямо невежество съществува между сегашните хора. Като заболее някой, цярът за дадената болест е много евтин, но от невежество те така я усложняват, че плащат даже с живота си. Всяка болест е резултат от нарушение на някой Божествен закон. Причината за заболяването е много проста: турена е преграда пред някой Божествен закон. Какво трябва да направи човек, за да се излекува? Да махне преградата, която е поставил пред Божествения закон. Щом преградата се махне, енергиите, които са свързани с този закон, моментално ще почнат да действат.

Когато Божественото в човека не върви съобразно законите на Божествения свят, тогава главата боли. Когато си духовен и не изгълняваш закона, гърдите те болят. Когато си краен материалист и не си знаеш работите, коремът те боли. Щом те боли коремът, като материалист си съгрешил; щом те болят гърдите, като духовен човек си съгрешил; щом те боли главата, по отношение на Божественото си съгрешил. Казвате, че нервната система не функционира добре, че белите дробове не функционират добре и че стомахът не функционира добре. И това обяснение не е лошо. Причината седи в друго. Болките на корема произтичат от инстинктите, болките на главата произтичат от ума, а болките на дробовете произтичат от моралните, личните и обществените ви чувства и затова тази болест най-мъчно се лекува, понеже има 3 фактора. От тях заболяват гърдите на човека. Аз съм правил опити. Ако вие можете да измените моралните, личните и обществените чувства, вие ще излекувате дробовете на всеки човек. В силите, които функционират в даден случай в човека, трябва да стане една промяна.

Има известни болести, които произтичат от обезсърчението на човека, или научно казано – от задната част на мозъка. Има известни болести, които произтичат от основата на мозъка, от разрушителните способности, от чувствата. Има известни болести, които произтичат от ненормалното ядене. Човек смесва разни храни. Та казвам: едни болести произтичат от волята, други – от надеждата, трети – от любовта. Щом се раздвоят умът и сърцето, нарушава се законът на любовта – хората заболяват от туберкулоза. Нарушението на закона на вярата засяга нервната система. Когато волята се раздвои, тогава нервната система боледува. Между симпатичната нервна система и между мозъчната нервна система се ражда едно вътрешно разстройство. Като се наруши надеждата пък, става разногласие между мускулите, костите – те не могат да функционират. На едни места се набира повече кръв, на други места има повече енергия. Много сложно е.

Закон е: има ли болести, няма морал.

Как се прави добро? Доброто не се прави, а съществува само по себе си. И справедливостта съществува сама по себе си. И целият човешки организъм е построен върху законите на доброто, справедливостта, красотата и разумността. Това са четири закона, по които е построен целият човешки организъм. И ако престъпите тези закони, то се отразява върху организма ви.

Ако престъпите доброто, започват да страдат мускулите и костите. Ако престъпите справедливостта, стомахът почва да страда. Ако престъпите закона на красотата, дробовите ви страдат. И ако престъпите закона на разумността, главата почва да страда. Ако искаш да си построиш здраво тяло, трябва да живееш добре. Ако искаш стомахът да ти бъде здрав, трябва да бъдеш справедлив. Щом не обръщаш внимание на красотата, ще ти се разстроят дробовите. Ако не спазваш закона на разумността и правата мисъл, ще разрушиш нервната система.

Когато един човек не спазва всички тези закони и влезе в един свят на безпорядък, брадата му постепенно изчезва, челюстите му излизат навън и се покриват с косми. И човек става едно животно. Под думата „животно“ разбираме едно същество, което се е деформирало, защото не се е подчинило на законите на доброто, справедливостта, красотата и разумността. Затова казваме, че животните се намират при най-лошите условия на живота. Те имат най-добрите възможности, но нямат условия.

За да бъдеш здрав, ти трябва да виждаш красотата в природата. Едно изкуство трябва да имате. Всички трябва да разбирате какво нещо е външната красота. За да разбирате закона за свиването и разширението, трябва да наблюдавате природата. Който иска да има правилно свиване и разширение, той трябва, като излезе вечерно време, да види линията на красотата. Красотата си има свое поведение. Ти трябва като погледнеш в природата, да видиш в линиите ѝ къде е красотата, или в изгрева трябва да видиш една линия на красотата; ако можеш да видиш тази линия на красотата, това е едно естествено състояние за тебе и през целия ден ти ще бъдеш здрав и мисълта тогава работи. Ако не можете да намерите линията на красотата, то през целия ден ще има едно бълникане или на ума ви, или на сърцето ви и работата не може да върви.

Ако погледнеш в света и видиш някои изопачени същества, те отпосле са се изопачили. Змията като съгреша, изгуби ръцете, краката, изгуби главата си. По-напред змията носеше човешка глава, най-разумната от всичките животни беше, но като направи греха,

нейната глава, челото ѝ се срастна с гръбначния стълб. Сега змията няма тази интелигентност, доста жестока е. Едно време е била много умна. Сега е изгубила и своя ум.

Законът е същият: ако човек съгреша, изгубва своята интелигентност, изгубва своята доброта. Добротата е свързана със сърцето, тогава сърцето става лукаво. Започва да му хлопа сърцето. Някой казва: „Разхлопало му се сърцето“. От какво се е разхлопало? Сърцето само от грях може да хлопа. Сега всички търсят цял при някой лекар. За сърце – никакъв лекар! Остане ли с лекарства да лекувате сърцето, вашата работа е свършена. Това не е обида за лекарите. Човешкото сърце се лекува с обич, с любов, с доброта, с кротост, с въздържание, лекува се със специална храна, отлична храна ще дадеш на сърцето си.

Мнозина, които не разбират Божествения закон, казват: „Ние ще работим за Бога, ще бъдем Негови съработници, но чакаме благоприятни условия за това“. Благоприятните условия не са нищо друго, освен Божественият живот у нас. Божественото у човека се проявява и без благоприятни условия. И да не иска човек, то пак ще се прояви. Колкото да рита човек, Бог все ще се прояви и чрез него. Наблюдавали ли сте какво правят с упоритите коне? Някой упорит кон рита, скача, дърпа се, не иска да го впрягат на работа. Обаче господарят му взема камшика, удря го и насила го закарва в разораната нива, да се подвиги там, докато се поумори, че тогава го използва за работа. В това отношение човешкото тяло представлява един такъв кон, на когото трябва да изпратят някаква болест – сърцебиене, гръдоболие, главоболие, разстройство в стомаха или друга, за да се укроти той и да тръгне на работа.

Всяка болест в човека е следствие от прегрешението, което човек е направил против законите на любовта, което човек е направил против законите на мъдростта, което човек е направил против законите на истината. Щом човек дойде в съгласие с любовта, с Божественото знание, с Божествената Истина, веднага болезненото състояние се премахва.

Когато нашата чиста мисъл се увеличава, увеличава се кислородът, намалява се въглеродът. Когато нашето сърце е чисто, увеличава се кислородът, намалява се въглеродът. Когато се увеличават нечистите мисли, увеличава се въглеродният двуокис, а той е отрова.

Когато чувствата на хората станат противоположни на ума и дойдат с тях в едно вътрешно съткновение, когато мислите на човека станат егоистични, рактът скоро се образува, индивидуализи-

рат се клетките, т.е. тези клетки не се подчиняват на общия закон на организма и искат да живеят за себе си. И тогава се зараждат раковите образувания. Най-първо е бил като един малък лешник, но после се разширява и изпраца своите агенти навсякъде.

Всички болести се дължат на някакъв недоимък в живота. Причината е или че не разбираш Божията истина както трябва, или че не разбираш Божията любов както трябва. От това гледище всеки може да лекува болестите. Боли те гърлото, ще знаеш дали истината не разбираш, дали Божията Мъдрост не разбираш, или Божията Любов не разбираш. Като намеря погрешката, трябва да я изправя. Всеки ден трябва да правите опити. Болят те очите, пак същият закон. Болят те ушите, пак същият закон. Това е за онзи, който разбира. Който не разбира, ще иде при лекарите, ще му бутат очите, ще ги развалят. Започнат ли да бутат очите, ушите, ще ги развалят. Аз се чудя понякога път на хората. Най-малката болест, която е дадена, тя е за едно предупреждение.

Болестта е нещо чуждо на човека. Ако беше нещо съществено, тя щеше да присъства всякога. Като дойде болестта, мислиш, че си неспособен за работа, не можеш да учиш, не ти се яде, станеш бездеен. Замина ли си тя, веднага се възстанови нормалното състояние. Питам тогава: какво е болестта, на какво можем да я уподобим? Сега нас не ни интересува болестта сама по себе си, понеже тя е едно състояние. В едно отношение показва нарушение на един закон. Всякога болезнено състояние има, когато се наруши някакъв Божествен закон, дали съзнателно или не, безразлично е. Една болест може да се дължи не на нас, ние да не сме причината. Някой път на миналите поколения се дължи. Някой път на 5 поколения назад, някой път на 10 поколения назад, а някой път на 20 поколения се дължи.

Човек, който страда постоянно, по-лесно може да издържа на болести, а който никак не е боледувал, при първото заболяване още си заминава. Тъй че страданията са каляване на организма. Това е закон, от който вие не можете да се избавите.

Вие сега очаквате да станете здрави и тогава да пеете. Знайте, че здравето почива върху музиката. Дотогава, докато ти си здрав, ти си музикален. Щом престанеш да пееш в съзнанието си, болестта вече иде. Всички болезнени състояния са дисонанси в музиката. Дали органически – вашето тяло, или вашите чувства страдат, то е дисонанс. Пеете правилно или мислите правилно – законът е все същият.

Кое считате за най-ценното в живота? Да допуснем, че най-първо искате да бъдете здрави. Здравето почива на онзи основен закон – равновесие между ума, сърцето и волята. То е здраве. Когато съществува едно пълно единство, когато съществува пълно разбирателство между ума, сърцето и човешката воля, човек е здрав. То е основа на здравето. Функциите тогава стават правилно.

Законът е такъв: добрият живот прави кръвта чиста. Когато човек внесе една нечиста мисъл в ума си, или едно нечисто чувство в сърцето си, загубва се чистотата на кръвта. Нечистите мисли и чувства създават болестите.

Абсолютна чистота трябва да има! Възможно е това. Възможно е със закона на любовта. Любовта е една сила, която слиза от Бога и е чиста. И ако истинската любов проникне в човешката душа, тогава тя очисти човека. И Бог казва така: „Ще очистя петната ви, прегрешенията ви и няма да ги помена вече. Ще ги хвърля зад гърба Си в забвение.“ Те опетняват. Всяка лоша мисъл след време се явява като някой недъг. Появяват се фуски, цирейчета, лишеи, пархути, какво ли не, болест в ставите, коленете, гръбнака, бърбреците, в стомаха и пр. Казват: „Откъде дойдоха тези болести?“ От мисълта. Почнете да мислите хубаво и ще видите, че всички тези неща ще изчезнат.

Болният трябва да бъде умен. Ако иска да бъде здрав, не трябва да среща други болни като себе си. Защото той ще вземе още от болестта. Трябва да срещне един здрав човек и да стане приятел с него, за да получи нещо от силата му. Ако не срещне здравия, ще остане болен. Същият закон е и за вътрешния живот. Ти искаш да бъдеш умен – ще дружиш с умни хора, а не с глупави. Ще дружиш с най-умни хора. Искаш да бъдеш добър – ще дружиш с най-добрите хора.

Болезненото състояние у хората е като едно течение, което ходи, обикаля, постоянно циркулира между тях. То тръгва например от София, отива в Стара Загора, после в Нова Загора и т.н, докато обиколи цяла България и после пак се връща назад. Не е лесно да изгъдиш болестта. Казва Христос: „Този род не излиза, освен с пост и молитва“. Пост и молитва – това е законът на жертвата. Човек трябва да жертва, но при това да бъде свързан с Бога, да живее в хармония с Него. Щом пожертваш всичко, туй болезнено състояние веднага ще мине. Но вие не трябва да мислите, че сте свободни. Докато не се изправите напълно, все ще боледувате. Болестите са едно благословение, те са средство за урегулиране на силите в човешкия организъм. Те действат смекчително върху човешкия

характер. Когато обаче дойдем до пълнотата на живота, всички болести ще изчезнат.

Преди години тук имаше болни братя, доста учени хора бяха, страдаха. Бях ги накарал да носят вода, за да ги излекувам от болестта. На един брат, който беше неврастеник и страдаше от слаби гърди, казах да вземе 2 стомни вода и по 3 пъти на ден – сутрин, на обяд и вечер, да носи вода. Казва: „Хората ще ме видят“. „Няма нищо. Като носиш болестта, хората пак те виждат. Или вода ще носиш, или болестта ще носиш.“ Казва: „Да не си губя времето“. Седнах да му обяснявам каква е ползата от носенето на вода. Казвам: „Ти си станал нервен, изгубил си своя магнетизъм. Водата е добър проводник на магнетизма, ще мине в организма ти и ти ще се освободиш, ще се образува едно поле на дейтелност. Ще опиташ 2-3 месеца да носиш.“ Имаше една сестра, тя беше дошла от запад някъде, с висока култура. Не може да се движи. Казвам: „Ще носиш и ти вода“. „Но как – казва – Учителю, аз, старата жена, как ще нося вода!“ „Ще носиш вода, ако искаш да се подмладиш. Можеш, можеш. Най-първо с една стомна, после с две стомни ще носиш.“ Вижда се смешно на хората, но то е закон.

Всички болести произтичат от един особен род живот, който съществува в човека. Ако ти знаеш как да ги лекуваш тия същества, които те мъчат, ти ще оздравееш. Запример държавата иска да вземе известен данък – ако не плащат, нали правят екзекуция? Задигнат от къщи неща и ги продават. Чакат една, 2, 3 години и като не платиш, насила вземат. И често в органическия свят, ако не искаш доброволно да платиш, идат тези болести, които са изплащания на данъците. Те са същества, които са дошли. Ти ще ги угостиш хубаво, ще се отнесеш хубаво с тях и тогава болестта ще си замине.

Някога си здрав, сънуваш, че те гони бивол. Криеш се тук-там. На другия ден заболяеш. Болестта е служещ. Казва: „Ще плащаш!“ Този бивол ти ще го намериш – или ти мразиш някого, или някой те мрази от миналото. Този, който те мрази от миналото, ще създаде болезнено състояние; а когото ти мразиш, ще му създадеш болезнено състояние. На всички болести причините са кармически. Мрази те един човек – ще дойде от невидимия свят и ще ти направи една пакост. Ти трябва да се примириш. Мойсей, който разбираше този закон, застави евреите да принасят жертвоприношения – тия духове да ги нагостят, да им се простят греховете. Когато грехът се прости на един човек, болестта минава.

Чрез болестите вие изплащате задължения. Щом турите в себе си желанието да служите на Бога, той плаща заради вас. Само така

човек може да бъде свободен и здрав. Бог е богатият. Щом работиш в името на Бога, всичко работи за тебе. Как се обяснява това? Със следния закон: като работиш за Бога, ти си възприемчив към енергиите, които идат от целия всемир, иначе не си възприемчив към тях.

Закон е: който иска да се лекува, трябва да бъде абсолютно чист и физически, и духовно. Той трябва да има непоколебима вяра в онзи велик закон, който работи в света.

Знаете ли, че при вашето състояние, ако сте при някой болен човек и ако се приближите, турите ръката си на рамото на болния, няма да се мине много, ще усетите болката. Ако сте много чувствителен, приближете се при някой човек охтичав, дробовите му са започнали отдолу да се нактърняват и вие ще усетите някаква болка в долната част на дроба. Ако болният човек ви е приятен, вие по симпатия ще почувствате това; ако ви е неприятен, няма да почувствате. Когато говорим за положителното, разбираме – трябва да се обичат хората. При сегашните условия трябва знание да обичаш хората. Болни хора не можеш да обичаш, понеже вземат. Ти можеш да обичаш един болен, но ще платиш с живота си. Някой път – богат е – няма какво да го обичаме, няма какво да му даваме. Онзи, който иска да лекува болните, трябва да бъде здрав и не трябва да се поддава на закона на внушението.

Един здрав човек не може да бъде сиромас. Здравият човек е същевременно лекар за другите и лекар за себе си. Ти, ако не знаеш този закон, не ще се ползваш. Щом си здрав, имаш един отличен ум; щом си здрав, имаш едно отлично сърце; щом си здрав, имаш едно отлично тяло. Ако е за пари, ще намериш някой богат човек, ще кажеш: „Аз ще ти помогна, но ако и ти ми пожертваш. Ти си хилав, имаш много пари. Ти си болен, защото много пари носиш. Искам да се освободиш, ще ти дам малко енергия в живота.“ Вие сега, като слушате, казвате: „Да го имам“. Тогава има един закон, според който ти няма да вземеш нито една стотинка повече. Ще проведеш тази енергия толкоз, колкото струва. Сега, кажете ми, колко струва тази енергия? На този човек, най-първо, ще му кажа: „Слушай, ти най-първо ще благодариш на Бога, че съм дошъл при тебе. После ще благодариш на твоя Създател и ближните, с които те е заобиколил, ще мислиш добре, затова дойдох. Най-после ще благодариш, че съм добър човек и че съм дошъл при тебе. После, каквото ми дадеш, ни най-малко няма да съжаляваш, защото, ако най-малко се усъмниш в ближните си, в мене и в Бога, болестта ти ще се върне към тебе.“

Правил съм много опити. Възстановя надеждата на човека – за 1-2 дни оздравее. Понякоя път казвам: „Ти след 2 дни ще бъдеш здрав“. „Че как така?“ Казвам: „Дай ми една чаша вода“. Даде една чаша, изваждам едно малко пилюлче, едно захарче, туря във водата. Казвам: „Изпий тази вода, след 2 дни ще бъдеш здрав“. После казва: „От този цял, дето ми го даде, оздравях“. За 5 пари работа. Някои болести се дължат на стълкновение с хората. Дойде един свещеник при мене, на който ограбиха вярата. Иска да напусне свещеничеството. Един непреодолим страх го е обзел, не може да служи. Иска да има винаги друг при него. Аз виждам причината – причината е вярата. Рекох: „Слушай, ако искаш да ти помогна, няма да ме лъжеш. Ти си направил едно престъпление, в тебе се е раздвоила вярата. Ти си имал едно същество, което си го обичал много, след туй си нарушил отношението с туй същество. Тази болест се дължи на туй.“ Казва: „Майка ми ме обичаше, бих я и тя умря“. „Сега ще започнеш да се молиш за майка си, да си възстановиш мира. То е болест. Свещеник си, ще се молиш.“

Представете си един болен от ревматизъм, който отива при лекар да го лекува. Някои от съвременните лекари практикуват нов метод за лекуване. Те лекуват чрез вяра, чрез мисъл, понеже знаят, че причината на всички болести се крие в мисълта на човека. Затова именно лекарят казва на болния: „Стани от леглото, не мисли, че си болен и ходи. Излагай се на Слънце, на чист въздух, мисли за всичко, но не и за болестта си и ще видиш, че след известно време ще бъдеш здрав.“ Болният казва: „Ще ходя, ами ако пак кракът ме заболи?“ Не, ти трябва да мислиш положително. Докато болният се съмнява, той сам поставя препятствия в пътя на своето лекуване. Щом престане да се съмнява, болестта си отива. Закон е: за каквото мисли човек, за него се държи. Престане ли да мисли за това нещо, то губи вече силата си. Това, в което човек вярва, то има сила за него. Законът е верен и за положителните, и за отрицателните неща в живота. Различието е само в резултатите.

Дойде преди години един господин. Но сега тук да си остане, да не го изнасяте навън. Казва: „Трябват ми 50 лева“. „Нямам.“ Казва: „Намери!“ „Аз нямам.“ „Намери ги отнякъде. Как да нямаш, като тебе човек, да нямаш! Трябва ми хинин от аптеката.“ „Много лесна работа. Ще ме послушаш ли? Колко ти трябват?“ „30 грама.“ „Поеми мислено и ги глътни на 3 пъти. Ако не оздравееш, ела при мене, аз ще ти дам 50 лева.“ Който повярва, може да направи същия опит. Законът е за учените хора, за вярващите. Хинина може да го вземеш чрез храната. Но въпросът не е за хинина. Лекуват се хората по два

начина. В съвременната медицина единият начин е: трябва да се вкара в човешкия организъм вещество, за да се събуди неговата дейтелност, да изхвърли навън болестта. Другият начин: да подкрепим организма с необходимата жизнена енергия. И единият, и другият метод се употребяват. Вие понякога път идете при някой лекар. Той констатира, че имате възпаление и ви предписва лек. Тогава поемете въздух и кажи: „Да стане тъй, както казва лекарят“. След като оздравееш, тия пари дай ги на някой беден човек.

Само онзи лекар може да лекува, в когото болният вярва напълно. Лечебните сили се крият в елементите на природата: във водата, във въздуха, в светлината и в храната. Лекарят е проводник между природата и болния. Следователно, щом болният вярва в своя лекар, последният може да извади жизнената сила от тия елементи на природата и да си послужи с тях. Ако болният не вярва в лекаря си, той не би могъл да се ползва от жизнените сили на природата. Всеки човек е проводник между природата и себе си, поради което той сам може да се лекува. Не вярва ли в душата си, той се нуждае от външно лице, от човек, който ще послужи като проводник между природата и него. Този закон работи и в духовния, и в умствения свят.

Дойде някой болен при мене и после казва: „Той не ми помогна“. Аз казвам: той не ме обича. Щом ме обикне, ще оздравее. За всички законът е същият. Заболи те главата, обикни Бога, главоболието ще изчезне. Като се разболееш, обикни едно дърво, някоя черепа, ще изчезне болката. Ако искате лесен път, това е най-лесният. Ако станете по-напреднали, ще имате по-мъчен път. Представете си, че вие имате едно дете и не можете да се справите с него. Представете си Господ, милиарди същества, гракнали към Него всички. Какво отношение има Той към любовта ли? Той на всички казва: „Щом обикнете Бога, болест няма. Щом се намали любовта към Бога, болестите идват.“ В света трябва любов, трябва разумност и всички ще бъдем здрави.

Мнозина ме срещат и казват, че обичат, пък са болни. Не можеш да обичаш и да бъдеш болен. Те са две неща несъвместими. Щом обичаш, лицето ти не може да бъде тъмно. Щом обичаш, очите ти не може да бъдат тъмни. Любовта носи живот. Аз ви говоря за онази Божествена Любов. Вие сте опитали другата любов, от която хората умират. Да дойдем до любовта, която оздравява хората.

Аз не зная в света метод по-добър за лекуване от метода на любовта. Можем да направим опит навсякъде. Един човек, когото обичам и който ме обича, всякога мога да го излекувам моментално.

Онзи, когото аз не обичам и който не ме обича, може цяла година да ми дрънка и да иска, не може да се излекува. Законът е такъв: щом Бог обича и ти обичаш Бога, можеш да се излекуваш. Законът е: щом обичаш Бога и Бог те обича, веднага можеш да се излекуваш. Ако искаш, можеш болестта да я оставиш, ти си господар.

Имате някаква болка, имате ревматизъм. Обикнете болката. Левият крак на палеца ви боли. Обикнете палеца. Тъй го обикнете – като същество. Веднага болката ще престане. Туй място, което не обичате, то ви боли. На необичаните места по тялото, там се явяват болестите. Боли те коремът – не обичаш корема. Заболят те гърдите – не ги обичаш. Заболи те пръстът – не обичаш пръста. Болките се чувстват в необичаните части на тялото. Щом обичаш тялото, щом обичаш ума, сърцето, всичко, което човек има, болките ще престанат.

Дали вие вярвате това, или не, мене не ме интересува. Някои от вас, които искат, направете един опит, но не разправяйте никому. Само на мене ще дойдете да ми кажете онова, което казвам, дали е вярно. Няма да ми казвате как сте го направили, но само ще ми кажете: „Вярно е“. След като направите 9 опита, ще видите – щом обикнете вашия крак, той ще оздравее, този крак ще бъде добре тогава. Казвам ви: обикнете, за да имате собственост. Някой казва: „Не искам собственост“. Тялото е наша собственост, главата, сърцето, умът са наша собственост. Вие ще бъдете верни и истинни. Туй е ваше.

Аз туй не съм го казвал, сега за пръв път го казвам. Болките показват безлюбие. Тъй седи законът.

Ако страдате от ревматизъм, треска или друга някаква болест, обикнете някого. В скоро време здравето ви ще се подобри. Колкото по-скоро оздравеете, толкова по-правилно сте проявили обичта. Закон е: любовта премахва всички слабости и недъзи. Тя е особено космическо течение, което минава през всички живи същества. Колкото по-правилно се приема и предава тази енергия, толкова по-здрав е човек. Ръката му има здравословен цвят, с приятна топлина и мекота. Ръката на здравия човек не е нито много влажна, нито много суха и студена. И едното, и другото представят крайности. Като пипнете дясната ръка на здравия човек, усещате приятна хладина; от лявата му ръка се отделя слаба топлина. Обаче при най-малкото заболяване, физическо или психическо, тези течения се смесват в организма, вследствие на което се явяват различни неразположения: напрежение в слепите очи, зад ушите, в задната част на мозъка и т. н.

Заболи те кракът – тази болка показва, че в тялото ти има излишна материя, излишни енергии, които човек трябва да ги изпрати навън. Всяко безпокойство се дължи на нещо чуждо. Има нещо чуждо в тебе. То започва да те безпокои. Лекувайте се със закона на обичта. Боли те кракът – като помислиш за Бога, като вярваш в Бога, да престане болката. Или някой път се образува коремоболие. Ако те заболи стомахът, какво трябва да правиш? Да допуснем, ако има топла вода, ще пиеш, но ако няма топла вода? Тогава помисли за Бога. Боли те нещо – тогава помисли за Бога. Боли те нещо – дали е ревматизъм или те боли кръстът, или каквато и да е болка – по този начин можете себе си да лекувате, не да лекувате хората. Да бъдеш лекар на себе си. При дадени условия човек трябва да знае как да се лекува. Тогава аз считам обичта и любовта като два метода, по които човек може да се лекува. След като се излекуваш, то са два метода, по които можеш да се подмладиш. То са два метода, по които щастлив можеш да станеш, учен можеш да станеш, всичко можеш да станеш.

Закон е: колкото повече боледуват децата, толкова любовта на родителите към тях е по-слаба.

Когато мислим чрез любовта, плазмата в човека се обновява. Щом този закон не действа, плазмата, от която човек е създаден, остарява, не се обновява. Остарява човек, изгубва плазмата. Първоначално капиталът, който Бог е вложил, плазмата, се разтопява и ти трябва да напуснеш Земята, нямаш капитал. При този процес на обичта и любовта, обновява се плазмата, обновяват се червените кръвни телца. В 1 кубически милиметър кръв има 5 милиона червени кръвни телца. В един кубически милиметър кръв има 5-10 хиляди бели телца – те са стражарите.

Никога не яжте храна, която не обичате. Плодът, който обичаш, лечебно действа. Законът е същ и за гледането: никога не гледай един предмет, който не обичаш. Всякога спирай погледа на туй, което обичаш, здравословно действа. Никога не слушай туй, което не обичаш. Скарат се двама души, ще идеш да ги слушаш. Слушай някой хубав разговор, слушай хубавия разговор, да ухае. Каквото и да е хубаво, обърни внимание, ако искаш да бъдеш здрав. Никога не пипай неща, които са груби. Пипай онези предмети, които са гладки, меки, които произвеждат приятно впечатление. Те са хармонични и здравословни.

Аз наричам човешкото сърце каса, в която са складирани всички Божествени дарования, които трябва да излязат за доброто на човечеството. Сега са в сърцата на хората. Ако сърцето е покваре-

но, и великите добродетели, туй благо, което Бог е вложил в нас, не отива там, дето трябва, то е друг въпрос. Казвате: „Какъв проект можем да дадем?“ В света съществува една уредена правова държава. Аз отричам организирането в света. Питам: по какъв закон се организира човешкият дух? По какъв закон се организира човешкото тяло? Кой организира човешкия мозък? Кой учи мозъка така да мисли? Казвате: „Да организираме света“. Кой може да организира човешкия мозък? Вие казвате: „Лекарят“. Не, без лекар. Аз оспорвам това. Не че съм против лекарите. Ни най-малко не съществуват лекари в животните. Лекарят е едно разумно същество вътре в тебе. Когато едно животно се разболее, веднага се лекува. Кучето, ако има голяма рана, счупен крак, ще пости 7- 8- 9 дена и ще оздравее костта и тогава започва по малко да яде. В постенето по-лесно става заздравяването, отколкото ако яде. Питам: откъде знае кучето това? Нас може да ни учат, даже нас като ни учат как да се лекуваме, пак не знаем.

Вярвайте във вашия ум, който Бог ви е дал, вярвайте във вашето сърце, което Бог ви е дал, вярвайте и в тялото си. Вярвайте в духовете на хората, в сърцата и в телата на хората. Туй трябва да стане правило! За дома, за нацията, за човечеството, навсякъде законът е един. Един народ трябва да вярва в онова, което Бог му е дал – в своя ум. Един народ трябва да вярва в колективното сърце, един народ трябва да работи в своето тяло. Във всички народи, навсякъде като се приложи по този начин, светът ще се оправи. Ще имате минимални страдания, които лесно ще ги носите, ще ви бъде приятно. Всяка болест, която дойде, ще бъде едно упътване, защото все трябва човек да се разболее, за да се сменят състоянията. Болестта е едно малко нарушение, за да се върти само колелото. Ако има равновесие, няма да има движение. Трябва да има на Земята едно малко нарушение, за да се образува движение.

ПОСТЪПКИ

Числото 3 е закон на волята, която уравновесява силите на ума и на сърцето.

Едно дете, нормално родено, съдържа всички качества на родителите си. От една страна, то има характера на баща си, от друга – ума на майка си. На това се дължи неговата сила. Когато детето заплаче, майката и бащата веднага скачат на крак. Значи силата на детето е равна на силата на бащата и майката заедно.

Една постъпка може да бъде силна или красива, когато умът и

сърцето са на мястото си. Ако умът и сърцето ви не са намясто, не може да става въпрос за постижения. Следователно постиженията са в зависимост от постъпките. Животът на бащата и на майката се проявява чрез детето. Само детето дава импулс или поле, дето майката и бащата могат да се проявят. Ако детето в даден момент не съдържа качествата на баща си и на майка си, те ще се безпокоят за него. Защо се безпокоят? Защото то не излъчва качествата на своите родители. Този закон е верен и по отношение на мислите и чувствата. Ако вашият ум се разсейва и скита от едно място на друго, тогава и постъпките ви няма да бъдат правилни. Същото се отнася и до сърцето.

Като знаете това, постъпвайте добре, за да не спъвате мислите и чувствата си. За да се постъпва добре, нужни са усилия, а усилието е нещо разумно. Колкото и малка да е една постъпка, човек трябва да бъде доволен от нея. Красивата постъпка внася подтик в ума и сърцето на човека. Тя му отваря път към светлината. Който не обръща внимание на постъпките си, всякога се намира в затруднения. Тогава естествено е да питаш, защо светът е създаден така. Първоначално светът е бил създаден правилно, с цел да се работи и учи. Мисли за постъпките си, без да се страхуваш от тях. Преди да си извършил една постъпка, пръв ти трябва да си доволен от нея и да я изявиш навън. Ако си доволен от постъпката си, направи я. Само реализираната добра постъпка представя отлична мисъл и отлично желание – отлично чувство. Без постъпка, мислите и желанията в човека нямат сила, нямат цена.

Ако мислите и чувствата на човека са правилни, и действията му ще бъдат правилни. Това е закон, в който няма никакво изключение. Казваш: „Прав съм във всички свои действия“. Прав си в сегашния момент. Щом си прав в сегашния момент, ще бъдеш прав всякога. И обратно: ако сега не си прав, и в бъдеще няма да си прав.

Някой носи едно тяло зле организирано, с ред отрицателни наследствени качества още от миналото, от хиляди години насам. Ти съзнаваш, че в тебе има нещо зло, нещо престъпно, не искаш да го вършиш, но нещо в тебе те подтиква да го направиш. Това показва, че има някакъв закон, който работи в тебе. Как се е явил този закон? Съвременните учени правят ред опити в това направление, за да научат закона, който действа в човека. За тази цел те поставят човека в магнетичен сън. Всеки човек може да се постави в такъв магнетичен сън, не в четвърта, но в трета степен, да заспи и тогава съзнанието му не е будно. В това положение на магнетичен сън

някой може да му внуши една мисъл или една идея да извърши някаква кражба или едно убийство, или някакво престъпление в точно определен ден и час. Като се събуди от този сън, човекът нищо не знае и не помни, обаче когато дойде денят на това престъпление, той ще извърши точно това, което някога му е било внушено.

Казвам: ако хората знаят този закон, че като заспи човек магнетичен сън, може да му се внуши да направи някакво зло, те трябва да знаят, че същият закон работи и за доброто. Ако такъв човек, който сме приспали в магнетичен сън, се намира под внушението на едно добро дело, като се събуди, той ще изпитва също така едно силно желание, без да знае защо и как, да извърши едно добро дело. И той сам ще се чуди как е направил доброто дело.

Някой казва: „Аз на закон не се подчинявам“. Че ти никога не си се освободил от закона. Най-първо не мислиш право. Казваш, че не се подчиняваш на никакъв закон, но ти трябва да ядеш, да спиш, трябва да се обличаш, трябва да живееш в къща. По улицата трябва да ходиш. Не може да ходиш където искаш. Дойдеш до някой плет, трябва да го заобиколиш. Казваш: „Аз съм свободен“. Ние, хората, не сме свободни. Аз считам свободни хора, които изпълняват закона на любовта. Който изпълнява закона на Божествената Мъдрост, той е свободен, който изпълнява закона на Божествената Истина, той е свободен. Вън от туй никаква свобода няма. Те са относителни разбирания. Казвате: „Кажете ми как трябва да постъпя, за да изпълня закона Христов?“ Постъпвай тъй, както майка ти е постъпвала с тебе, когато си се родил на Земята. Постъпвай тъй, както баща ти е постъпвал с тебе, когато си се родил на Земята. Постъпвай тъй, както брат ти е постъпвал, както сестра ти е постъпвала. Вие всички знаете това.

Един закон гласи: никое възвишено същество не извършва постъпка, от която да има повече загуба, отколкото полза.

Всяко нещо, което правим, трябва да ползва другите хора, трябва да ползва и нас. Всяка мисъл трябва да принесе някаква полза в света. Законът е такъв. Всяка постъпка трябва да принесе полза на другите хора, също и на самия човек, който я върши. Това е един Божествен закон, според който всеки човек, който иска да живее, трябва да бъде носител на онова великото и светлото в живота.

Законът е такъв: не скъсвайте връзките си с един свой добър приятел. Не скъсвайте връзките си нито с баща си, нито с майка си. Казвате: „Нали Христос е казал, че човек трябва да се отрече от баща си и от майка си“? Вие трябва правилно да разбирате: да се

отрече човек е едно нещо, а да скъса връзките си с някого е друго нещо. Да се отречете от баща си, това значи да го признаете като брат и да му кажете: „Татко, тук си ми баща, но горе ти си мой брат. Следователно ние имаме един и същ баща. Когато отидеш на Небето, ще се отречеш от мене, ще кажеш, че си ми брат, а не баща.“ Това значи да се отрече човек от баща си и от майка си. Човек трябва да се отрече за онова великото в света, за един следващ по-велик порядък. Но казвам: никога не късай онези свещени връзки, които Бог е поставил между твоята душа и другите души. Остави тези връзки, нека Бог функционира чрез тях. И тогава работите ще ви вървят напред. Такива са принципите в новия свят, който сега се създава. Аз не говоря само за религиозните хора, но всички хора в света, от каквото верую и да са, каквото и да знаят, те трябва да спазват тези свещени връзки. Когато и да срещнете, да считате, че сте негов брат. И той от своя страна да има същите отношения. Само тогава ние можем да бъдем свободни.

Най-малката промяна в отношенията нарушава закона на приятелството. Този закон се отнася и до отношенията между братя и сестри, между родители и деца. Истинската любов е вечна и неизменна.

Законът за приятелството има приложение и към мислите, и към чувствата на човека. Кой е истинският начин за израз на приятелство? Като споделиш богатата, които ти са дадени, със своя близен. Споделиш ли ги, ближният ти става приятел. Един ли е твой близен? Много са. Следователно, когато една Божествена мисъл или едно Божествено чувство те посетят, намери поне още 9 души, с които да споделиш благото, което ти е дадено. Така именно ще разбереш, че Божествената мисъл или чувство могат да се изразят не само по един, но по много начини. Всяко разумно същество е проводник на Божественото и го предава по свой, специфичен начин. Красотата на живота се заключава във великото разнообразие.

Ръката на човека е създадена по закона на човешката воля. Палецът е свързан с волята на човека. В старо време, когато са искали някого да лишат от неговата воля, отсичали са палците му. Като се лиши от палците си, човек изгубва своята воля. Понякоя път някои от вас свиват ръката си на юмрук и палеца свиват в юмрука. Щом свиеш така ръката, то е положението на една змия, която си крие главата. По този начин човек иска да защитава волята си, но то е слабо състояние. Винаги, когато искаш да упражниш волята си, да направиш нещо, тури палеца отгоре на юмрука

си. С това искаш да кажеш, че това, което си намислил, искаш да го направиш. Обсъди дали туй, което искаш да направиш, е разумно, или не. Казвам: по този начин трябва да работите, понеже във външния свят съществуват много противодействия.

Бъдете уверени в тоя закон, че човек не може да има воля, ако не върши добро.

Закон е: никога не отказвай да направиш едно добро. То е резултат на разумността, която всякога помага.

Днес от всички хора се изисква работа. Има нови начини на работа. Едно е опасно – користолюбието у човека. Всеки иска да бъде център, да създаде партия около себе си, да стане голям. Генералът казва: „Напред момчета!“ Те хукват напред, но не се връщат, избиват ги. А генералът се връща като победител, с кръст на гърди. Казват за него, че спасил отечеството си. Спасил отечеството си! Това е заблуждение. Мнозина могат да спасят отечеството си като актьори в театъра. Те играят такива пиеси. И това не е лошо, но то е забава. А истинското положение е това, което повдига хората. Време е да дойдат хора, да премахнат неестествените положения в живота. Не само да се премахнат тези положения, но да се внесат в живота нови идеи. Ако хората нямат нови разбирания, светът не може да се оправи.

За благородни цели се искат и благородни средства. Това е общ закон на битието.

Доброто е една реална Божествена сила, която дава подтик на ума. Няма друга сила, която да произведе интелигентност и която да усили човешкия ум, освен доброто. Ако изгубиш тази единица – добротата, започва законът на израждането, тогава човек казва: „Не си струва да бъдеш добър“.

Всички твои дарби и способности, които сега имаш, се дължат на една твоя добродетел, която си имал някога, а всички глупави вярвания, които сега имаш, се дължат на липсата на тази добродетел.

Има един закон, според който вие не можете да направите и най-малкото добро, ако не любите Бога.

„Каквото правиш на хората, това ще направят и на тебе.“ Но законът не е така. Ти като направиш добро, добро няма да ти направят. Като направиш добро, хората трябва да те обичат. Добро за добро, това е плащане. Ти трябва да правиш доброто, да проявяваш любовта, без да очакваш добро от другите хора. Защото ти като правиш доброто, Божията Любов в тебе действа и ще получиш

хиляди пъти повече. Направя едно микроскопическо добро, една добра дума кажа на някой беден човек, никой не вижда, но аз съм радостен и целия ден съм доволен. Дори съм забравил какво точно съм казал на този човек. Какво ще чакам да дойде да ми благодари? Аз съм получил вече много повече, отколкото съм дал, хиляди пъти повече съм получил от радостта, която съм изживял.

Забравете себе си или поставете себе си на заден план. Във вашия дом поставете най-първо Господа. Кажете: „Господи, каквото кажеш Ти, това ще направим ние“. Като идеш при Бога, ще видиш същото правило – Той ти каже: „Каквото искаш ти, туй ще бъде“. Каквото правиш в себе си, ти ще го видиш отвън. И можете туй правило да го проверите. Ако мислиш другояче да оправиш живота си, ще го оправиш така, както всички други хора. Всички хора все така го оправят. И Христос казва: „Ако Ме любите, отвътре да Ме любите! Тогава Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И Аз ще ви се изявя.“

Направете едно добро, в което да няма користолюбие. Често при мене идват и ми казват: „Аз се моля“. Че какво като се молиш? Ти, като се молиш, то е твоя длъжност, учиш един език. Като се молиш, то е за тебе. То е закон. Казвам: направи нещо, което е извън закона, покажи ми една безкористна любов. Като обичаш някого, да не те знаят, като му направиш добро, да не знае. „Каквото прави лявата ръка, да не знае дясната.“ Ти казваш: „Аз направих това, аз направих онова“ – ти плашиш орталъка. После казваш: „Ние сме много добри хора, молим се, пеем“. Молете се, пейте, то е за вас. Пеем, и хората оздравяват. Пеем, и нивите растат, пеем, и плодовете стават. Има резултат. Пеем, има плодородие, но когато пеем и всичко изсхва, благодарим за такова пеене. Онази правда, която внася всичките блага, тя е правда. Тя е път за Божиите блага, тя е път за любовта.

Има един закон, написан горе на главата, който никога не се изменя. Този закон казва: всеки ден прави по едно малко микроскопическо добро – нищо повече. И като се върнеш дома си, да се чувстваш доволен и разположен, че покрай всички дела, които си свършил през деня, направил си поне едно микроскопическо добро. Силата на доброто не е в многото. Колкото малко да е доброто, само по себе си то е мощно. Не е важно кога ще правиш доброто, сутрин, на обяд или вечер. Важно е обаче всеки ден да правиш по едно микроскопическо добро според Божия закон на любовта. Тогава ще имаме Божието благословение.

Седя веднъж аз в трамвая и гледам, че влиза един стар човек, доста беден и всички го поизглеждат особено. Аз наблюдавам. Ед-

на красива мома на около 20-21 години стана и каза: „Седнете!“ Казвам си: една хубава, отлична постъпка. Това е законът на обичта. Тя му каза: „Седнете на моето място“. Когато обичаш един човек, ти го поставяш на своето място, а ти заемаш неговото. И тази мома, като му каза така, имаше една малка усмивка, имаше една идея, че е направила нещо хубаво. От невидимия свят ѝ казват, че хубаво е постъпила. Защо се случи това? За да го разправя на вас. Никой не обърна внимание и аз си казах: и аз бих желал така да постъпвам. Аз я погледнах. Взех си всички сведения – какво чело има, какви очи има, дали сини или кафяви, дебелината на горната и долната устна, ушите, ръцете ѝ. Взех си подробни мерки. Разгледах подробностите. Казвам: това е един от жителите на невидимия свят, скрит в тая форма. И казвам: така трябва да се живее.

При мене често идват да се оплакват един от друг. Отдалеч, с политика почват. И казват: „Какво трябва да направим? Учителю, ти можеш!“ Не мога! Не мога да престъпя закона на любовта! Има неща, които не мога. И да искам, не мога да го направя. Той казва: „Кажми му така, строгичко“. „Ти мислиш ли, че ако му кажа малко строго, той ще разбере нещо? Няма да разбере.“ Не мислете, че със строгост може да се поправите. Аз съм правил опити, не помага. Има нещо, което помага: обичай хората като себе си! Нищо повече! Този е законът: влизай в неговото положение, обичай го като себе си и познавай го както себе си познаваш. Вие сега губите вашия мир. Бог като влезе в света, Той гледа друголяче на всички свои деца. Вие не сте родили тия деца. Като родиш едно дете, не го биеш. То е твое. Бог, Който живее във вас, вие Го познавате. За вас вие искате най-хубавото. Дръж това хубавото в ума си и за другите.

Казвам: не се спирайте пред въпроса, как се движат небесните тела и с каква бързина. Те се движат като хората. Изобщо всички тела, които се движат, се намират в известно отношение помежду си. И това не е абсолютна мярка. Защо? Защото абсолютната мярка не се изменя: нито се скъсява, нито се удължава. „Какво от това, ако дадена мярка се скъси или удължи? Има ли някакво престъпление в това?“ Нищо лошо няма, но какво ще каже търговецът, ако при купуването на плата се мери с мярка, която се скъсява, а се продава с мярка, която се удължава? Какво печелиш, ако купуващ плат с мярка, която се скъсява, а продаващ с мярка, която се удължава? Не само че не печелиш, но губиш: купуващ по-малко, а продаващ повече. И вие в своя живот се натъквате на такива противоречия. Зачеваш една идея с една мярка, прилагаш я с друга. С

каквато мярка започваш, с такава трябва да свършваш. Каквато мярка прилагаш към себе си, такава трябва да прилагаш и към ближния си. Това е закон. Ако не спазвате този закон, всякога ще се натъквате на противоречия. Това е животът на квадрата.

За да разберете духовния свят, трябва да разбирате физическия. Както за познаването на физическия свят имаш нужда от сетива и органи, така и за познаването на духовния свят са нужни съответни органи. Цветето познаваме чрез зрението и обонянието. Как познаваме чувствата? И за тях има съответни органи. Ето защо от всички хора се иска работа, да развият духовните си органи и сетива така, както са развити физическите. На физическия свят някои неща се изразяват в цветове и багри и по тях ги различаваме. Как различаваме нещата в духовния свят? Чрез проявите на характера. Всяка проява на характера има свой специфичен цвят и тон. Цветовете, багрите са имунитет срещу греха. Дето има цветове, там грехът е изключен. Грехът се върши всякога на тъмни места. Значи цветовете прогонват греха или го изкупват. С други думи казано: музиката, цветята и животните спасяват човека от греха, затова спирайте вниманието си върху тях.

Казвате: „Има ли оня свят, или не?“ Щом този свят има, и онзи свят има. Този свят е сянка на онзи свят. Казват: „В оня свят ще се познаваме ли?“ Щом тук се познаваме и там ще се познаваме; щом тук не се познаваме и там няма да се познаваме. Законът е един и същ. За да се познаят хората, трябва да има причина, трябва да има вътрешна връзка. Ти обичаш някой човек, понеже ти е направил някое добро. Ти си бил в такава нужда, че когато си бил изоставен от всички хора, той ти е направил добро безкористно. Туй добро духът и душата ти не могат да забравят. Където и да срещнеш този човек, казваш, че го обичаш. Доброто, което вие направите и доброто, което ви направят, никога не се забравя. Затуй не се отказвайте от добрата мисъл, от доброто желание, което в сърцето ви подтиква. Вие казвате: „Доброто не се цени“. Има Един, Който го цени. Най-малкото потайно добро, което човек направи, Бог го цени. Той го записва в книгата на живота. Всяка най-хубава мисъл, колкото и да е малка, се записва. Тогава, ако ние живеем по Бога, ще се изменят лицата ни.

Един важен закон: туй, което вие сте решили в себе си, трябва да бъдете в състояние да го изпълните. Не каквото ние ви налагаме, а вие, което сте решили да изпълните, изпълнете го. Трябва да го изпълните, иначе всичката наука в света ще бъде без полза за вас. Човек, който обещава, а не изпълнява, той е пробит клонц, наливай

колкото искаш, то е само въпрос на време – всичкото ще изтече навън.

В какво седи новото учение? Ще измениш всичките си движения. Аз като говоря на някоя сестра, тя направи гримаса с устата си. Тези движения ги знам, аз разбирам вече: това е удар. Тя ми дава един удар. И аз, за да не падна в тая посока, и аз мога да направя такава гримаса. Това е закон вътре. Светът е започнал с движенията. И всяко едно движение се отразява върху чертите ни. И виждаме, че на хората, които са живели с хиляди години неправилно, тялото е станало несиметрично. На някого рамото е криво. В една област в Америка един американски владика си навеждал главата вляво, когато вървял. И всички проповедници там все така вървели – с глава, наведена вляво. И по това ги познавали. Онзи, който върви с главата наведена вляво, сърцето му има надмощие. А пък те мислят, че това е нещо благородно.

Веднъж една сестра каза за друга: „Оная е много проста. Няма идея.“ Казах ѝ: „Как я просвети?“ Тя каза: „Понарязах я“. Тая работа с нарязване не става. Законът е: вие един за друг сте предметно учение. Всеки един от вас разрешава по една велика задача. Срепне ви един човек, за когото вие сте едно предметно учение и зависи от вас какво направление ще вземе той в живота си – вие сте отговорни, както стрелочникът по железниците, ако сте турили този човек в крив път. А пък ако му дадете правилен път, ще имате Божието благословение и ще се радвате на това, което сте създали. И всеки ден мисълта ви трябва да бъде будна, че вие ще бъдете предметно учение за някого и той ще вземе пример от вас. И вие, като срепнете някого, ще вземете пример от него. Една постъпка може да реши благото на живота.

За да бъдат хората разумни едни към други, единият трябва да бъде положителен, а другият – отрицателен. Някой път даже и вие сте в борба със себе си. Когато и двете части в тялото станат положителни, знаете ли каква борба започва в човека? Когато в дясната и в лявата половина на тялото електричеството стане положително, когато и магнетизмът в лявата и дясната страна стане положителен, тогава имаме двойна борба. Тогава имате безпокойствие в ума и в сърцето. Какво трябва да правите? Там е сега законът: щом сърцето стане безпокойно, ще внесеш любовта! Любовта е, която ще внесе нещо ново, положително. Хармонията може да се внесе по три начина: чрез закона на любовта в Божествения свят, чрез закона на мъдростта и чрез закона на истината. Любовта е закон, който регулира противоречията в сърцето, мъдростта регулира про-

тиворечията на ума, а истината – противоречията на човешката воля. Ти не можеш да изправиш своята воля, своите постъпки, ако законът на истината не действа в тебе.

Често хората търсят правото в света. Правото е нещо външно. Чувствата и постъпките са важни. Правото ще го намериш всякога. Правото е право само в тебе. Отвън, в света, никакво право няма. Погледнете в природата. Казват: „Красива е природата!“ В нея има вечна борба. Аз съм забелязал: мравките се борят, растенията се борят, всичко се бори. Една мухичка се хванала в паяжината. Някои цветя има, мухоловки, те затварят малкото животно, в повечето случаи – насекомо и го изяждат. Правото, което търсим, не се намира вън. Всичкото противоречие в света е вън, а пък хармонията е вътре. Бог е, Който хармонизира външния свят, понеже знае законите. Ние трябва да оставим външния свят Бог да го подобри. Само Той може да го подобри.

Когато у тебе има всичката добра воля, но хората не искат да живеят с тебе добре, остави ги спокойни, свободни, не се безпокой. Остави това на Божествения промисъл, Бог да уреди работите. Тази работа не принадлежи на тебе. Ако хората в една държава не живеят добре, това не зависи от тебе. Остави това на Бога. Ти ще кажеш: „Аз ще се помоля“. Ти ще се помолиш, но остави на Бога да оправи тази работа. Всеки може да оправи работите в себе си с помощта на Бога. Ако държите този закон, много по-малко страдания ще имате, отколкото сега. А пък ако не боравите с този закон, ще имате едно изпитание и непременно ще дойдете до същото място, до същия закон.

Понякоя път ние мислим, че можем да спасим човека. Не можем. Понякоя път ние мислим, че можем да развратим човека. И това е невъзможно. Всеки човек сам се развращава. И обществото за това не е отговорно. Вие ще ми цитирате, че можете да извратите Словото Божие. Да, аз мога да извратя Словото Божие в себе си, но във вас не мога. Вие сами можете да го извратите. Вие сте единствените, които можете да покварите вашата мисъл, аз не мога да я покваря. Тъй седи великият Божествен закон. Ако аз имам такава сила, че да мога да извратя вашата мисъл, да ви извадя от релсите, тогава аз съм всемоушен да оправя света.

Някой път изпитвам вашия живот, правя сондажи, опитвам каква е температурата ви и знаете ли какво усещам и колко скъпо ми струват тези опити? Защото, когато човек иска да опита някого какъв е той като човек, преживява неговите състояния. Не можеш да обърнеш един човек към Бога, докато не преживееш и

доброто, и злото, които са вложени в него. Онзи, който не разбира този закон, се чувства като в някой котел и се пръска от мъка, защото изпитва едно тягостно състояние, което не може да си обясни. Апостол Павел казва: „Лошите общения развалят добрите нрави“. Христос формулира този закон така: „Не давайте осветените неща на псетата, защото ще се повърнат и ще причинят зло“. Това е велик закон: не бива да влизате в пряка връзка с човек, докато не го разберете, защото иначе ще страдате. После ще кажете: „Господи, защо стана така, когато аз исках да му помогна?“ Какво ви пречи прасето, че ровило, оставете го да рови – има много места за ровене.

Не се стремете да поправите света, хората, понеже това е невъзможно. Вие да се научите да живеете добре. Вътре във вашия живот да направите преобразование. Да направите преобразование вътре е възможно, но да направите преобразование вън е невъзможно. И Христос, като дойде преди 2 000 години, какво преобразование направи в света? Дотогава, доколкото хората възприеха Неговото учение и го приложиха доброволно, се направи нещо. Христос нищо насила не приложи. Той каза: „Ако Ме любите, ще приложите закона. Ако не Ме любите, няма да го приложите.“

Някой иска да разбере нещата отвън. Казвам: колкото повече остарявате, толкова повече съзнанието ви се замъглява, докато най-после оглупеете. Какво означава думата „оглупяване“? Когато иска невъзможни неща, човек оглупява. За всеки даден случай две неща са възможни за човека: едното е положително, а другото – отрицателно. Значи възможно е да направиш нещо, и невъзможно е да го направиш. Когато се намериш в положение, че не можеш да направиш нещо, откажи се от него. Че въпросът оставал неразрешен, нищо не значи. Така постъпва разумният. Например искаш всички хора да мислят като тебе или да бъдат добри като тебе. Това е невъзможно. Не можеш да заставиш човека да бъде добър или лош. Можеш да повлияеш на някого, но ако мислиш, че той ще върви в пътя, в който ти вървиш, лъжеш се. Слугата може да се кланя на господаря си, но в първия ден, когато вземе властта, той ще му покаже доколко се е подчинявал. И синът се кланя на баща си, подчинява му се, но като порасне казва: „Ако постъпваш с мене така, както досега си постъпвал, ще ти дам да разбереш“. Той се заканва на баща си.

Кое е по-добре: да се прикриват грешките на децата, или да не се прикриват? Очите и на майката, и на бащата трябва да бъдат едновременно отворени. Когато детето прави добро, очите на бащата

трябва да са отворени; когато прави нещо лошо, очите му трябва да бъдат затворени. Когато бащата се върне вкъщи, той търси случай да намери някаква погрешка в децата си, за да ги накаже. С това той иска да покаже своя авторитет. Когато детето греша, очите на майката трябва да бъдат отворени; когато не греша, очите на майката трябва да бъдат затворени. Тук законът е обратен. Ако очите на майката са отворени при даровитите деца, тя ще започне да ги хвали и ще ги развали. Българската пословица казва: „На прехвалени череша с голяма кошница не ходи“. Значи не хвали способния и не обезсърчавай слабия. Способният не се нуждае от похвали, но и слабият не трябва да се обезсърчава.

Да допуснем, че някой от вас е музикален и иска да се хареса на другите, да пее добре. Какъв резултат ще имате? Ако пеете за себе си, ще имате за резултат вашето здраве. Всички хора, които добре пеят на себе си, са винаги здрави. Всички хора, които пеят на хората, са болни. Знаете ли защо са болни? Ти като пееш, казват: „Не ти струва пеенето, туй не можеш да го изпееш хубаво“. Изпееш на друго място, казват: „Последния пасаж не го изпя хубаво“. Ти вече започваш да се смущаваш. Ти, като се смущаваш, от смущение не си здрав. Като пееш за хората, не си здрав, като пееш за себе си, си здрав. Сега един закон извеждаме: живейте един добър живот не за хората, но заради вас. Защото, ако живеете за хората, ще ви намерят някоя погрешка.

Някои братя измежду вас са поети, пишат, искат да ви прочетат нещо, но все нямате желание да ги изслушате, нямате търпение. Външните хора ги изслушват, вие не ги изслушвате. Този брат, като отиде между външните хора, те харесват това, което пише. Вие казвате: „Знаем го ние!“ Някой писател от светските хора външните не искат да го слушат, но като дойде тук, между вас, вие го изслушвате, разбирате го и той казва: „Много добре ме приеха тези хора“. Същото нещо се забелязва и в семействата. Майката, като набие хубаво дъщеря си, при кого отива тя? При баща си. Като дойде при него, той взема страната ѝ. Тя върви зад него. Ако пък бащата набие сина си, той при кого отива? При майка си. Добре, но ако и майката, и бащата набият детето си, то при кого отива? При дядо си, при баба си. Това ви се вижда смешно, но това са закони. Всеки човек усеща, че трябва да има някой, на когото да се осланя. Все търсиш някого, с когото да споделиш скръбта си – искаш да имаш тил.

За да се освободи от терзанието на една своя погрешка или един свой грях, човек трябва да се изповяда пред своите ближни. Такъв

е законът. Една погрешка, една болка се лекува, когато излезе навън.

Ако един човек не пази чистотата на другия, бил той мъж или жена, такъв човек няма никакво верую, никакъв морал. Ако изсмучите соковете на един човек, а после го захвърлите като парцал, това не е позволено! Не е позволено да си играете с духа, с душата, с ума и със сърцето на човека! Помнете следното правило на Божественото учение: за много неща можете да накажете човека, но абсолютно не е позволено да си играете с човешкия дух, с човешката душа, с човешкия ум и с човешкото сърце! С чувствата на човека не може да се играе. Що се отнася до дрехите на човека, можете да го съблечете и да ги вземете, но абсолютно нямате право да разваляте, да покварявате в човека онова, което Бог му е дал. За първото престъпление ще ви съдят човешки закони, а за второто – и човешки, и Божествени. Същият закон се отнася и за самия човек. Никой няма право да покварява своето сърце, своя ум, своята душа и своя дух!

Вие казвате: „Заробихме се“. Никой не може да те зароби. Могат да ти вземат богатството насила, могат да ти вземат дрехите насила, но да заробят душата ти е невъзможно. Всеки, който се е опитал в света от 8 000 години – аз вземам това число като число на безконечността – всеки, който се е опитал да зароби човешката душа, да отнеме свободата ѝ, много жестоко си е изпатил. Аз мога да ви дам много данни, цяла статистика. Учители, които са искали да ограничат учениците си, мъже, които са искали да ограничат жените си, жени, които са искали да ограничат мъжете си, бащи, които са искали да ограничат синовете си, майки, които са искали да ограничат дъщерите си – никой не е прокопсал. Нито една майка не е прокопсала, нито един баща не е прокопсал, нито един учител не е прокопсал, нито един държавник не е прокопсал, нито един цар не е прокопсал. Всеки, който се е осмелил да зароби човешката душа, не е прокопсал. Ужасен е този закон.

Сега казвате: „Да обесим тези хора, да оправим света“. Няма такъв писан закон – да се бесят хората. Мойсей, който даде заповедите, казва: „Не убивай, не злослови, не кради, не прелюбодействуй, не вземай това, което ближният ти има“. После дойде онзи държавен закон. Написаха го в името на Мойсея, че заради благо-то на отечеството един може да се убие, може да се заколи, да се обеси. То е друг въпрос. Тогава религиозните хора казват: „Господ ги е наказал“. Не, Господ не направи ада. Ада го направиха хората.

Аз говоря за богатство не в обикновен смисъл. (...) Ти трябва да

разбираш живите закони. Всичкото богатство, и въглицата, мините, всичко това принадлежи на известно общество. Тия страдания на хората защо идват? Те са лихви, които плащат. Хванеш една кокошка, заколиш я. Казваш: „Господ е направил света така“. И после страдаш. Много криво разсъждаваш. Тази кокошка принадлежи на едно общество. Ти трябва да питаш Господа може ли да я заколиш. Ти имаш овца и я стрижеш. Тя принадлежи на друг свят, трябва да питаш имаш ли право да вземеш нещо от нея. А не да постъпиш тъй, както не ти е позволено.

Вземете предвид следното правило: намиращ се в някакво изпитание, омотал си се някъде, но ти се два възможност да излезеш от това положение. Как трябва да постъпиш? Заплетеш ли се, направи туй, което не ти е угодно, което не е в твой интерес. Направиш ли туй, което не е в твой интерес, ти ще спечелиш; направиш ли туй, което е в твой интерес, ще изгубиш.

Следователно туй, което е неприятно за нас, носи едно благо, а туй, което повидимо е благо за нас, носи нашето нещастие.

Един европейски княз поканил на гости един селянин. Князът заповядал на слугите си да наготвят най-добри ястия, да сложат трапезата красиво, изящно – той искал да приеме селянина като скъп, велик гост. Като седнал да се храни, селянинът погледнал към лъжиците, вилиците и ножовете, сложени на трапезата, но отчупил хляба с ръката си и започнал да топи хапките в яденето направо с пръстите. Князът веднага заповядал на слугите да махнат вилиците и лъжиците от трапезата и сам той почнал да топи в яденето хапките си, да яде без вилица, както направил селянинът. С това той искал да изкаже уважението си към своя гост.

Следователно, когато ангел дойде на гости у вас, вие трябва да топите хапките си, както той топи. Закон е това. Ако вие не топите хапките си като ангела, или ако не топите като мене, работата ви е свършена. Ако аз съм на гости у вас, вие ще топите като мене, ако вие сте на гости у мене, аз ще топя като вас. Това са елементарни правила и закони, които трябва да се приложат в новата етика. В живота има хубави, красиви неща, но зависи как гледа човек на нещата. Който гледа на красивата страна на живота, в погрешките на хората ще вижда техни бъдещи добродетели. Защо? Защото ние не знаем още кои са истинските погрешки.

Вие трябва да разбирате закона на постъпките. Знаеш ли как да постъпваш? Ако дадеш 100 лева на един беден човек, той ще благодари, но ако дадеш на един милионер 100 лева, той ще се обиди. Значи със 100 лева ще привлечеш вниманието на бедния човек и

той ще те обича. А пък ако ги дадеш на богатия, той ще те намрази. Вие всички правите в света тази погрешка. Аз говоря за обходата. Вие не знаете как да се обхождате. Дай 100-те лева на бедния, а пък на богатия му кажи така: „Моите почитания!“ (Учителя прави поклон.) И той ще ти благодари. Но ако отидеш при сиромаша и му направиш така и му кажеш тези думи, ти ще го обидиш. Дайте му 100-те лева. Някой път една сестра хвали друга сестра, а пък тая последната е бедна, тя не иска хвалене.

Не се обличай с дреха, шита от прокажен или сифилистик! Не пий от чаша, с която си е служил прокажен! Това е закон, който важи и в морално отношение.

Закон е: това, което не носи никакво благо за вашия живот, не го бутайте! Можете ли да обясните тази мисъл? Значи това, което не носи никакво благо, не го вземай.

Има закон, който Мойсей е написал: „Не пожелавай!“ Тегърва ще разберете неговия закон. Не пожелавай всичко онова, което не носи щастие. Знанието, което няма приложение, не го желай! Не пожелавай да имаш мъртви слуги! Не пожелавай да имаш изгорели въглища! Не пожелавай да имаш развален хляб! Не пожелавай да имаш нечиста вода! Не пожелавай да имаш скъсани дрехи! Не пожелавай да имаш скъсани обувци! Не пожелавай да имаш скъсана шапка! Не пожелавай да умираш! Не пожелавай да разлюбваш! Не пожелавай да се биеш! Сега то е едната страна: „Не пожелавай!“ Какво трябва да се прави? Пожелай слугата ти да живее! Пожелай дрехите ти да се обновят! Пожелай шапката ти да стане нова! Пожелай обувката ти да станат нови! Всичко туй пожелай сега! Туй пожелай.

ХРАНЕНЕ

Каквато храна ядеш, такъв ще станеш. Този закон е верен и на физическия, и в духовния свят. Не може животинската или човешката кръв, пролята насилствено, да не донесе лоши последствия за човека. Това е строг, неумолим закон на природата.

Човек може да стане добър само при известни условия. Добрият човек е отхранен със специфична храна от невидимия свят. Добрите майки знаят този закон и затова раждат добри деца. Те ги отхранват със специфична храна. Всички майки, които не спазват този закон, са родили лоши деца. И пчелите прилагат този закон.

Те отглеждат работниците със специална храна, търтеите – със специална храна, а и за цапицата има специална храна.

Като говоря за яденето на хората, не ги съдя, но казвам, че колкото кокошки или пуйки е излял човек в живота си, на толкова кокошки и пуйки ще служи. Колкото агнета е излял в живота си, на толкова агнета ще служи. Такъв е законът в природата. Нарушеното равновесие трябва да се възстанови. Следователно вие сте свободни да ядете каквато храна искате, но ще знаете, че за всичко това ще плащате със слугуване.

Съвременните хора казват, че човек трябва да яде, да се храни с разнообразна храна, за да живее. Вярно е, че човек трябва да яде, но какво да яде? Ако става въпрос за пчелата, тя се храни с мед. Вълкът се храни с месо, овцата – с трева. С какво се храни човек? Природата е строго разпределила кой с какво трябва да се храни. На човека е определила да се храни с прясна, чиста храна, която мъчно се разлага. Кухнята на съвременните хора е неестествена. Тя се е отклонила от кухнята на природата, вследствие на което хората са изложени на различни заболявания и страдания. Един ден, когато те се свържат с разумната природа и се подчиняват на законите ѝ, тя ще даде на всяко живо същество каквото то желае. Природата знае как да дава, как да задоволява желанията на всички живи същества. Съществува закон в природата, според който иска ли някой нещо, тя задоволява желанието му.

Хигиената на живота трябва да започне с правилното използване на светлината, складирана в растенията и плодовете. Ако възприетата светлина не може да се превърне в жива енергия, ние казваме, че храната не е добре асимилирана, т.е. между храната и дадения организъм няма съответствие. Сегашните хигиенисти и физиолози често препоръчват на човека храни, с които не се постига желаната цел. Едни хигиенисти препоръчват на хората месна храна, а други – вегетарианска, но понякога вегетарианската храна от известни масла се разваля толкова много, че е в състояние да разстрои стомаха дори повече от месната. За да се избегнат тези разстройства, човек трябва да се добере до онази храна, която природата е определила специално за него. Това е един от важните въпроси, върху който всеки разумен човек трябва да се замисли. Не е важно какво е писано в книгите по този въпрос, но всеки човек трябва сам да намери своята храна, както това правят животните.

Кой е научил овцата да пасе трева? При това, кой я е научил да избира трева специално за нея? Без да е чела някаква научна книга, овцата знае каква трева да пасе. Овцата сама избира храната

си, а съвременният човек трябва да чете ред научни книги, за да разбере коя храна е добра, и коя – не. Относно избора на храната, природата е вложила в човека вътрешен инстинкт или вътрешно чувство за разпознаване. И ако човек се върне към своето първично състояние на чистота, той ще дойде до положение да различава коя храна е добра и определена специално за него. Ако човек се остави на природата, тя да го ръководи, той ще разреши правилно не само въпроса с храната, но ще знае положително какъв живот трябва да води и как да живее.

Вегетарианството трябва да бъде обосновано на един велик закон в света: никога не яж храна, която няма съответстващи трептения на твоето тяло. Това е право. Понеже трептенията на всяка храна са различни, природата е създала известни храни за човека, други са създадени за животните, трети храни са създадени за растенията. За всички същества природата е създала храни. Никога не употребявай храна, която не е създадена за тебе. Може да се съберат всички учени хора и да казват какви хранителни вещества трябва да съдържа храната. За човека има специфична храна, която е приготвена и всички трябва да намерят тази храна.

Вие не правите подбор на храната. Ако ви направят месни кюфтета с развалено масло и турят малко бахар, чер пипер, сол – всичко туй вкусно – но след половин час започвате да се превивате, в стомаха ви всичката храна се върти, явяват се инспектори на труда, на храненето и казват: „Тъй не става!“ Бракуват храната. Бракуване – значи спира процесът на хранене. Всички тия 10 милиона клетки спират храненето и изведнъж във вас се заражда един процес – всичката храна я изхвърляте навън. После доставчиците ги глобяват. Страданието е за доставчиците, понеже са нарушили законите на държавата, глобяват ги.

Нямате право да ядете каква да е храна. Казвате, че можете да ядете каквото и да е. Всеки, който яде храна, която не е позволена от законите, се наказва. Много пъти сте наказвани и пак упорствате.

Ако искате да бъдете здрави, с добро разположение на ума и на сърцето, трябва да се занимавате с плодни дървета, с посаждането и отглеждането им. Ако обичате някой плод, посадвайте семето или костилката му. Като ядете плодове или друга храна, спазвайте правилото, никога да не си дояждате или никога да не преяждате. Това се отразява здравословно върху човека. Ако искаш да живееш повече време на Земята, не си дояждай. Нека остане в тебе желанието още да хапнеш. Ако всякога си дояждаш или преяждаш, ти скъсяваш живота си. Не казвай, че не искаш да ядеш. С това ти

сам си пакостиш. Нека остане в тебе желанието да си хапнеш още, но не задоволявай желанието си напълно. Здравето зависи от правилното хранене. Някои майки грешат, като карат децата си да ядат по 3-4 пъти на ден. Така децата заболяват и стават лениви. Да прегнеш, това е крайност, да гладуваш, това е друга крайност. Като знаят това, родителите и учителите трябва да обръщат внимание върху храненето на децата, за да продължат живота им и да ги направят дееспособни.

Казвам: какъвто е законът за физическото хранене, такъв е законът за умственото и сърдечното хранене. Никога не пресищайте ума си с излишни мисли. Никога не пресищайте сърцето си с излишни чувства. Умът и сърцето всякога трябва да остават поне малко гладни, да не си дояждат, нито да прегяждат. Дали си цар, патриарх или владика, не е важно – животът се определя от храненето, а не от положението, което заемаш. Ако си цар и не знаеш как да се храниш, ще станеш прост човек, ако си овчар и знаеш как да се храниш, ще станеш цар.

Ти се храниш и в един момент ти стане приятно, но не се спираш там и казваш: „Още малко ще взема“. Но като вземеш и другата хапка, ще се влоши положението. Ти при най-хубавото спри. Повече не трябва да вземаш, то е вече лакомия. Додето си стигнал, то е равновесието, то е Божественото. И ако искаш повече, туй показва, че ти не разбираш живота. Понеже има много блага, които съществуват в света, които природата е създала. Голямото благо е голям товар, малкото благо – малък товар. Този закон почти за всичко е верен. Когато човек малко има, по-добре е. Който много има, много ще изискват и от него. Който малко има, малко ще изискват от него.

Питам ви сега: по какво се отличава здравият от болния човек? Здравият човек всякога изпитва глад, а болният човек всякога има апетит. Имаш ли апетит, ти си болен човек. Изпитваш ли глад, ти си здрав човек. Здравият човек огладнява най-много по 2 до 3 пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. Човек, който има апетит, яде по цял ден: това ще похапне, онова ще похапне, ще си разстрои стомаха, докато най-после умира. От какво умират хората? От много ядене. Казват за някой: „Много яде този човек“. Казвам: апетит има той. Максималното число за ядене у гладния човек е най-много 2-3 пъти на ден. Той е разумен човек. Мине ли числото 3, спада вече към хората на апетита. Законът на глада свършва с числото 3, а законът на апетита свършва с числото 4. Числото 4 означава кръст. Щом видиш, че някой човек носи кръст, ще знаеш, че той е в закона на

апетита. Днес всички хора носят само кръстовете, те са герои на кръста. Защо носят кръстовете? Какво е значението на кръста? Кръстът е символ на страдание. Господ ти е дал кръста, т. е. страданията, за да се смириш, да съзнаеш своите слабости и да кажеш: „Господи, аз имам една слабост, която трябва да изправя“.

Някой казва: „Мене ме е нападнал един дявол“. Невежеството, незнанието в света е големият дявол, който заблуждава хората. Според онзи закон, по който е създаден нашият организъм, в него постоянно става обмяна. Никога не трябва да вземаш по-голямо количество храна, отколкото е необходимо за организма. Който иска да бъде здрав, никога не трябва да преяжда. Ако искаш да бъдеш здрав, да живееш 120, 150 или 200 години, никога не трябва да преяждаш. Никога не трябва да ядеш след залязването на Слънцето. Ядеш ли веднъж, след като е залязло, ти за 10 години ще съкратиш живота си. След като изгрее Слънцето, яж, и след като залезе, не яж и да има любов в душата ти. Каквато и да е храна не яж, избирай хубава храна. Ако не е хубава храната, откажи се от нея. Гладът е за предпочитане пред лошата храна. Добрата храна внася всичката благодарност. Благодарни на Бога за добрата храна. Ние, като ядем лоша храна, ще вдигаме шум, ще роптаем, ще обвиняваме строя. Но ние, разумните хора, можем да подобрим нашия живот, понеже съществува един закон на обща хармония, от който се черпи здравето. Има нещо в природата, което носи живот в себе си.

Вземете един органически закон. Казват: „Човек като яде, се поправя“. Кое е онова, което поправя децата? До 45 години расте човек, до 45 години като яде, печели, а от 45 до 90 години губи. Колкото и да вземеш, всякога губиш. От една до 45 години тялото се увеличава, от 45 започва да намалява.

Скърбящият яде много, а радостният – малко или почти никак. Това е закон, който се потвърждава в живота на грешните и на светиите. Грешният яде много, а светията – малко.

Сега вие ядете по 3 пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер, но не знаете кога за какво ядете. Сутрин ще ядете за ума си, на обяд – за сърцето си, а вечер – за тялото си. Човек трябва да разграничи тия неща в себе си и да поставя храната на своето място. Не я ли туря на мястото, тя не може да се използва. Онези, които разбират Божия закон, всякога поставят храната си на определеното за нея място и време: сутрин се хранят за ума, на обяд – за сърцето, а вечер – за волята. При това, като се хранят, те трябва да четат „Отче наш“. Не е безразлично как четат тази молитва. Като се храниш сутрин за ума си, ще кажеш: „Отче наш“ – и ще изпратиш храната към ума

си. На обяд ще кажеш: „Отче наш, Който си на небето“ – и ще изпратиш храната горе, в сърцето си. Вечер, като се храниш, ще кажеш: „Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти“ – изпрати храната си в своята воля.

Досега аз не съм ви казал, сега да ви кажа в какво седи новото хранене. Като седнеш да ядеш, 5 минути ще мислиш, ще се помолиш на Господа, че като ядеш, яденето да иде точно на това място, дето е определено да иде. В главата да иде, в дробовите да иде, по цялото тяло да иде, всички клетки да се хранят. Ти седнеш, не питаш Господа, казваш: „Да върви където ще“. Тогава яденето отива където ще, но някои от вас куцат, някои коремът ги боли, някои стомахът, бъбреците, черният дроб, жлъчката и постоянно се явяват лекари, които ги лекуват.

В природата съществува един закон. Когато искате да решите някой въпрос, мислите понякога път дълго време – 5 минути да мислиш е достатъчно. Пет минути като мислиш и каквото решиш е достатъчно. Ако мислиш 20-30 минути и ако цял ден мислиш, пак същото ще решиш.

Според Божествения закон гладният има право навсякъде да яде. Но има ограничения: той няма право да вземе една ябълка от градината, ако няма вода наблизо, да я измие. Като я откъсне, да иде да я измие. Няма право да я изяде, без да си обърне очите да благодари, че Господ е изпратил светлината да направи тази ябълка. Да се знае, че я изял. Всякога, когато не си се молил и си изял един плод, си направил престъпление. Престъпление е, че си ял без позволение.

В света съществува следният закон: всяка круша, изядена от тебе, те ангажира да я посееш.

Готвенето е творчески процес. Готвачът има 25 тенджери, всеки ден твори, мисли какво да сготви. След като поддържа добре своето заведение, то е творчество. Вие като ядете, и във вас има творчество. След като ядете добре, то е творчество. Творчеството на онези, които ядат е: да направят видимите работи невидими. Вие казвате: „Как?“ Всеки може да направи това. Ако можеш да направиш видимите работи невидими, в тебе има творчество. Гостилничарят трябва да направи невидимите неща видими. В две посоки има творчество: гостилничарят прави невидимите неща видими, а вие трябва да направите видимите неща невидими. След като изядеш яденето, то става невидимо. Можеш след като изядеш яденето, да измиеш хубаво лицата, тъй да я измиеш, че да не остане никаква трошица. Гостилничарят казва: „Плати“. Ти казваш: „Нищо не си ми дал,

какво искаш да плащам?“ Представете си, че той няма никакви свидетели, какво би казал тогава? Законът не може да ви хване. Защото работите са станали невидими.

Който се храни съзнателно, той ще знае начин как да възприеме добрите енергии, внесени в хляба, и как да се освободи от отрицателните енергии, останали в него. Който не разбира този закон, той ще приеме хляба с всичките енергии в него, добри и лоши, и ще усеща шума на воденичните камъни в стомаха си, а после в сърцето и в ума си. Ще срещнете този човек и ще го чувате по цял ден да се оплаква: „Кой е създал този лош свят? Всички хора са крадци и разбойници, обират държавата. Главата ми побеля от страдания! Остарях, всичко загубих. Никъде не мога да намеря мир: нито вън, нито вътре. Отивам дома си, жена, деца, всички викат, само искат „дай-дай“ – нищо друго не чувам. Легна си, и тук нямам мир: бълхи, дървеници, комари – и те не ми дават покой!“ Казвам: този човек прилича на празна воденица. Питам: ако поставят този човек на мястото на Господа, ще може ли той да даде нов план за създаване на света? Може ли той да оправи света, но не само на думи, а на дела? Всеки, който критикува Бога, нека създаде нов свят без страдания и мъчнотии.

Докато хората са месоядци и вегетарианци, те ще боледуват, ще страдат и ще умират. Все има малка разлика между вегетарианците и месоядците: вегетарианците по-малко ще страдат и боледуват от месоядците. Растителната храна още не е толкова чиста, за да внесе елементите на безсмъртието в живота.

Всяка храна трябва да отговаря на развитието на човека. Според степента на умственото и духовното си развитие, някои се хранят с месо, други – с растителна храна, а трети – с плодове. Важно е да знае човек как да се храни. Когато дойде до еволюцията на душата, човек ще се храни с плодове.

Ако човек мисли, че само чрез храната, която употребява, може да внесе в себе си възвишен морал и чистота, той се лъже. Има един закон, на който се основава правилното хранене и ако човек спазва този закон, той ще може да се ползва от храната, която употребява. Този закон гласи: човек може всичко да яде, но ако яде с любов, съзнателно. Ако сложите пред един адепт кокошка, той може да я изяде, без да му повреди нещо, защото знае закона на превръщането на материята. Той ще я превърне първо в растителна материя, после в плодна и в този вид ще я изпрати в организма си.

Да изядеш нещо, трябва да знаеш законите, как да се чистиш. Под думата „ядене“ всякога се разбира храна, която предоставя изобилен материал за съграждане на тялото. За изграждане на тялото малко материал е потребен, но понеже ние харчим чрезмерно много енергия, затова ядем много. Да кажем един слон изяжда на ден 70 килограма ориз. Ако човек би изяждал по 70 килограма ориз, отде ще го намери, не е икономично, не е съобразно със самия живот. Едно кило ориз за колко време може да го изяде човек? 100 грама ориз за един ден, за 10 дена – едно кило. Значи от гледището на природата трябва да се икономисват Божествените енергии, понеже с хиляди години тя е работила, за да ни достави тази храна. Тя има особена дажба. Тези, които много ядат, не обичат живота. Ядеш малко, сладко ядеш. Ядеш много, не си доволен, без любов е. Здравословното състояние е: седнеш пред една храна, не бързай да я изядеш. Намери храна, от която да си доволен. Най-гърво влез във връзка с хляба, който е жив. Влез във връзка с хляба вътре. Тогава ще придобиеш тази енергия.

Казвате: „Нужно е човек да яде“. Не е нужно да яде човек, но трябва да стане обмяна между един и друг живот. Това е закон. Когато казваме, че имаме нужда да ядем, това е фалшивата страна на живота, това е криво разбиране. Дотолкова е нужно да ядем, доколкото да стане обмяна между нашия живот и живота на хляба – да се разберем с него. Когато хлябът е слязъл от невидимия свят, у него се е появило желание да се запознае с нас. Той се радва като го дъвчем, не кряка като кокошката. В хляба се крие Божествен живот, в него се намира Божественият Дух. Ето защо ние трябва да се храним, за да стане правилна обмяна между Божествения Дух и нашия живот, който е в застой.

В хляба, в храната е вложена праната, една енергия. Понякога път ние ядем толкоз бързо и с такова невежество, че не можем да извадим от тази храна, която ни е дадена, всички тия сокове, които са вътре в храната. Пък има един закон в света: туй, което ти не обичаш, не можеш да се ползваш от него. Може да се ползваш само от неща, които обичаш.

Абсолютно забранено е на човека да се гневи при ядене. Това е закон в природата.

Закон е: когато се храниш, не допускай нито една отрицателна мисъл в ума си. Между тебе и храната трябва да има общение, връзка. Яж храна, която обичаш и се разговаряй с нея. Това значи да употребяваш жива, а не мъртва храна. Мъртвата храна не допринася никаква полза.

Аз не препоръчвам месото да се консервира. Аз съм даже и против консервирането на плодове. Консервирането на храните говори за израждане на човечеството. Докато храните се консервират, всякога ще съществуват болести. Който се храни с консерви, не може да отиде при Бога. Това не е било и няма да бъде.

Ако ангелът се храни с човешка храна, ще стане човек, ще изгуби качествата на ангела.

Закон е: добрият живот прави кръвта чиста. В момента, в който човек внесе една нечиста мисъл в ума си и едно нечисто чувство в сърцето си, кръвта му се покварява, т.е. губи чистотата си. Следователно всяка хапка, която не се придружава с добра мисъл и с добро чувство, носи за стомаха отрова, смърт.

Христос казва на учениците си: „Съберете изостаналите укрухи, за да не се изгуби нищо“. С този стих Христос е искал да постави един велик закон в умовете на своите ученици. Той е искал да им обърне внимание на Силата Божия, която е в състояние да увеличи хлябовете. След това Той им казва: „Аз съм хлябът на живота; който иде при Мене, няма да огладнее; и който вярва в Мене, никога няма да ожадне“. Според мене, всички хора във времето на Христа, които ядоха от този хляб, са щастливи, защото те и до днес живеят. От тези 5 000 души, които са яли от този хляб, можете да намерите из целия свят: и в Америка, и в Англия, и в Германия, и в България – навсякъде са пръснати. Те сами могат да ви кажат, че наистина са яли от живия хляб на Христа. От 2 000 години насам те още живеят с този хляб. Може ли да умре човек, който се е хранил с хляб, който излиза от Бога? Смъртта е влязла в живота по причина на това, че човек е престанал вече да се храни с Божествения хляб. Храненето е процес на сърцето, а асимилирането, употреблението на храната, на хляба, е процес на човешкия ум.

Ние имаме вече онзи велик закон на истинското ядене: истинското ядене седи в човешките мисли. Когато храната, която ядеш, събужда в тебе хубави мисли, тя е истинска храна. Ако тази храна не събужда хубави мисли в тебе, откажи се от нея. Правило, което прилагам към себе си: когато една храна не събужда в мене хубави мисли, оставям я настрана. В това правило няма изключение. Всяка храна, която ядеш, ако събужда в тебе хубави мисли и чувства, тя е здравословна храна. Тази храна лекува човека.

Може ли гладният, който не е ял хляб, да се насити? Или жадният да утоли жаждата? Не може. Това са прости, външни истини. Водата е символ на нещо по-дълбоко в човека, хлябът е символ

на нещо по-дълбоко в човека. Този човек може да се наяде, да се напои, но все ще усеща, че има нещо друго, от което той е лишен. Ние сега сме зависими от хляба. Но то е по причина на нашето криво разбиране. Един ден, като разберем Божествения закон на любовта, не като една външна сила, а като една сила, която отвътре в нас действа, тогава ще бъдем сити, без да търсим хляб. Този въпрос за хляба работи сам по себе си. Той е разрешен тъй, както въпросът за въздуха. И въздуха няма защо ти да го търсиш. Където ходиш, отвори си устата и няма какво да го търсиш. Светлината няма какво да я търсиш. Отвори си прозорците или излез навън, и тя ще дойде. Един ден туй, за което се борим – храната – доброволно ще дойде, само ще си отвориш устата, и храната ще дойде.

ДАВАНЕ И ВЗЕМАНЕ

Едната ръка казва: „Вземам!“ , другата казва: „Давам!“ В природата това е закон.

За да получиш нещо, трябва и ти да дадеш нещо от себе си. Такъв е законът. Правилна обмяна трябва да става: ще получиш, ако дадеш, като дадеш, ще получиш. Само така се създава връзка между хората.

Някой ден имате плюс, трябва да дадете от себе си, трябва да излезе от кесията. Ако семето не излезе от хамбара, хамбарът няма да се напълни. Туй, което излиза от хамбара, ще принесе полза. При тия условия в органичния свят в първия случай ще се роди син, във втория случай ще се роди дъщеря. Тогава е същият закон: дъщерята ще я дадете, синът ще вземе. Синът привежда, дъщерята се взема. Същият закон е и в мислите: не се раждат само момичета, раждат се момчета и момичета. Някои мисли ще ги даваш навън, други ще вземеш навътре. Едни от мислите са положителни, други са отрицателни. Едни мисли имат женствена мисловна форма. Като разглеждаш мислите – същото разнообразие има както тук, на Земята. Това е само, за да обясня идеята.

Законът е верен: отрицателното и положителното съществуват в мислите, в чувствата. Отрицателното и положителното съществуват в постъпките. В един момент, ако вие сте положителен, в друг момент вие сте отрицателен. Не че е лошо. Ще вземеш, трябва да обработваш. Което даваш, трябва да го дадеш със съзнание, с надежда, с вяра, трябва да го дадеш с любов. Което вземаш, пак с надежда, с вяра, с любов да вземеш. То е правилното отношение.

Което вземаш, трябва да го оценяваш. Което даваш, трябва да бъдеш разумен.

Черният цвят е закон за правилно възприемане, а пък белият цвят е закон за правилно даване. Да знаеш как да даваш, то е белият цвят – в своите мисли, в своите чувства и в своите постъпки. А пък да знаеш как да възприемаш, то е черният цвят, черната страна. И ако ти не знаеш как да възприемаш и как да даваш, тогава пак се явяват белият и черният цвят, но те имат съвсем друг смисъл. В черния цвят човек може да се спъне. Белият цвят е хубав. Каквото има, той го дава. Белия цвят го турят на степени. Белият цвят иска да каже, че всичко е раздал. Белият цвят казва: „Всичко, каквото Бог ми даде, аз го раздавам. Правете и вие същото.“ А черният цвят казва: „Всичко, каквото Бог ми даде, аз го задържам. И вие правете така.“ Всичко, каквото Бог ви даде за вас, задръжте го, а всичко, каквото ви е дал да го раздадете, раздайте го. Щом го раздадете правилно, вие ставате бял. Щом го възприемете и задържите, вие ставате черен. Буквата „л“ в думата „бяло“ показва, че това, което е излязло от Бога, трябва да го дадеш. А пък буквата „ч“ в черния цвят показва, че трябва да възприемаш.

Трябва да знаеш как да превърнеш черния цвят в бял. Това е добрият живот. А пък лошият живот седи в превръщането на белия цвят в черен.

Твоята мисъл може да бъде магическа, когато е във връзка, в правилни отношения с всички мисли на разумния свят. В тебе трябва да има желание да дадеш най-първо и после да вземеш. Силен е онзи, който първо дава и после взема. А пък слаб е онзи, който първо взема, а после дава – помнете това. И ако в ума си вие поддържате мисълта си всякога да вземате, вие сте от слабите характери. Това е един закон. Как трябва да живееш? Ти ще станеш сутринта, ще имаш желание да дадеш нещо от себе си. И силата на Бога, на Първата Причина седи в това, че Той най-първо дава – създал е света. След това има желание от това, което е създал, да вземе нещо от него. Та нещастieto в живота произтича от самото начало. Трябва да поставим нещата дето трябва. Ти казваш: „Аз трябва да взема“. Животът с вземането се разваля, а с даването се създава. Когато даването предшества вземането, животът е щастлив. Когато вземането предшества даването, животът е нещастен.

Човек трябва да мисли, понеже мисълта е това, което дава, а пък в чувствата човек взема. Ти вземаш. Човек не трябва да започва с чувствата. В мислите човек дава. Човек трябва да започне с мисълта, както Бог е започнал да дава нещо от себе си.

Божественият закон започва със закона на даването. Даването е издишване. Дишането е вземане. Аз ги свързвам така: даването и вземането са дишането на душата. Ако не издишваш, нямаш възможност да приемаш чистия въздух. Значи като даваш, ти имаш условия да възприемаш повече, отколкото си дал.

Някой се плаши от закона на любовта. И в закона на любовта е същият закон. Ти като не любиш, няма да те любят. Като те любят, ти възприемаш въздух. И като поседи този въздух в тебе, трябва да дойде непременно желанието да го върнеш назад. Ти ще покажеш любовта си на другите – то е издишване. Имате тогава вдихка и издишка. Най-първо Бог е вдъхнал нещо в нас, дал ни е нещо. После ние ще дадем на Бога нещо – ще проявим любовта си. Всеки ден при дишането трябва да правим това. Трябва да дишате. Значи всеки ден трябва да дадеш и да вземеш, да проявяваш любовта си.

Трябва да излезете из обикновения живот. Обикновеният живот е само с обезсърчения, несрети и нечувственост. Всяка една мъчнотия, която се явява, е една възможност за нас. Всеки един човек, който те среща, който те обича, той ти дава една възможност. Той ще ти покаже пътя на любовта и ти си един път за него. Ще видите как той се проявява, ще видите и проявлението на Бога в него. Бог в единия случай се проявява като взема, чрез другото се проявява като дава. Всякога не дава, но учи хората. Едновременно не може да даваш и да вземаш. Най-първо ще вземаш и после ще даваш. На този закон не искам да се спирам. Ако река да обяснявам, не сте готови да разберете. Човек най-първо ще приеме храната, след туй ще дойде здравето. Тогава даваш нещо от себе си, ще работиш. Най-първо ще приемеш светлината и тази светлина ще внесе знанието.

Не говорете за морални работи. Морал знаете ли какво значи? „Мор“ значи повече. „Мор“ на български значи да умираш, „ал“ – вземаш. Всички хора на Земята са много морални. Сегашният морал е – който взема. Морално живеят хората. По-морален живот няма. Всеки вземал, вземал, аз ви похвалявам, че сте вземали. Сега ще учите закона на даването. В морала сте учили първото значение – да вземате. Похвалявам ви за това! Казвам: спрете, вие сте вземали, вземали, всичко е пълно, оттам сега ще давате. Всички трябва да давате. Как? По същия начин, по който сте вземали. Ти ще кажеш: „Аз ще давам по същия начин по който съм вземал!“ Ето едно разрешение на този въпрос. Ти вземаш, морален си. За да те обичат, ти трябва да даваш от себе си.

Някой иска да знае колко пари трябва да дава на просяци. Защо

задава такъв въпрос? Защото няма правилна мярка за даване. Когато обичате някой човек, питате ли колко трябва да му дадете? Щом обичате някого, вие не питате колко и какво трябва да му дадете. Щом не го обичате, питате колко трябва да дадете. Следователно, ако искате да знаете колко и как трябва да дадете на някой човек, вие трябва да го обикнете. Любовта определя даването. Когато давате според законите на любовта, този, който приема парите, ще задържи за себе си само толкова, колкото са му нужни, а останалите ще върне. Който няма любов, той всякога е готов да вземе повече пари, отколкото му трябва.

Любовта всякога се отличава със следното: тя най-първо дава, а после взема. А безлюбието по какво се отличава? То най-първо взема, а после малко ще даде. Онзи, който първо взема, а после дава, той е в безлюбието. А пък онзи, който първо дава, а после взема, той е в любовта. Това е закон. Затова на всички ви пожелавам да живеете в любовта. Давайте и после вземайте. Това е закон.

Днес научихте един закон – как да бъркате в капата с меда. Законът гласи: първо ще платите, после ще претеглите меда и най-после ще си близнете. Да отвикнете да бъркате в капата, това е невъзможно. Обаче ще внимавате да не правите грешката, да бъркате в меда и да не плащате. Първо ще плащате, после ще бъркате. Това е разрешението на въпроса за забранения плод.

Божествено е да даваш повече, а да вземаш по-малко. Същият закон се отнася и до знанието. Ще даваш повече, ще вземаш по-малко. Защо? Като вземаш по-малко, ще го обработваш добре. Вземаш ли много знания, ще ги трупаш без да ги асимилираш. Чрез знанието ти запазваш светлите и красивите си мисли и чувства.

Казват: „Да бъдеш добър!“ Ти, за да бъдеш добър, трябва да дадеш нещо от себе си. Злото в света винаги идва, когато хората само вземат. Има едно състояние, което вие не съзнавате, че вие само вземате, вземате, вземате. Искате само доброто, а не давате нищо. При това положение злото се явява във вас като процес да отнеме онова, което вие вземате. Този закон работи и в растителното царство.

В природата има един закон: туй, което трябва да дадеш, трябва да го дадеш навреме. Защото, ако не го дадеш навреме, ще дойдат и ще го вземат от тебе насила. Войници има. И ако един параход, който пътува в морето, се натовари повече, отколкото трябва, той ще потъне. И ако съвсем се изпразни, пак има опасност да се обърне.

Този параход може да се натовари до известно място. Има си известна мярка.

Имаш ли два хляба в торбата си и срещнеш човек, който няма нито един, дай му един от твоите. Не чакай той да ти го вземе. Ако имаш само един хляб, бъди уверен, че няма да срещнеш човек, който може да те обере. Това е закон.

Между хората има една слабост: мисли някой, че ще му вземат хляба. Всичко може да ти вземат, но хляба не могат да ти вземат. Вземат ти хляба по единствената причина, понеже вярваш, че ще ти го вземат. По закон никой не може да ти вземе хляба, по закон никой не може да ти вземе въздуха, по закон никой не може да ти вземе мисълта. Който вярва, законът е верен за него.

Природата е дала различни дарби на хората, но те трябва да ги развиват. Единият дава, другият взема. Не могат двама души едновременно да дават или да вземат. Важно е човек да знае как да дава и как да взема. Разумният знае кога и как да дава и да взема. Даването е закон, чрез който човек изпълнява Божиата Воля. Ако я изпълнява правилно и с любов, той се ползва от Божието благословение. С други думи казано: ако даваш правилно, природата ти дава кредит; ако не даваш правилно, тя спира кредита ти. Същият закон се отнася и към вземането. Ако вземаш правилно, природата ти отпуска кредит; ако не вземаш правилно, тя спира кредита ти.

Представете си, че ви дават една семка. Вие вземате семката и я хвърляте настрана. В случая вие не сте взели правилно семката. Защо не сте я взели правилно? Защото не сте разумен. Разумният знае как да постъпи със семката. Той отива на нивата си, посажда семката, полива я и я оставя на грижите на природата. След време от тази семка ще израсте голямо дърво, което ще дава изобилно плодове. Когато диша, човек пак взема. Ще каже някой, че не иска да диша студен въздух. Един момент може да се откаже да диша, но втория момент ще се принуди да поеме и студен въздух. Отказването от известно благо е пак неправилно вземане. Природата наказва всеки, който не знае да взема. Защо? Защото с неправилното вземане човек нарушава законите на природата. Когато яде, когато пие вода, когато диша, човек взема известни блага от природата, в замяна на което тя гради в него. Чрез разумното вземане човек доставя материали на природата, да гради. Промените, които стават в природата, са резултат на това, което тя създава. Като знае това, човек трябва да бъде готов да се справя с всички промени в живота и в природата. Затова е казано: „Примириявайте се с Господа“.

Природата е крайно справедлива. Тя не е разточителна, вслед-

ствие на което държи сметките си в голямо изправност. Ако някой иска да направи заем от една от природните банки, природата ще му даде само толкова, колкото му са нужни в дадения момент – ни повече, ни по-малко. Банките на Земята дават някога на човека повече, отколкото трябва, а някога – по-малко. В това именно седи злото. На човека трябва да се дава точно толкова, колкото му е потребно за случая и той трябва да употреби даденото точно за това, за което му е нужно. Ако ти са дадени пари за къща, къща трябва да си направиш, ако ти са дадени пари да учиш, трябва да се учиш. Употребил ли ги за нещо друго, ще ги платиш със сложна лихва.

Законосъобразността на природата седи в следното: каквото мисля, почувствам и правя за другите, същото остава и за мене. Съгласно този закон, колкото и да даваш, все ще се загълня даденото. Давате, и ще ви се даде. Вземате, и ще ви се вземе.

Едновременно ще даваш и ще ти дават, ще обичаш и ще те обичат. Закон е: като даваш, ще ти дават. Като се изпразниш, отново ще се напълниш. Бог дава на онези, които дават, но не и на онези, които не дават. Казваш за някого, че е богат. Не се заблуждавай. Той е натоварен човек, не е богат. Да си натоварен с богатство и да ядеш сладко на трапезата, това са две различни състояния. Богатият търска и не може да яде – натоварен е. Бедният е лек, без товар. Той сяда пред трапезата и сладко яде.

В ума си човек трябва да държи мисълта, че колкото дава, толкова ще взема, плюс един малък придагък, равен на лихвите на дадената сума. Запример, ако някой направи едно добро, до вечерта може да му се върне, но с лихвите. Ако някой прави усилие да се качи на планината, щом се върне оттам, той ще има малък придагък, който ще се отрази благотворно върху организма му. Законът е такъв.

Следователно всеки ден човек трябва да направи поне най-малкото добро, изразено в мисъл, чувство или действие. Това добро може да бъде направено на някой извор, на някое растение, на някоя мушица или на някой човек. Колкото малко да е това добро, то трябва да се направи. Най-малкото добро е израз на Божественото учение, на вътрешния закон в човека.

Хората се страхуват от даването, да не би да осиромашеят. Те казват: „Ако човек дели всичко с хората, къде ще му отиде краят?“ Ако даваш, краят ще бъде добър; ако не даваш, краят ще бъде лош. Кое е по-добро: да сее човек, или да не сее? И за него, и за близките

му е по-добре да сее, отколкото да не сее. Даването е Божествен закон. Не е въпрос човек да раздава богатството си, но каквото прави, трябва да е от любов. Ако давате от любов, това ползва и вас, и онзи, на когото давате. Не давате ли с любов, нищо не се ползвате. Вложите ли любовта, тя ще оправи всичките ви работи. Велика, мощна сила е любовта.

Чистото сърце е извор: колкото повече дава, толкова повече изтича от него. Давай, за да получаваш. Този закон се отнася само за чистите сърца. За нечистите сърца той не работи. В хора с чисти сърца канализацията никога не се запушва. В хора с нечисти сърца канализацията е вече запушена, вследствие на което тук-там е пропукана. За да избегнат пакостите, които тя може да причини на човека, непременно трябва да се изправи.

На всинца ви трябва едно вътрешно съзнание, трябва едно вътрешно разбиране, единение. Духът е онова разумно начало, което учи хората да разбират законите на материята. Запример, ако вие на един човек дадете един скъпоценен камък, това е материя. Ако му дадеш злато, пак е материя. Но ако разбираш законите, на всеки човек ще знаеш какво трябва да дадеш. Ако искаш да си образуваш приятели, давай скъпоценни камъни, злато, сребро. Ако искаш да си образуваш неприатели, дай нечиста материя, дай вкиснал плод, един мухлясал хляб, някои скъсани обувки, скъсана шапка. Ако искате да си създадете неприатели в живота, тогава давайте нечистотии. Давайте най-хубавото, което е в материята, него давайте. Вие, като намерите някой скъпоценен камък, скриете го, държите го за себе си. Имате една идея, държите я за себе си. Втората скъпоценна мисъл дайте я навън. И в умствения, и в чувствения свят втората мисъл, второто чувство, пратете ги навън. Или пък научете някой човек как да живее. Да научите един човек как да чувства правилно, то е цяло изкуство.

На какво почива новото учение? На закона за даването. Този закон е основа на новото общество, на новото братство. Всички майки и бащи, братя и сестри, господари и слуги, приятели, приложете този закон. Само така хората могат да се обичат. Без този закон любовта е далеч от вас. „Как можем да се обичаме повече?“ Колкото повече давате, толкова повече ще се обичате. Аз лесно мога да ви накарам да ме обичате. Давам ви по една жълтица, вие ме обиквате. Давам ви по 2 жълтици, повече ме обиквате. С 3 жълтици още повече ме обиквате. Така не се разрешават въпросите. Докато вие се осъждате един друг, нищо не сте разрешили.

Някой казва: „Давай малко, но от сърце“. Давай многото от

сърце. Като имаш, давай най-хубавото от сърце. Това е Божествен закон.

Всеки човек трябва да изучава другите хора и да постъпва така, както би желал с него да постъпват. За да постъпвам аз спрямо вас добре, трябва да изучавате законите, по които аз живея. За да постъпвате вие спрямо мене добре, аз трябва да изучавам законите, по които вие живеете. Искам да ви нахраня – ще ви дам храна, която ви подхожда. Искам да ви дам вода – ще ви дам вода, която вие обичате. Трябва между мен и вас да се създадат прави отношения. Ако ви дам вода каква да е, ако ви дам ядене какво и да е, ако ви дам дрехи каквито и да са, отношението не е право. Ще дадеш на своите близни, на онзи, когото обичаш, най-хубавото. В любовта това най-хубавото ще му дадеш и той трябва да ти даде най-хубавото. Ти ще постъпиш тъй, както постъпваш спрямо себе си. Няма извинение, да кажеш: „Аз не зная“.

Единственото нещо, което всякога дава даром, е любовта. Другите неща не дават даром. Следователно всяко нещо, което иде от любовта, даром се дава. Това е вътрешен закон, вътрешно правило. Щом не даваш нещо даром, то не произлиза от любовта. Ако нещо не ти се дава даром, не го изисквай. То не е дадено от любов. Само любовта дава доброволно. Всяко нещо, дадено насилствено, без любов, произвежда противоречие.

И тъй, който дава даром, даром взема. Като обича, човек трябва да има съзнанието, че служи на един велик закон, според който не трябва да мисли за онова, което е дал. От това, което даваш, всички се ползват. Такова нещо е любовта. Даваш, не мислиш, че си дал и от никого нищо не искаш – нито слава, нито почит, нито обич. Сега, аз не казвам, че трябва да станете такива. Ако ви кажа как да постъпвате, вие ще се уплашите, понеже още живеете в материята. Ако при сегашните условия ви повикам в любовта, вие ще се превърнете на въглен.

Един от основните закони на живота гласи: всичко, което си приел даром от Бога, даром ще го дадеш. Като дойдеш до любовта, ти започваш да си правиш сметки, да подчертаваш, че обичаш даден човек. Това е неразбиране на любовта. Няма защо да подчертаваш, че обичаш. Щом обичаш, ти ще оживееш, т.е. ще се пробудиш. Това е първата проява на любовта. После ще станеш – втората проява. И най-после, ще възкръснеш – третата проява. Докато не дойде възкресението, любовта не се е проявила в своята пълнота. Казваш, че живееш, но имаш и радости, и скърби, които произвеждат противоречия. После ще се питаш, на какво се дължат

радостите и скърбите. Докато не си възкръснал, ще имаш и радости, и скърби. „Аз се пробудих“. Ще се пробудиш, но пак ще имаш противоречия. Ще станеш – пак ще имаш противоречия. Щом възкръснеш, ти си завършил един процес в себе си и разбираш, че това, което си взел даром, ще го дадеш даром.

В прилагането на любовта има една голяма мъчнотия. Знаете ли в какво именно седи тя? Ако един яде много, а друг – малко, те не могат да се обичат. Ако и двамата ядат много, пак не могат да се обичат. Ако и двамата никак не ядат, пак не могат да се обичат. За да се обичат двама души, единият трябва да даде половината от своето ядене на брат си. Така могат да се обичат хората. Туй е закон в природата. Майката, като яде, употребява част от яденето за себе си, а половината дава на детето си. Онази птичка, като хване зрънце, глътне го сама, но ако е майка, първо го дава на децата си и после търси за себе си.

Любовта най-първо услужва на другите, а после на себе си. Услужвате ли на другите, имате любов. Тъй е любовта в природата. Аз констатирам един факт. Така е и в хората, и в животните, и в птиците, и в растенията. Така е и в училищата, и в обществото. Вие този закон не можете да го измените. Ще започнем със себе си. Най-първо ще работим за Бога – ще дадем половината от това, което имаме. Тогава ще имаме любов и ще дойде благословението върху нас. Такъв е законът. Ако имаме един приятел, най-първо ще даде нему, а после ще мислим за себе си. Вие ще кажете: „Ами, ако според новото учение почна да давам на този половината, на онзи половината, какво ще остане за мене?“ Вие разсъждавате много плитко. Ако всички се надпреварват, тогава ще има ли недоимък? Аз проверявам този закон и виждам, че няма никакъв недоимък в природата. Не, тогава ще има една правилна обмяна и ние ще бъдем доволни. Аз ще взема моето, ти – твоето и ще стане правилна обмяна. Всеки ще вземе своето.

Следователно, ако не си в състояние да дадеш на своя приятел половината от своето ядене, в сърцето ти любов няма. Ако си ученик и не си готов всякога да разкажеш урока си, туй, което знаеш на своя съкласник – любов нямаш. Има някои способни ученици, които не обичат да разказват, задържат знанията за себе си, за да получат само те шесторка.

Природата помага 50% във всички случаи: в болести, в мъчнотии, в страдания. Постъпвайте и вие като природата. Ако помогнете на един човек 50%, оставете го той сам да си помогне 50%. Не помагайте на никого изцяло, 100 на 100. Ако си намислил да оста-

виш на дъщеря си 100 хиляди лева, дай ѝ 50 хиляди. С каквото си решил да помагаш, като дойдеш до реализирането, изпълни наполовина. Забелязано е, че майките изгубват онези от децата си, които най-много обичат. Те искат да им дадат 100 на 100 от това, което имат, затова Бог взема децата им при себе си. Не може човек да живее на Земята и да бъде 100 на 100 осигурен. Бог дава 100 на 100, а човек – най-много 50%. Някои майки уморяват децата си от голяма любов, те ги хранят много, искат да ги задоволят напълно. Не пресищайте децата си, не пресищайте и себе си, бъдете верни на Божествения закон, според който и малкото се благославя като голямото. Дойдете ли до човека, давайте 50%, дойдете ли до Бога, давайте 100 на 100.

Законът на щедростта гласи: давай, докато ти тежи товарът. Щом не ти тежи, не давай.

Закон е: каквото падне на земята от дървото на живота ви, ще го съберете и преброите. Част от него ще задържите за себе си, а останалата част – за своите близни.

Щом искаш от човека известна услуга в пари, в грижи към тебе, в морални услуги, ще делиш с него и богатата, и печалбите си. Не спазвате ли този закон, между вас и природата възниква известно противодействие, известна дисхармония.

Две мерки трябва да имате. И тия мерки трябва да бъдат абсолютни! Първото: като даваш, ти трябва да бъдеш абсолютно свободен, никой да не те ограничава. И онзи, който взема, да е доволен, колкото и малко да му е дадено. Ако той е недоволен, значи иска да те ограничава, да ти се наложи. Това не е свобода. Той иска от тебе, казва: „Толкова трябва да ми дадеш!“ Това не е свобода. (...) Да не определи какво да направя. И не само външно, но и вътрешно да не помисли, че малко съм му дал. Всеки един от вас да бъде свободен! Аз разбирам свободата в моите действия така: туй, което аз направя, да е закон. Мене никой да не ме ограничава. Второто положение – туй, което ми дават хората, да зная как да го приема. И да съм благодарен, колкото и малко да ми дадат.

Закон е: който дава, трябва да знае как да дава. Ако не знаеш как да даваш, ти причиняваш вреда на ближния си. Ако пък вземаш насилствено, ти извършваш престъпление. И ако даваш насилствено, без да ти искат нещо, без да имат нужда от него, ти пак вършиш престъпление. Следователно даването трябва да става свободно и с любов.

Закон е: когато правиш добро някому, у онзи, комуто правиш

добро, трябва да се яви в съзнанието една благодарност, в душата му да се яви благодарност, да оцени онова, което правиш. Тогава обмяната е правилна. Онзи, който дава, и онзи, който взема, комуто дават, и двамата се поощряват. Ако онзи, комуто дават, не плаща, между двамата се ражда разногласие.

Благословен е оня, който дава, без да очаква нищо. Има смисъл да вземаш, но от Оня, който носи изобилието. Вземай от Слънцето. Когато вземаш от подобния си, ще вземаш по-малко, ще даваш повече. Това е Божествен закон. От човешката любов ще вземате по-малко, а от Божията Любов – повече.

Кой се изкушава днес? Адам. Още кой се изкушава? Ева. Тя яде от забранения плод и даде на Адама. Който взема, е слаб; който дава, е силен. Само слабият се изкушава. Щом пожелаеш да вземеш нещо, ти си изложен вече на изпитание. Такъв е законът на необходимостта. Следователно ти можеш да вземаш само от онзи, който те е родил. Неговото даване е безопасно. Вземеш ли нещо от онзи, който не те е родил, ти си в опасност. Светът е безопасен дотолкова, доколкото можеш да възприемеш Божественото от него. Не можеш ли да възприемеш Божественото, изкушението иде. Същият закон действа и в знанието. Изобщо човек не е свободен от изкушението. Имаш добро разположение на духа, мислиш, че всичко си придобил, но в един момент те подлагат на изпит и не можеш да го издържиш. Защо изгуби разположението си? Защото беше в градината и не можа да издържиш изпита си. Недоволен си, отчаян си, не знаеш какво да правиш. Трябва да дойде някой отвън, да ти помогне. Какво може да излезе от човек, който чака външна помощ?

Някои имат естествени навици, някои имат неестествени навици. Второстепенните навици се придобиват. Представете си един човек, който има навик да пие вода, той ходи в гората, търси вода. Вторият навик е да се пие вино. Ходи човекът, интересуват го кръчмите. Където ходи, чете на кого е тази кръчма, има ли хубаво винце и колко годишно е. Това е вторичен навик. Влиза там, но каква разлика има между извора и кръчмата? На извора идеш, нищо не плащаш. Идеш при кръчмаря, пиеш и той казва: „Ще платиш“. Ти се чудиш: защо е туй нещо? Защото не е както в природата. Природата дава даром, а кръчмарят казва: „Давам, но и ти ще дадеш“. Тук се изменя правилото. В природата ще вземеш и нищо няма да дадеш. Кръчмарят казва: „Друг закон има в света“. Тогава този, вторият закон ще се наложи. Можеш да изпиеш 4-5 литра вода, няма да правиш сметка. Но като изпиеш 5 литра вино, кръчмарят казва: „5 литра по 15 лева – 75 лева“. Ако малко пиеш, малко ще

плащаш. Ако много пиеш, много ще платиш. Същият закон: влизаш при един гостилничар, ядеш, трябва да плащаш. Идеш в природата, има круши, ябълки, сливи, ти ядеш, но дърветата нищо не искат.

Ако провидението подложи съвременните хора на изпит, да провери докъде са стигнали в своите морални разбирания, той ще бъде следният. Представете си, че един пролетен ден, когато тревата се е хубаво раззеленила, цветята разцъфтели, птичките пеят своите сладкопийни песни, хора от всички съсловия – царе, князе, духовни лица, съдии, адвокати, писатели, поети, бедни и богати, учени и прости, мъже, жени и деца – са тръгнали на разходка. Обаче по някаква случайност, те всички са закъсали и нямат нищо в себе си, нито хляб, нито пари. Те виждат на пътя една голяма торба с английски златни стерлинги. Какво ще направят тия хора? У всеки ще се яви желание да вземе торбата за себе си, да се осигури. Питам: каква култура е тази, когато всеки мисли само за себе си? В дадения случай всеки трябва да погледне на торбата със злато като на торба с орехи и като мине покрай нея, да си вземе по 1-2 ореха за спомен и да продължи пътя си. Правилно е всеки да си вземе по един орех само. Вземе ли 2 ореха, той върши престъпление. Такъв е законът на природата. Когато някой човек влезе в една градина, според законите на природата той трябва да си откъсне само една ябълка; ако откъсне 2 ябълки, той върши престъпление.

Нека да ви представя конкретно онзи велик закон в света: как трябва да се постъпва, как трябва да се прави добро. Някой казва: „Трябва да правим добро“. Ето какво е истинското добро в света. Ако правя добро в света, аз ще го направя по следния начин: ще насадя градина от няколко хиляди дървета и тогава всички, които минават, ще каня на гости, но никой не трябва да носи никаква кошница. Ще носи само кошницата, която Господ му е дал. Господ на всеки едно от вас е дал една малка кошница и само със своята Божествена кошница ще дойде и колкото може в нея да тури, да тури. Във външна, друга, голяма кошница не се позволява нито една ябълка да вземе. Да напълниш външната кошница и да си носиш въкъщи седи съвременното зло в света.

Има неща, които не са престъпление. Например взел човек една ябълка от ябълково дърво. Това не е престъпление. Минал покрай някое лозе и откъснал грозде. И това не е престъпление. Влезнеш в дома на един богаташ, намериш кесията му, в която има 200 наполеона. А на тебе ти трябва само 1 лев. Ти отиваш и вземаш само 1 лев. И това не е престъпление. Но ако задигнеш всичките пари – това е престъпление. Ще отвориш кесията и ще вземеш 1

лев. Ако отворя своята кесия и взема толкова пари, колкото ми трябва, и ти, като отвориш своята кесия, вземеш колкото ти трябва, значи по Бога е това. Щом вземеш повече, отколкото ти трябва, ти си извършил вече престъпление. И най-после можеш да отидеш при кесията и да попиташ своята кесия. Аз така разбирам учението: ти влизаш и намиращ палтото ми, намиращ кесията ми, кесията ми има съзнание. В нея има 200 наполеона. Да кажем, че тебе ти трябва 1 наполеон. Ти кажи на кесията: „Дай ми адреса на твоя господар“ или „Съобщи на господаря си, че ми трябва 1 наполеон. Можете ли, разполагате ли да ми дадете толкова?“ Кесията веднага ще ти съобщи. И аз ще кажа на кесията: „Дайте му 1 наполеон за моя сметка“. Вие питали ли сте някой път кесията? Ти искаш да направиш нещо. Питай! Това е един вътрешен морален закон.

Сега виждам – богатите хора не слушат. Те седят и се учат само да заповядват. Казва: „Направи това, направи онова!“ Всички са капелмайстори. Че капелмайстор може да бъде само онзи, който знае да свири на всички инструменти в оркестъра, знае и всяка партитура. Така е в Божествения свят. Всяко едно достойнство, което го има, той го заслужава. Там най-големите, най-учените хора са най-услужливи. Те са най-кротките, най-скромните. Тук гениалните хора не искат да знаят. Там гениалните са готови да ти услужат всякога. Но законът е такъв: щом искаш повече, той изчезва. Докато го виждаш, той ти служи. Щом искаш повече, отколкото ти трябва, той изчезва.

Ако нещата във вашия ум и във вашето съзнание изчезват, вие сте искали повече, отколкото трябва. То са възможности. Дотогава, докато имате една реалност, докато вие сте в правия път, вървите в Божественото, търсите нещата както трябва, развивате се правилно. Щом искате повече, хармонията се нарушава, изгубва се.

Помнете: здравето зависи от правилното възприемане и предаване. Ще ядеш, т.е. ще възприемаш с мярка и ще даваш от себе си с мярка. Що се отнася до възприемане и предаване на енергията, ще спазвате същия закон. За всяко нещо ще възприемате и предавате толкова енергия, колкото е необходимо. Така ще запазите хармонията в своя живот. Обаче дойдете ли до доброто, законът е друг: колкото повече правите добро, толкова по-голяма е хармонията в живота.

Пророкът казва: „Всички хора трябва да се върнат в правия път, да заживеят по закона на свободата“. Какво гласи тоя закон? Да забравиш, че имаш да вземаш нещо от когото и да е. Кажи в себе

си: „Каквото баща ни е оставил, ще го обработваме заедно и ще го делим по братски“. Това значи да се роди човек изново и да работи по закона на любовта, на правдата и свободата.

ПАРИ

Грехът в света не е нищо друго освен ощетяване. Дяволът всякога ни ощетява: той дойде у тебе, чрез твоите очи види някоя хубава жена, вземе, ограби я; хванат тебе, казват: „Ти си!“ Понеже ти си хотелът, в който е станало това престъпление, ти отговаряш.

Откраднат пари. Парите не се ядат. Извадил си ги от едно място, турил си ги на друго. Извадил си ги от един джоб, турил си ги в друг. Какво престъпление има в това? По този начин като се разсъждава, къде е престъплението? Престъплението седи в това, че ти вземаш парите, за да живееш. Всякога вземането на парите носи смърт. С всяка една мисъл да вземеш пари, за да живееш, ти вече създаваш условия за смъртта си. Какво ще вземеш? Писанието казва още преди хиляди години: „Елате, купете си от Мене без пари“. Има друга разменна монета, не само с пари може да се взема. Вие тази разменна монета не я знаете. Ако някой стар дядо иде при някой бакалин, той казва: „Плати!“ Отива онази красива мома, запали юргана на бакалина от четирите страни – едно кило без пари дава. Защо на дядото не дават без пари, а на младата мома дават? Момата е огънят, дядото е желязо.

Трябва ли хлябът да се продава? Когато създаде хляба, Бог забрани на хората да го продават. Голямо проклетие виси върху човечеството. Защо? Защото продават хляба – великото благо в живота. Абсолютно забранено е да се продават хлябът и брашното. Трябва ли след всичко това да питате защо светът е лош, защо хората са лоши? Първото условие, което трябва да се спазва, е да се дава хлябът без пари. Няма по-голямо безчестие от това да купуваш и продаваш хляб. В бъдеще хората ще се чудят на сегашните хора, че са били такива говеда да продават и купуват хляба. Това са говедата на 20 век. Първите хора, които са злоупотребили с житото, като са го продавали и купували, не са видели добро до четвърто поколение. Помнете: кармичният закон не прощава. Не казвам, че новата идея да се дава хлябът без пари, ще се приеме изведнъж. Важно е тая идея да проникне в човешкия ум и постепенно да си пробива път. Никакъв спомен не трябва да остане от мисълта, че хлябът трябва да се продава. България трябва да бъде първата държава, да приложи Божия закон на Земята – хлябът да се дава

даром. Само оня може да приложи тоя закон, който е абсолютно чист и безгрешен. Грешният, освен че няма да приложи тоя закон, но ще създаде още по-лош. Значи само мъдрият, праведният и благородният може да приложи тоя закон.

Казано е в Писанието: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, Аз ще ви се изиявя“. Какво значи да намерите Господа? Това значи да започне великият закон на любовта да работи във вашите души. „Как ще стане това?“ Започнете да се храните с най-простата храна, достъпна за всички, за да създадете една вълна, която да обхване всички хора. Само така ще се оправи светът. Какво става днес? Някои семейства изразходват за един обед или вечеря по хиляда и повече лева, други едва намират 50-60 лева, а трети – гладни лягат. Някои слагат на трапезата си по 2-3 яденета, а други – нито едно. След това ще доведат пред съда някоя блудница, която се продала за един хляб. После питат Христа, какво да правят с тая блудница. Христос отговаря: „Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея“.

В природата съществува следният закон: даром си взел, даром ще дадеш. Значи природата изключва всякаква заплата. Може ли човек да работи без да му се плаща? По новия морал, който излиза от разумната природа, можеш да работиш и без плащане. Обаче съвременните хора живеят по стария морал, по морала на своето минало. Тази е причината за техните страдания и нещастия. Когато приложат новия морал, страданията ще изчезнат. Нов морал, нови разбирания са нужни на хората.

Тези дни имах нужда от пликове. Помислих си: аз ли да отида да си купя, или да помоля някой да ми послужи? В това време минава една млада сестра. Спрях я и казах: „Сестра, можеш ли да ми направиш една услуга?“ „На драго сърце.“ „Моля те да ми купиш от бакалина за 7 лева пликове.“ Тя взе парите и след малко се връща: носи 15 плика и 7-те лева назад. Казва: „Бакалинът, като чу, че пликовете са за вас, върна парите“. Казвам на сестрата: „Ти направи грешка. Трябваше да вземеш пликовете за себе си, не трябваше да казваш, че са за мене. Бакалницата е чужда, не е на този, който продава. Грешката е в тебе. Ще занесеш парите на бакалина, няма защо да ми дават даром. Не обичам да ми дават чужди неща.“ Тя занесе парите на бакалина. Той ги взел, но ѝ дал един портокал. Тя дава портокала на мене. Казах ѝ: „Слушай, ако бях взел пликовете без пари, бакалинът нямаше да ти даде портокал. Понеже ти ми послужи, портокалът е за тебе.“ Такъв е законът. Когато нещата се дават без пари, даром, за тебе няма нищо; когато се плащат, и за

тебе има нещо. Това, което сестрата направи за мене, даде плод. Аз взех пликовете, а за нея остана портокалът. Всички неща, които не се ядат, трябва да се плащат, които се ядат, даром трябва да се дават.

Някой има да взема от един човек пари. Среща своя длъжник и му казва: „Ти трябва да ми платиш.“ „Добре, ще си платя дълга, но сега нямам пари. Ще ме почакаш малко.“ Кредиторът не иска да знае, настоява да получи парите си. Какво се оказва? Длъжникът е силен, здравеняк човек като Дан Колов. Той се хвърля върху своя кредитор и го набиwa.

Ако имаш да вземаш, правото е твое, на твоя страна. Но ако онзи, който има да дава, е по-силен и може да те набие, правото е на неговa страна. Тогава, за да не те бият, не давай пари назаем, особено ако си слаб. В такъв случай аз бих написал следния закон: не давайте пари назаем и не вземайте пари назаем. Ако трябва да вземете пари назаем, не се позволява да искате повече от 5 лева. При това положение няма да има безчестни хора на Земята. Всеки може да плати 5 лева, но всеки не може да плати 500 хиляди лева или 5 милиона лева. Ще каже някой, че е изкарал парите си с пот на лицето си. Кажете ми, колко пари може човек да спечели с пот на лицето си?

Трябва да знаем за Господа ли даваме, или назаем даваме. Казва: „Дадох ти пари назаем“. „Хубаво, ще ги върна.“ „Аз ги дадох за Господа“ – ще ги забравиш, нищо повече, туй е закон. Ако забравим, Господ ще ни благослови.

Някой път на някой човек си му дал 10 лева назаем. Мислиш, че си направил нещо за Бога. После не ти плаща тия 10 лева навреме. Ти си готов да го набиеш. Казваш: „Защо не ми върна тия 10 лева?“ Дай 10-те лева, не ги пиши, забрави ги. Туй, което си дал, не го искай назад. Грехота е да искаш туй, което си дал. Кое то даваш, не го вземай, нищо повече. Божественият закон гласи: туй, което даваш, не го вземай. „Давайте и ще ви се даде“, казва Писанието. Като давате, после вие искате да вземате. Насилие навсякъде има. Едно неразбиране е това.

В природата съществува закон, според който могат да се решават и най-мъчните уравнения. Ще преведа този закон на обикновен език: докато имаш да плащаш, никакви удоволствия не ти се позволяват. Плати първо дълга си, а после прави каквото искаш.

Казвам: не вземайте пари назаем. Ако имате нужда от пари, идете при един богаташ, който боледува от години и му кажете: „Аз

имам изкуството да лекувам. Ако ми дадеш 10 хиляди лева, ще те излекувам. Обаче на вересия не давам. Ще извадиш парите и ще ги преброиш пред мене. Аз ще подпиша, че ще те излекувам.“ Като приготвиш лекарството, както аз го приготвям, веднага ще го дадеш на болния. Като оздравее, той ще ти благодари и ще бъде доволен, че те е срещнал. Изнудване ли е това? Не, богатият има нужда от такъв лекар и за да оздравее, готов е да даде всичко. Бог е хванал богатия за стомаха и го учи на закона на жертвата. Той му казва: „Ще дойде при тебе един беден, който владее изкуството да лекува. Ще му дадеш 10 000 лева и ще благодариш, че те е излекувал.“

И тъй, според вас трябва да служите без пари. Не, нищо не става без пари, т.е. даром. Ще цитирате стиха: „Даром давайте!“ Кое се дава даром? Любов за любов, добро за добро, знание за знание. Такъв е законът. За любовта се плаща с любов, за омразата – с омраза. Ще кажете, че на омразата трябва да се отговаря с любов. Не е така. Ако чистиш нечисти мебели, чиста кърпа ли ще вземеш? Не, ще си послужиш с пачавра. Нечистият трябва да се изчисти съвършено и тогава ще се облече с чиста риза. Казвате: „Брат е този човек, трябва да се обича“. Кого наричаме брат? Само онзи, който е съвършено чист. Аз не признавам нечисти братя. Братство не може да съществува между грешни хора. Братство съществува само между любещи души, само между хора с просветени умове и с топли сърца. Казваш: „Брат ми е този човек“. В този смисъл и волът ти е брат. Защо? Защото страда на нивата. Някога се разговарям с вола. Той ме поглежда, като че иска да каже: „Страдам, наистина, но си уча урока на нивата. Благодаря за този урок.“ Господарят мисли, че волът нищо не разбира. Много разбира той. Не мислете, че само вие имате способността да разбирате. Вашият морал ви е довел до неразбиране на нещата. Вие нямате ясна представа за правите и кривите постъпки. Някой се чуди защо страда и казва: „Чудно нещо, никого не съм убил, никого не съм излъгал, а страдам!“ С този морал и до прага на разумния свят не можеш да пристъпиш.

Да допуснем, че имаш в джоба си всичко 10 лева, но дохожда при тебе един твой приятел, на когото ти се кълнеш в любов и ти иска пари назаем. Ти отваряш кесията си и му казваш: „Имам всичко 10 лева, но ми трябват за обяд“. Не, дай половината на приятеля си, а половината задръж за себе си. Законът е такъв. Ако двамата приятели изядат заедно 10-те лева, тия 10 лева ще се явят отново в кесията на онзи, който е услужил.

Като изгубя парите си, казвам: „Добро е това“. Онзи, който е намерил парите, ще се радва. Аз скърбя, а пък той се радва. Той

казва: „Колко Господ ме обича, че намерих тези пари!“ Може би детето му е болно или жена му е болна, та като изгубя парите, си казвам: „За добро е това“. На някого давам 100 лева да ми купи нещо и като се върне, не му вземам остатъка. Казвам му: „Нека да стоят за тебе парите“. Аз имам този обичай и не го изменям. Ти ще кажеш: „Къде ще му отиде краят така?“ Каквото дадеш, не вземай. Това да ти бъде идеята. Че ти разполагаш със Слънцето, с въздуха, с всичко разполагаш. Ти бъди щедър. Казано е: „Да бъдем чада Божии“.

Един познат взел пари и ги турил в джоба. Джобът бил пробит, падат парите. То е погрешка. Минава подир него друг човек, намира парите, радва се човекът, че Господ промислил за него. Твоята слабост в дадения случай е радост за другите. Какво има, че през джоба паднали парите? Направил си погрешка. Зарадвай се, че твоята погрешка е добро за друг. Този човек, който намери твоите пари, един ден ще се върне при тебе. Той ще каже: „Едно време, благодарение на твоя джоб, който ми направи една услуга, аз ти дължа“. Това, което си изгубил, то ще се върне при тебе. Няма нещо в света, което може да се изгуби. В Бога работите не се губят. Ние само така мислим. Писанието казва: „Всичко, което се случва на онези, които любят Господа, ще се превърне за добро“. Няма никакво изключение в това. То е закон: в Бога нещата не могат да се изгубят. Невидимият свят се радва, че твоят джоб е скъсан. Скъсаният джоб е врата, през която парите са били свободни да излязат. Ти нямаше желание да правиш добро, те имат желание да направят добро. Ти ще се зарадваш, че парите са направили доброто.

Не мисли за изгубените пари. Те са отишли в банката. В света няма изгубени неща. Да мислиш, че нещата се губят, това е заблуждение. Всяка загубена вещ е турена в банката с безсрочен влог. В дадения случай ти не можеш да се ползваш от тая вещ. Това, от което днес не можеш да се ползваш, в бъдеще ще се ползваш.

Закон е: нищо в света не се губи. (...) В тоя смисъл кражба не съществува. Никой не може да открадне парите на човека. Те са турени на работа. Казваш: „Откраднах мисълта ми“. Никой не може да ти открадне мисълта – тя е турена на работа.

Един студент посетил един от своите професори, който написал голям научен труд. Като се разговаряли върху работата на професора, студентът успял да задигне съчинението на професора си и веднага го дал да се печата на негово име. Като научил за това, професорът се разболял от мъка. Как ще докаже той, че

съчинението е негово? Радвай се, че твоят труд излиза на бял свят и се дава възможност на хората да се запознаят с него.

Срещнах един познат, който ми се оплака: „Бях спечелил 8 хиляди лева, дадох ги на един търговец, който фалира и така изгубих; но добър Господ, ще спечеля пак“. Казах: този човек е разбрал закона; той не е окултист, но признава един закон, който ще го научи да спечели пак – Господ дава, Господ взема.

Когато човек престъпи някой от великите закони на живота, духът се оттегля от него, докато изправи погрешката си. Някой има известна дарба, или някакви видения, но започне ли да разправя на хората какво е постигнал, дарбата, виденията му веднага изчезват. Ако днес много хора губят своите дарби и способности, това се дължи на факта, че те продават Божественото в себе си. Божественото не се продава. Ако музикантът свири за пари, той има право да задържа за себе си само толкова, колкото му са нужни за прехраната, а останалите да раздаде.

Отличителното качество на музиката е щедростта – тя дава на всички. Човек пее и нищо не очаква отвън. Защо? Защото богатството е в песента, в самото пеене. Ще пееш и ще благодариш за благо, което ти се дава. Певците, които пеят за пари, лесно губят гласа си. Така е било от памети века и така ще бъде. Някой певец след като спечели много пари, казва: „Не искам повече да пея“. Кажеш ли така, гласът му го напуща. Същият закон се отнася и до музиканта, и до оратора. До известно време той говори красноречиво, задоволява публиката. Като забогатее, казва: „Няма защо повече да ораторствам“. Щом каже така, красноречието му го напуска. Когато материалните блага господстват над човека, той изгубва дарбите, които Бог му е дал. Езикът не ти е даден да печелиш пари с него. Парите трябва да вървят след тебе, като сянка на твоя живот, като средство, но не като цел. Те трябва да те търсят, а не ти тях. И да ги отблъскваш, те трябва да те следват неотклонно.

Дали много или малко ще дадете на човека, не е важно; за вас е важно да знаете, че пари не трябва да давате. Природата не работи с пари. Парите са човешко изобретение. Когато някой дойде при вас да иска нещо, дайте му от това, което природата произвежда: жито, картофи, плодове. Пари, обаче, не му давайте. Злато може да му дадете, защото златото се среща в природата. Дайте му злато в естествен вид, а не златни монети, с каквито хората боравят. Колко злато трябва да му дадете? Дайте му в изобилие, както природата дава. Природата не обича скръжавите хора. Тя казва: когато даваш, с крина давай. Цели хамбари злато има в природата, но те се

намират на голяма дълбочина. Засега хората не могат да проникнат в богатствата на природата. Ако знаеха къде е скрито златото в природата, българите отдавна щяха да платят дълговете си. Ако дадете един шиник злато на някой човек, преди всичко той не би могъл да го носи. Златото е тежък метал. Въпреки това, той ще се полакоми за него, ще се нагърби да го носи. Лакомство е това.

И Толстой в своето учение се е придържал в правилото никога да не дава пари. Ако някой му поисквал пари, той вземал инструментите си и отивал да работи в къщата му. Ако някой нямал пари да си купи обувца, той му ушивал обувца, но никога пари не давал.

Законът е: колкото по-малко е обременено дадено съзнание от материална тежест, толкова неговото движение е по-голямо, по-бързо. Колкото движението е по-голямо, толкова мисълта е по-интензивна и страданията са по-малки. Когато интензивността, движението се намали, страданията растат съобразно тежестта. Защото ти можеш да страдаш и от едно много тежко желание. Искаш да бъдеш богат, искаш да имаш 10 милиона. Тези 10 милиона злато тежат в тебе. Каква тежест имат 10 милиона злато? Да кажем, искате да притежавате 10 милиона английски стерлинги. Колко тежат те? 50 тона тежат те.

Имаш един наполеон, не го изваждай из джоба, докато не се запознаеш с него добре. Ще ви кажа сега една тайна, която трябва да пазите, за себе си я употребете. Ти обикни твоя наполеон и той всякога ще идва в джоба ти. Ти като го обикнеш, където и да го дадеш, той пак ще се върне при тебе. „Как да го разбираме?“ Разбирайте го както искате. Законът е верен: водата, която отива в океана, се връща през въздуха пак на сушата. Става кръгообращение.

В света съществуват два метода за ограбване: бавен и бърз. Например искаш да вземеш парите на един човек. Започваш да го убеждаваш. Отиваш първия ден при него, говориш му, не се съгласява. Отиваш втория ден, пак го убеждаваш – не се съгласява. Най-после успяваш да му вземеш парите. Той казва: „Излъга ме този човек!“ Бързият начин е оня, на апаша: когато отидеш при някого с револвер в ръка и той сам казва: „Вземай, вземай по-скоро!“ Така не се губи време. Бързият метод е вреден. Всички сегашни хора постъпват според него, носят си револвер и казват: „Дай си парите! Ти ще работиш, а аз ще почивам.“ А в Божия закон е писано: всинца ще работим и еднакво ще делим благата. Всеки ще работи колкото може и никой никого не трябва да използва. Туй е законът на вярата.

БЕДНОСТ И БОГАТСТВО

Ако вие носите в джоба си злато или сребро, то ще упражни върху здравето ви известно влияние. Златото упражнява едни влияния, среброто – други; оловото, медта, каквото носите, все упражнява известно влияние върху здравето на човека. Кой от тези елементи ще упражни най-добро влияние? Златото. То съдържа известна магнетична сила. Тогава иде другият въпрос: ако златото упражнява такова влияние, защо между хората са се явили толкова лоши работи от златото? Как ще обясните закона? Защо златото, което действа тъй благотворно върху здравето на хората, едновременно с това ги прави толкова лоши? Кой хора са лоши? Които имат пари, или които нямат пари? Които имат злато, или които нямат злато – кой човек е по-добър? Който е гладен, или който е сит? Ситият. От нямането на злато хората са лоши – златото се натрупва отвън на хората, а няма вътрешно съотношение. Външни отношения имате, но вътрешните отношения не вървят по един механически начин. Механическият процес е крайният резултат. В един механически процес всяка една мисъл спира.

Един закон знаем ние, той е следният: някои хора са богати, понеже имат повече злато в кръвта си, други са пък сиромаси, понеже имат по-малко злато в кръвта си. Магнетизмът привлича железните стърготини, а златото привлича хората към себе си. Ако сега туря едно кило злато на масата, ще видите как ще се привлечете към него. Вие веднага ще се приближите към масата. Защо? Златото привлича, то има притегателна сила в себе си. Малко хора има, които могат да устоят на притегателната сила на златото. Колкото повече злато изнасяте пред хората, толкова повече хора ще се привличат. Това са съвременните разбирания на хората.

Всичкото онова злато, което ние търсим, е резултат на разумни същества. Ти искаш да станеш богат, но те трябва да ти отпуснат кредит. Законът на богатството се определя от известно условие: ти можеш да имаш външно толкова злато, колкото злато има в кръвта си. Известно отношение има между златото и кръвта. Някои хора имат повече външно злато, а пък някои имат повече злато в кръвта си. За предпочитание е да имаш в кръвта си повече злато. И ако имаш в кръвта си повече злато, ти ще бъдеш здрав, добър, умен. Ако малко злато имаш в кръвта си, постоянно ще боледуваш, доброто ти ще се колебае. И знанието, което имаш, ще бъде малко.

Ние говорим за богатството, а хората, които не разбират вътрешния закон, го търсят отвън. И като намерят богатство, те

мислят, че са уредили този въпрос. Христос другояче казва: „Не събирайте отвън богатство“, т.е. богатство, което крадец може да ти отнеме, а събирайте богатство, което никой не може да го открадне. Златото трябва да бъде вашият ум, вашето сърце и вашата воля.

Питам: в какво седи богатството на човека? Ако един вещ цигулар вземе чужда цигулка и свири пред публика няколко часа, след това той трябва да върне цигулката на притежателя. Какво остава за него? Той връща цигулката, получава пари, които туря в джоба си, но и тях още утре може да изхарчи. Обаче това, което той носи със себе си – изкуството – е неговото богатство. Следователно истинското богатство на човека е това, което върви с него, което никой не може да му вземе. Това е неговото добро, неговото знание, неговата сила, любов, истина, свобода и т.н. Всички останали неща, които всеки може да вземе, са лесно постижими.

Закон е: всички онези хора, които са разбогатели по един естествен начин, в кръвта им се съдържа злато и то толкова, колкото е количеството на външното злато, което притежават. На това вътрешно злато в кръвта им се дължи богатството. Аз не говоря за онези богати хора, които временно са разбогатели по един неестествен начин. Щом човек стане богат, той трябва да внесе едно малко количество злато и в кръвта си. Щом придобие туй, живото злато, отвътре, то ще привлече златото и отвън. Ще видиш тогава как този ти носи, онзи ти носи. Значи, за да имаш външното злато, трябва да имаш вътрешно злато в кръвта си. Ако вие придобиете туй външно злато без да имате вътрешното злато в кръвта си, тази кобра ще дойде да ви ухапе и вие ще умрете. Коя е тази кобра? Това е онзи апаш, разбойник, който ще ви ограби, удуши, ще вземе всичкото ви богатство. Имаш ли туй, живото злато, никой не може да ви ограби, да ви окраде.

Някой път вие се считате щастливи при голямото богатство. И действително голямото богатство е едно благословение, но трябва едно голямо знание – да знае човек как да се справи. Ако не знаете как да се справите с туй злато, то ще изсмуче соковете на живота ви. Това са опитали всички богати хора. След като спечелите, туй злато поглъща живота ви. Някои от вас, като станете богати, проверете този закон.

Сега имате старата философия на лотарийните билети: вземеш лотариен билет и чакаш да капне отнякъде 1 милион. За някои от вас аз изчислявам, тъй както ви гледам, ако вземете лотариен билет,

след 10 хиляди години ще се падне 1 милион лева. За някои от вас – след 100 години, за някои – след 50 години. Но има един от вас, още тази година ще вземе един билет, ще му се падне 1 милион лева. Но няма да му кажа, защото ще му направя една голяма пакост. Ако получи 1 милион, веднага ще се съберете около него, ще придобие едно уважение, че му се паднал 1 милион. Аз гледам малко другояче на живота. Те са хубави работи. Да се падне 1 милион не е лошо. Но ако човек спечели една добродетел, тя струва 50-60-100 милиона. Един грам добродетел сега струва много повече.

Материалното богатство на човека се обуславя от неговото духовно богатство. Помнете единственото нещо, което трябва да турите в ума си: всичко можете да постигнете при една права мисъл, всичко можете да постигнете при едно право чувство, всичко можете да постигнете при една права постъпка.

Вие трябва да търсите правата, които Бог ви е дал, с които сте родени, не някакви наследствени права. Право е само онова, което Бог ти е дал. Да защитиш онова, което Бог е вложил в теб, то е твое право. Ти имаш право да дишаш въздуха, колкото искаш. Имаш право да възприемаш светлината, колкото искаш. Имаш право да ядеш всеки ден, но нямаш право да напълниш хамбара с жито и да мислиш, че си се осигурил. Това нямаш право. Христос дава един пример. Нали авторитет трябва? Ако аз кажа, ще кажете: „Измислено“. Христос откъде го е измислил? Някой си богат човек си направил нови хамбари. Нивите му дали изобилно жито, като напълнил хамбарите, казал на душата си: „Осигурих се и за много години имаш да ядеш. Яж и пий, и не бой се.“ Бог му казал: „Безумни, тази вечер ще извадя душата ти. На кого ще оставиш туй?“

Онова, което е в хамбара, то не е твое право. Богатството на другите хора, то не е твое право. Право е туй, което носиш в ума си. Право е туй, което носиш в сърцето си. Право е това, което носиш във волята си, в тялото си. Ако ние бихме турили този морал, полесно бихме се поправили. Можем да внесем един закон на хигиена.

В природата съществува един закон, според който благата се разпределят равномерно. Ако един човек е богат, всички трябва да бъдат богати. Разликата е в степента на изобилието. Запример, когато снегът на върховете се топи, и долините се ползват от тяхното богатство. Щом снегът изчезне, и долините обедняват. Като знаете това, не се радвайте на богатството си, не мислете, че сами сте го придобили. Други са работили за вас. Ако те престанат да работят, вашето богатство ще изчезне.

Ние, съвременните хора, сме изложени на големи изкушения. Искаме от богатството, което е изровено от Земята, да си вземем известна тежест. Да кажем: „Този е богат“. И заради богатството, което има, трябва да го уважаваме и почитаме. За това богатство натрупано, което той има, хиляди хора са работили преди него. В това богатство влизат милиони кожи, които са одрани от гърбовете на млекопитаещите, в това богатство влизат милиарди зърна от житото, което е дало своя живот, в това богатство влизат милиони плодове, които са се жертвали. Аз намирам това за крайно неразумно. Някой гледа с благоговение към богатия човек. Казвам: големи страдания има в това богатство, големи жертви. Когато богатият човек започне да мисли, той ще знае как да го употреби. Сиромашът, като дойде до голямата сиромашия, той да започне да мисли и да благодари, че сега ще се пречисти, защото сиромашията е процес на чистене. Когато дойде богатството в света, да се не опетни. То е онзи великият закон в света. Това – който разбира.

Ония противоречия, които се влагат в нашия живот, те са изпитания на разумността, която работи в нас, за да ни подига. Бог не обича да губим благата, които Той ни е дал. Най-голямата неприятност, която можем да Му причиним, то е да изгубим едно благо, което Той ни е дал. Досега Той никому не е позволил да изгуби Неговите блага. Няма случай в анализите на историята – нито на Небето, нито на Земята, едно Божествено благо да се е изгубило. Много блага има спрени, но да се изгуби - никога! Следователно ние никога не трябва да губим Божествените блага, които Той е вложил! Това се отнася и за всяка дарба, за всяка добродетел.

Какво количество богатство се изисква, за да бъде човек щастлив? Богатите не знаят това. Един има 1 милион, иска да има 2 милиона; който има 2 милиона, иска да има 3, иска да има 10 милиона. В историята не се помни каква е нормата да бъде човек щастлив. Не само това, но колкото богатите стават по-богати, повече изгубват своето щастие. Те изгубват условията за щастieto. Дори богатството носи своето нещастие в себе си. То е един закон вътрешен. Нито един човек в света няма право да каже, че богатството, което съществува в природата, е негово. Той може да използва известно богатство, но той трябва да носи в съзнанието си мисълта, че туй богатство не е негово.

Иде време, когато ония хора, които имат, трябва да знаят, че богатството, което е поверено в техните ръце, трябва да го употребят за общото благо на обществото, в което живеят. Такъв е законът в природата.

Богатството е проводник в света. Ти не трябва да употребяваш своя ум за придобиване на богатства. Ти трябва да употребиш ума си за правене на услуги на хората. Богатството е дадено на човека да услужва с него и на другите, то не е дадено само за него и за неговите деца. Да се мисли така, то е криво разбиране на закона. Богатият е касиер на Бога, Който утре ще го вика да даде отчет.

Това, което сиромасът може да придобие, богатият не може да придобие. Това, което богатият може да придобие, сиромасът не може да придобие. Без богатство ти не можеш да развиеш своята щедрост. Чрез онова, което излиза, богатият развива своята щедрост. А пък сиромасът ще приеме онова, което му трябва и ще бъде благодарен. Този закон съществува във великата природа.

Всеки ден ти трябва да бъдеш богат и да излиза нещо от тебе. И ако ти не можеш да играеш ролята на богат и на сиромас, ти си изгубен. И когато даваш, и когато вземаш, и в двата случая ти трябва да знаеш, че слугуваш на онази велика цел на живота. Да слугуваш на човечеството и като богат, и като сиромас. Трябва да слугуваме на човечеството. Има богати и сиромаси, които не знаят защо са богати и сиромаси. Аз желая богатите и сиромасите да знаят защо са богати и сиромаси. Това са почетна сиромашия и почетно богатство.

Материалните блага не могат да направят човека добър – те са условия за него. Тия условия можеш да използваш за добро, но те не могат да направят човека добър.

Друго твърдение: материалните лишения не могат да направят човека зъл. Богатството не може да направи човека добър, сиромашията не може да направи човека зъл. Те са две положения, които се изключват.

Законите, чрез които разумността се проявява, са едни, а тия, чрез които добротата се проявява, са други. Ето защо богатият не може да стане добър, а сиромасът не може да стане разумен. Такъв е законът. Христос е казал: „Богатият не може да наследи Царството Божие“. С това Христос е искал да каже: „Богатият, който не може да превърне богатството си в разумност, не може да наследи Царството Божие“. Или с други думи казано: глупавият не може да наследи Царството Божие.

Хората се стремят към богатството, защото в него виждат условия за своето развитие. И обратно: хората бягат от сиромашията, защото тя не може да им даде условия за никакви постижения. При богатството и сиромашията човек изучава великия закон на самоотричането, на самопожертването. Този закон е неумолим.

Няма същество на Земята, което да не е научило този закон. Всичко трябва да се даде! Големите предпотопни животни умряха, оставиха само костите си, като се отказаха от своите грамадни тела. Богатите хора умират, оставят телата си, богатствата си на Земята – от всичко се отказват. Всичко, което притежаваме, ще оставим на Земята.

Много религиозни хора искат да бъдат богати, но богатството за тях е смърт. Един религиозен човек да стане богат, значи да умре – нищо повече! И обратният закон е верен: има известни хора, които ако осиромашеят, ще умрат. Ще кажете, че Господ е наредил така. Богатството и сиромашията трябва да ги разбирате в тяхното вътрешно естество. Богатството, това са условия, при които човешката душа трябва да се прояви. Тя трябва да се прояви в онзи благороден изблик, да изпраща отвътре своите блага навсякъде като един извор. В сиромашията човек трябва да научи едни от най-добрите качества: смиреннието и трудолюбието. Само сиромашът може да бъде трудолюбив и смирен човек.

Ако не си доволен от малкото богатство, което имаш, непременно ще дойде сиромашията. Сиромашията е противно на богатството. Ако станеш доволен от сиромашията, богатството ще дойде. Законът е там, че ако ти си недоволен от сиромашията, тя се увеличава. Ако си недоволен от богатството, то се намалява. Противоположни са. Богатството чрез доволство се увеличава. Ако си доволен от малкото богатство, другото ще се прибавя както един плод расте – идат частица по частица, увеличава се и става зреене. Ако този плод не е доволен от своето битие, той се разкапва, разваля и пада.

Богатството влече след себе си сиромашията, а сиромашията влече след себе си богатството. Това е закон на контрасти, на противоположности.

Богатите са богати по единствената причина на сиромасите. И сиромасите са сиромаси по единствената причина на богатите. Богатите и сиромасите са хора, които много се обичат. Най-голямата обич съществува между сиромасите и богатите. Аз тъй знам, и в природата е така. Богатият човек е онзи, на когото устата е затворена. Сиромаш човек е онзи, на когото устата е отворена. Ти, като напълниш кесията си, отворена ли я оставяш? Пълната кесия е положителна. Отрицателното в природата е по същия закон. Ако ти не си беден в дадения случай, ти богат човек никога не можеш да бъдеш.

Когато природата поставя някого в известни ограничения, тя има предвид неговото благо. В този смисъл сиромашията за човека

е също такова благо, каквото е и богатството. Като не разбират този закон, хората не използват правилно нито сиромашията, нито богатството, вследствие на което и от едното, и от другото благо се явяват големи недъзи. И тогава нито богатството е употребено намясто, нито сиромашията. Сиромашията е условие да се родят велики черти в характера на човека. Външно великите хора не са били богати. Тяхното богатство се е заключавало в знанието им, в характера им, както и в добродетелите им. Да бъдеш сиромах, това не показва, че нямаш условия за растене и развитие. Когато природата постави човека при ограничителни условия, с това тя цели да предизвика скритите сили, скритото богатство на неговата душа, да се изявят навън и да работят за неговото повдигане. За да намери човек скритото богатство в себе си, от него се изисква вяра.

Да благодарим за този живот, който имаме. Бъдещият живот ще бъде създаден от материала на сегашния. Ако сега не благодарим, ако във време на мъчнотии не можем да благодарим, когато дойдат хубавите времена, ще бъде още по-мъчно. Ако във време на сиромашия не благодариш на Бога, в богатството ни най-малко няма да благодариш. Псалмопевецът казва: „Не ми давай голяма сиромашия, да не би да открадна, не ми давай голямо богатство, да не би да Те забравя“. Крайното богатство е опасно и крайната сиромашия е опасна. Обикновената сиромашия е благословение и обикновеното богатство е благословение.

ГОВОРЕНЕ

Някой път като говорите, вие се увличате и говорите дълго. Никога не говорете повече от 5 минути. Понякой път искате да докажете нещо някому, да го убедите. Не си правете илюзия, че можете да убедите когото и да е. Убеждението в света зависи от запалката. Ако не разбирате закона на огъня, вие никога не можете да убедите един човек. Да убедите един човек, трябва да го запалите. Като го запалиш, нека гори. Като го запалиш, той знае, че вече гори.

Кое е по-хубаво – добре ли да говорят хората за вас, или зле да говорят? Ако хората говорят зле за мене, злото е за тях, ако говорят добре, доброто е пак за тях. Следователно, ако говорят зле за мене, те страдат. Като говорят добре, те се радват. За мене е същият закон. Аз като говоря добре за хората, аз се радвам, ако говоря зле за хората, аз страдам. Ние нямаме право да говорим зле за хората, ето в какво отношение: за Божествените работи нямаме никакво

право да говорим зле. Можем да си позволим, но ще дойдат страданията. За човешките работи може да си дадем мнението.

Закон има: всеки, който говори за престъпленията на хората, половината взема, Господ ги туря на негова сметка. Ти говориш за дълговете, Той казва: „Половината ти плащаш“. Ти говориш за доброто, Той казва: „Половината ти вземаш“. Като говорите за доброто, печелите, като говорите за лошото, плащате. Не е практично. Но виждам и добрата страна: като говорите лошо за другите, ставате щедри. За този говорите лошо, за онзи говорите лошо, щедри ставате. Всички хора са станали щедри от говоренето на злото. Законът ги е научил да дават. Всички онези, които са много пестеливи, са били много лоши. На никого нищо не са дали. Търпеливите са минали през дисциплина.

Има закон: за всяка дума, която изговаряш, харчиш известна енергия и ще те питат тази енергия за какво си я похарчил. И вие като ме слушате, харчите известна Божествена енергия. И аз като говоря, и аз харча Божествена енергия. Ако моето говорене и вашето слушане са за да изпълним Волята Божия, тогава е добре. Моето говорене и вашето слушане ще се предадат по въздуха на другите, няма да останат тук и те ще обработят вашите мисли. Както жетварите поженват една нива, така и върху вашите мисли други ще работят. Ако нашият материал е добър, и тяхната работа ще бъде добра, и те добре ще работят. Но ако нашият материал не е добър, и тяхната работа няма да бъде добра.

Някой си направил една грамофонна плоча и на нея е записана човешката реч. Плочата е хубава, но питам: тази реч първичната ли е върху плочата? Не. Най-първо някой е говорил и тази реч чрез въздуха се е предала на плочата. Най-първо аз съм говорил и после във въздуха е напечатана моята реч. И оттам се е предала по известни закони на тази плоча. Ако иска някой, ще разруши тази плоча. Но същевременно моята реч е останала във въздуха и там никой не може да я разруши. Може ли някой тия вибрации да ги разруши във въздуха? Ако поставите въздуха в друго положение, не както е сега, всяка една дума, да кажем на Питагор, който е живял 625 години преди Христа, неговата реч съществува ли? Тя съществува и се носи из въздуха. И може да се схване речта на Питагора. Но трябва приспособление. От толкова хиляди години неговата реч обикаля Земята, търси хората. Благодарение на туй движение, на тази мисъл, има мнозина днес, които изучават Питагорейското учение. Туй е вярно за всички науки. За всяка празна реч, казва Христос, хората ще дават отчет. Една дума, казана

в каквото и да е направление, има дълъг живот. Добрата дума и лошата дума на плоча са напечатани във въздуха.

Всеки народ си има по една хубава черта. Ако искаш да развиеш в себе си един солиден характер, изучавай английски. Ако искаш да бъдеш умен – учи английски. Ако искаш да бъдеш трудолюбив, изучавай немски, немците са хора на труда. Немците като се хванат, всеки си знае работата. Ако искаш да изучиш пеене, музика – учи италиански. Ако искаш маниери – учи френски. Бих ви препоръчал, като няма какво да правите, да учите език. Тук гледам, като учите английски, вие всички оставате до „хай дуду“. Най-първо гледам са много и после започват да окапват, най-после останат 4-5 души и дойдат до „хай дуду“. Мъчно става, мъчен език е. Има един закон на езиците. Всеки един народ си има свое ударение. Но има известни правила. Казвам: ако дойде човек в хармония с един англичанин, има едно чувство, което напепва къде да туриш ударението. Ако имаш любов към езика, ударението ще бъде намясто. Понеже образуването на езика върви по един определен закон.

Всяка една дума произвежда известно действие. Думите сами по себе си съдържат една магическа сила. Трябва да се изучават законите на думите.

Думите имат свое качество, своя стойност. В природата има един закон, който според трептенията на думата определя и нейното въздействие. Всяка дума има своя стойност, свое качество, по които се познава. Добри думи са тия, които имат нещо ценно, не носят двойствен смисъл. Както и да ти ги кажат, няма да се обидиш, понеже съдържат нещо ценно. Запример майката казва на детето си: „Мойто пиленце“. Право ли е, пиленце ли е детето? Има ли една кокоша глава туй дете, крилца има ли, крачка? Или пък казва: „Мойто гълъбче“. Има ли глава на гълъбче? Но то ни най-малко не се обижда, като му кажат „мойто пиленце“, „мойто гълъбче“.

Като прилагате окултните закони, всякога ще употребявате думи и фрази положителни. Употребите ли една негативна дума, от какъвто характер и да е, тя всякога носи в себе си лоши последици.

Закон е при говоренето: кажеш ли нещо някому и почувстваш радост и в ума, и в сърцето си, това, което си казал, е вярно. Почувстваш ли скръб, това, което си казал, не е вярно. Има неща верни и неверни. Ако нещо е вярно в ума, а невярно в сърцето, ти няма да почувстваш пълна радост. Защо? На това, което си казал, му липсва нещо. Някой път в ума ти е тъжно, а в сърцето – радостно. На

туй, което си казал, и в този случай липсва нещо. Щом онова, което си казал, е пълна истина, Божествена истина, ти ще почувстваш радост и в ума, и в сърцето. Следователно, който няма радост и в ума, и в сърцето, той няма пълна връзка с Бога.

Когато човек говори, във всяка негова дума трябва да е вложено Божествено вдъхновение. Това вдъхновение носи благословение както за онзи, който говори, така и за онзи, който слуша. Щом вдъхновението се прекъсне, прекъсва се и благословението. Тогава човек трябва да престане да говори.

Човек може да изгуби любовта си за една дума. Често онези влюбени, докато не са се събрали, минават за ангели Божии един за друг. Казват си: „Ти си ангел, ти си божество“. Така е и в писмата. А после, щом като се съберат на едно място, дойде другото. Той каже: „Колко си грозна!“ А като каже: „Ти си грозна“, изменя се цялото положение. Тези хора, влюбените, са чрезмерно чувствителни. Те дават особено тълкувание на думите. Една дума може да произведе цял един обрат в живота на човека. Казват, че човек трябва да се въздържа. Но има един закон, който определя нещата. Трябва да се научим на него. „Какво от това, че казал една дума!“ Една дума е като един малък зародиш. Тази дума има динамичност в себе си.

Ако в тебе вкусът е хубаво развит, всички хора, в които вкусът е развит, ще те обичат. Законът е верен. Ако ухото ти е хубаво развито, всички хора, на които ухото е хубаво развито, ще те обичат. Когато обичаме някои хора, които говорят хубаво, у тях ухото е развито. Някои хора сладко говорят, хубаво развито е ухото. Ако ухото не е хубаво развито, говорът приятен не може да бъде. Слухът трябва бъде развит, за да бъде речта хубава. Когато ухото не е добре развито, речта е груба. То е много важно. Често грубата дума цял скандал предизвиква. Онези, в които слухът е хубаво развит, имат една особеност в говора. Някой човек ще прекара 10-15 години само да развие слуха си. Като се постъпи в една школа, 10-ина години взема само да се развие слухът. В присъствието на човек, у когото слухът е хубаво развит, не можеш да кажеш лоша дума. Защото онези вътрешни трептения, които той има, заличават в тебе трептенията на лошите думи и ти нямаш разположение да кажеш груба дума. Някой път вие сте много сърдити, искате да кажете нещо, отгъпил се е слухът ви и тогава си готов да кажеш груби думи. Казваш: „Аз го нарязвах“. Щом си го нарязал, слухът ти е отгъпен. Рязането отгъпява слуха.

В лошите постъпки ударът идва отзад. Всички удари, които идват от гърба, сломяват човека. Ако извършите една лоша постъпка, ударът ще дойде отзад. Кажете ли една лоша дума някому, няма да се минат 5-10-15 минути и тази дума от противоположния полюс ще се върне към вас. Като разбирате този закон, преди да говорите, спрете се, помислете какво ще кажете. Не бързайте да говорите! Туй, което ще кажете, първо го обмислете. Ако говорите по Божествен начин, ще почувствате разширение в себе си. Не постъпвате ли по този закон, всичкото богатство, спечелено от вашите действия, ще дойде с голяма тежест върху вас и ще ви сломи. Ако направите една малка топка от сняг и я пуснете да се търкаля от някое високо планинско място, докато слезе в подножието на планината, тя ще представлява голяма снежна лавина, която може да ви смаже. Колкото и да са малки лошите думи, изказани ли са веднъж, колкото по-дълго време минава, толкова повече се увеличава тяхната разрушителна сила. Задръжте за себе си всяка лоша дума, която искате да кажете някому. Колкото повече я задръжате, толкова по-силен вътрешен импулс ще придобиете. Докато задръжате тази дума за себе си, вие сте силни.

Законът е следният: когато много човъркваме, когато много чоплим известен предмет или известен философски въпрос, той най-после изгубва своето съдържание. Това става често с идеята за морала. Ако чоплите много тази идея, най-после моралът потъва някъде дълбоко в земята и вие вече няма да знаете кое е морално и кое не, или кое е право и кое не. И тогава вие съвсем забърквате понятията и разбиранията си.

Каквото желание и да имате, дръжте го в себе си, не го изнасяйте пред хората. Кажете ли на някого, че искате да станете философ и говорите ли много за философия, тази философия ще избяга от вас. Това е един от окултните закони. Не говорете за желанията си, но пристъпвайте към тяхното реализиране.

В Бялата ложа законът е такъв: кажеш ли нещо и не го направил, ти ще се изложиш на голямо изкушение.

Дърветата хиляди години мълчат и като станат хора, тогава ще говорят за своите добрини. Ако говориш, нищо няма да вземат от тебе, нищо няма да узрее. Ако много говориш, ако кажете: „Аз това ще направя, онова ще направя“ – нищо няма да направил. Ако мълчиш, много работи ще направил. Не мислете, че аз като ви говоря, законът не работи. Там, гдето съм мълчал, работите 10 пъти по-добре са станали, отколкото там, гдето съм говорил. Законът и

за мен, и за вас е един. Колкото по-малко говориш, по-добре е. Колкото повече говориш, по-зле е.

Когато чакаш нещо, не говори за него. Щом говориш за него, то няма да стане.

Трябва да знаете закона, че в мълчание работите стават по-добре, отколкото при говорене. Речете ли много да обяснявате една работа, вместо да помогнете за разбирането ѝ, вие внасяте повече спънки. Според окултните закони за една работа се говори само когато се свърши.

Да кажеш някому да мълчи, това значи да започне той да се пълни; да кажеш някому да говори, значи да го заставиш да се изпразва. Когато хората не казват истината, те се пълнят, когато казват истината, те се празнят. Законът е такъв. (...) Докато си празен, докато истината не е в тебе, мълчи, нищо не говори, за да се напълни пишето ти. Щом истината влезе в тебе и те напълни, говори, кажи я на всички, за да изпразниш пишето си и да започнеш отново да го пълниш.

Когато един люби, другият трябва да бъде благ. (...) Дойде ли въпрос за любовта, на никого не казвайте, че любите, или че сте благи. Знайте това само за себе си. Дали другите любят, дали са благи, това не трябва да ви интересува. Ако се интересувате за другите, или ако им разправяте за себе си, вие сами ще си напакостите. Законът е такъв, а не че съзнателно ви се забранява да говорите. Понеже човек е изложен на постоянни промени, той не трябва да говори, защото сам ще се натъкне на противоречия. Който спазва този закон, той лесно може да се справя с противоречията в живота си. Ако не спазва този закон, той ще се намери в чудо, защото това, което днес е казал, на утрешния ден няма да го има.

Никой няма право да изнася тайните на природата. Щом наруши този закон, природата затваря ключовете на станциите си за него.

Мойсей, един от великите посветени, казва: „Не споменавай Името Божие напразно“. Това е един от законите на първия мистик, който искал да изучи великото Божествено учение. Той искал да освети Името Божие.

Помнете: опасно е да се произнася Името Боже напразно! Това е закон. Сила е Божието Име.

Името на Бога човек трябва да произнася много рядко и то с всичкото уважение и любов, които имаме. Аз виждам Господа тук, във вас. Той ме слуша сега. Слуша ме аз как говоря. Щом като

говоря нещо, което не е вярно, веднага виждам. Той няма нищо да каже, аз забелязвам по облаците. Аз говоря, гледам, че около Бога всичко е ясно, Слънцето грее, няма облаци, вятър духа, но няма буря. Щом има облаци, щом има буря, знаей, че има нещо, което куца, аз търся причините. Така разглеждам. Казват: „Той може да говори каквото иска“. Не е така. Как ще говориш каквото искаш, Господ е там! Ако не е там, говори. Ако всеки би говорил каквото Господ иска, светът ще бъде рай. Ако учителят говори туй, което любовта изисква, ако учениците учат туй, което любовта изисква, рай ще бъде. Отношение ще има. Във всяко общество може да се тури този закон.

Аз държа за себе си един закон: да бъда всякога изправен пред себе си. Да имам правилни отношения спрямо всички хора и Бога, да съм абсолютно изправен, а какво ще мислите вие за мене, то си е ваша работа. Това, което ви говоря, не го измислям. Аз говоря за една реалност, в която живея. Бог е реалност, всичко друго е фикция.

РАБОТА

Дето те е поставил Бог, там ще работиш.

Законът е такъв, че всеки трябва да работи, а Господ ще оправи работите му.

Ще спазвате следния закон: каквато работа и да започвате в даден момент, умът ви трябва да присъства изцяло.

Работата не е само физическа, тя е от три свята. Работа е, когато човек работи с ума си, работа е, когато човек работи със сърцето си, когато работи с волята си, и то е работа. Всяка работа, в която тия трите елемента не влизат, тя не е успешна, не е закономерна. В работата някой път е ангажиран повече умът, сърцето – по-малко. Някъде волята е ангажирана повече, сърцето е на второ място. Другаде волята е на второ място. Другаде сърцето е на първо място, умът е на трето място. Разумният човек трябва да знае как да постави ума си на работа, какво участие трябва да вземе и неговото сърце.

При сегашните условия, понеже носите много наследствени черти от миналото, в някои от вас е развита волята повече, отколкото трябва, в някого сърцето е развито повече, отколкото трябва, в някои умът е развит повече, отколкото трябва. Но умът ви трябва да започне да мисли за туй, което не знае.

Вземете закона: мъчение и труд. По какво се отличават? Имате две противоположни движения: мъчението е слизване – като се мъчиш, постоянно слизаш, като се трудиш, отиваш нагоре. Посоката на движението е различна. Като се трудиш, излизаш из мъчение-то. Да слизаш надолу е мъчение. Та казвам: ние в живота често изгубваме посоката на движението, вследствие на това си създаваме мъчението. Щом се отдалечиш от Бога, мъчиш се, щом се приближаваш, се трудиш. Щом работиш, значи ти си свършил учението на мъчението и учението на труда, работата иде и вече си гражданин на Царството Божие. Мъчението е встъпване в училище, влизане в училище, трудът е учение в самото училище, а работата е извън училището. Тук сега вие на Земята се трудите, още не сте започнали работа.

Трудът е закон за развиване на вярата. Вярa без труд не може да се развива. Който не се труди, няма вяра.

Мъчението е закон за проявление на надеждата. Следователно, когато искате да усилите вярата си, ще се трудите, а когато искате да усилите надеждата, ще се мъчите. Мъчението нагоре е надежда, а трудът нагоре е вяра.

В света съществува един закон на внушение, който работи отвън. Ако ти по невнимание останеш дълго време да живееш на физическото поле, в материалния свят, да се занимаваш само със своето материално подобрение, ти непременно ще извършиш престъпление. Защото всичката енергия ще се събере при ушите и без да искаш, ще стане една експлозия. Следователно психологически ти трябва да знаеш през деня колко часа да работиш физически, колко часа да работиш духовно – за чувствата и колко часа да работиш за мислите. Постоянно трябва да има слизване и качване. Ако става туй движение в ума ти, в сърцето, в тялото, престъпленията са изключени. Ако седиш само на едно място и водиш еднообразен живот, непременно престъплението ще изгъкне и тогава ще се явят разни обекти. Светът е пълен с обекти, които ще те извадят от онова равновесие, в което се намиращ.

Когато човек се уморява, това показва, че той е работил повече, отколкото трябва. Този закон се отнася и за умствения, и за сърдечния свят. Затова имаме физическа, сърдечна и умствена умора.

Закон е: нямаш право да търсиш хора, които да носят твоя товар. Сам ще го носиш. Да носи друг твоя товар, такова нещо в природата не съществува. Никой не може да свърши работата на другите. Има

една работа, която всеки сам трябва да свърши. Пръв ти се ползваш от резултата на работата. Другите се ползват косвено.

Вие сами трябва да бъдете досетливи, сами да имате инициатива. Като отидете някъде, каквато работа има, свършете я, не чакайте заповед. Такъв е Божественият закон. Влезете ли някъде, направете онова, което другият не е забелязал.

Според окултните закони не се позволява да почнеш една работа и да я оставиш наполовина недовършена.

Закон е: започнете ли някое добро дело, изгълнете го както ви е казано. Дойде ли ви на ум някакъв нов план, не се отклонявайте от първия. Като свършите работата си, тогава разгледайте новия план.

Има специален закон, според който Бог определя и раздава благата на всички хора. Специалният закон гласи: във всяка работа, която предприемаш, пръв започвай и последен свършвай. Мнозина казват: „Нека първо другите хора започнат работата, аз ще започна последен“. Значи те обръщат този закон в обратен смисъл: последен започвай, а пръв свършвай. Мислите ли така, действате ли така, вие никога няма да научите специалния закон.

Не се позволява да напуснеш службата си преждевременно. Искаш или не искаш, ще работиш – законът е такъв.

Законът в Божествения свят е такъв: плаща се на онзи, който работи, а не на онзи, който не работи.

Който иска да се ползва от благата на дадена работа, той трябва едновременно да работи и да се моли. И който се моли, и той е прав; и който оре, и той е прав, но казвам: „Ти, който се молиш, започни да ореш, ти, който ореш, започни да се молиш. Такъв е Божественият закон.“ „Ние не познаваме още този закон.“ „Ще го научите.“ Срецам онзи, който се моли и му казвам: „Ти сега ще се научиш да ореш.“ „Не зная как се оре.“ „Вземи мотиката, вземи ралото и ела след мене, аз ще те науча.“ Срецам другия, който оре и му казвам: „Ти сега ще започнеш да се молиш.“ „Не зная как да се моля, накъде да се обърна, на изток или на запад.“ Когато те бият, как се молиш? Накъде се обръщаш тогава? Имаш ли време да търсиш изток и тогава да се молиш да не те бият? Щом започнат да те налагат, на която посока си обърнат, веднага започваш да се молиш и казваш: „Моля, не ме бийте! Кажете, какво искате от мене?“

Щом се наядеш, вече нищо не те оправдава, ако не работиш.

Докато си гладен, можеш да седиш на едно място, но щом се наядеш, трябва да идеш да изпълниш работата. Ние сме задължени да извършим в живота работата, която ни е дадена. Казва: „Искам да ям“. Щом се наядеш, трябва да свършиш нещо. Ако ти се наядеш и не вършиш нищо, ти си отговорен. Или дишаш – пак същият закон е, слушаш – пак същият закон е, гледаш – пак същият закон е, мислиш – пак същият закон е. Щом мислиш, трябва да свършиш някаква работа. Чувстваш и нищо не вършиш, седиш, чакаш да дойде някой отнякъде, дано Господ да ти помогне. Че ти си в областта на заблудението, оттам нищо не иде. В мисълта е Господ, в чувствата е Господ, в светлината е Господ, в яденето е Господ. След като си ял, Господ казва: „Хайде, на работа!“ След като дишаш, Господ казва: „Хайде, на работа!“ След като слушаш, Господ казва: „Хайде, на работа!“ Ние сега схващаме нещата статически.

Ако не се научите да работите, Господ ще ви направи червеи и ще ви тури в земята в тъмнота, додето се научите да работите. Всички ония, които искат да философстват върху Божествения закон, ще опитат дали тия думи са прави или не. Аз ви говоря тази сутрин върху този основен закон – трябва да работим. И само като работим за Бога, то е работа; когато работим за себе си, то е труд.

ПОСТИЖЕНИЯ

Колкото по-благородни и възвишени са мислите, чувствата и постъпките, толкова повече време е нужно за реализирането им. Ако не познавате този закон, вие ще се натъкнете на големи противоречия. Запример някой иска да стане поет, музикант или художник и ако в скоро време не постигне желанието си, той се обезсърчава. Това не е лесна работа. Да станеш музикант, философ, това значи да събереш всичкото знание по музика или по философия на хилядите поколения преди тебе и да направиш от него един извод.

В природата съществува закон на последователност и постоянство. Ако човек прилага този закон в живота си, работите му свършват с успех. Който не прилага този закон, той очаква да получи всичко наготово: знание, богатство, сила. Това е невъзможно. Знание, богатство, сила, придобити по лесен начин, не могат да оправят света. Те не носят щастие нито на самия човек, нито на окръжаващите.

Търпеливият и разумният човек е всякога поет. Нетърпеливият,

неразумният човек е всякога глупец. За да постигнеш едно свое желание, за да реализираш едно свое чувство или една своя мисъл, изискват се две излизания от Божествения център и едно влизане. Това е закон.

Гледайте във вашата мисъл да не влизате в противоречие със законите на природата. Природата е много възискателна. Щом си в противоречие, тя изхвърля всички, не приема никого. Тя е правила хиляди и милиони опити и туй, което знае, е съвършено. И не се противопоставяй, но имай желание да проучаваш законите ѝ. Ако я считаш за неприятел, който иска да те измъчва, ти влизаш в стълкновение с нея. Ти започваш да учиш музика и мислиш, че не те е дарила. Ти изучаваш дадена наука, казваш: „Аз не съм надарен“. То е заблуждение. В този живот ти е дадено толкоз, колкото можеш да постигнеш и туй, което можеш да постигнеш, е достатъчно. Даже при сегашните условия хората не могат да постигнат една десета от онова, което им е дадено. Някои от вас или някои учени едва постигат една единица, други постигат две или три, другото остава непостигнато. Та се изисква дълъг живот, да постигнем онова, което природата ни е дала.

Нищо в природата не се губи. И тъй, като знаете закона, че нищо в природата не се губи, че и най-малките усилия имат резултати, не се обезсърчавайте.

В природата съществува следният закон: в цялото битие вие имате условие да станете всичко, което днес желаєте. В цялата вечност имате възможност да спечелите всичко и всичко да загубите.

Има два метода: единият метод е активен, а другият е еволюционен. Единият казва, че по еволюционен път ще се поправят нещата, а пък другият, активният, казва – да ускорим. Но трябва да знаем начина на ускоряването. Ако ти ускоряваш едно движение и ако не знаеш закона на ускорението, то пътят може да не издържи, може да стане катастрофа. Ако параходът потъне и всички хора се издавят, какво благо е това? Ако една война избухне и 50-60 милиона хора загинат, какво добро това ще донесе на човечеството? Ако един човек затлъстее и стане богат на тлъстини, това нищо не допринася, но ако измършавее съвсем, и това пак нищо не допринася. Капиталът трябва да отиде не само за една способност. Някой човек може да посвети живота си само за ядене и пиене или само за наука, или само за художество. Но това са едностранчиви развития. Човек трябва да развие целокупната си природа. Трябва да се

съединят материалните усилия, духовните му усилия и умствени-
те му усилия в едно, за да може да се произведе нещо добро.

Питате: „Защо не съм музикант?“ Защото правите много погреш-
ки. „Кога ще станем?“ Когато престанете да правите погрешки.
Когато престанете да правите погрешки, добър човек ще станете.
Когато престанете да правите погрешки, умен човек ще станете.
Когато престанете да правите погрешки, силен човек ще станете.
Дотогава, докато правите погрешки, глупави ще бъдете. Дотогава,
докато правите погрешки, лоши ще бъдете. Дотогава, докато пра-
вите погрешки, безсилни ще бъдете. Така седи законът. Аз взе-
мам в динамически смисъл процеса, който действа в природата.

Ако говорим за самовъзпитанието, вие казвате: „Това нямам“.
Всичко човек има, всичко имате. Имате единица и три нули, всеки
един от вас е единица с три нули. Три условия - трябва да ги обра-
ботите.

Сега мислим, че умът е сила. Умът е връзка между разумни
същества. Това е човешкият ум. Когато говоря за сърцето, разби-
рам: това са същества, които са развили велики добродетели. Чув-
ствата са връзка между тях. Следователно между моя ум и тия
разумни същества трябва да има връзка, и между тия добри същес-
тва и мене пак трябва да има връзка. После, под воля разбирам
ония същества, които са добили онази, мощната сила, които са строи-
ли света. Волята е една връзка, която ни свързва с тия, силните
същества. По тази сила постоянно върви вътрешен ток. Ти трябва
тъй да мислиш – че всичко можеш да направиш. Само така можеш
да имаш големи постижения в света. Човек, който иска да стане
музикант, той трябва да се свърже с велики, гениални музиканти,
които преди него са завършили своето развитие в музиката. Щом
се свърже с тях, той гениален става. Ако иска поет да стане, пак е
същият закон. Каквото искате в света, съществува. Туй, което съ-
ществува, което е станало, и у тебе може да стане.

Един закон гласи: като се радваш на постиженията на другите,
ще имаш и ти постижения.

Достатъчно е да пожелаеш да бъдеш богат или красив, в този
момент още някой е станал богат или красив. Законът е такъв.
Искаш да бъдеш учен – някой е станал учен. Радвайте се, че жела-
нията ви се изпълняват. Щом един човек реализира желанията
си, всички могат да ги реализират. Значи всички желания са реал-
ни и постижими. Въпросът е само до времето.

Всеки човек се нуждае от хармонична среда, за да постигне

своите желания. „Ако не ги постигне?“ Закон е: всяко желание трябва да се постигне. Как? Природата разполага с ред методи за това. Тя съдейства на човека. Защо? Това е в неин интерес. Желанията не принадлежат на самия човек, но на обществото и на цялото човечество. Ето защо, ще знаете, че кога и да е желанията ви ще се постигнат. Ако не се тревожите, ще се постигнат по естествен път. Искате да бъдете добри. Това не е само ваше желание. Всички същества на Земята искат да бъдат добри. Всяко нещо, което се постига, е добро. Всяко нещо, което не се постига, е зло. С други думи казано: доброто съдейства за постигане на желанията, а злото ги спира.

В човешкия живот има благоприятни и неблагоприятни дни. В благоприятните дни ще работиш, в неблагоприятните няма да работиш. Това е закон, а не суеверие както някои мислят. Ако не си разположен и работата ти не върви, остави я временно или я промени. Това се отнася до всички работници, проповедници, учители, съдии, адвокати, търговци. Ако днес не сте разположени, отложете работата си. Много дела на адвокати са пропаднали по причина на тяхното неразположение, много проповеди са оставали безплодни пак по причина на неразположението на проповедника. И майката не трябва да милва и да целува детето си при неразположение – тогава и да го целуне, детето не получава нищо. Човек се ползва от благословието на ближния си, когато последният е в добро разположение по ум, по сърце и по дух. Започвайте работата си с разположение, явявайте се между хората само тогава, когато сте разположени, посещавайте болни, когато сте разположени. Ако лекарят е неразположен, той не може да помогне на болния. Който приложи този закон, ще избегне 99% от мъчнотииите и противоречията си.

Каква е разликата между тон и техника? Каква е разликата между музикална техника и музикален тон? Музикалната техника можеш да я добиеш, но с тона трябва да се родиш. Това никоой учител не може да го създаде. Музикалната техника можеш да придобиеш. Ти трябва да се родиш със закона на мисълта, да мислиш. Мисълта трябва да има тон. Начинът, по който мислиш, то е техника. Тона трябва, за да свържеш с мисълта. Тон да имаш в мисълта.

Законът е: работи с ония способности и мисли, които са силни. Не работи с най-слабите си мисли. Тях остави да укрепнат. Работи с най-силните си мисли, с най-силните си чувства.

Всички сегашни нещастия са все от от мисълта: „Как ще прекарам

аз живота си? Ще стана ли учен човек, ще стана ли музикант?“ Много глупава работа е да мислиш, че ще станеш музикант – ти и без това си музикант, само че не си опитвал да пееш. Ти казваш: „Богат ще стана ли?“ Ти и без това си богат. Ти, като умираш, ще научиш, че много работи си знаел. Ти през целия си живот се мъчиш да прогледнеш – по индуски начин, по западен начин. А пък като умираш, ще прогледнеш. Защо ти е това проглеждане като умираш? По-напред трябваше да знаеш този закон. Ти влизаш в една зона и не си готов. В сърцето ти седи страхът. Следователно изгубил си условията. Човек и без това е ясновидец. Било е време в човешкото развитие, когато хората са виждали, те са виждали и каналите на планетите в Слънчевата система, те са виждали и без телескопи хората там. Всичко това е изгубено.

Това, което търсите, е вътре във вас. Сега вие трябва да намерите онзи метод, с който да развивате вашите способности, но не всички изведнъж. Трябва да започнете с най-силните способности, с най-силните чувства, но не по подражание. Например като слушате някой музикант да свири, и вие искате да свирите. Това е външно подражание. Вие ще започнете с най-силните способности, докато дойдете до другите. Между способностите има връзка. Като развиеш едни способности, ще развиеш после други. Ти като вървиш по един музикален начин, то способностите си помагат една на друга.

Силно чувство аз наричам онова чувство – аз говоря за дадено чувство, дадена способност – което може да превъзмогне всички спънки. Ако един екскурзиант пътува по планински върхове, нали ще срещне спънки, но желанието да се качи на високия връх трябва да ги превъзмогне, ще намери пътища да се качи. Ако няма туй желание, ще се върне назад, ще каже: „То е непостижимо“ - непостижимо е за онзи, който няма силно желание. В природата има закон: турят спънки за способните хора. Щом имаш спънки, в тебе има нещо. Туй сега не ви го казвам за утеха, не искам да ви утешавам. Ако ви обезсърчавам, искам да ви опитам дали ще се обезсърчите. Обезсърчението и насърчението, те са два противоположни полюса. Като се насърчаваш, не се насърчавай повече, отколкото трябва и като се обезсърчаваш, не се обезсърчавай повече, отколкото трябва. Ти си повярвал, че дарбата тъй ще дойде. За дарбата трябва да се работи.

Та първото нещо у вас е да се развие силата. Дръжте мисълта си всякога в една възходяща степен. Вярвайте в това. Има един закон, който е и личен, и безличен. Например вие може да вярвате, че има някоя сила вън от вас. Но вън от вас или вътре във вас, то е все

едно: в природата съществува закон, в който невъзможните неща стават възможни. Преди хиляди години беше невъзможно хората да хвърчат из въздуха, а днес това е възможно. Сега не е възможно хората да отидат до Месечината, но може би след години ще бъде възможно. Обаче съзнанието на тия хора, които ще отидат до Месечината и техните познания ще бъдат големи. Те ще бъдат запознати с тези сили, с които сегашното човечество не борави. Вие считате, че известни задачи са непостижими, понеже у вас има много тесни схващания за природата. Казвате: „Тази работа не може да стане. Мен не ми е дадено това.“ Щом кажете така, няма да успеете.

Това, което човек иска, може да го постигне, но той трябва да държи тази мисъл в ума си. Ако не я държи, външната среда, външните условия ще му въздействат обратно. И тогава и възможните работи ще станат невъзможни. Та дали ще постигнете работите или не, дръжте тази мисъл в ума си. Тя действа творчески.

Казваш за някоя задача, че е неразрешима, че не е за тебе. Щом мислиш така, наистина няма да успееш. Откъде знаеш това? „Не ми е дадено да стана певец.“ Не ти е дадено да бъдеш голям певец, да удовлетвориш една голяма публика, но имаш възможност да пееш, да се опиташ да удовлетвориш себе си. Какво ще правите, ако трябва да изкарвате прехраната си с пеене? Ще си послужите с метода на котката. Когато срещне препятствие на пътя си, тя търси начин да го избегне. Обиколи оттук-оттам, огледа цялата обстановка, да не става нужда да прескача направо. Обаче като се намери натясно, нищо не мисли, направо прескача препятствието. Колкото и да е високо, тя се хвърля и минава препятствието. Значи докато не е в притеснение, човек търси лесния път, да мине с малко разходи и усилия. Щом изпадне в затруднение, нищо не мисли, минава и през най-лошите условия. Какво се иска от човека? Едно малко усилие.

Докато мисли за много неща, човек не може да мисли за същественото. Закон е: ако човек мисли за същественото, всичките му работи ще се наредят добре. Тогава няма да му липсва нищо. Хората не успяват по тази причина именно, че за всичко друго мислят, но не и за същественото.

Закон е: човек се ползва само от това, което е могъл да приложи.

За съществата от духовния свят всичко е възможно, понеже те уповават на Бога и работят в Негово име.

Който си служи с глагола „мога“, при хиляда опити само един излиза несполучлив; който си служи с отрицателната форма на

този глагол, при хиляда опита само един излиза сполучлив. Това е закон, който има приложение и в науката.

Никога не допускайте следната мисъл: „То с добро не става“. С глупави разсъждения не стават работите, без добро не стават. Но в себе си дръжте мисълта, че доброто е основа, на която можете да разчитате. Някой разумен господар, чийто слуга му работи добре, ще остави ли слугата си да гладува? Един кон, който върши добре работата на господаря си, ще го остави ли той гладен? Не, никога не може да бъде! Не може човек, който живее добре в света, да го остави Бог на произвола на съдбата. То е невъзможно! Някои отпадат, понеже упорстват, не вървят по ония закони, които са турени, в разрез са. Сами си създаваме своето нещастие. Не спирай мисълта, която носи доброто в тебе! Приеми нейното благо и стани едно с нея. В дадения случай – достатъчно е.

Човек, който е страхлив, който се съмнява, който мрази, който мисли зле за другите, не може по никакъв начин да постигне това, което желае – закон, в който няма никакво изключение.

Много окултни ученици, които изучават духовните и окултните науки, вместо да се подмладяват, все повече остаряват. Защо? Защото не могат да се откажат от своите стари разбирания. Като дойдат до нещо красиво, възвишено, те казват: „Това е детинска работа, това е заблуждение“. По този начин те преждевременно остаряват. Смисълът на живота не е в остаряването, а в подмладяването. Затова и в Писанието е казано: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие“. За да влезе в Царството Божие, човек трябва да стане като детето. Такъв е законът на духовния свят. Според този закон, никой художник не може да рисува живи, светли образи, докато не се подготви за тях. Започне ли да рисува един от тях, образът моментално се изгубва. По това може да се познае дали даден художник е велик.

Имаш ли вдъхновение, всичко се разтваря пред тебе. В природата съществува този закон.

Почне ли човек да работи със закона на вдъхновението, той навлиза в една нова област – в областта на хармонията.

Музиката е един велик закон, който определя посоката на човешката мисъл и посоката на човешките чувства, посоката на човешките постъпки. Всичко хубаво, красиво в живота се определя от великия закон на музиката. Ако ти не си музикален, нищо не можеш да постигнеш. Ти ще постигнеш нещо, но това ще бъде

постижението на вълка, постижението на овцата, на водата, на въздуха, но няма да имаш едно човешко постижение.

Музиката зависи от духовното тяло на човека. Духовното тяло има спомагателно средство, двойник. Като музикант, ако можеш да прекараш в гърлото или в инструмента двойника си, ти можеш да свириш. Ако двойникът не може да влезе, работата не става. Във всяка ваша мисъл, във всяко ваше чувство трябва да участва двойникът на душата, за да бъдат вашите чувства и мисли, и постъпки силни. Туй е, което наричат вдъхновение. Божествено е вдъхновението, в което двойникът на душата взема участие. Действие, в което душата взема участие, има смисъл, понеже то има Божествен произход. Сила има. Душата прилича на цар, като подпише нещо, неговата дума има сила. Обикновеният човек и да подпише, обикновен е и смисълът. Когато душата подпише нещо, то добива смисъл, то добива стойност. Ония актове, които не са подписани от душата, нямат стойност. Затуй всякога трябва да даваме възможност душата ни да се проявява в нас, да се прояви в ума, в сърцето и в тялото. Този е законът на възпитанието.

Законът е: при всеки подтик, който имате, не се колебайте. Някой път вие имате известни подтици да направите нещо, но отлагате, казвате: „Няма да го направя“. Щом ти се вдъхновиш от нещо, направи го, за предпочитане е да го направиш, отколкото да го отложиш. Вие все отлагате, отлагате. И има безброй неща, които вие сте отложили. Като погледнеш – това си отложил, онова си отложил, мислиш, че някога ще имаш благоприятни условия. От тези условия по-благоприятни не могат да се дадат на човека. Ако ви дадат бъдещите условия, какво ще направите? Да кажем, ако сега ви дадат най-хубавата цигулка, какво ще направите с нея? Имате най-хубавата цигулка, която има цена 10 милиона или 20 милиона. Един гениален музикант с една обикновена цигулка ще изкара 20 пъти повече. Онези, които не са се упражнявали, и най-хубавото да им дадеш, не могат да го използват.

Някой учител, като погледне даден ученик, има разположение. Той си мълчи, нищо не казва. Като погледне целия клас, дваматри души му хванат окото. Към тях има особено разположение. Това става несъзнателно. И музикантът, като погледне публиката, само няколко души му допаднат. Държи се за тях. Ако един цигулар няма някой, който да му допада, той не може да даде концерта си. Та казвам: законът е същият. Ако вие нямате най-малко едно чувство, едно желание, една постъпка, на която да разчитате, вие нищо не можете да постигнете. Ако имате две мисли, три желания

живи, три, четири, пет постъпки, те са сила вътре, които дават импулс на живота. Импулсът зависи от мислите, които преодоляват в дадения случай. Хубавите мисли са импулс, хубавите желания са импулс и добрите постъпки, и те са импулс. Те подтикват към онзи хубавия живот.

Способен е този ученик, който има една правилна обмяна с учителите си в гимназията. Тези, които не разбират закона, мислят, че ученикът, вън от правилната обмяна с учителите си, може да стане учен. Учението зависи от правилната обмяна с природата. Ако имаме правилна обмяна с природата, учени можем да станем. Ако нямаме правилна обмяна с природата, учени не можем да станем.

Запример ти гледаш природата, но не виждаш нещо разумно – ти учен човек не можеш да станеш. Ако започнеш да чувстваш, че има нещо разумно в природата, ти можеш да станеш разумен човек. Ако хората, с които дружиш, не съзнаваш, че са добри, че са умни, тогава и те няма да съзнават, че ти си умен. Каквото отношение човек има към другите хора, и хората ще имат същото отношение към него. Каквото отношение човек има към природата, такова отношение има и тя към него. Щом мислиш, че природата е глупава, и тя мисли за тебе, че си глупав.

За да може да работи, човек непременно трябва да обича някого. Този закон съществува в цялата природа.

Има разумни същества в другия свят, с които в даден случай, ако не можете да се съедините правилно, вашият успех ще е проблематичен. И никакви постижения не можете да имате. И всички велики хора, които са имали постижения, разумно са могли да направят връзки. Никой в света не е бил сам. Всичко не можеш да направиш сам.

Та искам да ви изясня един велик вътрешен закон – то е онази потреба, дето всеки един от вас иска да има един приятел, един познат. Това е обосновано на един вътрешен закон – за да може музиката, която имате в себе си, или вашите дарби, или вашите чувства, правилно да се проявят. Приятел в истинския смисъл е този, който ви помага в даден случай да се прояви туй хубавото, красивото във вас, той е приятел! Онзи, който не може да помага, никакъв приятел не е.

Може ли човек да се роди нещастен? Не. Той никога не може да се роди нито щастлив, нито нещастен. Той може да се роди с условия за щастieto и с условия за нещастieto. Вие трябва да имате конкретната идея, че щастieto трябва да започне с ума на човека.

Нешастие и щастие. Първият е нещастният човек, а вторият е щастливият човек. Вторият е щастлив човек, но този човек е изложен на големи възможности да изгуби своето щастие. А пък другият, нещастният, има всички възможности да стане щастлив човек. Нешастният човек е кандидат за щастieto, а щастливият човек е кандидат за нещастieto. Това са отношенията. Това е в законите на природата.

Вземете числата 1 и 2, вие можете да ги разглеждате като количества, но същевременно това са полюси на действие. И тогава количествено 1 се изразява в количеството 2. Числото 2 е полюс, в който силите на едното се изразяват. Следователно 2 показва едновременно отношение към 1 и количеството енергия, която от 1 пада в 2. Двете е електрически полюс, дето се проявява светлината, двете е отрицателният полюс. Тогава, за да започне вашият живот, вие трябва да имате 1, един център, от който да излиза вашата мисъл. После трябва да имате 2, условията, при които вашата мисъл трябва да се прояви. Не са мислите, които дават условията. Мислите всякога насочват човека към целта, а пък чувствата и желанията дават условия за реализиране на целта. Мисълта е силата, която тласка човека към неговата цел или това е центърът на неговите тежнения.

Аз извеждам закона: ако във вас няма тежнение да се стремите към Бога, в Бога никога няма да се зароди желание да ви помага, да ви изпраща светлина. Вие искате да бъдете щастливи в света, това е само резултат на вашия ум. Мисълта, това е целта, която трябва да се реализира в далечното бъдеще. Тази мисъл събужда мощни сили, които се крият във вас. Трябва да дойде тогава сърцето на помощ.

„Който е хванал ралото и гледа назад, той не е достоен за Царството Божие“, се казва в последния стих. Истинското оране, това е мисленето. Човек трябва да има една отлична мисъл. Някой казва: „Само аз ли съм, който мисли лошо?“ Аз искам да бъдете с мисленето преди всичко полезни на себе си. Гледам, всички съобщения, които идват от невидимия свят, да не им причинявам вреда със своята мисъл, да не би да се скъса някоя жица, да се прекъсне радиовръзката. Щом всички станции говорят, знай, че мислите, чувствата и постъпките ми са прави. Ако някоя жица е скъсана, знай, че моята мисъл или чувство, или постъпка, е крива. Имаш една малка тъга – значи една станция някъде е затворена. Не ти стига умът за нещо – значи затворена е някоя станция някъде. Някой път нямате 5 пари в джоба си – това показва, че с невидимия свят имате една прекъсната връзка. В деня и в момента, в който

изправите погрешката си, от невидимия свят непременно ще дойдат парите. Или сте болен – щом поправите погрешката си, ще забележите едно поправяне на вашето здраве.

Това са закони, които съществуват. Аз ви говоря не за външното здраве, а за вътрешното здраве. За да бъдете щастливи, вие трябва да бъдете здрави. Аз говоря не за външното щастие.

Закон е: всяка мисъл, в която се влага абсолютна вяра, може да се реализира. Вярата е опорна точка в живота. Без вяра нищо не се постига.

Пазете закона на равновесието на вашите мисли. Във вашите мисли трябва да има една точка разумна, нещо, което не се движи. Неподвижни неща наричам тези, които имат еднакви отношения. Една неподвижна точка има отношение към всички точки. Ако вземеш точката за център, тя има еднакви отношения към всички точки на периферията, тя е център. Този център сам по себе си може да е в движение. Една мисъл е централна, когато има отношение към всички мисли. В сърцето си пак трябва да имате едно централно чувство, което да има отношение към всички чувства. И във волята си трябва да имате една точка, която да има отношение към постъпките. Ако спазвате закона, всичко отвън може да върви разумно.

Казваме, че има Бог в света. Бог в света е онова разумното, което има еднакви отношения към всички ни. Следователно доказано ние имаме тия отношения, всичко можем да получим от Него. Щом изменим отношението си към Него, тогава вече онова, което искаме, Той не може да го направи. Туй е турено в Писанието. Ако нещо, което искаме, не е според Волята Му, не го прави. Нещата не могат да се постигнат, нямаме отношение.

Без връзка с Бога, нещата остават непостижими.

За Бога няма нищо невъзможно. Той може всичко да изправи и моментално, и постепенно.

Искаме ли да живеем според великия Божи закон, ние трябва да имаме правилни отношения помежду си, понеже този закон засяга и нашия личен живот. Докато човек не изправи своите отношения към Бога и към хората, той никога не може да бъде щастлив.

Слабият в някои отношения може да бъде по-силен от силния.

Трябва да имаш пълна вяра, че онова, което желаеш, Божествената Любов ще ти помогне да го постигнеш. Понеже всяко желание е един Божествен импулс. Когато ти постигаш нещо, казваме

че Бог го постига. Следователно Бог е най-силният. Той никога няма да те остави, колкото и слаб да си ти. Той като може, ще постигне работите. Но не се обезсърчавайте, то е един закон. Ще попитате дали е така, или не. Опитайте!

Казвам: умът, който ви е даден, е магическата тояжка, която трябва да употребявате намясто. Не я ли употребявате намясто, ще сгрешите. Дойдете ли пред някакво съмнение, направете един магически кръг около себе си. Как се прави този кръг? Помислете за Бога! Нищо повече! Някой казва: „Как да направя кръга правилен?“ Помислиш ли за Бога, кръгът ще стане правилен. Например вие вземате малки камъчета, които имат различна форма – едни са правилни топчета като сфери, други са неправилни сфери, трети са плоски, и ги хвърляте във водата. Обаче щом ги хвърлите във водата, всички образуват около себе си правилни концентрични кръгове, които постепенно се разширяват, докато се изгубят във водата. Питам: тези кръгове по форма съответстват ли на формата на самите камъчета? Не съответстват. Камъчето може да има кръгла или елипсовидна, или плоска форма, но хвърлено във водата, то произвежда един и същ резултат – концентрични кръгове.

Аз искам да схванете правилно този закон. Някой ще каже: „Аз не съм съвършен човек, не мога да мисля за Бога, това е невъзможно за мене“. Питам: ако едно малко, безформено камъче, което още не е завършило своето развитие, хвърлено във водата, образува концентрични кръгове, ти по-слаб ли си от това камъче? Стремим ли се към Божествения свят, каквато форма и да имаш, при каквито условия и да попаднеш в онзи свят, други, по-напреднали от тебе същества ще дойдат да ти помогнат. В света съществува закон на коопериране, на сдружаване между съществата с цел да си помагат едни други. Съвършените същества виждат, че някой слаб, несъвършен човек има в себе си всички добри желания да направи нещо хубаво, но не може, оплел се е някъде. И тогава те бързат да му помогнат да се разплете, да се освободи от ограниченията.

И в астрологията има възходящи знаци – нагоре и низходящи знаци – надолу. Следователно, когато се блъснеш в едно препятствие, тръгни нагоре към възходящия знак и направи ъгъла с няколко градуса по-голям. Когато ъгълът стане 90 градуса, ти ще намериш хиперболичния път – законът на възможностите. Това е законът на разумността и на любовта, в който се разрешават всички задачи. Христос е изразил този закон чрез стиха: „Невъзможното за човека е възможно за Бога“. Как ще проверим това? Вземи слу-

шалката на телефона и говори. Сам си в стаята, никой не може да ти помогне. Като говориш чрез слушалката с приятеля си, той веднага ще ти помогне. Ето, невъзможното става възможно. Иде влак 125. Кой ще му отвори пътя? На станцията не знаят, че този влак пристига. Вземаш слушалката и говориш: „Влак №125 пристига. Дайте свободен път!“ Ще стигне ли навреме? Няма ли да срещне препятствие? Това не е ваша работа. Вие не трябва да се съмнявате. „Да не стане катастрофа?“ Това са изключения. Вървиш ли в пътя на истината, ще знаеш, че там няма да срещнеш никакви изключения. Там сигурността е 100%. Тръгнете ли в пътя на истината, няма да срещнете никакво препятствие. Отвън може да заваля малко сняг или дъжд, но това е за разхлаждане. Това е път на възможностите, път за реализиране на всички разумни желания.

Дайте място на Бога във вас да се прояви! Дайте място на Господа във вашата глава да ви научи да мислите! Дайте място на Господа във вашето сърце да ви научи да обичате! Дайте място на Господа във вашето тяло да ви научи как да работите! Вие сте турили закон, изгонили сте Го. Той каже нещо, ти кажеш: „Не е така“. Рече да направи нещо, ти пак Го коригираш. Рече да работи нещо, ти пак Го коригираш. Тогава какво ще правим? Щом Господ престане да работи, ти си осъден на смърт. Дотогава, докато Той иска да работи в тебе, ти имаш бъдеще. Щом Той престане да се интересува от тебе, ти си осъден на смърт. Ти днес ще Го спираш, утре ще Го спираш, и Той най-сетне ще те зачеркне.

Като се ползвам от опитностите на цялото човечество, аз извеждам следния закон: който иска да успява в работите си, той трябва да бъде абсолютно чист! Великите работи растат само при абсолютна чистота. Ако искате да станете виден човек, ако искате да станете учен човек, ако искате да станете силен човек, да създадете нещо, вие трябва да бъдете абсолютно чисти! Когато човек добие тази чистота, той схваща своето предназначение като душа, като носител на велика Божествена идея.

Щом сте свързани с Бога, никаква сила не може да ви измести от положението, в което се намирате. Каквито бури и ветрове да ви брулят, параходът ви ще излезе благополучно на пристанището. Това, което желаете да стане, ще се изпълни. Това е закон, в който няма никакво изключение.

Такъв е Божественият закон: каквото и да пожелае или да помисли човек, ще стане. Не в един живот, но в цялата вечност. Човек има време и условия всичко каквото пожелае, всичко каквото

дойде до сърцето, до ума му, всичко туй да постигне. Туй е великата истина. В цялата вечност имате всичката възможност да опитате всичко, каквото помислите, почувствате и пожелаете. Има такава перспектива на душата. За тази перспектива можете да жертвате всичко. Не в един живот, но в целокупността на цялото битие ще ви се дадат възможности да опитате всичко. И туй е красивото в живота, че имате възможност да постигнете всичко онова, за което копнее душата, умът, сърцето и волята. Всичко туй един ден ще може да се реализира. Тогава ще кажем: „Разбираме сега, че животът ни има смисъл и цел, има и радост в живота ни“. Тази мисъл трябва да залегне като основа у вас. Тя ще ви повдигне и тогава няма да се усещате като странници, но ще знаете, че има нещо във вашата душа. И затуй ние работим не за настоящето, нито за бъдещето. Това е противоречие, нали? Ние работим за Божественото настояще, а не за човешкото бъдеще. Само по този начин душата ще може да се освободи от робството, което сега претърпява.

МЛАДОСТ И СТАРОСТ

Вие, като влезете в света на младостта, не разбирате закона. Като влезете в света на старостта, и там не разбирате закона. Става цяла каша: защо си млад – не знаеш, защо си стар – пак не знаеш. Ставаш млад, за да идеш на нивата да работиш, да посееш изобилно плодни дървета. Ставаш стар, един ден да можеш да ядеш от плодовете, които си сял в младици, да ги опиташ и да кажеш: „Доволен съм от живота“. Старостта опитва младостта, младостта опитва старостта.

По какво се отличават младият човек и старият човек? М. – С. Младият винаги е малък, старият е винаги голям. Младият е семка, старият човек е дърво. Младият човек е цвят, старият човек е плод. Старият умира, младият оживява. Там, дето старият умира, младият оживява. Там, дето младият оживява, там старият остарява. А там, дето старият остарява, младият се подмладява. Следователно вие не можете да се избавите от младостта. Младостта е едно качество и старостта е едно качество. Вие нито от младостта можете да се избавите, нито от старостта. То е смешно. Вие искате винаги да бъдете млади. Ако бъдете само един цвят, не станете на плод, да завържете една семка, какъв ще бъде вашият живот? Един цвят, който окапва, е безплоден цвят. Младият, който не може да остарее, е един безплоден цвят.

Питам: тогава къде е смисълът? Аз ви давам сега същинския смисъл в природата, нейните закони. Младият е началото на нещата, старият е краят на нещата. Следователно ти като млад, ще имаш начало на живота, старият е краят на живота. Вие казвате: „Старият е глупак“. Щом старите са глупци, тогава и младите са глупци. Старият казва на младия, че е глупак. Тогава и старият, и младият са глупци. Тогава имаме друго равенство: младият и старият са мъдреци. И старият, и младият, и двамата са мъдреци. Какъвто е младият, такъв е и старият, какъвто е старият, такъв е и младият. Аз ви слушам понякога път да казвате: „Той е стар човек, глупак“. Щом кажеш на стария човек, че е глупак, и ти си подобен нему.

Младият защо го е страх? Понеже страхът съставя почва, в тази почва са поставени корените на справедливостта. От това го е страх младият. Понеже младият живее без закони, прави каквото иска. Младите, децата правят каквото искат. Туй, което старият никога не го прави, или може да го направи само когато е болен, децата правят, когато са здрави. Здравите деца правят туй, което никога не се позволява на възрастните. Детето казва на майка си: „Ти ще я изправиш тази погрешка!“ Детето постоянно прави погрешки и казва на майка си: „Ти ще изправиш, ще изправиш“. Всякога, когато търсите погрешки у другите, вие сте млад.

Първо човек се облича с дрехата на младостта. Тази дреха наричат „дреха на страданието“. Ето защо, който не може да облече тази дреха, не може да се подмлади, не може да се нарече млад. Това е закон.

Остаряването е подмладяване на човешкия ум. То е процес. Остаряването по отношение на тялото е остаряване, а по отношение на човешкия ум е подмладяване. Старостта е закон на подмладяване. Само тогава се подмладява умът.

В младия има условия да остарее. То е слабата страна, че у младия има условия да остарее, има условия да престъпи Божия закон, а щом го престъпи, ще остарее. В стария има условия да се подмлади. То е Божествената страна на стария. Ти като млад, ако не разбираш Божия закон, трябва да знаеш, че има условия да остарееш. И щом остарееш, ще умреш. То е човешката страна. След като остарееш, ако съзнаваш, че в старостта има условия да се подмладиш, то е Божествената страна. Ще се подмладиш. Но ако в старини изгубиш туй условие, ти няма да се подмладиш. Защо сте остарели? Защото не знаете, че във вашата младост се крие старостта. И като остарееете, пак не подозирате, че във вашата старост

се крие младостта. Две неща не знаете: първо, че в младостта се е скрила старостта. И когато остареете, казвате: „Остаряхме. Какво мислихме, какво бяхме и какво станяхме!“ И тогава пак не подозирате, че в старостта е скрита младостта. Значи, когато човек се ражда, дяволът се крие в младостта. И трябва да го намериш този дявол. Да го изгониш, да не му позволиш да се проявява.

Както двата крака, двете очи, двете ръце вършат заедно една обща работа, така млади и стари трябва да работят заедно, да вървят напред. Ако срещнете един стар цигулар, не го критикувайте, но дайте му импулс да свири. Доведете една млада мома пред него да го вдъхновява. Той ще поглежда към нея и ще свири. Младият дава импулс, а старият използва живота. Старият никога не може да даде импулс, а младият никога не може да използва живота. Ето защо стари и млади трябва да се съберат заедно: младите да дават импулс, старите да използват живота. Ако нямаш подтик, извикай един млад човек да те импулсира. Ако имаш импулс и не знаеш как да го използваш, извикай един стар човек да го импулсираш.

Има известни правила, по които човек може да разбере нещата. Но понеже сме попаднали в едно течение на една хазартна игра в живота, хората мислят, че късмет ги очаква. Казват: „В младини не сме имали късмет, но в старини...“ Законът е: ако на младини не си късметлия, и на старини няма да бъдеш. Какъвто си на младини, такъв ще бъдеш и на старини. Можеш да кажеш: „На младини съм страдал“. То е друг въпрос. Разумен е младият човек, който е приготвил условия за разумен живот на старини. При всички тия мъчнотии, трябва да пригответе условия за старини. Глупавият постоянно се безпокои и чака, че в старини ще бъде по-добре, а той повече загазва.

В дългите линии движението е по-бавно, в късите е по-бързо. Колкото една линия се съкращава, толкова движението се ускорява. Значи пространството се намалява. Тогава имаме удължаване на пространството, намаляване на силата, или съкращаване на пространството, засилване на силата. Във физиката имате закона: когато искате да скъсите времето, изразходвате повече сила. Когато изразходвате повече време, пестите силата. Едно от двете. Кое трябва да се пести? Енергията трябва да се пести. Време имаме доста, енергия имаме малко. В органическия живот всички хора правят погрешки. Те остаряват преждевременно, защото харчат повече енергия, отколкото трябва. Старостта е недоимък на енергия. Че децата харчат по-малко енергия – децата харчат само физическа

енергия, старите харчат и физическа, и духовна, и умствена енергия, значи много разточителни са.

Във физическия свят е невъзможно в дадено време и пространство човек да прояви изведнъж всичката си енергия. Това трябва да става последователно – в младините си той ще изразходва един род енергия, в средната възраст – друг род, а в зряла възраст – трети вид енергия. Всяко време изисква специфични прояви. Същият закон се забелязва и при растенето и развитието на плодните дървета.

Мъжете остаряват по единствената причина, че дават повече. А пък жените остаряват по единствената причина, че вземат повече. Аз тъй определям остаряването. Не трябва да даваш повече, не трябва да нарушаваш равновесието вътре в себе си. Ти можеш от лихвите на капитала, който придобиваш, да даваш, но капиталът трябва всякога да остава една и съща величина. Ако човек дава толкоз, колкото трябва, и ако взема толкоз, колкото трябва, това е вечният живот. Болестите се дължат на две причини, същият закон е и там: или си взел повече, или си дал повече. Здравето е да вземеш нормално, законно да вземеш – толкоз, колкото трябва, и да даваш колкото трябва. То е здравият човек. Става една обмяна.

Често устата на децата са красиви. В младини имат красота, а в старини изгубват тази красота. На младини от 12 години нагоре носят има особен строеж, а на старини хората изгубват своята красива форма. Ние не спазваме закона. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Ние започваме да мислим, че остаряваме. Мислим, че много знаем. Какво знае старият повече? Едно дете знае повече от стария. То лесно се примирява, а пък един стар човек не може да се примири. Едно дете се сбие с друго, теглят си косата и след половин час пак се сприятеляват. Със старите това не става, понеже материята на стария човек не се поддава на примиряване.

В природата има един закон, според който може да се определи възрастта на дърветата. Запример у малките дръвчета клонищата са винаги изправени. Колкото едно дърво започва да остарява, толкова клонищата започват да се превиват към земята. Този закон за растенията е както и у човека. Човек като мине известна възраст, някой път започва несъзнателно да се прегърбва.

Дърветата, които вие считате за невежи, живеят 8 000 години, а ние, умните хора, едва можем да живеем 120 години.

Старият трябва да се подмлади, а младият – да запази младостта

си. Смисълът на великия живот седи в трансформиране, в превръщане на енергиите от едно поле в друго, при което електрическите сили могат да се превърнат в магнетични, а магнетичните – в електрически. В природата съществува закон за превръщане на енергиите.

Кои са причините за статичното положение? Гъстата материя. Ако един човек престава да се движи в живота, кои са причините? Тежестта, вътре която има, е толкова голяма, че не може да се мръдне. Тогава законът е: колкото по-бързо се движи, по-малко е тежестта му; когато започва движението да се намалява, тежестта става по-голяма. Запример човек казва, че остарява. Какво се подразбира? Туря си по-голяма тежест. Старият човек си мисли, че много голяма е тежестта.

Законът е много верен: ако младият не е живял в младините си както трябва, не е придобил сила. Тогава във възрастния усетът няма да бъде естествен, в стария – мисълта. Казвам: в младини човек трябва да придобива сила, възрастният – да придобива усет, а в старини – да придобива мисъл.

Всяка семка трябва да се посее в земята и всяка мисъл – по същия закон тя си има свое начало. Началото на нещата започва със сила, развитието започва с усета, мисълта е завършекът, крайт на нещата. Тогава ние имаме: в силата растене, после – живот, имаме и движение.

Детето трябва да живее като дете, юношите трябва да живеят като юноши, възрастният трябва да живее като възрастен и старият като стар. Това са необходими неща. Но да прекараме в старчество, това не е според Божествения закон. Да прекараме целия си живот в младенство, не е Божественият живот. Да живеем целия си живот като възрастни, и това не е в Божествения живот. Ние трябва да минем не само тия четири епохи, но седем епохи в човешкия живот. Тия епохи имат повишение и понижение. Животът има гами. Има гами на старите хора, има гами на младите хора, има гами на възрастните хора. За в бъдеще ония, които се занимават с музика, като дойдат при един стар човек, за да се подмлади, ще му свирят на една младенческа гама. На едно дете, в което искат да събудят тия енергии на мисълта, ще свирят на старческа гама. Не тъжна песен, тъжните песни не са стари.

Казвам: нещата са намясто. Пролетта е едно благословение, лятото е едно благословение, есента е едно благословение и зимата е едно благословение. Но човек трябва да знае как да използва пролетта, как да използва лятото, как да използва есента и как да

използва зимата. Зимата има много блага, но само за умните. Зимата е за много умните хора. Не е за глупавите. Пролетта е за много обикновените. Всички могат да се ползват от пролетта. И благата на есента пак всички могат да използват. Но пак умните са, които събират плодовете. Онези, които не разбират закона, оставят плодовете да изгният и през зимата гладуват.

Човек от Божествената пролет, от Божественото лято, от Божествената есен да е събрал богатства, че през зимата на живота да има какво да си похапне, да има дажба вътре. Да примири ума и сърцето. Умът и сърцето да се примирят с тялото и след като направят туй примирение, да се примирят отвън. По възможност да се примириш, да не виждаш злото в света.

Доброто е закон за подмладяване, злото е закон за остаряване. Злото прави хората мъдри. Онзи, който е минал школата на доброто, минава школата на злото. Той ще стане мъдрец, той владее тялото. Първо минава школата на доброто, после ще изучава закона на злото. Злото, и то си има свои закони. Ако започнете най-първо със злото, ще обърнете целия този процес в обратен смисъл. Някои хора в света започват със злото.

Злото е за много малко хора. В света има много малко стари хора. В Небето има 24 старци. То не е за всяка уста попара. Казвате: „Остаряхме“. Не е за вас старостта. За вас може би ще минат няколко хиляди, няколко милиони години, за да остареете. То е един интензивен живот, след няколко милиона години ще имате някои черти на старостта.

Казвате: „Сега ни мъчат“. Светът не е създаден за мъчение. Земята е създадена само за учение. Затова идат всички възвишени духове – да се учат, и много добре се учат. Вие сега не искате да учите и като станете на 45 години казвате: „Сега не е време за учение“. Но на 120 години ли ще учите? Тогава ще кажете: „Остаряхме“. Който не разбира закона, остарява, а който разбира закона, се подмладява. Като кажете, че сте се подмладили, значи сте разбрали закона. А който е остарял, той е оглупял. Казвате: „Побеля ми главата“. Аз се радвам, че ти е побеляла главата. Досега си обичал да послъгваш, а с бялата глава говориш истината. По-преди с черната коса си бил користолюбив. С черната коса си бил в тъмно. Хванеш нещо, в джоба го туряш. А бялата коса е ден. Стражари има, ще те видят. Бялата коса показва ден, а черната коса – нощ. Като побелее косата на някого, той се плаши. По-голямо благословение от бялата коса няма, но и по-голямо мъчение от бялата коса няма. Мислиш, че всичко изтича, отиде. По-голямо благос-

ловение от бялата коса няма, ако разбираш какво е бяла коса. После, всички цветове са съединени в едно. Ако ти разбираш тъй живота, ти можеш да си почерпиш косата.

Съществува един закон, според който колкото повече се продължава периодът на ученето, толкова повече се продължава животът. Ето защо, ако искате да живеете дълго време, непрестанно учете.

Правата мисъл е закон за организиране на всички наши мисли. Мислите ни трябва да се организират. Едно чувство като тон трябва да е турено, като извикаш, да му чуеш тона. И тогава като запееш: „Мощният, Силният иде да помага“, като запееш песента, Той мисли, че Го викаш, Той в тебе помага, организира. Веднага ти се напълни.

Вярвайте в онова, което организира, вярвайте в Божественото! Има нещо, което организира. Има нещо, което организира нашата надежда, има нещо, което организира нашата вяра, има нещо, което организира нашата любов. Новите фази на любовта, не старата любов. Има нещо ново, което сега организира. То е подмладяването. Подмладяването е закон за организиране. Остаряването е закон на детонирането. Старите са разгласени, пък трябва да се нагласят. Онези, които казват: „Остарях“, значи не са имали хубави условия. Онези, които казват: „Остарях“, значи не са мислили. Едните са остарели, защото не са имали хубави условия, а другите са остарели, защото не са мислили.

На каквато възраст и да сте, вие трябва постоянно да се подмладявате. Не мислете за старост. Постоянно подмладяване! Този е законът на вечния живот. Всеки ден трябва да работите за своето подмладяване. Тази идея ще внесе нещо ново във вашия живот. Който държи в ума си идеята за подмладяването, той всеки ден ще получава по нещо ново от невидимия свят.

„Ще изправа погрешката си!“ – това е законът на подмладяването.

Щом законът действа, ние се подмладяваме: с поправянето на една погрешка ти се подмладяваш, с придобиването на една добродетел ти се подмладяваш. Трябва да изправим погрешките си, да се подмладим. И трябва да остареем по ум. Трябва да добием една добродетел, пак за да се подмладим. Трябва да турим една мисъл в живота. Има защо да живеем. Някои от вас сте на 45 години, някои на 50 години, някои на 60. Тези, които сте на 50 години, влезли сте в чувствата, едва сега се влюбвате, любовни работи, романи. И на 60 години може да се влюбите. Всеки може да си прави шеги. Като

седиш, да фантазираш. На 60 години можеш да бъдеш поет, на 70 години – да оправиш света, да туриш ред и порядък, на 80 години – да бъдеш щедър, да раздаваш добрините, които имаш, на 90 години – да ходиш да освобождаваш хората от затвори, да кажеш: „Излез навън на чист въздух!“ На 100 години ще покажеш каква е обществената банка. На 110 години ще покажеш от какво произтичат противоречията в живота. На 120 години ще покажеш как да живеят в съгласие мъже и жени, братя и сестри, и всичкият свят.

Ти трябва да пееш, понеже законът е, че който пее, продължава живота си. Който не пее, скъсява живота си. Който много малко пее, той много малко живее. Колкото повече пееш, по-дълго ще живееш. Колкото по-добре пееш, по-добре ще живееш. Колкото по-лошо пееш, по-лошо живееш. Пей хубаво, за да ти бъде добре. Както пееш, така ще живееш.

Когато човек изхвърли от ума, сърцето и душата си всички отрицателни мисли и желания, които разрушават, той се подмладява.

Най-лесната работа е да се подмладиш. Ако искаш да не остарееш, не допускай противоречия в ума си, не допускай противоречия в сърцето си, не допускай противоречия в душата си. Ти ядеш и допускаш противоречия. Казвам: „Сол има много, не е сготвено както трябва, хлябът не е мек, кърпата не е сложена намясто, чинията не е добре измита“. Тия неща състаряват човека. Върнеш се вкъщи, погледнеш кревата, възглавницата – не са намясто. Безпокоиш се за всичко. Ядосваш се защо например жена ти не е лъснала обущата. Ако тя не ги е лъснала, лъсни ги ти – твой е редът. Казвам: започни да служиш на ближните съзнателно и с любов. Ето един от законите за подмладяването.

Когато умният човек започне да служи на ближните си, той е вече на път да се подмлади. Даже някои от вас сте подмладени най-малко с 15-20 години. Хората от света са по-стари от вас. Да ядеш с разположение, това значи да си млад. За да ядеш сладко, трябва да бъдеш млад. Трима души в света ядат с разположение: първият е младият, който се е учил и носи любовта в себе си; вторият е възрастният, който има сила; третият е старият, който е придобил разумността. Всички останали, вън от тия категории, не ядат добре.

Тази вода, която изтича, е стара. Старото излиза, новото остава. На този закон е основан животът на пчелите. Когато някой кошер се рой, старите пчели излизат, а новите, младите остават в кошера. Между хората законът е точно обратен: старите остават на мястото си, а младите отиват в нова къща.

Мнозина се страхуват от Господа, но същевременно Го отричат. От страх, те се крият от Него, както Адам се скри някъде в шубраците. Той искаше да избегне погледа Му и Го отрече. Това не е синовно отношение. Бог иска да ни постави в правия път и да ни покаже, че любовта е вечна и неизменна. Когато младият люби, трябва да добие знание. Когато старият люби, трябва да се подмлади. Любовта подмладява, мъдростта носи знание, а истината помага за прилагането им. Истината е връзка между любовта и мъдростта. Какво означава раждането? Да се роди дете, това значи майката и бащата да се подмладят. Те ще бъдат млади само тогава, когато синът и дъщерята ги обичат. Ако децата не обичат родителите си, последните бързо остаряват. След това те казват: „Да си заминем за другия свят, не ни се живее повече на Земята“. Така е, защото децата не ви обичат. Ако те ви обичат, ще кажат: „Ние искаме да останете повече време между нас“. Когато старите и младите се обичат, те живеят заедно в рая. Ако младите напуснат рая и излязат във външния свят, с тях заедно и старите напускат рая. Това е естествен закон на живота.

Докато обичате всички живи същества, вие сте млади. Щом престанете да ги обичате, вие сте стари. Любовта осмисля живота. Такъв е Божественият закон.

„Които очакват Господа, ще се подмладяват.“ Не мислете, че баща ви или майка ви ще ви подмладят. Процесът на подмладяването е процес на Божествения свят. Като възприемате Божествената Любов, ще се подмладите. Ако гъсеницата знае как да се подмлади, защо човек да не знае? Гъсеницата след 4-5 месеца се подмладява, пеперуда става. По същия закон и хората могат да се подмладят, но те са забравили закона на подмладяването. Защо? Защото живеят при съвсем лоши условия. Докато е гъсеница, условията на живота ѝ са лоши, след известно време, когато се превърне на пеперуда, животът ѝ от несносен става отличен. Тя се преоблича в царска премяна и става като царица. Тя се облича в хубави, красиви дрехи.

Ние сме като охлюва. Носим нещата на гърба си. Както един човек може да излезе из къщата си, да ходи в странство и да се върне вкъщи, така и един човек може да излезе от физическото си тяло навън, да се облече в тяло по-красиво, и пак да се върне. Вие мислите, че като изгубим тялото си, всичко губим. Не е така. Има нещо съществено, което остава в човека и върху което човек трябва да положи основата. На това основание алхимиците, мистиците на онези тайни школи са твърдели, че човек може да се подмлади.

На туй, духовното тяло, се дължи всичко. Физическото тяло може да се подмлади и може да се остари, а духовното тяло в човека е всякога младо. Единственият закон за подмладяването е човек да мисли за своето духовно тяло, да вярва, че го има.

Тази, старата сестра, бяха я заблудили. Казват ѝ: „Стара си, болна си, да не ходиш“. Изпоплашила се и седи вкъщи. Казвам: „Кажете ѝ да стане от леглото. Като стане, всичко ще се свърши.“ „Той, Учителя, да ме излекува.“ Какво ще я лекувам! Казвам ѝ: „Стани, стани, нищо повече!“ „Да се махне болката.“ Като ти кажат: „Стани!“, стани. Ако Господ ти тури цялата Земя на гърба и ти каже: „Стани!“, стани, ще дигнеш Земята. Щом направиш думата Му на две, тогава тази тежест ще те върже. Като каже Господ, ти стани и Земята ще се дигне. Ти като станеш, и Земята става.

Като станете, всички мъчнотии, които сега носите, стават и се подчиняват. Няма болест в света, няма неприятност, която да не се подчинява на този закон. Вътре в себе си не се колебайте. Казвате: „За друго прераждане, като дойдем втори път на Земята“. Оставете другото прераждане, днес се преродете. Днес, в един момент, цял един живот можете да го измените. „Сега не мога, на 40 години съм, остарял съм.“ Земята се е въртяла 40 години, че то е работа на Земята. Ти колко пъти си обикалял около Слънцето? Още една обиколка не си направил.

Другият свят, според мен, е свят на вечното подмладяване. Вечното подмладяване, това е смисълът на живота. Тук хората остаряват и умират, а пък там се подмладяват постоянно. Които отиват в другия свят, все се подмладяват. Какво нещо е другият свят? Свят на вечно подмладяване. А пък това вечно подмладяване става по закона на Божията Любов, която възвръща на хората това, което те са изгубили. Като изгуби човек любовта на Земята, той е вечно недоволен, кисел, съмнява се, сърди се, гневи се, критикува навсякъде. А пък онзи, който се подмладява, той е всякога доволен. Човек, който е доволен, той е в процеса на подмладяването. А който е недоволен, той е в процеса на остаряването. Доволството е процес на подмладяването. Това се дължи на другия свят.

Аз зная, че когато се каже истината, мнозина се обиждат. Който се обижда от истината, той минава пред Бога за стар човек. Такъв е законът пред Бога. Господ досега никога не се е обиждал. Няма друго същество, което да е понесло по-големи поругания от Бога, но Той даже и веждите не си е навъсил. Тихо и спокойно гледа Той и казва: „Тези деца ще разберат закона. Сега трупат грехове и затова ще носят този товар.“ „Тежко, много тежко е положението ни:

сиромашия, болести, какво ще правим?“ „Ще работите.“ „Другояче не може ли?“ „Не може, ще работите.“ „Големи сме.“ „Ще се смалите, ще станете деца.“ Като се върнете дома си, опитайте се да станете деца и ще видите как ще се подмладите. Остарели сте. Защо? Защото носите света на гърба си. Когато влезете в един параход, който се клатушка и се страхувате, какво ще ви ползва този страх? Стойте спокойно, имайте доверието на дете. Който е направил парахода, той ще се погрижи за вас. Параходът ще се поклатушка и после ще спре. И гръм да има, и буря да има, не се бойте. Птиците, които са в небесното пространство, също се клатушкат, но те разбират този закон по-добре от вас. Ще ме извините за всичко това.

РАЖДАНЕ И УМИРАНЕ

Заминаването на човека в другия свят е неумолим закон. Този закон важи за сегашната фаза на човешкото развитие. След смъртта, като почне да съзнава грешките си, човек постепенно започва да се организира и отново идва на Земята като жалко, немошно дете.

Заминаването на човека за другия свят е неумолим закон, който се отнася до всички положения и възрасти. Това е законът на великата справедливост, която регулира отношенията между хората.

Ти не можеш да възприемеш повече светлина, ако не развиваш своята мисъл. Защото мисълта е формата, в която се влага светлината. Има мислови форми за светлината. Светлината в една мислова форма можеш да затвориш, както водата в едно шише и да я употребиш както искаш. Закон е това. (...) Трябва да знаеш за колко време да ограничиш тази мисъл, тази светлина. Вземете сегашния живот, той е затворен в една форма. Затворен е за 120 години. След 120 години стане изменение, този затвореният живот от тялото трябва да излезе навън, да стане една обнова. Ако човек би знаел как става обновата, той нямаше нужда да умира. Понеже не знае, трябва да иде в другия свят да го обновят. Ако знае как да се обновява, може да живее 120 години, 200, 300, 1 000, 5 000 години и 10 000 години на Земята. Такива факти нямаме. На Земята, според Библията, Адам е живял 960 години. Някои искат да ги намалят, казват, че тия години били по 3 месеца. Не, годините били такива, каквито са сегашните.

Вие трябва да развивате в себе си физическите сили. Човек до стари години има какво да развива в тялото си. И ако вие бихте следвали законите на природата, човек би живял много естествено.

Сега крайният предел е 120 години. Има 12 зодии. Значи във всяка зодия по 10 години, те са 120 години. Но човек не може да направи този кръг. Някои живеят само един месец, някои една година, 10, 20, 30, 50, 60, 70, 80. На 80 години почват да мислят, че са остарели и казват, че трябва да вървят за другия свят, нямат с какво да се занимават повече на физическото поле.

Който отрича живота, той приема смъртта. Това е неизбежен закон. След живота иде смъртта, а след смъртта – животът. Кажете ли някой, че не иска да живее, той кани смъртта при себе си.

Разумният, Божественият живот е живот на душата, дето всяко нещо се извършва на своето време. Затова именно и Соломон е казал: „За всяко нещо има определено време“. Има определено време за раждане, има определено време за умирање. Човек може да се роди само на времето, което Бог му е определил. По същия закон човек умира само когато му е определено. Ако знаеше законите, той би прескочил времето, което му е определено да умре. Случва се човек да дойде до една точка на замръзване в своя живот, дето непременно трябва да умре. В природата има известни места, дето силите са в равновесие, в абсолютен покой. Ако човек попадне в едно от тия места, неговият пулс непременно ще спре.

Казвам: ние сме в преходен период сега. Създава се един нов свят. Свeгът се изменя. Когато започват да се топят ледовете, когато започват да се топят снеговете, пролетта приближава. Когато боледуват хората, кои са причините? Изменя се положението, топи се всичко туй. Ако съжаляваме за стопените ледове, ако съжаляваме за стопените снегове, не разбираме закона. Ако съжаляваме за болестите, които се явяват, не разбираме закона пак. Новият живот влиза вътре. Кои хора боледуват? На които кръвта не е чиста. Един човек с чиста кръв не може да боледува. Защото ония микро-организми, от които нашият организъм страда, намират храна в нас. Всички болести, които имаме, се дължат на нашата нечиста кръв. Или аз казвам тъй: всички болести се дължат на онова вътрешно безлюбие, което съществува между хората.

Запример ти хванеш една кокошка, погладиш я, нахраниш я, след туй ѝ отрежеш главата. Тя се моли, кречи, казва: „Остави ме да живея!“ Ти казваш: „По-добре ти да умреш, аз да живея“. Утре и тебе ще те хванат. Кой от нас ще остане жив? Ние сега казваме, че е Волята Божия да умираме. Ако ти имаш едно дете и умира, Волята Божия ли е да умре? Писанието казва: „Не благоволява душата ми към смъртта на грешника“. Защо ни заблуждават така? В природата съществува смърт: един плод може да умре, но ще умре само

външното на плода, костилката ще посадиш. Ти можеш да дадеш само онова външното, но онова, което имаш вътре в тебе, то трябва да живее.

Човек не е роден така, както мислите. Природата милиони години го носи, докато го роди. Като го роди, вие мислите, че не се грижи. Грижила се е милиони години. Той е ценност. Тя ни най-малко не иска да умре, да изчезне. Вие, като не разбирате закона, казвате: „За мене никой не мисли“. Вие как схващате, как трябва да мислят за вас? Именно когато мислите, че никой не мисли за вас, тогава мислят. То е една илюзия. Ако вашите очи се повредят и не можете да виждате, казвате: „Никой не ми донася светлина, аз съм в тъмно“. Причината не е външна, тя е вътре във вас. Може да има хиляда свещи и пак вие да сте в тъмно. Пък ако вашият ум е запален, може да нямате никаква светлина и пак вътре да е светло.

С обикновените тревоги съюз не правете, с обикновената философия на живота – също, съвет от нея не вземайте. Имайте една самостоятелна философия. Вгълби се в себе си и си кажи, че привилегия е за всички същества в света да живеят! Повелението е всички разумни същества да живеят! Това е една привилегия – да живееш ти! А да умреш е нещо изключително. И след като умреш, онези, които се грижат за икономията на живота, ще търсят как да те върнат. Защо трябва да те вземат от Земята? И псалмопевецът казва: „Да не ме вземеш, Господи, наполовината на дните! За да постигна и придобия, да разбера закона, да поправам живота си и да живея толкова, колкото трябва.“

Придобивките на живота са повече, отколкото придобивките на смъртта. Да приближите смъртта и живота. Практически и смъртта е потребна, и животът е потребен. Животът ще приложите в доброто, а смъртта ще приложите в злото. Смъртта ще приложите в злото, за да се освободите от злото. Непременно трябва да умрете. А за да се свържете с доброто, непременно трябва да оживеете. Следователно всеки, който умира, свързва се със злото; всеки, който се ражда, се свързва с доброто в света. Ако той не разбира този закон, той се самоосъжда. Като живее, той постепенно умира. Един човек, който не е разбрал закона, постепенно умира. Защото като погледнеш един човек, може да се чете в неговото лице, че той умира. Може да се определи след колко години ще умре или след колко дена.

Що е смърт? Най-голямото ограничение, което съществува в природата. Следователно като умреш, ще замязаш на една точка, без да заемаш никакво пространство. Знаеш, че едно време си бил нещо, а сега си нищо. Знаеш, че едно време си бил богат, сега си

нищо. Знаеш, че едно време си бил учен, красив, а сега си останал без никакво съдържание. Едно време всички са те знаели, сега знаеш, че никой за тебе даже не си спомня. Какво е смъртта? Смъртта е да те забравят всичките хора, да те забравят всичките духове, да остане само един, който не забравя – то е Бог.

Тогава ще попиташ: „Кой е Бог?“ Онзи, Който всякога може да си спомни за тебе. Щом си спомни, ти оживяваш. Другите никога не могат да си спомнят. Ако остане на тях да си спомнят за тебе в света, тогава ти во веки веков там ще си останеш. Що е Бог? Бог е Онзи, Който ни изважда из небитието. Невитието е по-голяма реалност от битието. Такива хора като нас са нищо в небитието, защото не разбират законите. Защото и небитието има закони, по които хората там живеят.

И в оня свят има противоречия. Има една зона, като влезеш, няма да остане тежка дума от паметта на века, която да не ви турят на гърба. Ще минете през такива изпитания, през целия ад, най-ужасните работи. Там трябва да бъдете въоръжени с танкове, някъде маски трябва да имате. Не е лесна работа да минавате от този свят в другия. Някой път ангел седи, ще ви вземе на ръце, но някой път ще излезете – няма никакъв ангел, тогава ще ви погнат духовете. Сега не искам да ви плаша, то е само за изяснение. Отчасти е вярно. Ще ви погнат. Вие трябва да учите закона на смириенето. Ще се смалите, ще се смалите и най-после – не ви виждат, изгубите се, освободите се, но ще изгубите и формата. Ще ви нападне една тъга. Спасил си се, но всичко е взето, нищо не е останало. Минаваш, никой не иска да знае за тебе, забравен си, никой не ти обръща внимание, ти си чужденец.

Онзи, който взема пари, отива при банкера. Когато дойде време за първата вноска, не му връща парите. Хората са сега като този длъжник. Взел той от банкера милионер 1 000 лева, отива при него и му казва: „Не мога да върна парите“. Онзи отлага, прави полица и прибавя лихвите. Отлага 3 месеца. Временно се урежда работата. След 3 месеца пак отлага. Отлага, отлага – до кога? Това си има един край, когато банката повече не отлага и прави ликвидация. Ние виждаме сега, че същият закон съществува и в природата. Един човек е изпратен на Земята. Сегашните хора, както са създадени, не са свободни, понеже материята са взели отнякъде. Когато един човек идва на Земята да се въплъти, той взема оттук-оттам от кредитори. Той като е идвал да се въплъти, не е имал достатъчно средства, за да си съгради една къща. Кредиторите му дали пари назаем. Вие не знаете защо умирате. Умирате от лошите кредитори.

Те чакат, чакат, вие не плащате. И те казват най-последно: „Да се продаде къщата!“ Какво значи да се продаде къщата? Това е умирането. Тогаз всеки един кредитор получава това, което има да взема.

Какво нещо е щастие? Съвременните хора са доволни, че не са в затвора, че още не са ги осъдили на смъртно наказание. Радваме се, че сме живи, но вътре за всеки едного от нас има произнесена присъда. Няма да се мине много време, след 4-5-6-7-8-9-10 години смъртта, гледаш, ще дойде. Един ден ще дойде и твоят ред: „Наказва се по член еди-кой си за еди-кое си престъпление на смъртно наказание“. Вие казвате: „Защо умря еди-кой си?“ Наказаха го за престъпление. Един закон има. Като дойде Христос на Земята, и него Го наказаха за греховете на хората, понеже подстрекавал хората. Като имали да дават, казвал: „Не давайте, аз ще платя, вие не плащайте нищо“. Нарушил един ред и вследствие на това го осъждат.

В смъртта човек изучава един от великите закони на живота – даването. Като умре, човек дава всичко, което е придобил на Земята. Смъртта подразбира закон на даване. Като дава, човек става щедър. През целия си живот той е събирал, мислил е само за себе си. Смъртта му налага да мисли за другите – да раздава. Около него се събират по-малките му братчета и си устройват пиршество.

На мястото на онзи, който умира, ще се роди друг. Един се ражда, друг умира. Раждане и смърт, това са двете кофи, които се движат в обратна посока по онова успоредно въже на един кладенец, от който вадят вода. Едната кофа се качва, другата слиза. Празната кофа слиза, то е този, който се ражда; когато нагребете живота, изтеглят нагоре, то е този, който умира. Всеки, който се е напълнил в живота, той е пълната кофа, изваждат го горе в невидимия свят, да даде придобитото, да го занесе в другия свят. Смъртта не е нищо друго, освен един закон за жертва, за самоотричане, за щедрост. Човек, докато не се научи да умира, той щедър не може да стане. Онзи, който не иска да умира, и щедрост няма. Всеки човек, който го е страх от смъртта, той не е щедър.

Ние, като умираме, учим се на закона на щедростта. Понеже на онези, които нищо не са давали, един ден ще дойдат, ще им вземат тялото. Като те изпращат втори път на Земята, пак ще ти дадат нов капитал, но в старото всичко ще остане на Земята. Ти него ще го дадеш, на него няма да разчиташ. Няма да разчиташ на това, което имаш. Втория път ще дадат нов капитал. Ще разчиташ само на своята мисъл, ще разчиташ само на своите чувства, ще разчиташ

на своята сила, която Бог ти е дал. Ще разчиташ на доброто, което е вложено в тебе, което е външната страна на любовта, на доброто, което Бог е вложил в твой ум, на справедливостта, която Бог е вложил в твоето сърце и на волята си, ще разчиташ на силата, която Бог е вложил в твоята душа. Душата е силна сега.

В природата съществува следният закон: не се позволява на кое и да е същество да дойде на Земята, докато няма условия за него. То трябва да чака.

Туй дете, което майката носи, то се е пожертвало за майка си, затуй тя го носи. Вие не можете да турите в утробата на майката един, който не се е пожертвал. Можете да турите в утробата ѝ само един, който се е пожертвал. Майката казва: „Не го искам“. Много майки помнят, понеже туй дете нищо не е направило за нея. Тя казва: „Не го искам. Искам да се маха. Този несретник не го искам.“ Вие, които не разбирате Божия закон, казвате: „Не го искам“. Законност има там, дето действа любовта. Законност има там, дето действа Божията Мъдрост. Законност има там, дето действа Божията Истина. Дойде ли този закон, всеки един от вас трябва да го изпълни. Вие го знаете. Понякоя път аз ви говоря, вие мислите, че искам да съдя някого. Съдбата в света постоянно върви. Има цяла една организация от същества, които съдят човека. Тъй както в невидимия свят има коли за нечистотии.

Наскоро дойде при мене една госпожа с мъжа си. Живеят при лоши условия. Тя забременяла, пита ме, да пометне ли детето, или да го остави да живее. От чисто научно гледище доказва, че ако го пометне, е по-добре. Казвам: „Мене ако питаш, ако го пометнеш, ще си навлечеш нещастие на главата, ако родиш това дете, ще имаш едно благо. Туй е Божият закон. Ако не искаше да имаш деца, не трябваше да се жениш. Никой не те караше да се жениш. Сега си се оженила, ще родиш детето.“

Женят се хората, за да раждат, да стават врати, да дойдат от невидимия свят. Някой гост хлопа, ти отваряш вратата, той влиза. Аз го наричам това раждане. На когото ушите са отворени, той ще отвори. Ако този човек хлопа и не го чуват, не се отваря врата, отива на друго място, дето ще го приемат. Всички майки отварят вратите на онези пътници, които отвън хлопат на вратата. Ще приемеш госта. Като приемеш гост, някой ангел сте приели. Тия деца са ангели. Майките ги изпитват. Вие искате едно щастие, Господ прати един ангел да се въплъти, майката на 4-5 месеца го пометне. Той носи своето благословение, ти го пометнеш и оттам насетне дойде нещастieto.

Необходимостта е закон, в който човек не може да прави избор. Необходимо е да слезеш на Земята, да се учиш и да страдаш, да растеш в благодат и да се радваш. Това е необходимо и за обикновения човек, и за великия дух. Необходимо е човек да умре, т.е. да се качи на онзи свят, там да се роди. Смъртта и раждането са две необходимости, от които никой не може да се отрече. Кажете ли някой велик дух, че не може да слезе на Земята, всичко е изгубено за него. Той е длъжен да слезе, да напусне добрите условия и да изпълни програмата, която му е дадена.

Онези от вас, които искат да бъдат учени хора, не трябва да се обезсърчават. Във всяко едно обезсърчение трябва да видите една възможност, от която можете да излезете навън. Гениалността е там. Трябва да знаете, че и в най-голямото изпитание, и в смъртта има едно място, има един нов път, през който можете да излезете. Който може да направи това, той е силен човек. Той не умира. Христос провери този закон. Той провери, че и като умре човек, има един изходен път. Като Го поставиха на кръста, заковаха Го и умря. Какво казва Евангелието? Не се ли повърна животът му? Туриха Го в гроба и този, умрелият човек, намери един изходен път и излезе от гроба. Някой ще каже: „Господ го направи“. Не. Аз знам, че той, като умира, пак вярва, че може да живее.

Не е лошо човек, че се е родил, но не е и добро. Не е лошо, че умира, но не е и добро, че умира. Ако в смъртта ти не придобиеш своята свобода, смъртта ти не е намясто, не е навреме. И ако в живота ти не можеш да опиташ любовта, и животът не е намясто. Следователно ние се раждаме да опитахме любовта, ние умираме, за да придобием своята свобода. Умира онзи човек, който е придобил свободата си. Жив е онзи човек, който е опитал любовта. Той живее.

Този, сегашният живот, който имате, ще се оформи само по този начин на мислене. И нищо не може да стане извън тези максими. Извън тези максими животът все ще върви по старому. С новото ще внесем онова велико вътрешно разбиране. Единство ще се внесе в живота. И ще мислим тъй, както Бог мисли. И ще действваме тъй, както Бог действа. Или казано другояче – както Христос е мислил. По същия начин ще мислим и ние. Законът е един и същ.

ПРЕРАЖДАНЕ

Законът за прераждането е Христов закон. Той нареди да се прераждат хората. Прераждането е закон за усъвършенстване на

човешката душа. Законът за прераждането не е догма, не е религиозен принцип. Той е научен въпрос само за учените и разумни хора.

Законът за прераждането е закон за изкупване и освобождаване на човека от погрешките на миналото. По същия закон човешкият ум и човешкото сърце се раждат и прераждат.

Превъплъщението е закон не само за Земята, но и за целия космос. Изобщо духовете се превъплъщават. Това е необходимост за всички живи същества.

Прераждането не е закон на материята. Да се облича човек, това е закон на материята, а да се преражда, това е закон на човешкия дух. Когато се казва, че човек един път само се ражда, това се отнася до Божествения свят, дето има само един дълъг ден, а когато казваме, че човек се преражда много пъти, ние разбираме материалния свят, дето могат да се реализират идеите, които Бог е вложил в човека.

Прераждането е закон на Божията Любов. Така наричат този закон в проява на Божията благодат. Казвате: „Как е възможно да се преражда човек?“ Когато един човек излиза от една тъмна, подземна колиба и го поставите да живее в един нов, светъл апартамент, той не се ли е преродил? Тази къща не мяза вече на първата. Аз не искам втората къща да мяза на първата. Тя може да има някакво подобие с първата, но непременно трябва да се отличава по нещо от нея. Тя трябва да бъде по-хубава от първата. В първата къща очите му бяха затворени, той беше сляп, а сега във втората къща очите му трябва да бъдат отворени, да вижда. В първата къща ушите му бяха затворени, той беше глух. А сега във втората къща, ушите му са отворени и той чува. В първата къща той беше ням, не говореше, а сега говори. Коя къща е по-добра? Разбира се, че втората, новата къща е по-добра от първата. В прераждането човек постепенно се освобождава от онези окови на стария живот.

Като се прероди една котка, остава като котка. Като се прероди един човек, остава като човек. Котката е котка, човекът е човек. Вие мислите, че в прераждането котката може да стане човек. Прераждането е закон да се проявиш такъв, какъвто си. Често вие на прераждането давате съвсем друго значение. Вие мислите, че като се прероди човек, ще стане друг. Един ден ли си живял, 10 дена, 100 дена, законът е един и същ. „Прераждане.“ „Ради“ какво значи? „Ради“ значи работи. Прераждането е един закон. Щом една

работа остане недовършена, дава ти се възможност да дойдеш втори път да я довършиш.

Не мислете, че прераждането е нещо идейно. Аз да ви обясня. Представете си, че вземате вода от едно езеро. Ако тази вода излезе в езерото, какво става с нея? Изгубва се. Хубаво, в шишето ли има повече възможности да се прояви, или в езерото? В езерото. Прераждането е значи едно малко шише. Да се преродиш от едно шише във второ, трето, четвърто, не е много нещо. Като влезеш в езерото, вътре имаш повече възможности. Прераждането е възможност да се постигне нещо. В този смисъл как става прераждането? Прераждането следва кармически. С прераждането хората бързат да поправят техния живот. Един ден, като няма хората какво да поправят, няма да се прераждат.

Човек седи на Земята по силата на закона на прераждането. Физическият закон задържа човека на Земята, докато завърши своето развитие. Ако погледнете човека с окото на ясновидец, ще забележите, че той е свързан с хиляди конци, които трябва по естествен начин да се разкъсат. Всеки конец има своя специфична мисия.

Египтяните са вярвали в преселението на душите, индусите вярват в прераждането, а съвременните учени – в наследствеността. Това са три учения с противоположни значения. Наследствеността е закон за физическия свят, прераждането е закон за душата, а преселването на душата – закон на духа.

Странстването на душата е велика реалност, според която душата излиза от Бога, слиза в материята да се учи и отново се връща в Бога. Законът за прераждането подразбира слизането на душата в материалния свят, докато се усъвършенства. Законът за наследствеността подразбира предаване на известни черти, стремежи и качества от баща на син.

Някои философи казват, че животът се явявал и изчезвал. Да се мисли така, то е все едно да се казва, че всеки зъбец от едно назъбено колело изчезва, щом свърши работата си. Не, зъбецът, който е свършил работата си, не изчезва; няма да мине много време и той отново ще се яви, ще свърши друга работа. Така той постоянно ще се явява и ще изчезва, без да се е загубил. Това са временни състояния. И когато се казва, че някой човек е умрял, това не значи, че той е изчезнал някъде безвъзвратно. Той е зъбец на едно назъбено колело, временно е отишъл някъде, но пак ще дойде. Това е закон на прераждане. Според този закон, човек не може да изчезне. Той е поставен в система, в която не може да изчезне.

Човек не изчезва, както и Слънцето не залязва. Привидно Слънцето изгрява и залязва, но в тия смени то изминава свой определен път.

Ако хората наистина са убедени, че душа не съществува, че човек умира и нищо не остава от него, защо тогава студентите ходят всяка година на мястото, дето Ботев е паднал убит и му честват паметта? Защо турят венци на паметника на Ботев и държат речи? Нали той не съществува? Защо трябва да честват паметта на човек, който не съществува? Или това е някакво забавление? Неразумно е да се прави увеселение на една статуя. Не, Ботев е една душа, един дух, който и сега живее и работи. Ботев сега работи по-усърдно, отколкото в турско време. Днес той е повече прогресирал, отколкото на времето си.

Основата на всяка мисъл е справедливостта. Човек не може да бъде силен, ако не е справедлив. Туй е закон. Силни хора са само онези, силен човек, силен народ е само онзи, на когото мислите, постъпките и чувствата са уравновесени. Този човек има здрав стомах, този човек има здрав мозък. Всеки човек, на когото мислите, чувствата и постъпките не са уравновесени, същевременно и мозъкът, и дробовете, и стомахът не е уравновесен. Сега тези работи влизат в сегашния семеен живот, който е станал крайно нещастен за всички хора. Всички хора страдат в семейството. Оттам започва. Трябва да се тури една основа. Семейството започва от самия човек, от самата душа на човека. Запример ние не вярваме, че човек има душа, че човек има дух. Оставете вашите вярвания. Приемете, че човек има душа, не както сте мислили досега. След като умреш, от тебе остава душата, от тебе остава духът. Това си ти, човекът. След като умреш, и твоят ум остава с тебе. Следователно ти оставаш господар да си направиш тяло каквото искаш. Като слезеш от Божествения свят, трябва да избираш хората, между които искаш да живееш.

Понякоя път вие седите и се питате, защо ви е дадено тялото. Имате един организъм, едно тяло и не можете да си представите, защо ви е дадено. Някой път гледате главата си, не си харесвате лицето. Когато ви даваха туй лице, къде бяхте вие? То е същият закон: пратиш някой да ти заеме някоя къща. Ако харесаш тази къща, тогава ще влезеш. Или искаш да съградиш някоя къща, ще намериш някой инженер да ти даде план. Ако харесаш плана, тогава ще градиш.

Богатството и сиромашията, това са условия, които трябва да се

сменят. Кои неща са мъчни за децата? Най-първо за децата е невъзможно да ходят на два крака. Те тръгнат, турят ръце до коленете, пълзят. Туй дете по закона на прераждането е голям философ, който е написал 40-50 тома, давал е на хората ум как да живеят. Сега като се прероди, природата му казва, Господ му казва: „Я, ти със своята философия, разреши своята задача как трябва да ходиш. Покажи как трябва да се ходи право.“ Той не може. Учат го да ходи. Някой казва: „Не греши“. Какво значи: „Не греши“? Ходи право!

Никога не разглеждайте въпросите от ваше гледище, а от взаимно гледище. Във всемирния живот има много възможности: в сегашния живот сте мъж, но в друг живот може да ви направят жена. И обратното е вярно. Ако в този живот напишете: „Не давам никаква свобода на жената!“, в другия живот, когато ви направят жена, ще изпитате сладостите на това законоположение. Тогава ще кажеш: „Не е хубав този закон“. Ти си, който по-рано го написа. Мъже, поставяйте добри закони, защото като дойдете втори път на Земята като жени, ще бъдете под тяхна власт. Разбира се, не само мъжът пише закони, но и жената пише и в резултат едни други си създават ограничения. Много жени са написали лоши закони за своите дъщери и синове – запример те са написали да мразят бащата. Те казват: „Баща ви е нехранимайко, вагабонт“. Не пишете такива закони, защото един е вашият Баща. Този мъж или тази жена, които наричат баща и майка, са станали оръдие на Божествения Дух, за да се облече във форма една идея. И когато се оплаквате от положението си, вие роптаете против Господа. Вие не трябва да изменяте основните черти на възплътената във форма идея – в сенките можете да промените нещо, да ги направите по-светли или потъмни, но главното, което олицетворява Божествената идея, трябва да се запази.

Който убие някого, след време ще го роди, ще му стане баща или майка. Законът гласи: всяко престъпление в света ще се изглади. Този велик закон регулира нещата.

В природата съществува този закон: всеки народ, който убие представител на друг народ, понеже отнема телата им, после трябва да им даде нови, т.е. избитите трябва да се родят в този народ. Евреите, избити от германците, ще се родят в Германия и с това ще изменят коренно духа на германския народ.

Според закона на прераждането бащата дава тяло на своя син, но в друг живот той ще стане син или дъщеря на сегашния си син, който по този начин ще се изплати на баща си. В третото прераждане

синът пак ще стане баща и т.н. В Божествения свят, обаче, не става това, понеже там няма смърт. За съществата от Божествения свят няма смърт, няма прераждане. Божественият живот е живот на съвършенство.

Според развитието си синът и дъщерята сами ще изберат своите родители. Съгласно този закон развитието на човека определя и неговото бъдеще. Значи бъдещият живот на човека зависи от настоящия. Хората не подозират даже великата цел, за която са дошли на Земята. Сега се приготвява материал за тази велика цел. Мислите и чувствата са материалите, от които ще се създаде бъдещият човек.

Вие намирате някой човек като вас и казвате: „Тази е майка ми, тя ме роди“. Но утре вашата майка умира, изгубва се пред вас и вие не знаете къде е отишла. Вашата майка е влязла във вас. Законът е такъв, понеже вие, преди да се родите, преди да дойдете в света, по-напред бяхте в майка си. И за да се родите, излязохте от майка си и сега по същия закон майката, за да се подмлади, влиза във вас. Бащите умират, за да влязат в синовете си. И майките умират, за да влязат в дъщерите си. После майката ще излезе из дъщеря си и ще кажат, че дъщерята е родила едно дете. И така във вас се ражда майка ви. А пък вие кои сте? Това са старите майки и бащи, които са се родили като деца. Кое ви заставя да влизате? Старостта. Тя заставя майката да влезе в дъщеря си. А пък младостта заставя майката да излезе от дъщеря си. Старостта заставя бащата да влезе в сина си, а пък младостта го заставя да излезе от него.

Искам да ви обясня един закон: защо човек трябва да влезе в Бога? Защото, след като си отеготен, отиваш при Бога, за да се обновиш. „Отеготяване“ аз наричам греховете. Ти си остарял и се е обезсмислил животът ти. Какво трябва да прави такъв човек? Защо хората като остаряят, стават религиозни? По много естествен път – ти трябва да влезеш в Бога. Ти си остарял и няма какво да правиш. Ще влезеш в Бога. Защо? За да се подмладиш, нищо повече. Защото, ако не влезеш в Бога, страданията ти ще останат. Като влезеш в Бога, ти се освобождаваш. До последната митница твоите кредитори ще те държат. И като влезеш в Бога, никой от тях не отива по-нататък. Това е последната митница и твоите кредитори казват: „Оставете го вече, той отиде на другата граница“.

Най-първо трябва да се родиш по плът. А след туй трябва да се родиш по дух. Роденото по плът върви по закона на индуското учение за кармата. Този въпрос и досега седи неразрешен. Поддържате, че

човек трябва да се въплъти втори път. Като се родиш по плът, после трябва да се родиш и по дух. Единият процес е несъзнателен. Баща ти и майка ти знаят, че се раждаш, а ти не помниш. При другия процес ти сам ще знаеш, че си се родил от вода и дух. Та казвам: ако човек в този живот не се роди два пъти, пак ще действа колелото на кармата, тя се увеличава. Втория път, ако не се роди по дух, не го чака добро, върви в низходяща степен. Ако се роди по дух, върви във възходяща степен. Втория път, като се родиш по плът, пак трябва да се родиш по дух. Третия, като се родиш по плът, пак трябва да се родиш по дух. Вие питате защо е така. Защото не може да бъде другоаче.

Законът на прераждането е закон за изкупване и освобождаване на човека от прегрешенията на миналото. Велик е моментът, когато човешкият ум вземе кормилото в ръцете си и направлява съдбата на собствения си живот.

В сегашния век, понеже се намираме в края на века, нещата не могат да се отлагат. Някой казва: „Като се преродим втори път...“ За втори път прераждането ще дойде по друг начин. В сегашния живот с всички стари сметки трябва да ликвидирате. Ако не ликвидирате, ще останете в една дълга епоха, ще ви вземе един дълъг период. И сега някои, ако изостанат назад, след 25 000 години ще имат благоприятни условия да влязат в този път. Ако искате да знаете, ако сега загубите и пропуснете, ще трябва да търпите 25 000 години. Важен е сегашният момент. Не трябва да изпуска човек Божиата Любов.

Обърнете внимание на онези закони, които съществуват. Зимно време се спира растежът на растенията. И ако посадите някое растение много късно, няма да узрее. Безполезно е тогаз.

В колективното съзнание, според един закон, хората колективно трябва да си помагат. Като срещнеш някого, някой свой брат например, не го критикувай в душата си, но гледай да намериш някоя добра черта в него и чрез Божествения Дух да го подпомогнеш, защото твоето подигане е и негово, защото неговото падане е и твое. Той ще падне в едно отношение, ти – в друго. Аз мога да обясня този закон. От този закон произлизат много нещастия. Един прави грешка в едно отношение, друг – в друго отношение. Един, като направи добро в едно отношение, друг ще направи добро в друго отношение. Доброто е общо за всички ни и злото е общо за всички ни.

Този Господ, Който ни говори, Който ни учи въвн от нас и вътре в нас, аз Го виждам проявен във всички форми; всичкото Негово

желание е да Го познаем като Любов. Аз съм уверен, че все ще Го познаете, когато и да е: някои по-рано, някои по-късно, някои може сега, някои в бъдеще, а някои в миналото може да са Го познали. В астралния свят страданията на астралците са все минали страдания. Знаете ли, като влезе някой в астралния свят, какво става с него? Понеже няма възможност да прави нови грехове, започва да вижда стари картини от своето минало и страда. Тези картини се явяват пред него като картини на някой кинематограф и започва да живее той със своето минало. Ден, 2, 3, цели дни от сутрин до вечер се нижат лентите пред него. Всеки ден ленти, ленти, докато в съзнанието му се втъпни идеята, че той трябва да върши Волята Божия и тогава казват: „Пратете го сега на Земята, да видим разбрал ли е какво трябва да прави“. Дохожда на Земята в ново възплъщение. Като дойде, ако забрави какво е научил от невидимия мир, прави пак грешки и като влезе отново в другия свят, той вижда тогава погрешките си, вижда нови и стари ленти. Ако стане подобрене, тогава влиза в духовния свят, той се радва, вижда и нарежда живота си както трябва.

Тъй че туй, което всеки момент ние сега преживяваме, това ще бъдат светли страници на нашия живот в бъдеще. Като влезете в астралния свят, всички срещи с хората, всички картини на минали преживявания ще минат през вашия ум. Всичко това съставлява хубавите неща в живота ви. Не считайте, че това не е на мястото си, всяко действие е на мястото си. Което не е на мястото си, Господ със своята четка ще го заличи. И Той казва: „Греховете ви Аз ще залича“. Значи в края на краищата у нас ще останат само Божествените неща и тогава ще започне вечният живот на хармонията.

ПРИЧИНИ И СЛЕДСТВИЯ

РАВНОВЕСИЕ

В природата съществува следният закон: всеки обект трябва да извърши известна работа. Всяка енергия, отправена в пространството, след време се връща към онзи, който я е произвел.

Законът е верен: Бог е спрямо нас такъв, каквото е нашето отношение. Каквото е нашето, такова е и Неговото отношение. Понеже Бог е едно същество съвършено, всяка една мисъл, лоша или добра, отива до Бога и не се задържа. Доброто и злото, от нас които

излизат, не се задържат в Бога, Бог ни ги изпраща към нас. Като изпратиш доброто към Бога, изпраща ти го назад; като изпратиш злото, и него ти изпраща. В туй седи нещастieto на света, че като се върне нещо от Бога, доброто се връща с лихвите, и злото, което ти изпращаш, и то се връща с лихвите. То е отражение. Всяка една мисъл, каквато и да е, има свои последствия.

Когато направиш едно съединение между светлината, топлината и силата и го изпратиш към Бога, тази мисъл ще се върне към тебе, добра или лоша. То е закон за спазване на онази вечна хармония на Божественото, за да има равновесие между всички хора, никой да не бъде онеправдан. Всеки, който работи, работи за себе си.

Помнете: всяка мисъл, добра или лоша се връща към своя източник, като носи със себе си придобивките от своето пътуване. Не можеш да отправиш някъде една добра или лоша мисъл, без да понесеш последствията ѝ. Това е закон. Ето защо великите Учители сочат на хората правия път. Те казват, че никой не може да избегне последствията на своите мисли, чувства и постъпки. Днес или утре, след десетки години или векове ти ще се натъкнеш на тая реалност. Ти може да си забравил какво си правил някога, но ще се натъкнеш на последствията на твоите дела и ще се чудиш отде ти дойде нещастieto. Казваш: „Едно мислех, друго стана“. Кой е причината за това? Ти сам си причината. „Аз не исках да стане това, а то стана.“ По-рано трябваше да мислиш. Станало е вече, няма какво да правиш. Сега ще благодариш на Бога за всичко, което е станало и ще приемеш новата мисъл. По силата на закона един ден тя ще се върне при тебе с големи придобивки и ти ще ликвидираш със старото.

Законът е справедлив: всякога доброто, което си направил, ще се върне при тебе; и злото, което човек е направил, ще се върне при него. От хиляди години хората искат да изменят този закон, да направят доброто да се връща при тях, а злото да се връща при другите. Невъзможно е! Невъзможно е по единствената причина, понеже първото начало на доброто може да възприеме само доброто в себе си. И второ начало има, на злото, на лошото в човека. То възприема само злото. Злото никога не може да възприеме доброто, то възприема само злото в себе си. Следователно тези две начала действат. Злото приема своето си, своето последствие, и доброто приема своето си, своето последствие. Човек е създаден между тези две граници. Млади, стари, възрастни, мъже, жени, слуги, господари, всички хора са поставени между тези две противополож-

ности. Ако надделее злото в света, ти не се развиваш. Ако надделее доброто в света, ти се съграждаш.

Ако аз помагам на умовете на хората, помагам на своя ум. Ако помагам на сърцата на хората, помагам на своето сърце. Ако помагам на телата на хората, помагам на своята сила. Това е Божественият закон. Ако правя добро, турям основа на своя живот, защото основата е твърдостта.

Ако си обичал, и тебе те обичат. Това е закон за цялото битие. Невъзможно е човек да обича, и да не го обичат. Невъзможно е човек да е дал, и да не е получил.

Навсякъде, във всяко отношение, аз се водя по този закон: както искаш да постъпват спрямо тебе, така постъпвай и ти спрямо другите.

Всички ония противоречия, които се случват сега във вашия живот, се дължат на известни ваши малки погрешки в миналите съществувания. И всички погрешки, които сега правите, в бъдеще ще ги срещнете. А пък всичко онова добро, което сега ви се случва, се дължи на онова добро, което сте направили в миналото. То се връща върху вас. И всичко онова добро, което сега правите, то ще се върне при вас. Това трябва да бъде като закон. У всички ви трябва да има едно свещено чувство да постъпвате добре. Защото като постъпвате добре спрямо другите, това добро ще се върне при вас.

Често ние изискваме другите хора да постъпват добре. Това е погрешна философия на живота. Ние искаме другите хора да живеят добре, за да можем ние добре да живеем. А пък трябва да се тури формулата: ние трябва да живеем добре, за да живеят другите хора добре. Ние сега сме на крива посока. Ще обърнем думите: „Аз трябва да живея добре, за да живеят другите хора добре“. Това е правилното разрешение на въпроса. Ако аз не живея добре, другите хора около мен няма да живеят добре. Следователно ние спъваме себе си, спъваме и другите. И ако аз очаквам другите хора да живеят добре и аз после да живея добре, това не е в моя сила. Светът не може да се поправи така.

Христос имаше да разреши един съществен въпрос на цялото човечество. И ние имаме да разрешим един съществен въпрос на рода си от хиляди години. Всеки един от вас представлява един род от 8 000 години. От 8 000 години, ако потърсите колко прадеди сте имали, тогава на колко души разрешавате въпросите? Разрешавате въпросите на най-малко 10 милиона души, които са живели. И вие трябва да разглеждате всички техни въпроси. Законът ви държи отговорен за всички техни добри и лоши страни. Дето са вършили

добро, ще се ползвате от доброто, а пък дето са вършили зло, ще изплащате. Вие ще изправите всички техни погрешки.

Защо съществува злото? Защото в живота съществува закон на възмездие: с каквато мярка мерипш, с такава ще ти се възвърне.

Казано е в Писанието: „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери“. Значи, ако искаш да те обичат, трябва да обичаш, ако искаш да те уважават, трябва да уважаваш. Всичко, което желаеш да получиш, трябва да го дадеш и на другите. Щом приложиш Божия закон, и Бог ще приложи закона си към тебе. Ако сте верни на този закон, и законът ще бъде верен по отношение на вас.

Според закона на кармата в един живот човек ще бъде богат, в друг – сиромаш. Защо? Теченията на живота се сменят. Щом теченията на живота се сменят, богатият изгубва всички блага, които по-рано е имал и става сиромаш. Тия блага отиват към страната на онзи, който е бил сиромаш. Като е поставял прегради на Божествените блага, богатият е станал причина да се изменят теченията в живота, вследствие на което е изгубил благоприятните условия в полза на сиромаша. Това говори за великия закон на равновесие, който съществува в природата.

Този закон има приложение не само по отношение на външните блага, но и по отношение на благата на сърцето и на ума. Ако сърцето на човека постави преграда на благата, които идат към него и по този начин препятства да отиват в посока на ума, сърцето се развива добре, а умът остава хилав. Но понеже теченията в живота се сменят, благата ще почнат да текат в посока на ума и преградата, която сърцето само е поставило на пътя си, ще пречи на тия блага да минават към него. Тогава то ще остане хилаво, слабо. Когато човек пожелае да развива правилно и ума, и сърцето си, той трябва съзнателно да работи върху себе си, сърцето да махне преградите, които само е поставило на пътя си, а умът – своите. Съзнае ли това, човек трябва да остави свободно силите, които минават през сърцето му, да отиват и към ума, за да може, когато теченията се сменят, силите, които минават през ума, да отиват и към сърцето. Като не спазват този закон, хората са осакатили, изопачили нормалното си развитие. Запример срещате човек с отличен ум, а с хилаво сърце. Или обратно: с добре развито сърце, а с хилав ум. Това са аномални положения в живота. Човек трябва да има добре развит ум и добре развито сърце. Как ще се премахнат тия аномалии? Като се махнат преградите, които хората са поставили на Божествения път.

Всяко страдание е последствие на нещо. Като знае това, човек

трябва да бъде разумен, да върви от последствията на нещата към тяхната причина. Щом намери причината на страданията, той ще може да ги избегне. Който не разбира този закон, той казва: „Да си поживея сега както разбирам, а за последствията да не мисля“. Не е така. Ще дойде ден, когато страданията му ще се увеличат толкова много, че той ще започне да мисли за причината на тия страдания.

Аз съм привеждал този пример за един български адвокат на Горнооряховската гара. Ще пътува софийският адвокат. На един селянин не му достигат 30 стотинки за билет. Отива селянинът при него и му казва: „Услужете ми с 30 стотинки“. Казва: „Нямам 30 стотинки“. Няма кой да му даде, взема си човекът торбичката и тръгва пеш. Качва се адвокатът на трена, вижда го от влака, че върви пеш. Той след 5-6 години отива в Англия, иска да се качи на гарата на влака, но не му достигат 30 стотинки. Няма англичанин, който да му даде. Взема си торбичката и тръгва. Веднага му иде на ум за онзи селянин, който му искал 30 стотинки. И нему 30 стотинки му трябват. Той не искал да обслужи и нему няма кой сега да обслужи. Един Божествен закон има в света. Няма по-хубаво нещо да обслужиш в даден случай.

Когато Бог ни изпрати в света, Той постави известни условия, ние сме подписали задължението, че ще направим това или онова, но сега Му казваме: „Не Ти дължим нищо“. „Тъй ли? Аз ще приложя закона върху вас, ще приложя закона на противоположностите.“ Ти биеш някого, и той ще те бие; ти го обичаш, и той ще те обича, сиреч каквото правиш, такова и ще ти правят.

В природата съществува закон, който не оставя и най-малкия престъпник да не получи заслужено своето наказание.

Любовта е един велик свят. Той не е свят на сълзи. Дойде някой и почне да плаче. Той иска да ме трогне с плача си. Той най-първо не разбира, че аз не обичам да се плаче. Че той, като плаче пред мене, ще ме държат отговорен за сълзите му. Той иска 100 лева, а пък две сълзи, като паднат на земята, струват 1 000 лева. Ще ме глобят 900 лева. Ще водят едно дело против мене и ще кажат: „Защо накара този човек да плаче?“ Аз съм ви казвал – да имате едно шишенце и никога да не оставяте сълзите да падат на земята. Ще ги турите в шишето. Всички наказания в света идат за сълзи. Щом причинявате страдания комуто и да е, непременно ще дойде страданието и върху вас. Този закон е толкова неумолим! Всеки, който причини и най-малката вреда, ще страда. Ако кажеш една празна дума, ако една твоя дума дойде до ухото на някой и го разт-

ревожи, ще бъдеш съден за нея. Тук вие, които ме слушате, кой от вас не е разклащал така въздуха и то не само с една дума?

Не се занимавайте с дявола, не говорете лошо за него. Колкото по-лошо говорите за дявола, толкова по-зле за вас. Закон е: за каквото говори човек, това го сполетява. Ако говориш за злото, зло те сполетява, ако говориш за доброто, добро те сполетява. От каквото се страхуваш, това става. Дали вярваш в този закон, или не вярваш, не е важно. Някога ще го провериш. Ти желаеш смъртта на някого. Той може да не умре, но друг някой ще умре. Като знаете това, бъдете внимателни в своите мисли и чувства. Искаш да застреляш някого. Защо ще го застреляш? „Защото не го обичам.“ Обаче по невнимание куршумът попада на друг някой, за когото скърбиш. Също така и мисълта ни рядко попада там, дето я отправяте. Тя отива там, дето не сте очаквали.

В природата има закон, според който, щом като пожелаете нещо, Господ ще ви създаде условия да го направите. А после ще съжалявате хиляди години, че сте го постигнали. Даже и ако накарате другите да го извършат, престъплението е пак ваше.

Добрите хора дават, а лошите вземат. Те вземат и това, за което нямат никакво право. Запример те убиват човека, отнемат живота му, за което нямат абсолютно никакво право. Закон е: никой няма право да вземе това, което не е дал. С други думи казано: никой няма право да жъне там, дето не е сял. Никой не може да бъде обичан, ако той сам не е обичал. Следователно да обичаш, това е начало, да те обичат, това е край. Когато обичаш някого, ти си в началото и отиваш към края. Щом престанеш да обичаш, ти си в края. Тогава онзи, когото си обичал, той започва да те обича. Същото нещо, казано в положителен смисъл: който сее, той може да жъне, който не сее, той никога не може да жъне.

В природата съществуват два велики закона: причината следствие не може да бъде и следствието причина не може да бъде.

„Ще ви научи“ – това е едно безлично изречение. Защо? Защото не се казва кой ще ви научи. Значи, за да бъде едно изречение пълно, то трябва да има подлог и сказуемо, да се знае кой върши действието. С други думи казано: за да бъде едно изречение пълно, между подлога и сказуемото трябва да съществува известно отношение, известно съпоставяне. Съпоставяне трябва да съществува не само между думите в изреченията и техните служби, но и между всички неща. С този закон именно се отличава разумният свят. Следователно трябва да се съпоставят всички думи в изреченията,

всички числа в математиката, всички мисли, чувства и действия в живота на човека, всички идеи и т. н. Законът за съпоставяне на нещата не е произволен. Той е строго определен. Който разбира този закон, той съзнава, че неговите мисли, чувства и действия са резултат на мислите, чувствата и действията на възвишените същества. Те не са негови собствени. Този човек никога не може да каже за себе си, че така или иначе е помислил, или че това или онова е направил. Той знае, че пръв Бог е започнал да мисли, а после човек. Първо Бог е създавал, а после човек. Ако Бог не беше мислил, човек никога не би могъл да мисли. Обаче не може да се каже обратното, т.е., че когато човек мисли, и Бог мисли. Майката влага своите качества в детето си, но не и обратното. Детето не може да вложи своите качества в майката. Само майката или бащата могат да кажат, че са вложили известна дарба, способност или известен талант в детето си, но детето не може да каже, че е вложило нещо в родителите си. Че това е така, може да се провери, да се подложи на опит.

Като изучавам човешкия живот, аз се чудя на великото търпение на Бога. Хората грешат, а Той поправя погрешките им. Бог поправя погрешките на хората, но последствията на погрешките оставя на техния гръб. Страданията на хората не са нищо друго, освен последствия от техните погрешки. Човек трябва да знае, че не може да се освободи от последствията на своите погрешки. Това е неизбежен закон. Който иска да се освободи от страданията, той трябва да живее разумно. Този закон е общ за всички хора. Истината, любовта, мъдростта, доброто са еднакви и за учителя, и за ученика. Истината или любовта не може да бъде за мене една, а за вас – друга. Един е великият закон в битието и той трябва да се прилага от всички еднакво. За да разберете този велик закон и да го приложите, вие трябва да имате отношения към Бога. Щом имате отношения към Бога, вие ще бъдете в състояние да изправите живота си и да поставите любовта за основа на този живот. Щом поставите любовта за основа на своя живот, с нея заедно ще дойдат мъдростта, истината, доброто и справедливостта. Бъдете готови да приемете това благо, както посятото семе в почвата е готово да приеме светлината, топлината, дъжда като велики благословения на живота.

Онези промени имат смисъл, които допринасят нещо за благото на човешката душа. Има ред страдания и несгоди в живота, които са резултат на миналото и могат да ползват човека, ако той знае причините им. Представете си, че преди 20 години вие сте напра-

вили едно слабо въже и сте го продали някому за здраво, доброкачествено. Случва се, че по някакъв начин вие падате в един кладенец и трябва да ви извадят от кладенеца именно с това въже. Връзват ви за въжето, започват да ви теглят навън, но като слабо, въжето се скъсва и вие отново падате в кладенеца. Казвате: „Тъй ли трябваше да стане с мене? Кой е направил такова слабо въже?“ Сърдите се, роптаете, без да знаете, че причината за това сте вие сам. Вие направихте това слабо въже и го продадохте за здраво, но сам опитахте неговата сила.

Въжето представя човешките мисли, чувства и постъпки. Ако имате устойчиви мисли, чувства и постъпки, т.е. въжето, което сте изплели от вашите мисли, чувства и постъпки е устойчиво, всеки ще може да ви извади с него от кладеница. Обаче, ако въжето ви не е устойчиво, никой в света не може да ви помогне, никой не може да ви извади от кладенеца. Това е един от великите закони в света.

В Унгария, в Будапеща, един млад човек работил при богат търговец. Един ден слугата изпаднал в голямо материално затруднение. Как да си помогне? Взел от касата на господаря си 15 000 пенгю и изчезнал. След 15 години господарят му фалирал, останал без 5 пари. Като научил това, слугата, който отишъл в Америка да работи, написал на господаря си: „Едно време задигнах от тебе 15 000 пенгю. Днес се намирам в добро материално положение, затова, вместо взетата сума, пращам ти 15 000 долара.“

Помнете: богатата, с които се ползвате в живота си, са ваш капитал, който слугата ви някога е взел и днес го връща с придобивките му. Доброто никога не пропада. Няма случай в историята на човечеството, дето доброто да не се е върнало при оня, който го е направил и то с лихвите. Всичко, което умът, сърцето и душата вършат, се връща към оня, който го е направил. Това е неизменен закон – закон на Божествения порядък. Хората не успяват в живота си, защото искат да наложат човешкия порядък над Божествения. Това е невъзможно. Каквото и да правят, колкото и години да минат, Божественият порядък ще възтържествува. Сянката не може да господарува над реалността. Който не съзнава това, казва: „Аз искам да живея!“ Ще живееш както умът ти диктува, както сърцето ти диктува и както душата ти диктува. Това, как ти мислиш и как другите мислят, не разрешава въпросите.

НАСЛЕДСТВЕНОСТ

Съвременното противоречие, което съществува в света, не е нищо друго, освен резултат на закона, че действията на народите, на хората се връщат. Обясняват го с карма. Казват: „Така е писано“. Нищо не е писано! Не го е писал Господ, но ти сам живееш разпуснат живот. Ако бащата е живял 30-40 години разпуснат живот, той не може да очаква да има добри синове. И ако майката е живяла разпуснат живот, не може да очаква свестни дъщери.

Ако майката и бащата са свети хора, как са родили престъпници? Това е несъвместимо! Вълчицата ражда вълче, овцата ражда агне. Подобното подобно ражда. Това е природен закон, в който няма никакво изключение. Ще кажете, че родителите са добри, а детето излязло лошо, метнало се на дядо си. Не, жено, признай си истината, че когато си заченала това дете, правдата не е била в сърцето ти, истината не е била в ума ти, а светостта не е била във волята ти. И бащата трябва да си признае истината. Ето защо момъкът и момата, преди да родят, трябва да вложат правдата, истината и светостта в себе си. Само така ще родят добри деца и в дома им ще царя радост и веселие. Момък и мома, в сърцата на които живее правдата, в умовете им – истината и във волята им – светостта, могат да се женят. В който дом царя правда, истина и святост, там се чува песен и музика, там владее радост и веселие.

Ако бащата е несправедлив, и синът ще бъде несправедлив; ако майката е несправедлива, и дъщерята ще бъде несправедлива. Ако майката люби, и дъщерята ще люби; ако бащата люби, и синът ще люби. Законът в природата е такъв: подобното от подобното се ражда. А съвременните хора искат да докажат, че от любов омраза се ражда. Това е невъзможно.

Ние казваме: „Обществото да е щастливо“. Но за да бъде обществото щастливо, съществува един закон, той е следният: ако бащата и майката не са здрави, то и цялото поколение, което ще излезе, и то ще бъде такова. Майката и бащата, ако са здрави, може 15-20 души да излязат здрави и хиляди хора може да излязат – от малкото към голямото отиваме – законът в природата е такъв. Здравето на човека зависи от здравите малки частици, които са влезли в съединение с мозъка. Умът на човека зависи от интелигентността на мозъчните клетки.

Син, който не мяза на майка си или на баща си, на дядо си или на баба си, нито на кого да е от рода, не е признат за техен син.

Щом бащата и майката не го признават за свой син, той остава вън. Майката и бащата обичат детето си, само когато то мяза на тях или на някого от техния род. Няма ли нещо общо с тях, те го държат далеч от себе си. Това е закон, който се отнася до връзките на всички хора. Ти не можеш да обичаш един човек, ако той няма нито една черта, подобна на твоята. Срепнете ли човек, който има нещо общо с вас, вие го обиквате.

Казва Христос: „Кой е посял това семе? Някой враждебен човек.“ По този закон някое дете прилича на майка си. Защо прилича на майка си? Гледам му носа. То носи носа на майка си. Гледам, окото на майката – същото. И детето върви по линията на майка си. Но брадата на майката е остра, а на детето е широка и казвам: по брада детето върви по линията на баща си. Бащата има широка брада. И казвам, че в това дете майката има две, а бащата има едно. Бащата влияе само на брадата, на физическия свят. Майката влияе върху носа, върху неговия ум и неговата разумност. Това дете в живота ще мяза на майка си. В началото ще мяза на баща си, а в края ще мяза вече на майка си.

Всички онези усилия, които ние правим в съвременния живот, са само сили, които работят за създаването у нас на един отличен мозък, за създаването на едно отлично сърце и за създаването на една отлична душа – формата на една душа.

Според закона на наследствеността, казваме: ако майката е вложила повече любов в своето дете, то върви по нейна линия, т.е. по женска линия. Следователно, ако майката е здрава, бащата и да е болен, детето ще бъде здраво. Това дете не е изложено на болестта на бащата. Обаче, ако детето върви по линията на баща си, който е бил студен по отношение на него, това дете е осъдено да си заминее.

От децата си майката и бащата могат да видят как са живели. Ако децата боледуват, или майката е виновна, или бащата е виновен. Ако синът боледува и върви по бащина линия, бащата е виновен за това. Ако дъщерята боледува и мяза на майка си, т.е. върви по женска линия, майката е виновна за това. Ако пък синът върви по линията на майка си и боледува, майката е виновна. Ако е глупав и върви по майчина линия, пак майката е виновна. Ако синът е лош и върви по бащина линия, бащата е виновен. Мнозина казват, че еди-кое си дете върви по линията на дядо си и прадядо си. Това е по закона на наследствеността. Значи, бащата на това дете е приел някакъв недостатък от своя баща и после, като е станал сам баща, предал е този недостатък на сина си. Та, когато казват, че някое дете мяза на дядо си и на прадядо си, то е защото и баща му мяза

на своя баща. Понеже детето днес върви по бащина линия, то приема от баща си този недостатък, който баща му е приел от своя баща.

Казвам: добрите и лошите черти, които хората сега носят, са онаследени в техния организъм. Често се явяват такива дисонанси, музикални дисонанси – туй, което наричат нервозност, нервен човек. Нервността произтича от нервната кал, която се образува около стените или вътре в стените, или отвън. Става подпушване, енергиите на човешката мисъл не могат да текат и тогава се явява туй нервно състояние. Става изтичане на нервната енергия. Нервен е, не зависи тази нервност от него. Дядо му е бил нервен. Разправяше ми един господин следното: „Не мога, казва, да си обясня. Баща ми беше много смел човек, безстрашен, и майка ми беше смела. Аз съм толкова страхлив, вечерно време като мръкне, страх ме е да изляза вън. Мисля, че някоя мечка ме чака, че някой вълк ме чака, че някоя голяма змия ме чака, че духове има, или че е някой разбойник. Като е светло, смел съм, готов съм да извадя нож. Как, казва, ще ми го обясниш? Дойде ли вечер, страх ме е.“ „Аз ще ти обясня този страх, той е онаследен от дядо ти. Дядо ти го е премачкала воденица.“ „Действително дядо ми, бащата на баща ми, го е смачкала воденица.“ „Понеже вървиш по пътя на дядо си, ти си онаследил този страх на дядо си.“

Има закон, наричат го психологически комплекси, мисловни комплекси, сбор на известни мисли – положителни или отрицателни. Трябва да се заменят. Що е един комплекс? Един трън влязъл в крака ти. То е комплекс. Не е само една частица, много частици. Комплексът говори долу в крака ти. Куцаш. Защо куцаш? „Не мога да ходя.“ Какво трябва да направиш? Изуй обувката, извади този комплекс навън, намажи мястото с дървено масло.

Ако детето не е добро като майка си и баща си, то не е родено от тази майка и от този баща. Ако детето не мяза на баща си и майка си, то не е родено от тях. Ако върви по линията на майката, майката е майка, но бащата не е баща. Аз бих ви привел примери. В съвременните семейства не само мъжът прелюбодейства, но и жената прелюбодейства. Ако един мъж има една жена, която не обича, а обича друга жена, тази, която обича, го зачева, а другата го отглежда. То не е дете на тази майка. Любимата е майка, тя е майка му. Законът е такъв: щом едно дете не носи добродетелите на родителите си, щом едно дете не носи добродетелите на любовта, щом едно дете не носи добродетелите на мъдростта, щом едно дете не носи добродетелите на истината, то не е родено от Бога. То

не е родено от тези майка и баща. Това е моралът. Едно дете трябва да носи добродетелите на любовта, поне една добродетел да носи.

Може да ви кажа от какво произтичат нещастията на хората. Закон има – ако един баща е лъгал много моми, или бездетен ще остане, или децата му ще мрат. Ако той обича само една мома и се държи за нея, държи се чист с нея, той в дома смърт няма да има. Често в семейството децата започват да мрат. Ако майката хвърли око на някой друг мъж, кои умират? Мъжките умират. Ако бащата хвърли око на някоя жена, момичетата умират. Това са данни. Щом ти пренесеш любовта си от един човек към друг, онзи човек, от когото вземеш любовта си, няма да живее. Трябва да разбирате това! Щом милваш цветята, те растат. Любовта е еднаква за всички цветя. Щом на едно цвете наливаш вода, а на друго не наливаш, едното ще изсъхне. Онова, към което имаш любов, то вирее, а другото умира.

Ти не трябва да прегръщаш една мома, докато не си питал баща ѝ за това и майка ѝ. Досега баща ѝ още не я прегърнал и целунал така, а ти си позволяваш да я прегръщаш и целуваш. Тя е чужда още. Има едно право в света, което трябва да се спазва от всички. Тя е свързана с баща си и с майка си. Освен това тази дъщеря е обична на бащата и ако ти си позволиш да я целунеш, ще се случи нещо лошо с бащата. Аз мога да приведа ред примери за потвърждение на тази си мисъл. Много бащи боледуват по единствената причина, че децата им не водят добър живот. Много майки боледуват, понеже синовете им не живеят добре. Кой с когото е свързан, носи последствията на неговия живот. Ако ти си свързан с човека, който не живее добре, ти можеш да платиш с живота си. Ти трябва да разбираш добре този закон. Ако синът ти не живее добре, ще му кажеш: „Синко, понеже аз съм свързан с тебе, твоят лош живот се отразява и върху мене. Аз съм те родил, станал съм гарант за тебе и затова искам да живееш добре. Гледай да изправиш живота си, да не сведеш моята седина преждевременно в гроба.“ Със своя лош живот дъщерята може да умори майка си, а синът със своя лош живот може да умори баща си. Без позволение на вашия баща вие нямате право да обикнете никого. В това правило има само едно изключение: без позволение на баща си вие можете да обикнете само Бога и ближния си.

Не се поддавайте на минали внушения, защото човек е възел. Знаете закона на наследствеността какъв е. Ще ви приведа два примера, те са следните.

Един баща, ако се ожени и е намислил да краде или да убие някого, но не е извършил това, когато се ожени и има надмощие в детето, което се ражда, бащата ще внесе тия внушения и детето ще извърши всички престъпления, които са били идейни в ума на бащата. И обратното е вярно: някой баща иска да направи нещо добро, да се пожертва за хората или в науката да направи нещо, или да направи някое дарение, най-хубавите работи да направи – като се ожени, неговото дете ще изпълни всичко туй. Тия неща, които бащата е желал, детето ще ги извърши. Тъй щото ние сме подтик на ония внушения на миналите поколения, които са в нас.

Само роденото дете по дух може да влезе в Царството Божие, понеже Царството Божие е училище, в което човек трябва да влезе да се учи и да се ползва от всички блага, които Бог е внесъл. Под „Царство Божие“ разбираме не само да бъдеш гражданин, то е черупката на нещата. Тогава аз бих казал според сегашните разбирания така: ако човек не се роди по закона за обичта и любовта, той не може да влезе в Царството Божие. Деца, които се раждат без любов и без обич, са неспособни и недъгави. Всички хора, които са недъгави, лопши, са родени без любов, родени са по плът. Всяко дете, което е родено от любов и обич, то е по Дух родено, и тия деца са способни и всичко постигат.

Не си служите със следния аргумент: „Баща ми е богат и аз съм богат“. Не е така. Баща ти може да е учен, но ти може да не бъдеш учен. Ти може да наследиш чертите на учеността, но трябва да учиш толкова години, колкото е учил баща ти. Ти казваш: „Ще добия по закона на наследството“. По закона на наследството се онаследяват само възможностите, но ти трябва да учиш, да работиш. Ти може да имаш предразположенията на баща си, но не си като него. Ние казваме: „Бог е всеблаг“. Но Бог през цялата вечност е работил, а ние не сме работили като Него. У нас има предразположение да бъдем като Бога. Следователно ние трябва да направим едно усилие, много малко усилие, за да бъдем така добри като Него. Че имаш препятствия в живота си, това нищо не значи. Че имаш прегрешения, падане, ставане, това нищо не значи. Може да имаш грехове колкото искаш. Това е една възможност твоята вяра да се развие. И даже Христос, който нямаше никакви грехове, взе греховете на другите, за да се научи на нещо. Да има една опитност.

КАРМА

Има един велик закон в света, който държи еднакво отговорни прости и учени, богати и бедни. Пред този закон всеки еднакво отговаря за делата си.

Изискванията на духовния свят са много по-големи. Невидимият, духовният свят е готов да ни даде много нещо, но ние не сме в състояние да запазим това, което ще ни даде. В това седи напаста сигнька, че ние не сме в състояние да запазим онова, което ни се дава. Например дойде един ангел, който е слязъл от Небето специално за вас и ви обикне, но вие веднага ще се усъмните в него. Така минавате и отминавате вашите ангели – без да им отговорите. Колко ангели са ви обиквали! Вие казвате: „И този е като другите“. Оттам насетне тези ангели си заминават. И след тях започват да се изреждат други същества, но вече отрицателни. От този момент вие ставате един нещастен човек – през целия си живот. Това е, което християните наричат „зла съдба“ или „закон“. И апостол Павел говори за закона, но и досега още не се е разрешил този въпрос. Под думата „закон“, ние разбираме карма. Законът отпосле е влязъл в света – кармата влезе в света след като хората съгрешиха. Преди да бяха съгрешили хората, карма нямаше в света. Тя влезе след съгрешаването. А законът на любовта съществува преди закона на кармата. Апостол Павел казва: „По закон никой няма да се оправдае, но по благодат“. По закон всичко трябва да се изпълни, но то е невъзможно. По закона на любовта, бащата, който те обича, ще ти даде всичко онова, което искаш, или всичко онова, което можеш да изпълниш и да използваш.

Кармичният закон не е нищо друго освен съдбата на човека. Кармата е закон на необходимост, през който всеки човек минава. С други думи казано: кармата представлява неблагоприятните условия в живота на човека. Човек трябва да работи съзнателно, за да ликвидира правилно своята карма. Като ликвидира с кармата си, човек влиза в Божествения промисъл, в закона на благодатта или в тъй наречената „дихарма“. Да се преражда човек, това значи да живее в закона на кармата.

Като мине през изпитания и страдания, човек ще разбере, че в тях се крият благата на живота. Такъв е законът на кармата.

Животът на сегашните хора е пълен с аномалии, защото те искат да станат учени, да заповядват на природата, да станат нейни господари. В древността хората са имали желание да омагьосват, да си служат с различни магии. Сегашните хора пък искат да бъдат

учени, всесилни, да правят каквото желаят. Нито едните, нито другите са успели в своите желания. Защо? Защото само разумният може да прави каквото иска. В своите желания и стремежи той се съобразява с великите закони на природата. Той никога не насилва природните закони. Всеки човек, който се противопоставя на природните закони, сам се е разрушава. Той не е разумен човек. Който се е опитал да се противопостави на природата, е получил урок, който с векове не може да забрави. Дали той е учен, светия или обикновен човек, природата няма да му прости. Колкото по-високо стои човек в развитието си, толкова по-голяма е неговата отговорност – той носи последствията за всяко нарушаване на природните закони. На обикновения, малко учен човек се прощават правописните грешки, но на писателя, на учения и на поета не се прощават. Праведният, като направи една морална погрешка, веднага я изправя. Той не се извинява нито с условията, нито с незнание. Щом стрепи, веднага изправя погрешката си. Не я ли изправи, природата го глобява. Глобата стои в това, да подигне всички ония, за падането на които той е станал причина. Този закон се отнася до всички хора. Каквато загуба сте причинили на хората, рано или късно вие трябва да я платите. Индусите наричат този закон „карма“. Други го наричат „съдба“.

Днес всички хора се запитват съществува ли карма, съществува ли съдба в света. Какъв отговор ще си дадат, това не е важно. Важното е, че те се намират пред закон на причини и последствия и го изпитват на собствения си гръб.

Злото е, че вие искате да господарствате с вашето знание. Някой от вас има някоя идея, иска да я наложи на другите. Или той може да има някакъв навик, някаква характерна черта, някакви сили, той ще иска да ги прокара, да ги наложи, но знайте, че в природата има закон за регулиране на нашите действия. Всяка сила има граници, в които тя може да се развива. Дойдат ли тия граници, има вече обратни действия. Дотогава, докато хората не знаят вашите същински намерения, те може да ви слушат, но в момента, когато узнаят целта, към която се стремите, веднага ще почнат да ви противодействат и то по закона на самосъхранението. Всяко същество иска да се предпази, т.е. всеки иска да запази своята свобода. Следователно кармичният закон може да се урегулира само чрез закона на самопожертването, т.е. да станеш слуга на другите, да отдадеш правото на всекиго. Правото, което искаш за себе си, трябва да дадеш и на другите, благото, което искаш за себе си, трябва да го имат и другите.

Християнството не е само наука за спасение на душата, но е една наука за подобряване на живота. Ако 2 000 години бяха се прилагали християнските методи, които Христос е прокарал, сегашното поколение щеше да бъде възпитано по съвсем друг начин. Вас ви трябва вътрешно самовъзпитание. Вие сте изгубили вяра един в друг. Сега съществува онзи насилнически закон: навсякъде в света ти слушаш – човек трябва да бъде силен, той трябва да наложи своята мисъл. Ти можеш да наложиш своята мисъл, то е възможно. Един генерал може да наложи своята мисъл, един цар може да наложи своята мисъл, един стражар, но туй е временно налагане. Един хипнотизатор може да наложи своята мисъл, да накара хипнотизирания да каже точно туй, което иска. Тази мисъл на хипнотизатора се крепи, додето той е жив. Щом умре, тази мисъл се разрушава и изчезва. Тогава ще се зароди обратният закон: един ден, като влезеш в другия свят, всички тези, на които си влияел лошо, които са били потиснати, като се освободят от тебе, ще почнат да ти пращат лоши мисли и тогава около тебе ще се създаде един ад.

Кармичният закон е ужасен. Една горчива дума може деликатно да е казана, с една усмивка или лека подигравка – кармата е започнала. Даже в най-тънката форма да кажеш нещо, противникът даже не подозира, но ти си прикрил едно чувство невярно и в душата си усещаш, че кармата е започнала, може в бъдеще туй чувство да донесе хиляди злини. Следователно в себе си ще бъдете строги, ще прецеждате! Защото от туй гледище на окултната школа умът е филтър, сърцето е филтър и волята е филтър. Всяка мисъл трябва да мине през ума, сърцето и волята, да се филтрира, всяко чувство трябва да мине през ума, сърцето и волята, да се филтрира и всяко действие трябва да мине през ума, сърцето и волята; всичко туй трябва да се филтрира и тогава да влиза в градината на душата за посаждане.

Казваш: “Каква е моята карма?” Кармата ти е много тежка, понеже си вземал и не си плащал. Пък сега ще трябва да започнеш да плащаш. Ще мислиш добре, ще чувстваш добре, ще постъпваш добре. Трябва да вярваме в Бога, за да ликвидираме със своята карма. Защо трябва да живеем? За да изплатим дълговете. След като платиш дълговете, ти ще бъдеш свободен. Някои говорят за свобода. Ти не можеш да бъдеш свободен, докато не си платиш дълга. Или другояче казано: не можеш да живееш добре, докато в тебе не се организира умът, докато не се организират сърцето и тялото ти тъй, че да бъдат гъвкави и във всеки момент да знаеш как да постъпиш. Да си бърз в решенията си.

Еднакви причини произвеждат еднакви следствия, противоположни причини произвеждат противоположни действия. Индустите, които знаят тия два закона, изясняват ги с думата „карма“, закон за причини и последствия. Кармата може да бъде карма в прилив и карма в отлив, сиреч добра карма и лоша карма. На търговски език значи: да даваш и да вземаш. Даваш ли, това е отлив; вземаш ли, това е прилив. Онзи, комуто дължите, ще дойде при вас точно на падежа да ви покани да платите дълга си. „Падеж“ означава закон, който регулира нещата. Този закон се обуславя от длъжниците и от лицето, което има да взема.

Светът, в който живеете, е един разумен свят, но всички същества нямат еднаква мисъл. Всички те са свободни да мислят и да действат както искат. Но всички същества – от най-малките до най-големите – са отговорни. Има един закон, пред който са отговорни. И не мислете, че не сте отговорни. Както и да постъпвате, един ден все ще ви намери законът. Нали Писанието казва: „В съдния ден...“ Всякога има по един съден ден. Ще има едно голямо съдене на всички, когато няма да има нищо покрито, което да не се разкрие. И казвам: когато човек замине, тръгне за другия свят, тръгват и всичките му погрешки подир него. Сега вие нямате опитност от тези работи. И всичките ви добродетели, и добри мисли и желания – и те ще тръгнат с вас. И едните, и другите ще вървят. В едно уредено общество тези, които имат да ви дават, ще дойдат да ви дадат, а пък тези, които имат да вземат, и те ще дойдат като гости да похлопат. Само че първите ще се извинят, че са закъснели малко и ще се поизпотят, а пък другите, които имат да вземат, ще дойдат господарски. Ще кажат: „Как така, вие защо сте закъснели?“

От гледището на този кармичен закон, кой каквато погрешка види у другите, тази погрешка той сам трябва да я изправи. Ти, който си забелязал някоя погрешка у приятеля си, трябва да се постараяш да я изправиш. Ще кажете: „Как ще я изправя?“ Аз ще ви приведа един малък пример. При един евангелист, книжар във Варна, отива един млад момък да си купи книги. Книжарят му казва: „Преди време дойде един твой познат да иска пари назаем от мене, но и до днес не ги е върнал. Твоите приятели са такива.“ „Колко ти дължи?“ „Толкова.“ Той му дава парите. „Считай, че въпросът е уреден, аз и приятелят ми сме едно.“ И плаща всичкия дълг на приятеля си. То е благородство на характера. И ако някой почне да одумва някого, извадете кесията си: „Аз и приятелят ми сме едно“. А при сегашното ни разбиране много пъти вие казвате:

„Аз зная, той има тази слабост, той е нехаен малко, аз ще му поговоря да ти плати...“ Не, в тази школа животът седи малко по-другояче: ще отвориш кесията си, ще ликвидираш сметката и на приятеля си нищо няма да казваш. И ако вие приложите тъй закона, ще опитате другите резултати.

Това е за онези, които трябва да плащат, пък онези, които имат да плащат, образуват негативната си карма: един ден те ще изгубят своите добри приятели и ще останат сами да си изплащат дълговете, защото когато имат добри приятели, които да плащат дълговете и сгрешат, тогава по обратен път, провидението ще им даде приятели, подобни на тях и освен че няма да плащат, но ще ги натоварят двойно.

В съвременния свят слуги и господари, това е едно отношение на кармата, братя и сестри – това е друго отношение на кармата, майки и бащи, това са все отношения на кармичния закон, то са отношения на кармата. По степен бащата и майката са едно смекчаващо условие на кармата. Ученици и учители – същият закон, пак по закона на кармата те се събират. Онзи господар, ако насили 100 души слуги, за бъдеще те ще станат господари, а той трябва на 100 души да бъде слуга, за да се изплати. Питате: „Защо трябва да бъде слуга?“ Защото е искал да подчини съзнанието на другите хора, което не е позволено. Да подчини съзнанието на един човек, то значи да подчини Бога на себе си. А единственото нещо, което в света е невъзможно, то е това. Сега ще знаете, че и чувствата, и сърцето, и те се преобразяват, и умът се преобразява, както учат и теософите – висшият и нисшият манас, ниспето и виспето сърце на човека, или духовното и плътското – то са все полюси. Когато искате да обсебите нещо в чувствата си, вие създавате сами кармата. Щом искаш да обсебиш нещо – създаваш карма, щом даваш свобода, ти ликвидираш с кармата си.

Ще ви посоча един метод, по който например можете да се помирите с човек, когото не обичате. Ще намерите трето лице, което е обично на онзи, когото вие мразите; двама, които се обичат, имат подобие, имат и контрасти, затова имат и енергия, която може да се използва; това трето лице ще даде условията за помиряване. Този закон съществува, но вие не сте го схванали. Аз ще ви обясня, че това става и по обратен път. Момък се влюбва в някоя мома, която по някои свои съображения му отказва: момъкът намразва момата, защото тя не се е съгласила на женитба, а се е оженила за друг; ако тя, като се ожени за друг, роди момиче, момъкът, на когото тя е отказала, се влюбва в дъщерята и като я взема за жена,

първите се помиряват и по този начин разумната енергия взема права посока. Ако някой мрази някого, то е защото, според кармичния закон, този последният в миналото му е сторил зло, което го е спряло в еволюцията му и той иска по един или друг начин да си отмъсти; но първият направи ли го зет, даде ли му дъщеря си, той се помирява с него. Има и друг начин за помирение, той е следният: някой момък се влюбва в една мома, но тя се оженва за друг; момъкът се влюбва в сестра ѝ; ако и нея не вземе, влюбва се в третата сестра, защото, за да се помири, трябва да вземе една от трите.

Женитбите, които стават в този свят имат кармични причини. Кажете ми, защо даден мъж има стремеж към известна жена, и дадена жена към известен мъж? Защо някоя жена се оплаква от своя мъж, дори го мрази? Защо мъж говори зле за жена си? Вие за тия проявления в живота казвате: „Това са обикновени работи“. Не са обикновени, но са естествени работи, почиващи на закона на промените, който съществува в света. На всички, които ме слушат, енергиите са различно сложени.

Между хората не трябва да бъдеш нито много умен, нито много глупав, защото глупостта е пак закон кармичен, интелигентността е пак закон кармичен. Ако си много интелигентен, ще се движииш много бързо и ще дойдеш в стълкновение с другите; ако си много глупав, ще се движииш много бавно и пак същият резултат. Ще бъдеш толкова интелигентен, колкото всички около тебе. Сега ще си зададете въпроса: колко трябва човек да прояви своята интелигентност? Вие ще запазите своите сили за по-благоприятни условия. Щом има пред теб един трен с по-малка бързина, ти ще спреш парата си, а като няма препятствие напред, ще препускаш колкото искаш.

Във всички хора има една слабост – да им се казва това, което не е, да ги ласкаят, т.е. да им се казва лъжа. Христос казва, че на онези, които не приемат Словото Божие, наказанието ще бъде по-голямо от онова на Содом и Гомор. Може това да ви се вижда невярно, но в природата има един закон, който е неотменяем. Хората чрезмерно много ядат и пият и затова дохождат и страданията. По-малко ще бъде наказанието на тези, които не ядат месо. Всички нещастия се състоят в лакомията на човека: ще изяде една момичка от агънце, едно пиленце и т.н. И тъй, наказанията не са нищо друго освен изплащане.

Съществуват два закона: единият е закон за кармата, или закон за причини и последствия. Ти носиш страданията по неволя, т.е.

по необходимост; вторият закон е закон на свободата. Законът на кармата не признава никакво право, никаква култура, никакво щастие, никаква любов. „Кой прилага тоя закон?“ Вие го прилагате всеки ден, но и върху вас го прилагат. Вие хванете една кокошка, пипнете я тук-там да се убедите, че е угоена и туряте ножа на врата ѝ. Тя кряка, моли се, но не я чувате. Вие си мислите за хубавото ядене, което ще стотвите. Няма закон, който може да защити кокошката, няма съдия, който да ѝ отдаде правото. Мислите ли, че като заколите кокошката, вие ще бъдете щастливи? От тоя момент започват вашите страдания, т.е. вашата карма. Ще кажете, че е писано, че Бог позволява на човека да се храни с месо. Това е човешко тълкуване. Има разлика между писаното и казаното от Бога. Бог е казал да се режат само сухите клони на дърветата, а хората сами си позволиха да режат и суровите клони, както и да изсичат цели гори. При това, ако изкорениш сухо дърво, на мястото му ще посадиш ново, младо дърво.

Сега всички се спъват в следното – някой казва: „Аз 20 години вече вярвам в Христа“. Ти няма да вкусиш сега от плодовете на тези 20 години, които си живял. То е за в бъдеще. Ти ще вкусиш плода сега на онова, което преди 20 години си живял. Това минало идва до тебе. Сега си станал добър, но миналото ти не е добро. Лошото трябва да изтече и после ще дойде ред за сегашните ти добри мисли, за сегашната ти любов, може би след 20 години, след 10 години, може би след една година. Сегашните ни добри мисли, сегашната ни любов ще дадат резултати в бъдеще. А пък сега трябва да ликвидираме с миналите мисли, желания и пр. Някога сме ги имали и сега вкуваме сладчината им. Всички хора, с които се срещаш, едни са добри, а други са лоши към тебе. Това е последствие от миналото. Някой те обира, ти си го обрал в миналото. Ако разбираш закона, ти ще бъдеш благодарен, че си се отплатил. Ти си биел и сега те набиват. Ликвидира се кармата.

При сегашните условия се изисква един разумен живот. Трябва една наука, с която да се ликвидира миналото не само на отделните хора, но и на народите. Законът е същият. Един народ трябва да ликвидира със своето минало. Цялото човечество и то има карма, с която трябва да ликвидира. И Христос, когато дойде на Земята, учеше този закон. Как може да се ликвидира миналото? Може само по три начина: само чрез закона на любовта, закона на мисълта и закона на доброто може да се ликвидира кармата. Това е цяла една школа. Хиляди години сме живели и хиляди години ще живеем, докато се ликвидира.

Някои хора ни са симпатични по кармичния закон. А някои

хора не ни са симпатични пак по същата причина. Ние трябва да се издигнем над този закон.

Когато се натъкват на злото в света, хората казват, че това е кармата им, това е лошата им съдба, която не могат да избегнат. Какво представя кармата на човека? Кармата е бомба, заровена в земята, която те разравят и започват да изследват. Бутнат ли я не намясто, или изпуснат ли я на земята, тя веднага експлодира. Дойдете ли до някоя бомба, вие трябва да бъдете внимателни, да я заобиколите, да не я пипате. Много бомби има човек в себе си, които не трябва да пипа. Докато не ги пипа, той е добре. Пипне ли ги, кармата се проявява. И грешният, и праведният имат бомби в себе си. Разликата между тях се заключава в това, че грешният постоянно пипа своите бомби, а праведният ги заобикаля.

За да се справите с кармата си, вие трябва да желаете доброто, щастието на всички хора. По този начин вие повдигате себе си, а същевременно помагате на ближните си, както и на цялото човечество. Това значи да изгълни човек Волята Божия. Следователно, когато някой прави добро на своя ближен, той има предвид да изгълни Волята Божия. Щом изгълни Волята Божия, и той се радва, и ближният му се радва. Когато изпълнява Волята Божия, човек е радостен и доволен от себе си. Престане ли да изпълнява Волята Божия, и радостта му изчезва. Когато говориш нещо на човека, говори му това, което е във връзка с Волята Божия. Дали му говориш добре или зле, щом е в съгласие с Волята Божия, то е намясто. Волята Божия се заключава във всяко нещо, което дава подтик на човека, което повдига и осмисля неговия живот.

И в сегашния живот още, щом човек съзнае своите погрешки, лесно може да обърне обратния лист и да измени своите неморални действия в морални. Туй е кармичен закон. Щом съзнаеш, че туй, което си вършил досега, е несправедливо спрямо природата и почнеш постепенно да коригираш постъпките си, няма да се мине дълго време и животът ти ще се измени, ще се поправи.

Започнете да изправяте погрешките си. Не изправяйте погрешките, които хората виждат – изправяйте погрешките, които хората не виждат. Онези погрешки, които законът хваща и хората виждат, ти искаш – не искаш ще изправиш.

Казвам: когато започнете да изправяте малките, невидимите погрешки, за които няма закон, тогава никаква карма не се образува. От тия погрешки се образува кармата.

Когато направят погрешка спрямо тебе, ти прости. Това е закон на милосърдието.

Друг закон гласи: ако простиш, добиваш своята свобода. Иначе те свързват веригите на кармата. Когато някой ти направи пакост, а ти му пожелаеш нещо лошо, създаваш карма, която ще плащаш.

Закон е: чрез прощаване човек се освобождава от веригата на кармата и всички ограничения, които са го спъвали, отпадат. Чрез прощаването човек влиза в преддверието на любовта.

Писанието казва: „Който иска, дай“. Дай, когато имаш. Но когато нямаш, какво ще му дадеш? Кой трябва да услужва? Ние, които имаме Божественото благословение, ще дадем. Нямаш Божието благословение, не можеш да услужиш. Слутуване в света без любов е невъзможно. По закон е възможно. Законът ще те застави: имаш – нямаш, ще дадеш. На един, който дължал 10 000 таланта, господарят му ги простил. Но оня имал да взема 50 пенязя от някого, хванал го за гушата и го турил в затвора. Идват слугите и казват на господаря какво е направил. Господарят казал и него, и жена му да не ги пущат, докато не платят всичко. Това е закон.

Сега вие се занимавате с малките погрешки на другите. Господ ви е простил 10 000 таланта – големите погрешки, а ти срещнеш един брат, който ти дължи 150 лева и му казваш: „Дай ми!“ Погрешка имаш. Оставете сега. Прощавайте! Както Бог ви прощава, така и вие прощавайте. Казва: „Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не вменияваше греховете“. Вие, като се срещате с вашите длъжници, прощавайте им, примирявайте се, както Бог прави. „Не мога.“ То е по закона на кармата. Щом не можеш, то е законът. Законът ще те спре. Щом можеш, то е извън закона, и тогава можеш да служиш на Бога.

Казвате за някого: „Той си има карма, нека си я носи!“ Не, този цирей трябва да излезе от него, той има нечиста кръв. Аз мога да му дам един лек и да улесня неговите страдания. Този човек може да има една рана, но не я лекува. Ти казваш: „Карма е това!“ Не, аз като човек трябва да му помогна, да улесня неговата карма, да ми не малко по-лесно. И вие ще спазвате този закон.

Ако някой е лишен от мъдрост, да проси от Бога. Има един вътрешен, разумен закон, който е свързан със съществата на вярата. И ако човек спазва този закон и се ръководи от него, той ще може да разреши много въпроси, които го смущават, той ще може да подобри състоянието на своя ум и на своята памет. Съвременните хора не издържат в това отношение. Казват за някого, че имал силна памет. Ако наистина този човек има силна памет, нека каже къде сме се срещали с него преди 2 000 години. Ще каже, че това е от много далечно минало. Питам: как може да се нарече тогава силна

памет тази, която не може да помни неща, станали преди 2 000 години само? Значи ние трябва да възкресим в себе си красивата памет на доброто, та като срещнем един човек, веднага да си обясним защо го обичаме или защо имаме неразположение към него. Ако го обичаме, трябва да си припомним всички обстоятелства на миналите животи, които ни свързват с тези хубави чувства; или пък, ако имаме неразположение, да си спомним всички обстоятелства, които са създали това неразположение и да разберем как можем днес да поправим тези отношения. С такава силна памет човек ще може да изправи не само своите лоши отношения с хората, но ще може да помогне и на другите. Красивото в религиозния, в духовния живот на хората е да се отвори живота на миналото, на настоящето и на бъдещето, т.е. да можем едновременно да живеем в миналото, в настоящето и в бъдещето.

В природата има един закон, който отбелязва прогреса, как живеете. И от този прогрес зависи вашето бъдеще. Индусите досега са изучавали само едната страна, наричат я карма. Но кармата, това е законът за ленивите ученици. Всички ония лениви ученици искат да знаят кои са кармичните причини, за да се случва нещо лошо. Като се случи нещо добро, то какво е? То е пак кармично. Кармата аз считам в тази смисъл за тъмнота, дихармата – за светлина. Всички ония постъпки, желания, мисли, които са в тъмнина, тях ги наричам лоши условия. Всички неща, които са станали в светлина, са добро. Доброто винаги в света представя светлината. Злото винаги представя тъмнината. Светлината гради, създава.

Когато любовта се проявява в човешкото сърце, човек е доволен от всичко. Всякакво смущение, недоволство, недоверие изчезват. Човек се чувства богат, разположен, готов да уреди отношенията си с всички свои неприятели или кредитори. Когато придобие любовта, човек влиза в своята добра съдба или „дихарма“. Щом изгуби любовта си, той отново се връща в кармата си – закон за причини и последствия. При това положение човек се натъква на неприятелите си, на болести и нещастия. Той се вижда заобиколен от всички страни с мъчнотии и неприятности, с които сам мъчно може да се справи. В тези трудни моменти на неговия живот идат приятелите, за да му помогнат. Тук се проявява законът: който обича, никога не може да измени на любовта; който ви разлюбва, никога не ви е обичал – следователно той никога не може да ви възлюби. Това е аксиома, която всички са опитали.

Въз основа на тази аксиома казваме: веднъж Бог възлюбил човека, никога не може да го разлюби. Ако го разлюби, това значи да

измени на Своето естество. Невъзможно е Бог да измени на естеството Си! Бог е Любов, вследствие на което никога не се изменя. Кажете ли, че Бог се е изменил към вас, причината е в самите вас, които сте турили бент на Божията Любов. Махнете бента, за да се прояви любовта. Без любов никакви постижения не можете да имате. Ще каже някой, че не е дорасъл още за любовта. Това е друг въпрос. Важно е човек да се зачене. Важно е от каква майка и от какъв баща е заченат.

Казвам: първоначално човек е бил чист в своите мисли и чувства. Питам: кои са причините, поради които днес човек се е опетнил? Някаква сила от външната природа се е намесила в живота на човека и го е отклонила от правия път. Веднъж той се е отклонил – няма нищо лошо в това. Лошото е, ако той не учи и не се ползва от опитностите, които придобива. Само така човек ще може да черпи знания. Само чрез страдания той ще придобие мъдрост и знания. Любовта е път към вечно тържество, но за да не злоупотреби човек с нея, преди всичко той трябва да мине по пътя на скърбите и страданията. Някой казва: „Аз търся истината“. За да се добере човек до истината, той трябва да научи закона на самоотричането и така ще разбере законите на великата Любов. В това отношение човек трябва да чувства, че животът на всички хора е негов живот, знанията на всички хора са негови знания. Казвате: „Мъчно е да се постигне това нещо“. Христос казва: „Обичайте врага си!“ Съвременните хора, обаче, намират това нещо за невъзможно. Когато Христос е изказал тази велика идея, Той нямал предвид сегашните ограничени разбирания на хората, нито пък разбиранията на хората от тогавашните времена. Съвременният човек казва: „Как е възможно да обичам онзи, който ме е обрал, който ме е онепастливил? Или как е възможно да обичам онзи, който е убил всичките ми деца? На такъв човек ще тегля един куршум и нищо повече.“

Идеята, която вложил Христос в мисълта „обичай врага си“, има съвсем друг смисъл. С това Христос е подразбирал следното: само добрият човек може да обича своя враг, защото той е безсмъртен. Кой каквото му направи, той остава незасегнат. Следователно злото, което някой иска да причини на праведния човек, се отнася пак до самия него. Ако един грешен човек се опита да убие някой праведник, по никой начин не може да го убие, но причинява вреда сам на себе си. Този човек сам опетнява своя живот. Грехът, който лежи на съвестта на съвременното човечество се дължи на това, че ръцете му са оцапани с кръв. Анатомически и физиологически съвременният престъпник е деформиран: пръстите на ръцете му са скъсени, главата му отзад е сплескана, а при ушите чрезмерно широко

ка, челюстите му са издадени напред, ушите му са деформирани – с една дума такъв човек прилича на звяр.

Някой казва: „Аз ще убия еди-кого си, ще му отмъстя и никой няма да знае за това мое престъпление“ – така си мисли той. Всяко убийство, извършено от когото и да е, оставя своите белези. Друг казва: „Аз и да убия някой човек, ще отида в църква при свещеника, ще се изповядам и греховете ми ще се простят“. Никой човек не може да прощава греховете на престъпника за убийство. Само Бог е в сила да заличава греховете на когото и да е. Не заличи ли Бог греховете му, той ще носи за вечни времена епитимия. Ще кажете: „Кой може да ни налага епитимия?“ Разумната природа върши това. Когато види, че някой човек върши престъпления, тя го поставя в затвор и едва след четири поколения той може да изкупи своите грехове и да излезе от този затвор. Въпросът сега седи в това, как да се изкупят престъпленията и греховете на съвременното човечество. Всеки за себе си ще търси съответен начин за изкупление, обаче никой не може да се освободи от плащане.

В окултната наука съществува следният закон: любовта не вижда погрешките, тя е снизходителна, прощава, но не плаща всички дългове. Тя може да плати само половината от дълговете на хората, а другата половина те сами трябва да си изплатят.

Ще кажете, че Христос изплати голяма част от дълговете на човечеството. На времето Христос направи това, но от 2 000 години насам човечеството забърка такава каша, че Той вече се отказва да плаща за него.

Закон е: ако помагаш на един човек, който има тежка карма, трябва да страдаш заради него.

Има един вътрешен закон в природата, според който, когато човек иска да изправи грешките на хората, всички тия грешки се натрупват на неговия гръб.

Законът за кармата е строг закон. Кармата преследва човека най-малко до четири поколения, докато изплати всичките си дългове. Какъвто е законът за кармата, такъв е законът и за дихармата. Това, което Бог е определил за човека, векове да минат, той ще го получи. Обещанията на Бога всякога се реализират.

Всички, които следват правия път в живота, трябва да имат готовност да изправят погрешките си. Това значи: всички трябва да бъдете готови да развържете възела, който сами сте направили. Ако не искате да го развържете, ще се върнете при него. Възлите са последствия на вашето минало. Атавизмът не е нищо друго, освен

натъкване на тия възли от миналото. Като се натъкне на някои от тия възли, човек същевременно се натъква и на ред противоречия, които го ужасяват. Мнозина обясняват тия възли със закона на възмездиято или със закона на кармата, но каквито обяснения и да се дават, в края на краищата някои от възлите остават неразвързани. Няма ли някакъв начин, по който човек да се развърже напълно? Има един начин – той е законът на любовта. Като живеете по този закон, вие ще се развържете напълно. Това значи: вървете в правата посока на живота, която води към ония възли, които сами някога сте вързали. Щом дойдете до тях, вие ще заплатите на господаря си всичко, каквото му дължите, а той ще ви освободи. Казвате: „Нали човек има свободна воля? Нали е свободен да прави каквото иска?“ Свободата на човека се заключава във връзването и развързването. Свободен е само онзи, който може съзнателно да се връзва и развързва.

СЪДБА

Сполуките и несполуките в живота се обуславят от един вътрешен закон. Например колко кораба трябва да потънат през една година е точно определено. Всичко е изчислено математически. Колко деца трябва да се родят и умрат през годината – и това е точно определено. Също така е определено колко време трябва човек да яде и колко време да не яде. (...) Освен това точно определено е колко хора ще свършат училище през известна година. Това са тънки наблюдения, които човек трябва да прави. Дръжте статистика и ще видите колко е верен този закон. Има точно определени математически формули, които регулират този закон. Това не са мои твърдения, но резултати на този вътрешен математически закон, който действа в природата.

Сега вие седите и мислите да отидете при един гадател да ви каже, дали тази година ще бъде за вас щастлива или нещастна. Какво ще ви каже този гадател? Една година може да бъде щастлива за България, нещастна за Сърбия, или щастлива за Франция, нещастна за Германия, или щастлива за Америка, нещастна за Индия. Благото в света не е еднакво разпределено. Благото се разпределя периодически според състоянието на Слънцето. Съвременните астрономи искат поне донякъде да отгадаят на какво се дължи това разпределение на благото, но не могат да разберат. Американските астрономи изнасят една теория, според която щастливите

години зависят от петната на Слънцето. Когато на Слънцето има повече петна, и годината е по-щастлива; щом петната се изгубят, и годината не е толкова щастлива. Но това са само предположения, хипотези, не са още научни истини. Едно съвпадение е това, че когато има петна на Слънцето и годините са по-плодородни, а когато петната изчезнат и плодородието намалява.

Например след 2 години ще настане една малка крива в плодородието. Дали е така или не, ще видите след 2 години. Това не е едно предсказание, но периодически в природата съществува един закон, според който благата се разпределят. Този закон има отношение и към органическия живот. Известни епохи във вашия живот могат да бъдат щастливи, а известни епохи могат да бъдат нещастни. Това зависи от вашето слънце. Всеки човек има едно слънце в себе си, от което зависят плодородните и неплодородните години в неговия живот. Това, което съществува в големия свят, съществува и в малкия свят. Каквото представя нашето Слънце в Слънчевата система, такова нещо представя слънцето и в човешкия живот. Значи всеки човек има едно слънце, което определя щастливите години в живота му. Това слънце някои наричат „дух на човека“, но аз употребих думата „слънце“ за онова животворно слънце, което носи всички блага на човека и способства за развитието на неговите способности и чувства. Успехът на човека зависи от неговите дарби и способности.

Представете си, че аз съм посял едно житно зърно и уповавам на него. Вие не посявате нито едно, но вземате един лотариен билет, дето има шанс да изтеглите 1 милион. Аз, който съм посял, имам право да посея 50, 60, най-много 100 зрънца. Кой е спечелил повече в дадения случай? Аз със 100-те зрънца в 30 години ще бъда най-богатият човек в света. А с билета 20-30-100 години може да минат, докато дойде милионът. Със 100-те зрънца ще бъда най-богатият човек на Земята, няма да има друг богат като мене с житното зърно. За предпочитане е да сееш едно житно зърно и да вярваш в него, отколкото да вземеш един лотариен билет и да не вярваш, че ще ти се падне. Едното е реално, другото е относителна реалност. Там има закон на вероятностите. Затуй разчитайте на малките добродетели във вас, които са реални, не на относителните добродетели. И те помагат, но те спадат към закона на случайностите.

Никога не разчитай на неща, които не са в твоята възможност. Например ти отиваш на планината. Някои приятели са отишли там, запалили са огън, ти отиваш като гостенин. Не. Вземи кибрит,

вземи си и бакраче, тенджерката си носи и хлебец носи. Носи си всичко онова, което ти е необходимо, че ако няма никой, запали си огъня. Ти всякога си имай наум, че сам ще си донесеш вода, че сам ще си запалиш огън, а пък ако намериш запален огън и вода готова, то са изключения. Ти не поставяй живота на изключенията. Най-умните хора имат изключения някой път. Те са привилегии само за най-умните хора. А пък за онези, които не разбират закона, идва разочарованието. Ти очакваш това, което не могат да ти дадат в дадения случай. Ти не очаквай нищо. Ти уповай на онова, което Бог е вложил в тебе. А пък ако дойдат хората да съизволяват в това, което искаш, то е вече едно съчетание, аз го наричам едно изключение. Изключенията в живота не са правила. Правило е: разчитай на онова, което е в тебе!

Случайността е закон на рационалните числа. Следователно случайността е рационално число, което е извън границите на земния живот. Случайността е движение, което не се определя от законите на Земята. Тя излиза от орбитата на Земята, но същевременно влиза в нея, както дадена отсечка излиза от една линия и пак влиза в нея. Отсечката излиза от орбитата на някоя линия, а вие казвате за нея, че тя случайно е попаднала в дадената линия.

Казвате: „Какво трябва да правим, за да запазим своето равновесие?“ Дръжте в ума си великия закон на разумността, според който всички неща в природата се извършват по строго определен, последователен път. Знайте, че невъзможно е да ви постигне в живота нещо, което не е предвидено.

Даваш – ще ти се даде. Този закон е абсолютно правдив. Той е наречен „закон на всемирното изобилие – опуленс“.

Съвременните хора трябва да знаят, че в битието съществува един велик закон, наречен „опуленс“ – закон за възможности. Окултистите го наричат закон на радости и на скърби, на щастие и на нещастие, на ученост и на невежество, на богатство и на сиромашия, на здраве и на болест. В кое от тия положения ще се намери човек, това е строго определено – зависи от работата, от усилията на човека.

Ще ви обясня какво нещо е законът на опуленс. Законът на опуленс казва, че условията или най-хубавите елементи, или най-хубавите средства за вашия живот са вложени някъде в България, или във Франция, или в Германия, или най-после някъде в Америка и вие трябва да отидете точно навреме на това място да си ги вземете, не трябва да отидете преждевременно, защото ще чакате, но не трябва и да закъснееете.

Ако търпиш, ще дочакаш времето на онова, което трябва да дойде при тебе. Ако бързаш или отлагаш, и в двата случая ти не разбираш. При търпението трябва да си спокоен, за да разбереш ония закони, по които нещата може да дойдат.

Едно се иска от човека – устойчивост. Така той може да постигне своите желания. Има закон, чрез който каквото пожелаеш, става, но трябва да бъдеш готов да носиш и последствията. Този е законът на опуленс. Ще приведа един пример. Това се случило в Америка. Един човек се нуждаел от 10 000 долара. Той държал тази мисъл постоянно в ума си. Всеки ден очаквал да дойдат отнякъде тези пари. Определил ден и час, когато трябвало да получи парите. Дошъл определеният ден и час, но парите не получил. Крайно ядосан и разгневен на невидимите същества, че не изпълнили желанието му, той си купил билет и заминал за едно малко градче до Чикаго. Явила се голяма буря, ураган. Както се движел из града, от една съборена къща паднала голяма гредка и счупила крака му. Той паднал в безсъзнание. Като се събудил, видял, че е в болница. На възглавницата, до главата му имало един чек от 10 000 долара. Желанието му се изпълнило, но кракът пострадал. Със своето жестокосърдие той използвал неправилно закона.

Мнозина прилагат закона на опуленс в умствения си живот. Те искат на всяка цена да се приемат техните искания. Добре е това, но само ако то е Божествено. Преди всичко на първо място е Бог, Съзателят на цялата вселена. След Него идат възвишените същества, светиите, гениалните, добрите, талантливите хора. На последно място са обикновените хора. Някога може да се вземе под внимание и тяхното мнение.

Какво подразбирате под думата „съдба“? Влязъл си в едно училище, в отделенията, прогимназията или гимназията, или университета, или някое специално училище. Има известен курс, който трябва да минеш, известни ограничителни условия – трябва да минеш по този път, да се ограничиш, да се подчиниш на известен Божествен закон. Да кажем в тебе чувството на честолюбие или личните чувства са се развили чрезмерно. Господ иска малко да ги оглади, да ги постопи – много са се набрали. Той ще ти даде голямо изпитание. Някъде си развил чувството на честолюбие толкоз, че станал си скръжав, връзваш парите в 10 възела. Тогава ще започнат изпитанията – този те обере, онзи те обере. Искат да кажат: да се поотвори кесията малко. Някой път си станал много набожен, повече, отколкото трябва. „Прекален светец и Богу не е драг“ – тогава ще те подложат на изпитания. Ще стане тъй, че ще ти снемат дрехите. Ти трябва да бъдеш духовен човек, без да знаят хората.

Щом хората знаят, че си духовен, ти си на крив път. Ти да знаеш, че си духовен. „Духовен съм“ – аз мога вътре да разбирам нещата.

„Да благовествам!“ Благовестието почива на един разумен закон в света. Този закон е общ за цялото битие. Ако ти не схващаш битието на всички живи същества като едно цяло, и в школата да си, ти няма да имаш правилно понятие за живота. Всички живи същества съставят едно цяло. Сега аз не говоря за тия неща, които човек е създал, но говоря за онези, които природата е създала, аз говоря за онези неща, които Бог е създал.

Думата „Бог“ е непонятна за мнозина и затова те казват: „Ти вярваш ли в това заблуждение?“ Вие сте престанали да вярвате във външните идоли, но във вътрешните идоли още не сте престанали да вярвате. В духовния свят ние още сме идолопоклонци. Ние се кланяме на някой министър и казваме: „Той ще оправи България!“ Дойде някой цар, дойде някой генерал, ние вярваме в тях и казваме: „Те ще оправят България!“ Или: „Те ще оправят света“. Като проследите цялата история, вие виждате колко велики пълководци, колко философи, колко поети видни са идвали в света с цел да го оправят, но светът си върви по свой определен път. Светът е придобил нещо, но какво – не знаете. Има една промяна в света, която аз уподобявам на промяната, която става при съмването: от сутрин до залез Слънце става постепенно усиляване на светлината.

„И знаем, че Неговата заповед е закон вечен.“ (Ев. Йоана – 12; 50)

Понякоя път и аз се опасявам да говоря много за истината. Човек, когато говори, трябва съзнанието му да присъства, понеже не сте само вие, които ме слушате. Моята мисъл и чувства произвеждат известни пертурбации вътре в самата природа, могат да вървят или в хармония, или в дисхармония с нея, могат да вървят или към Бога, или вън от Бога и следователно можем да образуваме два процеса: единият процес, който разрушава, а другият, който гради. А процесът на разрушението води към смърт, в него няма никаква култура. Само процесът, който съгражда, е Божествен процес. И следователно, ако вие не сте готови да зачитате Божествения закон, във вас са заработили тези сили, които ще разрушат не само вас, но и от вашите деца, пари, къщи ни помен няма да остане след няколко поколения. Защо? Защото не сте разбрали живота си, не сте го съградили върху този велик закон, който определя каква може да бъде истинската форма на онзи живот, който е вечен. Сега вие ще вземете само отрицателната страна. Това не е догма, но показва как законът работи.

Този закон, Божественият, може да се изяви по три начина: като един механически закон – като колело, щом те хване с един зъбец, ще те разкъса. Може да му се молиш, но той няма съзнание. Обаче понякога пък при това колело може да има някое разумно същество, което го регулира, и ти като му се помолиш, щом те хване зъбеца, то спира движението на колелото. То ще ти каже: „По-далеч стой от колелото!“ Ние, съвременните хора, сме нахълтали в един свят, дето всички колелета са механически, без да има кой да ги пази. И всеки един, който минава покрай тия колелета, очите му трябва да бъдат отворени на четири страни. Излизаш от дома си, трябва веднага да бъдеш скачен с невидимия свят, умът ти да бъде скачен с Бога, в душата си да бъдеш изправен. Някои хора казват: „Няма нужда да сме скачени!“ Но на съвременните народи, които отстъпиха от този закон на разумност, подобри ли се животът? Какво ли не говориха, какви ли не комбинации правиха, какво ли не писаха, но не намериха онзи закон, чрез който този велик принцип би могъл да се изрази. Този принцип вътре в себе си не търпи насилие. Когато се изрази във всички форми, той ще действа за всички, но не може да има дисхармония.

Ние казваме: „Господ ще уреди света“. Хората от света казват: „Ние ще уредим света“. Други казват: „Управляващите ще уредят света“. Ние все чакаме да се уреди светът. Той се урежда постепенно, не че не се урежда, аз зная това, само че нашият живот, сегашният, индивидуалният живот до известна степен остава неуреден. Най-важното при сегашните условия е душата на човека.

В природата има един закон, помнете това: никой в света не може да ти отнеме правото. Щом Бог е определил да израстнеш, да направиш нещо, целият свят да е против теб, стига ти да не грешаш, то ще стане. Ти можеш да имаш хиляди неприятели, но всичко това ще се случи, което Бог е определил. Ако пък нещо не ти е определил, то ти и да се мъчиш, няма да ти върви. То е все едно да изринеш един метър сняг зимно време, че да ореш и да сееш. Ти ще прокопсаш и никой няма да те види.

Казвам: в света съществува една разумност, която се проявява навсякъде – и в животните, и в най-малките мушици, и в растенията, навред. Ако вярвате в този закон, вие ще имате вътрешна опитност, вътрешни способности, чрез които ще се ориентирате в живота си. Трябва да знаете, че всяко нещо, което се случва в живота ви, каквото и да е, то е за ваше добро. Не съжaliaвайте, че ви се е случило нещо, което не сте очаквали. Всяко нещо, което ви сполетява, след години ще донесе някакво благо за вас.

Дойде съмнението, съмняваш се, че работите няма да станат както ти мислиш. Работите ще станат тъй, както всички онези разумни същества, които са създали света, мислят. Този свят ще върви тъй, както те са го създали, не тъй, както вие мислите. Една машина върви по релсите, както онзи машинист е я създал, не както ние мислим. Ако ние спазваме законите, по които онзи инженер е я създал, тя ще върви, ако не ги спазваме, ще се зароди една дисхармония между нас и онзи, който е създал тази машина. Ние се намираме в едно тяло, което е толкова богато. Човешкото тяло е толкова богато! Като погледна на човека, казвам: какви богатства има, какъв замах е имал в миналото! Гледам, този човек е заспал и казва: „Колко съм нещастен“. Той си носи богатство на главата и не подозира, че има богатство. Той има едно отлично тяло, а при това казва: „Защо ми е това голо здраве?“

Ние не разрешаваме обществените въпроси. Този въпрос за обществения строй и благо на народите, той не зависи от нас, той зависи от законите на природата. И съвременните народи ще пожънат точно това, което са посели в миналото. Никой не може да ги избави от тази съдба. Сега може да се спрат само спирачките. Те ще пожънат точно това, което природата е определила. Ние не можем да се месим в нейната работа. И да се месим, ние не можем да вземем участие. Какво участие можем да вземем в движението на Земята? Или какво участие може да вземем в движението на Слънцето? Или в това колко светлина и топлина да изпраща Слънцето? Слънцето ще изпрати толкова светлина и топлина, колкото то иска. И Земята дава толкоз плодородие, колкото тя иска, а не колкото ние искаме. Някои от хората мислят, че могат да я направят плодородна. Даже сега Земята е доста изтощена. Онази част от почвата, която трябва да произвежда блага, е почти изтощена.

Законът за сполуките в живота има две страни. От човека зависи коя от двете страни ще хване. Мнозина изискват от живота или природата всичко. Те очакват всичко наготово. Други пък работят, правят усилия и по този начин предразполагат природата да им даде това, което са заслужили. Първите седят на едно място, нищо не работят, никакви усилия не правят, а след това се чудят защо нещата не стават тъй, както ги желаят. Те постъпват според разбиранията на турците, които казват: „Ако е късмет, на крака да ми дойде!“ Правило е: всеки сам да се стреми да постигне своите копнежи и идеали. Христос каза на Лазар: „Лазаре, излез вън!“ След това Той застана пред гроба и следеше какво ще направи Лазар. Трябваше ли Лазар да чака да дойдат хора да го дигнат за ръцете и

краката и така да го изнесат вън? Ако очакваше на хората, Лазар и до днес щеше да лежи в гроба. Сега и вие се намирате при неблагоприятни условия в живота и Христос казва: „Излезте вън!“ Трябва ли, след като чуете тези думи, да кажете: „Господи, извади ме от гроба, извади ме от неблагоприятните условия на моя живот“. Кой извади Лазар от гроба? Той сам излезе. Други го туриха в гроба, но той сам излезе вън. Значи други ще ви поставят в мъчнотиите, а вие сами трябва да излезете от тях. Ако очаквате на онзи, който ви е поставил в мъчнотиите, той сам да дойде и да ви извади от тях, дълго време ще чакате. Чуete ли гласа на Христа, Който ви казва да излезете вън, веднага излезте.

Закон е: каквото ти казва Господ отвътре, прави го и работите ти ще се оправят.

Щом Бог е на твоя страна, ти си напълно осигурен. Той е всякога на твоя страна, ако ти изпълняваш закона Му. Ако не изпълняваш закона Му, ти не можеш да разчиташ на Него. Ако Той не е на твоя страна от единия до другия край, ти ще фалираш. Дали това е човек, ангел, божество или друг някой, всеки ще претърпи фалимент. Няма в историята случай някой, който се е опълчил против общия закон в живота, да е завършил добре.

Природата е взела предвид всички разумен живот. Тя е взела в съображение всички препятствия, които може да се случат във вашия живот. Ако някой човек върви по разумните пътища на природата, или на научен език казано – ако върви по ония пътища, по които Бог е устроил света – думата Бог вземам в най-хубавия смисъл, като разумен принцип, който работи във всички хора, ако този принцип работеше във всички хора, нямаше да има никакви противоречия. Ако всички хора, както вярват в Бога, така изпълняват и закона Му, нямаше да има никакви противоречия.

Това е Словото за днес: дайте свобода на Господа в своята душа! И когато почва да ви говори Той отвътре, слушайте Го! А отвън вие приемайте и прилагайте. Отвътре Господ да действа. Това е правилният израз на живота. Това е новото учение. То е учението на Духа. Това е елементарната стъпка. То е първата стъпка, която трябва да вземете и да работите. Едно правило, в което трябва да се вслушате. Всеки трябва да има едно ново знание, едно ново приложение. Това не може да се обясни с правила. Тогава пред вас ще се открие един нов свят и работата ви ще стане радостна и весела. И ще знаете вашите близки, които са умрели, къде са тогава, ще знаете даже какво е положението им, какво има в онзи свят. Този закон е верен. В него няма промяна.

Истински духовен човек е този, който разполага с голяма интелигентност и култура, вътрешна и външна; той предвижда неща, които ще се сбъднат най-малко след 20-30 години. Няма събитие в живота, което може да го изненада. Ако е търговец, той предвижда колко стока му е нужна. Той никога не взема повече стока, отколкото му трябва. Неговият актив и пасив винаги се уравновесяват. Той не разчита на вероятности, на щастие, но винаги уповава на онзи велик вътрешен закон, който работи в битието. Който не се ръководи от този разумен закон, той казва: „Човек е слаб, не може да не греши, но понеже Бог е милостив, ще му прости“. Не, Божията милост няма никакво отношение към греховете на хората. Божията милост е последният пункт, на който човек може да се опре.

Бъдещата хигиена изисква хора с развити чувства, по вътрешен път да познават каква храна да употребяват и отде да я приемат. Кажете ли ви нещо отвътре да не ядете известна храна, или да не отивате в известна гостилница, слушайте този глас. Не го ли послушате и влезете в гостилницата, в която ви се забранява да влизате, вие ще изпитате голямо неразположение. Вслушвайте се във вътрешното си чувство, което всякога ви подсказва какво да ядете, къде да отидете, с кого да дружите и т.н. Има гостилничари, които не влагат добри енергии в яденето. Ядете ли тяхната храна, непременно ще се разстроите.

Този закон има приложение навсякъде в живота. Отиваш в магазин да купуваш нещо, вслушай се в своето вътрешно чувство – имаш ли разположение към човека, от когото купуваш. Свързвай приятелство с хора, към които имаш добро разположение. Срещнеш ли човек, който произвежда някакво вътрешно противоречие в тебе, не свързвай приятелство с него. Не произвежда ли никакво противоречие в тебе, имаш ли разположение, свържи приятелство с него и не се страхувай – този човек ще остане верен през целия ти живот. Следователно не свързвай приятелство с човек, който произвежда стягане на сърцето и противоречие в ума. Защо е така, не питайте и не правете опит да се пресилвате, да преодолявате това чувство.

Аз мога да ви дам два закона, с които да проверявате нещата. Всеки от вас може да провери дали известна истина е права, или не. Как? Когато искате да направите някаква връзка с някой човек, в каквото и да е отношение, запример да купите заедно къща, да направите една търговска сделка, или да станете учител някому, ако усетите вътре в себе си едно спокойствие, с този човек можете да вършите работа безпрепятствено. Вие ще можете да разчитате

на него. Опитайте това нещо! Ако пък този човек не може да свърши вашата работа, вие ще усетите една вътрешна тъга, като че нещо стяга сърцето ви. Какво показва това? Че този човек няма да устои. Това е не защото той има зла воля, но толкова може. С това стягане на сърцето, природата иска да каже, че условията в живота ви, всичко така ще се стече, че няма да успеете. Тръгнете на път, но сърцето ви се стяга – не тръгвайте. Ако искате да знаете дали туй, което ви говоря, е истина или не, вижте, ако нищо не стяга сърцето ви, приемоте я, изучавайте тази истина, но ако сърцето ви се стяга, не я приемайте, аз не ви я налагам. Тогава изучавайте Библията, изучавайте учението на хората, които са живели по Бога.

Има един закон, който трябва да проверите в себе си. Всякога, когато попаднете в едно хармонично състояние в живота, вие чувствате една приятност. Да кажем, че сте в много неблагоприятни условия, но почувствате една малка радост, като че нещо хубаво е станало. Ще се променят условията. Не че нямаш данни – все имаш известни данни, но ти чувстваш тази промяна, която ще дойде. Както барометърът схваща. И в човека има един психологически барометър, а пък някой път е обратното: при най-голямото щастие, което имате, има нещо, което ви безпокои. Казвате: „Струва ми се, има нещо да стане. Безпокоя се.“

Ти можеш да мислиш каквото искаш, то е твоя работа. Но за да влезеш във връзка с природата, трябва да разбираш нейното време, което е определено. Ако спазваш нейното време, тогава ще получиш каквото поискаш. Но ако ти нареждаш както си искаш, тогава нищо няма да получиш. Съществува един вътрешен закон, той е следният. Да допуснем, че сте студент. Вие сте вкъщи и не ви се ходи в университета и не можете да решите дали да идете, или да не идете. Ако във вас има един непреривен импулс да отидете, не отлагайте. Ако има непреодолимо желание да идете, идете. Но ако във вас се зароди борба дали да идете или не, не оставайте вкъщи. В единия случай отидете в университета, а във втория случай идете по друга работа, но не оставайте вкъщи. И в двата случая ще имате печалба.

За да предсказва нещата, човек трябва да има голяма досетливост: умствена, сърдечна и волева. Няма случай, когато човек предприема нещо и невидимият свят да не го предупреди. Но той трябва да бъде много чувствителен, да възприеме предупреждението. По който и да е начин, той непременно ще бъде предупреден: било чрез вятъра, било чрез облаците и т.н. Тръгваш някъде, но дойде ти наум, че си забравил нещо и се върнеш. Щом се вър-

неш, знай, че работите няма да се наредят добре, непременно ще има някаква спънка. Тръгваш някъде на гости, но излиза вятър, който духа пред лицето ти. Не отивай, няма да намериш своя познат вкъщи. Ти можеш да отидеш пак, но само да провериш предсказанието. Ако отидеш и съжالياваш, че си отишъл, ти нищо не си разбрал и научил. Ще знаете, че от невидимия свят всякога предупреждават човека. Някой вземе един лотариен билет, но не знае дали ще спечели. „Ама аз вярвам.“ Това не зависи от твоята вяра. С вяра само ти не можеш да заставиш хората да теглят билет за тебе, който да печели. Има един закон, според който е определено на човека да спечели, или да не спечели. Ако някому е определено да спечели, още като купува билета, той изпитва една пълнота и в ума, и в сърцето си. И той положително знае, че ще спечели. Някой си въобразява, че ще спечели и то 1 милион, но с въображение нищо не се нарежда. В края на краищата той вижда, че нищо не печели.

Печалбата се обосновава на един вътрешен закон, според който нещата се определят да станат, или да не станат. Като погледнете ръката, лицето, челото, главата на човека, навсякъде е написано кой какво може да спечели и колко може да спечели, кой какви възможности крие в себе си за своето подигане. Колкото и да желае, човек не може да постигне всичко, което живее в неговата душа. За да постигне всичките си желания, той трябва да е роден гениален, с условия на гениален човек. А всички хора не се раждат гениални. Човек крие в себе си възможности за бъдеща гениалност, но при дадените условия той не може да ги прояви. Всички тия възможности в него не са събудени.

Туй, което Бог изисква от нас, е да живеем по любов. Невидимият свят е сит на всички безразборни мисли, безразборни чувствания и безразборни постъпки. Нашите мисли се отразяват в онзи свят и произвеждат цели пертурбации и там почти са на мнение, там законът е издаден, че света ще го накажат. Не с потоп, но с огън ще се накаже. Къде ще се скриете? По на 25 метра се крият от задушливите газове и от бомбите. Ако Земята се разтопи на 25 метра, къде ще се криеш? Огънят ще дойде. Тогава какво ще стане? Криене няма. Като дойде тази топлина, какви трябва да бъдете, какво ще остане от вас, кажете ми? Туй ще го видите. Като го опитате, да ви дойде на ума, да кажете: „Вярно е“. Всички трябва да бъдем тъй готови, като онези трима младежи от еврейската история: като ги хвърлиха в пещта, не горяха. И вие, като влезете в огъня, да не може да ви гори. Ние сме в пещта, има един огън, на

който горим. Някои от вас са доста изгорели, доста е нажежена пещта. Всеки, като излезе от пещта, мирише. По-добре да бъдем в пещта, без да горим. Огънят е започнал. Туй разстройство на нервната система, то се дължи на този вътрешен огън. Разстройството на нашите мисли и чувства се дължи на този огън, който иде и разстройва всичко. Онези, които вървят по Божия път, за тях този огън ще бъде едно благословение. Онези, които не вървят по Божия път, огънят ще бъде за тях страдание.

Ти можеш да провериш дали твоята любов е безкористна, или не. Ако любовта ти е безкористна, ти ще се радваш на щастieto на онзи, когото обичаш. Той може да се подигне до най-високото положение, но и когато слезе най-ниско, ти пак трябва да му се радваш, и като осиромашее, пак трябва да му се радваш. Човек ни най-малко не трябва да изменя своите чувства от външните условия. Може ли така? Ако аз съм богат човек и обичам едного, който осиромашава, може ли той да остане сиромаш? При това положение аз ще му помогна и той пак няма да бъде сиромаш. В този случай аз ще бъда за него провидение. Ако разбираме живота и любовта по този начин, в прав смисъл на думата, ние всякога ще бъдем едни за други провидение. Тогава вашите близки, макар и да пропадат някога, в очите на своите ближни всякога ще виждат провидението. Така трябва да се постави практическия живот на Земята. Това правило трябва да се постави в живота и по него да се създаде бъдещето общество. Този закон вие досега не сте прилагали.

ЗАКОНИ ЗА ЦЯЛОТО

ЧАСТИТЕ И ЦЯЛОТО

Един закон има в природата – закон на единство, една мярка – единицата, една причина – Първопричината на нещата. В закона на единството е и законът на множеството. В единицата мярка се включват всички останали мерки. В Първата Причина се крият всички причини.

Реално е това, което свързва всички свои части в едно цяло. И когато ние говорим за Бога като принцип, като Любов, ние разбираме туй, което свързва всички живи души в едно цяло, без то само да се изменя и променя.

Закон е: великите неща се смаляват, а малките растат и се увеличават. Ето, вселената ни се изявява по пътя на смаляването, а ние я изучаваме по пътя на увеличаването. Например първоначално Слънцето е заемало грамадно пространство, но постепенно материята му се е сгъстявала, докато се оформи в сегашния си вид и форма. Така са се оформили всички планети. Сега ние разглеждаме вселената с нейните слънца и планети физически, външно, но ако я разгледаме като живо тяло, като жив организъм, ще имаме друга представа. Докато разглеждате нещата физически, вън от съзнанието, картината ще бъде една. Мозъкът, дробовете, стомахът от една страна, и костите, мускулите – от друга, нямат своя мисъл. Те не могат да мислят, но са в зависимост от мисълта на цялото. Има нещо в човека, което мисли, направлява и държи всичко в изправност. Това е висшето съзнание в човека. То обгръща несъзнателното. Докато висшето съзнание е в човека, той е жива душа, расте и се развива. Щом това съзнание го напусне, той престава да расте и се разпада на безброй частици.

В природата съществуват два велики закона, неизменни, общи за всички същества. Единият закон е законът на абсолютната свобода, другият – законът на абсолютното ограничение. Никой не може да ги избегне. Когато човек постъпва разумно, той е в закона на свободата, никой не може да го ограничи. Когато постъпва неразумно, той е в закона на ограничението, там никой не може да му помогне. Защо е така, не питай. Досега никой не е отговорил на въпросите: защо хората се раждат и умират, защо вярват и не вярват, защо ядат, защо се радват и скърбят. Много обяснения се дават на тия въпроси, но никой не може да обясни как радостта се

обръща в скръб, любовта – в омраза. Но това не може да унищожи човека. Това е самочувствие. Така се дохожда до идеята, че цялото не може да се разложи на своите части. То може само да се проявява, но не може абсолютно да се разложи на своите части. И човек не може да се разложи. Той може само да се проявява и така частите се проявяват поотделно. Проявяването става в добро и зло, а също и съединяването става в добро и зло. Не говоря за химическото съединяване, дето отделните елементи представят нещо различно по свойства от цялото. Двама души, мъж и жена, могат да се съединяват, за да извършат една работа. За да се осмисли земния ви живот, абстрахирайте се от сегашните си разбирания.

Частта съдържа свойствата и силите на цялото.

По-високото всякога се изразява чрез по-ниското или нисшето всякога служи като израз на висшето.

Христос казва на онези, които са повярвали: „Ако устоите в Моето учение, тъй както Аз ви казвам истината, ако вие познаете истината, тази истина ще ви направи свободни“. При сегашните условия се изисква една наука, която произтича от истината, понеже върху истината е съграден целият космос, всички велики закони, които сега съществуват, всички неизменни форми, които съществуват в света. Целият космос е съграден по образа на истината. Вие не можете да разберете небесните тела, вие не можете да разберете техния живот, вие не можете да разберете Земята, растенията, светлината, ако не познавате този вътрешен закон. Можете да четете книгите на учените хора, ще се намерите в голямо противоречие: те считат, че човек седи по-високо от природата. В някои отношения са прави. Ако човека вземат за едно божество, да, но човек е едно проявление на Бога. Ако човек е проявление на природата, той не седи по-горе от природата. Но в едно отношение тя седи малко по-горе от него. Защото под думата „природа“ се разбира съвкупността на всички онези разумни същества, които работят в света. Тогава може ли един човек да седи по-високо от всички тези разумни същества? Следователно това е разумното в света. Аз не говоря за онази механическа природа, на която можеш да се молиш и тя да не слуша, но за природата, която е отзвук на Божественото.

Аз не искам да внасям раздвоение в ума ви. Не искам да кажа, че полутоновете не съществуват. Например вие вземате ябълка и я делите на 2 половинки, 2-те половинки делите на още по 2 – стават 4 части. Раздвоена ли е ябълката? Тя е разделена на четири части. Всяка отделна част представя нещо цяло, със същите свойства

на цялата ябълка. Като разглеждате потока, виждате, че природата го е разделила на няколко съвършено независими части, които заедно съставят една единица. Каква е разликата между частите и цялото? Цялото е всякога по-голямо от частта; частта може да бъде равна на цялото, но в повечето случаи е по-малка от единицата. Следователно миньорната гама е част от цялото. Защо? Защото е съставена от множеството и слиза надолу. Цялото нито слиза, нито се качва. Само частта може да слезе и да се качи.

Закон е: частите слизат и се качват, но цялото никога не се качва, нито слиза. Въз основа на този закон ще дойде ден, когато клетките на главата ще слезат в краката, а клетките на краката ще се качат в главата. Това може да стане след хиляди години – не е важно. В природата съществува абсолютно равенство. Най-високостоящата клетка може да заеме най-ниска служба. И обратно: най-нискостоящата клетка може да заеме най-висока служба. В природата всяка работа е важна. Стомахът, който се занимава с долни работи, пръв опитва благата на живота. Доста време трябва да мине, докато мозъкът опита нещо от тия блага.

Мнозина питат: „Защо много недостойни хора първи опитват благата на живота и при това в такова голямо изобилие?“ Те са в стомаха на природата. „Защо не дадат и на нас от тия блага?“ Не се стремете да слезете до тях. Не се стъблязнявайте, че някои хора благуват. Те работят в стомаха. Като обработят храната, прашат я в дробовите, а оттам в главата. Вашата храна е по-фина, ще чакате да ви я приготвят.

Казвам: трябва да се върнем към ония норми, които природата е създала. Единица светлина подразбира един зародиш, който носи цялото в себе си. Единицата е, която може да произведе множество. Единицата цяло е зародиш, което може да произведе множество. Множеството е качество на единицата, единицата може да се размножава, множеството – да се дели. Туй, което наричат „части на единицата“, то е безброй частици, които се съдържат в единицата. То са възможности, при които цялото се развива – то е закон на човешкото развитие. Когато ние искаме да бъдем по-големи, трябва да пожелаем единицата да се прояви в своите вътрешни качества, които са скрити в нея. Тази единица става цяло дърво. Единицата е практична: след като завърши целия процес, се смалнява. Всички свои части ги смалнява, за да станат достъпни. Може да се увеличава колкото иска и може да се намалява колкото иска. Туй, което се увеличава, е множество. Единицата се увеличава, за да могат частите да се проявят. Защото, ако единицата не се проявява, и

частите не могат да се проявят. Ако тя не се увеличава, и частите остават неизменни.

„Праведният ходи в целостта си и чедата му след него са блажени.“ Праведен е онзи човек, който разбира пътищата на природата и ги изправя, онзи, който никога не се отклонява от това, което разбира. Разбирането вземам в неговата пълнота. Има разбирания, които са частични в света – те са второстепенни. Първични разбирания са ония, които имат общо с едно цяло. Една част никога не може да вземе мястото на цялото. Тя не може да замести цялото, следователно по този закон всеки човек в едно цяло е ограничен по законите, по които цялото действа.

Някой път хората искат да бъдат свободни, абсолютно свободни, без да бъдат ограничени. Те не знаят, че са част от една система, от един организъм. Те мислят, че са свободни, но не знаят в какво седи тази свобода. Един човек, който осиромашава, свободен ли е? Един човек, който се разболява, свободен ли е? Един човек, който изгубва своята памет, свободен ли е? Един човек, който умира, свободен ли е? А при това се говори, че човек е свободен, че той може да направи това, което иска. Вероятни работи – за кого? За Бога, за съвършените същества. Те са верни неща за онези, които не умират, за онези, които не осиромашават, за онези, които не се разболяват. Но за онези, които умират, за онези, които осиромашават, тия положения не са верни. Някой казва: „Аз вярвам“. Ти можеш да имаш вярата на един обикновен човек, но твоята вяра умира с тебе заедно. Твоето знание умира с тебе заедно, твоята сила умира с тебе заедно.

Когато говорим за частите на цялото, натъкваме се на два важни закона. Първият закон: частта никога не може да бъде по-голяма от цялото; цялото всякога може да бъде по-голямо от всяка своя част и равно на сбора на всички негови части. Вторият закон: всяко цяло може да бъде толкова малко, колкото е сбора от неговите части, но никога не може да бъде по-малко от тях. Цялото никога не може да бъде по-малко от своята част. Неделимото представя най-малката величина в света. От единицата, като неделима, не може да има по-малка величина.

Ние можем да пренесем тия закони и към Бога и да кажем: никое същество не може да знае повече от Бога. И обратно: Бог никога не може да знае по-малко от своите части – живите същества. С други думи казано: Божественото в човека никога не може да бъде по-невежо от самия човек. Божественото в човека е неговият дух в по-висок свят, а неговият ум е проявен на физическия свят.

Когато намисли нещо да направи, човек трябва да почувства това и ако умът и сърцето се убедят, че намисленото е право, тогава волята иде да го реализира. Значи волята не може да се прояви без ума и без сърцето. Двигател на волята е сърцето, а умът я направлява. Разумната воля изявява правата мисъл и правото чувство на човека. Разумността и волята вървят заедно. Най-високата проява на ума е разумността, а на сърцето – волята. И разбирането не може да се изяви без воля. Без воля и без разбиране умът не може да се прояви. Те са негови органи.

Всичката борба на съвременното общество седи в това, че хората искат да излязат от цялото. Това обаче е невъзможно. Всяка част има известно отражение. И като казвам, че ние по ум се различаваме един от друг, разбирам, че общият ум, който действа в нас, е един и същ. Но умът на цялото не може да се побере в своята част. Във висшата окултна математика частта може да бъде равна на цялото, но не може да стане по-голяма от цялото. Това е едно положение. Цялото пък може да бъде по-голямо от частта. Това е второто положение. Ето къде е разликата. Тук се крие великата необходимост, която ограничава частите и те трябва да се подчиняват. Това е един вътрешен стремеж да бъдем като цялото, но не можем да бъдем по-големи от цялото. Следователно всеки човек трябва да се движи в рамките на това цяло.

Вие няма да разсъждавате с ума на обществото и с ума на съвременните хора. Той е крив ум, понеже се е спрял на известен стадий в своето развитие. Съвременното мислене е резултат на целокупната човешка мисъл. Защото, за да мислим право, трябва да съберем всички хора от създанието на света досега, както и ония, които ще дойдат в бъдеще. Това е цялото. И сега ние имаме една малка част, наречена общество, но тя не съставлява цялото. Теософите предполагат, че има около 60 милиарда човешки души, които образуват цялото. А засега на Земята има около 1 и половина милиарда, или най-много 2 милиарда. Значи в невидимия свят има повече души, които вие не вземате предвид. И дисхармонията, която се забелязва сега, е само по отношение на нашия живот, но не и по отношение на целокупния живот. Мислите ли, че цялото, което е по-голямо от частта, ще позволи на своята част да си играе с него? Немислимо е! Най-първо хората мислят, че знаят много, че са всесилни и затова в младините си стават безверници, повече упоават на своята сила. Като минат 45-50 години, стават набожни, а към 80-та година всички се предават на Бога и вярват в невидимия свят. Това е една слабост на човешкия ум.

Човек първоначално е бил единица – това е основният закон. Първоначалният, космическият човек, който се наричал Адам Кадмон, преди грехопадението е бил единица, която впоследствие се разделила и от това деление са се образували умът и сърцето на човека. Така е произлязло и числото 2. С туй диференциране започва слизането на духа. Следователно слизането на духа подразбира отдалечаване от Бога.

Трябва да проучвате закона на движението. Можете ли да си спомните тръгването, първото желание, което е турило всички други желания в движение? Във вашето детинство можете ли да си спомните първата мисъл, първото желание? Забравили сте го, нали? Първото желание, първият подтик на детето е дишането. С раждането то почва да диша, защото законът на движението е закон на астралния свят. Значи детето се намира в един свят не толкова хармоничен. То издава един звук, с който определя, че средата, в която се намира, не е толкова приятна – това означава плачът. Плачът означава, че човек се намира в една среда нехармонична. Но ние ще разгледаме живота, т.е. съзнателния живот или самосъзнателния живот тъй, както той сега се е проявил. Всяка една душа излиза от Бога, за да опознае себе си. А то е първото движение в съзнанието. Да опознае себе си, значи безграничното влиза в рамките или в границите на граничното, самоопределя се. А всяка граница създава формите, а всяка форма съдържа в себе си посоката на движението или пътя на еволюцията, през която трябва егото или азът, или човешката душа да мине за своето самоусъвършенстване. Следователно човешката душа слиза на Земята, за да стане силна.

Мнозина питат: „Защо човек плаче?“ Казвам: човек плаче, защото е пипнал едно свещено място. Той е пипнал без позволение едно свещено място от дървото за познаване на доброто и злото. Затова майката казва на детето си: „Докато си в утробата ми, само аз имам право да дишам. Ти ще дишаш чрез мене. Щом искаш да дишаш самостоятелно, ти си бутнал вече свещеното място на дървото за познаване на доброто и злото и трябва да излезеш вън от рая.“ Такъв е законът. Този закон има приложение и в цялата природа. Само Бог има право да диша. Ние ще дишаме чрез Него. Обаче недоволни от това положение, ние искаме да станем като Бога, вследствие на което се докосваме до дървото за познаване на доброто и злото, за което излизаме от рая.

Ако душата се изложи направо върху действието на Божия Дух, тя не може да издържи. Тя ще повехне, както повяхва нежният

цветец под силните слънчеви лъчи. Той се нуждае от мека, приятна светлина. И душата се нуждае от плътта като покривка, която я пази от силните лъчи на Духа. Който не разбира този закон, плаши се от плътта, от личността си, иска да убие техния живот. Той мисли, че те са спънка за неговото духовно развитие. Да убиеш живота на плътта и на личността в себе си, това значи да премахнеш условията за проява на Божественото, на своята душа. Те са инструментът, на който душата свири. Какво ще прави цигуларят без цигулка? Как ще изрази музиката, която носи в себе си? Следователно не се страхувайте от плътта и от личността си, но работете усилено с мисълта си, за да се справите с всички отрицателни, нисши и кошмарни състояния. Да усилва мисълта си и да работи с нея, това е първата задача на ученика.

Закон е: трябва да живееш умно, да не пожелаваши. Не пожелавайте това, което е чуждо. Търси онова, което е дадено за тебе. Една книга може да е напечатана в хиляди екземпляри. Не вземай онзи екземпляр, който принадлежи някому. Вземи един екземпляр, който не принадлежи никому. Всяко желание, което ти пожелаваши, то трябва да е свободно. Иди в склада, дето са книгите и купи една книга, която е определена за тебе. Във всеки склад има една книга, която хората са определили за тебе. И в света има нещо, което Бог е определил за тебе. И ти трябва да отидеш да го намериш. А пък „хора“ аз наричам тези, които намират това, което Бог е определил за тях. Той пребогато е определил за всекиго нещо. Та какво ли не е определил за тях! Аз гледам, в този склад какви ли не неща Бог е разпределил за вас! Вие казвате: „Да има някой да го донесе тук!“

За вас е важно да прилагате следния духовен закон: доброто, което ви давам, да го използвате сами. Река ли и аз да взема участие, да го деля с вас, всичко е загубено. Майката спазва този закон. Когато направи нещо за детето си, тя се въздържа да направи същото и за себе си. Тя се радва, че детето ѝ само ще използва даденото благо от нея. Жалко е, че не всички майки спазват този закон. Щом не го спазват, те развалят всичко, което Бог е определил за тях.

Не се стреми да бъдеш като мене, а се стреми да бъдеш като себе си, като тази първоначална форма, която Бог е турил в тебе. Този закон се явява навсякъде.

Всеки трябва да бъде господар на своя ум, на своето сърце и на своята воля – да не позволява на хората да разполагат с тях. Бо-

жественият закон гласи: всеки сам да разполага със себе си, да не се дава под наем, т.е. в услуга на другите.

Оттук извеждаме следния закон: човек не трябва да бъде роб никому. Не ставайте роби и на децата си! Всяко дете, което дохожда във вашия дом, има главната задача да служи на Бога. Щом е така, вие ще го приемете както Бог го приема, ще гледате на него като на Божии служители и нито вие ще го заробвате, нито детето вас ще заробва. Не мислете, че вие можете да направите децата си щастливи. Всеки човек, бил той учен или прост, повече или по-малко способен, силен или слаб, е изпратен на Земята със специална задача, която само той може да свърши. Не мислете, че вие можете да измените неговата задача.

Кой за каквото е роден, това ще направи. Този закон има приложение и в човешкото тяло. Всяка част от организма на човека изпълнява специфична служба. Който намери мястото си в природата и разбере своето предназначение, той ще може правилно да изпълни своята функция като част на великия Божествен организъм.

Ако аз бих имал един баща, бих желал той да бъде най-разумен. И ако имам една майка, бих желал тя да бъде най-благородна. По-голямо богатство от това не мога да искам. Имам ли това нещо, аз съм в състояние да се справя със своя живот, да си проправя пътя в живота. Мощни сили седят скрити в самия човек. Ако вярвате в това, има един закон в природата, който може да проверите: ако знаете езика на природата, тя може да ви отговори, да покаже пътищата за уреждане на вашия живот, тя може да задоволи нуждите на човека за насъщния му хляб, изобщо за най-съществените нужди, но никога не задоволява нуждите на човека за пари, за богатство и за ред други второстепенни работи. За всеки човек има само един установен път, по който той трябва да мине. При това за него има един определен бюджет, отпуснат от природата, с който той може да разполага. Още от раждането си той трябва да знае този път и да не се отклонява на една или на друга страна. За каквото е роден човек, в това направление трябва да върви и не трябва да се отклонява нито на йота от своя път, не трябва да се изкушава от нищо.

Всеки човек не може да бъде лекар и всеки лекар не може да лекува. За да има успех в лекуването си, лекарят трябва да притежава освен диплом от медицинския факултет, но и от живата природа. Този диплом той носи в себе си, благодарение на правилното

съчетание на силите в своя организъм и хармонията между тези сили и силите на разумната природа. За такива лекари казваме, че са родени лекари.

Всеки човек е роден, за да извърши известна мисия, всеки човек има свое предназначение. Ако се заеме за работа, която природата не му е определила, той може да причини пакости не само на себе си и на окръжаващите, но и на цялото човечество. Това са хората, които наричаме вредни за човечеството.

Между всички хора има вътрешна връзка и когато тази връзка е съзнателна, ако те се радват, и ние се радваме. Щом чувстваме тяхната радост, чувстваме и тяхната скръб. Не е лошо, че чувстваме радостта и скръбта на всички хора, но трябва да се стремим да живеем според любовта. Тя е един велик закон, който туря всички живи същества в Божествения организъм на тяхното място. Понеже светът сега се преустройва, всеки от вас трябва да отиде на своето място. Любовта ще тури всеки на своето място, за да може да се проявите правилно. Затова съзнанието ви трябва да бъде много будно.

Всеки индивид има определено място. Щом попадне на мястото си, той е доволен, той расте и се развива правилно. Щом напусне мястото си, той става нещастен. Това се отнася не само до хората, но до всички същества без изключение. Следователно, стой на своето място! Ако изместиш някого, ще пострадаш. Дето е щастieto на едного, там е нещастieto на другиго. Такъв е законът. Дадено ти е място, пази го!

Всеки човек, като част от дървото на живота, трябва да знае своето място и своето време за проявяване.

Дръжте в ума си мисълта: „Аз искам да бъда точно такъв, какъвто Бог желае да бъда“.

Щом сте в Божествения свят, ще се стремите към следния закон: вие трябва да реализирате всичко онова, което е определено от Бога. Всеки трябва да разбира защо е дошъл. Изпълнете програмата, която е дадена за вас и не се бойте. Сами не си правете никаква програма, изпълнете вашата програма, която е определена от природата и животът ви ще тече по мед и масло. Мнозина се спират пред идеята, защо са се родили на Земята. Според мене, това е смешен въпрос. Отивам в училището да се уча и питам, защо съм дошъл. Да уча, разбира се.

Сега аз искам да ви наведем на онова, което Бог е вложил във вас. Вие сте отговорни за него. Ако не го изявите, вие ще страдате.

От него вие ще създадете вашето бъдеще, своето щастие, или ще си създадете своето нещастие. Всякога, когато човек не се подчинява на онези закони, които Бог е поставил, той ще страда. Всеки човек има специфична служба, която трябва да изпълни в света. И ако той не я изпълни, ще дойде страданието. Най-първо всеки човек трябва да бъде верен на онова място, на което Бог го е турил и да не излиза от него. Не напускайте местата си! Не мисли, че в света можеш да намериш по-добро място от това, което Бог ти е дал! Където и да ходиш, най-после ти пак ще се върнеш на същото място, на което Бог те е поставил. Можеш да се движиш, можеш да отидеш надалеч, но трябва да се върнеш пак на мястото, където Бог те е поставил. Понеже ти си на служба – ще те върнат. Ти казваш: „Аз съм свободен!“ Не си свободен. Ти си свободен извън от службата. Ще те повикат да извършиш някоя работа. Успехът ти зависи от работата, която вършиш. Ако я вършиш добре, ще ти върви. Ако я вършиш зле, ще бъдеш нещастен. Много богатство не ви трябва, много знание не ви трябва. Малкото, което имате, да знаете как да го употребите.

Едно се иска от човека: да намери посоката на своето движение и в това направление да насочи своите енергии. Не попадне ли човек в посоката на своето движение, той за цял живот остава недоволен. Като не знаят този закон, родителите често насилват децата си, карат ги да учат това, което не им е присърце.

Казвам: в каквото направление и да се прояви животът на даден човек, важно е той да върви в посоката на неговото съзнание. Върви ли в тази посока, животът на човека се изявява правилно. В този смисъл, каквато работа и да изпълнява човек, щом помага за неговото лично повдигане, както и за благото на цялото човечество, тя е благородна.

Не е достатъчно да се знаят само мотивите за постъпките на хората, но трябва да се знаят и тия на цялото органическо царство, защото един и същ е великият закон, който регулира цялото органическо царство. Този закон, тази реалност в света е разумна, само че всички същества не я схващат еднакво. Запример съзнанието на растенията не е тъй будно, както у животните, съзнанието у животните не е тъй будно, както у човека. И най-после съзнанието у всички хора не е еднакво будно. Съзнанието на един земеделец или на един търговец не е толкова будно, както съзнанието на един учен човек, на един философ, който се занимава с отвлечени въпроси. Обаче съзнанието и на този човек – философ пак не е толкова будно. Този човек може да е философ или някой виден учен,

или някой поет, или писател, но за да има будно съзнание, то трябва да представлява съвокупност от съзнанията на поетите, на учениците, на философите, на търговците, на земеделците и т.н.

Има един вътрешен закон, едно разумно съзнание, което направлява съзнанията на всички същества. Това съзнание определя например какъв трябва да бъде търговецът. Вие мислите, че занятията, които съществуват в света, са произволни. Не, всички занятия, които съществуват от паметта на века, се определят именно от този велик закон. Търговецът например е носител на известна идея в природата. Писателят, поетът или ученият човек са пак носители на известни идеи в природата. Всеки от тях има своето предназначение. Всеки човек е съработник на природата. Каквато служба и да заема, колкото малка и да е, тя има своето определено място. И ако човек изпълни своята служба както трябва, той се счита почтен и благороден.

Помнете, че всеки един от вас си има път, както Земята си има, както Месечината си има, както звездите си имат. Всеки да върви по своя си път, там е спасението. Пътят, който Бог ни е определил, по него да вървим!

Вие седите и казвате: „Не си струва да живее човек“. Не си струва да се живее с това разбиране за живота. Щом не си струва, измени го. Щом едно място не ти е приятно, измени мястото, иди на друго място. Щом на едно място не те обичат, иди на друго. Казва Христос: „Иди на друго“. Като обиколиш цялата Земя, ще намериш едно място, което Господ ти е дал. Господ тук не ви е пратил. Тук по известен кармичен закон сте дошли. Вие още не сте за България. Някой е англичанин, но той още не е англичанин. Кармически се е преоблякъл. Ако идете в Англия, ще видите хора, които не са за англичани. Ако идете в Германия, ще видите хора, които не са за Германия. Има едно смешение на расите.

Спрете се върху онова, което ви е дадено и което в дадения момент можете да направите. Има един закон, който е проверен от хиляди години насам. Този закон е следният: никога не допускай една отрицателна мисъл да вземе връх в твоето съзнание. По който начин не допускайте такава мисъл. Дойде някой при вас и казва: „Знаеш ли, че баща ти е умрял?“ Остави тази мисъл настрана. Дойде друг, казва: „Знаеш ли, че еди-коя си банка е пропаднала?“ Остави тази мисъл настрана. Дойде друг, казва: „Знаеш ли, че ти си уволнен?“ Остави тази мисъл настрана. Ако пък наистина си уволнен, трябва да знаеш, че си в един човешки порядък. Значи хората те назначили като учител, и те ще те уволнят като учител.

Назначили те като управител, и те ще те уволнят като управител. Или назначили те като министър, и те ще те уволнят като министър. Обаче от мястото, за което си поставен от природата, никой не може да те уволни. Целият свят да се събере, за да те уволни, няма да успее. Никой не може да уволни човека от онази му работа, на която природата го е назначила. Това трябва да влезе като правило, като закон във вашия живот. При това положение ти ще бъдеш господар на положението.

Помнете следното нещо: не е било време и няма да бъде, когато някой е сполучвал да вземе благото, което Бог е дал някому! Няма нито един пример, когато някой е успял да вземе благото кому-то и да е. Това е един велик закон.

Животът, който Бог ти е дал, никой не може да ти го вземе. Законът е такъв. Никой не може да те липи от твоите условия за живот. Но съгрешиш ли, нарушиш ли веднъж законите, които Бог е поставил като основа на живота, ти сам се изключваш и сега всичко могат да ти вземат. Причините за всички страдания, нещастия и лишения в живота, си сам ти.

Всички хора на Земята са създадени да живеят най-първо само за себе си, а после за другите. Туй е закон. Че всички хора живеят само за себе си, ние виждаме от това, че се е родил човешкият индивидуализъм, човешкият егоизъм. Индивидуализмът се е родил със събуждане съзнанието у човека, че той е човек. Но този егоизъм, тази любов към себе си, той я изопачил, превишил я. Следователно, когато човек казва, че трябва да живее само за себе си, той трябва да отдаде туй право и на другите, да живеят само за себе си. Ето къде е законът. Той съзнава, че трябва да живее само за себе си, а не съзнава, че и другите трябва да живеят само за себе си.

„Защо страдаме?“ Щом искате да разберете, ще повикате всички хора, с които сте свързани и заедно с тях ще разрешите въпроса. Сам никой не може да разреши въпроса за страданията. Когато едно дружество, съставено от 100-тина души, иска да ликвидира, всички тия 100 души трябва да се съберат на едно място и заедно да решат въпроса, трябва ли дружеството да се ликвидира, или не. Следователно има закон в природата, който определя отношенията между хората и според него човек сам нито страда, нито се радва.

Ти ще се свържеш с великите Божии закони, когато престанеш да мислиш за себе си и за своите нещастия.

Законът е такъв: ако ти от сутрин до вечер мислиш само за себе си, ти си неорганизирано същество. Когато започнеш да обичаш Бога, когато мислиш за ближния си, ти вече си организиран. Егоизмът е неорганизирана идея.

Най-високият връх в човешкия живот са личните чувства на човека. Той, като се качи на този висок връх, ще има широк простор. Но този връх е причина за всички нещастия, не всички, но повечето произтичат от този връх. Там, ако не си внимателен, можеш да паднеш и да си изкълчиш крака. Има дебели снегове, стават големи пороизи, големи бури. Някои, които се качват на върха, идат в големи мъчности. А които са в подножието на този връх, трябва да бъдат далече – даже при подножието е опасно. Човек трябва да разбира законите на своите лични чувства. Питам сега: ако човек няма лични чувства, ще му бъде ли по-добре? Ако няма този връх, ще бъде ли по-добре на човека?

Онзи закон, върху който трябва да постройте живота си, е толкова елементарен и прост, че ако всички бихте вървели по този път, нещата не щяха да бъдат трудни, както сега. Вие седите и мислите: „Защо природата не ме е надарила така, както другите хора?“ Отде знаете, че не ви е надарила? Ако всинца беше еднакво надарила, какво щеше да стане с вас? В разнообразието е именно смисълът. Двама души не можете да намерите с еднакви способности. Много тънко различие има между хората. Хубостта на живота седи в голямото различие, което съществува между хората.

Да дадеш пари някому, това добро всеки може да го направи. Ако аз ви дам 100-200 лева, това и всеки друг може да го направи. Според мен доброто е това, което аз мога да направя и никой друг не може да го направи. А туй, което аз мога да направя, и друг може да направи, то не е добро. Доброто е това, което вие можете да направите и никой друг не може да го направи. Тъй седи великият закон в света. И по това се различават всички разумни души. Туй добро, което те могат да направят, никой друг не може да го направи. Мисълта която те проектират в света, никой друг не може да я проектира. По туй са те особени. А сега всички казват: „Ние сме едно“. Ако нямате тази особеност, тогава няма защо да говорим, че в света всички сме едно. Едно в какво? Едно в Бога, едно в цялото, едно по отношение на безграничното, а не едно в туй, как се проявяваме в даден момент. В туй седи красотата на света.

При сегашните условия нашата Земя като Слънцето може ли да стане? Тя няма възможност да стане като Слънцето. Тъй, както

е турена в тази система, невъзможно е. Сега законът, който трябва да извлечем: всеки човек е турен в известна система в космоса, в битието. Но Земята ще си остане Земя, Марс ще си остане с тази големина, която има. Може да се увеличи малко, но незабелязано. Земята не може да нарасне много.

Да кажем, една държава се увеличава с 20, 30, 40, 50, 100 километра. Това е нищо. Диаметърът на Земята е 12 хиляди километра, а на Слънцето е 800 милиона километра. Тогава ти си поставен в една система, гледаш наоколо и казваш: „Аз искам да бъда като него цар“. Ти не разбираш съотношенията на този цар. Той принадлежи на друга система, ти като него не можеш да бъдеш. Някога ти можеш да мислиш, можеш да си въобразяваш, че си цар, но да станеш цар... Втори като Наполеон няма да се роди. Можеш само като актьор да играеш.

Не са лоши умствените стремежи, моралните стремежи, личните стремежи, обществените стремежи и стремежите на инстинктите, всички те намясто са. Не е лошо да бъдеш силен човек, не е лошо да имаш развити лични чувства, защото ако нямаш лични чувства, ти няма да имаш постижения. Ако нямаш обществени чувства, няма да имаш място къде да складираш туй, което си взел. Ако нямаш инстинкти в себе си, ти нямаш материал, с който да работиш. Казваш: „Това са инстинкти“. Инстинктът е бакалин, който кредитира всички. Инстинктът, това е омега на нещата. Злото седи в това, когато омегата направиш алфа. Ти си обърнал реда на нещата.

Какъв закон можем да изведем от това? Трябва да държите този ред на нещата: умът – на първо място, моралните чувства – на второ, личните чувства – на трето, обществените – на четвърто, инстинктите – на пето място. Това е един пентаграм. Това е човекът в сегашното проявление. 1, 2, 3, 4, 5 – това е сегашното проявление на човека. Държите ли туй съотношение, съществува един разумен ред. Силите, които действат, си помагат едни на други. Щом измениш реда, тогава има друго математическо съотношение и задачата остава винаги нерешена.

Кармичният закон води своето произхождение от първото излизане на човека от Бога – оттам води своето начало. А неговото действие или проявление започва с поляризирането на човека или с явяването на двата пола в света. Другояче казано: съзнанието на човека се е раздвоило на положително и отрицателно, възходяще и низходяще, съзнание на любов и съзнание на мъдрост. Това са два полюса.

Във всяко едно съзнание е вложено желанието да обсеби и да

завладее, то е стремеж на всеки индивид, на всяко его, вътрешен стремеж да владее. И понеже тази първична сила е раздвоила човешкото съзнание, тия два полюса на съзнанието са се заблудили. И раздвоили се, те искат да владеят по един особен начин, по един механичен начин, а там, дето това механично завладяване започва, се явява насилието.

Всички хора живеят сега в усилни времена. Защо? Понеже личният егоизъм е установеният закон, който тласка цялото човечество. Няма същество в света, което да не е под влияние на личния, индивидуалния егоизъм. Следователно всяко същество разглежда нещата само от свое гледище. И когато хората говорят за някакъв си морал и закон, туй е по отношение само на техния личен егоизъм. Рядко се срещат хора, които истински разсъждават. Ако разглеждате света от единия до другия край, вие ще видите навсякъде закона на насилието, който произтича от егоизма на човека. Той сам го създава.

Запример богатият, който измъчва сиромаша, и сиромашът, който измъчват, и двамата са егоисти. Ако вие размените местата им, турите сиромаша на мястото на богатия и богатия на мястото на сиромаша, ще видите, че те по нищо не се различават. Ако турите сиромаша на мястото на богатия без никакъв договор, той няма да се замисли даже и ще каже, че всичко, каквото богатият има, е негово. Та сега ние търсим причината за злото в света. Откъде е дошло то? Много просто – от личния егоизъм на човека. Ако се освободим от него, ще влезем в колективния егоизъм. Може да се съберат 100, 200, 300 и повече хиляди хора на едно място, но при този колективен егоизъм, който съществува между тях, никакъв закон не можете да приложите. Ето, има Общество на народите, но всички партии, всички общества, които съществуват в държавите, имат за принцип личния егоизъм. Той е основата.

Тогава аз извеждам закона: всеки един човек е отговорен за своята съдба. Той не е отговорен за онова, което става в света, за него той не може да бъде причина, но за малкото отклонение, за малкото зло, което е направил, той е отговорен. Има и някои странични външни влияния, но за създаването на най-малкото зло той си е причина. Следователно той е в състояние да изправи това положение. Ако не беше така, тогава нещата в света никога не биха могли да се изправят. Защото, ако един човек не може да изправи себе си, как ще могат тогава 10 души, събрани на едно място, да оправят целия свят? Тъй щото въпросът е до единицата. Значи, ако един може да оправя целия свят, тогава и вторият, и третият, и четвъртият, тези умни хора, като се съберат на едно място, ще се

изправят и ще бъдат в сила да изправят и цялото човечество. Каквито са разбиранията в индивидуалните отношения, такива ще бъдат разбиранията и в колективните отношения.

Кое е важното в света? Ние казваме: един народ. Трябва да знаем какво отношение има човекът към своето семейство, семейството какво отношение има към обществото, обществото какво отношение има към народа и народът какво отношение има към цялото човечество, и цялото човечество какво отношение има към космоса. Всичко туй е един велик вътрешен организъм. Ние разглеждаме нещата отделно. Ако вие извадите един човешки крак вън от тялото, какво ще стане? Той няма никакво отношение. Кракът сам по себе си не може да се движи. Кракът се движи, когато е свързан с тялото.

Когато разглеждаме един народ, не можем да го разглеждаме вън от цялото човечество. Под всеки един народ ние подразбираме милиони разумни същества, които са групирани по един Божествен закон, или много такива народи, които образуват цялото човечество. Пък цялото човечество на Земята образува една малка група. Няма слънце, няма планети, няма част, където да няма живот. Навсякъде има живот.

Младото поколение се нуждае от нов начин на възпитание. Ако новото не се приложи към него, и то ще се изроди, както се израждат всички европейски народи. Колкото устойчиви и да са тези народи, те започват постепенно да се израждат. Засега славяните още не са се изродили, но ако и те не изпълняват Божиите закони, ще се изродят. Нарушаването на Божиите закони води към израждане както на отделната личност, така и на цели общества и народи. Не е достатъчно само да се образува езеро, но в него трябва да става постоянно втичане на вода, за да се обновява. Следователно, ако всеки ден към човешкия ум и към човешкото сърце не влиза по една нова мисъл и по едно ново чувство, животът се обезсмисля. Животът се осмисля, когато между душите има общение. Това показва, че хората представляват общ организъм, следователно те трябва да живеят един за друг. В този смисъл, като част от цялото, никой не може да бъде абсолютно свободен, никой не може да живее за себе си.

Общ закон е: човек трябва да живее за обществото, обществото трябва да живее за народа, народът трябва да живее за цялото човечество. Още по-високо е човек да живее за цялото човечество. Най-високо е човек да живее за Бога. Да живее за Бога, това е идеалът на човека. Ако живее за Бога, човек ще има правилни

отношения към себе си, към дома си, към обществото, към всички народи, към цялото човечество. Преди всичко той ще има правилни отношения към Бога. Не мислете, че ако човек се отнася добре със себе си, той е разрешил този въпрос. Не, човек трябва да има висок идеал.

Питам: кой е пътят, по който можем да бъдем благоутодни на Господа? Пътят на служенето. Докато не се научите да служите на Бога, не можете да намерите правия път. Закон е: Бог обича всички ония, които Му служат. Който служи само на себе си, не може да бъде обичан от Бога. Да обичаш само себе си, това значи да бъдеш изложен на страдания, да служиш на Бога, това значи да се радваш. Служенето на Бога носи живот. Страданието подразбира, че имаш повече любов към себе си, отколкото към своя ближен. Какво трябва да прави оня, който живее само за себе си? Той трябва да се остави свободен, да понесе последствията на своя живот. Вие искате всички хора да бъдат добри към вас. И те искат същото. Не е лошо това, но всеки трябва да го изисква първо от себе си. Бъди добър към другите, за да бъдат и те добри към тебе. Майката е добра и снизходителна към погрешките на своето дете, но не и към погрешките на чуждите деца. Ако има една дреха, първо тя ще облече своето дете. Това е естествено. С една дреха не може да облече всички деца. Обаче тя може да направи по една дреха и на другите деца, но това е въпрос, който се отнася до всички хора – препятствията могат да се премахнат при колективното участие на всички хора. Те трябва да се обединят, да доставят храна за всички. Бог е дал достатъчно храна, но хората не я разпределят равномерно помежду си. Благодарение на това се създават противоречията. Понеже хората не са добри проводници на Божията Любов, между тях се ражда омраза. Те не са добри проводници и на Божията Мъдрост, поради което се раждат и кривите, и изопачени мисли. Ето защо казвам: хората сами са причина за своите страдания и нещастия.

Ние се отделяме от Бога и искаме щастие. Щастие извън Бога не можеш да имаш. Щом се отделиш от Бога, идват вече тия външните промени. За скръбта има един закон: излизането вън от Бога е скръб. Връщането при Бога, то е радост. Щом се върнеш при Бога, ти усещаш ограничение. И искаш да се освободиш. Излизаш навън, освобождаваш се, но скръбта идва. Отиваш при Бога – радостта идва, но и ограничението идва. Излизаш вън от Бога – свободата идва, но и скръбта идва. Тъй седи в реалния живот. Всеки ден виждаме това.

Същият закон е и когато се приближаваш при някого. Отиваш при някой господар или при някой учител. Като отидеш, ти се радваш, че ще добиеш нещо, но като влезеш там, има ограничение. Отиваш в университета. Колкото и да си свободен, все се подчиняваш на известни програми. Не можеш да правиш каквото искаш, има известен ред, на който трябва да се подчиняваш. И ако не искаш да се подчиняваш, казват ти, че трябва да напуснеш университета. Сега мнозина мислите, че като отидете при Бога, ще бъдете абсолютно свободни. За да бъдеш абсолютно свободен, трябва да се слееш с Бога. Ти за себе си не трябва да мислиш. Докато мислиш за себе си, ти не си свободен. Защото тогаз ти и Бог сте различни неща. Има две личности: ти искаш и твоята воля да бъде. Питам тогаз: ако две воли действат едновременно, какво съгласие може да има?

Казвам: трябва да се запознаем с основните закони на живота, по които той се развива. Някои хора искат да живеят щастливо на Земята. То е немислимо! Човек сам по себе си не може да бъде щастлив. Той е част от цялото битие. Следователно той може да живее и да бъде щастлив, само като бъде в съгласие с цялото. Той казва: „Аз искам да живея за себе си“. Щом живееш за себе си, нещастieto ще дойде. Понеже в щастieto само за себе си не можете да предвидите всички нужди на един човек. В цялото могат да се предвидят. Оня свят аз го наричам Божествения свят на цялото, човешкият свят е на частите. Следователно има един свят на частите. Ти си малко същество, можеш да живееш в този свят, за да уповаваш, за да разбираш своя си живот.

„Колко е угодно на Бога и пред Бога да живеят братя в единомислие!“ „Пред Бога“ – значи да живеят братя и сестри в единомислие пред цялото. Мнозина казват: „Ние живеем в единомислие“. Само казването още не разрешава въпроса. Ние никога не можем да живеем в единомислие, докато всеки мисли само за себе си. Мислим ли само за себе си, всякога ще има противоречия. Тогава силният ще има право в едно отношение, а слабите, колективно съединени, ще имат право в друго отношение.

Този закон съществува не само в обществото, но и в нашия организъм, т.е. това, което става в обществото, става и в нашите чувства, мисли и действия. Много от болестите се дължат на специфичните разбирания на клетките. Когато клетките в човешкия организъм се индивидуализират и всяка за себе си каже, че тя може да работи тъй, както си разбира, в организма на човека става анархия. Идват лекари тогава – един, двама, трима, правят инжекции, препоръчват разтривки, изпотявания, какви ли съвети не дават, но

всичко това може да се сведе към следното: всички клетки трябва да разберат, че те са живи същества, че щастието на всяка една от тях зависи от общото състояние на организма. Затова клетките, които живеят в човешкия организъм, трябва да имат взаимно съгласие помежду си. Ако те живеят всяка за себе си, никога не ще имат благото на общото, благото на цялото. Ако всяка клетка пожелае да живее някъде отделно, като малка микроба, тя ще има един прост, нищожен живот. Влезе ли да живее в човешкия организъм, тя ще опита онова величие, което съществува в общата хармония на човешката душа.

Казват: „Ние живеем в единомислие“. Не, днес не може още да се живее в единомислие, нито пък живеят хората в единомислие. Защо? По простата причина, че всички хора имат различни интереси. Следователно вие никога и по кой начин не можете да примирите интересите на хората. От хиляди години те се силят да примирят интересите си, но това се оказва невъзможно. Такъв закон не съществува. Защо? Интересите на частите не могат да се примирят едни с други. Те могат да се примирят само в цялото. Само цялото представлява велик закон за примирение на интересите на частите. Следователно всеки човек, който се занимава с частите, преди всичко трябва да разбира закона на цялото, понеже всяка част има определено място в цялото и тя е част дотогава, докато запазва своето място. Изгуби ли това място, тя вече не е никаква част. И в живота забелязваме същото нещо.

Казано е в Битието, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Къде е този човек днес? Ако го срещнете някъде, ще видите, че той коренно се различава от всички хора на Земята. Той има светло лице, чист поглед, чисти мисли и чувства. Животът му е осмислен. Той има една идея в живота си – да служи на Бога. Който е изгубил първоначалния си образ, той живее с идеята за своето минало величие. Той иска Бог да мисли само за него. Права е тази идея и това желание на човека. Бог мисли за човека, но ако и човек мисли за Него. Обаче, ако човек мисли за Бога и Го вижда само в отделни лица т.е. само в частите Му, той не е прав. Мислете за Бога като за нещо цяло. Мислете за всички части на цялото, а не само за няколко. Бог се проявява и в най-малките същества като части от Него, но същевременно Той се проявява и в цялото, което наричаме закон за единство или велик закон на любовта. Като мисли за цялото, човек трябва да обхваща в себе си всички негови части. Дойде ли до това положение, човек е дошъл до постижение на любовта. Той трябва да започне с проявата на любовта и да свърши с постижението ѝ.

Колко години са употребени за създаване на вашата ръка? Тези стави на пръстите показват колко милиона години е живял човекът. Те показват историята на човечеството, историята на човешкото развитие, състоянието, през което е минало цялото човечество. Ако аз бих ви казал, че човешкият пръст разказва цялата история на човека, ще кажете, че това не е възможно, това е небивалица. Да, за оня, който не разбира законите на природата, така е. Един ден аз се разхождах с приятели в една борова гора. Спряхме се пред един бор и казвам: коленцата на този бор показват през кои години е имало повече влага и през кои – по-малко. Това се познава по тези коленца. Може да проверите този факт. Когато годината е била изобилна с дъжд, разстоянията между тези коленца са по-големи и обратно – когато годината е била лишена от изобилни дъждове, те са по-малки. Следователно математически може да се изчисли и приблизително определи какво е било количеството на влагата. Значи така влагата се отразява. Също и върху нашите тела се отразяват известни събития – индивидуални, обществени и народни. Знаете ли вие това? Ние носим греховете на цялото човечество. Не мислете, че ние, като сме далеч от Африка, не носим греховете на африканците. Да, носим ги.

Време е вече да се приложи Божественото учение и между нас. Проектирайте мисълта си нагоре и изпълнете Божиата Воля. Не мислете какво ще стане с вас – косъм няма да падне от главата ви без Божиата Воля. Нека всички българи се молят и отправят молитвата си към Бога. Само така България ще се благослови и освободи. Всеки народ, който мисли, че сам ще оправи работите си, още повече ще ги обърка. Ако всички европейски народи мислят така, цяла Европа ще се напълни с инвалиди. Най-после всички народи ще се обърнат към Бога. Ще кажете, че отговорността лежи върху управляващите. Не е така. Всички хора, всички семейства, всички общества носят отговорност за положението на своя народ. Всеки човек поотделно е толкова отговорен, колкото и управляващите.

Има една вътрешна сила, която свързва хората и преплита живота им. В бъдеще, когато ние съзнаем този велик закон, ще разберем, че за всички хора трябва да се създадат добри условия, за да могат да се избегнат всички съвременни нещастия. И не един път аз съм казвал, че това нещо само майките са в състояние да създадат. Всяка майка, като зачене едно дете, мъжко или женско, да каже: „Дъще, синко, аз искам да живееш в бъдеще в закона на любовта и да представяш нейната пълнота“. Тъй ако каже, тя ще има дъщеря или син герой, които ще живеят в закона на любовта.

Всяка майка трябва да внушава това на децата си. Младите, които се женят, трябва да кажат така: „Нашите синове и дъщери трябва да живеят за любовта, за Господа на Любовта, Който обединява хората“. Новото поколение ще бъде носител на новите идеи, на Божествената Любов. А тъй, както вървим сега, ако се раждаме по този хилав начин и искаме да превъзпитаме хората, които са работили от толкова хиляди години, нищо не можем да направим. Човек може да се превъзпита само в утробата на майка си, в любовта. Само майката е в състояние да пресъздаде човека, да го превъзпита. Той сам е 50% фактор за своето превъзпитание.

Сега ще изучавате обичта към цялото. Това е закон, на който Бог ще ви учи. Не можете да научите този закон сами. Друг ще ви учи. Кой? Само ученият може да ти покаже как да обичаш цялото. Кой е този учен? Бог. Ако той не те научи, ще останеш невежа.

Сила без разумност и доброта създава само страдания и нещастия. Страданията се явяват като резултат от съткновенията между мислите, чувствата и постъпките на хората. Който не разбира този закон, той търси причините на злото вън от себе си и постоянно се оплаква; който разбира този закон, той знае, че причините на злото седят в самия него. Вън от нас е Бог, Който създаде света. Тъй щото, ако мислите, че злото е вън от вас, вие ще дойдете до заключението, че злото е в Първата Причина, в Бога. Обаче съществува следният закон: никога частта не може да даде мнението си за цялото; никога произведението на човека не може да даде мнението си за своя творец. Да твърди човек, че злото е в Бога, то е все едно вълкът да се оплаква от овцата, че е изляла един вълк. Колкото е възможно първото твърдение, толкова е възможно и второто. Невъзможно е овца да изяде вълк. Значи у Бога няма никакъв повод за зло.

Вие имате за Бога невярна представа. Преди всичко Бог не е такъв, какъвто си Го представяте. Той създаде света и ни държи в съзнанието си, но не иска да ни направи като Себе си. „Слаб човек съм.“ Слаб си по единствената причина, че искаш да станеш като Бога. Това е неразбиране на живота. Закон е: всеки лист, който иска да стане като дървото, в края на краищата ще отслабне. Щом иска да стане голям, ще слезе от дървото. Слезе ли на земята, няма да бъде свободен, но ще стане за посмешище. Вятърът ще го носи от едно място на друго. Листът трябва да стои на дървото и да върши работата си като лист. Ако има търпение, след стотици години той ще стане голям като дървото. Следователно, ако и човек има нужното търпение, след години ще стане като ангел.

Искайте да бъдете самостоятелни, независими от другите хора, но никога не искайте да бъдете независими от Бога. Спазвайте следния закон: всеки, който иска да се усъвършенства, трябва да има връзка с цялото, с Бога. Влезе ли във вас мисълта, че можете да живеете без Него, върху вас ще дойде най-голямото нещастие. Мислите ли така, ще скъсате връзката си с цялото. Каквото и да става в света, дръжте тази връзка! Богат ли си или сиромах, учен или прост, каквото положение да заемаш, дръж връзката с великия център на живота и не се бой!

Закон е: големите реки не се вливат в малките, но малките реки винаги се вливат в големите. Ще изкажа тази мисъл в друга форма: малките реки се вливат в големите, а големите реки се разливат в малки. Когато говорим за разливане, разбираме един вътрешен процес, а именно: великото, мощното, силното се разлива в малкото. Водата от Великия океан се разлива и образува безброй малки поточета и извори. Те знаят своя произход, знаят, че са произлезли от Великия океан и искат да се върнат в него. Значи, разливането е излизане, а вливането е връщане. Следователно някой път великото ще се разлее в тебе. Тогава казваме: Бог е разлят в нас, а ние ще се върнем, ще се влеем в Него. Казвате: „Как ще се влеем в Бога? Нали ще изгубим своята самостоятелност?“ Ако Бог благоволява да се влее и да живее в теб, защо ти да не се влееш и да не живееш в Него? Влееш ли се в Бога, няма да се изгубиш. Както Бог, като се е разлял в нас, не се е изгубил, така и ние, като се влеем в Бога, няма да се изгубим. Както Бог всякога се познава в нас, така и ние, като се влеем в Бога, в Божественото, ще се познаваме. И като се влеете в Бога, ще имате най-хубави условия за развитие: за четене, за музика, за изкуство – каквото пожелаете от Бога, ще го постигнете.

Закон е: като намериш Бога, ще намериш и себе си, като видиш Бога, ще видиш и себе си. И обратното – като видиш себе си, ще видиш и Бога. Да видиш Бога, да видиш и себе си – този е най-свещеният момент в живота на човека. За този момент именно човек живее.

ЕДИНСТВО И МНОЖЕСТВО

Закон в природата е: Божественото винаги идва в множеството, а се реализира само в едно. В човешкото идва само едно желание, а се реализират много и вследствие на това човешкият живот е

безсмислен, т.е. в човешкия живот няма единство. В Божествения живот има единство, значи там всичко се хармонизира в едно. Обаче, за да се разбере тази мисъл, се изискват ред разсъждения.

Човек не може едновременно да бъде обичан от света и от Бога: ако светът го обича, невидимият свят няма да се интересува от него; ако невидимият свят се интересува от него, светът ще го ненавижда. Защо невидимият свят не се интересува от човека, когато светът го обича? Понеже светът е богатство, невидимият свят не иска да лиши човека от това богатство, не иска да раздвои съзнанието му. Да си свързан със света, това подразбира да работиш цяла година усилено и на края на годината да видиш, че всичко е очукано, избито от град, отнесено от наводнение. Погледнеш тук – погледнеш там, нищо няма: ни зеле, ни лук, ни картофи, ни боб. Ти се чудиш какво да правиш. Едва сега виждаш, че всичко това, на което си разчитал, е било илюзия.

Често хората се спъват от злото и питат защо е допуснато. Отговорът е много прост: щом е допуснато доброто, и злото трябва да се допусне; щом се допусне злото, и доброто трябва да се допусне. Ако не се допусне злото, и доброто не може да се допусне; ако не се допусне доброто, и злото не може да се допусне. Доброто и злото са неразривно свързани. Може ли тогава да искате свят без добро и без зло? Доброто е закон на едното, на единното, на единството, а злото – закон на множеството. Следователно, ако дворът ви е пълен с овце, патици, кокошки, говеда, може ли да бъде чист? Дето е множеството, там не може да се очаква никаква чистота. Тоя двор ще бъде свършено нечист.

Това е една формула на живота. И досега не съм срещал нито един съвременен учен човек, който да разгадае това. Този кръг има център, радиус и периферия. Какво означава центърът? Центърът, това е умственият свят на човека. Той е Първата причина. Радиусът е чувственият свят. Излиза нещо от умствения свят. Ти го чувстваш. А пък кръгът е волята, действието – трябва да се работи. Следователно най-първо трябва да проявите вашата мисъл, после – вашето чувство и после – вашите постъпки. Седем принципа има, за да постъпвате правилно. Кой са, няма да ви кажа сега. Някои говорят за ритъма. Вие искате да бъдете щастливи, но то е неразбиране на живота. Щастието почива на един разумен закон: ти трябва да знаеш как да се движиш. Ти вечно не може да бъдеш щастлив. Ако хората в рая са вечно щастливи, то хората в ада са вечно нещастни. Нещастieto на едни е щастие на други. И щастieto на едни е нещастие на други.

Ако двама светии се съберат на едно място, те ще се скарат, също така и двама лекари, и двама свещеници, ако не знаят законите на живота, пак ще се скарат. Кой са свещениците? Мъжът и жената. Те са свещениците. И единият, и другият служат. Тук вече имаме закона на поляризация. Полярност, двойственост има в природата. Каква е тази двойственост? От човека излиза жената, но тя не прилича на него. От Бога излиза човекът, но човек не прилича на Него. Човек излиза от Земята, но не прилича на Земята. Земята обича човека, използва го и той я използва. Мъжът обича жената, понеже от него е излязла и я използва. Ти ще кажеш: „Защо е така?“ Как трябва да бъде? Всяко нещо си има своя причина. Но зад всяка причина седи едно желание. Причината произтича от едно желание. А зад всяко желание седи една мисъл. Следователно мисълта е причината. От мисълта се роди желанието и от желанието се роди действието. Щом имате действие, то имате раздвояване на нещата. Това, което вършим, може да е добро, а може да е лошо.

Злото е разкъсан кръг. Всякога, когато разкъсаш живота, има удар. Убиеш някой човек, това е разкъсване на живота. Ражда се някой човек – ти съединяваш кръга. Разкъсваш своята мисъл – злото идва, разкъсваш своите чувства – злото идва, разкъсваш своята воля – злото идва. Дето има разкъсване на каквото и да е, злото се проявява. И щом разкъсаш любовта, злото се проявява. Щом разкъсаш Божиата Мъдрост, злото се проявява. Щом разкъсаш Божиата Истина – също. Или казано другояче: ако не обичаш, злото идва, ако не мислиш добре, злото идва, ако не постъпваш добре, злото идва. Доброто седи в праведната любов. Обичай така, както Бог изисква!

Не чупете живота! Счупеният живот в своите части става опасен. Като съберете частите му, той става красив като плод, като една нова дреха, като една ценна монета. Целокупността на живота носи всички хубави работи. Мъчно е, наистина, в големите смущения да седиш тих и спокоен, да мислиш добре. За това се изисква достатъчно сила на човешката воля, на човешкото сърце, на човешкия ум. Защо да не сме това? Ако на бойното поле употребяват десет пъти повече енергия да се бият, защо ние в доброто да не бъдем поне толкова герои?

Реалното в света е неделимо. То не може да се раздели. В цялата природа има едно усилие реалното да се раздели. И досега най-учените същества в света са се мъчили да разложат реалното. Сегашните учени сполучиха да разложат атомите и са успели, но законът е, че реалното не може да се раздели. Например при

дишането вие вземате част от въздуха и го задържате, искате да го направите част от себе си – ваша собственост. Но после го изпускате. И после пак друг въздух влиза и излиза. Не можете да го задържите. И ако го задържите за половин час, ще се прострете на земята. Във вас има желание да заповядвате на хората, да заповядвате един на друг. Можеш да заповядваш. Хората заповядват на въздуха, но за 10 секунди. Въздухът не те слуша повече.

Като човек, за да се движиш свободно, ти трябва да имаш само едно желание. Внесеш ли обаче повече желания едновременно в своето сърце, ти не ще можеш да се движиш свободно в живота си и на всяка крачка ще се спъваш. Божествената философия казва: „Учи!“ За всеки даден момент Божественият закон позволява само по едно волево движение извън времето и пространството. Във времето и пространството пък се допуска реализирането само на едно от тия желания, мисли и действия.

Когато се говори за време и пространство, това подразбира, че за всеки даден момент се допуска да мислиш само върху една мисъл, да имаш само едно желание и да проявяваш само едно волево действие. Ще кажете, че човек не може да мисли без ум. Не, човек може да мисли без ум и може да чувства без сърце. Тогава ще кажете, че човек може да живее и без Бога. Не, това не е вярно и не може да бъде! Мислите и чувствата идват от Бога и минават само през мозъка и през сърцето като през фокуси, чрез които се отразяват навън. Реалните неща в света не могат да са, или да не са. Такава философия не съществува.

В света, който има числото 2, който има два мъжа, той служи и на дявола. Щом имаш един мъж, ти имаш Бога. Един мъж или една жена, законът е един и същ – Бог е с тебе. Две жени или двама мъже, законът е точно обратен.

Човешкото сърце е направено така, че в него може да влезе само един човек. Такъв е законът.

Има закон, според който ти не можеш да имаш едновременно двама приятели. Това означава, че на физическия свят ти можеш да имаш само един приятел, а не двама. По закона на скачените съдове приятелят на твоя приятел ще бъде едновременно и твой приятел.

Този, който те обича, като дойде, ако си на легло, ще станеш, ще оживееш. Този закон няма изключение. Който ви обича, той ще ви донесе храна. Ако дойдат двама мъже и една жена, ако дойдат двама лекари и вие боледувате, вие ще умрете. Ако двама лекари

лекуват един болен, той ще умре. Единият всякога носи доброто. Виждам законът на движението какъв е, в закона на движението всякога стъпваме на един крак. С един крак ходим. Другият е за почивка. Ту на единия стъпваме, ту на другия. И в работата е същото. Дясната ръка е, която работи, лявата е помощница. С двете ръце не работим. Сега всички хора са започнали да работят с двете ръце. Опасна работа е. И с двата крака да ходиш е опасно. Ако те заведат при един съдия и имаш един крак и кажат, че си се качил на черешата, съдията ще повярва ли? Ако имаш два крака, знае, че си се качил. Ако имаш една ръка и един крак, невъзможно е да се качиш горе на черешата. Човек, който обича, абсолютно е невъзможно да прави престъпление. Може да му дадат цялата вселена, няма да направи. Аз се чудя как хората правят престъпление. Аз им се чудя! Голяма сила е да направиш престъпление.

Числото 2 – то е едно нажежено желязо. Ти, ако не разбираш закона, можеш да пипнеш, да си изгориш ръката. Числото 2 винаги взема, не дава. Туй, което те изгаря, е числото 2. Имаш каквато и да е несрета във живота си, това е числото 2. То винаги взема. Може да е нагорещено желязо, или може да е чук, то е числото 2. Ти ще бъдеш внимателен, когато се справиш с условията, които влизат в негативната страна на живота.

Искай в даден случай само едно нещо. Не искай две неща, не искай три неща. Щом искате две-три неща – нямат място. Искайте само едно нещо, то е най-малкото. То като ви се даде, другото ще дойде. Никога умът не трябва да се раздвоява. Щом има раздвояване във волята, щом има раздвояване в сърцето, щом има раздвояване в ума, работите не стават, законът не работи. Двоеумният е непостоянен във всичките си пътища, двуеличен е той. Двуеличен е на сърцето, двоеумен е на ума. С волята как ще го определите? Той винаги се колебае.

Един от природните закони гласи: в даден момент човек може да има само една мисъл, едно чувство, едно желание. Има ли две или повече мисли, чувства и желания, той сам се спъва. Невъзможно е в един момент да реализираш две идеи.

Минаваш през някоя градина и казваш: „Всичко това е на Господа“. Че всичко е на Господа, това е вярно. Но тебе ти се яде един плод. Колко трябва да вземеш? Имаш право да откъснеш от дървото само един плод. Можеш да отбереш най-хубавия, но да откъснеш повече, то е лакомия. Ако откъснеш един плод и благодариш на Бога, ти ще приемеш всичкото благословение. Но ако откъснеш два плода, то е известно отклонение, смъртта ще дойде

над тебе. Всякога, като откъснеш два плода и ги туриш в джоба си, ти вече нарушаваш закона. Един плод като откъснеш и ядеш с благодарност, този плод носи благо в тебе. Но ако откъснеш два, ти мислиш, че двете ще уреди твоя живот. Не. Единият плод. Направят ти едно добро. Ти не си доволен. Искаш две добрини. Ще загатиш.

Дето има деление, раздвояване, там Божественият Дух не действа. Щом се раздвоиш в себе си и изпаднеш в противоречие, Бог е вън от тебе. Това е психологически закон.

Помнете, че окултният закон не търпи разединение. Разклонение може да търпи, но разединение не може.

Думите имат смисъл само когато са тясно свързани. Това е закон в природата. Думата „свързан“ е двузначеца, т. е. не е силна дума. Тази дума не означава една определена идея. Можеш да свържеш някой лош човек, можеш да свържеш и добър човек. Тъй щото тази дума не е силна. Когато в нашето съзнание се произнесе такава дума – „свързан“, в подсъзнанието тя произвежда обратен ефект. И съвременните езици на културните народи като англичани, французи, германци, са негативни. У всички тия народи в езика им има малко думи точно определени, които означават само една идея. Например като кажеш „жажда“, ти не мислиш за нищо друго, освен да се напиеш с вода. Като кажеш „глад“, „смърт“, ти подразбираш само онова, което тези думи изразяват. Думата „любов“ е двузначеца, тя няма сила, няма смисъл. Казват „любов“, но каква любов подразбират? Думите „жажда“, „глад“, „смърт“, „страдание“, „пожар“ са силни, те имат определено значение и вследствие на това сегашната култура не е израстнала по причина на езика. И в дипломацията онези, които разбират всички тънкости на езика, избират такива изрази, че само с една запетая дипломатът може да се изплъзне от известно положение като риба или като змия. Казват за някого: „Цял дипломат е!“ А дипломатът е човек, който може да мине през всяка дупка, да извърти всяко положение.

Какъв е стремежът на човека при сегашните условия на живота? Задавали ли сте конкретно въпроса – какво желаете? Всеки човек има поне едно конкретно желание или една конкретна мисъл в себе си, която се стреми да реализира. Никой човек не може в даден момент да има две конкретни желания или две конкретни мисли. Постави ли в ума си две мисли или в сърцето си две желания, той непременно ще се раздвои.

Ето защо съвременните хора трябва да изучават закона на единството. Всеки човек трябва да има една основна мисъл в ума си, едно основно желание в сърцето си и едно основно действие във

волята си. Всеки трябва да намери тази основна мисъл, това основно чувство и действие в себе си. Обаче при сегашната култура на човека, основната му мисъл се движи все около неговото „аз“ – дотам е спрял той. И животните, и растенията са спрели дотам. Значи този принцип съществува във всички живи същества. Ние виждаме грамадните форми, остатъци от миналото, които е създал аз-ът в човека. Ние виждаме и грамадните форми от животни и растения, остатъци от миналото, създадени все под влиянието на същия закон. От тези грамадни форми на миналото разумната природа е приготвила дебели пластове каменни въглища, с които си служи съвременният културен свят. Значи културата на миналото днес се използва в нашите фабрики. Вследствие на това съвременните хора в своите стремежи преживяват стремежите на съществата от предпотопните времена. Войните, избиванията на хората днес, се дължат именно на културата на въглищата, които са главният двигател в съвременната техника.

Сега мнозина казват: „Знаете ли какво е допринесъл съвременният фабричен век за културата на човечеството?“ Този век освободи всички духове, всички души на същества, умрели още в далечното минало. Те бяха затворени във въглищата и с употреблението им като гориво дойде и тяхното освобождение. Затова днес хората наляво-надясно се бият. И когато някои ме запитват, кога се роди злото в света, аз им казвам: „Злото в света се роди за пръв път, когато се образува и първият дим“.

В съзнанието си трябва да бъдете еднородни. Това е Божествен закон за всички.

Първото нещо: всеки от вас трябва да се стреми да научи закона на единството – единство на мисълта.

Единство в съзнанието и връзка с Божественото съзнание са закони, чрез които човек се освобождава от недоволството.

Сегашните хора страдат, защото не им се дава съответно място. Кое място търсят? Те търсят първо място. В света има само едно първо място, което принадлежи на Господа. Останалите места са за хората. Не се стремете да седате на първо място. Който търси първо място, той ще носи големи отговорности. Никой човек, никое същество не е за първо място. Който търси първо място, той се е заблудил. Първото място е свързано с големи отговорности. Следователно ще знаете, че закон за единство съществува навсякъде в природата: едно първо място, един мъж, една жена, един баща, една майка, едно дете – всичко в света съществува по едно, а многото са негови отражения.

Закон е: благо на едно е благо на всички. Ако един човек изгуби благо си, цялото човечество също губи. Когато Адам изгуби живота си, и цялото човечество го изгуби. Когато внесем доброто в една душа, ние го внасяме във всички души. Не можем ли да внесем доброто в една душа, не можем да го внесем и в цялото човечество.

Туй, което съм проверил, е вярно. Може и вие да направите опита. Аз, ако имам един цял хляб, един обикновен хляб от едно кило, като дойде някой да ми иска, дам му половината. След като той си замине, моят хляб е пак цял. Той иде с половината. И той ако даде половината от своя хляб, и неговият хляб пак ще стане цял. Онзи, който е взел четвъртината, ако четвъртината направи осмина, хлябът му пак цял ще бъде. Постоянно се намалява хлябът, но който дава, неговият все цял остава. Доброто има такова свойство: никога парче не остава. Доброто е винаги цяло в себе си. То е като един извор, който никога не се изпразва, винаги от него каквото излезе, излиза изобилно. Казвам: в закона на любовта туй е вярно. Ако всички хора биха служили на любовта с пълна вяра, никога не щеше да има недоимък. Ако някой път се ражда недоимък, то е от безлюбие. Този закон е верен. Ние страдаме от безлюбие. Болестите се явяват от безлюбие, невежеството се явява от безлюбие.

Ако човек разбира живота тъй, както Бог го е създал, ако вървим по великия Божи закон, няма да имаме противоречия. Ние сме числото 2, Бог е единица. Нашата воля влиза в стълкновение с Божията Воля, нашият ум влиза в стълкновение с Божието ум, нашето сърце влиза в стълкновение с Божието сърце, тялото ни влиза в стълкновение с тялото на природата. Тогава как ще вървите? Значи умът на всеки един от вас трябва да дойде в съгласие с онова, разумното в природата. Трябва да виждаш онова, разумното, което съществува в природата. Тази разумност, това е Бог, Който се проявява. Някой път правиш нещо, нещо ти казва: „Недей!“ Хиляди хора са ми разправяли своята опитност и всеки, който не е послушал онова, което вътре му е говорило, винаги е пострадал.

Някой казва: „Мога да правя каквото искам“. Можеш да правиш каквото искаш, но и онзи може да прави каквото иска. Значи ние в себе си имаме едно същество, което всякога е разумно. Ние се проявяваме, а то съществува. И когато ние му кажем: „Ти кой си, ти какво можеш да направиш?“, то казва: „Има нещо, което мога да направя. Мога да ви наложа по всички правила.“ И започне тогава! Нали някои от вас казват: „Ей, дотегна ми, измъчи ме!“ Е, кой ви измъчи? Това разумното същество, то ви мъчи вас. И сега казвате:

„Как е възможно това разумно същество да мъчи?“ Как е възможно вие, глупавото същество, да го мъчите? Умното същество никога не позволява глупавото да го мъчи. Едно правило в природата има: всичко може да стане, но едно умно същество никога не позволява на глупаво същество да го мъчи! Има едно отражение в действията на природата. Природата е умна, щом направиш една неестествена постъпка, има контрибуции. В момента още, веднага, не след векове, тя не чака. Та казвам: тези противоречия, които съществуват във вас, това са разумните закони вътре в природата или разумните същества, които седят по-високо от вас, които имат всичката добра воля. Щом вие искате да постъпвате съобразно нейните правила, тя всякога ще бъде на ваше разположение. Но щом престъпите едно от свещените правила, и те си имат свои мерки.

Та несполуките в живота на всички хора се дължат на това вътрешно противоречие. Ако човек е господар на положението си, той не може да бъде в противоречие със себе си; щом е в противоречие със себе си, той е двоен.

Човек никога не може да има отвън онова, което няма отвътре. Да бъде човек здрав, това значи да има права, трезва мисъл. Ако духът на човека не е здрав, мощен, и тялото не може да бъде здраво. Духът в човека е онова, което включва всичко в себе си. Духът на съвременните хора не е тъй мощен, благодарение на честото раздвояване на съзнанието им. Каквото и да правят, те не могат да избегнат това раздвояване. Засега то е неизбежен закон. Раздвояването на съзнанието отговаря на съществуването на ден и нощ в природата. Каквото и да правите, съзнанието ви всякога ще се движи между полюсите ден и нощ, светлина и тъмнина. Като минава през тия процеси, съзнанието на човека постепенно се буди. Дойде ли човек до пълно пробуждане на съзнанието си, ние казваме, че той е възкръснал. Възкресението подразбира придобиване на безсмъртие.

Истинската любов се изразява чрез отправяне мисълта на всички същества в една посока. Когато съзнанията на всички същества се отправят към една посока, те ще имат много допирни точки помежду си. Обаче започне ли човек да се върти само около своя център, около себе си, всичко е изгубено. Някой казва: „За мен животът няма смисъл“. Казвам: искате ли животът ви да има смисъл, отправяйте ума си нагоре. Това не е мъчна работа. Какво по-лесно от това човек да мисли в една посока? Според мен, по-мъчно е човек да мисли в две и повече посоки, както правят това съвременните хора, отколкото да мисли в една посока. Много пъти хората са

отправляли мисълта си нагоре, те знаят това място, но не им е дохождало на ум, че има един общ момент, когато всички същества едновременно отправят мисълта си към Бога. Желаят или не, това става по един вътрешен, неумолим закон. Който не иска да се подчини на този закон, насила ще го заставят. Как? Ще го хване някоя болест и той ще потърси Бога, ще отправи мисълта си към Него и ще благодари, че се е разболял, за да помисли за Бога. Не само чрез болести, но и по много други начини може да заставят човека да потърси мястото на Бога. Един час, една минута, или една секунда се изисква, за да се отправят съзнанията на всички същества към Бога. Велик е този час от деня! Велика е тази минута от часа! Велика е тази секунда от минутата!

БОЖЕСТВЕНО И ЧОВЕШКО

Във всеки човек съществува вътрешна борба, причините на която няма да обяснявам, но казвам, че тя е резултат на две велики състояния на човешката природа: едното състояние е човешкото, а другото – Божественото. Когато човешкото състояние вземе надмощие, то оказва силно влияние върху човека и той започва да вижда всичко наопаки: в него насава голяма тъмнина и мрак и цялата природа се обръща надолу с главата. За каквото и да се говори на този човек – за поезия, за музика, за изкуство – нищо не го радва. Такъв човек се нарича „песимист“. Песимизмът е излязъл от хаоса на живота. Обаче природата има един важен закон, който тя спазва строго. В какво седи този закон? Природата не търпи безверници, нито болни, нито глупави хора. Всички тия хора тя е осъдила на смърт. Тя ще заличи всички противоречия, които израждат човешкия род. Според тази разумна природа бъдеще има само оптимистът, човекът на вярата, бъдеще има само човекът на любовта, бъдеще има само човекът на истината, бъдеще има само човекът на правдата, бъдеще има само човекът на добродетелта. Всички останали хора са осъдени на смърт.

Някои питат: „Какво трябва да правим сега?“ Ще започнете с любовта. „Ами после?“ Ще повикате мъдростта. „После?“ Ще се свържете с истината.

Божественото само се видоизменя, но нито се създава отново, нито изчезва. Ако този закон е верен за материята, толкова повече е верен за духа.

Физическият свят винаги означава един преходен свят, който

трябва да се разшири. Квадратът означава законът на вечността. Само физическият свят дава възможност на Божествения свят да се прояви, да има разнообразие. Божественото във физическия свят трябва да се прояви, понеже в Божествения свят промяна и измяна няма, той е неизменен. Казвам: физическият свят е едно проявление на Божествения свят. Като идем при Бога от физическия свят, ще намерим туй, за което сме копнели. Ако искаме да видим Славата Божия, трябва да дойдем тук, да я видим между големите противоречия, които съществуват. Тук ще видим в какво седи Славата Божия.

Никой не може да избегне от товарите на живота. Ще носиш и радости, и скърби и ще ги раздаваш на ония, на които принадлежат. Някой се радва на благата, които му се дават, без да подозира, че това се дължи на Божествения закон – да се дава на човека, без той да заслужава. Божественият свят върви по изключителни пътища. Благодарение на това ние живеем на Земята, радваме се и растем. Ако някой би погледнал на Божественото с обикновеното човешко око, би казал, че от това нищо няма да излезе. Незнайни са Божиите пътища. Ако знаеш как ще се прояви Божественото, как Бог ще ти помогне, нищо няма да стане, нищо няма да научиш. Остави Божествената работа на Бога, Той да я свърши. Не питай какво Бог мисли да прави – това е Негова работа. Забрави всичко, което се отнася до Божественото. Преди да се е проявило Божественото, нищо не говори. Щом се прояви, тогава ще говориш. „Не трябва ли да предвиждаме какво мисли Бог?“ Това не е ваша работа. „Да се помолим, да ни се открие Бог. Да се помолим да ни помогне.“ Така са постъпвали християните от преди 2 000 години, така постъпват и днес, но животът им не се е подобрил.

Докато не хвърли любовта светлина, човешкият свят ще бъде непонятен. Сега не ви давам правило, то е вече закон на свободата. Казват: „Ти трябва да бъдеш добър“. То е по човешки. Когато някой ми каже, че трябва да бъда добър, в моя ум ето какво е понятието: аз съм позлатен отгоре и трябва да бъда добър, да гледам да не се изтрие позлатеното, другояче ще изгубя цената си. Щом съм златен, няма какво да се боя, като се трие, ще се изяви златото. Но щом съм позлатен, трябва да бъда внимателен. Казват: „Трябва да бъдеш внимателен, трябва да мислиш“. То е по човешки. Щом влезем в закона на любовта, няма какво да мислим. Да мислиш, от мое гледище, то е насилие. Божествената мисъл, това е най-свободният акт, който съществува в природата. Ти казваш: „Реката трябва да тече“. И без да кажеш, тя тече. Приеми нещата, както са, не се

мъчи да мислиш. Ти за някого мислиш, като го разбираш. Като не го разбираш, хич не мислиш за него. Без любов мисъл няма в света. Има такива мисли, но това не е мисъл, то е чувстване, което се мени. Някой казва: „Аз го обичах, пък сега не го обичам“. Те са човешки работи, неразбрани работи. Казва: „Едно време се обичахме, сега не се обичаме“.

Казвам: не трябва да се взема обезсърчителната страна. На всички трябва да се радваме, защото в човека има едно добро естествено, на което той трябва да разчита. Човек трябва да разчита на своя Божествен ум, човек трябва да разчита на своето Божествено сърце, човек трябва да разчита на своята Божествена душа. Ако сърцето нямаше Божествен характер, нямаше Бог да каже: „Сине мой, дай си сърцето“. Ако в ума ни нямаше нещо Божествено, нямаше да има онова изречение в Писанието, гдето казва Господ: „Елате да разсъждаваме“. Всички трябва да извикаме Божествено – в себе си, да извикаме живота такъв, какъвто е. Често ние виждаме лошата страна. Лошите страни са опаковка. Зад всяка лоша черта седи нещо добро. Доброто не е излязло от злото, но злото от доброто. Когато бащата е богат, синовете се карат. Когато бащата е сиромаш, понеже се разпръскват да работят, никак не се карат. Този отишъл някъде да слугува, онзи отишъл другаде. Щом има да делят, караница има. Злото в света е оня материал на неразбориите, които съществуват между нас.

Сега говоря на онези от вас, които могат да приложат закона. Разчитайте на Божественото благо в себе си, на благо, което Бог ви е дал! То е разменна монета. Някои хора са сладкодумни, има нещо хубаво в гласа им, като говорят, разполагат те. Някои хора в езика си са динамични. Някои хора, като пеят, предразполагат. Някой човек, без да ти говори, само като го видиш, те разполага. То е Божествената сила, която Бог ти е дал – разчитай на нея. Дал ти е един отличен, прозорлив ум – разчитай на ума си. Дал ти е едно добро сърце – разчитай на сърцето си. Дал ти е една душа – разчитай на душата си. Цигуларят трябва да свири, песнопевецът трябва да пее, поетът трябва да пише, скулпторът трябва да дяла камъните.

Законът казва: не разчитай на своите слуги, то е опасна работа. Разчитай на себе си, не разчитай на чуждите умове. Разчитай на своя ум и на своето сърце и после разчитай на чуждите умове, на чуждите сърца и на чуждите воли. Тъй седи законът. Щом ти разчиташ на ума на другите хора и на сърцата на другите хора, ще паднеш в една погрешка. Разчитай на туй, което Бог ти е дал. За-

конът е такъв. Стани слуга на себе си, не ставай преждевременно господар. Тези работи ги разбирате. Погрешките на какво се дължат? Те не се дължат на вас. Те се дължат на вашите слуги. Щом имаш един слуга, законът в природата е, че не държат слугата отговорен, но държат господаря. Най-първо ти на ума си ще станеш слуга, ти най-първо на сърцето си ще станеш слуга и на волята си ще станеш слуга. Ти ще се научиш да им слугуваш. След като се научиш да слугуваш на ума, след като се научиш да слугуваш на сърцето си, тогава ще дойдеш до положението те да ти слугуват. Да бъдеш слуга, значи да се учиш. Няма какво да учиш ума си! Умът е професор, знае. Впрегни ума си на каквато и да е работа, той ще ти каже какво да правиш. Впрегни сърцето си на работа, и то ще ти каже какво да правиш. Впрегни волята си на работа, и тя ще ти каже какво да правиш. Те са много учени.

Има едно сърце в нас, което погрешки не прави. Има сърце привидно, което прави погрешки. Има един ум, който не прави погрешки. Има един ум привиден, който прави погрешки. Има една воля, която прави погрешки. Има една воля, която не прави погрешки. Аз ви говоря за един ум, който не прави погрешки, говоря ви за едно сърце, което не прави погрешки, говоря ви за една воля, която не прави погрешки. Тази воля, ако някой път направи погрешка, погрешката е в нас, понеже ние сме станали преждевременно господари, ние не им слугуваме.

Слугувайте добре на вашия ум, слугувайте добре на вашето сърце, слугувайте добре на вашата воля. То е разрешението в новото, за да имате всякога подтик. Няма да се обезсърчавате! Обезсърчението иде от привидния ум, обезсърчението иде от привидното сърце, обезсърчението иде от привидната воля. В Божественото няма обезсърчение, там лесно се изправя всичко, там погрешки няма.

Имайте предвид следния закон: дойдете ли до Божественото в себе си, всички противоречия във вашия ум и във вашето сърце ще изчезнат. Уповавате ли на Божественото, всяка ваша мисъл, всяко ваше желание ще се реализира, каквито препятствия и да срещате по пътя си, ще ги преодолявате. Дойдете ли до числото 4, в съзнанието ви ще се зародят две идеи – за и против; щом дойдете до числото 7, у вас ще се яви вътрешна борба – защо сте дошли на Земята в тази гъста материя. Вие ще правите усилия да излезете от тази материя, но вашата задача не е в борбата, а в устояването срещу тези противоречия.

Всякога бият не онзи, който има Божествена мисъл, а онзи, който има човешка мисъл. Страданията не са нищо друго освен

доказателство за това, че вие не сте се подчинили на разумната, на Божествената мисъл. Щом станете сутрин, ще се попитате: „Имам ли днес Божествената мисъл?“ Ако като станеш сутрин, мислиш най-първо какво да сготвиш, у теб е дошла човешка мисъл.

Закон е: където Божието благословение отсъства, там разочарованието присъства. За да дойде Божието благословение върху човека, той непременно трябва да бъде послушен. На кого? На Божественото в себе си, на Божия Дух.

Новото се заключава в това, което Бог е вложил в човека. Закон е: всеки ден проявявай вложеното в твоята душа. Дойде ти една добра мисъл, едно добро желание, не го отлагай. Щом е Божествено, трябва да се реализира.

Като станеш сутрин, ако ти дойде някоя нова мисъл, в нова форма, в нова фаза, това е Божественото. Мисли за него! Ако мислиш за ядене, за пиене, за обличане, това са човешки, обикновени работи. Ако през деня ти дойде някоя нова мисъл, тя е Божествена мисъл, тя осмисля нещата. Благодарение на тази нова мисъл, на Божественото, което се проявява, животът се съгражда. Моментът, в който човек се обърне към Бога, се отличава по това, че тия малки поточета на новите мисли протичат в новия му живот. Този закон е верен, когато ние служим на Бога, когато Го обичаме. Най-първо Бог проявява своята Любов към нас, дава ни живот и ако у нас се пробуди съзнанието и разберем, че тази Любов е ценна и трябва да я пазим, тогава у Бога се заражда желание никога да не допуска да ни се случи туй, което не желаем – той ще ни даде най-хубавото. Божественият живот всякога се предшества от страдания. За да се прояви Божествения живот индивидуално за всеки човек, за всяко общество или за всеки народ, непременно ще дойдат страданията.

Важната мисъл, която трябва да остане в ума ви от това, което ви казвам сега, е следната: сутрин, като станете, ще внимавате, дохожда ли в ума ви някоя нова Божествена мисъл. Дойде ли в ума ви една нова мисъл, колкото и да е малка тя, ще се държите за нея. Приятно е, когато човек става рано сутрин и Господ му заговори, а той се вслушва в тази нова мисъл. Дойде ли тази мисъл във вас, животът ви се осмисля. От тази мисъл зависи работата, която ще свършите през деня. Колкото повече любов има човек, толкова по-голям успех ще има в живота си. Колкото по-голяма любов има, толкова повече знания ще придобие в живота си. Всичко зависи от любовта. Новата мисъл е импулс през деня. Когато човек намери

тази Божествена мисъл, нещата за него се извършват лесно, планомерно.

Който наблюдава нещата и ги изучава, той може да пророкува. Още едно пророчество ще ви кажа: който не пие вода направо от извора, той всякога страда. Ще кажете, че и далеч от извора, водата е една и съща. Не е така. Голяма е разликата между водата, която излиза направо от извора и тая, която е извървяла няколко километра път.

Когато дойдем до светлината, и там е същият закон: лъчите, които идат направо от източника на светлината, се различават от пречупените и отразени светлинни лъчи. Като знаете това, стремете се към мисли, които идат направо от източника. Остане ли да се ползвате от мисли, които са минали през много умове и са претърпели пречупване, вие ще изпаднете в големи заблуждения. Какво правят хората? Те търсят Бога, т.е. Източника на живота, само когато имат нужда. Те търсят лекар, когато са болни. Казано е обаче: „Потърсете Ме с всичкото си сърце и ще Ме намерите“. Въпреки това човек търси Бога във време на нужда. Това не е любов, това е необходимост, неволя. Когато е здрав, човек не търси лекар. Новият ред на нещата изисква точно обратното: да търсиш лекар, когато си здрав. Какво ще допринесе лекарят на здравия? Той все ще му предаде нещо. Под „лекар“ в този смисъл разбирам човек, който те обича. Който обича, той всякога дава нещо от себе си. Той е пръв проводник на Господа. От него можеш да пиеш направо вода. Нямам нищо против застоялата вода в шишетата или в черните, но казвам, че тя не е здравословна. Водата в шишетата и в черните представя затворен свят. В този свят са човешките мисли и чувства. Това е светът на човешкия порядък. Някой не е доволен от хората и казва: „Какви са тия хора, какъв е този свят?“ Тия хора, това си ти. Този свят е твоят свят. От какво си недоволен?

Човек е дошъл на Земята да научи и разбере слабостите, възможностите и невъзможностите на своя физически живот; той трябва да познае човека на свободата, както и Божественото начало, което едва сега се пробужда в него. Когато Божественото начало в човека се пробуди и той се свърже с Бога, тогава само ще се премахнат негодите в неговия живот. Този закон се проверява навсякъде в живота.

Ако ти е дадено нещо Божествено, ти нямаш право нито една капчица от туй Божественото да капне на земята. Ти ще пазиш да се не опетни една свещена мисъл, едно свещено чувство. Трябва да прилагаш този закон, защото в света има течения, които опет-

няват вашата мисъл, които опетняват вашите чувства и които опетняват вашите постъпки. Няма какво да се плашите. Ако разбирате закона, ще минете през някоя река, която е мътна, а ако не разбирате, непременно ще се окаляте. Много пъти върху тия реки има мостове. Птиците, когато минават през реките, те не ги прегазват, те ги прехвъркват. Ако не мислим, ние сме млекопитаещи, ако мислим, ние сме птици, които прехвъркват.

Ако можете да внесете доброто в една своя мисъл или в едно свое желание, вие го внасяте във всичките си мисли и желания. Когато доброто като динамична сила влезе в една ваша мисъл, в едно ваше чувство и в една ваша постъпка, то влиза във всичките ви мисли, чувства и постъпки. Достатъчно е доброто да проникне само в една ваша мисъл, за да обхване всичките ви мисли – то лесно се размножава. Така работи умният човек. Когато иска да събере железните стърготини, пръснати по земята, той взема магнит и го докосва до стърготините. Те се полепват изведнъж за магнита. Глупавият обаче започва с пръсти да събира стърготините една по една. Кой от двата метода е по-добър? Първият, с магнита. Следователно турете доброто като магнит в една своя мисъл и не се безпокойте – то ще събере около себе си всички останали мисли. Така се пести и време, и енергия.

Казвам: човек трябва да има една основна мисъл, едно основно чувство, една основна постъпка. Основната мисъл дава тон на всички работи. Основната мисъл е силна мисъл. Понякоя път се казва: „Божественото“. Божествено аз наричам туй, което дава тон на всички неща. Достатъчни са една Божествена мисъл, едно Божествено чувство и една Божествена постъпка, те дават тон на целия живот. Ако вие имате една Божествена мисъл, едно Божествено чувство и една Божествена постъпка, вие ще бъдете напълно Божествен човек.

Знаете ли какво значи Божествен? Да пътуваш през вселената навсякъде, дето искаш да идеш и да се ползваш от природата както искаш, не тъй, както ти искаш, но тъй, както онзи великият закон изисква, който направлява целия космос. Защото има една външна страна на природата, която е страна на безпорядък. Вие чувствате някой път този безпорядък, вие сте недоволни от себе си. То е безпорядъкът на вашия свят. Чувствате, че имате стремеж към нещо хубаво, но къде ще го намерите? То е вътре във вас. Вие го търсите отвън. Вие търсите да станете силни, учени, богати, да се облечете, художник да станете, музикант да станете. Никъде не можете да го намерите.

Вие имате ли съзнание кой е Онзи, Който ви е пратил в света, Който е работил за вашето развитие, Който е създал вашия организъм и Който е съчетал вашите бащи и майки? Вие идвате на Земята и не вземате под внимание тия закони и условия, които са работили за вас и казвате: „Аз съм господар на живота и условията“. Обаче животът показва доколко сме ние господари.

При това, аз не искам сега да ви накарам вие да вярвате в моите думи. Ако ви накарам да вярвате, това ще излезе лъжа. Пък ако ви убедя да вярвате в това, което вие сами носите в себе си, това е истина. Истината е в това, което вие носите в себе си. Идеята за Бога у вас трябва съвършено да се измени. В това отношение вие схващате Бога като същество извън вас. Но този, който поправя света и който се бори днес в света, това не сме ние – Бог е, Който се бори. Той се бори много разумно с всички лоши условия в живота. При това Той знае, че победата е на Негова страна. Кога ще стане това? Може да стане днес или утре, може да стане след месеци или години. Когато и да стане, Той обаче знае, че в края на краищата Той ще придобие победата.

В човека Божественото побеждава, а човешкото остава победено. Това е закон, в който няма никакво изключение.

Закон е: човек трябва да стане възприемател и проводник на Божественото. Ако човек не възприема нещата и не ги изпълни, той си създава своето нещастие.

Всеки човек е проводник на Божието благословение. Ако не му даде път, той носи отговорност за това. Кажете една добра, блага дума на човека и Божието благословение ще протече. Като станеш проводник на Бога, ти помагаш първо на себе си. Като каже някому, че работите му ще се оправят, и моите работи се оправят. Ако не вярвам в това, и моите работи не се оправят. Щом пожелаем доброто на ближния си, и моите работи се оправят. Това е закон, в който няма никакво изключение. От благословието, което получава моя ближък, има дял и за мене. Това е новата философия на живота.

Когато търсим Божественото, трябва да пристъпваме с всичката си искреност. От вас се иска абсолютна искреност, абсолютна чистота и абсолютно знание. Ако вярвате, че има закон, който регулира отношенията в света, той ще ви заведе при Великия източник на живота. Да намерите Божественото в себе си, това значи да намерите Христа. Като Го намерите, животът ви ще се осмисли. В който дом влезе, Христос ще донесе мир между мъжа и жената,

между децата и родителите. Тоя дом ще бъде пример за всички. Дето има мир и хармония, там е любовта. Бог привлича всички хора при Сина, Който е изявление на Неговата Любов.

Когато се казва, че човек трябва да живее за себе си, т.е. за Божественото в себе си, това подразбира, че той трябва да е минал вече фазата на самовъзпитанието и да е дошъл до положение на жертвата. От това, доколко човек е стигнал в самовъзпитанието, зависят и неговите прояви като истински човек.

Годините, които настъпват, са години да служим на Бога без закон, по любов. А пък сега всички служат по закон. Ти казваш: „Аз трябва да вярвам“. Щом трябва да вярваш, то е по закон. В дома бащата и майката служат много добре. И слугата служи добре. По закон всички служат много добре. Много добри са хората. Но остане хората свободни, накарайте ги по любов да работят и ще видите каква обхода ще имат. Всеки ще казва: „Аз съм на особено мнение“. А пък какво е особеното мнение? Всички други да работят, а пък аз да си почивам. А пък точно обратното трябва да се каже: всички да си почиват, а пък аз да работя. Аз така го разбирам. Що е любов? Всички да си почиват, а пък аз да работя. Това е любов. А пък сега е: всички да работят, а пък аз да си почивам.

Що е законът на любовта? Всички други да бъдат лоши, аз да бъда добър и да слугувам.

Закон е: когато събудиш Божественото естество в човека, той всякога е готов на услуги.

Та, първото нещо е: доброволно в себе си правете едно вътрешно различие – какви са вашите подбуждения – дали по любов, или по закона на хората? Страхът ли е подбуждение, или любовта? Користолюбието ли е подбуждение, или любовта? Страхът ли е подбуждение, или любовта? Силата ли е подбуждение, или любовта? Това насила не може да стане. Щом е въпрос за Божественото учение, там никога няма насилие. Там, дето има насилие, то е човешко учение. Там, дето няма никакво насилие, там е Божественото. Щом насилваш един човек, ти не постъпваш правилно. Защото чрез закона на насилието, което ние упражняваме, същевременно ние насилваме Божественото вътре в нас. Мислите ли, че Божественото, което е вътре в нас, съизволява, когато човек прави престъпление? Бог го търпи. Но после Бог връща престъплението, което правиш, върху тебе, за да го опиташ. Ти казваш: „Защо страдам?“ Защото живееш без любов. Живей по любов и страданията ще изчезнат. Страданията са един признак, че не сте живели по любов. Живей по любов и веднага ще дойде хармонията.

Божественото се отличава със следното качество: то всякога дава. Даването е закон на Небето, закон на изобилието. Значи това, което всякога дава и никога не престава да дава, е Божествено. Това, което някога дава, а някога не дава, е човешко. Който казва, че може да направи всичко, което е добро, той е в процеса на Божественото; който казва, че е слаб, че не може да направи всичко, макар и добро, той е в процеса на човешкото. По тези прояви може да различавате Божественото от човешкото.

Когато дойде до положение да направи нещо Божествено, човек трябва да знае, че не е сам в тази работа. С него заедно работят много разумни, напреднали същества по невидим за самия него път. С него заедно работят всички ония възвишени същества, които поддържат Царството Божие. Външно тези същества са невидими, но силата на нещата не е във външното виждане. Важното е човек да чувства, че с него заедно работят напреднали, възвишени същества.

В бъдеще учените, като поставят човека в магнетичен сън, ще му внушат, че той е млад, едва на 19 години. По този закон всеки 80-годишен старец може да се подмлади, да стане 19-годишен момък. Но той трябва да забрави всичко, да не мисли. И като се подмлади, няма да остане нито една от тогавашните му бръчки. Това показва, че законът на внушението работи в света! Някой се разболее от някоя болест, но като го поставят в магнетичен сън, той ще заспи и ще се подмлади. Ти трябва да заспиш и мисълта за подмладяване трябва да се втълпи в мисълта ти, в ума ти и да забравиш всичко старо.

Някой се оплаква, че го болят зъбите и се бои да не му опадат. Че го болят зъбите, това показва, че той сам си е внушил това. В природата няма зъбоболие. Зъбоболието е от човешкия свят. Здравите зъби подразбират законът на природата. Нещастieto, това е човешкият порядък. Нещастията, страданията в света се позволяват, за да излезем от човешкия порядък и да влезем в Божествения, т. е. в порядъка на природата. Необходим е човешкият порядък на нещата, не може да не се мине през него. Значи, за да влезем в Божествения порядък, първо трябва да минем през човешкия, през преходния свят. Та има една сила, с която трябва да разполагате. Тя е и единична, и колективна.

Често ние се натъкваме на невъзможни работи и казваме: „Защо тия неща са невъзможни?“ Ти със сила не можеш да уталожис жаждата си, но с вода. Ти само с пръст не можеш да поддържаш живота си, но с хляб можеш да го поддържаш. И сегашните хора се

чудят защо стават такива промени в живота. Те стават, защото са невъзможни. Умрял някой. Много естествено. Той е умрял, защото е влязъл в областта на невъзможните работи. Осиромашал някой. Защо? Защото е влязъл в областта на невъзможните работи. Ожаднял някой. Защо? Защото е влязъл в областта на невъзможните работи. Какво трябва да се прави? Влез в областта на възможните работи. Как?

Често идват при мене болни и ме питат: „Кажи ми, ще оздравея ли?“ „Ако имаш вяра, ще оздравееш.“ „Но ти какво мислиш, кажи ми, ще оздравея ли?“ Той иска да ме хване: като кажа, че ще оздравее, ако не оздравее, да ме пита после защо съм казал, че ще оздравее. Моите предсказания не показват, че той ще оздравее. Аз мога да предскажа по законите на възможностите, ако той има вяра, ако той има сила, ако уповава на законите на природата. При това положение той ще оздравее, но ако не спазва законите на природата, няма да оздравее – нищо повече. В това няма никакви изключения.

Следователно всички противоречия в света произтичат от закона на невъзможностите, а невъзможните неща спадат към друга една област. Това са величини, които спадат към вечното малко в света. Това са величини, с които човек не може да оперира. Запример как ще оперирате с една величина, която е една десетмилионна част от милиметъра? Тази частица е невъзможна. Как ще оперирате с нея, кажете ми! Сега в света се строи един нов телескоп, на който огледалото е 5 метра в диаметър. Най-големият телескоп, който съществуваше досега, беше някъде в Калифорния. Той имаше огледало с диаметър 2 и половина метра. Той откриваше звезди на разстояние 500 милиона светлинни години. Новият телескоп открива ония звезди, които се намират на разстояние от Земята на 1 000 милиона светлинни години. Авторът, който пише тази статия, прави едно сравнение, като казва, че ако някоя слънчева система изчезне, то в тази фотографическа снимка ще се махне едва една малка точица. Едва след хиляда години ще се констатира, че е изчезнала една малка точица от този атлас на звездното небе. Тази точица едва може да се вижда с микроскоп. Казвам: такива разсъждения са невъзможни даже и за сегашните хора. Човешкото съзнание не е в състояние още да схване това.

„Всичко е възможно.“ Кога? Когато постъпваш по Божествено. Как да се разбере коя постъпка е Божествена? Когато човек не мисли за себе си, а мисли за другите, тази постъпка е Божествена. Този човек всякога постъпва по Божествено. А когато човек мисли

за себе си, той всякога върши престъпление. Защо вълкът върши престъпления? Защото мисли за себе си. Защо орелът върши престъпления? Защото мисли за себе си. И ще видим, че всички престъпления в света се дължат на ония условия, при които човек мисли само за себе си. Той мисли, че като се нареди неговият живот, всичко ще се нареди както трябва. Да, но утре дойде някой по-силен от него и го пожертва. Така постъпвате и вие.

Още първите човеци искаха да станат господари на рая, да станат велики, мощни, силни, да завладеят въздуха, водата, небето и Земята, но какво стана? Точно обратното – те оголяха, изгубиха силата и красотата си и Господ ги изпъди вън от рая, облече ги в кожени дрехи и ги изпрати на Земята да орат и сеят. И до днес още те се мъчат и не знаят защо Господ ги изпъди от рая. И наистина, странно е да се изпъди един човек от рая само за това, че изял една ябълка без позволение. Не е въпросът какво е станало с първите човеци, но в тяхно време още се е проверил закона, че нещата не стават както човек очаква и иска, но точно тъй, както Бог иска. Всички неща стават както Бог желае, а не както човек желае; всички неща стават както Бог ги прави, а не както човек ги прави.

Вследствие на съществуването на този закон, хората изпадат в едно вътрешно противоречие и казват: „Щом нещата не стават както ние мислим, тогава по-добре е да не правим нищо“. Да, това е половината истина. Тогава обърнете друга страница на живота: не прави това, което ти мислиш или желаеш, но прави това, което Бог мисли и желае. Искаш да извършиш една работа. Спри се тогава дълбоко в себе си и виж най-първо, съгласен ли е Бог да извършиш тази работа. Ако е съгласен, започни я. После запитай се как иска Бог да я извършиш. Като се добереш и до метода, по който Бог иска да я направиш, продължавай, свърши работата и не се бой. В края на краищата ти ще видиш, че работата е станала точно тъй, както Бог е искал, както и ти вътрешно си искал. Казвате: „Как да познаем какво Бог иска или какво мисли Той, и какво ние мислим?“ Човек може да разграничи кога той желае нещо, и кога Бог желае. Ако мислиш по човешки и си започнал една работа по човешки, ти ще почувстваш в себе си едно вътрешно раздвояване. Имаш ли раздвояване в себе си, кажи: „Тази работа е човешка, ще се откажа от нея. Ще се опитам да я извърша според желанието на Бога.“ Кажеш ли така, съзнанието ти ще се проясни и ти ще дойдеш до правилно разрешение. Тогава ще почувстваш в себе си вътрешно единство, което ще ти покаже, че си на прав път.

КОЛЕКТИВИТЕТ

Да знае човек как да използва за всеки даден момент силите, които са вложени в единицата, това представлява един важен вътрешен закон.

Щом сте в непослушание, в разрез с любовта, страданията ще дойдат. Щом сте в разрез с мъдростта, страданията ще дойдат. Щом сте в разрез с истината, страданията ще дойдат. Законът е такъв. За когото и да е, е така! Всяко страдание в нас, каквото и да е, зависи от онзи разрез между нас и Първата Причина – Бога. Има някои неща, за които не сме отговорни. Много пъти в нас има склонности, има желания, които не са наши. Ние участваме в своя личен живот, участваме в семейния живот, в обществения живот, в народния живот, в живота на цялото човечество. Каквито печалби и загуби имат те, турят и на нас. Някоя си жена Ева в рая съгрешила и цялото човечество носи последствията. Но това е един колективитет. Ония последствия на една погрешка в рая трябва да се плащат. Всяка година току погледнеш – една партия трябва да се плаща. Ти казваш: „Аз нямам нищо!“ На общо основание ще плащаш! Но същият закон е и за общите блага, които са придобити. За Ева ти си страдал. Когато един ден Ева изправи живота си и придобие блага, тогаз и ти ще имаш блага. Тогаз ще дойде някое благо в тебе, което не си сънувал. Има наследствени черти – майка ти, баща ти са живели добре, гениални са били. Тия дарби ги онаследяваш – без да си се трудил, ти ставаш гениален.

Трябва да се свържете с природата, да дойдете в послушание, за да имате блага. Тогаз дарбите от природата ще протекат и нещата даром ще ги имате. Христос казва на едно място: „Даром сте взели, даром давайте!“ Нещата сега даром не вървят. Парите не са даром. Светлината, въздухът са даром, но всичко не е даром. Следователно в този свят, в който всичко не е даром, не може да се живее щастливо. А пък дарованието подразбира, че трябва да има изобилие.

Христос казва: „Аз съм истинската лоза, Отец ми е земеделецът“. Може ли Христос да е лоза? Едно уподобление е това. Той казва, че всяка една пръчка на лозата, която не пребъдва в Него, на самата лоза, не може даде плод. И с човека е същият закон. Отношение има. Човек е пръчка на човечеството и ако не пребъдва в човечеството, от него нищо не може да излезе. Под думата „човечество“ ние разбираме първия човек, който се е проявил в света. Хората не се явиха всички наведнъж. Днес са 2 милиарда, но най-първо се яви един човек и той се размножи на милиард. Един ден

тия всички милиарди хора ще се съберат в едно и пак ще образуват един човек.

Природата признава следния закон: когато всички части на организма са здрави, целият организъм е здрав. Ако само една част на организма е болна, целият организъм страда. Този закон се отнася както до органическия, така и до психическия свят.

Ако вършиш престъпление, това е външната страна на закона. В любовта престъпление по никой начин не можеш да направиш. Искате да ви докажа, че не можете? Ще ви го докажа. Можете ли да отрежете едно парче месо от тялото си, да го опечете и да го изядете? Не можете! Няма толкова глупаво същество, което да почне да се гризе само. Само мечката понякога път туря пръстите си в устата на детето да ги смучи. Това значи любовта: не можеш да направиш престъпление на себе си, от себе си не можеш да ядеш. Ако хората приложат този закон, ще бъде невъзможно да направиш пакост някому – този човек съставлява едно цяло с тебе. И тогаз няма да има нужда да правиш престъпление.

Законът, който съществува в природата, е следният: щом извършиш едно престъпление, дали съзнателно си го извършил или не, дали ти си го извършил или може би хиляди други хора, които са в същото поле, всякога ти ще почувстваш скръб в душата си. Следователно всяка скръб, която съществува в света, е признак за известно престъпление, което е извършено.

И тъй, абсолютно никакво убийство! Щом извърши убийство, човек започва да лъже, а след лъжата идат постепенно всички останали пороци. Закон е: върви от големите грешки към малките, а не от малките към големите. Започни с големия грях – убийството и върви към малките. Убийството е създало всички грехове. Брат уби брат си – първото убийство. От 8 000 години човечеството още не може да се освободи от тоя грях. Той лежи на съвестта на всички хора. Знаете ли какво нещо са 8 000 години? След всичко това искат да ни убедят, че убийството било позволено. Не се изкупва лесно убийството. Даже Христос не можа да изкупи последствията на убийството, извършено от Каина. Бъдете будни! Не се заблуждавайте от философията на вашите стари учители и професори! Тя ще бъде пометена. Затова всеки професор трябва да постави нов надпис: „Не се позволява абсолютно никакво убийство!“ Понеже сме кармично свързани един с друг, всеки от нас отговаря за извършеното престъпление от някого. Някои ме питат: „Защо побеляха косите ти?“ От вашите убийства. По силата на кармичния закон и аз съм замесен в тях. И вашите коси побеляха по същата причина.

Всеки момент, когато стават престъпления, аз ги чувствам, вземам участие в страданията на хората. Виждам как се забива нож в гърдите на някого, чувам как вика, плаче, моли се този човек, докато издъхне. Някъде убиват жена или дете.

От благоденствието на цялото зависи и нашето благоденствие. Това е основният закон, който всеки един от нас трябва да разбира и приложи в живота си, ако иска да живее разумно и да му бъде добре. Ние сме свързани с цялата вселена и тя е наша родина.

Всеки човек представя едно съдружие, един колективитет. Когато един член от съдружието страда или се намира в някаква нужда, останалите членове му се притичват на помощ.

Какъв е законът? Ако всички души се съберат на едно място, нито една душа не може да се прояви. Значи, ако животът е забавление, за всички трябва да е забавление, ако е радост, за всички трябва да е радост.

Мислите ли, че животът се е използвал след като сте подали ръка на някого, нахранили сте някого и сте дали знание на някого? Не! Вие трябва да влезете в причинния свят, дето основният закон е следният: там един живее за всички и всички живеят за един; благо на едного е благо на всички и благо на всички е благо на едного.

Следователно по този закон, което и да е същество на света, колкото и да е малка неговата деятелност, неговата радост и неговата скръб трябва да бъдат за вас свещени. Една муха може да бъде, но на тази муха трябва да се радвате както на един човек и тогава може само Бог да се весели.

Казвам: трябва да изменим съвсем начина на мислене, за да се образуват отношения между нас. Ние трябва да разглеждаме благото на другите хора като свое благо. Законът седи така: да имаш ония блага, каквито Бог е решил да даде на всяка душа. Ние да съдействаме всеки да възприеме благата, които Бог е определил за него. Никой да не става препятствие. Всеки да възприеме напълно Божиите блага, които Бог е предвидил. То е човешина за в бъдеще.

Всеки един човек може да бъде щастлив. Но той трябва да има предвид не само своето щастие, той трябва да има предвид и щастieto на другите хора; тогава той ще бъде щастлив, нищо повече! Дръж в ума си не само идеята за своето щастие, но дръж идеята и за щастieto на другите хора. Така ти ще усилиш своя ум. Като търсиш своето право, дръж и правото на другите хора в ума си и ще бъдеш силен. Това е закон, по който хората сега се усъвършенстват,

обединяват се, за да си помагат един на друг. Това, което търсиш за себе си, имай го предвид и за другите. Това съзнание трябва да се роди у хората. Ние сега живеем още отделно. Ние казваме: „Аз да съм щастлив, пък с другите да става каквото ще!“ По този начин става едно разслабване, ние се сблъскваме, но два предмета като се сблъскват, става счупване. Някои хора казват, че търкането на умовите произвежда мисълта, развива я. Да, понякога път, но някога път търкането скъсва мисълта.

В колективното съзнание, според друг един закон, хората колективно трябва да си помагат. Като срещнеш някого, някой твой брат например, не го критикувай в душата си, но гледай да намериш някоя добра черта в него и чрез Божествения Дух да го подпомогнеш, защото твоето подигане е и негово, защото неговото падане е и твое. Той ще падне в едно отношение, ти – в друго. Аз мога да ви обясня този закон. От този закон произлизат много нещастия. Един като прави грешка в едно отношение, друг прави грешка в друго отношение. Един като направи добро в едно отношение, друг ще направи добро в друго отношение. Доброто е общо за всички ни и злото е общо за всички ни.

Всеки човек може да вярва в каквото иска. Той има право за това. Но неблагоприятно е човек да вярва и да поддържа това, което носи нещастие. Да вярва и да поддържа това, което носи щастие, разбирам. Защото съществува един закон: благо на всички хора е и наше благо, и нещастieto на всички хора е и наше нещастие. Сегашните хора чувстват този закон и виждат, че лошото състояние на един народ се отразява и върху другите народи. За бъдеще това нещо ще се чувства още повече. И тогава, ако хората се сдружат, светът може да се поправи по един разумен начин по-скоро, отколкото сега.

Когато ние сме щастливи, и светът е щастлив. И когато ние сме нещастни, и светът е нещастен. Туй е неизбежен закон.

Понякога път вие казвате: „Що ще се занимавам с този, с онзи!“ Вие не знаете. Може един ден от този човек, на когото правите услуга, в даден случай да имате нужда от него. В света всички хора са тясно свързани. Туй трябва да знаете. Всички същества са в една вътрешна зависимост. Даже едно дърво може да ти направи услуга. Едно дърво може да ти направи грамадна услуга. Ти посееш едно дърво, казваш: „Що ще си играя с едно дърво!“ Но случи се, ти 3 дни не си ял и минеш покрай дървото, което си посаял, узрели плодовете, погледнеш, дървото казва: „Заповядайте!“ Ето, дървото услужва. То казва: „Много ти благодаря, че ме посади, заповядай от

моите плодове“. Някой казва: „Аз не се нуждая от услугите на никого“. Не, ти се нуждаеш от услугите на всички, само че тази услуга да дойде навреме. Тази идея трябва да седи в ума ви.

Ние се нуждаем от услугите на всички живи същества. Всички живи същества в даден случай се нуждаят от нас. Всички живи същества се нуждаят от нашите услуги. Ти си човек, който можеш да помогнеш, едно растение може да помогне, едно животно може да помогне и всички хора в даден случай могат да помогнат. Така е. Този велик закон функционира в природата. Такова широко съзнание трябва да имате. Вие се обезсърчавате понякога. Защо? Защото се индивидуализирате. Казвате, че нямате нужда от този, от онзи и оставате сам в света.

Смисълът на живота седи във взаимопомощ, във взаимно помагане. Законът за взаимопомощта гласи: никаква връзка не може да съществува между хората, докато те не са проникнати от силно желание взаимно да си помагат.

В природата съществува един закон: всяко желание, което се ражда в човешката душа, то не е на самия индивид. Туй желание е на обществото и на човечеството. Туй желание, на когото и да е, трябва да има свой израз. То трябва да се постигне. Природата има общи постижения, за които работи. Вашето желание когато и да е ще се постигне. Ако вие не се тревожите, ще се постигне по един естествен път. Вие искате да бъдете добри. То не е ваше лично желание, във всички същества на Земята съществува. Всяко същество иска да бъде добро. Доброто е постижение. Под думата „добро“ разбирам най-доброто постижение, което човек може да постигне не само за себе си, но за всички. Сегашните хора имат стремеж за постижение. А пък злото какво е? Туй, което не сте постигнали, е зло. Следователно от това гледище злото спира човека да постигне доброто, а доброто съдейства на човека да постигне онова, към което се стреми.

Постигнението в света зависи от един закон. Много автори може да четете. Някои твърдят, че човек всичко може да постигне. Но знаете ли какво нещо е човек? Трябва да се определи какво нещо е човек. Този, съвременният човек, със своите сегашни разбирания много малко ще постигне от своите копнежи. Онзи човек, който може всичко да постигне, е разбрал законите на живата природа, на разумната природа, разбира законите на цялото човечество, на цялото битие, в което той живее. Той иска всичко онова, което мисли, което чувства, което постъпва, да бъде не само за негова полза, но да бъде и за полза на всички. Тогава такъв един човек

може всичко да постигне. Ако вие мислите от сутрин до вечер само за своето благо, вие не можете нищо да постигнете. Защото коопериране има. Туй го знай. Когато един певец или музикант свири, от публиката зависи неговият успех. Ако има една публика, която подкрепя неговата идея, кооперира се с него, тя веднага му дава вдъхновение, той свири и пее добре. Но ако хората са недоволни, веднага го скъсват.

Следователно природата ли трябва да се съгласи с нас, или ние трябва да се съгласим с нея? Тялото ли трябва да се координира с частите, или всички части трябва да се координират с цялото тяло? Под думата „тяло“ разбирам онова разумното, което държи всички части и ги туря в действие.

Законът е такъв: като станеш сутринта, най-първо мисли за Божествения свят, за разумния свят, дето няма никакви противоречия. Той се намира горе на главата. Изпрати кръв нагоре. След това започни да мислиш за умствения свят, дето всички учени хора са концентрирали ума си. Едни се занимават с небето, други – с човешкото тяло, трети – с круши, ябълки. Всички тия учени изучават разни области и идват до схващането как трябва човек да живее. Ти, като мислиш, като приижда кръвта в твоя мозък и като се развиват твоите способности, ще започнеш да възприемаш мислите на всички тия хора. И дотолкоз можете да станете учени, доколкото възприемате мислите на учените. Един астроном можем да го разберем, като възприемем неговата мисъл. Същото се отнася за математика, за музиканта.

Този Орлов, който свири, той не свири сам. Тук са цяла плеада от виртуози. Всички вземат участие, не един, не двама, а много са. И те са като един човек. Човек не се състои само от един пръст, от два пръста, от три пръста. Той е съставен от хиляди и милиони клетки. Също така и хиляди такива същества образуват един такъв виртуоз. Той е групово проявление.

В света има едно коопериране на душите. Много пъти, когато един знаменит философ или поет работи върху своето съчинение, много хора работят едновременно, искат да бъдат философи или учени и със своята идея подкрепят идеята или работата на този философ – по този начин той изразява и техните идеи. Когато вие решите да направите едно добро, едновременно мнозина ще поискат да направят по разни начини едно добро. Значи вие сте допринесли нещо. Вярвайте в Божествените закони!

Закон е: човек сам себе си велик не може да направи. Тази мисъл може да ви се стори чудна, но така е. Запример, ако Толстой стана

велик, това се дължи на хората. Хората направиха Толстой велик, а не той сам. Това, което човек мисли за себе си, не може да го направи велик. Кой направи пророците велики? Еврейският народ. Един народ сам не може да стане велик, ако другите народи не го признаят такъв. Никой музикант не може да стане велик, ако народът му не го обича. Щом народът му го обича, той става велик.

Закон е: докато човек е сам, той не може да учи. Когато много хора са събрани на едно място, те колективно си въздействат и тогава Бог се изявява общо чрез техните умове и души.

Съществува един велик закон: всяко едно движение, което ти можеш да направиш в даден случай, е един разумен акт. Но ако твоето съзнание не участва, няма да настъпи очакваното действие. С всяко движение, което ти можеш да направиш, някои хора ще станат щастливи. Аз знам, че като тръгна с левия крак, 10 души ще станат щастливи, 10 души ще свършат университет. Всяка сутрин с един ваш ход 10 души свършват университет. Някой път чувстваш, че трябва да отидеш някъде. Ако ти не отидеш, други не могат да свършат университета. Но човешкото съзнание не участва в това. Следователно и ти не знаеш защо. Ще кажат – скитане. Никакво скитане не е това! Защото със своето скитане онези хора свършват и професори стават.

Всички движения, които аз правя, са разумни. Затова, когато човек ходи, трябва да знае, че всяко едно движение, всяка една мисъл – положителна или отрицателна, влизат във великата икономия в природата. И доброто, и злото, което правиш, са на мястото си. Други хора ще се ползват, ти няма да се ползваш. За тебе не е добро, понеже не разбираш нещата. Няма неща празни, глупави в природата. За одного, за обществото може да е празно, глупаво, но за цялото битие – не. Това значи Божествено.

Когато дойдеш до Божествения свят, трябва да мислиш, че Бог управлява света. Тогава ти в хвъркането на една муха или в лазенето на една мравка, ще видиш Божественото, красивото. Умният човек като види, че една птица хвърка, той ще се насърчи. Поетът, пролетно време като цъфтят цветята, вижда нещо мощно, хубаво. Най-мощната сила е, когато цветята цъфтят. Това, което го е немало, е било под земята и сега цъфти, дава най-хубавото благоухание и казва: „Както това цвете е излязло от земята и цъфти, така направи и ти. Ти страдаш, защото нещо в тебе се стреми да излезе отгоре.“ И като излезе, едно благоухание ще се разнесе из въздуха. Ще мине страданието. Човек трябва да бъде търпелив. Докато дойде да се съедини със съзнанието на онези велики закони, които действат в целия космос.

Първият Божия закон: когато видиш, че Божията Любов се проявява някъде, зарадвай се в душата си. Щом се зарадваш, Бог и тебе ще благослови. В това отношение и млади, и стари не спазват този закон, вследствие на което не могат да бъдат щастливи. Веднъж човек дошъл на Земята, той има отношение към съзнанието на всички хора. Следователно той трябва за миг поне да влезе във връзка със съзнанието на всички хора. Ако човек успее да направи съзнателно връзка с цялото човечество, той ще бъде свободен да заминае за онзи свят, когато пожелае. За такъв човек казваме, че е завършил своята еволюция. За онзи пък, който не е направил съзнателно тази връзка, казваме, че той има да работи много на Земята, да заминава за онзи свят и пак да дохожда, докато най-после завърши своята еволюция.

Яви ли се желание у някого да върви напред, оставете го, нека излезе напред. След него ще излезе втори, после трети и т.н. Ще дойде ден, когато всички ще стигнат върха. Ако един се подигне нагоре и стигне върха, и останалите ще вървят след него; ако един от тях се върне назад, и останалите ще се върнат. Такъв е законът.

Според закона на общността ние трябва да влизаме в общение с пробудена душа, а не с непробудена. Пробудена душа е онази, която изпълнява Божия закон. Щом влезете във връзка с една душа, едновременно вие влизате във връзка с всички души. Вие трябва да изучавате този закон. Искате ли да влезете във връзка с една непробудена душа, работете върху нея докато събудите любовта ѝ.

Тепърва има да учите какво нещо е любовта. Всички ваши погрешки ето от къде идват. 1 – пиша единица, после – 2, нали 12 става? Кое печели? Единицата или двете? С колко се увеличава единицата? С 10. Двете с нищо не се увеличава. Прибавям 3, става 123. С колко се увеличава единицата? Със 100, двете – с 10, а трите остава същото. Всяко следващо число увеличава предидущото. Такъв е законът. Вас ви е страх, че някой ще ви замести. Вие печелите. Всеки човек, който иде да ви замести, ще ви увеличи. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 – всички са увеличени. С колко са увеличени? Всеки един човек, който иде подир теб, той те увеличава. Всеки, който върви пред тебе, ти му помагаш. Следователно напред ще вървиш, когато другият трябва да ти помага, отзад ще вървиш, когато на другите ти трябва да помагаш.

Вие не разбирате този закон. Казвате: „Мъжът трябва да кукурига в къщи“. Там е философията. Единицата кукурига, но нищо не печели. Кой кукурига? Двете, то е повишено, то дава. Онзи, който печели, съзнава, че силата не е в него, а в двете. Като се махне

двете, той пак става единица. Писанието казва: „Господ ще ти бъде задна стража“. Числата след единицата са задна стража. Тогава тази единица се увеличава с милиони и е мощна и силна. Всяко число, което иде, има бъдеще. Всеки човек, който е тил на всинца ви, той най-малко ви е увеличил 10 пъти. Благодарете му, че е дошъл. Във всяко общество, като дойде един човек, той придава цена. Щом дойде една душа, ще подигне вашата ценност десеторно. Всяка душа, което иде в едно общество, всяко дете, което се ражда в света, подига 10 пъти.

Мисълта на човека може да бъде обща и единична. Всички хора не разрешават едновременно един и същ въпрос, но всички стоят на един и същ път. Според закона на хармонията, едни вървят напред, а други – след тях. Но всеки разрешава известна задача. Даже само един да разреши задачата си, тя е обща за всички. Всеки отделно казва: „Да бях я разрешил аз!“ Който и да я разреши, то е все едно. Важно е да се роди идеята и да се разреши. Аз уподобявам идеята на новороденото дете. Като се роди детето, всичко ще дойде: и пелени, и дрешки, и количка. Важно е детето, т.е. идеята да се роди.

Французите, англичаните, българите, русите, американците – всички народи имат еднакви права на Земята. Всеки народ има право да живее добре. Някои народи казват, че всеки трябва да гледа своя живот. Но каквито са законите за индивидуалния живот, такива са законите за дома, за обществото, за народите, за цялото човечество. Законите, които функционират в частите, функционират и в цялото, но само че в своето приложение те имат една площ по-голяма. Вие не трябва да се ръководите от идеята, че ще живеете само за себе си. Това е старата философия, но в новата философия вие трябва да държите цялото. Англичани, французи, всички добри хора нека живеят. Те представят Божии народи, които са свързани помежду си. Те са свързани с невидимия свят. Но има други англичани, французи, българи, които не са свързани още с невидимия свят. Те тепърва трябва да се свързват. Ние казваме: „Да дойде Царството Божие! Да бъде волята Му както горе на небето, така и долу на земята. Да се освети Името Божие както горе на небето, така и долу на земята.“ Значи този ред и порядък отгоре трябва да се снесе на Земята. Всички вие сте призвани да станете членове на този велик народ. Всеки в който народ живее, там да бъде носител на новите възгледи на любовта.

В целия космос има един ритъм, който движи пулса на всички живи същества: и на насекоми, и на растения, и на животни, дока-

то се дойде до човека. Този пулс на живота регулира всичко. Той е космически пулс. И сърцето има един специален нерв, който определя колко пъти трябва да бие сърцето. Тъй щото определено е колко пъти трябва да пулсира сърцето на всеки човек. И ако вие се държите със закона на любовта, вашето сърце ще пулсира точно толкова пъти, колкото е определено. Също така и мозъкът ви ще работи правилно. Мислите ви, чувствата ви ще вървят по правилен път. Цялата обстановка на външния свят ще върви добре. Всички хора в света представят скачени съдове. Дали те съзнават това или не, не е важно, но всички хора се стремят към една велика цел. Дали знаят или не, но всички хора искат благото на цялото човечество. Когато бащата желае благото на своя дом, това е отлична идея. Когато държавникът желае доброто на своя народ, и това е отлична идея. Когато един социолог пише една книга, той има предвид благото на човечеството. Всички онези, които воюват за правото на човечеството, те са хора новатори, носители на новите идеи, те са реформатори – това е отлична идея.

Един закон гласи: във всеки народ има нещо добро. Като се съединят народите, това добро ще се приеме във всички народи.

Закон е: човек се ползва само от това, което е могъл да приложи. Каквото човек сам приложи, това остава за вечни времена. Следователно той не може да разчита на това, което хората прилагат. Кой каквото приложи, остава за него. В бъдеще кой каквото е приложил, остава като капитал на целокупния живот. Дръжте в ума си мисълта: всички блага, които хората са придобили в миналото и които днес придобиват, ще бъдат общо достойние на цялото човечество.

Нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки са фактори, които градят нашия живот, както и живота на народите и на цялото човечество. Мислите, чувствата, желанията и постъпките на един народ в изкуствата, в индустрията, в земеделието – всичко това се отразява върху самия народ. Ако един народ е земеделски, известни части на лицето ще се развият повече от други; ако един народ се занимава повече с технически науки или с изкуство, или пък е повече религиозен, всичко това ще се отрази върху неговото лице.

Целият развой на народите, придобивките на всички народи от всички исторически времена и епохи, от създаването на мира до сегашното развитие на човечеството, ще бъде общо състояние на личностите. Тъй щото в бъдеще, като дойдете на Земята, ще имате същите придобивки, каквито народите имат. Тези придобивки представят социализиране на общите блага, природата има един

план за социализиране на общите блага, но това върви по един разумен закон. Хората още не са дошли до това социализиране. Някои имат тези дарби, но други нямат. Следователно виждате, че всеки човек колективно работи за подигането на цялото човечество. Всички народи работят за подигане на цялото човечество. В каквото направление и да върви човечеството, всичко е за добро. И войните са за добро, и земетресенията са за добро, и социалните кризи са за добро, и сиромашията е за добро, и науката, и знанието, и изкуствата, всичко, каквото става в природата, е все за добро. Не от човешко гледище, но от гледището на по-високия над нас свят.

Когато ние говорим за доброто и злото, ние подразбираме отношенията, които съществуват между частите и цялото, между нас, хората, които сме на Земята, и между всички други същества, от каквато и степен на развитие да са. Законът е един и същ според степената на тяхното развитие. Значи духът не е нещо нереално, както някои мислят. Той си има форма, образ, сила. Под думата „дух“ се разбира разумното. (...) Праведният не може да бъде праведен, ако не е разумен, и грешникът не може да бъде грешен, ако не е невежа. Той мисли, че е много умен човек. Ако той е невежа, той е умен за едни неща, не е умен за бъдещите последствия. Въпросът не е сега да избягваме греха за последствията, които идат. Не е там въпросът. Това е относително право в света. Тебе те е страх да не страдаш – въпросът не е там. За един разумен човек законът е да не наруши общата хармония на цялото, а не че той ще страда. Обща хармония да има! Понеже всяко едно престъпление, извършено в какъвто и да е смисъл, всички лоши постъпки се отразяват на цялото. И тогава всички се заемат да поправят – хармонията не може да се наруши. Но изгубва се онова благоговение, което по-напредналите същества са имали към едно същество, което не греши и вече туй същество се излага и на ред страдания.

Ние ще се върнем към основната мисъл: в сегашното ви състояние Бог е вложил какво трябва да вършите. Той ви е свързал с известни хора и вие трябва да ги намерите, вие ще ги почувствате и с тези хора ще трябва да работите. Тези двама, трима и повече души ще дойдат с други и ще заработите заедно. Така се обединяват хората, домовете и цялото човечество. По същия закон се организират мравките и пчелите. Всяка една мравка си знае своето предназначение. Кой организира мравките, кой организира пчелите? Работата върви по един механически начин. А ние, дето се бъркаме тук-там, мислим, че сме създадени по-другояче. Не, и ние сме организирани като тях, само че се отдалечаваме. Това блъскане,

това греховно състояние ни е отдалечило от правия път на развитие.

Всеки един метод е полезен, защото, ако приложите един метод, той ще ви разкрие кои са неговите слаби страни. Ще приложите втори метод, той също ще ви разкрие слабите си страни. И като приложите този метод ден, 2, 3, вие сами ще намерите погрешките, ще ги коригирате. Тези грешки естествено се проявяват. Не мислете, че всяка работа ще бъде съвършена – ще има ред погрешки, но с течение на времето, ако се упоавате на Божествения закон и Божията Мъдрост, която работи, съществата, които са заинтересовани, ще помогнат да се организираме.

ВЛИЯНИЯ

Хората представят система от скачени съдове, според която, ако един човек се разболее или страда, хиляди хора боледуват или страдат заедно с него. Умре ли един човек, хиляди хора умират заедно с него. Законът е такъв.

Следователно опасността от този закон седи в това, че по невнимание човек може да причини пакост на хиляди хора. Този закон има и добра страна: ако един човек забогатее, с него заедно ще забогатее хиляди хора. Този закон може да се формулира по следния начин: щастieto на едного носи щастие на хиляди хора, нещастieto на едного носи нещастие на хиляди хора. Въпреки съществуването на този закон, българите често употребяват поговорката: „Всяка коза за своя крак виси“.

Каквото и да правиш, ти засягаш целия организъм на живата природа.

Ти отиваш при една бедна вдовица. Ще кажеш: „Какво ще направя като отида при нея?“ Ти, като идеш при тази вдовица, ще извършиш своята длъжност и именно с това си посещение можеш да дадеш подтик на 100 милиона други хора да направят добро. Туй е закон.

Щом ти направиш едно добро, всички хора ще правят добро. С тебе заедно цялото човечество, целият космос прави добро.

Като изучавате физика, вие дохождате до закона за скачените съдове, в които течността се намира на еднаква височина, независимо от техните големини и форми. Този закон съществува и между хората. Всички хора, които мислят, чувстват и постъпват по един и същ начин, са скачени съдове. Всички хора, които имат

еднакви убеждения, са скачени съдове. Всички обикновени хора представят система от скачени съдове, талантливите представят друга система, гениалните – трета. Изобщо хората представят системи от скачени съдове, в зависимост от нивото на своя умствен, сърдечен и волев живот.

„Нали човек дружи с много хора?“ Не, в даден случай човек може да дружи само с едного, а другите оказват известно влияние върху него. Например планетите оказват известно влияние върху Земята, а Земята дружи само със Слънцето. От другите, които оказват влияние, всеки дружи само с едного. Дружението е цел вече, вие принадлежите към някоя планетна система. Разните индивиди принадлежат към разни психологически системи.

Мислите ли, че един учител, който има слабости, при възпитанието на своите ученици няма да им предаде своите слабости? Помнете този закон: като проповядвате на хората, вие предавате и положителните, и отрицателните качества на вашия характер. Всеки един човек, който ви говори, едновременно ви предава и положителното, и отрицателното. Понякоя път вие сте напрек, но същевременно става една обмяна. Не само хората ви влияят, но и вие им влияете.

Аз ще ви дам едно правило, което да съблюдавате. То е следното: дали си мъж, дали си жена, дали си момък или мома, дали си господар или слуга, дали си учител или ученик, ако прати Бог при тебе един човек, не го задържай за себе си, но му покажи пътя към Бога. Този човек, този ученик направо при Бога не може да иде. Вие сте една врата, при вас трябва да дойде, а пък вие ще му покажете правия път. Ако е музикант, по пътя на музиката; ако е художник, по пътя на художеството; ако е философ, по пътя на философията. Какъвто и да е, покажете му пътя. Някои от вас сте женени. Затова се женете. Ако жената се е привлякла при мъжа, Бог я изпраща при мъжа и той трябва да ѝ покаже пътя. Ако мъжът се е привлякъл при жената, Бог го е пратил, тя да му покаже пътя към Бога. То е семейството сега.

Мислите ли, че ако заставите хората да живеят както вие искате, ще постигнете нещо? Мислите ли, че можете да накарате учителя да работи по друг начин от този, по който работи? Преди всичко той не е роден за учител, отпосле е станал такъв. Същото можете да кажете и за много съдии, генерали, свещеници, майки, бащи и др. Всяко нещо, за което човек е роден, е Божествено. Това, за което не е роден, е човешко. Истински генерал е този, който заповядва първо на себе си, а после на другите; учен човек е този, който

разбира своя ум; силен човек е този, който разбира своето сърце; благодарен човек е този, който разбира живота си.

Най-първо в какво вярвам? Като срещна един човек, може да вярвам в неговата глава, може да вярвам в неговите уши, може да вярвам в неговите очи, може да вярвам в неговия нос, може да вярвам в неговата уста, може да вярвам в неговата брада. Моите отношения са нормални и неговите отношения към мене са нормални. Не може да има недоразумения между мене и него, не може да има никакво неразбиране. И ви казвам, същият закон е и за дъщерята, и за сина.

Син и баща не се спогаждат. Виждам какво е ухото на бащата и на сина. Ухото на бащата е правилно, но на сина не е правилно. Гледам къде е погрешката. Тогава казвам на майката: „Тази погрешка само ти можеш да я изправиш.“ „Как?“ „Ти ще обичаш мъжа си и чрез него туй качество ще мине у сина.“ Тъй върви. Бащата не може да предаде направо на сина си. Вие се лъжете, ако мислите така. Един учител не може да влияе направо на децата. Учителят трябва най-напред да има благоволенieto на бащата и майката, и тогава може да влияе на детето. Той никога не може да повлияе на сина, ако няма благоволенieto на бащата и майката. Той трябва да има отношение с бащата. Както сега мислят, че лесно може да се повлияе човек, то е временно.

Влиянието е закон: ще влияеш и ще ти влияят. Не се плашете от влиянието на хората. Защо? Защото само Божественото в човека е в сила да влияе. Влиянието на добрите мисли винаги е по-силно от влиянието на лошите мисли. Следователно винаги ще имате предвид следния закон в живота: дето е злото, там е и доброто. И обратно: дето е доброто, там е и злото.

Има зловещи мисли, които се натрапват на човека и причиняват големи страдания. Който е много любопитен и се интересува от ненужни работи, сам си създава страдания. Като знаете това, не проявявайте такова любопитство. Закон е: и добрите, и лошите работи еднакво се реализират. Това, което много желаете, ще се реализира; това, което никак не желаете, и то ще дойде до главата ти. Това не трябва да ви плаши, но бъдете разумни, да знаете как да постъпвате. Какво ще ви донесе любопитството да видите, как се бият на бойното поле? Можеш да задоволиш любопитството си, като прекръстосаш бойното поле през време на сражение, но предварително трябва да се запита, ще излезеш ли оттам здрав, или ще останеш на мястото си. Ако искаш да знаеш какво правят хората на бойното поле, мини през него след сражението. Речеш ли да

видиш самата действителност, ще се натъкнеш на големи изпитания.

Ако кажете: „Какво ли чувства този човек?“ за някой, който страда, туй състояние след 5-6 години ще дойде. Някой направи едно добро, казвате: „Какво ли значи?“ И доброто ще дойде. Ако си видял една болест и искаш да знаеш каква е тази болест, тя ще дойде до главата ти. Не искам да се страхувате, но законът е такъв. Някои впечатления от външния свят, които оставят дълбоки отпечатыци, винаги след години ще произведат съответни резултати върху нашето тяло. Видиш някой човек – счупил си крака, казваш: „Каква ли болка чувства?“, и си заминеш. След 5-6 години тази болка ще дойде, ще ти дадат да разбереш какво е чувствал този човек. Но и добро като си видял някъде, и то след години ще дойде.

В бъдеще хората, още преди да ударят един човек, като знаят, че този закон ще се върне върху тях, ще бъдат внимателни. Трябва да знаеш какво нещо е и доброто. Ако направиш нещо добро, пак трябва да знаеш, понеже в знанието е спасението. Когато знаеш лошите резултати на едно действие и когато знаеш добрите резултати на едно действие, само тогава можеш да ги туриш в движение, само тогава можеш да се ползваш. Ако не знаем действието на една постъпка, не можем да се ползваме.

Помни: това, което виждаш днес, след време ще остави отпечатък върху твоята мисъл. Това е неизбежен закон. Не мислете, че сте свободни от външното влияние. Каквато книга и да прочетете, каквото и да направите, рано или късно то ще остави своето влияние върху човека. Вие ще влияете на хората, но и те ще ви влияят.

Например днес и жените си режат косите като мъжете. Това става по тяхно влияние. Като гледали, че мъжете се стрижат, жените се поддали на това влияние и днес, ако не всички, поне по-голямата част жени носят къси коси. Ти носиш една дреха, защото си видял тази дреха другаде и си я харесал. Значи повлиял си се. Изповядваш едно верую, защото ти се харесва. Преди тебе други са го изповядвали. Запитваш нещо, без да знаеш отде ти дойде този въпрос – друг някой е мислил върху него, а ти го задаваш. Това са обяснения, които още не разрешават въпросите. Има въпроси, които нито миналото ги е разрешило, нито настоящето, но едва ли и бъдещето ще ги разреши.

На същото основание казвам: в човешкото сърце има чувства, от които той трябва да се освободи. Отде са дошли те и как са дошли, не е важно. Този въпрос ще остане неразрешен. Говоря за влиянието като закон, който засяга всички хора. Слушам един сказчик, в мене

се явява желание да му възразя, да си изкажа мнението по даден въпрос. Отде се взе това желание в мене? От окръжаващите. То не е мое желание. Всички, които го слушат, имат желание да споделят мнението си по известен въпрос с него, да му възразят. Значи желанието на едного обхваща всички, и желанието на мнозина обхваща едного.

Ако влезете в дом, дето е имало покойник, вие веднага ще станете скръбен. Ако влезете в дом, дето е имало сватба, вие веднага ще се развеселите. В тези случаи нито скръбта е ваша, нито радостта. Човек взема участие в скръбите и радостите на своите близки, без той сам да е скръбен или радостен. Това е неизбежен закон.

Не разбира ли човек смисъла на страданието, състоянието на неговата душа се сгъстява и той мъчно може да се освободи от неговите удари. Този закон се проверява и в отношенията на хората. Когато синът или дъщерята изменят отношението към майка си, в ума ѝ настанва тъмнина, в слънчевия възел усеща тежест, стягане и тъгата не напуца не само майката, но и целия дом.

Трябва да изучавате ония две сили, които действат в света и изменят състоянието на човека. Колективното съзнание на всички същества има сила да измени вашето съзнание. И съзнанието на Бога, Духът на Бога и Той управлява. Както вашето съзнание въздейства на всички същества, така и колективното съзнание на всички същества въздейства върху вас. И ако не разбирате този закон, ще се родят мъчнотии. Колективното съзнание на всички същества може да измени вашето съзнание и направлението на вашия път и да ви тикне в един път, който вие не искате.

Съвременните хора се поддават на течения от миналото, поради което губят добрите условия. Те не подозират, че с това сами се ограничават. Дето има привличане, там има и ограничаване. Когато момъкът се привлича от някоя мома, той се ограничава. Същото се отнася и до момата. Хората наричат привличането „любов“, „обич“, но всъщност това не е истинска любов. Като яде, човек пак се поддава на същия закон на привличането. Иска или не иска, нещо го привлича и той започва да яде. Не е въпрос човек да се противопоставя на този закон, напротив, той трябва да го спазва и да яде точно във времето, когато законът действа. Яде ли преждевременно или закъснее, резултатите не са добри. Човек трябва да яде точно навреме, не в определен час, но когато силите в неговия организъм се проявяват, т.е. когато усеща вътрешен глад.

Имаш една страст, то е една аномална форма от 3 поколения,

в 4-то поколение тази форма трябва да се прояви. Дядо ти и баба ти са създали една аномална форма. Ти вървиш по тази линия, в тебе има едно неестествено желание. По закона на внушението тази форма иде. Вие ще кажете: „Защо този закон е такъв?“ Този закон има две страни: ако дядо ти преди 3 поколения мислеше добре, добротата ще бъде естествена за тебе, ти ще направиш туй добро; но ако в дядо ти е имало едно престъпно желание, ти ще постъпиш лошо, ще станеш израз на това влияние. Следователно като говорим за хората, ние разбираме тясното единство, което съществува. Животът на цялото човечество е живот на индивида и животът на всеки индивид е живот на цялото човечество.

Като ученици, вие трябва да се пазите от закона на привличането. В този закон няма свобода. Това е страшното в привличането. Има смисъл да се привлече човек от нещо, но ако запази свободата си. Не може ли да запази свободата си, той се ограничава. Искате ли да бъдете свободен, човек трябва да живее по закона на любовта. Само Божията Любов дава свобода на човека. Всички хора искат да бъдат свободни, въпреки това те се намират под влиянието на родители, на приятели, на учители, на близките си.

Вървите с някой свой приятел и вземате лявата му страна. Вървите с друг приятел, заставате от дясната му страна. Защо става така? Първият приятел ви привлича с лявата си страна, а вторият – с дясната. Отивате на гости и домакиният ви кани да седнете от дясната му страна. Защо ви кани да седнете отдясно на него, а не отляво? Това не е произволно. Съзнателно или несъзнателно хората се поддават на влиянието на известни сили. В Писанието е казано, че в съдния ден Бог ще постави едни хора от дясната си страна, а други – отляво. С други думи казано: Бог ще раздели хората на две категории: едни от тях ще отидат в рая надясно, а други в ада – наляво.

Вие казвате, че обичате някого. Не се минават 3 месеца и казвате, че не го обичате. Той ви обича и у вас любовта е била отражение. Той замине и вашата любов изчезне. Много малко хора в света ще се намерят, които обичат. Всички хора обичат по индукция, отглас е тяхната любов на някаква любов. Може би двама души в Америка се обичат и вие, понеже сте нагласени на същия тон, по закона на отражението в даден момент чувствате любовта, но тази любов е на двамата американци, не е ваша. Когато те заминат, не въздействат вече, вие казвате: „Нещо празно ми е на душата“.

Когато двама души се обичат или мразят, в първо време те вземат един от друг своите положителни или добри черти, а после –

отрицателните или лошите си черти. Това е неизбежен закон. Дали обичате или мразите някого, вие ще започнете да приличате на него.

Казвате: „Какво трябва да правим, за да се избавим от този закон?“ Вие не можете да се избавите от този закон, но можете да се повдигнете в любовта си, да обичате Бога, т.е. да обичате Бога във всеки човек. Следователно обичайте Бога навсякъде, дето се проявява, за да почнете да приличате на него. Щом се скарате с някой човек, обърнете се с молба към Бога като Любов, Той да оправи тази работа.

Ако една мома се влюби в човек с пороци, по закона на любовта, неговите пороци ще минат и в нея. Ако обичаш музикант, музиката ще мине в тебе; ако обичаш крадец, тази слабост ще се яви и в тебе. Всеки недъг, всяка болест се предава от човек на човек. Разбирайте това правилно.

Колкото по-тясно са свързани хората, толкова по-големи са страданията им. Те възприемат страданията си един от друг. Разправяха ми един случай за предаване на страданието. Една ханъмка от високо произхождение, страдала от зъб. Това се случило в с. Николаевка. Мъжът ѝ, който я обичал много, я завел при един българин да извади зъба ѝ. Къщата на българина била на два етажа. Ханъмката се качила на втория етаж, а мъжът ѝ останал на първия етаж да чака, докато извадят зъба. Като вадели зъба ѝ, тя викала от болка, но и мъжът започнал да вика. Нейната болка се предала на него. Защо? Понеже били тясно свързани. Не можеш да обичаш някого и да не вземеш участие в неговото страдание. Същият закон се отнася и до неодушевените предмети. Един цигулар дал цигулката си на поправка при един виден италиански майстор. Той решил да почака в работилницата, докато се поправи цигулката му. Седнал на един стол и наблюдавал как работи майсторът. Последният взел ножа си и умело го прекарал по дължината на цигулката, за да отлепи едната част от другата. Като видял това, цигуларят припаднал. Майсторът му помогнал да се съвземе и казал: „Не се безпокой, цигулката ти ще бъде така добре поправена, че няма да я познаеш“. Защо загубил съзнание цигуларят? Защото двойникът му бил свързан с цигулката.

Всички знаете поговорката: „С какъвто дружиш, такъв ставаш“. Значи човек е изложен на постоянно влияние както от хората, така и от мислите на окръжаващите. Той се влияе също и от своите мисли. Закон е: човек не може да се освободи от влиянието на масата.

Какво се разбира под думата „маса“? Сбор от интелигентни същества. Маса съществува само в разумния живот. Запример в океаните има острови, образувани от малки животинки – коралови острови. Те се дължат на техния колективен живот. Тези животни могат да образуват не само острови, но и цели континенти. Един ден, когато те престанат да работят, земята ще бъде мъртва. Също така и човек расте и се развива благодарение на малките разумни същества в себе си. Престанат ли да работят, и неговият живот престава. Докато живее, човек трябва да работи върху своя мозък, да го развива. Когато мозъкът се развива правилно, животът на всички малки същества в човека върви добре. Наруши ли се равновесието в мозъка, нарушава се и в целия организъм.

Не се спирайте върху това, какво представлявате, когато сте между хората, но вижте, когато сте сам, как мислите, чувствате и постъпвате. Човек може да се познае отчасти, когато остане сам, свободен от влиянието на хората. Не е лошо влиянието на хората, но понякога то е добро за другите, не и за тебе.

И доброто, и злото по рефлексия се предават. Всяко влияние се предава неизбежно, всяка форма се предава неизбежно. Има един закон: всяко нещо, което ви е направило впечатление, ще се прояви вътре във вас. Затова именно сърцето на ученика трябва да бъде пълно, да няма никаква празнина. Защото всяко нещо, което прониква в празнината, непременно ще се прояви. Сърцето на човека трябва да бъде пълно с благородни неща, за да бъдем избавени от влиянието на външния свят.

Вие сте пред прозорците, дето Слънцето изгрива, приятно ви е. Когато Слънцето ви праща тази светлина, на вас ви е приятно, но като си замине Слънцето, не ви е приятно. Приятността от вас ли излиза, или от Слънцето? Тогава какво трябва да се прави? Слънцето се върти, прозорецът не може да се върти. Ако имаме една къща, направена на един лост, да се движи със Слънцето заедно, като седнеш на прозореца, като се върти Слънцето и ти ще се въртиш с него. Както астрономите в обсерваториите – цялата площ се движи. Като седне при своите уреди, при своите телескопи, както се движи Земята и той се движи. Светлината винаги е в полето на неговото зрение.

Съществува закон на влияние, под който се намират всички живи същества. Щом Бог пребивава във всички свои части, ние не можем да не се влияем един от друг. Обаче според великия Божи закон, който регулира всички неща, не е позволено на човека да изгуби своя център. Каквито промени и да претърпява човек, под чието и

влияние да се намери, той всякога трябва да пази своето място, своя център, да не излиза вън от него. Не пази ли своето място, излиза ли вън от своя център, голяма катастрофа го очаква. Той ще се разпръсне на милиарди малки частици из пространството, които ще се въртят около центъра си, но няма да имат сила да се обединят в едно цяло.

ДУХОВЕ

Законът е такъв, че само вашият дух трябва да поиска нещо от Небето и тогава непременно ще ви се даде това, което искате. Не бива чрез вас да иска друг дух, та да го използва за себе си. И ако искате да познаете дали собственият ваш дух иска нещо, трябва да следите дали не се раздвоявате – раздвоявате ли се, знайте, че вие не искате, а иска друг дух чрез вас.

Кошерът трябва да се размножава, трябва да се рои. В Божествения свят кошерът не се разделя при рояването, но става все по-голям. Тази е една от задачите, които съвременните хора, пък и вие като ученици, трябва да разрешите. Когато се отглеждат и възпитават деца, между майката и децата трябва да съществува хармония. Иначе при първа възможност в кошера на семейството ще става роене, което ще се разреши с разделя на децата от майката. Ако в семейството съществува хармония, майката ще влиза във връзка с разумни същества от висока йерархия, които ще ѝ помагат при възпитанието на децата. Няма ли хармония в семейството, майката ще влиза във връзка със същества от ниска йерархия, които ще я спъват при възпитанието на децата.

Същият закон се забелязва при избиране на приятели. Ако за приятел изберете човек, с когото си схождате по ум и сърце, вие ще влезете във връзка с разумни същества от висока йерархия. Ако приятелят ви е със сърце и ум от по-нисък уровень, вие ще се свържете със същества от ниска йерархия. Като знаете този закон, ще бъдете внимателни, защото от връзките, които правите на физическия свят, вие или ще се понижите, или ще се повдигнете. Затова и в Писанието е казано: „Лошите общества развалят добрите нрави“. Общението с лоши хора разваля доброто в човека. Ето защо учениците на окултните школи от древни времена досега са употребявали от половин до един час време за размишление, за медитация, за да се свържат с разумни същества от невидимия свят.

Когато човек се откаже да познае Бога, Бог се отдръпва и човек изпада под влиянието на тъмните нисши сили.

Съвременният християнин казва: „Аз искам да властвам над своите братя“. Виждате, че на апостолите Христос не им даде власт над хората, а над лошите духове. Всеки от нас трябва да властва над тях. Който не разбира този Божествен закон, всякога ще прави погрешки, ще има засади от тия духове оттук или оттам. Хората имат разни методи за заканване срещу духовете, но духовете от това не ги е страх; тях не ги е страх от тояги, нито от думи. За да имаш власт над един нечестив дух, не трябва да имаш неговите слабости.

Господ държи сърцата на всички живи същества: на майки, на бащи, на деца, на приятели, на царе, на владци, на всички животни – свирепи и добри, на дявола, както хората наричат злото – всичко е в Божии ръце. Когато Бог държи сърцето на дявола в ръката си, и дяволът е мек към вас; отпусне ли Бог сърцето му, той веднага ви сграбчва. Такъв е великият закон на вярата. Ученикът трябва да знае този закон. Тогава идва голямо падение.

Има шепотници духове в човека. Духовете му говорят. От тия духове трябва да се пазите. Писанието казва: „Изпитвайте духовете“. Христос казва: „Нечистият дух, като ходил по безводните места, затъжава се и иска да се върне в мястото, където е бил“. Взел 7 духове и се върнал. И на онзи човек положението е било 7 пъти по-лошо.

Най-първо трябва да изучавате закона на внушението. Всички съвременни хора са изложени на закона на внушението. Никой не е свободен. Много пъти вършиш нещо по закона на внушението. Може да хипнотизират един човек и да му внушат да направи след 6 месеца престъпление. И като дойде това време, прави престъпление. Чрез закона на внушението могат да ти внушат, че си болен, че си туберкулозен, че имаш някоя буца в корема, в стомаха, че няма да свършиш добре, че ще ти се случи нещо, че ще умре баща ти, майка ти, че ти няма да се спасиш, ще погинеш в ада. И казваш: „Дали аз ще бъда спасен?“ И то не невежите, а най-учениите, най-религиозните хора са подложени на това.

Докато вие нямате туй, идейното схващане, не можете да разберете болестите. Тъй както сега разглеждате болестите, това е за обикновените хора, може те така дахвацат. (...) В хипнотично състояние, ако човекът е в магнетичен сън и му внушите, че ръката му е изгоряла, може да се образува мехур. Вие понякога път сте недоволни, а вашето недоволство от какво зависи? Вас ви турят в магнетичен сън и ви внушават, че ви трябва пари. Или ви внушат някаква идея, че имате болест, или че ви трябва голяма къща от

3-4 апартамента, за да се осигурите. Те са чужди идеи. Вие, да кажем, искате да имате стая. То не е ваша идея. Искате да имате хубави дрехи, то не е ваша идея. Искате да бъдете красив, то не е ваша идея. Искате да бъдете силен, то не е ваша идея. Това са чужди идеи.

Когато онзи адепт влезе в райската градина и измами Ева, той изгуби. Дяволът едно време, като ходеше, по закон ходеше с крака и ръце. И като влезе в райската градина, изгуби си краката и ръцете. И сега виждаме, че дяволът се влачи по земята, дяволът сега ходи без крака и ръце и употребява всичката си философия само да му дадете малко. Той казва: „Както виждате, не съм опасен. Аз съм добър, аз съм без ръце и крака.“ Той има една философия: само да се понавие около тебе.

Всеки човек е роден с възможности да прави добро и зло, важни са резултатите на това добро и зло. И думите могат да бъдат добри и лоши. Ако една дума мине през твоята уста и тя е лоша дума, твоята уста вече се е окаляла. Ако сте допуснали само една лоша мисъл, умът ви е вече опетнен. Ако пък си допуснал една добра мисъл, по същия закон умът ти вече носи последствията на добрата мисъл. Всяка добра или лоша дума, или мисъл, която е минала през вашите уста, оставя своите последствия. И ако вие бихте решили да си служите с лоши думи, устата и езикът ви ще се деформират. Ако направите опит само за 1 месец да говорите само добри думи, ще видите каква промяна ще настане в лицата ви.

Наблюдавайте се в огледалото: след като сте казали една лоша дума, ще видите какъв израз остава на лицето ви. Вие веднага ще забележите един дисонанс, или че лицето ви е малко потъмняло, или че очите ви са малко премрежени. Всякога, когато човек каже една лоша дума, той не може да бъде тих и спокоен. Когато каже една лоша дума, главата му се отклонява на една или друга страна, голям товар вече носи той. Тогава той казва: „Не ми трябваше да казвам тази дума!“ Тогава, кой е казал тази лоша дума? Това са неразумните същества, които са се втурнали в тебе. Туй, което казваш, не е твое. А съвестта казва: „Туй, което казваш, не е право“. Какво трябва да направите сега? Ще отидете да се извините, понеже погрешките в света принасят вреда на всички.

Небето и Земята едновременно живеят във вашата душа. У вас има добри и лоши духове, които се спогаждат. Някои хора, които мразят лошите духове, казват, че между тях и ангелите има спор и мислят, че те се карат. Спор има само когато ние се месим в тяхната работа. Иначе между тях съществува пълно равновесие. Щом ние

се месим, има борба. Когато между два духа има спор, вие само слушайте. Спорът е разговор между тях. На учениците не е позволено да се месят в работите на учителя. А лошите и добрите духове са велики учители. Вие нямате право да съдите, а трябва само да слушате. Законът е такъв. Ако се месите в тяхната работа, ще вибият, ще кажат: „Слушай, ти си малко дете, не трябва да се месиш, но да слушаш!“ Често някои се оплакват, че ги нападнали лоши духове. Аз им казвам: лошите духове не искат да знаят за вас, те не искат да знаят за вашето съществуване – под сянката на вашето дърво те само са се спрели да разговарят, а вие сте подслушвали.

Сега ще ви дам едно правило, което ще ви помага при всички трудности и мъчнотии в живота: нападне ли ви някаква неприятна мисъл или чувство, попейте им или им посвирете и наблюдавайте какъв резултат ще имате. Всяка неприятна мисъл, която достига до вашия ум, не е нищо друго освен една странстваща душа, която е грешила на Земята, не е могла да завърши развитието си и сега не може да си намери място. Изпейте ѝ една песен и кажете: „Не бой се, и твоята работа ще се уреди!“ Тъй щото всички тъжни мисли, които ви нападат, това са такива именно скръбни души, които седят вързани между физическия и астралния свят и не могат да се развият. Дойде ли такава една душа при вас и ви се оплаче от положението, обърнете ѝ малко внимание, изпейте ѝ нещо. Ако не влезете в положението ѝ, тя ще ви каже няколко тежки думи, каквито от никого не сте чували.

В това отношение младите започват добре своя живот – с хора, с музика, с песни. На стари години обаче престават хорът, престават песните и хората казват: „Остаряхме вече, не ни се играе и пее“. Каква е тази философия? Не само на млади години, но и 120-годишни да сте, пак играйте и пейте. Такъв е Божественият закон. Сега човек като остарее, казва: „Като бях млад, играх и пях, но на моите години е срамно да пея и да играя“. Този човек мисли, че не е благочестиво да играе и да пее сега. Ако той на млади години е играл и пял от любов, това е било от Бога. Ако и сега, на стари години, пак играе и пее от любов, и то е пак от Бога.

Ако влезете в пространството като дух, вие няма да имате никакви органи. Духът е само мислещ център. Той има съзнание за себе си, че може да направи много работи, но глава няма. Исква да направи нещо с ръцете си, но ръце няма. Такова е състоянието на обезпътнените човешки духове. И най-после той трябва да ходи от човек на човек да се моли да му услужат в нещо. Духът е в положението на майстор, който може да направи много, но няма инстру-

менти, с които да си послужи. Като му дадат тесла и чук, майсторът вече е в ролята си. Затова докато ние сме на Земята и имаме отношения и с Божия Дух, имаме отношения и с духовете у нас. Тъй както Бог е създал хората, те представят складове за разумните души. И затова всяка душа, като се въплъти на Земята, трябва да има на разположение всички инструменти, с които Духът може да си послужи. Само по този начин Духът може да работи. Затова и Писанието казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Значи, когато Духът влезе в сърцето на човека, той почва да работи. Ако не разбирате тези закони, вие си създавате големи мъчнотии.

ВЪЗВИШЕНИ СЪЩЕСТВА

Когато се казва, че вечно ще учим, това подразбира закона на съвършенството. Той е закон на вечността. Съвършенството показва, че преди тебе има други същества, които са завършили своето развитие и ти ще се учиш от тях. След тебе пък има много същества, за които ти си съвършен. (...) Най-после идваме до Бога, който е идеал за всички.

Някои казват: „Аз работя за Учителя“. Грешите вие. Най-първо аз не работя за вас. Аз работя за себе си. Аз, ако съм учител, работя първо за себе си и после за учениците си. Искам и вие да работите най-първо за себе си и после за мене. Ако искате истината, Бог работи за Себе си. Бог прави добро в света, защото е съвършен, знае законите, Той иска да се прояви такъв, какъвто е. Бог не иска ние да Го одобряваме. Той се проявява такъв, каквото е Неговото естество. Ние намираме, че е всемъдър, всеблаг, всемогъщ, няма никакво изключение в живота Му. И ние по същия закон постоянно трябва да се стремим към Него. Една разлика има: Бог се проявява в Своето съвършенство, пък ние се приближаваме към нашето съвършенство. Това е разликата. Бог се проявява в Своето съвършенство, пък ние се приближаваме, учим се от Него. И всеки ден трябва да бъдем по-съвършени и по-съвършени. „Един ден – някой казва – ще бъде!“ Ако ти искаш да бъдеш като Бога, трябва да се слееш с Него. Ти като се слееш, ставаш едно. Ако искаш да си вън от Него, да Го виждаш, трябва да се приближиш. То е хубаво. Най-хубавото нещо е, че ние се стремим към Бога и Бог се стреми към нас.

Този закон е: Слънцето в света е само Бог. Всички окултни учители имат едно Божествено Слънце, около което всички се вър-

тят. Всички слънца се въртят около Божественото Слънце. Всички земи, планети, комети са емблема на разумни същества. Всяко едно същество има своя някаква проекция. Някои същества имат проекция в растенията, някои разумни същества имат проекция в минералите, някои имат проекция в рибите, някои имат проекция в птиците, някои разумни същества имат проекция в бръмбарите, пеперудите, някои имат проекция в млекопитаещите. И най-после, има възвишени същества, които имат проекция в човека. Хората, ние сме проекция.

Често вие говорите за общественото мнение, радвате се, когато е на ваща страна. Но аз ще ви кажа истината: най-напред имайте предвид мнението на Бога за вас, мнението на светиите и мнението на всички добри хора на Земята. Дръжте постоянно в ума си тази велика идея. Това мнение е важно за вас. И тия хора ви знаят. Всеки от вас, който е обърнал лицето си към Бога, Той вече го знае, по име го зове. Знае ли ви Бог, и добрите хора, и светиите ще ви знаят, макар вие и да не ги познавате. Вие даже и тук, на Земята, не се познавате един друг. Ако накарам един от вас да каже името на някои от своите братя, няма да може, не го знае. Обаче светиите, добрите хора, които вършат Волята Божия, знаят имената ви, те са записани в техните умове. Те ви знаят по име. Всеки, който поеме пътя към Господа, става известен за тях. Те знаят всичко за него, от всичко се интересуват: как живее, как се моли, до каква степен на развитие е дошъл и т.н.

Закон е: в природата за всички същества се грижат други същества, които са на по-горно стъпало на развитие.

Във всяко движение има една вътрешна разумност. Ти не можеш да направиш едно разумно движение, ако туй движение не е в съгласие със съзнанието на всички висши същества. Нашето движение е резултат на разумните същества, които са над нас. А движението на по-нисшите същества от нас е резултат на нашето движение. Следователно като се движиш, ще знаеш, че туй твоё движение е в съгласие с разумни същества, които се интересуват от твоите движения. Ако ти вървиш разумно, тия същества ще се погрижат за тебе, но ако ти не вървиш разумно и нямаш никаква връзка с тях, твоёто движение няма да има никакъв резултат за самия тебе. Например говориш, но трябва да знаеш, че и говорът е резултат. Ти искаш да говориш разумно, но за да има твоят говор някаква придобивка в света, трябва да знаеш, че и той е резултат на тия разумни същества. Ако твоёто съзнание е будно и ти си във връзка с тях, като говориш, твоёта реч ще бъде резултат на тези

разумни същества. И тогава никой не може да ти отнеме това, което си придобил. А припадаща част от това, което си придобил, се дължи на тях. Когато мислите или говорите, или ходите, или пее-те, туй е резултат на разумните същества.

Казваш: „Защо ще си губя времето?“ Щом си губиш времето, ти не знаеш какво правиш, щом не си губиш времето, ти си изпълнител на един велик закон, който действа в света. Някой казва: „Аз съм свободен човек!“ Свободата е резултат на същества, които са над тебе. Твоята свобода е резултат на тяхната мисъл. Ако ти си свободен, тяхната мисъл е изразител и е реализирана във физическия свят. Ако не си свободен, трябва да се стремиш да се освободиш. Как ще се освободиш? Ще се научиш как да говориш, ще се научиш как да мислиш, ще се научиш как да пееш. Няма по-красиво нещо от това, да се научите всички да говорите хубаво! Под „хубаво говорене“ аз разбирам да няма нито една потаена отрицателна мисъл, нито едно желание, потаено от самия тебе. И от всяка твоя постъпка да си доволен. Също тъй да си доволен от всяко чувство, което прониква в тебе. Това е правилният живот.

Сегашният живот с всичките промени, които съществуват в природата, е едно условие за човека. Тия, големите мъчнотии, са закон, чрез който тя работи, за да изкара нещо хубаво от хората. С нейните чукове понякож път, ако сте грубо въже, като удари, откъсне. Вие погледнете, казвате: „Отиде нещо“. Казвате: „Не е потребно“. Но когато се дойде до умствените процеси, духовните процеси, тези удари стават музикално. Най-първо са механически. Като станат музикални ударите, човек става музикант. Да слушаш, това са най-нежните удари. Най-нежните удари са чрез светлината, после чрез звука, чрез обонянieto, чрез вкуса и най-после има нещо, което човекът приема чрез ръката. Казвам: трябва да държите идеята в ума си, че в света има разумни сили, които работят над вас – искате, не искате, те работят. Ако вие влезете в хармония с тяхната мисъл, животът става сносен.

За да бъдеш добър, за да мислиш право, разумни същества трябва да бъдат свързани с тебе, да крепят твоята мисъл, доброта и разумност. Като не разбираш този закон, ти искаш да бъдеш добър, разумен, без да мислиш за Бога. Доброто е вложено в човека, той трябва само да го прояви.

Помнете: има неща, които могат да се научат и придобият само на Земята. В този смисъл колкото и да е велика истината, тя се придобива на Земята. Не я ли придобиете на Земята, никъде не можете да я постигнете. Въпреки това, между съзнанието на

земните жители и съзнанието на напредналите същества има известна връзка, известно съответствие. Ако не влезете във връзка с напредналите същества на Земята, никаква връзка не е възможна на Небето. Ако не научите тези неща на Земята още в сегашния си живот, кога и да е пак ще слезете на Земята да ги учете.

Едно чувство не може да се роди, ако не му дадеш широчина, простор. Туй чувство не може да се роди, ако не му дадеш светлина, светлина е необходима за чувствата. И сила е необходима. Сега ние казваме: „Как да добием тези работи?“ Когато дойдат светлите същества в ума, слушайте каквото ви говорят; когато дойдат светлите същества в сърцето, слушайте каквото ви говорят; когато дойдат тези светли същества в тялото, слушайте ги – те ви просвещават. Ако искате да познаете силата на човека, ще слушате съществата, които говорят на тялото. Щом те боли кракът, няма ги тия същества, те не са дошли. Същият закон е за сърцето. Когато те дойдат, подтикват те да се разбираш с хората. Не дойдат ли, човек казва, че не си струва да се живее за Бога.

Единственият закон в света, по който един ангел може да ти послужи – то е любовта. Ти имаш любов към него – той ще се спре. Без любов той няма да се спре, даже няма да ти обърне внимание. Ти ще му кажеш нещо – той ходи, не те чува, ти не съществуваш за него. Щом го обичаш – ще те чува. Един човек в Божествения свят без любов е като едно камъче. Този ангел по пътя като едно камъче ще те вземе, ще те тури настрана. Всички камъни са заспали ангели.

Когато говорим за законите на разумната природа, ние разбираме разумните същества, които са завършили своето развитие. Тези възвишени, разумни същества се отличават от ангелите и архангелите по това, че никога не пътуват. Те стоят на едно място и помагат на страдащите души. На Земята те не слизат, понеже добре познават земния живот. Достатъчно е да възприемат най-слабия зов на някоя страдаща душа за помощ, за да ѝ се притекат веднага. Те изпращат някой ангел на Земята да помогне на душата, която вика за помощ.

Като не разбират и не познават тия същества, хората мислят, че за да омилостивят Бога, да им помогне в страданията, трябва да бъдат или много близко до Него, или дълго време да викат. Щом мислят така, те сами се ограничават. Тяхната идея за Бога е много ограничена и повърхностна. Какъв Бог е този, към когото трябва да се вика много, за да се умилистави? Казано е в Писанието, че без вяра не може да се угоди на Бога. Това значи: докато човек не

обработи туй, което му е дадено, не може да получи никакво благо, никакво благословение. Това е закон. Светът да се обърне с главата надолу, този закон няма да се измени. Хиляди години могат да минат, хиляди молитви да отправи човек към Бога, отговорът ще бъде „ни глас, ни услишание“. Ако хората днес се оплакват, че са нещастни, това се дължи на факта, че те не са обработили, т.е. не са използвали първото благословение, което са получили. Днес се проповядва на хората покаяние. За какво ще се покайват? Човек не трябва да се покайва, но трябва да работи, да реши задачата, която му е дадена от хиляди години насам, която той все отлага. Време е вече да се реши тази задача без никакво отлагане. Щом реши задачата си, човек ще изправи живота си и ще получи ново благо. Новото благо е новата светлина, която ще освети пътя му, ще му покаже накъде трябва да върви, за да бъде щастлив.

Закон е: възвишеният невидим свят помага само на добрите, на умните хора в света. Защо им помага? Защото и те скоро ще станат работници да помагат на по-малките от тях. Всеки иска да има помощници да му помагат, но и той от своя страна трябва да помага на по-слабите от себе си. Който иска да му помагат, и той трябва да помага.

Една въшка може да се качи на главата на човека и да мисли, че е свободна. А пък аз не мога да се кача на главата на въшката. Какво става? Ако аз се кача на главата на въшката, убивам я. Тогава въшката ме осъжда и казва: „Аз се качих, исках да опитам човешината ти, а ти за едно качване ме уби“. Вие казвате, че въшката е глупава. Ни най-малко не е глупава. В Божествения свят ще те осъди, че не си имал търпението да я държиш на главата си. Сега да ви кажа закона: една въшка има право само една секунда да стои на главата ти. Щом се качи и седи повече от една секунда, смъртта я следва. Но въшката не знае това. Казвам: и вие можете да се качите на главата на един светия, но само една секунда можете да седите на главата му. Ако не слезете във втората секунда, нещастията ще дойдат. Вие сте се качили на главата на един светия, имате състоянието на една въшка. Тогава ще дойдат страданията. Туй страдание е смъртта, което вече иде. Та казвам: щом се качиш на главата на един светия, ще стоиш една секунда, на втората ще слезеш долу.

В човека се крият всички добродетели, които ангелите имат, но в човека се крият и всички злини, които съществата на ада имат. Човек е способен и на едното, и на другото. Това са две възможности, понеже човек живее между два свята. Това са две граници на

неговия живот, в който той се проявява. Животът му, от една страна, граничи с Небето, с рая, а от друга страна, граничи с ада, с президнхята.

Следователно вие живеете между две граници. Такъв е животът, който сега се проявява на Земята. Всички разумни хора в света, които искат да разберат истината, трябва да я търсят, да я изучават, понеже свободата в света не може да дойде без истината. Тя е велик закон. Когато хората разберат истината, само тогава ще имат едно вътрешно гражданство. Но преди да дойде истината, преди да дойде свободата, на тях предстои усилена работа. Човек не е пратен на Земята за радости, човек не е пратен на Земята за щастие, човек не е пратен на Земята за блаженство, човек не е пратен на Земята за богатство, човек не е пратен на Земята за слава, човек не е пратен на Земята за сила – той е пратен да научи пътя Господен, той е пратен на Земята да научи закона на служенето, закона на смирението; той е пратен на Земята да научи онова истинско знание на вечността, което ще му служи за съграждането на неговия бъдещ безсмъртен живот. Туй е великият закон, туй е великият идеал!

ТРИЕДИНСТВО

ТРИТЕ СВЯТА

Ако не внимаваши и допреси ръката си до горяща печка, ти ще се изгориши. Изгарянето не е нищо друго, освен налягане, при което човек получава нещо отвън, а същевременно дава нещо от себе си. Той дава повече, взема по-малко. Понеже обмяната е неправилна, непременно ще дойде страданието в каквато и да е форма.

Иска ли да не страда, човек трябва да спазва закона на обмяната: колкото даваш, толкова ще получиши. Ако даваш много, ще получиши много; ако даваш малко, ще получиши малко. Много от работите на хората не вървят добре, защото не прилагат правилно закона за обмяната. Те дават малко, искат да получат много. Други пък дават много, получават малко. И едното, и другото положение са неправилни. Правилна трябва да бъде обмяната както във физическия живот, така и в психическия. Не става ли правилна обмяна в отношенията на хората, те са изложени на големи дисбаланси и във физическия, и в психическия си живот. Неправилната обмяна в отношенията на хората е причина за нарушаване на равновесието между външното налягане и вътрешното напрежение в човека.

Силите на физическия или обективния свят действат повече отвън навътре, затова казваме, че физическият живот се намира под влиянието на закона за налягането. Силите на духовния или субективния свят се извяват отвътре навън, затова казваме, че духовният живот се намира под влиянието на закона за напрежението. Кажете ли някой, че не се нуждае от духовен живот, той не разсъждава правилно. Без духовен живот той ще се сплеска и от него нищо няма да остане. Това не значи, че физически ще се сплеска, но ще изгуби условията за всякакви постижения. Физическият живот дава формата на нещата, духовният – съдържанието, а Божественият – смисъла. Тази е причината, поради която човек не може нито без физически, нито без духовен, нито без Божествен живот.

Физическият живот се занимава със силите на налягането, духовният – със силите на напрежението, а Божественият или разумният живот регулира както силите на налягането, така и тия на напрежението и внася равновесие в живота. Само при равновесие на силите се създават благоприятни условия.

Вие трябва да пазите следния закон: всяка мисъл, която не произлиза от любовта, причинява известно налягане върху човека. И ако в дадения случай любовта не присъства, налягането ще причини известна опасност. Но ако разумността присъства, налягането си е намясто – това налягане ще се използва разумно. В духовния свят пък се явява едно напрежение. Ако при това напрежение разумността не присъства, напрежението може да разруши човека. Щом разумността присъства, напрежението е намясто. Обаче, ако налягането и напрежението действат едновременно върху човека, без присъствието на разумността, те го разрушават. Ако налягането е повече в един случай, а в друг случай напрежението е повече, в първия ще имаме физическа пакост, а във втория – духовна пакост. И в единия, и в другия случай хората умират. На всички хора се случват сърцата все от неразбиране на напрежението и налягането.

Три порядъка има в света, то е цяла философия: единият порядък е идеален, другият – реален, а третият – материален. В материалния порядък протичат всички недоразумения. Любовта, всички велики добродетели, добродетелта, великото, красивото, възвишеното винаги произтичат от идеалния порядък на нещата. А осъществяването на всичко зависи от реалния порядък. Трябва да знаете, че щом започнете да страдате, щом направите една погрешка, вие сте в материалния порядък. Не е лош материалният порядък. То е

човешката мозъчна система, лимфната система, дихателната система, стомашната система. Ядеш някой път нещо несъответно, веднага заболи те коремът. Кой е виновен? Или дойде някоя противоречива мисъл в ума. Ти си чел някоя книга, която не трябва да четеш. Има книги, които не са за ума. Защото всяка философска книга или религиозна, или духовна, или социална, или обществена, върху който и да е предмет, тя трябва в дадения случай да бъде подходяща за ума. Тогава тя е като храна.

Една песен, за да бъде изразителна, ти трябва да разбираш законите на музикалния свят. Музиката трябва да бъде идеална. Говорят за хармония. Хармонията може да бъде идеална, може да бъде реална, може да бъде и материална. Кой от съвременните професори по музика е разглеждал този въпрос така? Може би след 100 години ще разберат. Материалната хармония е най-близо тук, на Земята. „Материална“ като казваме, разбираме, защото всеки ден боравим с материалност. И в материалната музика се случват всички противоречия, дисонанси. В идеалната музика никакви дисонанси няма, абсолютно никакъв дисонанс няма. В реалната има само един дисонанс. А в материалната – наполовина дисонанси и наполовина консонанси. Трябва да знаете, че щом дойдете до материалния живот, ще срещнете толкова противоречия и скърби, колкото и радости – наполовина. На всеки дисонанс следва един консонанс. Какво значи консонанс? Съзвучие. На български как ще преведем дисонанс? Неблагозвучие.

Вие имате в окръжността един физически резултат. Всички небесни тела са валчести, всички органически същества са елипсоидни, от валчести се превръщат на елипса, а всички духовни същества са хиперболични. Ти в едно духовно същество ще видиш хипербола, няма да видиш цялото същество, но ще видиш само гърба, то е пътят на туй същество. Ние изчисляваме неговия път. Казвам: хиперболата е път на едно съзнание, елипсата е път на друго съзнание и кръгът е път на трето съзнание. Следователно така ние различаваме полето, през което минават силовите линии. На туй същество, което функционира, ние искаме да намерим неговия път. Но един ден на туй същество ще се измени пътя.

Та казвам: трябва да разбираме трите основни закона. Щом вие се движите в един кръг, вие трябва да разбирате физическия свят с неговите основни закони. Щом се движите в една елипса, вие трябва да разбирате законите на елипсата. Законите на елипсата не са както на кръга. И движението на ония сили, които се движат по хиперболичен път, е друго – то е духовният свят. Човек, който не е запознат със законите на хиперболата, не знае какъв е духовният

свят. Запример да вярваш, че след като умреш, ще живееш, то е хипербола; или да вярваш, че от невежа учен човек ще станеш, то е хипербола; или да вярваш, че от грешник светия ще станеш, то е хипербола. Ученият човек ще докаже с ред формули, че тия хиперболи не се движат по една плоскост и че някъде във вечността ще претърпят такова видоизменение, че движенията на тия хиперболи ще се пресекат.

Физическият свят във всичките свои прояви е един резултат. Трябва да имате едно истинско понятие. Университетът е място, дето учат студенти. Университетът не е умен, а студентите. В университета са умните. Университетът образование не може да ти даде. Както и София не може да ти даде живот. София е място на разумни същества. София е едно условие, то е едно разумно място, в него най-разумният живот се проявява. Часовникът не е разумен, но часовникарят е разумен. Часовникът развива разумността на часовникаря без да го знае. Същият закон е и с вашето лице, и с вашето тяло. Вашето тяло не е разумно, но онзи, който живее в тялото, е разумен. Не тялото развива разумността на човека.

Такива трябва да бъдат новите схващания, за да оживее природата. Тялото е място, дето се проявява разумността. Тялото само по себе си не е разумно. Ръката не знае кой си и какъв си. Но същевременно тя развива разумността. Всеки по ръката ти може да познае какъв си, дали си жив, или мъртъв. Щом изстине човек, той навсякъде е мъртъв.

То е един неразбран въпрос. Всички вие сте бити. Негодували сте от биенето. Вие, които сте негодували от биенето, употребявате боя. Аз се чудя: ние, които негодуваме против биенето, защо го употребяваме? Трябва да го отхвърлим, то не е потребно. Причините за биенето в света са, че ние сме на физическия свят. Боят произтича от единствената причина, че ние сме на физическото поле: той е едно проявление на физическия свят, понеже на физическото поле господарува Марс, активността. Винаги методът на Марс за възпитание е дървото. Първото нещо, трябва да се покаже, че ти трябва да се подчиняваш. Щом не се подчинявате, дърво ще има. То е законът на Марс. На физическото поле, като дойде човек на Земята, трябва да го бият.

За да няма бой, за да се справи с Марс, човек трябва да бъде много умен. (...) Казвате: „Какво трябва да направим?“ Ще влезете в света на чувствата, на усетите. В духовния свят с думи стават работите. Няма да има никакъв бой. Като влезеш в Божествения свят, само с мисъл става. Щом помислиш, че не постъпваш добре,

веднага ще изправиш поведението си. В духовния свят, като почувстваш своето страдание, страданието ще изчезне. Затуй на физическото поле ние не искаме да страдаме. Всеки човек, който не страда, живее на физическото поле. Всякога хората на физическото поле ще турят някой виновен.

Казано е: „Любовта ражда живота“. Значи животът не може да се прояви, нито може да се разбере без дълбоко проникване в любовта. Под „любов“ не разбирам вашите чувствания, които са само резултат на любовта. Не се лъжете от приятните чувства! Ако едно чувство в началото е било приятно, на края става неприятно. Закон е: всяко нещо, което започва добре, свършва зле. Това може да се докаже статистически. Колко от младите момичета и момци, които влизат в живота с радост и надежда, като остаряят, свършват живота си със същата радост и надежда? Къде остана техният идеализъм? Започват живота си като идеалисти, в средната си възраст стават материалисти, а на края на живота се разочароват във всичко и казват, че животът няма смисъл. Повечето хора започват живота си добре: обещават, че ще отидат на нивата да работят, а после се отказват – свършват зле. Така свършват всички, които живеят само на физическия, т.е. материалния свят.

Представете си, че богатият е богат, но стомахът му е развален. А сиромашът е сиромаш, пари няма, но стомахът му е здрав. Единият е богат с пари отвън, а сиромашия има в стомаха си. А другият е сиромаш отвън, а отвътре е богат.

Аз бих предпочел вътрешното богатство на сиромаша, отколкото външното богатство на богатия. Вие мислите, че който има външното богатство, той има и вътрешното богатство. Едновременно в света това не съществува. И в духовния свят не съществува. Понеже противоречие има във физическия свят и в духовния. В човешкия свят винаги хората започват с доброто. Всяко нещо, което започва отначало с добро, на края ще свърши зле. Вие се раждате деца, майка ви и баща ви ще ви приемат, ще ви облекат, но като умрете, ще ви заровят в земята. Значи началото на живота е добро – с песни, а краят е лош. Никой не е избегнал тази съдба. В духовния свят е обратното: там почваш зле, а на края е добре, свършваш с добро. Отначало страдаш, а на края благуваш. Само в Божествения свят нещата започват добре и свършват добре – свят без изключения. Вие искате на Земята да внесете законите на Божествения свят, но трябва да съедините началото на човешкото с началото на духовното и края на човешкото с края на духовното. Ако не ги съедините тия двете противоречия, вие не можете да разберете Божествения свят,

защото Божественият свят е едно примирение на противоречията. Доброто е примирение между човешкия и Божествения свят – едно примирение и в човешкия, и в ангелския свят.

Само Божественото във вас може да примири нещата. Няма никакво примирение в света. Защо е така? Няма нито един философ, който да е дал едно правилно разрешение. И ако вие мислите, че могат да ви обичат от началото до края, вие се лъжете. Всички ще бъдете обичани и после изоставени, всеки ще бъде здрав и болен, и всеки ще бъде богат и сиромаш. Няма да остане противоречие в света, което да не дойде във вашия ум и във вашите чувства, и във вашата воля.

Казвате: „Бог да ни даде повече светлина!“ Това показва, че живеете в къщи с по един прозорец. Добре е, че искате повече светлина, но първо махнете капациите на прозорците си. Щом светлината е слаба, това показва, че прозорците ви са малки. В Божествения свят външната и вътрешната светлина идат едновременно, а не както на Земята. Тук законът е друг: когато отвън иде светлина, вътре няма; когато вътре има светлина, отвън няма.

Щастието е свързано с богатството на Земята, а нещастieto го свързват със сиромашията. Обаче земното богатство е свързано с духовното нещастие. А земното нещастие е свързано с духовното богатство. Ако си богат на Земята, ще бъдеш сиромаш на Небето и ако си сиромаш на Земята, ще бъдеш богат на Небето. Ако искаш да бъдеш богат и тук, и горе, това го няма. Трябва да преминете и двата свята. Трябва да преминете през човешкия свят, който започва добре и свършва зле. Трябва да преминете през ангелския свят, който започва зле и свършва добре. Трябва да преминете и през Божествения свят, който започва добре и свършва добре.

Законът е такъв: вие едновременно не можете да бъдете в хармония и с Божествения, и с физическия свят. Ако сте в хармония с физическия свят, ще бъдете в противоречие с Божествения свят; ако сте в хармония с Божествения свят, ще бъдете в противоречие с физическия свят. Да бъдете едновременно в хармония и с двата свята, това е невъзможно. Това не е абсолютно невъзможно, но при сегашните условия, в които се намира човек, е невъзможно. Защо е невъзможно? Защото в човека има едновременно две течения: едното течение отива надолу – към Земята, а другото течение отива нагоре – към Слънцето. Всички философи, мъдреци и Учители на човечеството твърдят, че човек едновременно не може да угоди и на физическия, и на Божествения свят. Щом искаш да угодиш на Божествения свят, ще обърнеш пентаграма с върха на-

горе; искаш ли да угодиш на физическия свят, ще обърнеш пентаграма с върха надолу. Тръгълникът с върха нагоре представлява Божественият свят, а двата тригълника надолу представляват физическият свят. Ако обърнеш Божествения свят надолу, а физическият свят нагоре, тогава ти ще бъдеш справедлив спрямо света, но несправедлив спрямо вътрешния закон и ще изпаднеш в противоречие с Божествения свят в себе си. Тия два принципа са в самия човек. Някои искат да изхвърлят петогълника от себе си. Това не може да стане по никой начин.

В Божествения свят хората всякога се намират в добро разположение на духа. В следващия момент, когато слезе човек на физическия свят, той изгубва това добро разположение на духа и минава в обикновения живот. Хората на настроението всякога се движат между два полюса: когато на единия полюс е топло, на другия е студено. Такъв е законът на физическия свят.

Сега често казват, че някой човек е духовен. Как ще определиш? Божественият човек и физическият човек си мязат, само че на Божествения човек главата е нагоре, а на земния човек главата е надолу. Туй е и в съвременната фотография. Когато фотографирате нещо, отражението е обратно. Трябва да го поставите в първото положение. Истинския живот трябва да го поставите във фокус. Онези, които не разбират този закон, като фотографират, дават тези негативи, дават изопачен живот. Казват: „Не мяза на човека, с главата надолу е“. Огледайте се в една бистра река и ще видите, че човек в реката е поставен с главата надолу, а с краката нагоре. Вие сте с главата нагоре към центъра на Слънцето и с краката надолу, а на образа във водата главата е към центъра на Земята.

Най-първо трябва да се избавим от известни илюзии или самоаблуждения, които съществуват във физическия свят. Запример някой път човек е недоволен. Щом си недоволен, имаш отражение. Виждаш човека с главата надолу. Вземи огледалото и го постави с главата нагоре. В огледалото ще видиш себе си.

Ние, съвременните хора, сме само автомати на същинския човек в нас. Ние повтаряме това, което той е говорил в нас. Казваш: „Аз много зная“. Знаеш толкоз, колкото той ти е казал. Той като престане да ти говори, ти млъкваш, не знаеш повече от това. Сега е необходимо едно огледало. После, човек сам не може да се огледа. Приятно е огледалото. Ти на физическия свят можеш да се оглеждаш. В Божествения свят, ако останеш там, не можеш да видиш себе си. Щом слезеш на Земята, ще видиш какво нещо е Божественият човек в умалена форма. В духовния свят човек е тол-

кова голям, че не можеш да го фотографираш по който начин. Като слезе на Земята, можеш да го фотографираш, виждаш го в умалена форма.

Хората от триизмерния свят имат съткновения, пресичат се. В четириизмерния свят няма да бъдат в съткновение. Обезсърчението към кой свят спада? Триизмерния. Насърчението? Четириизмерния. Всяко нещо, което може да стане, вече спада към друг свят. Нещата, които не съществуват, пак могат да станат. Аз съм учен човек, то е четвъртото измерение. Има някои работи, които не са от третото измерение. Те принадлежат на четириизмерния свят. Ние живеем в четириизмерния свят – туй го наричам мечтателност. Казват: „Мечтателен човек“. Мечтателността е работа. Реално е онова, което схващаш в съзнанието си, не онова, което имаш. Да кажем, ти можеш да имаш милиони, не ги съзнаваш, не можеш да ги употребиш, тогава богатството е безпредметно. Онова, което съзнаваш, то е същественото. Една идея, която разбираш, тя е силна. Можеш да имаш много идеи, които не си разбрал. Една идея, разбрана, струва повече, отколкото 10 неразбрани идеи.

Срещна едного, казвам: „Вземи това житно зърно и след 10 години ще бъдеш богат“. Човекът казва: „Не ме забавлявай“. Едно житно зърно съставлява една 16-хилядна част от килограма. Казва: „Не ме занимавай с тия залъгалки, аз не съм толкова будала“. Изваждам една английска стерлинга. Казва: „Туй го разбирам“. Кой е по-умен: който взема житното зърно, или който взема парите? В дадения случай кой е по-умен? Този, който взема житното зърно, може да го направи на хиляди. Но онзи, който взема парите, може да има хиляди, но ще остане сиромаш. Този, който знае да използва житното зърно, той ще бъде по-богат. Единият е триизмерен, другият е четириизмерен. Единият има съзнание на триизмерно същество, другият има съзнание на четириизмерно същество. Той разбира законите, които са вън. Вие казвате: „Това са закони“. Законите на нашия свят едни и същи ли са с тия на другия? Не са. Следователно не можем да кажем, че този свят е създаден по нашите закони. Нашият свят е създаден по други закони.

Докато човек живее на физическия свят, съзнанието му е външно. Той има отношение повече към външния свят, към материалната страна на нещата. Тази е причината, поради която той прави погрешки като дете. Какво трябва да правите, когато детето греши? Ще отидете при майка му и баща му, ще им разправите какво е направило детето и ще оставите те да се разправят с него. Ако вие се разправяте с детето, няма да му въздействате. Прилагайте този

закон и към възрастните хора. Понеже те са деца на Бога, като направят някаква погрешка, не се разправяйте с тях, но идете при техния баща. Той ще оправя работите им без никакво влошаване. Следователно искате ли да влезете в право отношение с физическото съзнание на тия деца, вие нищо няма да постигнете.

Човек може да дигне не само един камък от 100 килограма, но може да дигне камък даже и от 1 000 килограма, ако знае законите на равновесието. Има ред закони, които той трябва да познава. Как? Ако поставите един тежък камък в хоризонтално положение, без да се образува най-малкият ъгъл даже в плоскостта, вие ще дигнете този камък, колкото и тежък да е, защото по този начин става известно разлагане на силите. Обаче, ако се образува най-малкият ъгъл в плоскостта, вие ще усетите тежестта на камъка и няма да можете да го вдигнете. По този начин ще можете да дигнете и една планина. Как ще си обясните това? Има хора, които могат да дигат 100-150-200-500 килограма. Някой дига с ръката си 200 килограма тежест. Този човек разбира закона за поляризирането на енергиите. Ако той направи най-малкото отклонение, неговият гръден кош ще се строши, неговият гръбнак няма да издържи. В ръцете на този, който знае закона, това е игра, това е лесна работа, той лесно дига и най-тежкия камък, като пази хоризонтално положение.

Вследствие на този закон хората падат и в морално отношение. Те не познават закона за равновесието. Казват за някого, че е безморален човек. За мене безморален човек е този, който не знае да пази закона на равновесието. Следователно каквито са законите на физическия свят, такива са законите и в духовния свят. Само че затова се изисква едно крайно, едно дълбоко разбиране на законите. Мнозина мислят, че като отидат на Небето, там ще бъдат научени на всичко. Ако на Земята сте вързани, и на Небето като отидете, пак ще бъдете вързани. И тогава ще ви върнат отново на Земята.

Не е страшно, че ще отидеш в другия свят и ще се върнеш на Земята. Жалко е, че след като придобиеш известни опитности в духовния свят, ще ги забравиш. Слизаш на Земята и нищо не помниш: къде си бил, какво си правил. Хората нямат една положителна опитност, която да им служи като ръководно начало в живота. Като изучавам човека, опитвам неговите състояния, материята, от която е направен, неговата същина и казвам: същността на човека се крие в душата му. Тя създава около себе си нов свят, толкова по-красив, колкото е по-пробудена. Едно дърво може да живее на Земята толкова повече, колкото е по-самостоятелно, т.е. колкото по-

добре може да се ползва от окръжаващата природа. Ако не може да се ползва от окръжаващата природа, то умира. Същото се отнася и до човека, който живее и на Земята, и в духовния свят. Ако не можеш да използваш условията на физическия свят, ще умреш, т.е. ще отидеш на оня свят. Ако и там не можеш да се ползваш от новите форми и условия, ти ще умреш, т.е. ще се върнеш отново на Земята. Докато си на Земята, можеш да се качваш в по-високи полета, но можеш и да слизаш; същото става и в духовния свят: и там можеш да се качваш и слизаш. Тоя закон важи и за растителното царство. Когато дървото се развива правилно, част от елементите на корените отиват в клоните; ако не се развиват правилно, част от клоните изгниват или изсъхват и съставните им елементи отиват в корените. Плодните дървета са ценни, защото дават плодове. Това показва, че те са се развивали правилно. Ние им помагаме, с което се създава връзка между тях и нас.

Ако влезете в другия свят, трябва да знаете законите. Там ще започнете да употребявате астралното тяло като малко дете. Като се освободите от вашето астрално тяло, трябва да разбирате законите на вашето умствено тяло. Така ще започнете. Като се освободите от умственото тяло, ще започнете с причинното тяло. А пък ако влезете в туй, което индусите наричат нирвана, то е блажено състояние, дете човек се слива с цялото. Но то не е за вас. За него ви трябва хиляди и хиляди години още. Сега изучавайте вашето физическо тяло, вашето сърце – астралното тяло, изучавайте вашия мозък – вашето умствено тяло. Някои говорят, че мозъкът представлява умственото тяло на човека. Симпатичната нервна система представлява астралното тяло. Физическото тяло представлява цялото тяло. Ти трябва да проучваш законите на всяко тяло.

Съществува една последователност в света. Внесе ли известно нарушение в този закон, човек неизбежно носи последствията на това нарушение. Като живее, човек трябва да спазва закона на последователността и в трите свята. На физическия свят той трябва да знае как да се храни, как да диша, как да пие вода и как да възприема светлината. Той трябва да има добре организирано физическо тяло. Влезе ли в духовния свят, той трябва да има добре организирано астрално тяло. За умствения свят пък трябва да има добре организирано умствено тяло. Който е развил и трите си тела, той може да се нарече разумен човек. Той може да спазва закона на последователността. Колкото е важно физическото тяло на човека, толкова са важни астралното и умственото му тяло.

За да се реализира Божествената идея, непременно трябва да

се съединят един ученик от Небето и един ученик от Земята, да образуват цял ученик. И Христос, когато дойде на Земята, след него дойде другият ученик отгоре – духът. Като дойде този ученик отгоре, и двамата започнаха да проповядват. Такъв е законът на Земята.

Един човек на Земята като те обикне, всички те обичат. На Земята двама като те обикнат, вторият вече е от духовния свят и всички от духовния свят те обичат. И в Божествения свят един като те обикне, всички те обикват. Трима души да те обичат, туй е Троеличието.

Любовта е най-силната връзка, която ние можем да направим в този свят. И като направим този възел, никой не може да го развърже. Това е великата връзка, която съществува между Бога и нас. Винаги да сме съединени с Бога – това е смисълът на нашия живот. Ще изучавате този закон! Той е една разумна сила, която трябва да прилагате в живота си. Духът Божий отвътре ще ви научи какво трябва да правите. И вие сами ще се учите от своята опитност. Ние ще ви учим, Господ ще ви учи и вие сами ще се учите. Трима души, като се съберат да ви учат, ще научите туй, което е най-същественото за живота.

Понеже вие сте поставени в триизмерния свят, трябва да обосновате всичката ваша култура на числото 9. Три мисли, три желаниа, три постъпки. Какво ще разберете сега от това? Ти от това число 9 по-нататък не можеш да идеш. Но ако вземете първата категория на числото 9, имате числото 3.

Числото 3 е закон на твърдото битие. Закон на твоя ум, закон на твоето сърце и закон на твоята воля. Следователно ти работиш с числото 3. Живо число е то.

Двама приятели, като се съберат на едно място, образуват два ума. На два ума може ли да разчиташ повече? Добре, ако сега кажа 333: три тела, три сърца, три ума; как може да бъде това, това не е ли един абсурд? В дадения случай разбира се: бащата, майката и детето. Три тела имате, три сърца – сърцето на бащата, сърцето на майката и сърцето на сина, три ума, значи семейство. Тогава човек е силен. С три сърца е по-силен, с три ума е по-силен, с три тела е по-силен. Вие влизате в един свят разумен. Ако вие съберете на едно място три пясъчни зърна, какво ще добиете от тях? Нищо няма да добиете, те винаги си остават три. Това е психологически закон.

Има една връзка между всички разумни тела. Ако вие не разбирате този закон, тогава вие не разбирате закона на здравето. Ако

вие не разбирате онази вътрешна връзка, която съществува между човешките сърца, съзнателна връзка, тогава за вас този духовен свят ще бъде непонятен, вие не може да очаквате никаква сила, никакво съдържание. Ако не разбирате вътрешната връзка, която съществува между човешките умове, вие нищо не може да постигнете.

Когато става известно явление във физическия свят, съответно явление става и в невидимия. Такъв е законът. Когато един човек се ражда на Земята, едновременно с него друг се ражда на Небето. Когато някой умира на Земята, и на Небето умира някой. Когато един човек умира на Земята, за Небето той се ражда, т.е., за да отиде един човек от Земята на Небето, трябва друг да дойде на Земята. Те се заместват. Между величините има известно съотношение. Някой пита: „Защо трябва да умирам?“ Не, няма да умреш, но казвам: решено е ти да се родиш в другия свят, а друг да се роди на Земята. Не настоявам да приемете това като една положителна истина, а като един символ, но ще го проверявате и ще разберете, че има известно съотношение между духовния и физическия свят.

Някой път мислили ли сте, като се върнете в невидимия свят, какво ще занесете със себе си? Най-първо там ще ви питат защо не писахте. Четиридесет години бяхте на Земята и защо не сте писали нито едно писмо? Вие ще кажете, че условията са били много лоши, пощата не е била редовна, пътят може да е бил развален. Може да кажете, че вие сте писали писма, но писмата не са отишли. И българите, които разбират този закон, са доста умни. Има стари баби и стари дядовци, 4-5 дена преди да умрат, казват: „Аз съм странник, заминавам за онзи свят“. И почват тогава да идват хората при него и му казват: „Да носиш много здраве на нашите, на майка ми, на леля ми“. Друг казва: „Много здраве носи на чичо ми!“ Цяла седмица се изреждат и все казват: „Да носите много здраве!“ Писма не пишат, но пращат много здраве. Старият не си изгубва съзнанието. Той седи със запазено, пълно съзнание.

Какво представя смъртта? Напущане на Земята и заминаване на човешката душа в оня свят, да срещне своя възлюбен. С други думи казано: смъртта не е нищо друго, освен оженване за друг някой. Следователно всички, които заминават за другия свят, са влюбени хора. Някой казва, че не иска да умре. Това означава: „Аз не искам другите да знаят, че съм влюбен“. Така и момата крие от близките си, че обича някой момък. Ако я питат, обича ли го, тя казва, че не го обича. Сега вие се чудите, как е възможно да се говори за влюбване и в другия свят. И на оня свят има и влюбване,

и женитба. Под „женитба“ в оня свят разбираме взаимопомощ между двама души. Срещнеш един човек, който носи 50 килограма товар на гърба си. Ако пожелаеш да вземеш 25 килограма на своя гръб, за да му помогнеш, ти се жениш за него. Не искаш ли да му помогнеш, ти си свободен. Това е женитба в широк смисъл на думата. Това наричаме още и приятелство. Ако искаш да имаш син или дъщеря, и те трябва да вземат половината товар от гърба ти. Ако имаш приятел, и той трябва да вземе половината товар. Който пожелае да стане господар или учител, също трябва да вземе половината товар. Такъв е законът в Божествения свят. При всички условия на живота, ти трябва да вземеш половината товар от гърба на своя ближен.

Сега вие казвате: „Да си уредим работите“. Как ще си ги уредите? Божественият свят е създаден по законите на даването. Бог те е турил в света да даваш. Той те е поставил в една банка като касиер да раздаваш пари. Не да ги даваш кой как дойде. Като дойде, ще го посрещнеш, ще кажеш сладка дума. Господ те е турил в една банка да си направиш приятели. Ти, като дойде някой, няма да кажеш: „Сега ли намери да дойде?“ Ще се усмихнеш на този човек, ще се запознаеш. Като стоиш 5-10 години ще имаш стотина – двеста приятели. Казвате: „Какво ме е турил Господ касиер, на тия диванета постоянно трябва да им служа!“ Вие не разбирате закона.

Някои от вас протестират, че са се възплътили на Земята. Че къде искате да бъдете? Господ ви е турил на едно гише да си създадете приятели. Защото в онзи свят като идете, тия приятели вие там ще ги срещнете. Ако тук не се запознаете, те горе няма да ви услужат. Сега понякога път вие искате да знаете защо човек на Земята трябва да прави добро. Тия хора тук, на Земята, са деца, в другия свят са техните бащи, майки. Когато на тези хора правиш добро на този свят, като идеш там ще намериш майката, братя, сестрата, които ще ти кажат: „Много сме благодарни, че там помогна на нашия роднина“. Тук направил си някоя пакост, идеш в другия свят, като те погледнат, казват: „Този пакост направи там на нашите роднини“. Те имат ясна представа. Вие имате съвсем смешни понятия за онзи свят. Много изопачени понятия имате за оня свят. Вие си представяте ангели, вие си представяте някакъв нереален свят.

Ще ви дам пример с един проповедник – Муди. Той бил обикновен обущар и после станал най-видният проповедник в Америка. Той разправя: „Най-първо аз мислех, че на оня свят са Господ и ангелите. Господа бях виждал, ангелите не бях виждал, интересен е, но нямаше нещо да ме влече, непонятен остана. Умря майка

ми, започнах да мисля за оня свят, за Господа, ангелите и майка ми. Умря баща ми – за оня свят мислех, за Господа, ангелите, майка ми и баща ми. Започнаха да се нареждат приятели, сестра ми, брат ми, чичо ми. И най-после като умряха 200-300 души, в оня свят имах повече познати, отколкото в този свят. Мен ми беше приятно да ида да живея между тях.“ Казвам: като идете в оня свят, трябва да имате хора, с които да живеете. Хора трябва и тук, на Земята. Сега вие седите и протестирате, че вашият живот е не-сносен. Казвате: „Мъчен е този живот на Земята“. Да, за глупавите по-мъчен от този няма. Когато ти искаш да вземеш, мъчна работа е. Няма по-глупава работа от това, когато искаш да вземаш.

Каквито са твоите отношения към хората, такива ще бъдат и техните отношения към тебе. Това е закон за физическия, за духовния и за Божествения свят. Забелязано е при това, че всяка отрицателна проява в духовния свят влече последствията си и на физическия свят. Запример излъже ли човек, непременно ще го сполети нещо: или ще падне, или ще заболее, или откън някой ще му причини някаква неприятност.

Законът е такъв: когато се изпрати една добра мисъл, една добра форма в света, тя непременно след ден, година, две, след век ще произведе своя ефект. То е едно дело на Бога. И ние от невидимия свят ще гледаме резултатите на тези форми, ще гледаме плодовете на нашите дела. Нещата няма да бъдат тогава минали, настоящи и бъдещи, всичко ще се вижда едновременно в духовния свят.

Вие ще зададете въпроса: този извод, който аз правя, така ли е? То не е ваша работа. Изводът е верен. То е един закон неумолим. Дали е така или не, то не е ваша работа. Това, което вие разбирате и това, което е вътре в природата, те са две неща различни. И всички в живота страдате само от едно неразбиране на пътищата и начините, по които природата завършва своята работа. И човек е на Земята да се учи от нея. Защото природата е крайният предел на нещата. Зад природата нищо не съществува. Щом излезнеш из границите на природата, нищо не съществува. Да кажем, вие ще кажете тъй: „Аз искам да напусна този живот“. Щом напуснеш този живот, ти нищо няма да намериш, ти ще намериш една празнина. Животът на Земята, това е крайният предел от тази редица на страданията. Ако ти си разбрал смисъла на живота, ще се освободиш, но ако не си разбрал, зад този живот няма друг живот. В природата друг живот няма. И материалистът казва, че зад този живот в природата друг живот не съществува. Може ли зад един неразбран жи-

вот да съществува нещо? Какъв живот ще съществува? Нищо не съществува. Зад разбрания живот съществува нещо, но зад неразбрания живот нищо не съществува. Ако ти сега не разбираш живота, ти не можеш да имаш едно разрешение. Ако на Земята не разбираш какво е животът, та ти ще минеш в друго положение на друго място и ще го разбереш? То е немислимо.

Искам само да ви наведе на една мисъл. Ако детето първоначално не е разбрало 10-те цифри, които учителят му е дал, питам: възможно ли е това дете да разбере всички математически отношения, които съществуват? Това е невъзможно. Следователно, ако не можете да разбирате сегашния живот при сегашното положение, то бъдещият живот е още по-сложен. И ако сегашния живот разберете, вие ще влезете в един живот, но ако сегашния живот не разберете, и бъдещият живот за вас ще бъде неразбран.

Питате: „Къде е онзи свят?“ Като отидете на Витоша, това е онзи свят. Хималаите, това е онзи свят – те са свободни от хора, животни, птици, буболечки. Там никакви излишъци не се допускат. Когато в съществата, които живеят във висшите светове, се съберат излишъци, те слизат временно в човешкия свят, дето оставят излишъците си и пак си отиват горе. Като знаете това, не се оплаквайте от страданията. Те са път, по който слизате в нисшите светове, да оставите своите нечистотии. Като се освободите от тях, пак ще се качите горе. Такъв е законът на необходимостта. Това е философията на страданията.

Под думата „Божествен свят“ аз разбирам реалното. Онзи, съзнателният живот, той е онзи свят. Представете си, че вие разбирате закона на живота, разбирате живота в неговата пълнота, тогава няма да имате нужда от автомобили, от нищо – вие ще бъдете господар. Влизате тук на една лекция, не ви харесва, току изведнъж заминете, идете на друго място. Вие през прозореца навсякъде можете да отидете. Отдето искаш влизаш – излизаш. Ако ти е приятно, седиш, ако не ти е приятно, заминеш си. Човек, който сам си задоволява нуждите. Нямаш нужда от нищо. Не те е страх нито от глад, нито от сиромашия, всичко е на разположение. То е оня свят, Божественият свят, когато имаш всичко на разположение. Когато нямаш всичко на разположение, ти си в тоя свят. Докато сте в този свят, ще седите на мястото си, докато свърши учителят. За да влезеш и да излезеш, трябва да вземеш позволение. То е едно статично положение.

Един светия живее 120-150 години, един светски човек живее 60 години. Като яде наполовина, той продължава живота си. Не е са-

мо в яденето, но човек трябва да разбира ония скритите сили, които провидението, Великото е вложило в света, в материята. Следователно, ако човек е разположен, ако човек има една свежа мисъл - право мисли, ако разбере причините, ако неговите чувства разбират законите и ако неговата воля разбира явленията в света, яденето в него ще бъде правилно.

Та казвам: трябва да се изучават ония принципи, които действат. Човечеството е дошло до тия живите сили и то трябва да се вслушва. Някои го наричат свръхсъзнание, някои го наричат интуиция, някои го наричат Брама, някои го наричат Бог.

Закон е: след като човек разбере външната страна на физическия живот и после разбере вътрешната страна на духовния живот, той влиза вече в Божествения живот – в закона на единството.

Ако ние разбираме Божиите пътища, нямаше да разкопаваме Земята, всички тия богатства са складирани горе във въздуха. По-неже сме материалисти, търсим тия неща в земята. Ако имаме любовта, всички тия блага ще дойдат отгоре. Не ни трябва въглища, копането на тия въглища е мъчение. Вие, ако имате любовта, само като дигнете нагоре една заострена пръчка, ще турите една жица на вашия под, постоянно ще имате отопление. Само като помислите, и токът ще потече. Като помислиш, че топло трябва да бъде, и топло ще стане. Като помислиш, че вода трябва да дойде, и водата ще дойде. Като помислиш за хляба, и хлябът ще дойде сам. Вървиш някъде, помислиш за някакво ядене, веднага ще дойде трапезата с плодове. Наядеш се, трапезата се дигне. Туй, което сега правите, е по-мъчно. Ако туй най-мъчното е направено възможно, защо другото да не е възможно?

Сега запример ще направят един аероплан, ще се качат горе. Какви удобства има аеропланът? Погледнеш, паднал долу. А пък по новия начин ще вземеш една черга, ще седнеш на чергата, ще я бутнеш и хайде, ще полетиш. Питам тогава: с какъв аероплан се движат ангелите в безпределното пространство? Движат се със своята велика мисъл. Със светкавична бързина се движат. Един учен е изчислявал, че скоростта на човешката мисъл е 3 квадрилона километра в секунда. Знаете, че светлината се движи с 300 хиляди километра в секунда. А мисълта се движи с 3 квадрилона в секунда. С тази бързина цялата Слънчева система може да се обходи в една секунда или в няколко секунди, даже и най-отдалечените звезди с тази бързина на човешката мисъл можеш да посетиш. Пред нас седи едно бъдеще. Туй е постижимо само за онази велика любов, която можем да имаме към Бога. Всички светове, създадени

със своите безбройни възможности, са основани на един закон. Туй ще го постигнем, ако имаме любовта към Бога. Не такава любов като сегашната. Любов, в която да няма никакво противоречие. Щом дойдеш до Бога, трябва да имаш свято чувство, всички противоречия, които виждаш, да изчезнат веднага.

МИСЛИ, ЧУВСТВА И ПОСТЪПКИ

Между физическия свят, света на чувствата и света на мисълта съществува едно съотношение: на първо място е човешката глава, на второ – човешките дробове, на трето – човешкият стомах и после идат другите части – ръцете и краката. Ръцете и краката се развиват съобразно отношението между главата и белите дробове.

За бъдеще, когато се възпитават децата, трябва да се започне с възпитанието на главата, след туй с възпитанието на дробовете и с възпитанието на стомаха. Най-първо ще възпитаеш ума си, нервната енергия. Ти ще се научиш да мислиш. Не тъй, както факирите мислят. Има и други начини на мислене. В Европа са употребили тези методи на индусите, но те нямат приложение за бялата раса. Методите не съответстват. Не съответстват по единствената причина, че когато техните учени хора са дали тия методи, човечеството е слизало. По закона на инволюцията са тия методи. Понеже човешката раса е слизала до дъното, до най-гъстата материя, а ние сме взели един ход еволюционен, ония инволюционни методи нямат място. Нашите минали вярвания, нашите минали схващания за Бога не важат. Ние трябва да имаме за Бога друго схващане. При закона на инволюцията постоянно са се смалявали, от нас са вземали нещо, ние сме давали, давали. Когато казват: „Трябва да даваш“, то е законът на инволюцията, трябва да дадеш нещо, за да се освободиш. Сега се качваме нагоре – започнали сме да придобиваме нематериални неща.

Казвам: никога не изопачавайте вашите мисли, чувства и постъпки. Това е важен закон. Ако изопачите мислите, ще изопачите своето лице. Ако изопачите чувствата си, ще изопачите своя нос. Ако изопачите постъпките си, ще изопачите волята си – те ще се отразят на вашата брада. Това е вярно не само по отношение на човешкия живот, но и на обществата, и на народите. Затова всеки народ си има своя форма. Ето защо, за да се върне към своя първичен образ, човек трябва да приеме Божествената наука. В човека съществуват големи възможности, чрез които той може да работи.

Както планетите се въртят една около друга, така и хората се въртят едни около други. Същият закон се отнася и към мислите на човека: около силните мисли винаги обикалят по-слаби и по този начин се образуват системи от мисли. Една от великите задачи на човека е така да създаде своя мисловен свят, че да образува един космос, в който мислите да бъдат наредени в планомерни системи. Между системите на външния космос и тия на мисловния свят на човека има известно съотношение. С други думи казано: макрокосмосът съответства на микрокосмоса. Каквото става във външния свят, същото става в мислите, чувствата и постъпките на човека. Учените са опитали тия неща, но и обикновеният човек може да ги провери. За да се помогне до истината, човек трябва да намери съответствието между външния и вътрешния свят в себе си. Като върви правилно в своя път, човек ще разбере и приложи Божиите закони, както са ги разбирали и прилагали всички наши братя, които са завършили своето развитие.

Чувство, което знае как да постъпи, то е най-силно. И постъпка, която знае как да постъпи, е силна. Аз вземам постъпката като нещо съзнателно – ти съзнаваш, че тази постъпка е най-хубавата. Което направиш, съзнаваш, че е най-добро и окръжаващите хора ще знаят, че е най-добро. Този закон е верен и в друго отношение. Да кажем един певец иска да знае как ще го посрещнат. Аз ще ида в гората и ще пея на себе си. След като пея и след като слушам себе си, ми е приятно. Аз зная, че и онези, другите, ще ме слушат. Туй, което в себе си харесвате, не може да не бъде приятно и на другите. Обичта за истината във всички хора в една или в друга степен почти е еднаква. В дадения случай туй, което опитваме в себе си, в нашите мисли, в нашите чувства и в нашите постъпки, е вярно. Ако е вярно туй, което аз опитвам, тогава тялото ви трябва да бъде здраво. Ако е вярно, и чувствата ни трябва да бъдат нормални, здрави трябва да бъдат. Ако е вярно, и мислите ни трябва да бъдат здрави. Вярно е туй, което едновременно се потвърждава от ума, от сърцето, потвърждава се и от човешкото тяло. Там е Божествената Истина.

Христос казва: „Туй, което любовта потвърждава, туй, което мъдростта потвърждава и туй, което истината потвърждава, то е вярно“. Туй, което животът потвърждава, туй, което знанието, светлината потвърждава, туй, което свободата потвърждава, то е вярно. Това са максими. Така трябва да бъде, който иска да се възпитава. Туй е максима. Не да казваме: „Туй е морално, онова е морално“. Целокупният живот подкрепя троякия живот на човека: живот, който е в ума, живот, който е в душата, живот, който е в тялото. Мисъл,

която е горе в мозъка, мисъл, която е долу в човешките дробове и мисъл, която е в човешкото тяло. Движение, което е в мозъка, движение, което е в дробовете и движение, което е в тялото. Всякога трябва да има движение в ума ни, трябва да има чувстване в ума и трябва да има мисъл в ума. Това са максими, които трябва да ги имате в себе си, за да бъдете в хармония с Божествения свят, защото Божественото не търпи никакво противоречие. Ако речеш да противоречиш, Бог се оттегля. Щом се оттегли Бог от тебе, ти ставаш чужд за всички хора. Не само ставаш чужд за всички хора, но и за себе си. И тогава ти виждаш, че няма никаква отворена врата. Хората виждаш като дървета. Щом дойде Божественото в тебе, започваш да виждаш хубавото, красивото в човека. Щом изчезне Божественото, ти виждаш звяра в човека. Под думата „звяр“ разбирам неорганизираните неща.

Как трябва да се живее, то е най-голямото изкуство, което човек може да добие на Земята. Той най-първо трябва да изучи законите на човешката мисъл, как трябва да мисли във всеки даден случай. И да знае как да чувства, във всеки случай да знае да регулира сърцето си. И после, да знае как да постъпва.

И това е задачата на всички праведни, светии, гениални хора. Това е един стар стремеж – да знае човек как да мисли, да чувства и в даден случай да знае как да постъпи. Това са отношения не към земния живот, но към небесния. Ние трябва да живеем, понеже ние сме предмет на един по-висш свят – и нас на Земята ни изучават тъй, както ние изучаваме буболечиците. Ние сме предмет на невидимия свят, тъй както са предмет растенията. Колкото едно растение дава по-хубави плодове и по-зелени са листата му, толкова повече се интересуват от него. А като видиш едно дърво изсъхнало, ти не се интересуваш вече от него. И невидимият свят не се интересува от сухите дървета. Ти може да си едно хубаво сухо дърво – за грииво го бива.

Във всяка мисъл, която допущаш в себе си, не трябва да има нищо фалшиво – първото правило. Туй не е закон за мене, туй е закон за битието. Мисълта трябва да бъде абсолютно чиста. Всяка мисъл, която влиза в ума, трябва да бъде чиста, всяко желание, което влиза в сърцето, трябва да бъде чисто и всяка постъпка трябва да бъде чиста. Те са 3 неща основни.

Ако ти допуснеш една нечиста мисъл, едно нечисто желание и една нечиста постъпка, ти създаваш вече туй, което обясняват с карма. Карма значи да допуснеш в своя ум неща, които не са Божествени. Или другояче да ви кажа: никога в едно Божествено ши-

ше не наливай човешка вода. Никога в едно човешко пише не наливай Божествена вода. В човешкото пише наливай човешка вода и в Божественото пише наливай Божествена вода. Ти искаш да бъдеш свободен. Божествените мисли правят човека свободен. Има Божествени мисли, има и човешки мисли, има човешки желания и човешки постъпки. Не са лоши. Лошевната седи, когато ги разменим. Не може да се разменят човешките мисли, човешките желания и човешките постъпки, разменна монета не могат да станат. За Земята е друго.

Мнозина от вас ще кажете: „Защо ни е на нас музиката?“ Музиката е крайният предел на умствения свят. Граница е. Трябва да учиш музика, понеже тя е границата на умствения живот. Ако ти не учиш музика, няма да знаеш колко голяма е държавата. Музиката е граница, от туй зависи. На някои хора главата е по-широка, на някои е по-тясна. Зависи от държавата колко е широка. Ти ако не знаеш да пееш, няма да можеш да изпълниш законите на тази държава. Човек, който знае да пее, знае да изпълни Волята Божия. Човек, който не знае да пее, той не може да изпълни Волята Божия. Да мислиш, значи да изпълниш Божията Воля; да чувстваш, значи да изпълниш Волята Божия; да постъпваш добре, значи да изпълниш Волята Божия. В даден случай най-важното е мисълта. Тя е свързана с Името Божие. Чувствата са свързани с Царството Божие, а пък Волята Божия е свързана с материалния живот. Ако ти не знаеш как да изпълниш Волята Божия, ти във физическия живот не можеш да бъдеш добре. Ако не знаеш как да мислиш, ти няма да знаеш как да прославиш Името Божие. Ако ти не знаеш как да чувстваш добре, ти не можеш да бъдеш гражданин на Царството Божие.

Една човешка мисъл има най-малко 10 ключа. Има 3 ключа за физическото поле, 3 ключа за духовния свят и 3 за умствения свят. И един специален ключ за Божествения свят. Вие дойдохте и кой да е ключ турихте. Като дойдеш на Земята, 3-те ключа трябва да знаеш да ги завъртиш. Трябва да постъпваме съобразно законите, на които нашето сърце е построено, на които нашият мозък е построен и да постъпваме съобразно законите, които Бог е поставил.

Аз, когато пия вода, вземам 3 лъжички топла вода и почивам 3 пъти. Искам водата да я направя динамична. Вие не трябва да правите този опит, аз изяснявам само работата. Три подтика давам. С числото 3 излизам от онази неорганизираната материя, от едно безизходно положение. Щом вляза в числото 3, първите лъчи на Слънцето изгряват, има какво да работиш. Тази слънчева светлина

ти ще употребиш за своя полза. Ако знаеш как да събереш слънчевите лъчи и да ги пречупиш, ще доставиш топлина на себе си. Ако разбираш законите на топлината, водата ще туриш на работа, парата – също. Ще направиш едно голямо колело, ще започне да се движи твоето колело. Ние, като възприемем светлината, ще накараме нашия ум да работи. Като съберем светлината, ще накараме нашето сърце да работи. Като знаем как от светлината да образуваме силата на тялото, тялото ще турим в движение. То е процес.

Светлината, топлината и силата дават едно постоянно движение. Когато казваме, че трябва да мислим добре, значи да възприемем добре светлината. Когато казваме, че трябва да чувстваме добре, трябва да възприемем топлината. Когато казваме – да постъпваме добре, трябва да се образува силата в нас. Светлината, топлината и силата вече дават една правилна посока на движението. Движението аз, човекът, ще употребя за едно благо в моя живот. Ако нямам една светла мисъл, едно топло чувство и една добра постъпка, силата не може да се прояви. Бог всякога отговаря на една светла мисъл, на едно топло чувство и на една добра воля. Всякога, няма изключение.

Всяка една мисъл, която има отношение към цялото ти битие, е добра мисъл. И всяка мисъл, която няма отношение към цялото ти битие, не е добра мисъл. Щом няма отношение към цялото, тя е лоша мисъл. Всяко едно желание, което има отношение към твоето битие, към твоето сърце, то е добро желание, щом няма отношение, то е лошо желание. И всяка постъпка, която има отношение към твоето битие, тя е добра постъпка. И тия отношения как се забелязват? Щом има отношение, вие чувствате известна радост вече, разширение има у вас, щом няма отношение, много пъти е привидно добре, но мъчи те нещо.

Та този е законът. Ако вие искате да работите над себе си, над своето съграждане, да се облагороди вашето сърце и ум, трябва да познавате този вътрешен закон на отношението. И мислите имат отношение. Всяка една мисъл има отношение към чувствата, чувствата имат отношение към постъпките, а всичко това има отношение към цялото. Това е човешкият дух. Най-висшето у човека, това е неговият дух! От това гледище имате духа и човешкия ум, те са прогресивни, безформени са. Нещо, което е без форма, се подразбира, че е в движение.

Болестта се лекува по 3 начина. Една болест се лекува чрез мисълта, една болест се лекува чрез чувствата, една болест се лекува чрез постъпките. Ако ти не постъпваш добре, ти не можеш да озд-

равееп; ако ти не чувстваш добре, не можеш да оздравееп; ако ти не мислиш добре, не можеш да оздравееп. Здравето на човека зависи от неговата мисъл. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако не чувстваш добре. Ти не можеш да бъдеш богат, ако не постъпваш добре. Ти искаш да бъдеш поет – пак същият закон. Ти не можеш да станеш поет, ако не мислиш добре. Ако искаш да станеш музикант – пак същият закон. Ти музикант не можеш да бъдеш, ако не мислиш добре в най-обикновения смисъл. Защото музиката е едно отношение на хубавите, красивите методи за идването на живота. Ти не можеш да имаш красив живот, ако нямаш туй музикално чувство да го изразиш. Всеки е поет от вас. Всинца сте поети. Щом ти е приятно, ти си поет.

Кривите линии са ги образували жените, правите линии са ги образували мъжете. Вие виждате, че правата линия е дълга. Каква е големината на една права линия? Всяка права линия има само две точки. Кривата е винаги по-дълга от правата.

Значи кривите линии произтичат от енергията на сърцето, правите линии произтичат от енергията на ума. Следователно, когато в един човек преодоляват правите линии, казваме, че в него умът работи повече; когато кривите линии преодоляват, сърцето работи повече. Понеже и умът, и сърцето работят, трябва да има хармония между кривите и правите линии. Тогава се добива една симетрия. Защото има линии на ума и има линии на сърцето на главата и на лицето, те са оставили отпечатък навсякъде. Щом линиите се удебеляват, това е на волята. Ако един човек, пише първо тънко и после надебелява, показва воля. Той започва с прави линии. А правите линии показват, че умът започва да работи. Като започва умът да работи, проявява се волята. Щом се удебеляват линиите, това е волята. Щом правиш много погрешки, показва, че волята ти е силна. Щом правиш много погрешки и не ги поправяш, показва, че волята ти е силна, понеже трябва да съизволяваш да си поправиш тия погрешки. Ти счупиш един прозорец. Тук счупиш, там счупиш – показва, че волята ти е силна, не вървиш по законите на ума и сърцето.

В света съществува един психологически закон, който може да се преведе така: когато крайните точки на човешкия ум и крайните точки на човешкото сърце са слаби, тогава огъването става в крайнините, а волята е изпъкнала. Ние казваме тогава: този човек има силна воля, или такъв човек има морал в себе си, на него можеш да разчиташ. Но ако крайните точки на една линия са подебели, тогава ще има друго едно огъване – в центъра. В дадения

случай волята е по-слаба, а умът и сърцето са силни. Такива типове наричаме слабоморални хора, на които ти не можеш да разчиташ. Тази задача я има в Соломоновия знак, преплитането на двата триъгълника.

Когато волята на човека е слаба, той всякога слиза; когато волята на човека е силна, той възлиза. Когато сърцето и умът на човека са силни, а волята е по-слаба, той всякога слиза; когато умът на човека е слаб и когато сърцето на човека е слабо, а волята е силна, той всякога възлиза. Това е по отношение само на земния живот. За да се пази равновесие, какво се изисква в дадения случай? Какво изчисление или какво отношение можете да направите между човешкия ум и човешката воля, и човешкото сърце и човешката воля? Какво отношение може да съществува? Равностраничен триъгълник. Това е един физически принцип, но вие трябва да създадете един импулс на волята. На някои хора волята се влияе от сърцето, на някои се влияе от ума. Някой път волята не се влияе от сърцето и не може да се импулсира. Тогава импулсите на доброто трябва да се предадат чрез подтиците на човешкия ум. Някъде човешкото сърце има пряко отношение към волята, тогава умът трябва да предаде импулсите чрез сърцето. Защото много хора действат чрез сърцето. Онези, които действат чрез ума, те дълго време разсъждават. Аз наричам това „обективен ум“. Те правят все своите си сметки; а които действат чрез сърцето си, това е един импулс на ума.

Някои от вас имат повече любов, отколкото им трябва, но знание нямат. Някои имат знание, но любов нямат. Някои от вас воля нямат. Под „воля“ разбирам истината, защото истината се занимава с човешката воля, с човешката душа. Не може човек да усили волята си, ако не разбира закона на истината. В истината трябва да знаеш как да направиш нещата. Понеже се намираме в едно статично положение.

Всички започнете от точката. Имате едно желание, то не завзема никакво пространство. Най-първо ще дадете един подтик на желанието по права линия. Но тази линия, тя има само дължина, няма никаква дебелина. То са безброй точки в правата линия. Едната точка е причина да се образуват всички точки. Правата линия е резултат на движението. Щом подвижим всички точки в друго направление, ще се образува плоскост. Ако вашият ум може от една точка да образува една права линия, от една права линия да образува една плоскост и от една плоскост да образува един куб или едно тяло, онова, което вие желаете, можете да го постигнете.

То е постижение. Но ако желанието ви не може да се проектира в плоскост, то е невъзможно. Всяко желание трябва да тръгне по права линия, правата линия – в плоскост и плоскостта – в третото измерение.

Има един закон: първо ще работите с ума си, ще работите със сърцето си, ще изпълните работите си с волята си. Умът е подтик. Умът ще направи правите линии, сърцето ще направи плоскостите, волята ще направи тялото. След туй, щом се създаде едно тяло, нещата стават възможни. Когато казваме, че някои неща се невъзможни, разбираме: невъзможно е да стане нещо, в което умът, сърцето и волята не са взели участие. Това е концентриране на човешките закони. Дето човешкото сърце и човешката воля вземат участие без противоречие, всички неща постижими стават. Има неща, колкото и да ги желаем, не са постижими. Искайте неща, които са възможни за вашия ум.

Казвате, че и без добро може да се живее. Може, но тези възможности са фатални. Без добродетели няма живот, няма идеали. Как ще пътуваш бос по каменист път? Ако се налага, ще пътуваш, но ще бъдеш нещастен, с наранени крака. Ако си добре облечен и обут, през какъвто път и да минаваш, ще бъдеш доволен и щастлив. В този случай въздухът, водата, светлината и храната са условия за проява на живота. Какво представя твърдата почва? Съзнание, върху което се развива обикновеното човешко съзнание. Освен твърдата почва като съзнание, съществуват още течна почва – съзнание на чувствата и въздухообразна почва – съзнание на мислите, т.е. на умствения свят. Това е съзнанието и на Божествения свят. Закон е: не можеш да мислиш, ако друг не мисли за тебе; не можеш да чувстваш, ако друг някой не чувства за тебе. Следователно като мислиш, ти се свързваш с този, който мисли за тебе; като чувстваш, ти се свързваш с този, който има добри чувства към тебе. Това е Божията Любов, на която се основава човешката.

Умственият живот е една градина, в която мислите трябва да зреят. Ако аз ви кажа, че човешките мисли трябва да цъфнат и да узреят като плодовете, какво ще разберете? Една човешка мисъл трябва да цъфне и да узрее като един плод. И за една постъпка е същият закон. В природата има едно подобие между нещата. Една мисъл, която не може да цъфне и да узрее правилно, тя е мисъл, която не се е реализирала и не може да се реализира. Та затуй казвам: вие сте градинари, имате 3 градини: една градина на вашите чувства, една градина на вашите мисли и една градина на вашето тяло. Следователно 3 велики закона трябва да познавате, трябва

ва да знаете как да постъпвате. Законът за вашия ум ще бъде закон за мъдростта, закон за знанието. Светлината трябва да бъде един закон. При светлината вие ще знаете как може да се мисли. После вас ви трябва закона на любовта. Само при нейната топлина вие можете да чувствате. Там, дето има топлина, чувствата нормално се развиват и плодове може да има. Дето има светлина в умствения свят, плодове има. Дето има топлина в душата, плодове има. Имате най-после закона на истината, който означава физическият свят, свободата. Ние търсим свободата. Това е един начин, за да се реализират нещата. В туй състояние, в което сте, истината е онзи закон, по който може да се реализират нещата. Истината и надеждата са заедно свързани. Вярата и мъдростта пак са свързани. А любовта с какво е свързана? Любовта е свързана с духа. Човек, който има любов, той има дух в себе си. Любов, която не довежда човека до духа, тя е статична любов. Любов, която го довежда до онзи първоначален източник, е любов. Под „любов“ разбираме онази област, от която всички неща произтичат. Това е Бог. Всичките възможности за постижения, това е любовта – Бог. Там всичко се постига. Без тази област нещата остават непостигнати.

ИСТИНА, МЪДРОСТ И ЛЮБОВ

Всички хубави кристали, всички скъпоценни камъни, всички диаманти са станали под силата на светлината и топлината. Всички животни са станали под силата на светлината и топлината. И ние, хората – също. Следователно по същия този закон нашите души са се сформирали под влиянието на Божиата Любов, Божиата Мъдрост и Божиата Истина. Това са 3 велики духове, които работят за създаването на човека. Те наричат човека възлюбен син на Бога. В тия велики духове има необикновена хубост, красота!

Първият основен закон подразбира приложение на истината. Царството Божие не търпи никаква измама от какъвто и да е характер. Вторият основен закон е приложението на мъдростта и на знанието. Разумният свят изисква от всички хора да учат с постоянство и любов. Третият основен закон е любовта, която ражда живота. Едно от качествата на живота е радостта. Който живее, трябва да се радва.

Ние живеем в епохата на зазоряването. Ще дойде изобилната светлина, ще станат нещата ясни. И животът не може да се разбере, докато нещата не са ясни. Плодовете зреят при светлина и топлина. Ако нямаше светлина и топлина на Земята, нямаше да има

никакъв живот. Същият закон се отнася и до човешкото съзнание. Човек трябва да роди, за да се проявят плодовете на духа. Добродетелите – това са плодовете на духа. В случая любовта играе роля на топлината, мъдростта – на светлината, която възраства нещата. Истината заема средно положение между любовта и мъдростта.

Както небето сега се замъглява, така и човек е в сила да помрачи живота си. Как може човек да помрачи живота си? Чрез отрицателни мисли и чувства. Днес допусне една отрицателна мисъл в ума си и едно отрицателно чувство в сърцето си, утре допусне още една отрицателна мисъл и едно отрицателно чувство и не забелязва как хоризонтът му постепенно се заоблачава и потъмнява. На какво мяза такъв човек? Той мяза на пътник, който върви по прашен път, тропа с краката си, дига прах, шум и нищо повече. Днешната мъгла е дадена за предметно учение. Между горните и долните слоеве на мъглата се води усилена война. Те разрешават един индивидуален въпрос. Долните слоеве искат да се дигнат нагоре, но горните не ги пушат. Ако долните успеят да се дигнат нагоре, небето ще се изясни. Въз основа на същия закон и у човека става такава вътрешна борба, вследствие на ред противоречиви мисли и чувства, които се явяват в ума и сърцето му. В тази борба човек е главният фактор, който примирява, убеждава, съветва, докато най-после борбата се свърши. След това човек иска да разбере любовта, мъдростта, истината. Обаче, той трябва да знае, че тези неща не са за него. Той може да се интересува от проявите им, но не и от самите тях.

Дойде някой при мене и казва: „Кажи ми що е мъдрост?“ „Ето, вземи тази книга с формули и я изучавай.“ „Не я разбирам. Ти ми кажи нещо за мъдростта.“ „Погледни това езеро, тази река, това море! В тях се крие велика мъдрост.“ „И тях не разбирам.“ Наблюдавай, изследвай, учи! Един ден ще разбереш какво нещо е любовта, какво – мъдростта и какво – истината.

Ние искаме светът да се оправи. Как ще се оправи светът, когато вършим престъпления в нас? Външният свят е отглас на това, което става вътре в нас. Сега вие туй не го знаете, вие мислите, че ако малко се поразсърди човек, няма нищо. Малко като се поразсърди, малко убити има, много като се разсърди, много са избити. Войната е или малка, или голяма.

Най-първо, човек защо трябва да се сърди? Той защо мисли? За да израстне главата напред. Мисълта е, която е освободила човека от животинското състояние, религиозното чувство е освободило човека от робството на материалния свят, а пък онова, което му е

дало постоянство, да бъде устойчив в човешките идеи, то са светските чувства – да обича обществото, да обича дома си, да обича отечеството си. Тия чувства го правят устойчив.

Доброто по 3 начина се извява. Бог по 3 начина освобождава хората: по закона на любовта за живота, по закона на мъдростта и по закона на истината. Щом зачиташ истината, истината те освобождава. Щом зачиташ мъдростта, мъдростта те освобождава. Щом зачиташ любовта, любовта те освобождава. Щом не зачиташ любовта, ти си затворен, щом не зачиташ мъдростта, ти си затворен. Ако не зачиташ Божествените закони на тия велики добродетели, върху които цялата вселена е построена, какво може да излезе от тебе?

Казвате: „Какво е любовта?“ Без любов животът в света не може да се прояви. Всички съвременни хора боледуват, понеже животът е малко.

Глава на човека в Божествения свят е любовта. Глава на човека в духовния свят е мъдростта. Глава на човека във физическия свят е истината. Та Писанието казва: „Глава на Твоето Слово е истината“. Три глави има човек, коя глава да изучава? Вие ще ги смесите, едновременно да са тия глави. С главата на истината вие събирате фактите на Земята. С главата на знанието вие обработвате тия факти, в духовния свят вие научавате законите. С третата глава, на любовта, вие изучавате принципите, разбирате вътрешните неща.

Всяка Божествена мисъл трябва да се приеме, всяка мисъл, която не е Божествена, трябва да турите настрана. Само по този закон ще укрепнете, ще бъдете здрави, силни и ще създадете хармония помежду си. Иначе без този закон нищо не можете да постигнете. Само любовта е в състояние да направи човека свършен. Любовта дава живот. Следователно, който придобие живота, той е роден вече от любовта. След това мъдростта иде да допълни живота на човека, да му даде направление. Мъдростта съдържа в себе си елементите на знанието и на светлината, тук вече спира мъдростта и започва да действа истината, която носи свободата. Когато си постави за идеал познаването на Бога, човек става свободен.

Любовта има ухание. Аз съм виждал хора на любовта, които миришат хубаво. И хората на мъдростта имат ухание, а хората на истината имат най-хубавото ухание. Като видиш такъв човек, имаш разположение към него, доверие имаш към него. Готов си всичко да поставиш в неговите ръце. В този човек на светлината имаш доверие, знаеш, че никога няма да те излъже.

Казват: „Що е любов, що е мъдрост, що е истина?“ Ако ти на един човек не си готов да дадеш същата свобода, която искаш за себе си, ти не познаваш истината. Ако ти на един човек не си готов да дадеш същата любов, тъй както ти искаш за себе си, ти не познаваш любовта. Ако ти не си готов да дадеш същото знание на другите, тъй както го искаш за себе си, ти не разбираш знанието.

Аз искам едно знание, с което да упражня влияние върху себе си, да изправя своя живот. Не да упражня влияние върху хората – то не е разрешение. Знание, с което да туря себе си в хармония с Божествените закони. Аз искам една любов само за себе си, с която да изправя живота си и да бъде в съгласие с Божествения живот. Аз искам свобода, не да дам на другите хора, а с тази свобода, като изправя себе си, всички резултати в мене да бъдат само за доброто на другите, да се ползват от него. То е Божественото начало.

Главният въпрос седи в закона: използвайте любовта за развитието на вашето сърце, използвайте мъдростта за развитието на вашия ум, използвайте истината за развитието на вашето тяло, на вашата сила. По това се отличава новото учение. Онези, които могат да оперират с тия 3 велики сили в света, те са вече на правия път, животът за тях има смисъл. Разбира се, туй е една теория, която вие трябва да проверите, но нямате една опитност, върху която да застанете, да сте готови. Вие казвате: „Ние не знаем дали е вярно, или не“. За природата е вярно. За мене 101 % е вярно. И едва ли едно на 101 % не е вярно. Не е лесна работа човек да се убеди в истината. Най-мъчното нещо в света е да повярваш в истината. На любовта по-лесно се вярва, и на мъдростта се вярва, на истината най-мъчно се вярва. Като се научи човек да вярва на истината, той е надделял на всички мъчнотии в света.

Основата на всички болести седи в нарушението на закона на любовта. Законът на всички болести на нервната система се дължи на нарушение на закона на знанието, на мъдростта. Законът на физическите болести се дължи на нарушение на закона на истината. Щом нарушим истината, известни наши органи ще започнат да боледуват. Щом нарушим закона на мъдростта, известни наши органи ще започнат да боледуват. Щом нарушим любовта, тогава целият организъм, от главата до краката, ще се намери в една област на големи противоречия.

Имате 1 – мярка на нещата, имате числото 2 и после – 3. Едно красиво число е 123. Едно Божествено число, което става основа на всеки дом, то има хармония вътре. Ако вие махнете 2 и остане само 3, веднага туй число става опасно: 13. Сега имате хармонич-

но съчетание. Тази единица в себе си е активна, съдържа всички киселини. За числото 2 казвате, че е лошо, но туй число е, което може да укроти единицата. То укротява нейната енергия, туря я на работа. Числото 3 хармонизира. В туй съчетание има Божествен порядък.

Божествената Любов се е намесила вътре. Трите добродетели са се намесили. Единицата е любовта, двойката е мъдростта, а тройката е истината. То е най-красивото съчетание. За да го разбереш, трябва да влезеш в Божествения свят. Щом слезеш на физическото поле, в порядъка на хората, тия числа вече произвеждат най-големите страдания. Това число образува дома: единицата е бащата, 2-те е майката, а 3-те е синът. Един ден синът се разболе, майката се тревожи, бащата се тревожи. Умре синът и нещастieto дойде в дома, обезсмисля се животът – 3-те е изчезнало. В един свят, в който синът умира и остават бащата и майката, те нямат цел в живота си. Или пък в един свят, дето бащата и майката умират, остане синът, пак се обезсмисля животът.

Човек вижда доброто в другия само когато го обича. Това зависи от хармонията, която съществува между двама души. Ако между двама души има само една допирна точка, ще се яви противоречие, ако има две допирни точки, ще се яви разногласие, ако има три допирни точки, ще се явят разумни, хармонични отношения. Следователно разумният живот се основава върху три допирни точки.

Въз основа на същия закон, когато в едно семейство нямат деца, те имат само две допирни точки помежду си, значи те образуват права линия. Дойде ли детето, образува се триъгълник. Синът представлява истината, той е връх в триъгълника. Бащата и майката виждат в мозъка на своето дете истината и започват да разбират смисъла на живота. Казано е, че ние сме чада Божии, създадени по Негов образ и подобие. Значи някога при създаването на вселената, ние сме били идеалът на Бога. Той искал да ни създаде, за което сътворил и всички планети, всички слънца. Бог е създал всичко във вселената за разумните същества, за своите разумни деца. Тогава питам: ако между две човешки идеи не се роди истината, къде е човекът на истината? Истината трябва да живее във всеки човек, та като го видите, да кажете: „Ето човекът на пълната свобода!“

По какво ще се познае човекът на истината, който служи на великия Божии закон? Ако този човек срещне някой чужденец, който няма нийде никого, той веднага ще го познае, ще прочете в очите му, че никой не го е приел. Човекът на истината ще бъде

последният, който ще го срещне и ще му помогне. Такива хора съставляват благото, кредитът в света. Ако всички хора живеят разумно и служат на великия Божи закон, те ще създадат своето бъдещо щастие. Само чрез Божията Любов, Мъдрост и Истина съвременните хора ще могат да превърнат всички прости камъни, всички въглени в диаманти и скъпоценни камъни, от които ще съградят своя бъдещ живот.

Не мислете, че има разлика в разбирането на любовта. И вие разбирате любовта така, както аз я разбирам. И аз я разбирам така, както вие я разбирате. Някои казват: „Облечете ни с любовта“. Няма какво да се обличате с любов. Любовта учи хората. Като влезеш в любовта, ще видиш, че тя е нещо реално. Но тя сама по себе си остава непонятна. Любов без знание не е любов. Любов без истина не е любов. Мъдрост без любов не е мъдрост. Мъдрост без истина не е мъдрост. Същият закон се отнася и до истината. Ако истината не съдържа в себе си любов и знание, не е истина. Истината трябва да съдържа в себе си мъдростта и любовта. Следователно истина е това, което съдържа знание и любов в себе си. Щом съдържа всичко в себе си, тази истина е полезна, не само за един човек, но за всички хора, за всички народи, за цялото човечество. Така трябва всички народи да схванат истината.

Това, което внася най-малката светлина в човешкия ум, то е началък на любовта. Туй, което внася най-много, то е мъдростта, тя внася най-много светлина. Обстановката е такава, че перпендикулярно пада, затова много дава. Любовта върви по права линия, мъдростта върви по перпендикуляр. Нейните удари са силни, затова тя се нарича безпощадна. Не че тя е безпощадна, но естеството ѝ е такова. Любовта и истината вървят по права линия, те са два полюса. Любовта и истината, това са две страни. Ако човек иска да разбира любовта, той трябва да има на противоположния полюс истината. Вие понякога път искате да разбирате любовта чрез мъдростта, законът е вече друг. Образуват се ъгли от по 90 градуса. Между любовта и истината може да теглите само една права линия. Между две същества може да се тегли една права линия. Две същества могат да се обичат само когато едното е в полюса на любовта, другото е в полюса на истината. Само така може да се образува някакво отношение между тях.

Това са ред разсъждения. Ако тия разсъждения станат живи в ума ви, ще имате ясна представа как да работите. Казвате: „Как да го обичам?“ Ти един човек не можеш да обичаш, ако той не е в полюса на истината. Ако той е в полюса на истината, той може да

има доверие в тебе. Ако ти си в полюса на любовта и ако вие искате някой да има във вас пълно доверие, непременно той трябва да е в полюса на истината, а вие в полюса на любовта. Другояче никой не може да има доверие. Този закон е верен. Ако вие сте в закона на любовта, всички ще имат вяра във вас. Ако вие сте в полюса на истината, всички ще ви обичат. Единственото нещо, което може да се обича, това е истината. Единственото нещо, което може да обича истината, то е любовта. Няма нещо друго, с което вие можете да обичате истината. Ти не можеш да имаш никаква представа за истината, ако не обичаш. Ти ще имаш една представа за истината само ако я обичаш.

Мнозина ме запитват дали Христос ще ги избави. Христос е избавил всички ония, които са приели закона на любовта, закона на мъдростта и закона на истината. Христос е избавил всички, които са престанали да лъжат. Но за онези, които не са влезли в трите пътища, които не са престанали да лъжат, няма никакво спасение. Нито един от тия хора няма да възкръсне. Това е абсолютно вярно. Ще ме пита някой дали вярно говоря. Аз ще го питам: „Ти вярно ли разбираш?“ Ако ти разбираш Божиите закони, никой няма да те изтезава, няма да бъдеш болен, няма да бъдеш сиромаш, но ще бъдеш истински гражданин на Царството Божие, ще бъдеш навсякъде свободен. „Ама какво трябва да правя с условията?“ Условията ще ти се подчиняват, ти ще им бъдеш господар.

Без раздори, с любов! Примирявайте всички раздори вътре в себе си и помнете едно нещо: без любов няма живот, без мъдрост няма щастие, без истина няма свобода. Любовта трябва да я търсите, понеже тя ще внесе живота в неговата целокупност. Всичко онова, което е живо в света, уважавайте и почитайте. Всичко онова, което във вас ви дава светлина и знание, уважавайте и почитайте. Всичко онова, което ви дава свобода в живота, уважавайте и почитайте. Това е великият закон, който действа вътре във всички хора.

Слънцето грее за разумните, вятърът духа за живите, а водата тече за работливите.

Онзи, който е създал Небето и Земята, трябва да живее във вас. Слушайте Неговия глас и вашето бъдеще Той ще го определи. Ще имате едно познание. Ще проверите нещата. Аз не искам да вярвате. Ще проверите. Може да си болен, ще оздравееш. Може да си невежа, ще станеш учен. Може да си лош слуга, ще станеш добър. Всичко ще се измени. Когато един ден се намериш в положението на ангел, който владее законите, тогава ще бъдеш свободен.

Товага ще кажеш: „Има Един, Който е създал Небето и Земята, комуто ще служи“. Понеже три неща има, които са вечни: любов, която носи живот, мъдрост, която носи знание, и истина, която носи вечна свобода за човешката душа.

ВЯРА, НАДЕЖДА И ЛЮБОВ

Не можеш да обичаш някого, ако не му вярваш; не можеш да му вярваш, ако не го обичаш. Следователно като престанеш да вярваш на някого, и любовта ти към него престава. И обратно: като разлюбиш някого, и вярата ти към него престава. „Аз имам любов, но вяра нямам.“ Не, ти не разбираш закона: любовта, вярата и надеждата са 3 форми, които вървят всякога заедно. Като изгубиш едната форма, с нея заедно ще изгубиш и останалите две.

Писанието казва: „Без вяра не може да се работи“. Без вяра, без любов и без надежда не може да се работи. Ако нямаме вяра, надежда и любов, ние не можем да работим с Бога! А пък законът е същият: с надежда, с вяра и с любов ще работиш с баща си. С тях ще работиш и с майка си, и с твоя брат ще работиш, и с приятеля си. Този, в когото имаш надежда, комуто вярваш и когото обичаш, непременно може да ти помогне.

Казвате: „Ние трябва да имаме вяра“. Но вярата е един закон за равновесие на човешкия ум. Ако нямаш вяра, няма да можеш да уравниш ума си. После трябва да имаш надежда. Надеждата е закон за човешкото сърце. Ако нямаш надежда, няма да можеш да подкрепиш своите чувства. Ако нямаш любов, няма да можеш да подкрепиш ума си, няма да можеш да мислиш. В света, щом хората останат без любов, всичко потъмнява.

Надеждата е закон да пазите тялото си. Надеждата е онзи велик закон, който дава ценност на всички материални, статични неща. Вярата е закон, който оценява сърцето. Силата е там. Значи трябва да развивате вярата. Вие не можете да бъдете силни, ако не развивате вашата вяра. Следователно силата, съдържанието на вашия живот, произтича от вашата вяра. Защо трябва да се увеличава вярата? За да се увеличи силата. Ако не се увеличи вашата вяра, вие силни не можете да бъдете. Вие в живота си няма да можете да се проявите както искате. Животът, за да се прояви, трябва да има сила. Пък тази сила, разумно за да се използва, вие трябва да имате любов. Защо е любовта? За да се осмисли животът. Любовта осмисля, вярата усилва, надеждата стабилизира нещата.

Ето какъв е законът: щом е силна в тебе надеждата, Бог, Който е създал материалния свят, има доверие в тебе, ти имаш отворена врата. Всички материални богатства са на твое разположение, когато умът е силен. Под „силен ум“ аз разбирам човек, в който тия 3-те добродетели – любов, мъдрост и истина – ги има. Когато любовта, мъдростта и истината са съчетани вътре в своята пълнота, тогава надеждата е гаранция за материалния свят. Щом у тебе надеждата е силна, тогава всички материални блага са на твое разположение. Ако на вас не ви дават материални блага, причината е, че вашата надежда е слаба. За мене много естествено е. Дошъл дядо, как ще му дам цял чувал? Ще му дам едно кило. „Защо толкова малко?“ Защото той едва може да носи едно кило.

Под думата „надежда“ разбирам един силен човек, на който природата може да даде много от материалните блага. Щом е силна неговата вяра, той има на разположение благата на духовния свят. Щом любовта е силна, той има разположението на Божествения свят.

Казвам: не се обезсърчавайте! Влезе в ума ти една отрицателна мисъл и ти казваш: „Не съм даровит човек, нищо няма да излезе от мене“. Тури запетая след частицата „не“ и кажи: „Не, даровит съм“. Частицата „не“ е река с двата си бряга. Не можеш да минеш от единия бряг на другия, ако не туриш мост между тях. Буквата „Н“ показва, че трябва да туриш мост на реката и да минеш на другия бряг, дето те чака буквата „Е“. Тая буква показва начина за разрешаване на задачата. Тя е закон на хармонията. За оня, който не разбира тоя закон, „не“ е отрицателна частица. За оня, който го разбира, „не“ е положителна частица. Буквата „Н“ казва: „Мислиш ли, че не мога да свърша тая работа?“

С тая буква започват някои хубави думи. Например „надежда“. Тая дума е закон за хората, които живеят на Земята. Вярата е закон за ангелите. Тя има отношение към духовния свят. Любовта е закон за боговете. Тя има отношение към Божествения свят. Вярата е закон за ума, надеждата е закон за сърцето, а любовта – закон за душата. Ще приложиш надеждата за малките работи, а вярата – за големите работи, т.е. за безграничните. Вие грешите, понеже обърквате нещата: чрез надеждата искате да свършите работите на любовта, както и тия на вярата. Това е невъзможно. Надеждата е само за един ден: от изгряването на Слънцето до залязването му; вярата е за по-дълго време, а любовта – за вечността.

Вас ви мъчи сега мисълта за сиромашията, че нямате парици. Питам: основателна ли е тази мисъл? Представете си едно дете,

което има баща и майка, които го обичат. Трябва ли то да се безпокои, че ще умре гладно? Сега вие казвате: „Какво ще стане с нас?“ Аз не говоря за продължителната вяра. Продължителната вяра е статична вяра. Вярата всякога се опитва в даден момент. Тя се опитва във време на мъчнотии, а не когато си охолоен, когато си здрав. Това е знание. Вярата се опитва при големите противоречия в живота. Онзи, който умира, който изгубва живота си и вярва, че ще се повърне животът му, това е вяра.

Онази сила, която може да върне това, което ти си изгубил, това е вяра. Ти не можеш да имаш вяра, докато не достигнеш онзи, крайния предел на твоята вяра. Крайният предел на твоята вяра е любовта. Всеки, който не е достигнал до крайния предел на вярата, той има слаба вяра.

Ти, като влезеш в областта на любовта, в нея вече се реализира копнежът на вярата. Защото вярата е закон на живота. Външната страна е вярата, а пък любовта, това е вътрешната страна на живота. Това е Божественото, чрез което вярата се реализира.

В сегашните хора много мъчно е да срещнеш вяра. Вярвания можеш да срещнеш колкото искаш. Вярата се отличава от вярването по това, че на 10 000 вярвания само едно става. А във вярата на 10 000 само едно не става. Това са моите статистически изследвания. Казвате: „Не върви тази работа“. Вървиш в закона на вярването. Във вярата върви. Във вярата едно на 10 000 няма да стане. То е като за цял. Трябва да има едно изключение. Туй, което не става, то е изходният пункт: от туй, което не става, ти ще минеш в закона на любовта, дето всичко става. Пропорцията на надеждата е: в 10 000 две не стават.

Там, дето всичко става, то е любов – ако искате статистически да ви определя що е любовта – на 10 000 всичко става. Що е вяра? На 10 000 едно не става. Що е надежда? На 10 000 две не стават. Що е омраза? На 10 000 деветстотин деветдесет и девет не стават.

Да повярваш, това е специфично положение, а да живееш, в това седи същината на живота. Следователно при известни мъчнотии вярата е само подтик на мисълта да вървиш напред, да знаеш, че ще постигнеш това, което желаеш. Обаче вярата не може да се постави като основа на живота. С вяра всичко не се постига. Щом прилагате вярата в живота си, тя трябва да ви скачи с Бога. Скачи ли ви веднъж с Бога, тя престава да бъде вяра. С други думи казано, вярата е движение към Първичната Причина. Щом влезете в контакт с Първичната Причина, вярата престава да действа. Докато още не сте получили пари от приятеля си, вие вярвате, че той

ще ги даде. Щом получите парите от приятеля си, има ли нужда да вярвате? Вярата има смисъл за човека дотогава, докато докосне съзнанието му – докосне ли съзнанието му, тя престава вече, а любовта започва да действа. Който не разбира този закон, той мисли, че може да разреши всички въпроси само чрез вярата. Не, дето вярата престава, там любовта започва.

Надеждата оживява, вярата възкресява, а любовта съединява. Надеждата има отношение към сърцето, към чувствата, към физическия живот. Имате ли нужда от надежда, кажете: „Господи, облечи ме в надежда!“ Надеждата не се дава, но се облича. Тя е дрека, с която човек се облича.

Казва се, че вярата възкресява. Тя има отношение към човешкия ум. Следователно възкресението подразбира придобиване на светлина. Когато имаш нужда от вяра, ще кажеш: „Господи, изпълни ме с вяра!“ Вярата не се дава, тя изпълва човека. Когато имаш нужда от любов, ще кажеш: „Господи, съедини ме с любовта!“ Значи животът се придобива чрез надеждата, възкресението – чрез вярата, а съединението – чрез любовта. Българите казват: „Съединението прави силата“. Тук липсва нещо. Правилно е да се каже: „Любовта прави съединението, а съединението прави силата“. Ако българите искат работите им да вървят добре, трябва да си служат с целия израз, а не само с последния – „съединението прави силата“. За да бъдем силни като народ, като вярващи, трябва да сме съединени в любовта. Това съединение ще ни направи силни.

Като отидете при някой плод, той може да ви каже: „Не съм узрял, не съм сладък още. Трябват ми 2-3 месеца, за да узрея.“ Под думата „три“ аз разбирам да съедините в едно любовта, вярата и надеждата, за да работят заедно. Това е законът на трите. А деветте е, когато съедините физическия, духовния и Божествения живот в едно. Три по три прави девет. На три места по три – девет. Значи да се приложи Божественото на физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят. Това е голяма работа, която ще ви научи как да проявите Божественото.

ЛЮБОВ КЪМ БОГА, КЪМ БЛИЖНИЯ И КЪМ СВОЯТА ДУША

В света съществува един закон, неизвестен на съвременното човечество по своята същина. Този велик, разумен закон е неизвестен, понеже човешката душа и човешкият дух не са дошли на такава степен на развитие да схващат неговата висота. Той е

предаден с двете велики заповеди от Евангелието, за които Христос казва, че върху тях е построен целият свят. Те са: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила! Да възлюбиш ближния си като себе си!“

Третият закон, който не е бил, сега е: „Да възлюбиш и себе си“. Вие още себе си не сте възлюбili. Вие си правите пакост. Вие в себе си мислите лоши неща, измъчвате се, мислите лошо за своята душа, мислите лошо за своето сърце, мислите лошо за своя ум. Казвате: „Умът ми не струва, сърцето ми не струва“. Няма да опетнявате сърцето си! Вие носите опетнени сърца на миналото, вие носите опетнени умове на миналото, вие носите опетнени души на миналото. Законът е: да обичаш себе си, да не петниш себе си. Никога не допускайте отрицателни мисли! Ти измъчваш себе си, измъчваш сърцето си, измъчваш душата си. С една отрицателна постъпка ти измъчваш душата си. Ако ние мъчим душата си, какво ще придобием?

Има 3 закона: първият е – любов към Бога. В този закон изключение у нас няма: Бога ще обичаш със сърцето си, с ума си, с душата си, със силата си. Как? Ти ще се научиш. Вторият закон е: ще обичаш ближния си, а третият закон е: всички трябва да бъдете свършени – нищо повече.

В малките си постъпки ние можем да бъдем свършени. От вас искам свършенство в малките думи, в малките дела, в малките действия, навсякъде в дреболиите – в това трябва да бъде всеки един свършен, тогава ще дойде другото свършенство.

Законът „любов към ближния“ заставя всички същества да се сдружават в едно, да живеят в общества, да имат отношения едни към други.

Любовта към Бога или законът за цялото сам по себе си е непонятен и остава да се проучва в бъдеще.

В живота съществуват 3 важни закона: закон за цялото, закон за множеството и закон за частите. Първият закон наричаме закон на Бога, вторият – закон за ближния, а третият – закон за самия себе си. Първият закон включва всичко в себе си. Следователно, ако имате любов към Бога, вие ще имате любов и към ближния, и към себе си, защото и двата закона се включват в първия. Нямате ли любов към Бога, не можете да имате любов и към ближния си. Ако не обичате Бога, не можете да обичате нито ближния си, нито себе си. Над всичко стои любовта към Бога. После идат любовта към множеството и към частите.

Обичта към цялото, то е закон на Бога. Туй изкуство само Бог може да ни го покаже. Как да се обичаме всички, само Бог може да ни покаже, никой друг. И ангелите учат същия закон. И хората трябва да учат същия закон. Ще кажете, че Бог е Онзи, Когото ние обичаме, Който обича всички и чрез Него ние се учим как да обичаме. Вие и милиони години след като обичате, няма да можете да обичате всички, но ще обичате повече.

Най-първо ще обичате едно. Първо човек обича себе си и после майка си, баща си, брат си, сестра си, своите приятели, познати, своя народ, чуждите народи, после ще започне да мисли за ангелите, които не вижда, после ще мисли за боговете. Вие богове срещали ли сте в света? Ангели сте срещали много пъти.

Трябва да работите за себе си, за да сте свободни във физическия свят; трябва да работите за ближните, за да сте свободни в духовния свят, трябва да работите за Бога, за да сте свободни в Божествения свят. Свободата в Божествения свят дава ценност, свободата в духовния свят дава съдържанието, а свободата във физическия свят дава красотата.

Ако се вгледате, навсякъде в живота функционира числото 2. Имате бащата и майката. Бащата, това е първият закон, майката – вторият закон. Бащата, това е законът към Бога, а майката, това е законът към ближния. После имате пак същия закон за двойката – братът и сестрата. Братът е първият закон – към Бога, а сестрата е вторият закон – към ближния. И ако ние не зачитаме този закон, т.е. не зачитаме майка си и баща си, брат си и сестра си като проява на този закон на физическото поле, ние няма да имаме живот в себе си. Този закон съществува и в 3-те свята – във физическия, в духовния и в Божествения – навсякъде съществува този паралелизъм. После двойката съществува и в очите – две очи, две уши имаме. Някои предполагат, че първоначално човек е имал само едно око. Да, първоначално е било така, но сега човек има две очи. Мозъкът на човека е съставен от две полушария. Дробовите му са пак двойни – навсякъде съществува тази двойственост. Тези два закона са разпределили всички функции в човека. Има функции у нас, които се регулират от Божествения закон, има функции, които се регулират от човешки закони. Ние наричаме човешките закони второстепенни. Във философията наричат тези закони „вметнати“, които отпосле са се вмъкнали в човешката природа, придадени закони. Първият закон към Бога се отнася за вложеното в човека, за онзи капитал, който е вътре в него. Вторият закон се отнася за онова, което е вън от човека, за неговия ближен. Ако човек не

държи тези два закона към Бога и към ближния си в своето съзнание, самосъзнание, свръхсъзнание и подсъзнание, той нищо не може да постигне.

Който се занимава с математика, трябва да разбира всички отношения в нея. Казвам: $1 : 2 = 2 : 3$. Какво означава тази пропорция? Математикът знае значението на единицата, той разбира и думата „едно“. Но какво означава единицата, едното? Ще кажете, че единицата е права линия. Под „единица“ разбираме онази първоначална сила, която е турила всичко в действие и е станала осезаема за хората. Значи проявлението на едното във всяко отношение наричаме единица. Тогава казваме: онази материя, която възприема единицата и изявява всички нейни форми, се отнася към двойката, т.е. към условията, както двойката се отнася към тройката, т.е. към изявените вече резултати. С други думи казано: бащата (1) се отнася към майката (2), както майката (2) се отнася към сина (3). Това означава пропорцията $1 : 2 = 2 : 3$. Първо бащата обича майката, а майката обича детето си. Това е закон.

Непременно детето трябва да има любов към майка си и към баща си. Тогава отивам по-далече – казвам тъй: ако един човек няма любов към Бога, ако няма любов към ближните си, той не е разумен, нищо повече. Всичките ми опити са показали, че законът е много верен: отношението на сина към бащата и майката определя неговата интелигентност. Отношението на нашата любов към Бога, към природата, отношението на нашата любов към нашите близки определя нашата интелигентност. Защо ще обичаме Бога? Ако ти не можеш да обичаш Бога, ти не можеш да бъдеш разумен. Ако ти не обичаш природата, не можеш да бъдеш разумен. Ако ти не обичаш ближните си, не можеш да бъдеш разумен.

Първото нещо – да се почитате един друг. Онзи човек, който почита другите хора, почита себе си. Който не почита другите хора, не почита себе си. Почитай другите, за да почиташ себе си, обичай ближния, за да обичаш себе си. Не можеш да обичаш себе си, ако не обичаш ближния си. Няма да говорим за обичта. Тази обич, сега както я разбирате, в меката страна е почитанието. То е предпоследната врата на любовта. Вие, за да влезете в любовта, трябва с години да влизате и да излизате през тази врата, да се научите какво нещо е почитанието и след туй ще влезете във вратата на любовта. После ще влезете в първата врата на живота, за да разберете живота. Истинският смисъл на живота започва с почитанието. То е вече предисловието за живота. И човек, който не

се е научил да почита, той не може да разбере живота. Човек е първото същество, което е внесло закона на взаимното почитание. Човек се мъчи засега – този закон не го е усвоил, а пък иска да влезе в любовта и да бъде щастлив. То е немислимо! Немислимо е дотогава, докато почитанието не е основен тон. Трябва да вземеш основния тон, за да можеш да вземеш и другите тонове. Сега лесно може да ви се каже така: почитайте другите, за да бъдете щастливи.

Така знание не се добива. Един учен човек като срещнеш, ще го залюбиш. Ако искаш да ти даде знание, един учен като срещнеш, ще го възлюбиш. Един художник като срещнеш, ще го възлюбиш. В света хората се изявяват само като ги възлюбиш. „Да възлюбиш ближния си!“ Приложете закона. Ако ти не можеш да възлюбиш човека, всякога ще бъдеш невежа.

Онзи, който минава за вярващ и признава Бога, трябва да докаже това. Как ще го докаже? Чрез живота си. Ако обича Бога с цялото си същество и ако обича ближния си като себе си, той е истински вярващ. Той е еднакво справедлив и към себе си, и към ближния си. В понятието „ближен“ влиза не само човек, но и всяко животно и растение, от най-малкото до най-голямото. Божественият закон включва в себе си и хората, и животните, и растенията. Следователно той има предвид страданията и на най-малките мушици и растения. Не е безразлично дали страда някое растение или не. Възвишените същества се вслушват в страданията и на растенията и им се притичват на помощ. Хората не чувстват страданията на растенията и на животните, понеже не са развили сърцето си до степен да възприемат и най-малките страдания.

Първият закон е: да обичаме Бога. Щом обичаш Бога, ще обичаш и ближния. Щом ти обичаш Бога, и ближните ще те обичат. Така действа законът. Тогава 101 на сто е вярно и другото отношение: за да познаеш дали Бог те обича, то е много лесно – пробният камък е този: виж дали обичаш ближния си. Ако ти обичаш ближния си, Бог те обича. Ако не обичаш ближните си, Бог не те обича. Ти казваш: „Аз не мога да обичам ближните си“. Тогава Бог не те обича. Има обратен закон: искаш да знаеш дали ти обичаш Бога – ако ближните те обичат, ти обичаш Бога.

Мнозина от вас казват: „Той има тежка карма. Той не е културен.“ Че кой не е културен? Всеки човек, който не мисли правилно, не е културен. Всеки човек, който не чувства правилно, не е културен. И всеки човек, който не постъпва правилно, не е културен. Не само в една постъпка да се прояви правилно, но човек

непреривно трябва да постъпва добре. Това трябва да го турите в ума си. Това ще го знаете за себе си, ако искате да разберете Божия закон. И никой човек не вземайте за мярка. Никой човек нито за вас, нито за другите може да бъде мярка. Когато се казва в окултната наука: „Обичай себе си“, то се разбира да се обича Божественото, което Бог е вложил в теб, душата. То е мярка за тебе. Следователно като слушаш душата, която Бог е вложил в тебе, тя ще ти покаже пътя. Иначе ще следват неприятности в живота.

Да обичаш едного, това значи да работиш върху тази душа и да изучаваш в нея онова, което е общо за всички души. Това е закон за общност. Да обичаш всички души, това значи да изучаваш закона за единството. В закона на единството човек постепенно слиза. Той започва да работи първо за Бога, после за ближния си и най-после за себе си. При закона на общността е точно обратно – човек първо работи за себе си, после за ближния си и най-после за Бога. За да се развива правилно, човек трябва да минава от единия закон в другия. Остане ли само в единия закон, той преживява големи противоречия.

Нашите страдания произтичат от това, че нашата любов не е като Божията Любов. И ние трябва да започнем да обичаме ближния си като себе си. Три неща са необходими: ще обичаш Бога с всичкия си ум, душа, сърце и сила, ще обичаш ближния си като себе си. После ще се научиш да обичаш и себе си. Докато не се научиш да обичаш както трябва Бога, ближния си и себе си, ти не можеш да разбереш света, в който живееш. Като се научиш да обичаш Бога, ближния си и себе си както трябва, тогава става верен законът: „Всичко каквото попросите, ще ви бъде“. Казано е: „Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, и всичко друго ще ви се приложи“. Но тези неща са постижими само при любовта. Ако ти имаш в себе си тази Божествена Любов, ако имаш любов към Бога, към себе си и към ближния си, тогава нещата са постижими.

Истинското разбиране на живота седи в любовта към Бога. Любовта към Бога е началото на нещата. Любовта към ближния, това е разрешението на нещата. В това разрешаване любовта е подбуждателната причина. Любовта към себе си пък е последното нещо. И ако животът на сегашните хора не върви както трябва, то е защото те са обърнали този закон обратно: любовта към себе си е последствие на другите два вида любов. Любовта към ближния е причината, а любовта към себе си е последствие от тази причина, а любовта към Бога е началото, от което всички други неща излизат. Значи любовта към себе си е резултатът, последствието, последното

нещо. Хората са обърнали този закон: те са изоставили любовта към Бога и към ближния си на заден план, а любовта към себе си са турили на първо място, вследствие на което между хората съществува едно разединение. Хората не могат да се разберат, защото всеки тегли кесията си, кърпата или торбата все към себе си.

Служене на себе си – това е закон на слизване, служене на Бога – това е закон на възлизане, на възкачване.

Закон е: щом възстановиш своите отношения с Бога, възстановяваш своите отношения и с другите, защото като дойде някой при тебе, ти виждаш Бога в него.

Най-първо ще си кажете: „Бог трябва да живее в мене. После аз трябва да живея в Бога. Щом Бог живее, щом аз живея, и моите ближни ще живеят.“ Съзнавате ли това, няма сила в света, която може да ви препятства. Това е, защото вие вървите по един закон, на който нищо не може да препятства. Обърнете ли този закон и кажете: „Първо моите ближни живеят, после аз живея и най-после Господ живее“, законът вече няма никаква сила. Разумният ученик трябва да прилага този закон в първия му смисъл. В това седи Волята Божия. Изпълните ли този закон, и Божието благословение ще дойде върху вас. Дойде ли Божественото у човека, той вече не мисли за дребни работи, той мисли само за Божественото, което се развива в хубост и великолепиe. След това в Божественото възниква и животът на отделния човек, като оазис сред безводната пустиня. Разбере ли и своя живот, най-после човек вижда и отношенията, които има към своите ближни.

Никой никого не може да обърне към Бога. Да посочите на някой човек пътя към Бога, това е възможно; обаче да го обърнете към Бога, това е абсолютно невъзможно. (...) У човека съществува вътрешен закон на свобода. Законът на свободата, законът на великата истина изисква човек сам да се обърне към Бога. Той сам трябва да Го потърси. В това отношение човек трябва да разбере какво нещо е сърцето. Той трябва да намери сърцето си и да го изучи. Следователно най-важното нещо за човека е свободата. Всеки иска да бъде свободен. Всяко живо същество иска да го обича някой. Този е основният камък на живота. Когато човек се убеди, че има някое същество, което го обича, животът му се осмисля. Щом се поколебае в тази основна идея, животът му отново се обезсмисля. Обаче пробуди ли се съзнанието на човека, той вече разбира, че първото същество, което го обича, това е той сам. Щом човек обикне себе си, той се свързва с Бога. Иначе той не може да

намери истината. Казвате: „Да обичаш себе си, това е егоизъм“. Ако човек в любовта към себе си не може да види Онзи, Който го обича и внася в него истината, тази негова любов няма смисъл.

Да обичаш себе си, това значи да обичаш Бога в себе си. Да служиш на себе си, това значи да работиш върху себе си, за да развиеш образа на Бога в себе си. Да обичаш себе си, значи да не допускаш лоши мисли, чувства и постъпки. Да обичаш себе си, значи да не си пакостиш, да не си създаваш лоши навици. Който не спазва тези правила, той не обича себе си.

Помнете: ако човек е недоволен от себе си, и хората няма да бъдат доволни от него; ако е недоволен от ближния си, и хората няма да бъдат доволни от него; ако е недоволен от Бога, всички живи същества няма да бъдат доволни от него. Такъв е законът. Следователно не можеш да бъдеш щастлив, ако си недоволен от себе си. Значи първо трябва да се справиш със себе си. Намери поне една добра черта в себе си и бъди доволен, че се отличава по нещо от другите. Тая черта да бъде отличителна – никой друг да я няма.

След като придобиете абсолютната вяра в себе си, тогава ще дойдете до другия закон: любов към Бога. Този закон ще създаде във вас труда, прилежанието, работоспособността, науката и пр. Всичко това иде от този закон. Значи най-първо ще минете през дисциплината, после ще дойдете до втория закон. Тук ще ви освободят от всички ограничения. В Божествената Любов ще научите закона на свободата. Следователно, ако ние първо не разрешим този важен вътрешен закон на вярата, която се отнася към индивидуалния, вътрешния живот на човека и после втория основен закон – любовта към Бога, а се заемем да изучаваме третия основен закон – любовта към обществото и към ближния, ние сме на опасно място. Щом обикнеш един народ или едно общество, ти ще се вплетеш в известни грехове. За да не се вплиташ, не трябва да създаваш тясна вътрешна връзка с когото и да било; ти трябва да бъдеш свършено безкористен, да правиш добро без да си задължен. Щом обикнеш когото и да е и се свържеш с него, непременно ще паднеш в грех.

Следователно вие ще започнете с основния закон на вярата, после с основния закон на любовта към Бога и тогава ще се върнете към основния закон на надеждата – той е най-опасният закон. Аз включвам в надеждата материалния свят, отношенията, които съществуват в него. Хората мъчно могат да се оправят в този закон.

Онзи, който ви обича, седи по-високо от вас. Не държите ли тази идея в ума си, вие никаква обич не може да имате. Защото само онзи, който седи по-високо от вас, може да ви обича. Ако ние обичаме Бога, ние очакваме Бог да ни люби. Ние обичаме Бога, защото Той седи по-високо от нас. И като ни е създал Бог, туй показва, че Той седи по-високо от нас. Защо трябва да имаме любов към Бога? Защото без любовта на Бога към нас и нашата любов към Него, ние не можем да имаме никакъв живот. И ако ти не обичаш Бога, ти ще идеш да обичаш някого друго. И ще попаднеш в една погрешка, защото той седи на една плоскост с тебе. И тази е причината, дето съвременните хора са нещастни – те не вярват в онези велики закони, които са вътре в природата – те търсят проявлението на любовта там, дето я няма.

Във физиката има един закон. Това е една плоскост АВ; може ли, ако няма никакъв наклон, да се образува течение между А и В? Не може. Значи с едно същество, което е на едно равнище с тебе, с твоите разбирания, не може да има никакво разбирателство, никакви отношения. Ако той има твоите разбирания и ти неговите, какво представлявате? Вие сте само точката на една права линия, имате отношения на едно просто съзнание. Ако то има друго разбиране, и ако ти имаш друго разбиране, тогава имате две точки на простото съзнание. Тогава образувате една права линия. Между две точки може да се тегли само една права линия.

Та казвам: онова същество, което очаквате да ви обича, то седи по-високо от вас. И тогава ние можем да имаме стремеж към по-високите същества. Стремежът на по-високото същество какъв е? Същество, което не може да слезе при вас, не седи по-горе от вас. А същество, което може да слезе отнякъде при вас, то седи винаги по-горе. Значи ние в стремежа си трябва да се качваме нагоре. Щом се качваме ние към Бога, и Той слиза към нас. Отношенията са прави. Ако ти не можеш да се качиш нагоре, тогава не си разбрал законите. Ако имаш желание да станеш силен човек, това е качване нагоре. Значи имаш някоя представа, имаш желание да знаеш, да идеш при едно същество, което може да си пробива път. Качване нагоре означава разширяване, развиване.

Казвате: „Бога ли само трябва да обичаме? Нали е казано да обичаме ближния си като себе си?“ Казвам: в любовта към Бога влиза любовта към ближния, но не и обратното. Мнозина обичат хората, но скоро се разочароват от тази любов. Значи в любовта им липсва нещо. Какво липсва в тази любов? Един съществен елемент, а именно: когато хората обичат своите близки, трябва да обичат Бога в тях. Кажете ми един случай от живота, някой, като е

обичал хората, да е спечелил нещо! Кажете ми един случай от историята на човечеството, някой, като е обичал подобния на себе си, да е придобил нещо съществено! Който е обичал на първо място ближните си, той нищо не е придобил. Истинска придобивка има само онзи, който обича Бога и Му служи. Няма по-хубаво нещо от служенето на Бога! Който служи на Бога, отношенията му към хората ще бъдат правилни. Такъв човек е всякога богат, а не беден. Защо? Защото като отива при Бога, той всякога приема, разбогатява; щом отива при хората, той всякога дава, прилага. Който правилно взема и правилно дава, той живее в закона на съчетанието. Израз на този закон е в приложението и в изгълнението на доброто, вложено в ума и в сърцето на човека. Законът на приложението се изразява чрез сърцето, а законът на изгълнението – чрез ума.

Ако не обичам Бога, нито себе си обичам, нито ближния си. Трябва да обичам Бога, защото съм излязъл от Него! Щом обичам Бога, ще обичам и себе си, и вас. Това е закон, в който няма никакво изключение. Казваш: „Аз обичам ближния си“. Не можеш да обичаш ближния си, ако първо не обичаш Бога. Любовта към ближния е отражение на любовта към Бога. Тая любов трябва да бъде изходна точка във вашия живот.

Помнете: любовта позволява на човека само един път да се жени. Жени ли се няколко пъти, това е човешка работа, вън от любовта. Да се свържеш с човека, това значи да се свържеш с душа, излязла от Бога. Във всяко тяло живее една Божествена душа. Как се отнасяш с тялото, това е твоя работа, но с Божествената душа трябва да постъпваш добре. Казваш: „Не мога да обичам тая душа“. Щом не обичаш, и тебе няма да обичат – това е закон. И Бог ще постъпи с тебе така, както ти постъпваш с другите. Каквото и да правите, вие не можете да измените Божия закон. Ще обичаш ближния си като себе си. Бог изисква най-малкото от човека. Той казва: „Ще обичаш врага си“ – първата степен на любовта; „Ще обичаш ближния като себе си“ – втората степен на любовта; „Ще обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила“ – третата степен на любовта. Започнете с обикновената любов – към врага си. После вървете към по-голямата любов – към ближния си. И най-после – към най-голямата любов – към Бога. Всички напреднали същества, наречени Синове Божии, изявяват любовта си към Бога. Когато и вие станете Синове Божии, ще проявите любовта си към Бога. Тогава ще обичате Бога със сърцето си, с ума си, с душата си и с всичката си сила, а ближния – като себе си.

Тогава ще цитирате стиха „Обичай всички хора!“ Това е друг закон. Кога трябва да обичаме всички? Обичта на всички не е обич на Земята. На Земята ти не можеш да обичаш всички. Даже в ангелския свят обичта може да бъде наполовина. Когато се казва, че човек трябва да обича всички, това се отнася до Божествения свят. Това е свойствено само на Божествения свят. В ангелския свят обаче половината хора ще обичаш, а половината няма да ги обичаш. Значи ще обичаш само добрите хора, а лошите няма да ги обичаш. Това не е в естеството ти. Следователно не трябва да мислиш, че на Земята хората могат всички да се обичат. На Земята любовта е съвсем друга и тя трябва да се спазва.

Под думата „човек“ ние разбираме разумно същество, което не обича да греши. То е човек. Човек е този, който иска да живее по закона на любовта. Един човек, който няма желание да използва никого. Казвате: „Да обичаме всички хора!“ Как ще обичаш една змия, която хапе? Как ще обичаш една отрова, която разрушава човека? Как ще обичаш един мухлясал хляб? Или как ще обичаш онова, което изгаря? Казвате: „Да обичаме хората“. Под думата „обичам“ разбираме всичко онова, което е разумно в света. И в себе си е същият закон. И в себе си обичай всичко онова, което е разумно. Казвате: „Човек трябва да обича себе си“. Обичай в себе си всичко онова, което е хубаво, красиво, добро, изящно. Но като намериш нещо, което не е хубаво, изгъди го навън. Запример как ще обичате един нетърпелив човек? Или как ще обичате един мърморко? Или как ще обичате един, който е недоволен? Каквото и да му направиш, той е недоволен.

Казва Христос: „Ако Ме любите, ще опазите Моите заповеди, Моя закон“. Кой е този закон? Щастieto. Щастieto на човека седи в едно нещо – да люби. Щом люби всички, това значи, че той е щастлив. Да обичаш само едно, по човешки, това значи да бъдеш нещастен. И когато казваме, че обичаме Бога, това значи, че ние обичаме в душата си всички същества. Това значи да обичаш всички същества, но не вън от себе си, но да ги държиш в ума си, в душата си. Защото ти не можеш да обичаш едно същество отвън, което заема част, място от пространството. Това малко същество в тебе, което обичаш, не заема никакво място в пространството. Всички същества, които ти обичаш и които съществуват в Бога, могат да се съберат в твоя мозък, в тази малка държава. Тогава вие можете да обичате всички, понеже и те ви обичат. Какво лошо има в това да обичате онези, които ви обичат?

Писанието казва: „Примирете се!“ С кого? С онзи, който ви оби-

ча. Сега остава на хората да се учат да се примирят. А примирение в света не може да стане без любов. Човек трябва да има знание, да разбира време ли е да се примири, или не. Човек трябва да знае време ли е да обича другите, или не. Защото и любовта трябва да дойде навреме и да съответства на степента на развитието на всяка душа. Изискват се много умни хора, които да обичат. Защото с любовта си човек може да направи най-голямото добро и най-голямото зло. И със знанието е същото: човек може да направи най-голямото добро и най-голямото зло, ако например знанието му се открие преждевременно. И в свободата човек може да направи много голямо добро, но и много голямо зло. Ако на някои хора се даде голяма свобода, с нея те могат да извършат ред престъпления.

Много пъти вашите гърнета са пълни с непотребни неща, ще ги обърнете надолу с устата и ще ги изпразните. Празните гърнета са някой път за предпочитане, отколкото пълните гърнета. Всяка една култура започва с празни гърнета, а не с пълни. Когато човек се напълни и няма какво да побира, той заминава за другия свят. Защо заминава за другия свят? Умирането е процес на даване, а животът – на вземане. Детето събира, събира, събира, значи достига един процес, този кръг се развива до крайния предел, после се смалява, смалява. Значи старият човек отива към обратния процес. Младият човек учи закона на личността, а пък старият човек учи закона, че трябва да живее за другите. Това са процеси. И като е научил как да живее за себе си и как да живее за ближния си, той умира, за да се учи да живее за Бога. Като умреш, оттам насетне ще служиш на Бога. Как ще разберете това? В смъртта може ли да има служене? Онзи червей, който е ял листа, като стане пеперуда, отива от цвят на цвят, взема сокове от цветята и им дава нещо в замяна. Той помага за оплодотворяването на цветовете.

ЛЮБОВ КЪМ БОГА – БОЖИЯТА ЛЮБОВ

Всеки човек, всяко семейство, всяко общество, всеки народ, който люби, има бъдеще. Природата има особено благоволение към тия, които живеят в любовта. Това е закон.

Любовта е закон, свещен и мощен закон, от който произтичат всички други закони. И животът произтича от този закон.

Законът на любовта е закон за Бога.

Този закон на любовта седи в следното: трябва да обичаме Бога като едно цяло.

И когато ние говорим за любовта към Бога, ние разбираме единствения закон, който съществува в света. Да любиш Бога, туй е великият закон на битието! Не се стремете да разберете какво нещо е този закон. Той всякога ще остане неразбран, той не може да се разбере, но може да се приложи. Защо трябва да обичаме Бога? Ако ти не обичаш Бога, ти ще изчезнеш; ако ти не обичаш Бога, ти не можеш да се проявиш, и ако речеш да се проявиш другояче, без Бога, ти ще бъдеш най-нещастният човек на света. Може ли да питате: „Защо трябва да ходя, защо трябва да гледам, защо трябва да дишам?“ Казвате: „Не може ли човек без да ходи?“ Не може. „Не може ли човек без да диша?“ Не може. „Не може ли човек без да се храни?“ Не може.

Говори се за правдата. Що е правда? Интуитивно се разбира, че правдата не трябва да се учи, с нея се раждаш. Правда е това, което вътрешно разбираш само по себе си. Никой не може да те учи да разбираш правдата. Това, което учиш, не е правда. Можеш да изучаваш честността, но правдата сама по себе си се разбира. Човек я носи в себе си като дадено качество. Това е закон, към който се отнася и любовта – и тя не се учи. Ще учиш проявите на любовта, но любовта като същина няма да изучаваш. Тя сама се изявява. Ако обясняваш любовта научно, съзнанието ти се помрачава. Като изучаваш нереалните неща, умът и съзнанието ти се помрачават. Питаш: „Какво нещо е любовта?“ За любовта не се говори. Никой не знае какво нещо е любовта като цяло. Като проява на цялото всички познават любовта, но не като цяло. Това, което кара птичката да храни малките си, без да очаква нещо, е проява на любовта; това, което заставя жената майка да отглежда децата си и да работи за тях без пари, е проява на любовта. Това, което импулсира всички хора да вършат нещо, без да очакват възнаграждение, е проява на любовта.

Някой човек казва: „Аз не искам да бъда религиозен“. Тогава ще ти бъде главата спитена отгоре. На какво ще приличаш? На някои животни главата е така спитена. Преди години един каза: „Просташка работа е да бъде човек религиозен. Туй е диващина, най-грубото нещо.“ Аз не му възразих, но му казах: „Блажени са животните, у които липсва това чувство“. Животните нямат никаква религия. Тогава те седят на по-високо място, но какво са направили животните?

Ние не разбираме строежа на света. Ние разглеждаме много повърхностно нещата. Вие искате всякога да ви се обяснява, да разбирате. То е за обикновените хора, то е много обикновено по-

ложение. Онези, които са талантиливи и гениални, една формула ще я разберат, ще я развият според законите така, както се разкриват формулите.

Кое е реалното? Казвате: „Човек трябва да бъде религиозен, набожен“. Но какво нещо е набожността? Набожността, това е закон на любовта. Да обичаш някого, това е набожност. Човек, който не люби, не може да бъде набожен.

Законът на висшето е: винаги да блика благодарност и обич към Бога.

Ще кажете: „Как става тази работа?“ Ако не знаете, гледайте как се влюбват младите моми и момци. Влюбете се в Бога. „Не зная къде ще Го намеря.“ Как се влюбва младият момък? Той търси момата. Тук гледа, там гледа, не му харесва една, не му харесва друга, докато един ден я зърне някъде и сърцето му се запали. А вие ходите и критикувате младите. Че те ви показват пътя, как можете да се справите. Най-големите проповедници са момите и момците. Те са писаният Божии закон: ще обичаш Господа така, както младият момък обича младата мома. Или обратно – както младата мома обича младия момък.

„Трябва да обичаме Господа.“ Изучавал ли си закона, как се обича Господ? Кажете ми сега, как трябва да обичаш Господа? Как ще го обичаш? Срепнеш ти на пътя една котка, на която кракът е счупен. Ако вземеш и поправиш крака, то е вече обич към Господа. Къде ще покажеш любовта си към Бога? Видиш някое растение, изкопано някъде, оставили го, ще изсъхне, ще умре. Ти, защото обичаш Господа, ще го вземеш, ще го посадиш. После ще дойдеш до хората. Бедни хора навсякъде има, ти ще помагаш и никой да не те знае, то е любов. Ще започнеш опитите на любовта. Направете такива опити и ще видите какво влияние имат. Вие се занимавате с високите положения на любовта. Има висши положения, но сега не ги съзнавате. Вие седите и казвате: „Мене никой не ме обича“. В света вие не сте дошли вас да обичат. Вас хората ще ви обичат само тогава, когато знаете хубаво да пеете.

По любов могат да живеят само здравите хора. Любовта не е за болните хора. Тя може да услужва на болните, но е за здравите.

Някои стари верующи със своите стари традиции ще цитират, че Бога никой никога не е виждал. Те са чудни! Действително, грешникът може ли да види Бога? При сегашните разбирания на хората има едно противоречие в свещените книги. Наистина там се казва, че никой никога не е виждал Бога, но казва се още в Писанието, че

човек е направен по образ и подобие Божие. Какво се подразбира под думите, че Бога никой никога не е виждал? Законът седи в следното: без любов, никой не може да познае Бога, но когато душата ти се изгълни с любов, ти ще видиш Бога и ще Го познаеш. Това е най-важната мисъл.

Колкото и каквото да ви се говори, вие никога няма да разберете Словото Божие, докато не възлюбите Бога. Ако и аз не обичам Бога, никога не бих могъл да предам Неговото Слово. Законът е еднакъв за мен и за вас. Ако обичате Бога, ще разберете дали това, което ви говоря, е истина. И ако аз обичам Бога, ще говоря истината. Когато не разбирате Словото, това не значи, че не слушате или не чувате, това показва, че не обичате Бога. Щом не обичате Бога, любовта ви към вашите желания е по-силна. Тогава каквото и да ви се говори, всичко е безполезно.

Отрицателните неща не са свойствени на разумните хора. Те са прибавки, които са дошли отпосле. Следователно всичко отрицателно в света ще го върнеш да иде на своето място. Човек не е роден за злото, за доброто е роден; човек не е роден за омразата, той е роден за любовта. Омразата е едно последствие, злото е едно последствие, разумният живот е едно последствие. Тъй ще разсъждавате – не от ваше лично гледище. Понеже като човек вие сте важен само дотолкова, доколкото се съобразявате с кого? С онзи, Първия в света, който е създал човешката мисъл, който пръв е проявил любовта в света, защото и добрите, и лошите хора се стремят към закона на любовта. Вземете онези лошите хора: разбойниците се събират на цели тайфи и един друг се зацъпават, те един друг се обичат. Един разбойник няма да изостави своя другар, той може да е лош, но действа една обединителна сила. Ако загубят любовта си, тяхната работа е свършена. Лошите хора знаят, че любовта е една вътрешна сила, една вътрешна необходимост.

В човешката любов лъжа се допуска, всички тия отношения се допускат, но в Божествената Любов лъжата абсолютно не се допуска. Закон има за това!

Ако вие подозирате Бога в Неговите действия, очакват ви големи нещастия. Такъв е законът. Ако ти подозираш Онзи, Който ти е дал живот, Който ти е дал всички блага, в най-малката лоша мисъл, ти ще бъдеш на крив път и ще страдаш. Онзи, Който ти е дал живот, блага, Който е създал всичко, има най-добри желания към тебе. Тази свещена мисъл трябва да държите в ума си, в сърцето си.

Мойсей, един велик посветен, е казал: „Не споменавайте Името Божие напразно“. Това е един от великите закони за онзи, който

иска да изучава великото Божествено учение. Така той ще освети Името Божие. Докато не започнете да осветявате Името Божие в онзи велик смисъл, предаден от девствените Божествени духове, никой не може да се повдигне по-високо от стъпалото, на което се намира.

Ако отношенията ви към Бога бъдат правилни, то всичките ви други отношения ще бъдат правилни. Ако не обичате Бога, вие никого друго не можете да обичате както трябва. Любовта към Бога е една вътрешна необходимост – всичкият ваш капитал. Това е закон. Щастieto на човека е в любовта му към Бога. Всякога, когато човек призове Бога с всичкото си сърце, Той му помага отвсякъде.

Нещастieto на хората произтича, че ние вярваме в туй, което не е. И вярата, трябва да знаете, че не е нещо много съществено. Ти, като вярваш, още не си в истината. Като имате вяра, не мислете, че сте в любовта, че сте в мъдростта. Не, не, още далеч сте вие от любовта, мъдростта и истината. Ако изследвате надеждата, това са законите вече на физическия свят – как е организирано вашето тяло. Казвате, че имате законите на вярата. Да вярваш, то значи да изучавате законите на човешката мисъл. То не е още реално. Не мислете, че като имате една мисъл, тя е реална. Само като влезете в закона на любовта, започват реалните работи. Само в любовта нещата стават реални. Във вярата нещата не са реални. Ти вярваш, че ще бъдеш след една година спасен, ама спасението го няма още. Ти си беден, вярваш, че след една година твоята беднотия ще си иде. Значи в дадения случай ти вярваш в неща, които ги няма още. А когато дойде любовта, ти опитваш реалността. Това е животът, който не се изменя.

Сега ходите по външната страна на закона. Един ден ходите по светлия закон, втория ден по тъмния и т.н. Ден и нощ. Постоянно се сменя състоянието ви. Решите нещо, дойде ви едно хубаво желание и в следния ден казвате: „Ще го поотложа малко“. И всеки ден – отлагане, отлагане. Не отлагайте нещата! Защото с отлагането нищо не се постига в света.

Втори, трети, четвърти, хиляди въпроси остават неразрешени. И най-после казваме: „Нищо не можахме да постигнем“. По този външен начин никакви постижения не може да има. Това са ограничения, робство, страдания, смърт. Мойсей казва: „Най-първият закон е: да възлюбиш Господа Бога своего и да възлюбиш ближния си“. Върху тези два закона седи целият човешки живот. Та вие не очаквайте сега да се подобри светът, не очаквайте да се подоб-

рят хората. Това е второстепенно. Вие оставете този въпрос на заден план. Но вие можете да направите един опит, да познаете и почувствате прииждането на Божествените сили или да разберете как действа любовта. Никой не може да ви покаже какво нещо е любовта. Временно човек може да ви покаже една любовна постъпка, но после вие можете да се усъмните. Щом дойдете до истинската любов, там престават всички съмнения, там престават всички безверия, там престава всичкото зло. Всичко престава там. И започва животът на вечната радост. Светът има вече друг изглед, човек става мощен.

Проявлението на любовта зависи от пробуждането на съзнанието.

Законът е такъв: трябва да любиш някого в света. Ако човек не може да люби онзи първия лъч, който е влязъл в окото му, той не е човек.

Като вярваме в Бога, какво ще добием? Ще получим един импулс. Без импулс животът не може да се прояви. Животът започва с един импулс. Първият импулс, то е Божественото вътре в човека. Да живеееш, да се движиш, то са Божествени импулси.

Един закон на любовта гласи: когато ти обичаш, тази любов се разпространява във всички хора. Вълната на любовта, която чрез тебе слиза отгоре и се изявява, разпространява се навсякъде, залива цялата Земя, целия свят. Когато ти обичаш, мнозина почват да обичат. Със своята любов ти събуждаш душите им. По този начин помагаш на цялото човечество.

Аз като обичам, вълната на любовта минава през мене и се предава наоколо в света и милиони хора почват да обичат. Когато обичаме Бога, помнете, че това е любовта на всички същества.

Един закон гласи: човек, който не обича, Божествените токове не могат да минат през него и той изсъхва, изгубва живота си.

Един народ, който има любов, той ще може да се развива правилно, той ще се увеличава, а народ, който няма любов, той ще се смалява. Такъв е законът.

Вие не правите разлика между обич и любов. Имате едно и също понятие за тях. Любовта изтича от центъра към периферията – от Бога към периферията, а обичта – от периферията към центъра. Обичта е венозна кръв, която се връща да се пречисти, а пък любовта е артериална кръв. Следователно любовта може да уподобим на кръв, която излиза от Бога. Защо трябва да любим? Че тази кръв трябва да излезе от Бога и да изтича през нас. И без любов човек

не може да бъде щастлив. И доколкото вие позволявате на тази любов да циркулира във вас, дотолкоз ще имате щастлив живот. И ако сте нещастни, значи кръвообращението не е правилно. Но това кръвообращение зависи от нас, от нашето схващане и разбиране. Вие казвате: „Като идем на онзи свят нещата ще ни станат ясни“. Онези, които не разбират закона, те очакват да идат на онзи свят, за да го разберат. А пък онзи, който може да разбере закона, той може да го научи и в този свят.

Ако съберете любовта на цялото човечество, на всички светии, добри и праведни хора, на всички ангели и богове на Небето, едва ли тяхната любов ще състави микроскопическа част от любовта на Бога.

Бог е Любов, в която абсолютно няма никаква злоба. Бог е любов, в която няма никакъв порок. Бог е любов, в която царува абсолютна чистота, абсолютна светлина и радост, и веселие, и всичките блага в света. Това наричат закон на онова вътрешно блаженство.

Трябва да имате едно понятие за Бога. Бог в своите прояви, както е бил вчера, днес има вече друго отношение в моето съзнание. Всъщност Бог не се е изменил, но всичко се е изменило, условията са се изменили и аз мога да мисля, че Бог се е изменил. И при лошите условия не се изменя Божиата Любов. Ако не разбирам закона, ще кажа така: „Забравил ме е Господ“. Само че при лошите условия ние не можем да възприемем Божиата Любов. А добрите условия зависят от нас.

Казва се в Писанието: „Защото Аз, Господ, обичам правосъдие, мразя грабителство и неправда“. Ето защо всеки човек, който иска да бъде обичан от Господа, трябва да обича правосъдието, а да отхвърли от душата си грабителството и неправдата. Бог обича само ония, които вървят по Неговия път. Законът е такъв.

Един закон гласи: щом се свържете с Бога, ще приемете Неговите мисли. Докато държат връзката с разумния център на битието, хората могат да бъдат носители на Божиите мисли.

Когато мислите за Бога, във вас идва поток на сили, вие ще приемете Божествената енергия и всичките ви дарби и способности ще се развиват правилно.

Един закон гласи: когато любиш Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила, ти си в съзвучие с целия всемир и затова привличаш енергиите от целия космос, те ще те обновят и повдигнат.

Основният закон гласи така: ако ти не обичаш Онзи, Който те обича, ти нищо не можеш да постигнеш в света, нищо не ще знаеш.

Ако ти не можеш да обичаш Онзи, Който е работил върху тебе и постоянно мисли добро за тебе и постоянно ти е като слуга, ти нищо не можеш да постигнеш в живота си. Те са две неща важни. Тогаз някой ще каже: „Няма кой да ме обича“. Това не е вярно. Защото, ако няма кой да го обича, той няма да се яви на Земята да живее. Без обич той не може да се яви. Щом живее на Земята, има някой да го обича. И най-сетне трябва да намери Онзи, Който е станал причина той да дойде на Земята.

Ние трябва да зачитаме Божия закон, законът на любовта трябва да се зачита, понеже от този закон зависи човешкото щастие. Ти, ако любиш един човек, ще създадеш царски път на своята душа. Онзи, когото любиш, не мисли, че могат да го обичат 10-20 души. Човекът, когото обичаш, ще създаде възможност за твоето бъдеще – себе си подигаш. Ако ние любим Бога, ние ще подигнем Господа, но ние като Го обичаме, с това обичаме и себе си. Казвате: „Каква нужда има да обичаме Господа?“ Ти имаш нужда. Ако обичаш Господа, във всяко отношение можеш да успееш. Ако не Го обичаш, ако твоята любов е колеблива, ти не можеш да очакваш никакво постижение в света. Понеже връзката между всички неща е Бог, който е скрит във всички прояви на живота. Единственият, Който може да те угъти, да ти даде светлина, Единственият, Който може да ти даде топлина, Който може да ти помогне и в най-тежките времена на живота, Той е, Който се жертва. И в ада да си, Той може да те извади.

Ние живеем благодарение на това, че Бог ни обича. Ако Той не ни обичаше, ние щяхме да умрем. Без Любовта на Бога няма условия за живот. Понеже живеем, ние виждаме великата Божия Любов, която се излива върху нас. Мнозина си купуват лотарийни билети с цел да спечелят милиони, но много често нищо не печелят. Има едно дружество на Божията Любов, от което всеки може да си купи билет. Там всички билети печелят. В човешката лотария малко билети печелят, а в Божествената – всички до един. Въпреки това, малцина си купуват билети от тази лотария.

Когато вземам думата „любов“, аз разбирам онази космическа сила в света, която може да тонира човешкия организъм. Любовта, даже и в своето ниско проявление, е онази сила, която хармонизира всички органи и дава импулс на човешкия живот. Любовта става причина за идването на светлината, на топлината, на науката, за хубавите отношения, за всичко в света. Тя не е само едно чувство, което весели човека, но тя е онзи велик Божествен импулс, който дава подтик на цялата природа, на

цялото човечество и този подтик в края на краищата със своята мощна сила ще подобри света.

Може да се минат хиляди години, но този подтик ще застави всички хора да приемат този закон на любовта. Засега онези от вас, които сте влезли в това положение, говорите за любовта, но тази любов трябва да се разбере в много широк смисъл. Това е не само за онези, които споделят вашите възгледи, но и за всички хора, които имат тази любов в себе си – като ги срещнете, ще почувствате като че те живеят във вас. И ако вие видите, че в някого се заражда една хубава идея, ще се радвате на нея като на ваша и ще му пожелаете успех, ще го поощрите. Ако вие сте музикант и слушате друг някой, който свири по-добре от вас, вие ни най-малко няма да му завидите, но ще се радвате, че той свири така хубаво. Това значи да живее в човека Божествената Любов.

Съществува следният велик, абсолютен закон, който изправя нещата моментално. Този закон гласи: всеки недъг може да се изправи, когато се възстанови връзката между човешката душа и Бога. Този закон е на всемирното Бяло братство. Вие не можете да имате правилна връзка с когото и да е, докато нямате връзка с Бога. Първото нещо, което се изисква за създаване на тази връзка, е смирението. Това е един от законите на всемирното Бяло братство. Смирението е първото качество, което се иска от ученика. При Бога ще отидеш не праведен, не учен, а смирен.

Имате ли смирение, Божията Любов може да дойде във вас. В духовния свят смирението дава пластичност на човешката душа, за да възприема благата, които Божественият Дух носи в себе си. Към това именно се стреми човешката душа. Само при това състояние ние можем да възприемаме.

Законът е такъв: ако ти мислиш, ти си във връзка с този, който мисли за тебе. Ако ти чувстваш, ти си във връзка с онзи, който има добри чувства към тебе. То е първоначалната, то е Божествената Любов, върху която човек расте. Ти можеш да знаеш, можеш и да не знаеш кой е и какъв е. Можеш името да знаеш по човешки, тогава свободата седи в следното – Слънцето на всички хора казва: „Имам едно правило в света. Ти излез и постави се където искаш и избири което място искаш – на връх или в долина.“ Но излез там, дето Слънцето може да те огрее и тогава ти ще възприемеш благото му. Но ако ти не излезеш на Слънцето, тази светлина никой не може да ти я донесе, никой не може да ти даде тази светлина, която сам можеш да възприемеш. Никой не може да ти даде Божествената Любов, както ти можеш да я възприемеш. Може да ти даде любов

някое същество, но никой не може да ти предаде любовта тъй, както ти сам можеш да я възприемеш. Това е първичното състояние.

Ако Бог те намери буден, когато дойде при тебе, ти ще израстеш като семето, ще се развиеш и ще дадеш плод. Но ако не те намери намясто и буден, ти ще изгниеш и няма да дадеш плод. Такъв е Божественият закон.

Всеки човек, бил той светски или духовен, може да придобие любовта. Обаче съществува следният закон: всеки, който иска да придобие любовта, трябва да бъде в контакт с Божественото съзнание, защото то прониква тялото на човека: в клетките на неговия мозък, на дробовите, на стомаха му и т.н. Всеки, който разбира това, като изучава вътрешните причини на живота, е в състояние да направи най-малкия контакт с Бога. От този момент той е щастлив човек, защото настава обрат в неговата съдба. Направите ли най-малък контакт с Бога, вие изведнъж ще обърнете цял лист от своя живот. Достатъчно е да имате най-малкото съприкосновение с Бога и кармата ви ще се смекчи.

Любовта премахва всички слабости и недъзи, тя е особено космическо течение, което минава през всички живи същества. Колкото по-правилно се приема и предава тази енергия, толкова по-здрав е човек.

Хубавите условия, новите условия, това е раят, в който любовта може да се прояви. У певица, като дойде при онези, които го обичат, зароди се желание да пее. Щом мога да пея някъде, значи ме обичат, щом не мога да пея, не ме обичат. Щом съм при някои хора и мога да направя добро, обичат ме хората, а щом съм при някои хора и не мога да направя добро, не ме обичат. Навсякъде, дето можете да направите нещо, обичат ви. Щом не можете да направите, не ви обичат. Тогава, ако в тебе Духът не работи, ти не го обичаш и той не може да се прояви. Същият закон е: ако обичаш Бога, Бог в тебе всичко може да направи. Трябва да Го обичаш. Казвате: „Защо трябва да обичам Господа?“ Понеже непостижимите неща в живота Бог трябва да ги направи в нас. Ако не Го обичаме, не може да работи в нас. Ако Го обичаме, Той ще направи тия работи и ние ще ги видим, може да станат моментално. Някой е болен, да направи опит. Боли го кракът. Ако обикне Господа, моментално ще изчезне болката.

Даже на смъртното легло да сте, ако приложите любовта, положението ви ще се подобри и ще оздравеете. Това е Божествен закон.

В новото учение благото, Божественото благо трябва да дойде от Бога. Но законът е следният: това благо някой път право до вас не може да дойде, трябва да мине през някоя среда. Например светлината минава през въздуха. И благодарете, че минава през въздуха. Има една опасна страна, която носи със себе си светлината, която иде от пространството. И въздухът трябва да задържи нещо от тази светлина, за да я нагоди към вас. Божествената Любов ще мине през онзи човек, който ви обича, за да се приспособи към вас. Всеки човек, който ви обича, е една среда за вас, през която ще мине Божествената Любов. Всеки човек може да ви бъде полезен и за всеки човек вие можете да бъдете полезен като една среда.

Божествената любов някой път трябва да мине през няколко души, за да се приспособи и да дойде при вас. Всеки човек, който ви обича, той ви придава Божествената Любов без никакви примеси, а пък онзи, който не ви обича, той дава любовта с примеси. А всяка любов без примеси носи радост. И всяка любов с примеси носи страдание.

Съществуват следните два закона – първият: когато хората те обичат, това показва, че обичаш Бога; вторият закон гласи: когато ти обичаш хората, това показва, че Бог те обича. Тук трябва едно малко пояснение: когато казвам, че Бог те обича, това се разбира в друг смисъл. Любовта на Бога към тебе е винаги неизменна, но под израза „Бог те обича“ се разбира, че ти си възприемчив за Неговата Любов.

Любовта не се занимава с отрицателните страни. То е закон. Дотогава, докато ние говорим за недъзите на хората, как хората ще се поправят, ние сме далеч от любовта. Недъзите в света, които съществуват, са сенки, които художникът туря, за да изпъкнат краските, за да може да изрази човека.

Никой не може да разположи сърцата на хората, за да ви обичат, освен Господ. Само Той може да разполага със сърцата на хората. Това са го опитали духовете, това е законът.

За нас хората са само проводници, условие. За нас хората важат дотолкова, доколкото могат да станат проводници, условия да придобием Божията Любов. Защото хората са нужни. Ние нямаме още пряко общение с Бога. И то по единствената причина, защото Бог е едно същество чисто, а нашите мисли и чувства не са така чисти. Вследствие на това между Бога и нас трябва да има ред съзнания, същества. Тези същества представляват пластове и нашите мисли и чувства, като минават през тях, се филтрират, та като отидат при

Бога, да са чисти. Един човек може да е филтър за вас и вие може да сте филтър за него по отношение на Бога. Това е законът.

Писанието казва: „В начало бе Словото и Словото бе у Бога“. Най-първо всички съвременни хора, духовни хора, трябва да проучват светлината в нейните вътрешни проявления. Вие понякога път сте радостни, някой път сте весели, имате разположение. Туй разположение зависи от светлината, която е влязла във вас. Човек всякога не може да бъде радостен и весел. Радостта при сегашните условия иде от светлината.

Тази, разумната светлина, периодически иде на Земята. Периодичността, това е закон на любовта. При сегашните условия, понеже нашата нервна система не е достатъчно силна, любовта иде периодично. Понеже е чрезмерно активна, тя се приближава и отдалечава от човека, за да му даде възможност да укрепи. Любовта се приближава и отдалечава, за да укрепи нервната му система, за да може да възприема благата, които тя носи. Ако не можем да приемем благата на любовта, щастието не може да дойде.

Вие сте дошли до едно място, дето едно ви трябва: да разберете великия закон на любовта. Най-напред да определите в каква посока се извява любовта, отде иде любовта. Ако твоята любов не слиза перпендикулярно към тебе и ако тя не прави никакво отражение в тебе, ти си в областта на сенките. Любовта трябва да слиза точно перпендикулярно към тебе и след това трябва да има отражение. И ако тази любов не може да ти даде разширение, ако тя не може да смъкне всички твои скърби и страдания, ако тя не може да хвърли светлина в твой ум, ако тя не може да те измъкне от обятията на смъртта и ако тя не може да развърже веригите на твоите нозе и да ги снее, това не е Божия Любов. Божията Любов сменя всички вериги. И ако тази любов дойде и не смъкне от тебе всичките стари дрехи и те остави гол, това не е Божия Любов.

Божият закон гласи: докато се противиш на Божията Воля, докато не приемеш любовта в себе си, ти ще страдаш. В който момент приемеш любовта в себе си, Бог ще ти прости и страданието ще те напусне. Опитай този закон. Признай в себе си, че Бог е Любов и ще излезеш от мястото на мъчението, ще почувстваш, че всички хора са твои братя. Следователно, ако искаш да се разшириш, приеми Бога в себе си като Любов.

В любовта ние не страдаме от изобилие, но от една въздържана любов. Всички болести произтичат от въздържане на любов. Всякога, когато ти трябва да любиш и не любиш, ще се роди едно болезнено състояние. Всякога, когато ти трябва да обичаш и не възп-

риемаш любовта, ще дойде едно болезнено състояние. Неизбежно е. Не само за хората, но и за ангелите е било неизбежно, и за големи князе, и за напреднали същества. От неразбирането на този закон те са се отдалечили. Законът ще изправи работата. То са Божии закони. Хората не са виновни, но техните разбирания.

Има един закон в света: човек, който не е готов доброволно да изгълни един подтик на любовта, си създава най-голямото нещастие. Ако любовта те подтиква към една дело, колкото и дребно да е, колкото и малко да е, ако ти не го направиш, създаваш нещастие за себе си. Любовта не обича противодействие. Като дойдете до любовта, никакво противодействие! Тя носи за тебе във всички свои изявления най-великото благо, което ти си мислил. Онова, към което тя те подбужда, направи го без никакво противодействие! В другите работи може да противодействаш колкото искаш. Ако те накара кал да направиш, направи кал, ако те накара да посадиш едно дърво, посади го, ако те накара да съградиш нещо, съгради го. Каквото те накара да направиш, направи го.

Всяко нещо, което любовта направи, то остава за вечни времена. Туй, което любовта създава, вечно остава. Всички неща, които по любов извършваме, с нас ще дойдат. Онези, които без любов са направени, те ще останат на Земята.

Това, което се губи, не е реално. Ако веднъж само сте се докоснали до любовта, вие не можете да я изгубите. Тя е реалност, а реалността не се губи. Закон е това! Пръстът, който е свързан с ръката ми, той не може да се отдели по своя воля. За този пръст смисълът е само ръката. Отдели ли се от ръката, той е осъден на смърт. Следователно, когато човек познае Бога, той става вече част на Божествения организъм. Само тогава той има тежест и сигурност в живота. Той има вече тил зад себе си.

Велика, мощна сила е любовта, но когато има предвид изпълнението на Волята Божия. Тази любов повдига всички живи същества. Няма ли предвид изпълнението на Волята Божия, тя внася дисхармония в света. Ще дойде някой да ме пита, какво мисля за любовта и в коя любов вярвам! Аз вярвам само в онази любов, чиято светлина никога не загасва. В светлината на свещта не вярвам. Тази светлина трае само няколко часа. При това, за да светне свещта, кибрит е нужен. Аз не вярвам в светлина, за която е нужен кибрит. Донякъде само вярвам в светлината на Слънцето. Ще дойде ден, когато и Слънцето ще загасне. Следователно аз не мога да вложа всичката си вяра в тела, светлината на които не е вечна. Обаче има едно Слънце, което никога не загасва. То осветява

по-малките слънца. Този закон се отнася и до душите. Има малки, млади души, които се осветяват от по-големите. Последните пък се осветяват от още по-големи и т.н. Бог пък осветява всички души.

Закон е: любовта на Бога е еднаква към всички същества, съвършени или несъвършени. Любовта на Бога е вечна и неизменна. Едного обичат повече, защото се е отворил повече за светлината и за любовта и приема повече. Друг се е затворил, затова получава по-малко – от него зависи да получи повече. Когато се отвори, ще приеме повече светлина и топлина. Всъщност Бог обича еднакво и двамата. Ако се отворят еднакво, ще получат еднакво. Освободете се от заблудението да мислите, че Бог, като обича всички същества, намалява любовта си към вас. Любовта на Бога или на кое и да е същество към вас е специфична. Когато и да възлюби освен вас, колкото и да го обича, никой не може да отнеме любовта Му към вас – тя е ваша и специфична. Правилно е, като обичате и като ви обичат, да се радвате. Радвайте се на проявите на любовта към едного или към всички. Любовта е единна и неделима. Единственото нещо, което не се дели, е любовта. Любовта на всеки човек, на всяко живо същество е и твоя любов. Любовта има еднакво отношение както към едного, така и към всички. Който обича един вол, обича и човека.

Аз определям великия закон така: любовта включва благото на всички същества.

Когато Христос е казал: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, ум и сила“, Той е подразбирал именно този велик закон – да любите всичко. Ако можете да любите най-малките насекоми и дръвчета, вие можете да обичате и Бога; ако не можете тях да обичате, не можете да обичате и Бога, защото, ако не обичате малките същества, които виждате, как ще обичате Бога, Когато не виждате? Ако не любите това, което ви заобикаля, как ще любите далечното? Затова прилагането на Евангелското учение трябва да започне от малките правила и да върви към големите. Голямото правило е: да имате обич към всичко, което Бог е създал. Не ви говоря за сенките на нещата, а за реалностите.

Има един космичен закон, който кара всички сърца да бият еднакво. Щом влезеш в любовта, твоето сърце влиза в течението на този закон и сърцето започва да пее. Няма по-хубава песен от тази на сърцето.

Първото нещо, с което трябва да започнем, е сърцето на човека. Писанието казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Вие ще си зададе-

те въпроса: на кого сте дали сърцето си? Дадено ли е на Бога? Първият залог, който човек трябва да даде на Бога, е сърцето. Господ не иска ума ви, а иска сърцето. Дадете ли сърцето си на Бога, ще имате най-голямото благо – Той ще ви даде живот. Има един закон: от вас – чашата, от Господа – водата. Към това ще се стремите сега! То е най-хубавото, най-красивото състояние. Да даде човек сърцето си на Бога, това е най-голямата привилегия за него. Няма по-хубаво, по-красиво състояние от това! То ще внесе такава радост, такъв мир, такова разширение във вашите души, каквито никога досега не сте чувствали. То е най-хубавото състояние, което човек може да има.

Христос показва на човечеството коя е истинската храна: един ден душата ще се храни само със Словото. Който се храни със Словото Божие, всякога ще бъде здрав. Ако не се храни със Словото, ще боледува. Следователно, ако боледувате, ще знаете, че не се храните със Словото Божие. Ако ви е дадено недостатъчно количество, увеличете го. Ако се храниш със Словото, ще придобиеш любовта. И тогава, като ти се случи голямо нещастие или изпитание, не се разколебай, но си кажи: „Не зная защо Бог ме изпитва, но зная, че това е за добро“. Даже и Христос дойде на Земята да разреши един важен въпрос. Защо трябваше да бъде Той разпнат? За всичко Той казваше: „Така трябва да бъде!“ Впоследствие Христос разбра защо трябваше да мине през тези изпитания. Като мина през изпитанията, като пострада, Христос научи много неща. В първо време Му бяха неясни. Не мислете, че с ума си можете всичко да разрешите. Любовта се познава по това, че при всички противоречия и недоразумения между хората, никой не съди. Тя не казва, че този или онзи не е прав. Гледа на всички хора като на части от един общ организъм. Онези, които имат по-добро разбиране, по-малко грешат. Който има по-малко любов, повече греша, който има повече любов, по-малко греша. Същото се отнася и до мъдростта, и до истината. Това е закон. Ако любовта намалява, и животът намалява, ако любовта се увеличава, и животът се увеличава. Любовта изключва всички противоречия. Тя е велика сила, която се справя с всичко.

Закон е: когато любовта дойде и боят иде. Благодарете за боя, който иде от Бога, а не от хората. Когато изпитва човека, Бог изпраща любовта. Когато се изпитва ума на човека, Бог изпраща вярата.

Казват, че Бог наказва всеки, когото обича. Значи любовта наказва. За оня, който не разбира законите, любовта е наказание, а за оня, който ги разбира, любовта е благословение.

Ще дойде ден, когато и да е, когато на един от вашите изпити, вие ще трябва да положите цялата си душа, за да излекувате царската дъщеря. Ще дойде този изпит, а може и да е сега. Вие и сега имате изпити, но тия изпити не могат да се сравнят с този, който ви предстои в бъдеще. Когато вложите цялата си душа, само тогава ще разберете какво нещо е любовта. Христос казва: „Имам власт да положа душата си, да я дам, имам власт и да я взема“. Казах ви онзи ден в беседата си, че човешката душа никой не може да зароби. Ако аз влагам някъде моята душа, за да бъде тя проводник на Божията Любов, това е именно, което тя изисква. Душата всякога иска да бъде проводник на Божията Любов.

При любовта – и животът, и смъртта имат смисъл. При безлюбовието – и животът, и смъртта нямат смисъл. За да се осмислят нещата, трябва да дойде любовта – майката на живота. Това значи да чувстваш реално присъствието на майка си навсякъде. Живееш ли в любовта, каквото и да става около тебе, околото ти да не трепва. Ще знаеш, че и при най-големите опасности, нищо няма да те засегне.

Човек, който умира, той е същество, у което няма любов. Това значи вечен живот – да познаваме Тебе, единного, истинного Бога. Ако ти живееш в Бога, смъртта е изключена за тебе.

И Писанието казва: „Ако изпълните Волята Божия, ако обичате Бога, не може Бог да не ви обича“. И обратното: Бог знае, че ние не може да не Го обичаме, понеже Бог работи за нашето добро. Следователно когато и да е, един ден ще Го обичаме. В света не съществува такъв закон да не обичаш този, който те обича. И един ден всички ще обичаме Бога, понеже и Той ни обича и работи за нас. Някои съзнават, някои не съзнават – има причини за това. И един ден аз съзнавам, че нашата любов към Бога ще се възроди, тя няма да бъде отвлечена и тогава тази любов към Бога ще се прояви. Ние ще се обичаме.

ПРОЯВЛЕНИЯ НА ЛЮБОВТА

Любовта е закон, който съществува между частите на цялото. Нашата задача е не да разберем любовта, а да опитаме любовта.

Любовта е нещо колективно, тя не е нещо единично. Не може да има любов между двама – те могат да бъдат проводници на любовта. Любовта е един всемирен закон на всички онези същества, които изпълват цялата вселена. И във физическия, и в духовния,

и във всички светове тя пулсира еднакво. Тя навсякъде се проявява, тя има общ характер. И всякога, когато у хората се прояви желание да ограничат любовта, те създават в себе си зло. Не ограничавайте Божията Любов! Кажете: „Това е Божия работа!“ Защото този въпрос за любовта не можете да го разрешите. Трябва да знаете, че за да ви обичат хората, това зависи от Бога. Бог е Любовта. И на всинца ви Бог дава точно това, до което сте достигнали.

Любовта се отличава главно с две качества: тя всякога дава. Тя е извор, който непрекъснато блика, тече, на всички дава. Любовта дава много, взема малко. Второто качество на любовта: дето влезе, тя разширява. Който не разбира това качество на любовта, той започва да се плаши и бяга далеч от нея. Като дойде любовта в човека, той трябва правилно да я възприеме, разбере и приложи, за да не се роди в него желание да вземе повече, отколкото може да обработи. Всеки трябва да взема от любовта само толкова, колкото му е необходимо за дадения момент. Вземи ли повече, отколкото му трябва, той всичко ще изгуби. Когато друг някой взема повече от тебе, не внасяй в себе си мисълта, че на тебе се дава по-малко, защото си неспособен. На всяко живо, на всяко разумно същество се дава толкова любов, колкото може да възприеме и обработи. Усъмните ли се в този закон, вие сами се натъквате на страдания. Започне ли човек да се оплаква от живота си, това показва, че той е получил повече, отколкото може да обработи.

Вие не мислете, че любовта, която проявявате, е ваша, не. Човек сега е само проводник на Божествената Любов и на Божествената интелигентност. Любовта при сегашните условия е интелигентност от невидимия свят, ние сме само носители на тая интелигентност. Туй никога не подразбира, че човек е автомат. Във вас трябва да има съзнание, че вие сте носители, да достигне душата до съзнанието, че е получила нещо от Божествения свят.

Докато не се научим да обичаме, ние сме в света на зависимостта и щастливи хора не можем да бъдем. Любовта е път за щастieto на човек. Но това е закон музикален. Ти няма да философстваш там, няма да питаш какво нещо е любовта. Ти няма да питаш какво нещо е плодът. То е най-лесното. Няма да ти казвам начина. Давам ти един плод. И ти го изяж, без да ти разправам за всички научни проблеми, които са свързани с плода. Плодът е свързан с много проблеми. Ти не си пратен още в дадения момент да опиташ онай тайна, която е скрита в плода. Тая тайна и първият човек искаше да научи, искаше да разбере какво нещо е доброто и злото. И виждаме резултата.

Първият въпрос е: да любиш, или да те любят. И тогава ще определите кога се е появило в съзнанието желанието „да любиш“. И кога се е явило в съзнанието желанието „да те любят“. Направете един прост опит. Той е следният: вземете една хубава черепа. Направете опита, когато сте сит. Най-първо вие искате да я държите, обичате я, но колкото повече у вас идва гладът, във вашето съзнание се губи нейната красота и ще се роди желание да я изядете. Забележете главните промени, които стават в съзнанието. Черепи има, направете този опит. Вземете една или пет хубави черепи, но да сте сити, нека седят. Вижте как ще дойде желанието да ги изядете. Значи сте достигнали в съзнанието желанието да те любят. Ще кажете на черепата: „Досега аз те любих, пък от сега нататък ти ще ме любиш“. Онзи, който люби, ще бъде погълнат. По-малките изяждат по-големите. Всякога е тъй в света. Не голямото е силно, а малкото.

Любовта започва със стремеж към онзи, когото обичате. Сърцето на онзи, който обича, винаги трепти. Той започва да се страхува, което показва, че страхът иде заедно с любовта. Когато любовта посети човека, той става страхлив като заек. Това е закон. Който казва, че не се страхува, той никога не се е влюбвал. Щом не се страхува, той не е човек.

Когато влезе в областта на любовта, човек става страхлив, недоволен от себе си, че е направил някаква грешка, заради която ще го уволнят от служба. Страхът е естествено последствие на любовта.

Посаждаш едно дърво, приятно ти е. В обичта, която имаш към него, очакваш да роди плод. Първата година, когато дървото роди първия плод, ти имаш особено чувство. Онова, което ни привързва, то е плодът. И човек ражда. Ние сме като дървото. Доколкото хората могат да се ползват от нашите плодове, които раждаме, дотолкоз сме обичани. Когато нямаш никакъв плод, ти не можеш да бъдеш обичан. Същият закон е. Хубавите мисли, хубавите чувства привличат хората, те са храна. Едно хубаво чувство храни човека, една хубава мисъл храни човека. Дойде някой при тебе, ще го успокоиш – то е нахранване. При светиите много хора като са ходили, гладен иде, но от него излиза нещо и се усеща сит. Идеш при някой лош човек, гладът се увеличава, страх те е.

Моето мнение за една ябълка зависи от качеството ѝ. Към похубавата, по-красивата, по-доброкачествената имам повече разположение. Хубавите неща се обичат, доброкачествените неща се обичат. Когато тази красота намалява, ние не можем да обичаме.

Под думата „обич“ аз разбирам възприемане. Ти не можеш да възприемеш една храна, която не е приготвена хубаво, която не е доброкачествена. Не можеш да я обичаш. Щом възприемеш храната, обичаш я. И в любовта същият закон е: ти не можеш да предадеш любовта, ако не е доброкачествена. Понеже любовта е доброкачествена, онзи, който я предава, той се повдига. Онзи, който възприема любовта, и той се въздига. В любовта, като обичате и като възприемате любовта, вие се повдигате, вие растете нагоре. Като изпрацате любовта, вие създавате най-хубавите условия за вашия живот. Понякоя път мислиш защо трябва да любиш. За да създадеш условия за живот. Защо трябва да обичаш? Да възприемаш, за да се проявяват вътрешните възможности. От двете състояния зависи щастието на човека на Земята.

Има един закон в света, който действа в следното (на Земята вие го опитвате много пъти): когато обикнете един член от едно семейство, вие обиквате всички други заради този, когото обичате. Законът е верен. Ако се случи този, когото обичате да намразите, то и цялото семейство намразвате. Туй е вярно и за един народ. Ако един чужденец обикне един българин, той обиква всички българи, ако намрази един българин, намразва целия народ. И за англичаните е същото, и за французите.

Ако ти обичаш някои хора, то е защото други души те обичат и с тази любов ти любиш тези хора. Това е закон за единство на любовта.

Вие мислите, че нещата може да станат произволно. Не, нищо не може да стане произволно. Онези, които ти обичаш, ще те препоръчат на онези, които тебе обичат. Ако кажеш, че никой не те обича, значи няма кой да те препоръча. Щом няма кой да те препоръча, значи ти не си обичал. Щом имаш препоръка, значи ти си обичал. Туй е закон. Ако така не мислите, вие ученици не можете да бъдете. И нищо в света не можете да постигнете. Само по този начин може да се постигнат нещата. Тогава ще се образува връзка между вас да си помагате.

Един човек, ако ви обикне, трябва да накара всички останали хора да ви обикнат. Сега не ви говоря неща теоритични, но практични. Аз съм правил много опити. Някое бедно момиче е грозно, слугиня е някъде, бият го, потискат го; могат да изменят положението му – ако обикна това момиче, веднага хората ще го обикнат. Ако ти не го обикнеш и чакаш другите хора да го обикнат, ти не разбираш закона.

Та казвам: ако вие не можете да накарате окръжаващата среда да обича един човек, когото вие обичате, вашата любов е слаба.

Един важен закон: когато някой обича едного, а другите не му противодействат, той ще прояви любовта си и към тях.

Когато във вас любовта се намалява, коя е причината? Братята и сестрите ви се увеличават, малко любов за вас остава. Любовта на майка ви и на баща ви се раздава и на другите братя и сестри. Ако беше само един на баща си и майка си, те щяха да концентрират своята мисъл върху тебе и ти щеше да усетиш, че те обичат. Сега имаш петима братя и пет сестри, бащата и майката разпределят онова, което имат и върху другите. Какво трябва да правиш? Като усещаш, че въщи не те обичат толкова, колкото трябва, излизаш вън в света да намериш загубената любов на баща си и на майка си, да я намериш в някой друг баща и някоя друга майка, или в някой друг брат и някоя сестра. Да допуснем, че и там не е реално. Докато намериш един приятел, дойде още един приятел и влезе между вас. На този твой приятел любовта започне да намалява. Дойде още един, трима, четирима и случи се същото, което се случва и въщи. Този закон работи в света.

Брат може да бъде само онзи, когото обичаш. Такъв е Божественият закон. Обичаш някого – брат ти е, обичаш някого – сестра ти е. Когото обичаш, ти се свързваш с него. Когото не обичаш, стоиш далеч от него – няма връзка между вас.

Законът е, че като обичаш другите хора, ще те обикнат. Първо ти ще ги обичаш и после другите ще те обикнат.

Дойдете ли до любовта, вие трябва да знаете следния закон: човек не може да бъде обичан, докато той сам не е обичал. Детето е привързано към майка си и я обича, защото първо тя го е обичала.

„Ще залича греховете ви и няма да ги споменавам.“ Наистина любовта заличава греховете на хората, не ги вижда. Следователно вие не можете да обичате един човек, докато не престанете да виждате неговите грехове. „Можем ли да обичаме всички хора еднакво?“ Можете. Да обичате всички хора еднакво, това значи да дадете на всеки човек онова, от което той се нуждае. Дали той ще ви разбере или не, то е друг въпрос; дали той ще ви отговори със същото чувство, то е друг въпрос. Обаче има закон, който гласи: любовта любов ражда. И камъка да обикнете, ще ви разбере. Няма същество в света, което като обикнете, да не разбере любовта. Разликата ще бъде само в това, че всяко същество изявява любовта според степента на своето развитие.

Според законите на битието, ако ти си обичан по-малко, отколкото трябва, ще замръзнеш. Ако те обичат повече, отколкото трябва,

ва, ще се изпариш, ще се превърнеш на въздух. Затова всеки човек трябва да бъде обичан толкова, колкото е необходимо. За да живееш, ти трябва да имаш онази любов, която носи истинския живот, без качества на смъртта.

Щом дойдеш при любовта, вземи последното място и чакай тя да ти даде, никога не си туряй ръката да вземеш. То е закон вече. Ако искаш да вземеш, закон създаваш. Чакай тя да ти даде. Когато ти даде плода, вземи го. То е любов. Щом ти грабиш, ти вече създаваш закона. Ти търсиш първо тебе да те обичат. Почакай, може да има хиляди хора преди тебе. Почакай, любовта като свърши работата, ще те погледне, ще ти даде. Приеми го, то е Божието благословение. Ние искаме да вземаме, много нахални деца сме. Искай с любов, търси с любов, проси с любов. Туй е доста трудна работа, но е работа без закон.

Да даваш без да вземаш, такъв закон не съществува на Земята. Да искаш да обичаш само, без да те обичат, и такъв закон не съществува на Земята. Обаче в Божествения свят такъв закон съществува. Там дават хляб, без да искат пари; там обичат и не очакват да ги обичат. Животът почива върху любовта. На Земята всеки иска да бъде обичан. Господарят иска слугата му да го обича, учителят иска да бъде обичан от учениците си, майката иска да бъде обичана от детето си. Когато е здраво, тя си играе с него, подхвърля го във въздуха, целува го, но същевременно иска и детето да отговаря на нейните ласки и милувки. Не ѝ ли отговаря, тя е недоволна.

В света няма безкористна любов. Синът обича майка си дотолкоз, доколкото му е дала нещо. Дъщерята или брата вие обичате дотолкоз, доколкото той е оставил нещо във вас. Ако нищо не ви остави, не можете да го обичате. Вие мислите, че като сте създадени от Бога, трябва да ви обичат. От Бога, който е създаден, трябва да даде нещо. Законът е такъв. Не можеш да бъдеш обичан, ако ти не занесеш от изобилието, което имаш.

Всички хора, в които Бог живее и се проявява, аз ги обичам. Всички хора, в които Бог не живее и не се проявява, аз не мога да ги обичам. Ти не можеш да обичаш един студен предмет, понеже той ще ти отнеме топлината. Той ще вземе нещо от тебе. Ти не можеш да обичаш един много горещ предмет, понеже и той ще вземе нещо от тебе. А ще обичаш някого, който носи живот в себе си. Като обичаш някого, и у тебе, и у другия човек има придобивки. В обичта, в любовта има придобивки. И като обичаш, и като ви обичат всякога придобивате нещо. При Божествената Любов и като

обичаш, и като те обичат всякога се придобива. Има една малка придобивка. Там, дето има микроскопически придатък, колкото и малък да е той, там може да обичаш. Законът е такъв. Ако няма придатък, тогаз се ражда омразата. Омразата се явява, когато няма придатък. И ако можеш да придадеш някому нещо колкото и да е микроскопическо, той ще те обича. Между вас се ражда противоречие, понеже не сте придали.

Любовта иде като един закон. Тя има две страни: или трябва да дадеш, или трябва да вземеш. Тя има две възможности: онова, което даваш, трябва да знаеш кога да го дадеш и онова, което вземаш, трябва да знаеш кога да го вземеш. И ако дадеш не навреме и ако вземеш не навреме, ти не си от умните хора. И ако даваш навреме и ако вземаш навреме, ти си от умните. И в любовта трябва да любиш навреме. Поняког път в любовта ти можеш да обичаш някого не навреме. И няког път може да те обичат не навреме.

Казано е в Писанието: „Целият свят лежи в ръцете на лукавия“. Това значи: целият свят лежи в заблуждения, в изкушения. Вследствие на заблужденията хората нямат ясна представа за живота. Защо? Защото нямат любов. Без любов човек не може да има ясна представа за живота, без любов животът е неразбран, непознат за човека, без любов животът е мъчение. Любовта е необходима за човека, за да познае живота. Че страдал човек, че се мъчил, че имал неприятности, това са илюзии. Илюзиите са на второ място. На първо място е любовта, която ражда живота. „Главата ми побеля от страдания!“ Ти се лъжеш. Това не са никакви страдания. Твоите страдания и мъчнотии са от хартия направени.

Единственото нещо, което човек знае, е това, което мисли. За да познае човек, дали няког го обича или не, той сам трябва да има любов. Ако любовта е в неговото сърце, той ще освети сърцата на другите и ще разбере обичат ли го те, или не. Освен любовта друг път няма. Тя разкрива всички тайни. Как ще разберете живота на другите хора, ако не ги обичате? Единствената мярка в живота е любовта. Без любов, като Божествена мярка, животът всякога ще остане неразбран. Който има любов в себе си, той разполага вече с онази мярка, с която може да мери всички неща. Който е придобил любовта, той се е домогнал до щастieto в живота. Дето е любовта, там е щастieto. В това няма никакво изключение! Казват някои, че любовта била празна работа. Не, в безлюбието е празнотата, а в любовта – пълнотата на живота. Докато имате в себе си любовта като мярка на живота, вие всякога ще имате мир, спокойствие, радост, веселие. Ако изгубите едно от тия качества, вие сте изгубили

мярката си. „Какво да правя тогава?“ Намери мярката си и постави я намясто.

Питам: на какво се дължи дисхармонията в отношенията на съвременните хора? Тя се дължи на факта, че те поставят любовта си на почвата на знание, на богатство и т.н. Едно трябва да имате предвид: любовта е строго определен закон, който не зависи от никакви социални отношения.

Любовта е един закон, независим от всички социални отношения. Всички може да опитате. Нито учението може да я задържи, нито силата, нито парите. И ако не е така, покажете един човек, който да има знание, богатство и сила и да е щастлив. Вие мислите, че ще бъдете изключение, че като влезете в живота, за вас ще има изключение. Не! И вие, като влезете, ще бъдете една такава глупава запетая, турена не намясто. Защото запетаята е потребна за малка почивка, но може да турите тази запетая там, дето няма почивка. Любовта аз наричам на физическото поле по възможност най-малката почивка: да кажем задъхващ се и поемащ въздух, приемеш едно впечатление – то е най-малката любов.

Когато джобовите ми са пълни с пари, повече ме обичат, когато съм по-красив, повече ме обичат, когато съм облечен с хубави дрехи, когато съм повече напарфюмиран или когато имам по-голяма власт, ме обичат. Привидно е това. Любовта е един закон, който обръща внимание на нищожните работи в света. Нищо повече! Любовта не се интересува от Слънцето, от звездите, не се интересува от царете, а се интересува от малките работи, на които никой не обръща внимание. И ако искате да я намерите, там ще я търсите. Ако искате да потърсите любовта, ще я намерите в един чист извор, дето камъни хлопат, в извор, който тече – там е тя. Дето има мътна вода, блатата, няма я; в някое малко чисто изворче е любовта, при малките работи.

Вие всички така сте възпитани, че търсите любовта като младата мома, която иска да се ожени за някой княжески син. Тя търси любовта там. Всичко може да намери, но не и любовта.

Щом искаш любовта на хората, ти трябва да имаш гръбнак да понесеш тяхното оплюване. Законът е такъв.

Вие търсите някого да ви обича. Той себе си не обича, вас ще обича! После търсите някого да ви направи щастливи. Той себе си не е направил щастлив, че вас ще направи щастливи! Как можете да вярвате в това? Аз се чудя на лековерието на съвременните хора. Възможно ли е нещастният човек да направи някого щастлив?

Хората вярват, че могат да станат като Драгана, като Стояна, като Петко, а не вярват, че могат да станат като Бога, в Когото има всички възможности да ги направи блажени, щастливи, любящи.

Някой път вие искате неща, в които има големи работи. Не искайте големи работи. Защо иска тази мома да се ожени за княза? Най-първо, подбудите ѝ не са чисти. Тя мисли, че ще има удобства, че ще бъде добре облечена, ще я уважават, ще я почитат. Женитбата съвсем друг закон е. В женитбата мъже и жени са пратени от Бога, за да дойдат напредналите души по един уреден път. Ако двама не могат да станат проводници да слезе някоя душа, защо ще се женят? Женитбата е отваряне на небесната врата, оттам да посрещнат онези, които ще дойдат на Земята.

Двама души се обичат, за да дойде Господ между тях. Ако Господ не дойде, женитбата не е законна. Ако дойде Господ, тя е законна. Ако искате вие идейна женитба, трети трябва да дойде. Тогава между тях, които така се обичат, любовта е постоянна. Когато Господ не дойде, погрешка е. Той казва: „Аз мислех, че ти си красива“. Като дойде Господ, всичко е наред. И той е красив, и тя е красива.

В какво седи неразбраната любов? В неразбраната любов ти не искаш да дадеш право на другите хора да живеят, ти искаш да подчиниш всичко на себе си – ти да живееш, пък другите хора да ти робуват. Разбраната любов е, когато искаш всички хора да живеят както ти живееш и да бъдат и другите щастливи, както ти си щастлив. Благото, което ти имаш, го искаш и за всички, както ти го чувстваш, и те да го чувстват. То е метод на природата. Всички страдания, които изпитваме от хиляди години, те са едни. Казвам: да разбираме пътищата на живата природа, в която Бог се проявява, да разбираме как трябва да живеем. Бащата не постъпва съобразно със законите на любовта и носи лошите последици – синовете в старини не го обичат. Учителят учи учениците си, но не ги учи както трябва – отпосле те са непризнателни. Всички ние носим лошите последици. Не че искаме това. Мислим, че тъй ще мине.

В живота на служенето е важен следният закон: едно нещо, с което си се ползвал известно време, ще го отстъпиш на други да се ползват, а ти ще минеш напред.

На някоя майка ѝ се допяло да бъде щастлива. За да бъде щастлива, трябва да роди едно дете, момченце. Туй момченце иска ѝ се да бъде много умно, да бъде красиво, да бъде снажно. Казвам: отлично желание, Божествено желание, най-хубавото желание. Роди го, всички се радват на това дете, че е много интелигентно, от

всичко разбира. Израства това дете, стане вече на 21 години, погледнеш – около 10 моми тичат подир него, подир туй дете. Казвам на майката: „Иде нещастieto. Всички тия моми искат да вземат сина ти.“ Те казват: „Стига ти на тебе, ти като малък си го носила, целувала си го колкото искаш, сега е израснал, остави го на нас и ние малко да му се порадваме“. Майката го държи, иска да е чист. Сега ще я намразят, ще се зароди едно желание у тях, те казват: „Нека умре, да се махне, че да остане синът свободен“. Какво трябва да направи майката? Тя трябва да се откаже и да каже: „Синко, ето, оставям те с тия твои сестри, прави каквото искаш, която искаш избири си“. Всички ще обичат майката тогава. Която и да дойде в къщи, веднага ще я обича. И сега на вас, като се роди един син, до известно време ще бъде с вас, после трябва да се откажете от него.

Вие не разбирате вътрешния закон: ти ще се откажеш от този, когото любиш. Ти ще се откажеш и ще дадеш правото другите да го обичат. Имаш една книга, дойде някой друг, дай му я да се ползва. Какво има, ако дадеш тази книга? Този човек ще я чете, ще научи нещо. Ние сега мислим, че един човек може да се развали. Не се разваля човек. Тогава аз не зная каква е вашата вяра. Ако вие мислите, че човек може да се развали, че някой може да го развали, тогава нямате никаква вяра, нямате никакво познание. Човека никой не може да го развали, освен той сам себе си.

Всеки човек се вдъхновява според степента на своето развитие. Запример, ако един културен човек види една красива мома като ангел, той ще се вдъхнови от нея. Ако е поет, той ще напише едно хубаво стихотворение за момата; ако е писател, ще опише нейната история; ако е обикновен човек, той ще иска да я завладее, да се ожени за нея. Представете си, че в съдбата на тази мома е писано да не се жени. В който момент се ожени, тя ще умре. И на мнозина, които се женят, е казано, че не трябва да се женят, защото ще умрат. Какво трябва да правят тогава? На други пък е писано другояче: ако не се оженият, ще умрат. В последното вярвате повече, отколкото в първото. Сега законът е такъв, че когато хората се женят, животът им се продължава.

Аз засягам един въпрос, който се тълкува малко криво. Аз разглеждам женитбата от съвсем друго становище. Под „женитба“ аз не разбирам онова обикновено сдружаване, но сдружаване на разумни същества, които от векове още се познават, обичат се и са готови да се жертват един за друг. Засега статистиката показва, че такива двойки се явяват много рядко на Земята.

Щом един човек люби, той вече е женен. Кармически свързаният човек трябва да се ожени, за да се разплоди.

Безбрачието е на черната ложа: да ядат и да пият, без да дават плод. Божественият закон е да се даде плод добър. Не се позволява женитба между болни, слабоумни, покварени. Трябва да се женят здравите, за да дават добър плод. Може един момък да помага, да издържа една мома, сестра духовна, да поеме грижата за нейното образование, възпитание и ето, той е свързал сърцето си с тая сестра.

Венчаването, кръщавката е от попа, а животът е от нас. Човек трябва да се освободи от закона, от догмата.

Човек само веднъж трябва да се жени. Щом е дошъл веднъж в тялото, оженил се е за плътта. Втория път, то е вече втора женитба. В плътта вече си се оженил, какво търсиш друга женитба? Че ти не разбираш закона. Смисълът не е в женитбата. Смисълът е в добрия живот, който трябва да се живее. Женитбата е на втори план в света. Разбирайте сега. Ако ти не си верен на онзи велик закон, който е вложил всичко в тебе, как можеш да бъдеш щастлив? Този човек, за когото си се оженил, той сам е нещастен. Какво ще му дадеш?

Заместили сме Божиите закони с човешките закони. Най-първо един мъж се ожени, за да възпита жена си. Абсолютно невъзможно е един мъж да възпита една жена! Абсолютно невъзможно е една жена да възпита един мъж! Да се обхожда добре, да му се покаже пътя – да, но да го възпита не може. Тя си дава една задача, която не е по силите ѝ. Най-първо, този мъж тя не го е раждала. Друга майка го е раждала, тя го е задигнала от тази майка и даже не се е допитала. Тя казва на мъжа си: „Ако ти обичаш майка си, при мене не можеш да живееш“. Може да цитирате Евангелието, дето се казва: „Който обича майка или баща повече от Мене, не е за Мене“. „Ще напусне човек баща си и майка си, ще иде при жена си и те ще бъдат една плът.“ Ако се ожени за една жена, която е излязла от Бога, той ще напусне баща си и майка си, но една жена, която е излязла от съвременните жени, които казват: „Да се ожения за един мъж с малко ум и с много пари“...

Винаги в човешката любов човек страда. Дали в началото на любовта, или в края на любовта, но тия работи ще го сполетят. Ще изпие горчивата чаша. В духовния свят любовта още не е свършена, там ще стане разделение. Ритъмът на любовта разделя хората. Които се обичат, заедно не могат да живеят. Отблизо не могат да живеят. В Божествената Любов законът се изменя. В Божествената Любов човек оживява, става безсмъртен, всичко се примирява.

Ние говорим за закона на любовта като връзка между душите. Когато се направи тази връзка, животът на хората ще потече по естествен начин. Тогава никой никого няма да насилва, да измъчва, всички хора ще си помагат взаимно. Законът на любовта изисква взаимна помощ между хората.

Любовта е велика наука, която трябва да се изучава. Казвате: „Да се обичаме!“ Какво разбирате от тези думи? Да се обичаме, това значи да се изучаваме. Ако не можете да влезете в положението на човека, ако не можете да изучите и разберете живота му, вие не разбирате любовта и не можете да се обичате. Да обичаш, да любиш човека, значи да четеш от книгата на неговия живот, всеки ден да я прелистваш. Не можеш ли да четеш от книгата на неговия живот, ти не разбираш езика на любовта. Не може ли някой човек да прелиства книгата на вашия живот и да я изучава, между вас не могат да съществуват никакви отношения. Дето няма любов, животът е неразбран. И ако човек сам може да чете от книгата на своя живот, той ще има правилни отношения към Бога, към себе си и към своя ближен. Ще отворите тази книга, ще четете от нея, ще я изучавате, ще размишлявате върху съдържанието ѝ и ще гледате на нея като на свещена книга. Колкото повече четете тази книга, толкова повече ще я разбирате. Всеки ден ще намирате в нея нещо ново, нещо свещено. Ако не можете да четете тази книга, това показва, че вие не знаете нейната азбука. Всички хора са книги, написани на различни езици, които трябва да се изучават. Това не трябва да ви смущава, но да се заемете за работа, да учите.

Казвам: цената на любовта трябва да се увеличава. Ако в човека, когото обичате, не можете всеки ден да откривате по една добра черта, вашето приятелство скоро ще свърши. Така е било преди хиляди години, така е и сега. За да бъде приятелството непреривно, приятелите трябва всеки ден да си откриват по една добра черта. Ако това не става, аз мога да определя след колко години вашето приятелство ще се свърши.

В живота е обратно: всички религиозни и светски хора постоянно търсят погрешките и недостатъците си. Като се запознаят с някого, първия ден се възхищават от него и казват: „Той е цял светия!“ На втория ден казват, че е талантлив. Не се минава много, те казват: „Този човек не е нито светия, нито гениален, нито талантлив, но обикновен човек“. Някои даже го считат за голям простак и казват: „Много сме се лъгали в този човек“.

Казват, че огънят на любовта може да направи всичко, каквото човек желае. В него телата се топят, пречистват се, светят, но не

изгарят. Докато топлината на любовта е духовна, тя възкресява мъртви, лекува болни, повдига паднали, утешава страдащи. Превърне ли се на физическа, тя всичко изгаря и разрушава.

Често казвате: „Любов няма между нас“. Каква трябва да бъде любовта? Права мисъл няма. Каква трябва да бъде правата мисъл? Правата мисъл е: когато някой човек ни притеснява, трябва да бъде на 10, 20, 100 километра. Законът е: когато обичам някого, се приближавам. Ако обичам обикновено, ще бъда най-малко 10 километра от него далече. Ако го мразя, ще бъда на 500 километра. Ако много го обичам, ще бъда на един километър. Ти, ако дойдеш по-близо от един километър, или ти ще се стопиш, или той ще се стопи. Трептенията на хората, които се обичат, са много силни, като се срещнат, те си влияят. Любещите хора са много възискателни. Един човек, който ви обича, той е крайно възискателен. Ако ти го обичаш, ти ставаш крайно възискателен. Сега мислите, че любовта е тиха вода. Не е тиха вода любовта. Тя е най-мощното в света.

Този закон е верен: ако ви разкрият какво нещо е любовта, както сега живеете в света, всички ще заспите. В доброто всички ще заспите – тялото не може да издържи, защото в любовта има напрежение на нервната система. Когато се влюби някой, мъж или жена, той ходи навсякъде, не може да се спре върху нещо – навсякъде все нея вижда. В автомобил я видял, на кон я видял, видял, че заминала в странство. Той където и да ходи, мисли къде е тя. Туй е неразбиране. Тя се разхожда, а той гъшка.

Закон е: човек, който иска много, живее в човешкото. Хората искат много. Вземете малкото дете, и то иска много, не се задоволява с малко. И ангелите искат много, но се задоволяват с малко. Най-малко иска Бог. Не можеш да разбереш любовта, ако не искаш най-малкото.

Някой говори за човешка, за ангелска и за Божествена Любов. Ще ги представя нагледно. При Божествената Любов, когато обичаш някой човек, само отдалеч да го зърнеш, от половин километър само да видиш гърба му или главата му, ти цял ден си весел. Той не ти е говорил, нито те е видял, но си доволен. При ангелската любов ти си весел, когато той само ти се усмихне. При човешката любов ще се ръкуваш с него, ще го пипнеш. Като хванеш ръката му, ще усетиш, че е студена. И най-после, като ти говори, ще опиташ, че езикът му не е добър. Всички се спъват в човешката любов.

В сегашното състояние, в което се намирате, вие нямате право да пипате онзи, когото обичате. Това е закон. И действително, ние не даваме прах да падне върху този, когото обичаме.

Ти няма какво да разправяш за Божественото. При Божествената Любов ти само даваш, ти не вземаш нищо. Какво престъпление има в това? Престъплението иде вече при закона на вземането, в проявяването на любовта, когато ти очакваш да вземеш нещо. И всичките недоразумения са в това, че вие искате да вземете нещо.

Идейната любов е безкористна. Можете да обичате някого, без той да знае, иначе любовта изгубва характера на безкористие. В това е разликата между човешката и Божествената Любов. Мъчно, мъчно е да се спазва законът на незнайната любов. Това е само за напреднали същества. Малцина са, които могат да спазят този закон.

Когато обичаш някого, няма да казваш, че го обичаш. Този въпрос ще го решаваш между себе си и Бога и след като го опита Бог и види, че изпълняваш закона, тогаз този човек, който не те обича, ще те обикне. И онези, които са те мразили, най-много ще те обичат, а онези, които са те обичали много и не си ги обичал, ще те напразят.

Това учение е лично, то няма обществено приложение. Божественото учение има лично приложение. Аз мога да го прилагам за себе си. Моята любов аз мога да я приложа към всички хора. Но механически не мога да им кажа, че трябва да обичат. Аз мога да обичам всички хора – никой не може да ми препятства в това. Но ако река да разправам за любовта си на хората, то веднага ще се яви противоречие.

Да вземем сега момъка, който обича момата, момъка, който тича подир момата и казва, че без нея не може да живее, че е готов да се жертва за нея и т.н. А момата на това се смее и казва: „Вижте този колко е шавав, тръгнал е като смахнат“. Той изявява най-голямата си любов, а тя няма вяра в него. И тя е права. Защо? В света, в закона на любовта има едно голямо противоречие. Има един пример. В древността една от големите жрици се влюбила в първосвещеника – един велик адепт, много напреднал. Но той нямал разположение към нея. Тя правела всичко, за да го убеди в любовта си. Тя казвала: „Искам да ме обичаш така, както аз те обичам“. Той я обикнал така, както тя го обикнала, но в момента, когато той я обикнал така, тя го намразила. Той я проклетел и тя станала на змия.

Питам сега: ако ти обичаш някого, каква нужда имаш той да те обича? Това е едно неразбиране в живота. Ако аз съм изработил една стока и я продавам, то всякога искам да получа нещо в замяна,

което да съответства на стоката. Такава една обмяна съществува между хората.

Ще ви дам още един важен закон: когато двама души се свързват в името на любовта, връзката им трябва да става денем, на светлина – никога вечер. Те трябва да бъдат на светло, да виждат лицата си.

За да ви обича някой, законът е следният: ще намерите едно хубаво качество в този човек и ще го държите в ума си.

Когато обичате един човек или кое и да е живо същество, вие го поставяте на един и същи уровень със себе си. Този закон е еднакъв и за хората и за животните, и за растенията.

И този закон е верен: няма човек в света, който като почувства, че вие го обичате, да не е готов да стори всичко за вас. Няма същество в света, даже и най-жестокото – една боа, ако я обичате, тя се привлича при вас, увива се около вас. Но изгубите ли любовта си, може да направи костите ви на пух и прах. В закона на любовта няма никакво изключение. Един дявол, ако го обичате, и той може да ви слугува, да го направите кротък и смирен. Изгубите ли любовта си, той може да ви направи на парчета.

Закон е: когато обичаш някого, ти можеш да говориш на неговия език, ако този човек те обича, и той ще говори на твоя език.

Музикалният свят е един свят на посредничество. Не можеш да мислиш правилно или да чувстваш правилно, ако нямаш една музикална форма в себе си, ако нещата не схващаш музикално, хармонично. Всички разумни неща в света стават по един музикален закон, те са отмерени в своите действия. Някой път ги наричат причина и последствие, ритъм, права мисъл, морал. Морал, това е хармония вътре в човешката душа – да има хармония между твоите мисли, чувства и воля. Любовта, това е най-голямата хармония. Външната страна на любовта, това е най-голямата хармония, която съществува. Какво представлява за тебе едно същество, което ти обичаш или те обича? Онова същество, което те обича, то свири на тебе. Ти си едно пиано за него. И онзи, когото ти обичаш, той е пиано за тебе. Ти обичаш някого, защото ще седнеш и ще свириш. Приятно ти е. Имаш пиано. Но ако седнеш на едно пиано и не знаеш как да свириш, ще развалиш пианото. Ти казваш: „Да обичам някого!“ Че да обичаш, това не е проста работа. Като седнеш при този инструмент, трябва да знаеш как да свириш, трябва да знаеш клавишите му. А пък седнеш, дрънкаш и казваш: „На това пиано не може да се свири добре“.

Когато някой свири на пиано, ние харесваме неговото свирене;

друг някой свири – не ни харесва. Обикновено, когато обичаме някого, ние харесваме всичко, каквото той прави: пее ли, говори ли, свири ли – ние намираме, че всичко е добро и хармонично. Закон е това! Обичаме ли някого, и глупостите му търпим, не го ли обичаме, и Божествени работи да върши, казваме: „Това нещо не струва“. Следователно разумните неща в света не се определят от техните външни качества, но от това, което е в нас, как ние гледаме на тези неща. И тъй, каквото човек върши, трябва съзнателно да го проучва и наблюдава.

„Да обичаш“ подразбира любовта, първият принцип в Бога. „Да те обичат“ подразбира втория принцип, който работи. Той е Божествената Мъдрост. След като обичаш ден, два, три, месец или година, в тебе ще настане едно пасивно състояние, ще кажеш: „Сега мен да обичат“. Ще се сменят процесите. В тази смяна колелото на живота се е вече завъртяло. В човешките тела е станала една промяна. Телата са изменили своята роля. Тъй щото не можете да седите на същата точка, не можете постоянно да обичате, ще настане най-малко една индиферентност. Не можете постоянно да мислите. Тогава ще прочетете някоя книга, ще чакате някой автор да внесе някоя мисъл, вие чуждата мисъл ще вземете – тогава вас ви обичат. Щом четете един автор, той ви обича, щом вие пишете някоя книга и пред друг я четете, вие го обичате. Същият закон навсякъде действа. Колкото е силно да обичаш, толкова е силно да те обичат, защото душата, която очаква да я обичат, тя създава импулс на другата душа, която я обича. Това са два полюса на живота.

Който обича, произтича от субективния свят на живота, а обичаният създава обективния свят на живота. Затуй който обича, иска да види своя образ в онова, което люби. Щом се оглеждате в едно огледало, вие се харесвате. Огледалото е пасивно; вие обичате огледалото, понеже вашият образ се отбелязва, вие можете да го носите и жалко, ако се счупи. Щом загубите огледалото, не можете да имате ясна представа какъв е този образ. Мислите за себе си, но не схващате лицето; туй огледало ви представя по-добре, почвате да се учудвате на това огледало. Следователно онзи, когото вие обичате, всякога дава израз на вашата обич. Затова го обичате. Ако туй огледало е малко замърсено, вие казвате: „Не си струва да го обичам, защото не дава една ясна представа“. Или най-малко онзи, когото обичате, трябва да ви даде едно вдъхновение, един подтик. Когато обичаш, той ще ти даде вдъхновение.

Двама души как трябва да се обичат? Те трябва да бъдат свободни. Единият, който обича, ще каже на другия: „Всичко, каквото аз

имам, е на твое разположение“. И другият ще каже същото: „Всичко, което аз имам, е на твое разположение“. За да се обичат, законът е такъв. Каквото всички имаме, то трябва да бъде на наше разположение. И Бог, Който обича всички ни, същият пример дава. Бог казва: „Всичката природа е на ваше разположение“. Но дотогаз, докато Го обичаме. Щом не Го обичаме, веднага тая врата се затваря. Ние всеки ден отваряме и затваряме вратата.

Забележете, има един велик закон в любовта: онзи, който ви обича и когото вие обичате, ще се радва на малките неща, които му давате. Онзи, който те обича, може да ти даде една малка семка и ти ще се радваш на тази семка, защото от нея ще излезе нещо велико. Само любовта може от малките неща да прави велики работи.

Законът на съвършенството е закон на любовта. Не може да има съвършенство без любов. Туй можете да го проверите. Когато ние обичаме някого интензивно, когато тази любов е съзнателна, вижте колко сме внимателни, предвиждаме всичко. Колкото е по-малка тази любов, толкова и нашите отношения са по-малко деликатни. Затуй любовта трябва да предпоставя съвършенството. Имаме ли любов, можем да бъдем съвършени, тогава и умът ни ще работи, и сърцето ще чувства, и волята ще действа.

Всички вие, които сте били влюбени на млади години, казвате: „Каква глупост е било!“ Един старец на 85 години, като гледа старата баба, казва: „Като гледам тази старица, чудя се как се влюбих в нея!“ Тя е изгубила красивото вече. Онова, което той е обикнал, то не остарява, то не умира. Ако остарява, то не е това, което ти обичаш. Това, което се изменя, не е което ти обичаш. Ти не можеш да обичаш това, което остарява – не можеш да обичаш болния човек, не можеш да обичаш и сиромаша. Не можеш да обичаш и богатия. Има богат човек, когото можеш да обичаш. Онзи човек, който не е роб на богатството, можеш да обичаш. Онзи беден човек, който не е роб на сиромашията, можеш да обичаш.

Та казвам: ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие. Ако не можете да се радвате на малките добродетели, на малката любов, как ще се радвате на голямата? Казвате: „Физическа любов“. Любовта с хиляди имена да я кръщавате, тя е любов. Какво лошо има във физическата любов? Казвате, че има и духовна любов. Какво има в духовната любов? Казвате: „Има Божествена Любов“. Че какво има в Божествената Любов? Във физическата любов има всичко Божествено, само че не го виждате. И в Божествената любов има всичко физическо, и

него не го виждате. Във физическата любов има всичко духовно, но вие виждате само външната страна на любовта. Когато виждате само физическата страна на любовта, то е физическата любов. Така не се разсъждава. Любовта е една, три проявления има: на физическия свят ще разбираш любовта както физическият свят изисква, в духовния свят ще разбираш любовта както духовният свят изисква и в Божествения свят ще разбираш както Божественият свят изисква. Ако не разбираш физическата любов, ако не си разбрал духовната любов, и Божествената любов не можеш да разбереш. Това, за което хората говорят, то е неразбраната любов в света.

Обичате ли поне едно лице в света, тогава и знанието, и мъдростта, и поезията, и изкуството, и науката, и философията придобиват смисъл. Кое е това лице, което трябва да обичате? Някое лице на Земята ли? Човек ли трябва да обичате? Не, хората на Земята са само сенки, отражения. Вие трябва да намерите душата на този, когото обичате. Наистина душата живее в тялото на човека, но заради нея ще обичате и човека.

Закон е: не може да се забрави оня, който те обича. Невъзможно е да обичаш някого и той да те забрави. Душата има Божествен произход, в нея Бог живее. Намерите ли душата на човека, вие ще бъдете готови на всякакви жертви. Божественият закон гласи: обичате ли една душа, вие ще обичате и всички останали. Обаче на Земята този закон се прилага в съвършено обратен смисъл: пом обикнете една душа, вие се затваряте в себе си и не можете да обичате останалите души. Вследствие на това задържане на любовта във вас, раждат се ред противоречия и разрушения. И смъртта е резултат от неправилното приложение на любовта. Който не люби, той непременно ще умре.

Не може да умре онзи, когото обичате. Когато майката обича децата си, те не умират. Ако умират децата, това показва, че майката не ги обича. Този закон е верен 100%, в него няма никакви изключения.

Изтичането на любовта, когато човешкото съзнание е в областта на любовта, то е най-красивото чувство. За всички онези, които са дошли в съприкосновение с него, целият свят се отваря. В сравнение с това, което аз виждам, вие сте слепци. Казвате: „Какво виждаш?“ Аз не виждам злото. Виждам само доброто. Само любовта виждам, само знанието виждам и истината само виждам. Това е, което виждам. Законът е такъв, че в Божествения свят вие не можете да видите някого, ако не го обичате. Този можете да видите, когото обичате. Щом имате най-малката отрицателна мисъл, той не се

явява. Щом го обикнете, той веднага по любов ще се яви. Ако някой иска да ви види, той трябва да ви обича. Законът е: хората могат да се виждат, само когато се обичат. Хората могат да си говорят, само когато се обичат

Сега има някои тук, на които са заминали техните близки в другия свят и не ги виждат. Майка им не ги вижда – няма любов. Щом имаш любов, умрелите говорят. Те са живи, възкръсват.

Любовта обича онзи, тихия свят, дето трептенията са толкоз деликатни, че едва се разклащат листата. Много тих трябва да бъде. Туй говорене, както е сега, то е цяла буря. Като говориш за любовта, казваш: „Аз те обичам!“ Тази буря е толкоз силна, че ще разкъса всички листа. След като излезеш от тази буря, ти казваш: „Аман от любовта!“ Това не е любов. То е човешкият език. Любовта е друг свят. Законите на любовта, това е песента на Бога, Неговите отношения, които има към човешките души. Това е любовта: отношението на Бога към всички човешки души, които са излезли от Него. То е любов. Туй, което Бог предава на душите, то е любов. На всяка една душа дава по нещо. Няма по-хубаво нещо в света да приемеш онова, което Бог дава. Че умрял някой, това не е любов. Че вятърът подухва, и това не е любов. Една любов започва с първия лъч на безсмъртието. Когато човек стане безсмъртен, тогава любовта го е озарила.

ПОСТИЖЕНИЕ

Без любов нищо не се постига. Това е велик, основен закон. Любовта организира нещата.

Бог е туй, без което човек не може. Животът, който функционира в нас, този живот, който пулсира, то е Бог в нас. Животът е туй, разумното. Този живот, който блика, това е Бог в нас, Който действа във всяка една душа. Ако ти вървиш по този път, е добре – каквото искаш, ще стане. Но щом не вървиш, нищо няма да стане. Ти се подчини на този закон на живота, на този импулс, на тази постъпка, на тази любов, върви подир нея. После, нека всички велики хора да ти бъдат като тил в света, всички да ти помагат. Не питай право ли е, или не. Ти като го направиш, ще видиш право ли е, или не.

Всяко нещо в света, което е родено без любов, ще причини вреда. Всяка мисъл, която е родена без любов, ще причини страдание. Всяка дума, всяка постъпка, всяко действие, каквото и да направиш без любов за бъдещето носи ад. Адът не е нищо друго, освен свят на

безлюбие. Всички лоши мисли, всички лоши чувства и всички лоши постъпки на цялото човечество са създали ада. Всички хубави мисли, всички хубави чувства и всички хубави постъпки на цялото човечество са създали рая. Това е моето верую. Вие можете да вярвате, или да не вярвате в това, вие сте свободни. Аз вярвам. Аз създавам рая, аз създавам пъкъла за себе си. Аз създавам моя рай и моя ад. Вие създавате вашия ад и вашия рай. Ще кажете, че Господ е създал рая. Господ е създал своя рай. И Той си има свой рай.

Върху три Божествени неща гради човек живота си: върху светлината на своя ум, върху топлината на своето сърце и върху силата на своята душа. Човек е дошъл на Земята да изяви доброто, което носи в себе си. Ако е добър, умен и силен, ще има приятели; ако не е добър, умен и силен, няма да има никакви приятели. В приятелството става истинска обмяна между душите. Ако ядеш плод, който обичаш, между тебе и плода става правилна обмяна. Любовта към даден плод е в състояние да подобри неговото качество. Ако ядеш един плод няколко години наред с любов, ще видиш, че дървото се подобрява. Ако един глупав човек яде от един и същ плод няколко години наред без любов, състоянието на дървото се влошава. Това е закон. Добрите и умни градинари изкарват добри плодове. Користолюбивите градинари развалят плодните дървета в своята градина. В дърветата се явяват различни животинки, които изяждат плодовете.

В целувката можеш да придобиеш, но трябва да знаеш как. Закон има в природата. Всички неща са реални. Ако вземеш едно пясъчно зърно и го посееш, то ще бъде целувка, която нищо няма да допринесе. Но ако сееш царевично семенце или житно зрънце, или ябълчна семка и ако знаеш къде да го засадиш, на каква дълбочина, след една или няколко години туй посаждане, тази целувка ще изникне. Да допуснем, че един човек, който страда от охтика, е на умиране. Ти отидеш и го целунеш и той оздравее. Една княжеска дъщеря умира и като я целунеш, здравето ѝ се възвърне, мислиш ли, че тя ще забрави тази целувка? Казвам: целувките в света са носителки на Божиите благословения. Чрез целувките Божественото се изявява. Кой от вас не отива да целуне чешмата? Кой от вас не целува ябълките? Кой от вас не целува крушите? Кой от вас не целува всички неща, които са приятни? Казвате: „Аз не съм целувал никого“. То е първата лъжа. Целуващ и как целуващ! Така очистена, целувката вече има смисъл. Една прегръдка, една целувка, това са Божествени действия, които дават

подтик да се развива нашата душа. Ако нашето Слънце нямаше желание да ни целуне, ако вятърът нямаше желание да ни прегръща, ако въздухът не искаше да влезе вътре, какво щеше да бъде нашето положение? Тази храна, която влиза в нас, се жертва, започва да ни целува, да ни прегръща. Храносмилането е обичта на храната. Казват учените хора: „Хубаво се е смляла храната“. Храната прегръща и целува стомаха. Тази храна, която влиза, го обича. Онази храна, която излиза, не го обича. Казвам: не яж храна, която не те обича. Щом не те целува, ще те ухапе.

Въз основа на закона за подобие, който гласи, че подобното подобно привлича, всеки ще се ползва от този живот, който му отговаря, т.е. който го привлича. Човек може да привлече към себе си само онзи предмет, който обича. Не можете да отглеждате цветя, ако не ги обичате. Цветята имат свой език, който разбират само онези, които ги обичат. Старите българи са знаели този закон и са го прилагали. Те обработвали нивите си с любов, посаждали житото и го отглеждали с любов, затова се радвали на плодородието.

Който и да е народ в света, който не служи на любовта, няма бъдеще. Който и да е, без разлика. Който и да е човек, който се е родил и не служи на любовта, няма бъдеще. Коя и да е мома, която се жени без любов, няма бъдеще. Дете, което се ражда без любов, няма бъдеще. Слуга, който слугува без любов, няма бъдеще. Учен, който учи без любов, няма бъдеще. Навсякъде в каквото и да е направление, всяко нещо, в което няма любов, няма бъдеще. Този закон е неумолим, опитват го от паметта на века. Новото е: учиш ли – учи с любов, свириш ли – свири с любов, пееш ли – пей с любов, готвиш ли – готви с любов, спиш ли – спи с любов, обличаш ли се – обличай се с любов. Каквото правиш, прави с любов.

Помнете, следният закон е верен: в бъдеще при вас ще остане само това, което сте обичали и което ви е обичало. Всичко онова, което е дошло при вас без любов, то ще си отиде като една текуща вода. Във вас само тази вода може да остане, която сте обичали и която ви обича. А пък другата вода отива да помага на тези, които обича и които я обичат.

Разправят, че в оня свят всички умрели били наредени, мълчат, нищо не говорят. Изпратеното оттук седи пред тях, те само го гледат. Преди може би 10-15 години в Америка получиха едно писмо от оня свят. Пише един на баща си: всичко, казва, имаме, но не може да се яде. Всичко, каквото помислиш, го има. Разправя, че трапезите са наредени с какво ли не. „Всичко има, каквото пожелаем. Но речем ли да се приближим до трапезата, и масата се

движи. До каквото се приближим, всичко се отдалечава.“ Мислите ли, че всичко и в този свят се яде? Минаваш някой път, седи яденето изложено, пък ти нямаш 5 пари в джоба. Гледаш го – не се яде. В оня свят не може да се яде, ако нямаш пари. И там трябва пари. В оня свят ти не можеш да вземеш нещо от готвач, който е сготвил, ако не си го любил. Той нищо не дава. Щом го обичаш, масата не се движи. Щом не го обичаш, масата се движи, бяга от тебе. В този свят не е ли така? Една мома като не обича момъка, бяга от него. Щом го обича, разговаря се. Момъкът щом обича момата, и тя стои. Щом не я обича, бяга. Законът е един и същ.

Човек, който върви по пътя на любовта, е избавен от всички злини – път на избавление е. Ти минаваш границата от една държава в друга. Когато гонят някого в една държава и той мине в друга, той вече е избавен. Ако си извън любовта, законът те хваща. В любовта законът не те хваща. Законът те преследва до любовта. Влезеш ли в любовта, казват: „Оставете го!“ Излезеш ли вълн от любовта, хване те законът и казва: „Плащай“. Казвам: това е практично приложение. Тази идея трябва да остане в ума ви.

Този живот трябва да го напуснете, трябва да излезете от този живот. Този живот трябва да стане по закона на малките подбуди. Ако ти отиваш да учиш от любов, ти ще добиеш Божественото знание. Ако отиваш да учиш без любов, ти пак ще добиеш знание, но туй знание ще ти донесе неприятности – ще разбираш живота и ще започнеш да страдаш повече. Ако отиваш да учиш музика с любов, ти ще научиш много и ще бъде благословение. Ако отиваш да учиш без любов, можеш да добиеш музика, но тази музика ще ти причинява страдание.

Законът на любовта е свързан с послушанието. Същият закон, обаче, дава истински знания на човека. Който няма любов в себе си, той не може да учи, не може да придобива знания. Истинското знание може да се придобие само чрез любовта. Това всички хора трябва да знаят. Който изгубва любовта си, той губи и знанието си. Щом изгуби и знанието си, той ще изгуби и смисъла на живота. Човек не трябва да се спира върху знанието, него да търси, но трябва да се стреми към Първичната Причина, в която всички действия са непреривни.

Нали всички сте били ученици? Задавали са ви някои мъчни задачи, които не можете да решите изведнъж. Вие седите, решавате, но не можете да дойдете до никакъв резултат. Работите час, два и по едно време ви блесне някаква светлина в ума. След това веднага решавате задачата. Щом имате светлина, въпросите лесно се ре-

шават. Това става не само с математиката, но и по всички предмети. Това сте опитвали и по естествените науки, и с езиците. Има един закон – законът на любовта. Според този закон, ако имате любов към това, което изучавате, веднага ще имате резултат.

Всяко присъствие, лишено от любов, не носи никаква полза, всяка мисъл, лишена от любов, няма сила, всяко чувство, лишено от любов, няма съдържание, всяка постъпка, лишена от любов, не може да се реализира. Любовта е великият закон за постигането на онова, за което сме дошли на Земята.

Законите на Божествения свят абсолютно не позволяват на жената да се ожени за мъж, когото не обича. Законите на Божествения свят не позволяват и на мъжа да се жени за жена, която не обича. Тия закони не позволяват на майката да роди дете, което не е обичала преди зачеването му. И на детето не се позволява да се роди, ако не е обичало майка си, преди да дойде на Земята.

Имайте предвид: децата могат да бъдат родени с любов и без любов. Евреите казват: „Ние сме родени в блуд“. А Христовото учение гласи: „Всяко дете, което не е родено от любов, то е незаконно родено“ – без изключение! Всяко желание, всяка мисъл, всяко действие, което не е извършено от онази Божествена Любов, то няма санкция в Божествения живот. Така седи законът. Ние с хиляди години можем да четем Словото Божие, с хиляди години можем да разискваме върху нещата, но любовта е извън времето и пространството. И моралният живот не е вътре във физическия, той е извън него. Във физическия свят няма никакъв морал. Морал може да съществува само между разумните същества, той е само отношение на нещата. Туй е морал в този широк смисъл. И животът има двояко значение вътре в себе си. Той се намира и в материята, и извън материята. Животът вътре в материята ние наричаме „материален“, а животът извън материята ние наричаме „духовен“. Следователно, ако вие сте в материята вътре, вие не можете да имате морал.

Великото в света е: човек да е доволен от малките мисли, които му помагат. Някой път можеш да кажеш тъй: „Защо не съм даровит?“ Ти си даровит, но трябва да дойде учител, да вдъхне нещо. В едно житно зърно има възможности да създаде нещо, но непременно трябва да дойде Слънцето, светлината, топлината, да дадат подтик. Та всички ония гениални хора в света, те са приели един подтик отвън, който е развил техните дарби. Първите подтици дават майката и бащата. Най-силния подтик за каквато и да е дарба, да-

ват майката и бащата. На второ място иде учителят, на трето място е външното общество. Това са фактори.

Та сега да ви кажа кой ти е майка. Всеки един човек, който има знание, който разбира закона и може да ти помогне, той е баща за тебе. Бащата трябва да внесе известна сила в човека, майката да даде направление на ония енергии. Ти така ще разбереш майка си и баща си. Ти баща си ще намериш, ти не познаваш баща си. Онази може да ти бъде майка, която може да развие твоите дарби и да те направи доволен в света. А баща е онзи, който може да те вдъхнови, който може да те повдигне. Всеки, който те ограничава, не е нито баща, нито майка. Аз така разглеждам майката и бащата. Дали е учител, пак същия закон прилагам. Дали е господар – същият закон, дали е слуга – същият закон. Навсякъде действа този закон. Слугата, ако те обича, ще ти служи. Ако господарят обича слугата си, той е добър господар. Ако учителят обича учениците си, той е добър учител. И ако ученикът обича учителя си, той учи и е добър ученик. Всякога там, дето има обич, вече има основа.

Помнете едно нещо: всички дарби и постижения в света вървят само по един закон – законът на любовта. Любовта е, която носи всички дарби. Ако имате любов, всички постижения можете да имате постепенно. Но ако я нямате, постижения не можете да имате в каквото и да е направление. Ред поколения трябва да вървят по закона на любовта, за да имате известни постижения. Ти не можеш да добиеш силата, ако нямаш любовта. Ти не можеш да станеш музикален, външната страна, ако нямаш любовта. Не можеш да станеш красив, богат или да имаш постижения в каквото и да е друго отношение, ако нямаш любов. Ако не вървиш по закона на любовта, то външни постижения не можеш да имаш. Ако имаш постижения, значи ред поколения, твоите деди и прадеди са вървели в този път. Но ако нарушиш любовта, то дарованията, както са дошли, тъй по същия път ще изчезнат. Ти казваш: „Ние трябва да се молим на Бога“. Не е въпрос да се молиш на Бога само. В новото схващане всички трябва да тръгнете по пътя на любовта като една наука. Ще употребяваш един религиозен метод, един духовен метод, морален метод можеш да употребиш, хиляди методи. Хиляди методи са позволени, но във всички тия методи трябва да вървите в пътя на любовта, за да имате постижения.

Свободни сте, когато всичко е подчинено на Божественото. Подчинение без любов, то е робство. Подчинение с любов, това е свобода. Туй трябва да се знае. Ако човекът, на когото ти служиш, не те обича, ти не си свободен. Ако той те обича и ти му служиш,

той те освобождава. Ако ти му служиш без любов, и той не е свободен. Ако той приема твоето служене, ти си свободен. Ако ти правиш някому услуга без любов, той не е свободен, ти го заробваш. За да бъдем свободни, аз трябва да правя нещата с любов и вие трябва да ги приемате с любов. Ако вие ги приемате с любов, аз съм свободен. Ако аз ги правя с любов, вие сте свободни. Тези максими трябва да ги пазите. Вън от тия закони няма други. Ако правиш нещата с любов, освобождаваш другите, ако на вас правят с любов, освобождават ви. Едновременно всички трябва да бъдем свободни. Любовта трябва да дойде по два начина.

Всяко нещо правите от любов. Любовта е двояка: едната любов раздава, другата възприема. Вие трябва да изучавате и двата закона, за да бъдете съвършени във възприемането и съвършени в даването. Тогава ще се образува този вътрешен мир.

Онзи, който те обича, и ти ще го обичаш. В този закон няма изключение. Ако някой човек не те обича, това показва, че при дадените условия вие не сте един за друг. Не насилвай работите. Ако не дойде този, когото обичаш, предпочитай да останеш сам, отколкото да насилваш себе си. Може да дойде друг, но тогава ще имаш големи трудности и мъчнотии и ще съжеляваш за постъпката си. Този закон можете да го приложите по отношение на какъвто и да е материален обект. Не пресилвайте реда на нещата.

Някой може да каже: „Аз не искам да го обичам“. Това са празни работи, това са ваши заблуждения. Да обичаш е Божия работа. Ти ще се подчиниш на Божия закон. Ти казваш: „Аз съм свободен да обичам“. Любовта носи свободата. Свободата излиза от любовта. Като дойде любовта, тогава идва свободата. Любовта носи и знание. Ти казваш: „Аз зная тази работа“. Ти без любов нищо не можеш да знаеш. Ако вие бихте имали любов, вие не щяхте да бъдете стари, главите ви не щяха да бъдат побелели. И не щяхте да имате бръчки, неразположение и пр. Ако имате любов, не щяхте да имате болести.

Помнете: всеки плод, изяден без любов, всяка шапка, носена без любов, всяка обувка, всяко палто, носени без любов, водят към нещастие. И обратно: всяка шапка, всяко палто, носени с любов, водят към щастие; всяка ябълка, изядена с любов, всеки човек, приет с любов, носят щастие. Това е закон.

Вярвайте само на ония неща, които са дадени с любов. Само те имат сила. Всяко нещо, дадено без любов, няма сила в себе си. Щом няма сила, не може да му се вярва. Това е закон, който всеки може да опита. Дайте на човека четвърт или половин хляб с любов

или два хляба без любов и вижте в кой случай ще се нахрани по-добре.

В Египет има мумии, върху които са произнесени заклинания и всеки, който е взел тези мумии, го е сполетяло нещастие. Върху всеки плод може да има заклинание. Не яж това, в което няма Божието благословение! Искам да ви кажа закона: не яж това, в което няма любов! Не яж това, което няма мисъл, не яж това, в което няма добро! Светът защо страда? Да кажем, че иска някой човек да сподели мислите си с вас. Не може човек да сподели мислите си с вас, ако вие нямате любов към него. Нито вие трябва да споделяте мислите си с друг човек, който не ви обича. Той може да ви унизи. Той може да каже: „Колко е глупав!“ Всеки човек, който ви повери своите мисли и своите чувства, вие трябва да го цените. Той е като скъпоценен камък. Някой ще каже: „Глупави работи са това“. Няма нищо глупаво в света. Ние трябва да разбираме. За да разбираме нещата, ние трябва да ги ценим. Всички неща, които имат в себе си Божията Любов, Божията Мъдрост и оная доброта, те носят благословение.

Невъзможното в едно отношение е възможно в друго. Това е законът, който извеждам. Някой път вие казвате: „Това нещо е невъзможно“. Невъзможно е при дадени условия, но е възможно при други условия. Невъзможно е един човек, когото мразиш, да ти даде пари. Може, когато го мразиш, да ти даде пари, но ти трябва да идеш с парабел и да кажеш: „Ще те убия!“ Той ще извади, ще ти даде, но ако е на свобода, никога не можеш до го заставиш чрез омраза да ти даде пари. Ако го обичаш, ще ти даде пари, ако го мразиш, не дава. Сега какъв е законът на любовта? Законът на любовта е закон, чрез който се постигат всички желания на едно разумно същество. Имаме хиляди желания в света. Любовта е един правилен път, по който всичко се постига. Защо трябва да обичаме? За да постигнем онова, което желаем. Сега ясна ли е мисълта? Научно не е доказано, то е твърдение, то е дадено. Значи, ако ти мразиш, чрез омразата ти спъваш своя прогрес. Правиш един опит, втори, трети, четвърти, пети и ред противоречия се внасят в твоите чувства, противоречия – в ума ти, противоречия – в постъпките ти. Ти казваш: „Какво трябва да правя?“ Замени омразата с любов и работите ще се уредят.

Вие не разбирате още великия закон, че любовта любов ражда, а насилието ражда насилие. Няма друг закон, друга система, освен любовта, която може да поправи вашия живот. Вие можете да го приложите практически, но правилно да го приложите. Някой

казва: „Да раздадем имането си“. Не, братко, ако раздадеш имането си без любов, не го раздавай, защото в моята душа ще се явят същите принципи, същите чувства както в твоята душа и аз ще ти стана най-големият неприятел. Дадеш ли парите си с любов и забравиш, че си дал тези пари, ти печелиш един добър приятел. Такъв е законът. Това е един въпрос, който можете да проверите.

Задачата на човека е да определи отношенията си към любовта. Който е постигнал това, знае какво може да иска от нея и как да благодари за всичко, което тя му дава. Тук, именно, се прилага законът: каквото желае човек, може да го постигне. Без любов нищо не се постига; с любов всичко се постига. Въпросът е само до времето. Човек трябва силно да желае нещо, за да го постигне. Не го ли постигне изведнъж, ще чака. Някой изисква от природата веднага да се реализират желанията му и ако не бъде задоволен, гневи се. Гневът е резултат на човешкото честолюбие. Може ли детето да се сърди на майка си? Природата е майка на човека. Като види, че се гневи, тя го приспива. Щом се събуди, храни го, помилва го и пак го приспива. Не мислете, че ще постигнете нещо с гневене. Не само че нищо няма да постигнете, но даже ще си напакостите. Следователно, щом дойдете до природата, вашата майка, ще бъдете разумни, ще знаете как да искате и какво да искате.

Казвам: ние трябва да пожелаем да познаем Бога, Който всеки момент ни се открива. У нас трябва да се събуди свещен трепет към Него като към наш Баща и да вършим всичко за Него с радост и веселие. Дали ще работим с пари или без пари, това не е важно: служим ли с любов, парите не опетняват. За нас е важно да вършим всичко с радост и веселие. Някой казва: „Колко да ям?“ Ако ядеш без любов, и малко, и много да ядеш, това ядене не хваща място, то не е благословено. Такъв е законът.

Тогава законът казва тъй: не можеш да изгълниш Волята Божия без любов. Щом изгълниш Волята Божия без любов, вече има насилие. За да изгълниш Волята Божия без насилие, трябва да имаш любов по свобода. Ние туряме любовта като един свободен процес за човешката мисъл, свободен процес за човешките чувства и свободен процес за човешките действия. То е любов. Туй, което дава свобода на чувствата, туй, което дава свобода на действията, туй, което дава свобода на мисълта, това е любов. Една сила, която освобождава човека от противоречия, които се явяват в живота като една необходимост.

Сега ще ви наведе на онзи Божествен закон: всички хора трябва да бъдат съвършени. Съвършенството човек може да го придобие

само в любовта. Ние живеем в любовта и трябва да възприемем всичко онова, което Бог е създал и да нямаме две мнения за живота. Сега ние заради един човек пренебрегваме Божията Любов. Вземете една дъщеря – мисли, че с един свой възлюблен ще бъде щастлива, напуска бащиния си дом. Отива с един непознат, който ѝ казва, че е неин възлюбен. Може да е. По какво ще познаеш един човек възлюбен ли е? По два начина можеш да го познаеш: ако може едновременно да ти стане слуга и да ти стане господар, той е твой възлюбен; и едновременно, ако ти можеш да му станеш слуга и да му станеш господар, вие сте един за друг. Но щом той не може да ти стане слуга и господар, и щом ти не можеш да му станеш слуга и господар, вие не сте един за друг.

Сега ще ми кажете: „Как да го разбираме?“ В мрачната нощ, когато има отвън 25 градуса студ, няма да ходиш да копаеш на нивата. Когато нямаш нито 5 пари в джоба, на гостилница няма да ходиш да ядеш. Когато нямаш 5 пари в джоба, хубави дрехи няма да туряш на гърба. Когато нямаш 5 пари в джоба, в отлични апартаменти няма да живееш. Значи, когато денят е светъл, ходи да работиш. Когато денят е топъл, иди да работиш. Когато имаш всички благоприятни условия, иди да работиш. Или казано в новото разбиране: върши всяка работа с любов, с любов и от любов, от Бога и за Бога, от себе си и за себе си, от ближния и за ближния си.

За да успеете, трябва да обичате истината. Ако не я обикнете, лъжата неизбежно ще дойде. Ако жената не люби един мъж, тя ще извърши някакво престъпление; ако мъжът не люби една жена, и той ще направи някакво престъпление. Това е закон. Все трябва да обичаш някого. Най-малкото нещо да е, трябва да любиш. То може да бъде мушица, бръмбар, цветенце, птичка, животно или човек, но все трябва да любиш. Ако можеш да любиш всички, още по-добре. Започни с любовта към истината. Като тръгнеш от тая любов, ще си създадеш мярка, с която ще измерваш всичко.

Вие сте дошли на Земята за една работа. Онова, което сте обещали отгоре, направете го! Онова, за което сте дошли, изпълнете го и онова, което трябва да станете, постигнете го! Вие трябва да станете много повече от това, което искате. Вие искате много малко. Аз желая да не се задоволявате с малко. В природата има един закон, едно правило: или всичко, или нищо! Вие казвате: „Малкото е за предпочитане пред голямото“. Малкото, в което има любов, е за предпочитане от голямото, в което няма любов. Сиромашията с любов е за предпочитане пред богатството без любов. Но богатство с любов е за предпочитане пред сиромашия, в която любовта не

присъства. Тя съдържа по-голямо богатство, отколкото всички най-големи богатства, които има в света. Това не е сиромашия. А пък що е думата „богатство“? Това са тези възможности, които богатият може да използва. Ако ти имаш възможност да направиш нещо, ти си богат човек. И най-после всичкият свят е създаден за онези, които вървят по Божия път. Това са бъдещи блага, които ни очакват. Ти не си дошъл да страдаш, не! Ти си дошъл да учиш. След това един ден ще те турят на Венера, на Слънцето или на друго място на служба. Един ден, като те турят на служба, ще знаеш. Дотогава това е дресиране.

ХАРМОНИЯ

Животът на Земята е музика. Този живот върви в три направления. Да се изразя на музикален език: някой път върви в мажорно направление, тъй, както се изразяват военните, някой път върви в минорно направление, тъй, както скръбта се изразява, а друг път върви по една хроматична гама, в която влизат първите две гами. Това са 3 велики метода, 3 велики закона, които регулират живота ни. Когато не разбираме дълбокия, вътрешен смисъл на живота, ние се спираме върху маловажните неща и се запитваме защо животът е така устроен, а не другояче.

От чисто музикално гледище, аз считам, че има затворени интервали, те са отрицателни интервали. Има отворени интервали или положителни интервали. Законът е такъв. Под думите „отрицателен интервал“ разбирам: като скръбите, вие сте един затворен интервал. А радостта е отворен интервал. Двете, съединени заедно, образуват хроматични интервали. Ако ти не можеш да скърбиш, не можеш и да се радваш. Защо скръбта е затворен интервал, а радостта е отворен интервал? Кога? Когато Христос се роди, дойдоха онези певци отгоре и пяха като небесен хор. Ако в тебе се роди нещо, ще дойдат тези певци отгоре и ще запеят: „Слава вишних Богу“, ще запеят тихо и тогава 300 милиарда клетки в тебе ще кажат: „Благословен е Духът, който идва да ни организира“. Духът е капелмайсторът. Това са новите възрения. Аз ви давам тези разсъждения. Казваш: „Как ще живея?“ Ще пееш! Някой път ще ви изнеса проповед само с песен. Трябва да пеете! Бих желал всички да пропеете. Някой казва: „Какво да правя?“ Пей!

Вие казвате: „Да живеем добре“. Да живеем добре, то е музикален закон.

Всички вие имате едно погрешно схващане за музиката. Имаш един инструмент, мислиш, че от цигулката излиза музиката. Никаква музика не излиза от цигулката, нито от органа, нито от пианото. Музиката е един вътрешен процес на живота. Тя излиза от човека. Там са законите. Инструментът е само условие, както радиото. Слушате, радиото ви говори, но говорът в радиото не се образува. То е само едно условие. Онова, което става в човешкия мозък, то се проектира. Музиката е израз на онази вечна хармония. Тя е единственият признак, че сте здрави. Щом не искаш да пееш, щом не искаш да обичаш – ти си болен човек, то е мярката. Щом си разположен, ти тананикаш вътре, ти си здрав.

Законът на хармонията: за да изразиш хармонията трябва ти 4 гласа. Ако пееш мелодия, само един глас може да пее. Ако искаш да изразиш хармония, трябва ти 4 гласа, които едновременно да пеят.

Та казвам: вие досега сте мислили мелодически. Вече трябва да мислите хармонически. Едно време сте пели на един глас. Сега трябва да пеете едновременно на 4 гласа.

В природата всичко има ритъм. Вие говорите за природата. В природата мелодията върви по хоризонтален път, а хармонията върви по отвесен път. Грамадна е разликата. Най-първо ти трябва да научиш какво нещо е мелодията и да дойдеш до ритъм. Хармонията не е нищо друго освен едно съчетание на мелодии.

Казвам: любовта е мелодия. Любовта, мъдростта и истината едновременно, това е хармонията.

Какво разбирате вие под думите „хармония“ и „мелодия“? Казвате: „Хармонично да живеем“. Мелодия е да се справиш със себе си, хармония е да се справиш с хората. Мелодия е да заповядваш на себе си, хармония е да командваш другите, цяла дружина, 4 роти или 1 полк. Четири души или 4 роти вървят в акорд. Хармонията е закон, да се хармонизираш с окръжаващата среда, мелодията е да се хармонизираш със себе си. Който разбира законите на мелодията, ще се справи с всички вътрешни противоречия. Имаш противоречия, хармонията не може да ти помогне, мелодията ще ти помогне. Щом противоречията са външни, тогава хармонията ще ти помогне. Препоръчвам ви да приложите двата закона в музиката.

Самият живот е мелодия, а общественият живот е хармоничен. Следователно ти трябва да разбираш личния живот като мелодия, която има отношение към Първото Битие, към разумното в света, към всички живи същества. Казвам: „Нямам никакво отношение“.

Дже при най-лошите условия една пчела има отношение към тебе. Ти страдаш от ревматизъм, разгневи се, жегне те, подуе се мястото. Тя те лекува. Тя умира, ти да станеш здрав. Ти казваш: „Ужили ме пчела“. Всяка пчела, която те ужили, те лекува. Ти трябва да й направиш един паметник някъде, защото се е жертвала. На колко пчели има направени паметници?

Казвам: когато в нас има единство, това показва всякога степенята на нашата мисъл. Ако едно чувство започне да ни безпокои, трябва да бъдем внимателни. Ако се усилюва лошата мисъл, приближаваме се при предмета. Тогава трябва да държим дистанция. От злото да се отдалечим. Ти можеш да се приближиш, или да се отдалечиш от злото. Ти можеш да се приближиш при един водопад, и можеш да се отдалечиш. Ако се приближиш при водопада, ще паднеш в едно голямо противоречие. Та казвам: трябва да изучаваме законите на мисълта. Някоя мисъл може да бъде толкова силна, че да причини цяло разстройство във вашия мозък. Чувството може да бъде толкова силно, че да разстрои цялата ви симпатична нервна система.

Най-първо трябва да изучавате законите на Божествената хармония. Тази хармония може да се изучава. Молитвата е един начин за хармония. Човек трябва да се моли да хармонира ума, сърцето и тялото. Той трябва да мисли добре, за да се хармонира. Трябва да чувства добре и трябва да постъпва добре. Това са методи за добиване на хармония.

Понеже вие сте създадени по закона на музиката, по природната музика сте създадени, дали вие сте певец, или не, трябва да мислите правилно. То е музика. Вие трябва да чувствате правилно и трябва да постъпвате правилно. То е пак музика. Ти не можеш да постъпваш правилно, ако не си музикант, ако нямаш тази вътрешна музика. Ще постъпваш някак си, но тази постъпка няма да бъде музикална. Можеш да имаш един усет, но усетът няма да бъде правилен. Можеш да мислиш, но мисълта ти няма да бъде правилна.

Ще изучаваме онази музика, която е вътре в нас. Ако тази музика вие разбирате, ще разберете и външната музика. Външната музика ще бъде като стремеж за вас за вътрешната музика. И музиката се нуждае от външен стимул.

Човек трябва да знае, че без музика той не може да се подмлади. И всяка работа, която се захваща без музика, без хармония, тя не може да успее. И мисъл, чувство и постъпка, в които няма музика, не могат да успеят. Няма успех в тях, мярка е музиката. Тя се

нарича „хармония“, с нея всичко можеш да постигнеш. Аз говоря за онова, което Бог е установил. Музиката е нещо Божествено. Светът е създаден по законите на музиката. И всички ние се учим да мислим, да чувстваме и да постъпваме добре – това е вътрешна хармония.

Музиката образува най-добрата връзка между човешкия мозък, човешкото сърце и човешкото тяло, между всички органи. Те са създадени по закона на хармонията. И когато човек пее, всичко се добре хармонира. Щом запееш какъвто и да е тон, природата те разбира. Природата разбира този език.

Постъпките ни трябва да бъдат музикални. Ако ти не знаеш как да произнесеш една дума, това не е никаква сила. Произношението е важно. Целия ден мога да казвам „сила“ и пак да няма нищо. Но има едно произношение и ако така река думата „сила“, цялото небе ще протрепери, няма да се минат 5-10 минути, ще има един трясък, гръмотевици, изливане и всички хора ще се изпокрият. И после като кажа „сила жива“, всичко утихва и небето се изяснява. Пък има положения и през целия ден да казваш „сила жива“, нищо няма да стане.

Вие знаете закона на асоциациите. Често забравяте за някой предмет, казвате: „Шукна ми из ума! Не мога да си го спомня.“ Ти не си наредил предметите по онзи закон, по който идеите вървят. Те се групират и паметта ти тече. Така е и с тоновете. Пък ако схванеш неправилно един тон, има една дисоциация, губят се нещата. Това е онзи велик закон, който регулира паметта. Ако ти започнеш с онази дума, с която трябва да започнеш, всичко ще тече по мед и масло. Но някой път хванеш една дума и не ти върви, всичко закуца. Та всеки един предмет, който проучвате, той си има основен тон. Ако имате основните тонове, всички други тонове вървят.

Всички способности, които човек има, си имат свои тонове. Музиката има свой тон, математиката има свой тон, всички други науки имат свой тон. Всяко познание и то си има свой тон. Ако вие можете да намерите основния тон, другото се разрешава лесно. И всичкото усилие на учените хора е да намерят основния тон.

Музиката да ти стане естественото състояние на съзнанието. Основен тон можеш да имаш само когато започнеш да мислиш. Онова пробуждане на човешката мисъл го наричам основен тон. Този ден, в който се пробуди съзнанието и започнеш да мислиш, то е основен тон. Другите тонове са наредени. Те вървят по един основен закон.

Вие искате нещата да стават механически, да се посее семката и да израстне. И аз бих желал да има такъв свят. Той съществува, но вие ходили ли сте в света на тия възможности? Той съществува този свят. Запример един ден вие имате прекрасно настроение, въодушевен сте, пеете, мислите, че сте щастлив. Всичко наоколо пее. Дойде една малка причина и целият ваш свят се срути, всичко туй хубаво изчезне, отиде вече, отчаете се, не искате да живеете. Питам сега: къде отиде вашият свят? Вие сте в света на замръзналото. Нали зимно време стават такива цветя по прозорците? Зимно време съм минавал през гората. Когато вали сняг, цялата гора се е окичила със снежни цветя. Но към обяд Слънцето изгрее, туй украшение, което струваше милиарди, всичко окапе, изгуби се. Природата си играе като някой художник. Рисува и сменя своите картини.

Трябва да разбирате закона на материята. Вие не сте изучавали себе си. Вие не сте изучавали вашия мозък, не сте изучавали вашето сърце, не сте изучавали вашето тяло. Вие не знаете закона на вашето сърце. Не разбирате езика на вашето сърце, езика на вашия ум, не го разбирате. Тепърва има да се учите да разбирате езика на вашето сърце. Сега тук-там знаете по някоя дума.

Най-първо научете се да вземате основния тон. Кой е основният тон на живота? Я ми вземете основния тон на живота. Основният тон е при най-лошите условия на живота да не изгубиш разположението си. Това е „до“. Но се изискват опити, опити.

Някой ще каже: „Какво ще придобия като пея?“ Най-първо ще почнете да изучавате закона на дишането. Дишането си има свой тон. Ти не можеш да дишаш правилно, ако намалиш тона на дишането. И яденето си има свой тон. Ти не можеш да ядеш правилно, ако намалиш тона на яденето. Също така и движението си има свой тон. Ти, като излезеш от къщата си, ще се спреш и ще вземеш тона на движението. Трябва да има хармония във всички твои мускули и нерви. Ако ти така вървиш, ще придобиеш сила. Но ако не вземеш правилно тона, ще кажеш: „От тази точка не съм доволен“. Или отиваш при някой човек – ти трябва да намериш тона на този човек. Например отиваш да проповядваш на някой човек, но не си намерил тона и той ти казва: „Не искам да те слушам!“ Като му намериш тона, ще му пееш на неговия тон и ще съединиш своя тон с неговия тон и тогава ще знаеш как да му говориш и ще знаеш как да му помагаш. Щом не знаеш неговия тон, няма да се разберете. И казваш: „Ние не се разбираме“. Тази музика е потребна.

Единственото ваше нещо е това, което е излязло от самите вас. И ако го разберете, ще знаете какво отношение имат другите хора спрямо вас. Като се срещнеш с един човек, трябва най-първо да знаеш дали има една основна идея за нещата. Аз, като ви говоря тази сутрин, имам една основна идея. Коя е идеята? Да ви поведе към един общ знаменател, към един общ закон, на който почива и моят, и вашият живот. Да приведа в хармония известни ноти, това значи да ги приведа в известно съотношение и да се допълват нотите. И тогаз да се образува цяла песен. Ако няма съотношение между нотите и не се допълват хармонично, тогаз не са намясто.

Има един закон, който всеки един трябва да знае, за да живее добре: ние не се намираме постоянно на едно и също място. Животът е както в музиката. Каквата нота и да сте, ще вземете разни точки. Ако представлявате един тон, вие може да бъдете в първата октава, във втората, в третата, в шестата и пр. И после може да вземете мястото на една цяла нота, на половин нота, на $1/4$, $1/8$, $1/16$, $1/32$, $1/64$ нота. Всички отношения, които вземате, зависят от първия тон, от мястото, отдето започвате.

Може ли в някоя гама да вземете тона „до“ вместо тона „ре“? Не може. Значи съществува един велик закон, който регулира всички неща. Ако един тон в някое музикално парче се повиши, тогава всички останали тонове, които са свързани с него, се изменят. За да не се изменят, и те трябва да се повишат с толкова, с колкото се е повишил първият тон. Същият закон се отнася и до обществата. Когато хората в едно общество са наредени по известна гама, щом стане промяна с основния тон на тази гама, изменят се и всички останали тонове. Такъв е законът на хармонията. Някой казва, че не се интересува от този закон. Да каже някой, че не се интересува от този закон, това е равносилно тонът „до“, например, да каже, че не се интересува от другите тонове. Тонът „до“ не може да не се интересува от останалите, защото най-малката промяна в него, нарушава цялата хармония.

Различието, което съществува между хората, може да роди и дисхармония, и хармония – от тях зависи. Когато и мъжът, и жената са сприхави, те трябва да си отстъпват: когато единият каже нещо, другият трябва да го изслуша, когато единият свири, другият трябва да слуша. Това е законът, който действа на физическия свят. Ако единият мълчи, другият оценява това чувство на търпение и ще се отплати в друго отношение. Обаче, ако жената не държи това поведение, мъжът ще каже: „От моята жена по-лоша няма, тя има много дълъг език. Да ни освободи Господ – или мене от нея, или

нея от мене!“ Не мислете, че ще бъдете освободени: ако тук сте се преследвали, и на другия свят ще се преследвате. Туй, което може да измени вашия живот, то е разбирането на Божествения закон и приложението му в живота. Ще правите хиляди грешки, за тях Господ няма да ви съди, Той ще ви прости, но при условие да научите Божествения закон и да работите. Обаче, ако след 100 грешки не научите никакъв урок, Господ няма ви прости.

Грях наричам лъжата. От греха към страданието, от страданието към хармонията, от хармонията към любовта, от любовта към Бога. Така че лъжата, това е светът, дето казва Писанието: „Земята беше неустроена“, един неорганизиран свят извън хармонията. Щом е организиран светът, всяко нещо е на своето място, разбирам хармоничен свят. Трябва да разбираме правилата и законите на любовта, в които хармонията се проявява в света.

Има закон, който бди за запазване на хармонията в живота. Той следи не само за престъпленията на хората, но и на животните, които също се наказват за престъпленията.

Вие можете да бъдете помежду си приятели и да живеете в хармония, само ако изпълнявате закона на абсолютната любов, на абсолютната мъдрост и на абсолютната правда. Те са общи за всички, няма изключение за никого. Законът там е абсолютен.

Велик закон в битието е, че за да се развиват правилно частите, те трябва да бъдат в хармония с цялото.

За да се установи каквато и да е хармония между вас, нужен е разумният живот. Според една теория има 3 класа. Вие тук сте в единия клас на физическото поле. Има още един клас, астрален клас, клас в астралното поле и друг още един – в умствения свят. Три класа едновременно има. Вие вървите по един начин във вашето разбиране – искате веднага да оправите всичко. То е невъзможно. Вие не можете да се справите с окръжаващата среда, ако не разбирате закона на тази среда. Защото всяка една мисъл е отношение на съзнанията, които са съединени едно с друго. Те образуват една среда. Съзнанието на едни същества образува почва за други същества.

Запример: детето не съзнава още и ако майката не се грижи за детето, то не може да направи нищо. Има същества, които се грижат за вас, те са ангелите. Вие седите и се безпокоите, и детето се безпокои, плаче, а пък майка му и без плач се грижи за него. Детето трябва да има тази мисъл: „Има кой да се грижи за мене“. И във вашия ум трябва да има тази мисъл: „Има кой да мисли за

мене“. Защото ако Той не мисли с тебе, всичко е свършено. Той ще уреди твоя живот. Онази майка, която мисли за детето, тя ще уреди живота на детето. Щом мислим, че няма кой да мисли за нас, ние туряме на фалшива основа целия си живот – на пясък и всичко това рухва.

При Бога не може да отиде една мисъл, която не е музикална. Тя остава на Земята. Всички мисли и желания, които са музикални, отиват в невидимия свят. Всички мисли и чувства, които са немусикални, от тях идат страданията неволно. Туй е неизбежен закон.

Първият закон е, че трябва да се държим в хармония с Божественото. В света, в цялата природа има една разумност, с която ние трябва да бъдем в съгласие; в цялата природа има една вътрешна доброта, с която ние трябва да бъдем в съгласие; в цялата природа има една сила, която направлява всичко. С тази сила ние трябва да бъдем в съгласие. Ако сме в съгласие с тия 3 положения в природата, тогава работите ни може да вървят.

„Онова, което Бог е съчетал, човек да го не разлъчва.“ За да запази тази връзка, човек трябва да е готов да приложи учението на Христа. Това значи да спазва закона на хармонията, известен под името „закон на симпатията“. Два закона действат в света: закон на симпатията и закон на антипатията, т.е. закон на хармонията и закон на дисхармонията. Когато се обичат, хората прилагат закона на симпатията или на хармонията, живеят братски помежду си; когато не се обичат, те живеят по закона на антипатията или дисхармонията. В този закон съществува отблъскване, а в първия – привличане. Дето има хармония, там е Бог. Ето защо всеки трябва да се запита, свързан ли е с Бога, или не.

Като станете сутрин, ще си кажете следното: „Аз няма да се боря със себе си, но ще бъда в хармония със себе си. Аз няма да бъда в противоречие с природата, но ще бъда в хармония с природата. Аз няма да бъда в противоречие с Бога, но ще бъда в хармония с Бога.“ Произнесете тези думи и ще видите, че вашето състояние веднага ще се измени. Произнесете тихичко в себе си тия думи 2-3 пъти. Само така човек може да създаде в себе си велик характер. Само така ще разберете колко красива е природата сама по себе си.

Всички груби движения са харчени на излишна енергия. Трябва да съкратим бюджета си, да имаме фини движения, с малко сила да извършим много работа. Ако се отнесеш грубо със себе си, ще накараш хиляди хора да се отнесат зле с другите. Аз, ако се отнеса

зле със себе си, хиляди хора ще подтикна да се отнасят зле със себе си и с другите да се отнасят зле.

Затуй потребно е духовните хора да имат една трезва мисъл, нищо в света да не е в състояние да ги извади из релсите. Каквото и да се случи, да бъдат спокойни. Да знаят, че в света съществува един закон на вечната хармония, който не може да се наруши. Онова, което Бог е намислил да го направи, никой не е в състояние да измени. Може хиляди години да минат, Божиите пътища може да се изменят, но онова, което Той е начертал, ще стане, само че ще стане с много блъсканица. Дошло е времето да се не плашим какво ще стане. По-добри времена от тия не са наставали. Всичко в миналото, което е ставало, не може да се сравни със сегашното. Целият свят, виждам, е пълен с ангели, светии идват отгоре. Казват: „Какво ще стане с нас?“ Тинята ще изтече, бистрата вода иде сега. Аз виждам вече злото вързано. Виждам, лошите хора са вързани, дяволът е вързан.

МОЛИТВА

Молитвата е Божествен закон, който съществува в цялото битие. И като яде, и като работи човек трябва да се моли. Ако работите му не вървят добре, нека пее. Песента отваря пътя му към светлия и възвишен свят.

Законът на молитвата е същият, както законът на храненето. Когато се лишава от храна, човек усеща някаква липса. Когато душата се лишава от молитва, също усеща липса. Молитвата е вътрешна нужда на душата.

Молитвата е непреривен процес. Молитва, която се прекъсва, не е истинска. Ще се молиш и като спиш, и като ставаш от сън, ще се молиш и като работиш, и като си почиваш. Целият ти живот трябва да бъде молитва. Тя е закон на любовта.

Молитвата е един метод. Когато не можете да разрешите един въпрос, ще се молите, ще се молите, но не да чакате само на нея. Молитвата е справка в дадения случай. Ако така разсъждавате, ако мислите, че като се молите, всичко можете да направите, вие сте в един крив път. Молитвата е за улеснение. Молитвата е, за да не изгубите живота, който имате в тялото. Молитвата е, за да не изгубите чувството, което е в сърцето, мисълта, която имате във вашия ум. Тя е подкрепа. Тя ще свърши отлично работата. Щом молитвата е запазила живота, който е в тялото, щом молитвата е

запазила чувството, което е във вашето сърце, щом молитвата е запазила мисълта във вашия ум, тогава тя е Сила Божия. Тогава ние можем да постигнем това, което желаем.

Често вие преувеличавате вашите страдания. Изгубваш някой път разположението да се молиш. Ако не си изправен в себе си, ти не можеш да се молиш. Ако имаш най-малкото лошо желание, най-малката лоша мисъл, те ще спрат този ток и ти вече не можеш да предадеш молитвите си нагоре в невидимия свят. Тогаз имате състояние, което мога да ви поясня със закона на електричеството: при най-малка погрешка няма контакт и светлината не може да протече. Като се махне този недъг от инсталацията, веднага светлината протича. Отмахнете от вашето съзнание онези мисли, онези чувства, онези постъпки, които спъват тази връзка.

Има едно положение в живота: щом нарушиш един Божествен закон, молиш се и усещаш, че не те чува Господ. Преди да си направил това прегрешение, като отидеш при някой болен, молиш се, и той оздравее и тръгне. Но като направиш това прегрешение, то може да е много малко, микроскопическо, не се мърда болният. И търсиш в себе си коя е причината, извиняваш се. Казваш: „Не съм много грешен“, „Нямах лошо намерение“, „Това е малко прегрешение“. Но факт е, че нямаш сила.

Дотогава, докато ти се безпокоиш от собствените си мисли, ти не си здрав човек. Дотогава, докато ти се безпокоиш от собствените си чувства, ти не си здрав човек. Дотогава, докато ти се безпокоиш от собствените си постъпки, ти не си здрав човек. Казваш: „Условията са такива“. Ти ще внесеш в себе си спокойствие, ще го намериш туй спокойствие. Ще се обърнеш към Бога, ще се молиш, ще се молиш, докато дойде спокойствието.

Сега на вас този процес ви се вижда мъчен, понеже мислите, че големи усилия се изискват. Казвате: „Много дълго трябва да се моли човек“. Дългото време подразбира една вътрешна интензивност. Човек желае всичко туй с всичкото смирение на душата си. Защото гордостта в човека иде, когато той мисли, че няма нужда от никого. То е едно заблуждение. Казва: „Аз нямам нужда от никого“. Има нужда от баща си, от майка си, от братята, от сестрите. Майка му 9 месеца го носила – нямам нужда. Баща му го хранил – нямам нужда. Всичко в света работи за нас. Казва: „Аз нямам нужда от никого“. Когато така казва, не знае какво мисли човек. Той има нужда от въздух, той има нужда от светлина, а казва, че не се нуждае от нищо. Къде е философията? Ние сме така зависими! Седи, в себе си се надул, казва: „Нямам нужда от никого“. То е глупава работа.

Тегърва човек има да се учи, да се моли, да говори на баща си така, че във всяка дума да има светлина, във всяка дума да има топлина, да има и сила вътре. Да носи нещо благородно, да носи едно ухание. Само като си дигнеш очите към Бога, от тия очи да излиза светлина, като си отвориш устата, да потече благо, като че мед тече из устата ти навън. А пък като проточиш ръката си, да излезе сила. Законът е такъв: слабият, като дружи със силния, силен става. Глупавият, като дружи с умния, умен става. Онзи, на когото сърцето не е топло, като дружи с онзи, на когото сърцето е топло, и неговото сърце става топло. С какъвто дружиш, такъв и ставаш.

Някои считат, че не трябва да се моли човек. Трябва да се моли човек, понеже чрез молитвата изучава Божествения език. Ако не се молиш, ще останеш невежа в Божествения свят, няма да бъдеш свързан. Решаваш да се молиш, почешеш се по врата, казваш: „Не съм разположен“. Разположен, неразположен, трябва да се молиш, нищо повече! Можеш да имаш 100 неразположения, ще чакаш да дойде разположението, но може туй разположение да дойде след 10 години. Тогава какво ще чакаш? Това е неразбиране. Друго заблуждение, казваш: „Понеже не съм разположен, молитвата ми няма да бъде приета“. Бог не се нуждае от твоята молитва, тя не е за Него, тя е за тебе. Ти, като отвориш устата, приемаш храната не заради Петка, Стояна. То е една длъжност, един закон, който трябва да изпълниш. Ако не изпълниш, ще страдаш. И в дишането е същият закон. Ако ти дишаш правилно, то е за тебе. Когато човек се моли, от невидимия свят ще го учат на езика на Небето. Като научи езика на Небето, всички работи ще тръгнат. Ако на вас не ви върви, то е по причина, че не знаете езика на Небето. Идеш в Англия, не знаеш да кажеш „хляб“, англичаните не те разбират. Понеже англичанинът цени времето, той е отривист. Ти докато отвориш устата и започнеш да му говориш, то е губене на време. Те казват: „Времето е пари“.

Душата е свързана с висши същества, свързана е с ангелите, а пък човешкият дух е свързан с Бога. Ти с духа си си свързан с Бога. И когато искаш да се молиш, трябва да се изкачиш при духа си. Да дойде душата ти и тогава да произнесеш молитвата и да бъде тя послушана.

Има един закон: когато ти се молиш на български, твоята мисъл се трансформира – с тези трептения, които има, не става. Ако отиде така, ще стане цяла буря. Трансформира се полека-лека и се усилява речта. Като отива при Бога, речта трябва да се усили. Но силата не става с крелива реч. Вълните стават по-малки и по-малки и мисълта се префинва, става много по-нежна. И Божественото

схваща какво мислиш и Бог след това ти изпраща един отговор. Ако не знаеш как да се молиш, ще ти дойде някое нещастие. То е както когато хвърлиш един предмет от дъното на кладенеца нагоре. Например ти си в дъното на кладенеца и оттам хвърлиш нагоре една ябълка. Тя не може да излезе от кладенеца и ще падне върху тебе.

Мнозина не разбират какво нещо е любовта. Те си я представят ту като сила, ту като чувство, ту като състояние. Любовта е най-възвишеното чувство, което свързва човека с Бога. В това отношение молитвата е връзка с любовта. Когато човек се моли, любовта хлопа на вратата му. Той става, отваря ѝ и започва да се разговаря с нея. Любовта, това е Бог. Казвате: „Как, възможно ли е тогава аз да се разговарям с Бога?“ Щом се разговаряш с любовта, ти ще се разговаряш и с Бога. Днес много хора се молят, целуват иконата на Христа, а когато Той хлопа на вратата им, те не отварят. Не, прекъснете молитвата си, отворете на Христа и Го последвайте! Да последвате Христа, това е истинската молитва.

Закон е: когато човек призове Бога с всичкото си сърце, ще му се обади Бог, ще му се обади отвсякъде.

„Каквото попросите в Мое име, Аз ще ви го направя.“ Това е великият закон на любовта, която Христос проповядваше.

Който иска, той винаги получава. Законът е такъв. Някой казва: „Господ знае от какво имам нужда и ще ми даде нужното“. Не, дава се само на този, който иска.

В окултната школа законът за трансформирането на енергиите е свързан с необходимостта на нещата. Всякога, когато започнете да опитвате закона, ще започнете с необходимостта в живота. Запример гладен сте. Няма да туряте никаква друга мисъл, но ще концентрирате ума си да придобиете храна, да се нахраните. След това ще концентрирате мисълта си за спане някъде. И тогава според това ще нареждате всички ваши нужди – според степента на необходимостта. Спазвате ли този закон, тогава ще може да ви се отговори на молитвата. Но турите ли всички тези желания вкупом, искате ли всичко изведнъж, всички тези работи ще закъснеят и всичките ви планове няма да се изпълнят, защото не сте спазили този закон за последователността. Ще се молите за първото необходимо, за туй, без което не можете, после за второ, за трето, за четвърто и т.н. Тъй работи Божественият закон с математическа точност. Но измениш ли нещата, първо да туриш второстепенни неща, законът сам по себе си се изменя.

Не само каквото вие можете да направите. Някой път вие се молите за някои работи и молитвата ви не е послушана. В света съществува един закон: някои работи с един човек не стават, тогава ще се съберете двама души, за да се изпълни законът. Може да се съберете и трима. Казано е: „Дето са двама или трима души събрани, Аз съм там!“ Един в света е само Бог. Ти, ако искаш като един човек твоята молитва да е послушана, няма да е послушана. Понеже това е прерогатив само на Бога. Един е само Бог, а пък ти си множество. Следователно, за да бъдеш верен на Земята, на множеството, ще повикаш двама или трима, за да покажете, че вие, множеството, сте едно с Бога. Ако ти искаш сам да останеш да се молиш, не вземаш другите да ти помагат, ти не можеш да бъдеш послушан. Ти си тогава в закона на единството. Щом си в закона на единството, не трябва да искаш нищо. Бог нищо не изисква. Бог изисква нещо от нас, от закона на множеството, заради нашето благо. Бог има всичко, но понеже множеството участва в него и има отношение към единицата, Бог регулира неговите отношения.

Някои християни се хвалят с това, че Господ ги слушал всякога. За каквото се помолят, веднага им се давало. Когато казвате, че всичко, за което сте се помолили ви е дадено, то е защото Бог ви е дал всичко това още като сте се родили. И сега като се молите, всичко си иде само по себе си. Веднъж обещал, Господ не изменя на обещанията си. Ако някой мисли, че е получил нещо, защото се е молил, той се лъже. Казва някой: „Помолих се и ми се даде“. Обаче след 2-3 дена пак се моли, но ни глас, ни слушание на молитвата му. Друг казва: „Помолих се за един болен и той оздравя“. Добре, помоли се сега за друг болен. „Молих се, но не оздравя. Не зная как да се моля за него.“ Значи още не е дошло времето за този болен да му се помогне. С празни думи работите не се уреждат. Мнозина казват, че всичко, каквото са помислили, е станало. Има учени, които твърдят същото. Те казват: „Каквото човек помисли, всичко става“. Това е криво тълкуване на закона. Този закон трябва да се изрази в следната формула: доброто, което човек помисли и пожелае, да стане. Тук законът е предаден в положителен смисъл.

Закон: когато се молиш за други, молитвата ти добива магическа мощ, само ако се придружава с любов към тях.

Ако някой човек греши, помолете се за него и той ще се поправи и ще има добро разположение към вас.

Закон е: когато един човек се моли усърдно, с него заедно се молят всички хора, с които той е в хармония. Ти не можеш да

накараш някой човек да се моли за тебе, ако той не е в хармония с тебе. Молитвата е Божествен акт.

Молитвата е закон за поливане. Чрез нея се привличат всички добри влияния. Когато човек се моли, всичко около него трябва да расте и да се развива. Когато човек разбере великия закон на молитвата, ще стане истински човек, ще стане един от великите адепти.

Днес учените си служат с далекоглед, за да изучават звездите, но един ден, когато хората развият своето зрение, възстановят първоначалното си зрение, те ще си служат с очите като с далекоглед. Засега хората нямат нужда да развиват повече очите си, защото няма какво хубаво да видят на Земята, но един ден, когато се развият духовно, ще виждат не само най-отдалечените предмети на Земята, но и всичко, което става на Слънцето, на звездите и на другите планети. Един ден те ще дойдат до положение да разбират езика на другите планети. Казвате: „Това са илюзии“. Съгласен съм с това. Но всичко, каквото имате в света, е все илюзии. Ти си чиновник, професор си, работиш до 60-70-80 години, но един ден изгубиш всичко, фалираш и заминаваш за онзи свят, за там, дето не знаеш нищо. Ти заминаваш спокоен, че оставяш на Земята наследници.

Преди всичко ти никога не можеш да оставиш наследници, защото това, което имаш, не е твое. Щом не е твое, как ще го оставиш в наследство? Единственото нещо, което ние оставяме на нашите близки, това са нашите дългове. Аз не съм виждал нито един баща, който да не е оставил на своите наследници борчове, които индусите наричат карма. Никой не е оставил на наследниците си наследство аржан-конте. И затова всеки казва: „Аз трябва да платя кармата си“. Добрините са много малко в сравнение със злото. Следователно доброто, което иде в света, не е нито в бащата, нито в дядото. Доброто иде от Бога и ще Го помниш. Единственият, който може да ти даде наследство, това е Бог и Него ще помниш. Това не е философски въпрос. Това не е въпрос, който можеш да намериш в някоя книга, това е въпрос, който всеки човек трябва да изследва в себе си, в самата природа. Има начини, чрез които човек може да провери тези въпроси. Има хора, които отчасти са го проверили. Този закон работи навсякъде.

Един англичанин е написал една книга, дал е цяла статистика. Тази статистика се състои в следното: той е описал отговорите на един и половина милион молитви. Той е живял 95 години и за това време отправил към Бога един и половина милион молитви, на които е получил отговор. С парите, които получил като отговор на

своите молитви, той отгледал повече от 2 000 деца сирачета в едно сиропиталище, без да иска направо от хората пари. Той се молил, без да казва никому, че има нужда от пари, че отглежда сирачета. Молил се и очаквал.

Аз привеждам един изключителен случай. Втори подобен случай няма. Такава книга втори път не може да се напише. Това е нещо небивало, от което не можем да извадим едно общо заключение. Този човек е бил уверен в молитвата си. Той е извадил един закон, който е описал в книгата си чрез ред статистики. Ако четете тази книга, в нея няма да намерите никакви теории, никакви обяснения. Само факти. Той пише в книгата си колко пъти се е молил и колко пъти са му отговорили. Той пише: колкото по-чистосърдечна е била неговата молитва, толкова по-скоро е получавал отговор на нея. Колкото повече се замотавал в някаква философска теория, толкова повече работата му не вървяла.

Молитвата е Божествен лъч, който излиза от душата на всеки човек. Щом е така, този лъч непременно трябва да мине през душите на всички хора, от най-малки до най-големи, които живеят по лицето на Земята. Като направи този кръг, лъчът пак се връща при човека, от когото е излязъл. Това време може да трае минута, час, ден, а може и месеци, и години – зависи от интензивността, с която молитвата е изпратена в пространството. До това време човек постоянно трябва да се моли, да поддържа силата на този лъч, за да направи той своята обиколка. Някои мислят, че като се помолят веднъж за нещо, това е достатъчно. Не, хванеш ли се веднъж на хорото, и да искаш вече да се пуснеш, не можеш. Защо? Законът е такъв. Помолиш ли се веднъж, твоята молитва трябва да мине през душите, умовете и сърцата на всички хора и след това пак да се върне при тебе.

Някой човек, като се помоли веднъж и получи веднага отговор, казва: „Няма да се моля вече“. Обаче, помолил ли се е веднъж, природата го заставя да продължи молитвата си – той носи вече последствията на своята молитва. Тя е тръгнала из пространството и пътува. Той седи спокойно, забравил е, че някога се е молил и току изведнъж чува някой да дрънка на телефона му: „Моля, не се чува добре, по-ясно говори, искам да разбера какво е твоето желание“. След него по телефона дрънка трети, четвърти и т.н. Той е длъжен да обяснява на всички, които искат пояснения, иначе или молитвата му ще се предаде криво, или той сам ще спре предаването ѝ. Понеже всички хора подемат неговата молитва, той не може да се освободи от нея, докато тя отново не се върне при него с известен отговор. Той трябва да чака да се изредят два милиарда души и

тогава да се освободи. Затова, ако човек иска по-скоро да получи отговор, молитвата му трябва да бъде кратка, ясна, чиста и интензивна.

Питам: знаете ли, кога например се е родила мисълта, която в даден момент минава през ума ви? Ще кажете, че тази мисъл се е родила сега, в настоящия момент. Не, като знаете какво нещо е молитвата в нейния дълбок смисъл, разбирате, че всяка мисъл, която минава в даден момент през ума на човека, се е родила преди него. Както вашите мисли минават през ума на всички хора, така и техните мисли минават през вашия ум.

Когато молитвата на някого се препраща в пространството, тя минава през умовете на всички хора и на тях се предоставя правото да се произнесат дали трябва да се даде това, за което се моли той. Значи произвежда се един вид референдум. Всички хора гласуват: едни за вас, други против вас и от болшинството на гласовете зависи какъв ще бъде отговорът на вашата молитва. Ако повечето не са гласували във ваша полза, вие пак ще работите върху себе си, пак ще се молите, докато един ден получите положителен отговор. Значи вашата молитва е реализирана вече.

Ако изпратите една добра мисъл към целия свят както трябва, то работата, която ще извършите, може да е равна на работата, която извършвате през целия си живот.

Молитвата е дишане на душата. Вие считате, че е заблуждение, а то е една необходимост да се молиш. Дотогава, докато дишаш на Земята, трябва да живееш. Щом престанеш да дишаш, ще напуснеш земния живот.

Не считайте, че молитвата е едно задължение по закон. То е нещо, което трябва да правите без закон, с любов. Ще дишаш, ще се молиш не като задължение, а като една привилегия - да ти е приятно, че се молиш. После, когато се молиш, молитвата да бъде нова. Няма за какво да се молите някой път. Един ден ще се молите сливите да израстат, втория ден ще се молите черешите да израстат, третия ден ще се молите гроздето да стане, четвъртия ден ще се молите житото да стане, царевицата да стане, реките да потекат, цветята да цъфнат, птиците да хвъркат, облаците да дойдат. За всичко ще се молите! Вие се молите еднообразно: „Господи, моля Ти се, да бъда здрав“. На другия ден пак: „Господи, да бъда здрав“. Това не е молитва. Човек е здрав, когато сливите растат, човек е здрав, когато черешите растат, човек е здрав, когато реките текат, човек е здрав, когато вятърът вее, човек е здрав, когато Слънцето грее, човек е здрав, когато звездите изгряват. Казвам: всичко в

света, когато работи, и човек работи. Когато всичко заспива, и човек заспива. Ако Слънцето един ден престане да изгрява, и човек ще престане да живее.

ВОЛЯТА БОЖИЯ

Изпълнението на Волята Божия е необходимо за всички, без разлика, като свещен, абсолютен закон. По този закон не се мисли. Защо? Защото той включва всички останали закони.

Бог царува на Небето! Бог царува на Земята! И всяка интелигентност, всяко знание, всяка сила, всяка доброта и всяка мощ, било на човека, било на обществото, било на народа, било на цялото човечество се дължи на Този, Който е създал света. Този свят има и външен израз. Ние сме членове на този свят и трябва да изпълним Божиата Воля, каквато и да е тя. Този е великият закон на вечния живот. Този е великият закон за учениците, които искат да реализират доброто и то тъй, както е писано в Божествената книга, която още не е напечатана на Земята.

Има един велик закон, който регулира отношенията между хората и народите. В Стария Завет е казано, че Бог допуска войните и Бог ги забранява. Следователно без Волята на Бога нищо не може да се направи.

Ние ще живеем за Бога, а Бог ще живее за нас. Такъв е великият закон на битието.

Ние сме дошли на Земята да вършим Волята Божия, да живеем добре. Това е общ закон за всички: за държавите, за народите, за обществата, за семействата, за отделните личности. Поради неразбиране и разногласие помежду си хората не живеят добре. Едни вярват в един бог, други – в друг бог, едни вярват в една държава, други – в друга някоя. Единство няма между хората. Те не знаят, че са излезли от един източник, от един Баща, от един Бог, Който е създал цялата вселена. Под „вселена“ разбираме всички блага, които изтичат от Бога. Тия блага се разпределят правилно в зависимост от разумни, велики закони.

За България и за всички други народи от Слънцето има бюджет – колко енергия да се прати, колко влага да се прати. Бюджет има и за всички е определено. Ако живеете според законите на любовта, бюджетът, който е определен, ще дойде. Щом направите престъпление, ще се съкрати бюджетът.

Казвам: изпълнете Волята Божия по любов, изпълнете Волята

Божия по закона на мъдростта, изпълнете Волята Божия по закона на истината, изпълнете Волята Божия по закона на живота, изпълнете Волята Божия по закона на знанието и по закона на свободата, по закона на храната, на въздуха, на светлината и Бог ще бъде с вас.

Всички трябва да се научите да изпълнявате Волята Божия. Няма какво да ви налагам, това е един общ закон. Ще изпълните Волята Божия без разсъждения. Волята Божия, това е един всемирен закон, изпълнението на който е един временен акт. И когато говоря за изпълнение Волята Божия, разбирам всички моменти на проявление на тази воля в даден случай. Защо? Защото този акт в дадения момент подразбира благото на всички същества, без изключение. Да изпълниш Волята Божия в даден момент, подразбира да направиш едно благо, което се отнася до всички същества без изключение: не на един човек, не на едно общество, не на един народ – на всички същества. Този е великият закон!

Не само в един момент трябва да изпълним Волята Божия, в ежедневието си живот трябва постоянно да изпълняваме Волята Божия, понеже от Волята Божия зависи нашето щастие. Бог иска да бъдем щастливи. Бог не иска нито един човек да бъде нещастен. Но понеже не разбираме Волята Божия, ние налагаме най-първо нашата воля и после Неговата. А пък законът е следният: най-първо прилагайте Волята Божия и след като я приложите, после прилагайте и вашата воля.

Съществува един Божествен закон, който задоволява всички нужди на живота. Всяка Божествена нужда се задоволява навреме. Обаче първо в човека трябва да се яви желание да изпълни Волята Божия. Днес човек живее само за себе си. И ако работите му не стават както иска, той се обезсърчава.

Ако вършиш Волята Божия, ти даваш едно, десет печелиш; ако вършиш своята воля, едно печелиш, а десет губиш. Това е закон, в който няма никакво изключение.

Един закон гласи: когато човек не изпълнява Волята на Бога, дава място на злото в себе си, т.е. той е уязвим за отрицателните сили на света.

Един закон гласи: когато човек направи нещо угодно на Бога, чувства радост, а когато направи погрешка, колкото и да е малка, чувства скръб. Когато чувстваш скръб, направил си нещо лошо. Когато чувстваш радост, направил си нещо добро. Щом почнете да живеете добре, в душата ви настъпва мир и светлина. А когато

започнете да вършите зло, в душата ви настъпва мрак. Не изпълните ли Волята на Бога както трябва, лъв ще ви срещне на пътя и ще ви умъртви. Ако човек е неразположен и служи на Бога, неразположението му ще изчезне.

Ако човек реши да изпълни Волята Божия, неговият живот се продължава; ако не изпълни Волята Божия, неговият живот се съкращава. Всеки човек живее толкова, доколкото е решил да изпълнява Волята Божия. Животът, както и учението му, се определят именно по този закон. Той е мерилото.

Приятелството само по себе си е разумна връзка. Докато съществуват разумни отношения, има приятелство. Щом се прекратят разумните отношения, приятелството изчезва. Значи синът е син дотогава, докато има разумно отношение към баща си. Щом разумното отношение изчезне, и синовността изчезва. Това е закон. И тогава според думите „Отец люби Сина“, разбираме разумен син, който върши волята на баща си във всяко отношение. Всеки човек, който върши Волята Божия, той може да бъде негов син.

Който човек иска да бъде обичан, да му помага Бог, той трябва да върши Волята Божия. Писанието казва: „Всеки, който върши Волята Му, е благоугоден на Бога“. За да бъдеш обичан от хората, пак е същият закон. Не могат да те обичат хората, ако ти не си готов да вършиш тяхната воля. Тогаз, где е противоречието? Ако всички хора биха вършили Волята Божия, не щеше да има никакво противоречие.

Каквото Бог е казал, изпълнете веднага думата Му, без никакво отлагане, съмнение и философстване. Когато се реши човек да изпълни Волята Божия, тогава именно иде изкусителят и казва: „Не му е времето, слаб си, млад си“ и др. А ти не го слушай, а именно с тази воля, с тази вяра, с тези мисли, с тези чувства и знания, които сега имаш, изпълни незабавно и без съмнение Волята Божия и знай, че именно сега е моментът. Когато ти се решиш да изпълниш Волята Божия и без забава, и без колебание приведеш в изпълнение това си желание, ти всякога си силен, умен, а поколебаеш ли се или отсрочиш изпълнението на Волята Божия, във всеки такъв момент си слаб и глупав. Знай, че не е времето, което засилва и поумнява хората, че не е старостта на годините, която прави хората умни и силни, а че умността зависи от момента, в който решиш да изпълняваш Волята Божия без съмнение и без отсрочка.

Който престъпва Божията Воля, лишава се от Неговото благословение. Както човек изхвърля нечистите вещества от организма

си чрез изпотпяване, така Бог ще изхвърли от Своя организъм всички хора и народи на съвременната култура, които не изпълняват Неговата Воля. Това е Божествен, разумен закон, който регулира живота.

СЛУЖЕНЕ

За да се развива правилно, човек трябва да се подчини на вътрешния закон на битието – служене на Първата Причина.

Питам: кой е пътят, по който можем да бъдем благоугодни на Господа? Пътят на служенето. Докато не се научите да служите на Бога, не можете да намерите правия път. Закон е: Бог обича всички ония, които му служат. Който служи само на себе си, не може да бъде обичан от Бога. Да обичаш само себе си, това значи да бъдеш изложен на страдания, да служиш на Бога, това значи да се радваш. Служенето на Бога носи живот. Страданието подразбира, че имаш повече любов към себе си, отколкото към своя ближен.

Често хората спорят по въпроса, кой е на правата страна. Според мене, прав е само онзи, който обича Бога и Му служи. Това е закон, на който всички, големи и малки, се подчиняват. Който не обича Бога и не Му служи, той не е на правата страна.

Светът е създаден, Бог работи върху нас. Той иска ние да разбираме Неговите закони и да ги прилагаме. Младият се извинява, че е млад, сега ще си поживее, пък като остарее, тогава ще приложи. А пък старият се извинява, че е стар и че не може да ги приложи. Жененият се извинява, че има жена и деца, и като отгледа децата, тогава ще започне да работи за Бога. Ученият се извинява, че има научни изследвания и като свърши своите изследвания, тогава и той ще се посвети на духовното. Това е кривият път. Ученият човек със своята наука може да служи на Бога. Той на жена си и на децата си може да покаже как се живее по Бога, стига да иска. Вълчето трябва да прилича на вълка, агнето трябва да прилича на овцата, орлето трябва да прилича на орела, птиченцето – на майка си. Всяко нещо трябва да прилича на баща си и на майка си. Ако вие не приличате на майка си, тогава какви ще бъдат децата ви? Аз ви казвам един начин за гледане. Отвън какви сте? И отвън какви са хората аз зная, и отвътре зная какви са. Познавам хората толкова добре, колкото себе си. Зная колко е опак човек. Той е толкова опак, че за 5 пари цяло едно село изгаря, с всичките хора. И ако Бог не беше Любов и милост, както ние Го

предизвикваме, Той досега би очистил света. Ако Бог се сърдеше както ние се сърдим, Той би очистил света. И би направил друг свят. Няма да му струва много.

Ако се безпокоиш за живота си, ти си от сиромасите; ако не се безпокоиш, ти си от богатите. Който вярва в Бога и Го люби, той е богат; който не люби Бога, той е беден. Обаче благословение е любовта да присъства и в бедния, и в богатия. Тя осмисля и бедността, и богатството. Пазете се от сиромашията на безлюбието и от богатството на безлюбието. Когато любовта посети бедния, той става богат. Аз вярвам, че всички сте търсили Христа и сте Го намерили. Ако някой не Го е намерил, причината е в неговите мисли и желания. Те го спъват. Много майки и бащи са казвали: „Искаме да тръгнем в Божествения път, но какво да правим с тези деца? Трябва да ги отгледаме, да ги наредим. След като изпълним задълженията си към тях, ще поемем тесния път. Не е лесно да се служи на Бога с деца.“ Често и вие казвате: „Мислите и чувствата ни спъват. Трябва да се справим с тях. Като остареем, тогава ще служим на Бога.“ Закон е: ако на млади години не служиш, на стари години – никак.

Наскоро дохожда при мене един господин с особено предложение. Той ми каза: „Всичкия си имот ще завеща на Братството, с условие да живея между вас“. Аз го изпитвам: „Какво имаш?“ „Една къща и 300 декара земя.“ „Можем да те приемем, но имаш ли някакви дългове?“ „Да, 400 000 лева.“ „Имотът му струва 200 000 лева, а той има да дава 400 000. Казах му: „Оставям те настойник на твоя имот. Задръж го за себе си, не го подарявай още на Бога.“ Много от сегашните християни са като този човек. Отиват да проповядват Христовото учение и казват: „Господи, ние искаме да Ти служим. Готови сме да Ти подарим имота си.“ Да, имотът им струва 200 000, а те дължат 400 000 лева. „Ние сме се посветили на Бога.“ Според мене, дългът ви трябва да бъде 200 000 лева, а имотът – 400 000. В Божественото има изобилие.

И тъй, да посветим на Бога онова, което имаме, а не онова, което нямаме. Бог не изисква от нас много. Той не иска душата ни. Той казва: „Сине мой, дай ми сърцето си“. Единственото нещо, което Бог изисква от нас, е да посветим сърцето си на служене. Само така Той ще ни помогне. Всички противоречия произтичат от човешкото сърце. В него се крие зло. Следователно сърцето може да се поправи само тогава, когато се посвети в служене на Бога. Без любов то никога не може да се поправи. Любовта е съществено нещо за сърцето. Много естествено. Как ще поливаш градината си без вода? Как ще се развиват растенията без вода? В човешкото

сърце нищо не може да расте без любов. Както водата възраства растенията, така и Божията Любов облива човешкото сърце, за да може вложеното в него да израсте и да даде своите плодове. Желая ви да имате в сърцата си по един лъч от Божията Любов, за да израстнат всички хубави неща.

Този закон е верен: Бог изисква ние да се облечем с най-хубавите дрехи, Бог иска да ни види с най-хубавата премяна. И ни е дал този ум и сърце, за да можем да се облечем. И светът е създаден за хубавото, красивото, доброто и умното. Трябва да се облечем и физически, и умствено, и духовно, и Божествено с най-хубавите дрехи. Да облечеш ума си с най-хубавите си мисли, да облечеш сърцето си с най-благородните чувства, да облечеш и тялото си. Ще дадеш на тялото си най-хубавата храна. Като вземеш да служиш на себе си, ще научиш много неща. Ние ще слугуваме. Някой се възмущава от стомаха си, че не може стомахът да му служи. Стомахът иска най-първо ние да му служим. Ще вземеш хляба и ще го сдъвчеш добре, та по възможност на работниците в стомаха да се създаде по-малко работа. И когато възприемате впечатления, по възможност да възприемете най-хубавите впечатления, да не създавате аномална работа на ума си.

Мнозина от вас очакват да дойде Христос на Земята, да тури един ред и порядък, да създаде едно преобразуване и всички да имат хубави къщи, да живеят добре. И това е хубаво, но я ми кажете, има ли по-хубава къща от човешкото тяло? Може ли една съвременна къща или един царски палат да се сравнят с човешкото тяло, което днес му е дадено? Човешкото тяло е незаменимо. То е такъв палат, такова жилище, такъв храм, такава вселена, за каквато човек даже и не подозира.

При това положение хората искат да имат една външна къща, в която да дойде Христос. Хубава е тази идея, но Христос разбира Любовта Божия да дойде и да влезе в сърцата на хората, да внесе едно преобразуване в душите и умовете им, да светнат и тогава човек да не мисли само за себе си. Това не е никакъв живот. Така и животните мислят. Каква разлика има тогава между един човек и едно животно? Човек е онзи, който иска да служи най-първо на своите близни, или аз вземам тази идея в прав смисъл – да служи на Бога. Под думата „Бог“ ние разбираме да служи на цялото битие, на всички живи същества. Това значи още: неговата мисъл, неговите чувства, неговите блага да бъдат общи за всички същества. Този закон има и обратно приложение.

Служенето на Бога е закон на даване. Не е въпрос да даваш от

себе си, но като чучур на някой извор през тебе постоянно трябва да минава благото на извора, а ти ще го раздаваш на другите.

Като е дошъл на Земята, човек трябва да слугува. Как трябва да слугува? С любов. Любовта е заплата за слугуването на човека. На Земята за слугуването дават пари. При това колкото повече плащат, толкова повече изискват. В духовния свят обаче на слугата плащат с любов. Колкото повече обичаш, толкова повече слугуващ, колкото по-малко обичаш, толкова по-малко слугуващ; колкото повече те обичат, толкова повече слугуващ, колкото по-малко те обичат, толкова по-малко слугуващ. Същият закон се отнася и до господаруването: малко те обичат, малко господаруващ; много те обичат, много господаруващ; малко обичаш, малко господаруващ; много обичаш, много господаруващ. Светът ще се оправи, когато хората изпълняват правилно задълженията като слуги и като господари не само към ближния си, но и към себе си. За да бъде добър слуга, първо човек трябва да се научи да служи на Бога. Щом се научи да служи на Бога, той ще може да служи на себе си и на ближния си.

Няма душа, няма същество, което като е изпълнило съзнателно Божия закон, да не е получило Божието благословение. Онези, които проверяват този закон, са видели, че е така.

Днес, като наблюдавам живота на хората, навсякъде виждам дисхармония. Това ме кара да се измъчвам и страдам. Днес всички хора се карат, сърдят се – мъже и жени, ученици и учители, свещеници и пасоми. В това отношение всички хора са герои – мъченици. Защо са мъченици? Защото са дали първо място на своето тяло на желанията, а са изместили Бога от себе си. Днес никой не слуша Господа. Всички хора искат да бъдат щастливи, учени, умни, богати. Ако разделите богатството на Земята по равно, на всеки човек ще се паднат само по 40 лева. Можеш ли да бъдеш щастлив с 40 лева? Ще кажете, че ви са нужни поне 4 000 лева месечно. Отде ще вземете тия пари? Трябва да ощетите други, за да задоволите себе си. Това не е разрешение на въпроса. Тоя въпрос се решава с труд и работа. Ако се трудиш и работиш, всичко ще имаш; ако не се трудиш и не работиш, нищо няма да имаш. Тоя закон е верен не само за физическия свят, но и за всички светове.

Направете следния опит: турете в ума си мисълта да работите изключително за Бога с любов, ще видите, че в продължение на няколко години материалното ви положение ще се подобри. Ако опитът ви не даде резултат, елате при мене, аз ще изплатя всичките ви дългове. Готов съм на всичко само да докажа верността на тоя закон. Ако всеки народ се реши да служи на Бога, хората нямаше

да воюват. Понеже не служат на Бога, сегашните хора разрушават това, което са създали. Един ден те ще видят погрешките си. Сега няма защо да съжбяляват. Те вървят по закона на необходимостта. Важно е в бъдеще да се избягват тия разрушения.

Със сърцето си човек служи на Бога, а чрез ума си учи. Ученето е лека, приятна работа, а служенето е сериозна работа. Като учиш и служиш правилно, ти уреждаш работите си. Не се избличавай, не казвай, че си лош, но служи и учи. Не е въпрос дали си добър или лош, но не знаеш да служиш, не си учил както трябва. Като говоря за служене и за служители, имам предвид два вида служители: на доброто и на злото. И добрите, и лошите служители се подчиняват на Бога, но доволни ли сте от лошите служители? И едните, и другите са учили, но те се различават в прилагането на знанието си. И пътят, по който вървят, е различен. Много окултни ученици искат да придобият знания, да станат учени, да заемат високо обществено положение, но в този път не могат да имат големи постижения. Това са постижения на падналите духове. Значи който не учи и който много учи, неизбежно ще падне; който не учи добре, също пада. Който служи добре, не пада. Такъв е законът.

Казвате: „Всичко ни е дадено“. Дадено ви е, но вие го изявявате по два начина: ако служиш на себе си, ще паднеш, ако служиш на Бога, ще се подигнеш. Ако учиш за себе си, ще паднеш, ако учиш за Бога, ще се подигнеш. Значи първо ще служиш на Бога, после на себе си, първо ще учиш за Бога, после за себе си. Такъв е законът. Ако обърнеш закона, падането е неизбежно. И в падането се учи човек, но то струва скъпо.

Закон е: със служене на Бога, човек добива своята свобода, защото влиза в хармония с целия всемир. А само свободният може да обича. Това е втори закон. Ето защо служенето води към любовта.

Щом почнеш да служиш на Бога, всички хора ще ти станат обични, ще видиш, че това са души. Който пожелае да служи на Бога от любов, у него непременно ще се събуди известна дарба или известен малък талант, който постепенно ще се разрастне. Човек може да ликвидира със своята карма само като служи на Бога.

Според един закон всеки човек трябва да знае, че той не служи само на себе си. Всеки човек, всеки народ, както и цялото човечество представляват части на Божествения организъм. Всеки човек, всеки дом, всеки народ и цялото човечество, ако искат да се подигнат, трябва да имат висок идеал, на който да служат непрекъснато ден и нощ. Само така те могат да бъдат всесилни. Силен

може да бъде само този, който служи на Бога. Ако съвременните хора възприемат Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, техният характер ще се смекчи, те ще придобият истински положителни знания, които ще ги освободят от ред страдания и нещастия в живота. Тогава какво се изисква от съвременните хора? Да извикат всички пророци от целия свят, да чуят направо от тях какво трябва да правят. Какво се разбира под думата „пророци“? Това са всички учени, велики и мощни хора по света.

Нека остане в ума ви идеята, че докато сте орган на Божественото тяло, вие сте на мястото си. Вашата ръка е създадена за тялото ви. В такъв случай първо тя трябва да изпълни предназначението си към своето тяло, а после и към другите хора. Умът, сърцето и волята ви са създадени първо за служене на вашия дух, на вашата душа, на Бога. Служите ли първо на Бога, вие ще можете да служите и на другите хора. Който служи добре на себе си, той ще служи добре и на Бога. Щом служи добре на Бога, ще служи добре и на ближните си. Този е един от великите закони на Битието. Не вървите ли в този път, ще имате ред разочарования, докато един ден ще заминете за онзи свят и ще кажете: „Нищо не разбрах от живота. Нищо не можах да направя.“

ЖЕРТВА

В любовта има един велик закон, той е следният: понякога път тя сама се разкрива, но само на онези, които могат да я възприемат и да се ползват от нея. За да ви се разкрие любовта, трябва да преминете няколко закона: закона на жертвата и закона на самоотричането.

Физическият живот е условие за духовния живот, духовният живот е условие за Божествения живот, а Божественият живот е животът на любовта. Щом дойде във физическия живот Божественото, ти от само себе си вече жертваш, доброволно правиш тази жертва и ти е приятно. Защото любовта не може да се прояви в света без самопожертване. И не само да се пожертваш за одного – за всички трябва да се жертваш. Когато дойде Христос на Земята, той само за одного ли се пожертва? Един закон определя това отношение: Той се самопожертва, за да изправи отношението на всички души към Бога, за да оправи отношението на всички души, които се заблудиха в своя път на Земята, да могат да намерят своя път и да си идат вкъщи.

Първото положение, което природата изисква от човека е: човек за човека да се жертва. Жертва – това е закон за правилното растене и развитие. Това подразбира жертвата, защото само това, което расте, което се развива, цъфти и дава плод, то може да послужи на света, то се принася в жертва.

За жертвата важи следният закон: който жертва, всякога жив остава, той расте. Жертвата подразбира дълбоко познаване на любовта. Любовта включва две неща: жертва и разумност.

Ти всичко не можеш да дадеш от себе си, само своето си можеш да дадеш. Сега вие мислите, че като дадете, губите нещата. Не, едно абсолютно добро внесено, то дава най-големите приходи за бъдеще. Ако пожертваш живота си за добрите хора, твоят живот ще се върне, ти няма да го изгубиш. В света нищо не се губи. Когато се жертват нещата според Божествените закони, придобивките са реални, не се губят. Когато жертвата не става тъй, както трябва, всякога имаме този порядък, който сега имаме.

В самопожертването трябва да има един възходящ път. Жертвата в света е, която увеличава светлината на вашия ум, топлината на вашия живот и силата на човека. Във всяко самопожертване човек придобива 3 неща: светлина, топлина и сила. Ако с една жертва тия 3 качества не се придобиват, това не е жертва, това е нещо неразбрано. Когато се говори за самопожертване, ние разбираме светлина, която е необходима за строежа на вашия ум, топлина, която е необходима за строежа на духовния свят на човека и сила, която е необходима за строежа на физическото поле. Този закон на самопожертване трябва да имате постоянно в себе си.

Ще жертваш. Във физическия свят ще жертваш най-хубавото, и в духовния свят най-хубавото, и в Божествения свят най-хубавото. И Писанието казва така: „Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен!“ Това е жертва! Значи Бог самопожертва най-хубавото, което имаше – даде Сина си. И ако ти не пожертваш като Бога, какво ще постигнеш? И силата на Господа седи в това, че Той пожертва най-хубавото, което е в Него. И това, най-хубавото, ни въздигна. Този Син, Който се жертва, Той живее, Той не е умрял. И Синът, чрез тази жертва, която Бащата е направил, като влиза в човешката душа, като влиза в хората, обединява ги. Той живее вече в тях и заедно с тях отива при Баща си. И те, като се жертват, Той отива заедно с тях в Божествения свят. Значи най-първо Божественият свят дава нещо на физическия свят – жертва, и физическият свят трябва да даде нещо на Божествения свят. Та-

ка ние разбираме вътрешния дълбок смисъл на живота, който оперира вътре във вас.

Христос прави една малка забележка върху онова, което богаташите дали и онази вдовица, която била най-бедна. В тия Христови думи се крие великият закон. Тя турила всичко, що имала. И спънките в живота се дължат на това, че ние не влагаме всичко, което имаме.

Законът е такъв: отива ли човек при Бога, трябва да вложи всичко. Когато житното зърно положат в земята, то не влага ли всичко в земята? Противоречия много може да се явят. Ако един ученик се вдълбочи и в търговия, той нито като ученик ще бъде добър, нито като търговец. Не може да стане и лекар, и дипломат, защото тогава нито като лекар ще бъде добър, нито като дипломат. В едно направление трябва да се вложи енергията. Примерът за тази, бедната вдовица, показва нейната смелост, тя не мисли за утрешния ден какво ще стане. Човек трябва да вложи всичко, за да му помогне Господ.

Можете ли да раздадете всичкото си имане? Можете. То е закон в природата. Човек като посее житото и нищо не остави, беден става. Туй, посятото, дава плод десетократно и тогава богат става. Следователно който не се е научил да осиромашава, който не се е научил да сее, той не може да знае. Трябва най-първо да сееш и после да жънеш. Така трябва да се схващат състоянията „сиромаш“ и „богат“. То са две състояния, които хората не разбират. Ако в сиромашията не седиш, ако нищо не си сядл, не можеш да жънеш. Писанието казва, че Христос, Който бил богат, станал сиромаш. Цитират този стих. Значи Той е посядл всичко. После ще дойде Христос да жъне. Ще дойде забогатяването. Ако не сме готови да сеем, не можем да жънем.

Казано е в Писанието: „Който се сподобят с този живот, нито се женят, нито за мъж отиват“. По този начин няма да бъдете оженени вече за преходното. Това е дълбокият смисъл на тези думи. А това знание тук, това е театър, това е представление. Двама души се оженят за 10-20 години и повече не могат да живеят. Вие, щом сте възплътени, сте оженени. И ще живеете като оженени, докато се освободите. От какво? Христос казва: да се отречеш от майка си, от баща си и пр., т.е. да се отречеш от сегашния, от временния живот. Този живот не е лош, но не е онзи живот, който ние търсим.

Дълбоката наука седи в това, да знаем как да се справим с този въпрос. Непременно човек трябва да се запознае с онази велика истина. Той трябва да познае Бога не в обикновения смисъл, както

проповядват църквите. А да намериш Бога в себе си и тогава да имаш състояние, което да не се мени. Няма да имаш условия, които да се изменят. А ще имаш една вечна радост. Не че няма да имаш страдания, ще имаш, но те ще се урівновесят. Някои от вас казват: „Има едно учение, според което, като умрем, ще се преродим“. Не се лъжете от тези умирения и тези прераждания. Това е друг въпрос. Ти можеш да се прераждаш колкото пъти искаш. Законът е: всяко едно прераждане е една женитба. Тогава от това гледище, един човек трябва да се жени 777 пъти кардинално, основно. Ще имаш 777 кардинални женитби и 12 женитби ще бъдат епохални. Когато дойдат двойките души, ще живеят заедно.

Съществува един закон в света, чрез който човек може да изправи живота си. Не е въпросът само човек да изправи живота си, но да дойде в такова неизменно състояние, че всякога да бъде доволен и всякога да има един непреривен стремеж. Аз наричам човек този, който никога не се безпокои. Той трябва да бъде толкова умен, че хората с нищо да не го безпокоят. Вие ще приведете за пример Христа и ще кажете: „Ами защо Христос, който беше толкова умен, хората го безпокояха?“ Христос специално дойде на Земята да научи какво нещо е безпокойствието. Той не знаеше какво нещо е грехът и дойде на Земята, нагърби се с човешкия грях. Той облече една дреха като човешкото тяло и се натовари с греховете на хората и толкова години се занимаваше с това – какво нещо е грехът, кои са причините за неговия произход. И най-после Христос го научи. Той се спря върху два факта като причини за греха. Той казва – първата причина е, че човек обича себе си повече от Бога; втората – човек обича света повече от себе си. И тогава Христос каза: „Никой не може да влезе в Царството Божие, докато не се отрече от себе си“. Това значи, че никой не може да влезе в Царството Божие, ако не се отрече от любовта си към себе си. Ако Този, Който те е създал, не седи по-горе от твоя ум, от любовта ти към себе си, ти нямаш нормални отношения. Ако ти не обичаш природата, то когато приемеш въздух, тя следния момент може да не те крепи вече.

Сега закона да обясня: за да бъде приета молитвата ви пред Господа, не е достатъчно само да признаете греховете си или да кажете като Давида, че в грях ви е заченала майка ви. Не, който иска нещо от Господа, трябва да обещае нещо, да пожертва нещо от себе си. И каквото обещае, трябва да го изпълни. Каквата жертва намисли да направи, той трябва да я даде. Няма случай в света, човек да е изпълнил обещанието си, което е дал пред Бога и да не

е получил отговор на молитвата си. Някой обещава нещо пред Господа, но после се извинява, че не е могъл да изпълни обещанието си, понеже бил млад, бил поставен на изкушения, или че бил стар, женен, със задължения към жена и към деца. Оставете настрана вашата младост и старост! Как ще докажете, че сте млади или стари? Как ще докажете, че сте женени? Че сте млади или стари, това е сън, това е илюзия, не е действителност.

Според Дарвин само онези индивиди продължават да съществуват, които могат да издържат на тежките условия, да се приспособят към тях. Този закон се отнася до животните, но не и за хората. За хората обаче съществува друг закон – закон за жертвата. Човек може да се прояви в жертвата. По това именно той се отличава от животните.

Всички религии – това е правене добро на духовете. Когато ние правим добро на едно растение, с какво ни се отплаща то? Със своя плод. Когато ние правим добро на едно животно, с какво ни се отплаща? Със своята вълна, със своето мляко – не със своето месо. Това се изключва по следния закон. Да допуснем, вие казвате, че Господ е направил света, че е дал животните за храна на хората. Питам ви: откъде знаете това? Кой се е разговарял с Господа, че да знае, дали това е така? Тогава, ако туй е вярно, че Бог е определил животните за храна на хората, защо Мойсей казва: „Не убивай!“ Думите „не убивай“ имат широк смисъл. И всички онези, които си присвояват един атрибут – да убиват, т.е. да отнемат живота някому, то е едно право на безправие. Всички тези хора са отговорни пред природата, понеже тя има един абсолютен закон, който гласи: ти нямаш право да отнемеш правото за живот на всяко същество, което доброволно не се жертва.

Някои казват: „Аз имам право да заколя овца“. Овцата ще те запита: „Ти, който искаш да ме пренесеш в жертва, ти пренесе ли себе си в жертва?“ Ти си извършил едно велико престъпление. Хора, които не са готови да се жертват за Бога, какво право имат те да жертват животните? Ти заколиш една овца, 2, 10, но дохожда Божественото разрешение на въпроса. Ти се ожениш, дойдат 3-4 деца. Не мине много време, умре едното ти дете, умре другото, умре жена ти. Питам: изяде ли овцата? Аз бих желал онези, които философстват, че трябва да се колят животни, да ми покажат един здрав човек! Ако няма, нека докажат кои са причините, гдето хората не са здрави. Ние, културните хора, мислим, че тези същества са наши роби. Ако ние сме господари на света, тогава да заповядваме на болестите. На болестите не можем да заповядваме, на бедността, на земетресенията – също.

И тъй, първият основен закон за вас е: човек най-първо трябва да пожертва своя живот за Бога. Под думите „жертва“, „да се пожертваш“, вие мислите, че вашият живот ще се изгуби. Не! Да пожертваш живота си за Бога, то значи да мислиш тъй, както Бог мисли.

За да се домогне до новото, човек трябва да научи закона на проникването. Два начина има за проникване: или човек да проникне в Бога, или Бог да проникне в човека. В първия случай човек се изкушава, а във втория – човек се освобождава от всички заблуждения.

Всеки човек трябва да принесе някаква жертва пред олтара на Бога. Даже висши духове слизат на Земята, за да принесат своята жертва пред великия жертвеник на живота. Те приемат Божието благословение само след като се въплътят на Земята и принесат своята жертва. Този закон се отнася както към цялото, така и към частите. Ще кажете, че вие сте направили тази жертва. Ако сте направили жертвата, а страдате и сте недоволни от живота, вие се самозалъгвате – никаква жертва не сте направили. Който е пожелтал всичко, всичко е получил. Той е получил нова светлина, нова сила, нов подем в живота.

Ако храната, която употребявате, не дава добри резултати, откажете се от нея. Същият закон се отнася до чувствата и до мислите на човека. Следователно, ако постоянно се натъквате на едни и същи чувства, без да имате някакъв резултат, откажете се от тях. Да се откажете от едно чувство, това значи да го пожертвате, както жертвате ниспето за виспето. При това, ако жертвоприношението ви не даде някакъв резултат, то не е разумно. Разумна жертва е тази, която се приема. Не се ли приеме, тя не е намясто. Жертвата има отношение към висшите същества. Тя представя тяхната храна.

Хората са плодове на Божествения свят. Бог очаква. Ние, ако не станем най-хубавите плодове, каква цена имаме? Ако Бог се е жертвал за нас, защо и ние да не се жертваме за Бога? Бог като се е жертвал, ни най-малко не се е изгубил, проявил е Своята сила. Ние като се пожертваме в света, ставаме силни. Сега всички казват: „Като се пожертва човек, става лошо“. Като се пожертва човек, става силен. Ледът като се стопи и стане вода, водата е по-силна. Водата като пара е още по-силна. От пара пак може да се превърне на вода.

В чисто Божествената Любов жертва няма. Няма никаква жерт-

ва. Жертвата, това е само един резултат на сложните движения на любовта във физическия свят. То е един временен, преходен период. Когато се казва, че трябва да се жертва човек, това не се отнася до Божията Любов. В истинската Божествена Любов няма никаква жертва. И следователно, за да разберете Божествената Любов, непременно трябва да слезете на физическия свят, да изучите закона на жертвата. Именно за това са дошли хората на Земята, за да научат закона на жертвата. А какво нещо е Божествената Любов ще научат, като минат по закона на жертвата. То е закон за правилното трансформиране на Божествените енергии.

Някой казва: „Аз искам да зная какво мислиш за мен“. Казвам: „Може да знаеш, но трябва да те изям“. И затова казва Христос: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, няма да имате живот вечен“. Значи, ако искате да ме разберете, трябва да ви изям, че като влезете в мен, аз ще ви разбера, и като ви разбера, ще зная как да ви помогна. Следователно вие ще се пожертвате, за да влезе Бог във вас, ще направите тази жертва. Или вас да изядат, или вие да изядете, ако искате да разберете някого. То е символ. Ако искате да разберете някого, той трябва да ви изяде. Ако искате той да ви разбере, вие трябва да го изядете. Сега, на този език ще кажете: „То е страшно!“ Ами че всичко в сегашния живот не е ли само ядене и пиене? Изключете яденето и в какво седи вече животът? След като сте изiali една хубава круша, след нея може би ще ви дойде някоя светла идея да напишете някое стихотворение. Тази круша представя и цвете, и затова е казал Христос: „Аз съм живата вода и живият хляб“.

Малките отстъпки, които правите, то не е жертва. Законът на жертвата примирява всички противоречия в света. Да кажем, намирате се в голяма тъга, големи мъчности, прилагате закона на жертвата и веднага можете да премахнете тъгата, но трябва жертва. Имате да вземате 20 000 лева, нямате пари в джоба си. Какво ще направите? Отворете тефтерите си и решете да пожертвате тия пари заради вашето спокойствие – веднага ще ви олекне на душата и ще дойде мир.

Добрината на човека всякога зависи от жертвата. Колкото по-добре разбираш закона на жертвата и го прилагаш, толкова по-добър ще станеш.

Яденето създава най-големите неприятности, но донася и най-големите блага. Толкова агънца стават жертва, толкоз кокошки и благодарение на тях ние живеем. Кое е по-хубаво: те да страдат и ние да живеем, или те да живеят и ние да умираме? Тогава законът е така: всякога нисшето трябва да стане жертва на висшето, за да

може и двата живота да прогресират. В себе си този закон е верен. Всякога ниспето трябва да стане жертва. Ако ти не го направиш, ти трябва да станеш жертва. Или виспето трябва да стане жертва, или ниспето трябва да стане жертва.

Някой път виспето става жертва, но това е друг закон. Христос казва на Своите ученици, че ония, които искат да бъдат ученици, непременно трябва да се хранят с Неговото Слово. Словото след като влезе в човешката душа отвън, става жертва отвътре, започва Словото да живее в нас, пък ние тогава ставаме жертва за новото. Ти най-първо трябва да приемеш Словото, виспето ще те освободи, тогава ти ще пожертваш живота си за другите. Тъй щото жертвата подразбира любовта. Любовта подразбира пак любов. Подяждане-то подяждане ражда. Ако Божията Любов в тебе не роди любов, това не е любов. Значи, щом влезе Божията Любов в тебе, тя трябва да се изяви тъй, както Бог я изявява. Както Бог е милостив, така и ти трябва да бъдеш милостив. Както Бог е дълготърпелив, така и ти трябва да бъдеш дълготърпелив. Както Бог е щедър, така и ти трябва да бъдеш щедър.

Християнският свят сега се изправя. Тия страдания идат за изправление. Християните не са спазили ония закони, които Христос е проповядвал. Не са направили жертвата, която трябваше да дадат. Сега милиони хора измират. Тия жертви трябваше да се дадат преди милиони години. Сега те се дават за неизпълнение на закона за любовта. Защото или по любов ще жертваш, или по закон – не можеш да се избавиш от жертвата. Или доброволно, или насила ще жертваш. Не чакай да дойде силният и каквото има да му дължиш, да платиш. Иди сам плати на силния. Той, като дойде, с лихвите ще ги вземе. Ти иди сам при силния, нищо повече. Когато някоя канара иде, не стой на пътя ѝ да те прегازی. Отдалечи се, отвори ѝ път. С усмивка носете страданието. Много мъчно е да се усмихнеш, когато си скръбен.

Питам: кой създава големите мъчнотии в живота? Дяволът. Ще ти остави една чиния с ядене да се нахраниш. Яденето, което дяволът оставя, представя торба със злато – изкушение. Не пипай торбата, защото в този момент идат разбойници. Щом видят торбата, те се нахвърлят на нея и питат: „Твоя ли е тази торба?“ „Не е моя, тя е за вас.“ Така отговаря умният. Ако не си умен, ще кажеш, че торбата е твоя. Те ще те хванат, ще те измъчват, за да вземат още злато от тебе. Умният знае кога да се отрече. Законът за отричането, в християнски смисъл, подразбира отричане от едни блага и придобиване на други. Да се отречеш от живота, значи да се пожертваш.

Ще пожертваш един живот, за да придобиеш друг. Не може да се отвори нов път пред тебе, ако не пожертваш стария.

Законът на жертвата казва: „Всеки човек, който задържа за себе си това, което е произвел, не може да намери смисъла на живота“.

Прилагайте закона за самопожертването доброволно, не само веднъж, но много пъти. В този закон се крие разрешаването на всички въпроси. Той ще изчисти всички петна в живота ви, ще изличи всички ваши погрешки и престъпления. За прилагането на този закон не се изисква голяма философия.

Казвате: „Кога ще се оправи светът?“ Всички съвременни християни са в състояние да оправят света. Христос им е дал сила и власт и те могат да сторят това. Защо обаче досега те не са оправили света? Ако младият момък не е в състояние да даде всичкото си богатство на момата, която го обича и с това да я осигури, а той да се предаде в служене на Бога, той няма любов. Любовта жертва всичко. Един от великите закони на Битието гласи: жертва без любов не съществува.

Днес много хора не успяват в живота си, само защото се занимават с критика. Какво виждате в училищата например? Много ученици и то неспособни, но средни по успех, коригират, критикуват своите учители, че не преподавали добре, че се отнасяли грубо и т.н. Питам: какво придобиват те с тази критика? Оставете учителя сам да се критикува и коригира! Когато критикувате другите хора, запитайте се: „Има ли в нас тия качества, които отричаме в другите?“ Лесно се критикува, но мъчно се прилага. Ако мъжът и младият момък, които искат да служат на Бога, могат да се откажат от богатството си в полза на другите, в замяна на това те ще получат туй, което никой не може да им даде.

Любовта е магнетизъм, а омразата – електричество. Сегашната омраза е бъдеща любов, а сегашната любов е бъдеща омраза. Това е закон на поляризиране. За да избегне този закон, човек трябва да се отрече от себе си. Усетиш ли, че омразата прониква в сърцето си, отречи се от себе си. За това Христос казва: „Който не се отрече от себе си, не може да бъде Мой ученик“. Приложете себепричиането да видите какъв ще бъде вашият живот.

Сега каквото и да ви разправят, нещата ще останат неразбрани, ако не опитате онази любов, с която Христос е пожертвал себе си. Но влизали ли сте в мислите на Христа, каква е била Неговата мисъл, когато се е жертвал? Вие обръщате внимание на външната страна на живота, че бил прикован на кръста, но представяте ли си

онези очи, с които е гледал на света? Ти казваш: „Не можем да си представим“. Ако имате Неговата Любов, ще си представите това и ще можете да извършите това, което Той е извършил. Вие казвате: „Ние нямаме сила да извършим това“. Щом нямаш сила, това значи, че нямаш любов. Любовта е нужна! Дето има любов, нещата лесно могат да се извършат. И най-малките работи без любов са тежки. Като говоря сега, аз не подразбирам механически този процес. Ти казваш: „Как ще стане тази работа?“ Онова дете, което иска да проходи, пита ли как ще стане тази работа? Онова яйце, което иска да се измъти, пита ли как ще се измъти? Не пита. Започни и не питай! Не се спирай върху думата, но върви, то е въпрос на време.

Да се зароди у вас желание така, както у яйцето се заражда желание да бъде под крила. И както казва псалмопевецът в 91 псалом: „Който живее под крилата на Всевишния ...“ Трябва да разбираш това. Ти си още едно яйце. Ще потърсиш крилата на кокошката. И като поседиш така 21 дена, няма да бъдеш вече яйце, но ще бъдеш пиле. И тогаз ще чуеш гласа на тези крила и ще изпълниш закона. Ти, като влезеш под Божествените крила, ще станеш свободен. Затова трябва да седиш там. Тогаз ще добиеш първата си форма. Казано е там: „Който живее под покрива на Всевишния, ще пребивава под сянката на Всемогъщия“.

Ако не можете да носите страданията и радостите на любовта, ако не можете да издържате светлината и топлината на мъдростта и ако не можете да издържате на ограниченията, които свободата налага, вие не можете да бъдете кредитирани. Свободата заставя хората да се жертват. Жертвоприношението е закон на истината. Който не е готов да се жертва, той не е познал истината. Христос се самопожертва, понеже познаваше истината. Когато се пожертва, Той се освободи от всички ограничения на живота. Следователно докато не се самопожертва, човек не може да се освободи от ограниченията, в които се намира. Докато се държи здраво за тялото си, човек не е разбрал още вътрешния смисъл на живота. Обаче, колкото и да се държи човек за тялото си, един ден все ще трябва да го напусне. Дали ще бъде след 10-20 или 120 години, това не е важно. Къде ще отиде човек, след като напусне тялото си?

Кои хора познавате и кои не познавате? Вие познавате само ония, които ви са направили някакво добро, или които са ви услужили. Ония, които не са ви направили добро или които не са се проявили към вас, не познавате. Всеки, който е дал нещо от себе си за вас, е ваш познат. Който нищо не ви е дал, минава за непознат.

И Христос определя отношенията Си към хората в зависимост от закона за даването. Той казва: „Само оня ще влезе в Царството Божие, който Ме нахрани, когато бях гладен, който Ме напои, когато бях жаден, който Ме утеши, когато бях болен и посети, когато бях затворен. На този човек дължа и него ще взема със Себе си. Оня, който не е направил нищо за Мене, ще го оставя за друга епоха, когато пак ще дойда на Земята да работя за Бога.“ „Аз искам да бъда на Небето с Христа заедно!“ И това е възможно, но запитай се сам: пожертвал ли си някога живота си за Христа? Ако си го пожертвал, ще бъдеш с Христа, ако не си го пожертвал, ще останеш вън, за бъдещата епоха, за далечни времена.

В кое от двете ще повярвате, това е ваша работа. Важно е, че среден път няма. Верните неща сами се проверяват. Там важна роля играе опитът. „Как ще влезем в Царството Божие?“ Чрез усилена работа, извършена с любов. Помнете: в тялото, в мозъка се крият сили, които трябва да разработите. „Искаме да ни се разкрият тия сили.“ Всеки сам може да ги разкрие. Достатъчно е да употребявате по един час на ден за размишление върху велики духовни въпроси, за да прогледате. В който ден се отворят очите ви, ще пожелаете да се ожените за Царския син, т. е. да влезете в света на истината и да станете разумни.

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Днес хората се нуждаят от нови разбирания, нови възгледи за нещата, нова вяра. И вярата има степени: лековерие, суеверие, вярване и вяра. Вярата минава най-после в знание. Знанието, обаче, не предвижда натрупване. Да трупаш знание, това не разбира още приложение. То е излишен баласт, от който човек трябва да се освободи. Истинско знание е това, което има приложение. Запример казват за някого, че е умрял. Те знаят, че е умрял, а не знаят какво може да стане по-нататък с него. Това не е знание. Който знае нещата, той веднага ще разбере дали този човек спи, или наистина е умрял, дали ще възкръсне, или не. Всички хора не могат да бъдат живи, но всички хора могат да възкръснат. Това е закон. Христос пък никога не е умирал. Следователно може да се помогне само на онзи, който разбира закона за възкресението и вярва в него.

Има една велика работа в света, която трябва да се извърши. Всинца ние живеем в един неорганизиран свят, в една материя първична, която не се подчинява на Божиите закони. И тялото ни

е създадено от тази неорганизирана материя. Най-първо Бог механически е образувал човека, после е вложил в него живота Си и той станал жива душа. То са две степени. Най-първо организиране и после оживотворяване на тази материя. Ние не само трябва да се организираме, но трябва да се въодушевим, трябва да внесем новия живот, който сега хората наричат възкресение. То е велика задача, която всеки човек има индивидуално.

При възкресението животът минава от една фаза в друга, дето смъртта се изключва. Такъв е законът.

Възкресението включва в себе си друг закон – минаване на душата в онова същинско състояние, в което е съществувала преди да е била въплътена в материята. Веднъж въплътена в материята, душата се опорочава. Също всички хора, без изключение, са нечисти. Поради това ние трябва да правим на Земята големи усилия, за да можем със силата на духа да очистим нашето сърце, нашия ум, нашите действия и желания от това окаляне. Причината за окалянето е самата материя – значи тя е от такова естество, че се опорочава. Възкресението е самият процес на чистене. То става само чрез Божествената Любов. Без любов няма възкресение.

Светлината на Бога е всичко. Тя е носител на онази мъдрост във вселената, която Той е създал. Ние трябва да бъдем съучастници във вселената, която Той е създал.

Може да искаме да напуснем Земята. Колко хубави работи има на Земята, които не сте виждали! Мнозина мислите, че Земята е ад. Не е вярно. На Земята и ад има, и рай има. И в човешкия ум, и в самия човек и рай има, и ад има. Живееш по Бога – рай е вътре. Живееш както не трябва – ад има вътре. Психологически, по законите на духа усещаме, че има нещо, което ни мъчи.

Сега вие сте дошли и всички искате да бъдете щастливи. Съвременната история не е видяла един по-добър човек от Христа. Какво го сполетия, кажете ми? Една най-ужасна смърт му дойде. Той отказва ли се? Ако Христос би се отказал от участва си, какво би било съвременното човечество? Цял ад щеше да бъде. Ако ние, съвременните хора, се откажем да приемем Бога в духа си, ако ние се откажем да приемем Бога в душата си, ако ние се откажем да приемем Бога в своя ум, ако ние се откажем да приемем Бога в своето сърце, какво ще стане с нас? Цял ад ще се образува. Ако решим да възприемем Бога и да живеем по Бога, ще имаме състоянието, за което Писанието казва: „Иде нова Земя и ново Небе.“ Нов живот на безсмъртие – туй е, което наричат първото възкресение. Онези,

които приемат Бога по този начин, те ще влязат в първото възкресение.

Когато говорим за Бога – да излезем от Бога и да се върнем при Бога – това може да го направи само свободният човек. Всеки, който не е свободен, не може да се върне при Бога. Връщането или вярата в Бога, е закон на свобода. Човек, който не вярва, той не е свободен.

Знай, че и в най-голямото изпитание – и в смъртта можеш да намериш нов път, по който да излезеш на свобода. Христос провери този закон и показва на хората, че и в смъртта има живот. Той беше прикован на кръста, след което го туриха в гроба, но и там не остана Христос, и тук намери изходен път и на третия ден възкръсна. И като умираше, той вярваше, че и след смъртта ще живее.

Съществуието на Духа е едно особено състояние на човешката душа, на великото, което може да стане в живота на човека и във всички негови превъплъщения, които е имал. Той се превъплъщава с единствената цел, за да добие туй състояние. Аз го наричам закон. Докато те ражда майка овца, ти ще бъдеш овца, нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда вълк, ти ще бъдеш вълк, нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда майка змия, ти змия ще бъдеш, нищо друго не можеш да бъдеш. От каквото се раждаш, такъв ще бъдеш, докато дойдеш до това положение, за което се казва, че ще бъдеш роден от Бога. А пък за да бъдеш роден от Бога, трябва да приемеш Духа. Докато станете синове на възкресението, доста време трябва да мине. Много хора могат да мислят, че са синове на възкресението, без да са такива. Можеш да носиш името „християнин“, без да си християнин.

Доброто е силата. Турете в ума си доброто и в най-трудните минути на живота си мислете, че има поне Един в света, който мисли за вас. Не някой дух, нито някой ангел. Аз не говоря нито за духове, нито за ангели. Има Един, който ви обича. Той е онзи велик закон в света, Той е онзи, върху който почива цялата вселена, Той е онзи, който поддържа всичкият ред и порядък и от който всичко излиза. Има Един, който постоянно мисли за вас и който никога не е престанал да мисли. Във всички ваши падания и ставания, във всички ваши изпитания Той е бил там и всякога ви е казвал: „Стани и напред върви! Не бой се, Аз съм с тебе.“ Болен си, Той казва: „Стани!“ Умираш, Той казва: „Няма нищо, ще възкръснеш!“ В ада отиваш, той казва: „Няма нищо и оттам ще излезеш!“ Дето и да сте, има Един, който върви с вас. Това е мощта на човека – да вярва в този Един.

Някой ви казва: „Ти трябва да се осигуриш в някоя банка“. После се осигурявай в банките, първо ти се осигури в Единия в света, а после се осигурявай в другите банки. Те ще дойдат като последствие. Ти се осигури в едното в света. Най-първо ти вярвай в своя ум, в своето сърце, в своята душа, в своя дух и после във външното тяло, както и във външните условия. Тогава ще имаш един такъв живот, какъвто не си сънувал никога. И за онези от вас, които ме разбирате, седи едно велико бъдеще и когато го достигнете един ден, ще кажете: „Страданията, които минахме, не могат да се сравнят с това, което знаем“.

БЕЗСМЪРТИЕ

„Ако не се родите от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие.“ Животът започва с Царството Божие. Ние сме извън рая. Нямаме ясна представа какво нещо е раят. Имаме един живот извън рая. Този живот, след като се родим, докато си заминем за другия свят, то е постоянна работа, много малко време ни остава да бъдем весели. Ние приличаме на тия, впрегнатите животни. Таман им дадат зобчица, погледнеш – опрегнали ги, натоварили каруцата. После пак им дадат малко зобчица, и пак наново ще ги впрегнат. Ние, съвременните хора, казваме: „Той се е повдигнал“. Ние сме се подигнали до торбата. Той е чиновник, дали му 4-5 хиляди лева – зоб в торбата. Дали му една малка нива, посял я – пак е торба. Та, казвам: не сме в онзи реалния живот.

Всички хора трябва да си представиш като огледало. Като се оглеждаш, да ти е приятно да видиш себе си. Кой от нас не се радва на огледалото, понеже себе си вижда? Хилядите огледала са ценни, понеже себе си виждаш. А ти си ценен за другите, понеже в тебе виждат себе си. Ние сме ценни един за друг, понеже виждаме себе си. Аз виждам себе си във вас и вие виждате себе си в мене. Вие сте ценни за мене дотолкоз, доколкото аз мога да се огледам във вас. Дотолкоз, доколкото аз мога да проявя вашия живот, аз съм ценен за вас; дотолкоз, доколкото мога да ви услужа за вашия живот, аз съм ценен за вас. Дотолкоз, доколкото вие можете да ми услужите, вие сте ценни за мене. Тъй седи Божественият закон. То е новото разбиране. Дълбоко разгледано, мистично разгледано, то е закон на безсмъртието.

Светът е запален вече. Няма какво повече да го палите. Хората го палят и сега. Светът има нужда да се гаси, а не да се пали.

Христос казва: „Аз дойдох да запаля огъня“. И наистина Той запали този огън.

Всичкото това богатство, което сега иде в света, показва, че хората вече са запалени. И сега едно от двете остава: или хората да вярват в Бога, в разумната жива природа, или да измрат, всичко в тях да изгори – нищо повече. Това е правото разрешение на въпроса. Това е човештината. Всички хора трябва да вървят по закона на Бога. Това е казано в религиозен смисъл. Или всички хора трябва да вървят по закона на природата, казано в идеен смисъл. Или всички хора трябва да живеят за човечеството, казано на съвременен социален език. Родолюбците пък казват: „Трябва да се живее за народа. Този огън е в народа.“ Казвам: този огън, който живее в душата на човека, е за него; този огън, който живее в дома, е за него; този огън, който живее в народа, е за него; този огън, който живее в цялото човечество, е за него. Този огън трябва да подкрепим! Щом този огън е за нас, обезсърчението няма да има място.

Това, което става на Земята, е преходно нещо, а не реалност. Виждате красиви момичета, но щом минат известна възраст, лицата им почват да се набръчкват и след време стават стари баби. Питам: къде отидоха ония момичета, от които по-рано толкова много се възхищавахте? Същото става и с момците. Къде изчезна тяхната левентност? Вие още не познавате себе си. Когато научите закона на истината, той ще ви даде власт над материята, да разбирате нейните вътрешни съчетания и да усъвършенствате вашия живот. Това е законът на движението – човек трябва да се видоизменя постоянно и да минава от временното към вечното, за да разберете същността на истината.

Трябва да изпразвате нещата – отровните неща в света са онези, които не са организирани. Доброто в света е организирано, доброто носи живот в себе си. Под думата „живот“ разбирам организиран живот. Под думата „любов“ разбирам, че смъртта е изключена. В доброто има възможности смъртта да се яви. Доброто и злото живеят заедно. Ако постъпваш според законите на злото, смъртта иде, ако постъпваш според законите на доброто, смъртта пак влиза. Доброто и злото бяха в дървото на живота, то е целият човек. Когато човек служи на злото, смъртта влиза и тя вече изкушава. То е неорганизираната любов. Щом служиш на любовта, животът влиза. Щом служиш на Божествената Любов, ти си извън това дърво. В тебе тогава ще влезе онзи живот, който изключва смъртта. Любовта изключва смъртта.

Трябва да се знае, че всичко, което имаме, е Божие, а не наше.

Какво ще разправя някой, че внесъл или изнесъл пари от банката? Някой никакви пари не е внесъл в банката – парите и без него съществуват. Някои хора секли пари, а той минава за собственик на тия пари. Някой не е собственик на парите. „Как да не съм собственик? Аз употребих толкова труд, толкова усилия, докато ги спечеля.“ Трудът, усилиято са на живота, а не твои. Следователно няма собственици в света, защото няма и собственици на живота. Ако някой се нарече господар, собственик на живота, той би трябвало да бъде човек на безсмъртието. Обаче никой още не е дошъл до безсмъртието. Безсмъртието ще дойде, когато хората влязат в закона на любовта. Сега те изучават закона на безсмъртието. Щом научат този закон, те ще знаят вече как да любят. Докато хората умират, те не живеят още в закона на любовта. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единнаго, истиннаго Бога“. Щом познаете Бога, в дар на това Той ще ви даде вечния живот – живота на безсмъртието.

Закон е: когато светлината проникне в човешките очи, тя ще донесе своето благословение. Като говоря за Новото учение, аз нямам намерение да измествам друго учение. Светът върви напред, религията и науката също напредват. Не съм аз, който измества старото. Който е дошъл до известно развитие, той продължава да върви напред. Ако спре някъде, скъпо ще плати. Всеки знае, че златното време на неговия живот е ученичеството. Вземи тетрадките и книжките си и хайде, на училище! Майката и бащата се грижат за него, а той не мисли за нищо. И ние трябва да бъдем ученици, за да научим първата дума. Тя е изгубена, но трябва да се намери. Това ще произведе коренна промяна в човека. Тази промяна именно подразбира новораждането, за което се говори в Евангелието. Тази дума ще бъде основа на новия живот, дето няма болести, няма и смърт. Смисълът на живота не е в това, да живееш добре, смисълът на християнството не е в спасението. Смисълът на всичко е в безсмъртието: да станеш безсмъртен, да влезеш при онези условия, дето се проявява Божественият живот. Не можеш ли да станеш подобен на Бога? Това е желанието на Бога. Такова е желанието на всеки баща. Кой баща желае смъртта на децата си? Бог, Който е всемъдър, всеблаг, не може да иска смъртта на децата си. Следователно и ние искаме да бъдем като Бога. „Как? Да бъдем като Бога? Това е богохулство!“ Да, ти можеш да бъдеш като Бога благ, да живееш като Него, да бъде душата ти пълна с Божиата Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Това е Бог – сила се иска за това. Да, ще бъдеш силен. Само добродетелният човек е силен.

Като говорим за битието и небитието, това не значи, че битието е нещо реално, а небитието – нереално. Непитието е място на страдание, на ад. Страшно е положението на човека, като влиза в небитието. Той има желание да вижда, но около него е тъмнина; иска да яде, мъчи го гладът, но няма какво да яде; жаден е, иска да пие вода, но не може да задоволи жаждата си. От гледище на битието, на материалния живот, небитието е живот на въображение. Защо? Защото нещата там не се реализират. Непитието е живот на жажда и глад, вечен стремеж да задоволиш нещо, което при дадените условия не може да се задоволи. Ето защо, докато е на Земята, в битието, човек трябва да изучава закона на доброто, за да може да задоволи в себе си глада и жаждата. Само доброто като велик разумен принцип, освобождава човека от глада и от жаждата. Доброто е основа на великия закон за освобождаването. Да бъдеш добър, значи да се освободиш от робството, т.е. от света на ограниченията и смъртта.

Под „смърт“ разбираме ония условия, които липсват човека от благата на живота. Тази е причината, дето хората се страхуват от смъртта. Които не разбират смъртта, мислят, че тя ще ги освободи от мъчнотиите в живота. Не само че няма да ги освободи, но тя ще ги въведе в небитието. Мисълта за небитието представя киселина, която разяжда и руши. Ако човек мисли дълго време върху небитието, в края на краищата ще се изпари. Много философи са се изпарили по единствената причина, че са попаднали в областта на небитието. Никой обикновен човек, никой смъртен не е разрешил и не може да разреши въпроса за небитието. Който се е занимавал с този въпрос, нищо не е постигнал. „Тогова защо съм се родил?“ Да бъдеш добър. „Как ще стана добър?“ Като задоволиш глада и жаждата си с доброто. Това значи разумно хранене. По този начин думите Христови, че не само с хляб човек може да живее, но с всяко разумно Слово, което излиза от Бога, стават разбрани. Който се храни с доброто, той не умира, той става господар на условията, той влиза в областта на битието. Значи реално е само доброто. Реално е само това, което не се изменя, нито изчезва, нито се унищожава. Понеже доброто не се изменя, не се губи и не изчезва, то е реално. Водата реална ли е? За нас не е реална, понеже се изменя. За други същества, обаче, водата е реална. Твърдата материя е реална за нас.

Сега всички проповядват механическите процеси, казват: „Да станем добри“. То е временно състояние. Някой е добър 5-10 години, пак се върне назад. Този процес не е истински процес. В истин-

ските процеси има вечно подмладяване. Онези, които са разбрали закона, могат да се подмладят. Аз искам онези, които се подмладят, да напуснат старото тяло и да вземат ново. Трябва да знаят как да направят новото. Тъй както вие може да съблечете старите дрехи и да облечете новите, така един човек, който е разбрал закона на своя ум, който е разбрал закона на своето сърце и тяло, той може да смени своето тяло, всичко може да смени. То е една наука. То е безсмъртие на човека. Трябва да дойде туй знание.

Когато един се качва на аероплан, той е ограничен, но той разбира законите на онзи аероплан – той не може да ходи както по земята. Качи се на аероплана, разбира законите, качва се, слиза. Щом слезе на земята, той трябва да знае как да излезе из своята каюта.

Ние, съвременните хора, сме влезли в това тяло, от което не можем да излезем навън. Вечерно време вашите пазители дойдат, пускат ви от затвора и после пак ви вкарат – вие се събуждате.

Въплътяването на Земята е връзване. Всеки човек, който се е въплътил в тялото, вътрешно постепенно трябва да се развързва чрез процеса на човешката мисъл, чрез процеса на човешките чувства и чрез процеса на човешките постъпки. Има нещо в нас Божествено – духът, който постоянно ни развързва. Ще влезем в новата култура – култура на развързване, за да се научим как да работим. Сега ние разбираме връзването просто. То е само като един символ на онова истинското развързване. Не можеш да вържеш един силен човек. Силен човек е само онзи, който разбира законите на любовта. Човек не може да бъде силен, ако не е изучил законите на любовта. Човек не може да приложи тази сила, която любовта му дава, ако той не разбира законите на човешката мисъл, на Божествената Мъдрост. Човек не може да постигне онова, което той иска, ако не разбира законите на истината.

„Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. И каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето.“ Каквото развържете с мъдрост, ще се развърже. И каквото приложите с истината, ще бъде приложено.

В природата съществува един закон: не можем да бъдем щастливи, ако природата не ни създаде едно удобно жилище. Защото тялото не е едно удобно жилище. Човек няма такова удобно жилище, затова умира. От някакъв недоимък умира човек. Във въздуха има един елемент на безсмъртие, за това са говорили старите алхимици. Те са казвали, че има една течност, от която човек, ако вземе една капка, се подмладява. Този еликсир иде от Слънцето.

Хората дишат и не могат да вземат еликсира, той минава и не остава в тях. Индусите имат разни системи за дишане, но още нито една не се е домогнала до онази тайна на природата. Защо? Онзи, който иска да се домогне до този еликсир, той трябва да държи изпит върху надеждата, да държи изпит върху вярата и да държи изпит върху любовта. Щом издържи, вече му позволяват да има този еликсир. Който има надежда, е като този българин, който издържа 2 хиляди килограма. То е играчка за него. Най-първо ще му турят Земята на раменете, ще тича около Слънцето с нея. Цялата Земя ще носи и ще тича. Като се върти 10 години, той ще издържи изпита си. След туй ще му дадат другия изпит: да носи на раменете си Слънцето и да обикаля 20 години. Като обикаля 20 години, ще издържи втория си изпит. Най-после ще му дадат да носи и 10 милиона слънца от цялата вселена, в която живее, и ще ги тури всичките на гърба си и ще ги носи 120 години, и като издържи, той вече добива правото на безсмъртие. Не е лесна тази работа, затова никой не я е постигнал. То е фигуративно казано. Но човек може да вкуси от живота. Има един момент на щастие, който човек никога не забравя.

В бъдеще, ако искате да съградите своето тяло, своето жилище, мирът трябва да ви дойде на помощ. Такъв е законът. И тогава радостта ще влезе да живее в това тяло.

Ти казваш, че си религиозен, но не работи целият мозък. В религиозния работи само едно чувство на вяра и той може да стане суеверен. В някои хора работи и надеждата, защото и тя спада там. В някои хора работи съзнанието за справедливост. Хората, като станат религиозни, целия свят съдят: този не живее хубаво, онзи не живее добре. Ако искаш някой да ти покаже дали си прав, или крив – религиозният човек знае, даже знае кой ще иде в рая и кой няма да иде: едни пращат в ада, в затвора, други оставя свободни.

Христос казва, че не е така процесът. „Ако се не родите изново“, един процес е – знание се изисква да се родите в Дух и вода. Значи, ако не разбирате закона на водата и закона на Духа, ако те не благоволят да се родите, не можете да влезете в Царството Небесно. Трябва да влезете в утробата на водата и Духа. Духът трябва да ви стане баща и водата да ви стане майка, да ви носи хиляди години, и тогава да се родите. Този процес трябва да се разбира.

Погрешката на съвременните хора седи в това, че те са влезли в едно статично положение. Това се дължи на факта, че те не са родени още от вода и Дух. Сегашните хора са родени само по плът, а всеки, който е роден по плът, него го очаква смърт. И тогава

всички онези идеали, които е имал, ще изчезнат. Даже съвременните хора разглеждат въпроса така. Те казват: „Един ден Земята ще се разруши. Какво ще стане с нас тогава? Какво ще остане от човека?“ Но те не разбират законите: Земята е едно училище, тя не може да се разруши. Щом свърши училището на Земята, човек ще мине в друго, по-високо училище. Има друга една Земя, за която човек се готви. Тя е обетованата Земя. Като умрат, хората ще отидат в тази обетована Земя.

Всеки човек, който е разбрал законите на светлината, който мисли право, той е светия. Според мене безсмъртието седи в светлината. Защо? Защото светлината носи безсмъртие в себе си.

С изгриването на Слънцето и силата на човека се увеличава. Затова именно е казано в Писанието: „На онези, които чакат Господа, силата им ще се удвои“. Това значи: любовта, мъдростта и истината ще дойдат за онези, които чакат Господа. Това е казано преди 2 000 години. Сега на вас казвам: не е достатъчно само да чакате Господа, но да бъдете съвършено готови – здрави, облечени, чисти, та като се отвори вратата на Царството Божие, веднага да влезете. Всеки сам ще влезе тържествено и свободно, няма да чака някой да го бутне или на носилка да го внесе. Бъдете готови, защото вратата скоро ще се отвори. Както светлината навсякъде влиза сама, свободно, без да я канят, така и вие трябва да влезете в Царството Божие. Такъв е законът. Щом се отвори вратата, влезте и не питайте: „Време ли е? Приемат ли ме вътре?“ Ако вратата не е отворена, ще се приготвяте и ще чакате докато се отвори. Докато чакате, трябва да работите, да придобиете нужната свобода в постъпките си. Бъдете като светлината, ако искате да влезете безпрепятствено в Царството Божие.

Бъди благодарен във всеки момент от това, което имаш. То е едно велико благо, което Бог ти е дал. Бъди благодарен от живота, който имаш сега, в този момент, понеже цялата вечност, цялото бъдеще е твое.

60-70 години са възможности. Един ден, като се наситиш на Земята, ти сам ще си заминеш. Ще дойдеш при приятелите си и ще им кажеш: „Аз искам да се върна у дома!“ Ще им дадеш едно угощение, ще се ръкуваш с тях и ще си излезеш. И втори път няма да се върнеш. Няма да те погребат никъде.

Ти, ако разбираш законите, ще раздадеш светлината, топлината и силата си на хората, и всичката материя, която имаш, ще се освободиш от този багаж и ще отидеш на Небето, освободен от земната светлина, топлина и сила. И ти си свободен. Няма какво

да се свързваш със земното! И ще те посрещнат в онзи свят всички ангели, които те обичат, и ще ти дадат друга светлина. Ще те посрещнат тези, които те обичат. И ще ти дадат подаръци. Ще те вземат и ще те занесат в лоното Авраамово, ако си постъпил така, както трябва. Ако пък не си постъпил така, ще отидеш в другото лоно, дето засъхва гърлото.